DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

IN A LIFE OF STORMS, THE SUN ONLY SHINES WITH HER

TAMING 7

Boys of Tommen

CHLOE WALSH

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Sözlük

Bluey:	Porno film.
Jammy:	Şanslısın.
Jammiest:	En şanslısı.
Corker:	Güzel kadın.
Aziz Stephen Günü:	Boks Günü / 26 Aralık.
Kaput:	Arabanın kaputu.
Bagaj:	Arabanın bagajı.
Pound Dükkanı:	Dolar dükkanı.
Burdizzo:	Kastrasyon cihazı.
Mesajlar:	Bakkaliye.
Mickey/Willy:	Penis.
Spanner:	Aptal.
Feis:	a geleneksel Galce sanatlar ve kültür festival/etkinlik.
Delik:	genellikle kıç/alt yerine söylenir.
Avukat:	Avukat.
Daft:	Aptalca.
Daft a fır ça gibi:	Çok aptalca.
Poitín:	İrlandalı versiyon . kaçak içki/yasadışı, ev yapımı alkol.
Tekerlekli çöp kutusu:	Çöp kutusu.
Jumper:	kazak.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Çatır çatır: takılmak.
Koşucular: Spor ayakkabılar.
Wellies: Yağmurda giyilen lastik çizmeler. **Fair City:** popüler İrlanda televizyon dizisi. **On the hop:** okuldan kaçmak.
Ocak: fırın/ocak/ocak.
Rolos: popüler çikolata markası.
Eejit: aptal/idot.
Gobshite: aptal/idot.
Kaldırıldı: tutuklandı.
Sap: üzgün/patik.
Rebel County: County Cork'un takma adı.
İlkokul: ilkokul - küçük bebeklerden altinci sinifa kadar.
Ortaokul: lise - birinci sınıftan altıncı sınıfa kadar.
Leaving Cert: girdiğiniz zorunlu devlet sınavı Ortaokulun son yılında.
Junior Cert: girdiğiniz zorunlu devlet sınavı Üçüncü yıl - altı yıllık ortaokul döneminizin ortası.
Oyun okulu: okul öncesi / kreş.
Junior Infants: anaokuluna eşdeğer.
Kıdemli Bebekler: eşdeğer için ikinci yıl anaokulunun.
Birinci sınıf: Birinci sınıfa eşdeğerdir.
İkinci sınıf: ikinci sınıfa eşdeğerdir.
Üçüncü sınıf: Üçüncü sınıfa eşdeğerdir.
Dördüncü sınıf: Dördüncü sınıfa denktir.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Beşinci Sınıf: Beşinci sınıfa eşdeğerdir.

Altıncı Sınıf: Altıncı sınıfa eşdeğerdir.

Birinci Yıl: Yedinci sınıfa eşdeğerdir.

İkinci Yıl: Sekizinci sınıfa eşdeğerdir.

Üçüncü Yıl: dokuzuncu sınıfa eşdeğerdir.

Dördüncü Yıl: Geçiş Dönemi Yıl: eşdeğer için onuncu sınıf.

Beşinci Yıl: On birinci sınıfa eşdeğerdir.

Altıncı Yıl: On ikinci sınıfa eşdeğerdir.

GAA: Gaelic Athletic Association.

Culchie: a kişi gelen ve KIRSAL veya a Dublin'in dışında bir ilçe. Genellikle dostça bir hakaret olarak kullanılır.

Jackeen: Dublinli bir kişi. Bir dönem Bazen İrlanda'nın diğer bölgelerinden gelen insanlar tarafından Dublinli bir kişiye atıfta bulunmak için kullanılır.

Dub: Dublinli bir kişi.

Frigit: Hiç öpülmemiş biri.

Gardaí Síochána: İrlanda polis gücü.

Garda: Polis.

Gölgeler: Polis.

Hurling: Son derece popüler, amatör bir İrlanda sporu oynadı ile ahşap hurleys ve sliotarlar.

Camogie: Hurling'in kadın versiyonu.

Scoil Eoin: ve isim . Johnny, Gibsie, Feely, Hughie, ve Kevin'ın tüm erkekler İlkokul.

Sacred Heart: ve isim . Shannon, Joey, Darren, Claire, Caoimhe, Lizzie, Tadhg, Ollie,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

St. Bernadette's:	Podge ve Alec'in karma ilkokulu. Aoife, Casey ve Katie'nin kız ilkokulunun adı.
Eziyet:	özel ders.
Kırk hafta:	iki hafta.
Chipper:	fast food satan bir restoran.
Craic:	Eğlenceli.
Gaz:	Komik.
Mope:	Aptal.
Angelus:	İrlanda'da her akşam saat 6'da televizyonda dua için bir dakikalık saygı duruşudur.
Eğlence doksandı:	çok eğleniyor ve şakalaşıyoruz.
Kırbaçla:	İçmeye gitmek.
İşerken:	İçmeye gitmek.
Swot:	inek/akademik olarak yetenekli.
Spanner:	Aptal.
Yolk:	Yasadışı bir uyuşturucunun takma adı.
Hatchet craic:	Çok eğlenceli.
Langer:	Aptal.
Fanny:	Vajina.
Puanlama:	Öpüşmek.
Değişmek:	Öpüşmek.
Değişen Ceketler:	Bir kızı tavlamaya çalışırken giyilen şanslı bir kıyafet, genellikle bir ceket.
Langerlar:	bir grup aptal ve/veya aşırı derecede Sarhoş.
Tog off:	antrenman kıyafetlerini değiştirmek veya çıkarmak.
Çocuk rag'ın:	

P

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Çiftçilerin iyi havayı teşvik etmek için tarlaya yerleştirdikleri dini bir heykel (eski bir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İrlanda batıl inancı).

Tesbih, Nakil, Defin: İrlanda'da bir Katolik cenazesinin üç günü.

Spuds: Patates.

A levha bira: bir kutu 24 şişe bira. seks yap.

Almak seni n deliğin:

Ridey: Yakışıklı bir insan.

Strop: ruh hali sallanma/buruklaşma/susma.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İsim Telaffuzları

Aoife:	E-fa
Aoif:	(r harfi olmadan resif gibi)
Sean:	Shawn
Gardaí:	Gar-Dee
Caoimhe:	Kee-va
Sadhbh:	Sigh-ve
Sinead:	Shin-aid
Neasa:	Nasa
Eoghan:	Owen
Tadhg:	Tie-g (Tiger gibi ama sonundaki 'r' harfi olmadan)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yazar Notu

Taming 7, Tommen'in Oğulları serisinin beşinci, Gerard Gibson ve Claire Biggs'in ilk kitabıdır. Bu kitaptaki bazı sahneler son derece üzücü olabilir, bu nedenle okuyucunun sağduyulu olması tavsiye edilir.

Açık cinsel içerik, grafik şiddet, olgun temalar, tetikleyiciler ve kötü dil nedeniyle 18+ için uygundur.

İrlanda'nın güneyinde, 2005 yılı zaman diliminde geçmektedir ve İrlandaca diyalog ve argo içermektedir. Mevcut terimler, referanslar, dil ve karakterlerin iç diyalogları tarihin o dönemiyle bağlantılıdır ve hiçbir şekilde yazarın kişisel görüşlerini veya değerlerini yansıtmamaktadır.

Kitabın başında ayrıntılı bir sözlük bulunabilir.

Bu kitapta gezinme yöntemi olarak standart bölüm başlıkları yerine kısımlar, aşamalar ve bölümler kullanılmıştır.

Bu macerada bana katıldığınız için çok teşekkür ederim. Sevgilerimle,

Chlo xxx

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Önsöz

Ciğerlerimdeki acı patlamadan ve her şey karanlığa gömülmeden birkaç dakika önce onu gördüm. Bir ışık halesi. Saf güneş ışığından bir küre.

Onu.

Onu gördüm.

İşte o zaman anladım. İşte o

zaman anladım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

MAYIS 1995

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

PROLOGUE

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kızı alma.

CLAIRE

Burnuma pis bir duman kokusu geliyordu ve bu hiç hoşuma gitmiyordu. Annem bunun tütsü olduğunu söyledi; Peder Murphy'nin Pazar günleri ayinde yaktığı şeyle aynı şey.

Ayine gitmeyi sevmezdim. Kilise havasız, eski ve hüzünlü geliyordu.

En kötüsü, bir saat boyunca konuşamadınız. Beş yaşındayken bir saat sonsuz gibi gelirdi.

Her nasılsa, kilise bugün daha da kötüydü ve bugün Salı'ydı.

Daha üzücüydü.

Etrafımdaki ağlayan yüzlere bakarak hırkamdaki gevşek bir ipliği kopardım ve bacaklarımı ileri geri salladım, önümdeki sıranın arkasına her vuruşumda kendi kendime gülümsedim.

Babam bir elini dizime koyarak, "Kıpırdama Claire," diye talimat verdi. "Neredeyse bitti, tatlım."

"Kokuyor," diye fısıldadım, burnumu sıkarak. "Hoşuma gitmiyor, baba."

"Biliyorum, tatlım," diye kabul etti, bir elini buklelerimin üzerinde gezdirerek. "Baban için büyük bir kız ol ve beş dakika daha uslu ve sessiz dur."

"O zaman Gerard'la oynayabilir miyim?" Bana cevap vermedi.

"Bugün Gerard'la oynayabilir miyim baba?" Pantolonunun paçasını çekiştirerek tekrarladım. "Lütfen mi? Onu özledim."

"Belki bugün olmaz, tatlım," diye cevap verdi ve sonra diğer adamların yaptığını yaptı. Öne doğru eğildi ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

gözyaşlarını saklamak için başparmaklarını gözlerine soktu.

"Ama nasıl olur?" Ben karşı çıktım. "Tam şurada." Kilisenin önünü işaret ettim. "Onu görebiliyorum baba."

"Hayır, Claire."

"Ama-"

"Şşş."

Bunların hiçbirini anlamadım.

Yan dönerek kardeşime baktım. O da ağlıyordu. Annem onu yanına yatırmış, o da omzuna yaslanmış ağlıyordu.

"Hey, Hugh?" Ellerimle ağzımı kapatarak fısıldadım. "Ayinden sonra Gerard'la oynamak ister misin?"

"Şşşt, Claire," diye burnunu çekti anne, yüzünü silmek için kolunun içine sıkıştırdığı mendili kullanırken. "Burada olmaz."

Burada değil mi?

Bu ne anlama geliyor?

Ne olduğunu anlayamıyordum, ama hoşuma gitmiyordu.

o.

Karnımda gittikçe güçlenen garip bir his vardı.

tabutlara her baktığımda. Hugh sunağın yanındaki kutulara öyle diyordu.

Büyük kahverengi bir tane ve küçük beyaz bir tane vardı. Hugh, Gerard'ın babası Joe'nun büyük kahverengi olanda, kız kardeşi Bethany'nin de küçük beyaz olanda olduğunu söyledi.

Çünkü geçen cumartesi boğuldular.

Boğulmak benim için yeni bir kelimeydi ve anlaması zordu ama yine de beni çok üzdü. Çünkü boğulduğunuzda bir kutuya giriyordunuz.

"Boğuldu." Kaşlarımı çatarak kelimeyi hecelemeye çalıştım. "D, R ... "

"Şşş, Claire."

Hayır, benim için çok büyüktü.

Ellerimi katlayıp açarak etrafıma bakındım ve sıranın karşısındaki Hugh ve Gerard'ın öğretmenini gördüğümde el salladım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Kes şunu Claire," diye uyardı annem, elimi havada yakalayıp kucağıma koyarak. "Uslu dur."

İyi olduğumu sanıyordum.

Anneme iyi davranmak için elimden geleni yaparak ellerimin üzerine oturdum ve artık bacaklarımı sallamıyordum.

Müzik başlayana ve herkes ayağa kalkana kadar değil.

"Oasis, baba," diye ciyakladım, kendimi zor tutuyordum. Heyecan. Bu şarkıyı biliyordum. Babam ve Joe'nun en sevdiği gruptu. Çalan şarkının adı "Stop Crying Your Heart Out" idi.

Babam gülümsemedi. Çok üzgündü. Joe onun dünyadaki en iyi arkadaşıydı ve kahverengi tabutun içindeydi ama Gerard benim dünyadaki en iyi arkadaşımdı ve Joe ve Bethany ile birlikte boğulmadığı için mutluydum.

Babam Gerard'ı sudan çıkardı. Suya atladı ve onu kurtardı. Takım elbisesi ve ayakkabıları üzerindeydi. Ve çoraplarıyla. Babam bir kahramandı. Komşuların söylediği buydu.

Peder Murphy o pis kokulu dumanı serperek koridorda yürüdüğünde burnumu diktim ve rahatsızlık içinde kıvrandım ama bakışlarım tabutlara takılınca kokuyu çabucak unuttum. Koridordan aşağıya taşınıyorlardı.

Önce büyük kahverengi

olan. Sonra küçük beyaz

olanı.

Ağlama sesleri gittikçe yükseldi ve beni çok üzdü. Beyaz tabut bizim sıramızın önünden geçerken kardeşim gözyaşlarına boğuldu, annemin göğsüne doğru yüksek sesle ve sertçe ağladı.

"Şşşt, Hugh," diye azarladım. "Uslu dur."

"Şşşt, Claire," dedi hem annem hem de babam aynı anda.

Anlamadım.

İnsanlar tabutu takip etmeye başladı.

Gerard'ın büyükannesi ve büyükbabası, teyzeleri, amcaları ve kuzenleri. Annesi Sadhbh, Gerard'ın annesi tarafından

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

erkek arkadaşı Keith ve onun kokuşmuş oğlu Mark.

Mark'tan hoşlanmadım.

Kaba gözlerini, büyük ellerini ya da bize her zaman kaşlarını çatmasını sevmiyordum.

Arkasında Jacqui teyzesiyle birlikte yürüyen benim dünyadaki en iyi arkadaşımdı.

Gerard.

Onu gördüğümde içimde bir heyecan köpürdü ve yerimde zıplamamak için kendimi zor tuttum.

Benimkiyle aynı buklelere sahip sarı saçlı çocuğun, bakışlarını bana kilitlemeden önce burnunu silmek için beyaz gömleğinin kolunu kullanmasını gözlerim fal taşı gibi açılarak izledim.

"Merhaba," diye mırıldandım ve ona el salladım.

Gözleri çok üzgün görünüyordu ve yanakları yaşlarla doluydu ama elini kaldırıp bana el salladı. "Merhaba."

Kalbim sanki bir yarışta koşuyormuşum gibi çok hızlı atmaya başladı ve karnım tavadaki krep gibi dönmeye başladı.

Annem "Kıpırdama," demeye başladı ama elimde değildi. Çoktan sıralardan kaymış ve koridordan aşağıya doğru koşmaya başlamıştım. "Peter, durdur onu!"

"Claire," diye fısıldadı babam ama artık çok geçti. Ona geri dönmeyi başarmıştım.

En iyi arkadaşımın yanına gelene kadar durmadım, elimi onun elinin içine soktum ve sıktım. "Seni özledim."

Tabutların ardından kiliseden çıkarken Gerard burnunu çekerek elimi sıkıca tuttu ve siyah takım elbisesinin koluyla yanağını sildi. "Ben de seni özledim."

"Kutuda sen olmadığın için mutluyum," diye fısıldadım kulağına, beni sadece Gerard'ın duyabileceği kadar yakınına eğilerek. "Sen benim dünyadaki en sevdiğim insansın ve senin için herkesi değiştirebilirim. Hugh'u bile."

"Böyle şeyler söylememelisin," diye cevap verdi ama sesi kızgın değildi. Bunun yerine, kalabalığı mezarlığa doğru takip ederken elimi daha sıkı tuttu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Senin olman için dua ettim," dedim çabucak, tekneden beri kafamda biriktirdiğim her şeyi ona anlatma ihtiyacı duyuyordum. Boğulmadan beri. Birinin sudan kurtarıldığını söylediklerinde. "Senin olman için dua ettim."

Hıçkırıklara boğuldu ve dönüp bana baktı. "Sen mi yaptın?"

Başımı salladım. "Tanrı'ya seni geri getirirse dünyadaki tüm iyi şeyleri yapacağıma söz verdim." Ona gülümsedim. "Ve beni dinledi."

"O Tanrı değildi Claire," diye fısıldadı, burnunu koluyla silerken. "O senin babandı."

"Kim olduğu umurumda değil," diye cevap verdim. "Sen burada olduğun sürece."

"Ailemin böyle düşündüğünü sanmıyorum," dedi, biz yürürken arkasını dönüp yere bakarak. "Bence babanın Bethany'yi kurtarmasını istediler."

"İstemedim," diye dürüstçe itiraf ettim. "En çok seni elimde tutmak istedim."

"Claire, lütfen bize geri dön," diye araya girdi babam, bize yetişip elini omzuma koydu. "Şu anda Gerard'la birlikte olamazsın."

Şikâyet etmek için ağzımı açtım ama Gerard benim yerime cevap verdi. "Lütfen onu benden alma."

"Onları rahat bırak Pete," dedi Jacqui Teyze babasına. "Tanrı biliyor ya, zavallı çocuğun şu anda tanıdık bir yüze ihtiyacı var."

Babam pek emin görünmüyordu ama Gerard'la birlikte mezarlığa kadar yürümeme izin verdi.

"Şimdi ne yapacağımı bilmiyorum," dedi mezara vardığımızda. "Onlarla birlikte eve gitmek istemiyorum."

"Annen ve Keith'le mi?" Burnumu tiksintiyle kıvırarak, "Ve kokuşmuş Mark'la" diye mırıldandım.

Gerard sertçe başını salladı. "Babamı istiyorum." "Baban artık bir melek, değil mi?"

Omuz silkti. "Peder Murphy öyle dedi." "Ona inanmıyor musun?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Artık neye inandığımı bilmiyorum," diye cevap verdi ve sonra sinirli bir nefes vermeden önce uzun bir süre sessiz kaldı. "Aptal gibi görünüyordum."

"Ne zaman?"

"Ayinde."

"Neden?"

"Çünkü okuyamadım," dedi sessizce.

"Dua mı?" Gerard'ın ayin sırasında mihrapta okuduğu duayı düşünerek sordum. "Harika olduğunu düşünmüştüm."

"Kelimeleri okuyamadım Claire," diye boğuldu, ağlamaklı gri gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Ben uydurdum."

"Sorun değil Gerard." Onu daha iyi hissettirmek için fazladan gülümsedim. "Senin en iyisi olduğunu düşünmüştüm."

"Mark bunun aptal olduğum için olduğunu söyledi," diye ekledi elimi sıkıca tutarak. "Mihraptan döndüğümde bunu kulağıma fısıldadı."

"Aptal olan Mark," diye homurdandım, kendimi kızgın hissediyordum. "Sen tanıdığım en zeki insansın. Süper zekisin."

"Kelimeler sayfanın üzerindeyken," dedi sinirli bir nefes vererek. "Yemin ederim onları kafamda gayet iyi hatırlayabiliyorum. Eğer o aptal sayfaya bakmasaydım hiç sorun olmadan söyleyebilirdim."

"Gerard."

"Benim için hiçbir anlamı yok," diye aceleyle ekledi. "Benim yazmam ya da Mam'ın yazması fark etmez. Sayfadaki tek bir kelime bile bana mantıklı gelmiyor."

"Sana yardım edebilirim," diye teklif ettim. "Okulda Tara ve Ben okuyucumu okumakta gerçekten iyi olmaya başladım."

"Sadece kal." Elimi sıktı. "Bunun yardımı olur."

"Öyle mi?"

Sertçe başını sallayarak açık mezara bir adım daha yaklaştı ve içine baktı. "Derinmiş."

"Evet, çok derin," diye onayladım, onun yanında yerdeki büyük deliğe bakarken.

"Karanlık."

"Uh-huh." Hevesle başımı salladım. "Çok karanlık."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Karanlıktan korkuyor."

"Bethany mi?"

"Evet."

"Yine de sorun değil, çünkü baban onunla birlikte, yani onu güvende tutacaktır."

"Peki ya ben?" diye fısıldadı, tek bir damla gözyaşı yanağından süzülürken. "Beni kim güvende tutacak?"

Ona sarılabilmek için elini bırakarak, "Bırakacağım, aptal," diye cevap verdim. "Seni güvende tutacağım Gerard."

Nefesi kesildi ve tekrar ağlamak üzere olduğunu anladım. Ama ağlamadı. Bunun yerine sarılmamdan kurtuldu, büyük çukurdan uzaklaştı ve kendisine seslenen annesine ve teyzelerine aldırmadan patikadan aşağı, kalabalıktan uzağa doğru koşmaya başladı.

Benden daha hızlıydı.

Bacakları daha uzundu.

Ama Gerard daha önce benden hiç kaçmamıştı.

Bu beni üzdü.

"Hey, Gerard!" Peşinden koşarken oflayıp puflayarak ve derin nefesler alarak seslendim. "Beni bekle."

"Ben onu yakalarım," dedi Hugh ve Patrick, İrlanda'nın en hızlı koşucuları gibi yanımdan hızla geçerek.

Kardeşim ve arkadaşları yedi yaşındaydı. Ben sadece beş yaşındaydım. Onlara ayak uyduramamam hiç adil
d e ğ i l d i .

Küçük bir el benimkine kaydı ve bir çift parlak mavi göz görmek için arkamı döndüm. "Hey."

"Lizzie!" Diğer en iyi arkadaşımı görünce gülümseyerek kollarımı ona doladım ve sıktım. "Gelmişsin."

"Hepimiz geldik."

"Caoimhe bile mi?"

"Evet. Ailene geri dönecek misin?"

"Gerard'ı bulmam gerek."

"Seninle gelmemi ister
misin?" Mutlu bir şekilde
başımı salladım.

Lizzie bana sırıtarak kolunu benimkinin arasından geçirdi ve yanımda zıplayarak

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

çocuklar gitmişti. "Kilisenin kokusundan hoşlanmıyorum." "Ben de," diye onayladı. "Leş gibi kokuyor."

"Ve hava çok sıcak," diye ekledim. "Annem bana tayt ve bu büyük hırkayı giydirdi." Sıcaktan bunalmış bir halde hırkamın düğmelerini çekiştirdim ve açılmayınca yüksek sesle iç çektim. "Düğmelerle aram hâlâ iyi değil Liz."

"Sorun değil," diye yanıtladı hırkama uzanarak. "Ben mükemmelim."

Mükemmeldi.

Lizzie o kadar mükemmeldi ki kelimeyi bile heceleyebiliyordu.

Mükemmel.

Sınıfta öğretmeninden hep süper çalışma yıldızları alırdı.

Yine de umursamadım.

Gerard ve Shannon dışında, Lizzie dünyada en sevdiğim üçüncü arkadaşımdı.

"Sence iyi olacak mı?" Bir süre sonra mezarlığın boş kısmında bir köşeyi döndüğümüzde ve çocuklar görüş alanımıza girdiğinde sordum.

İleride kardeşim Hugh'u görebiliyordum. Gerard'ı kollarında tutuyordu. Diğer arkadaşları Patrick patikada oturmuş, kolunu ikisine de dolamışken onu yanından ayırmıyordu. Ağabeyimin Gerard'a ne söylediğini duyamıyordum ama akıllıca bir şey söylediğini biliyordum. Hugh bu konuda iyiydi. Her zaman ne söyleyeceğini bilirdi.

"Kim?"

"Gerard."

"Bilmiyorum Claire." Üzerimden kayan hırkamı belime dolamaya yardım ederken omuz silkti. "Caoimhe Gibsie'nin uzun süre üzgün kalacağını söylüyor."

"Gerçekten çok uzun bir süre," diye kabul ettim.

o.

"Onu rahat bırakmamız ve zaman tanımamız gerektiğini söyledi." "Zaman mı?"

"Evet."

"Ne için zaman?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bilmiyorum," diye cevap verdi omuz silkerek. "Ama Caoimhe bunun önemli olduğunu söylüyor."

"Ona sarılmak istiyorum."

"Sarılmalısın," dedi bana. "En iyi sarılmaları sen yapıyorsun."

"Senin sarılmaların da oldukça iyi," diye cevap verdim. "Süper yumuşacık."

"Ama sarılmaların güneş ışığı gibi."

"Güneş ışığı gibi mi?" Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. "Nasıl?"

"Çünkü sen güneş ışığısın, şapşal." Çocuklara doğru zıplamadan önce güldü. "Ya da belki şampuanınızdandır."

"Şampuanım mı?" Elimi uzattım, bir bukleyi yakaladım ve kokladım. "Bu güneş ışığı değil Liz, bu çilek."

"Baban için gerçekten çok üzgünüm Gibsie," dedi Lizzie onların yanına vardığında. Onun önündeki patikada diz çökene kadar durmadı, kollarını arkadaşımıza doladı ve onu sıkıca kavradı. "Ve kız kardeşini de."

"Teşekkürler Liz," diye burnunu çekti Gerard ve ona tekrar sarıldı.

Eteğinin cebine uzanarak, "Bunu sana getirdim," diye ekledi. "Üzgünüm, cebimde eğilmiş." Kardeşimin yanındaki patikaya yerleşmeden önce kucağına kırık bir papatya koydu. "Mezar için."

"Teşekkürler, Liz." Önce papatyayı cebine soktu, sonra da dönüp önce kardeşime sonra da Patrick'e baktı. "Kaldığınız için teşekkürler çocuklar."

"Her zaman kalacağız Gibs," diye yanıtladı Hugh, bir koluyla Gerard'ı sararken diğer koluyla da Lizzie'yi yanına çekti.

"Kesinlikle," diye onayladı Patrick, kolunu diğer taraftan Gerard'a dolayarak. "Arkadaşlar ne içindir?"

Sıcak ve öfkeli bir his karnıma saplandı.

Liz ve Hugh birlikteyken hep böyle olurdu. Benim arkadaşım olması gerekiyordu ama buraya geldiğinde hep kardeşimle oynardı ve ben bundan hoşlanmazdım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Önlerindeki patikada bağdaş kurup otururken dirseğimdeki kabuğu karıştırdım ve daha iyi şeyler düşünmeye çalıştım. Daha nazik düşünceler. Ne de olsa Tanrı'ya bir söz vermiştim. Gerard bende kalmalıydı.

"Liz!" Caoimhe'nin tanıdık sesi havayı delip geçti. "Öyle kaçarken ne düşünüyordun? Annem her yerde seni arıyor."

"Kahretsin," diye homurdandı Lizzie, hızla ayağa kalkarak. "Geri dönsem iyi olacak."

"Seni kız kardeşine götüreyim," dedi Hugh, ona katılmak için ayağa fırlayarak. "Hemen döneceğim Gibs."

Patrick, patikadan yukarı doğru yürüyen Hugh ve Liz'e bakarak, "Kesinlikle ondan hoşlanıyor," dedi.

"Evet," diye sessizce onayladı Gerard. "Çok belli oluyor."

Patrick kaşlarını çatarak ekledi, "Sanırım ondan hoşlanıyor,
"

"Evet," diye yanıtladı Gerard. "O da çok açık."

"Neyi seviyorsun?" Onlara ben sordum.

"İki insanın el ele tutuşup tüm öğle yemeğini birlikte oynayarak geçirmek istemesidir. Sadece ikisi," diye açıkladı Patrick.

"Ama Hugh Liz'le aynı okula gitmiyor ki, öğle yemeklerinde birlikte oynamıyorlarsa nasıl birbirlerinden hoşlanabilirler?"

"Onun yerine evde yapıyorlar," diye önerdi
Gerard. "Oynamak mı?"

"Evet."

"Ama sen de Lizzie ile oynuyorsun, Patrick," diye ekledim. "Yani bu senin de ondan hoşlandığın anlamına mı geliyor?"

"Bilmiyorum. Belki bazen," diye yanıtladı, hızla ayağa kalkmadan önce dikkati dağılmış görünüyordu. "Hemen döneceğim."

Patrick gittiğinde Gerard, "Daha önce kaçtığım için özür dilerim," dedi. "Senden kaçmıyordum."

"Yerdeki büyük delikti, değil mi?" Yanına oturmak için emekleyerek sordum. "Beni de korkutmuştu."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ağlamaklı, gri gözlerle yavaşça başını salladı. "Kız kardeşimi deliğe koyduklarını görmek istemedim."

"Hey, Gerard?"

"Evet, Claire?"

"Zamana ihtiyacın var mı?" "Ne için zaman?"

"Bilmiyorum." Omuz silktim ve hırkamı belime bağlayan düğümü yeniden ayarladım. "Caoimhe çok zamana ihtiyacın olduğunu ve seni yalnız bırakmamız gerektiğini söyledi."

"Hayır, hayır, gitme," diye ağzından kaçırdı ve elimi avucunun içine aldı. "Tamam mı?"

"Hiçbir yere gitmiyordum, şapşal," diye kıkırdadım, elinin elimi nasıl küçücük gösterdiğine bakarak. "Seni asla terk etmem Gerard."

"Babam da öyle dedi." Titrek bir nefes aldı ve fısıldamadan önce gözlerini kapattı, "O yüzden... lütfen gitme, tamam mı?"

"Asla gitmeyeceğim Gerard," diye cevap verdim, omuzlarımız birbirine değecek şekilde yaklaşarak. Gerard'la birlikteyken böyle oluyordu. Her zaman elim onun eline değsin isterdim. Ya da omzuma. Ya da ayak parmaklarıma. Asla geri adım atmasını ya da gitmesini istemedim. Sadece yanımda kalmasını istedim. Çok üzgün olduğunda bile. "Seni asla terk etmeyeceğim."

"Ciddiyim," diye ısrar etti, şimdi bana bakmak için döndü. "Sevdiğim başka birini daha kaybedemem."

"Beni seviyor musun?"

Çekinden bir damla gözyaşı daha süzülürken üzüntüyle başını salladı. "En çok seni seviyorum."

Ona gülümsedim. "Hugh'dan bile fazla mı?"

Tiksintiyle burnunu kıvırdı. "Hugh'u sevmiyorum."

"Patrick'ten bile çok mu?"

"Ben de Feely'yi sevmiyorum." "Sevmiyor musun?"

"Sadece sen."

"Biliyor musun Gerard, eğer çok üzülürsen ben de senin kız kardeşin olabilirim. Hugh paylaşmayı sorun etmez."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Sen benim kardeşim olamazsın
Claire." "Neden olamazsın?"
"Çünkü kız kardeşin için yanıp tutuşamazsın."
"Benden hoşlanıyor musun?" Karnım yine krep gibi döndü. "Lizzie'ye değil mi? Çünkü Hugh'un bir keresinde onun çok güzel olduğunu söylediğini duymuştum."
"Lizzie? Ugh. Olamaz," diye homurdandı, dudakları onaylamaz bir şekilde kıvrılmıştı. "Lizzie'yi göremiyorum."
"Bilmiyor musun?"
"Kimseyi görmüyorum." "Sen hariç." diye eklemeden önce dudakları küçük bir gülümsemeyle yukarı kalktı.
"Gerard, tatlım, eve gitme vakti geldi," diye seslendi tanıdık bir ses ve ailelerimiz bize doğru yürürken onun yanımda kaskatı kesildiğini hissettim. "Eve yas tutmaya gelenler var."
"Beş dakika daha," diye ısırdı, şimdi sert ve hızlı nefes alıyordu. "Lütfen."
"Artık gitmeliyiz, yavrum," diye itti annesi.
"Lütfen," diye tekrarladı, gözlerini patikaya dikerek. "Beş dakika."
"Gerard..."
"Bizimle eve gelebilir, Sadhbh," diye teklif ettim, kolumu elimden geldiğince onun omuzlarına doladım. Benden çok daha büyük olduğu için kolay değildi ama denedim. "Arabada yerimiz var."
"Bugün olmaz Claire, tatlım," diye cevap verdi burnunu çekerek. "Gerard'ın şu anda ailesiyle birlikte olması gerekiyor."
"Onlar benim ailem değil," diye boğazı düğümlendi, göğsü kabarmıştı. "Onlar benim ailem," diye ekledi, babasının ve kız kardeşinin gömülü olduğu ters yönü işaret ederek. "O yüzden beni yalnız bırak, tamam mı!"
"Gerard!" Sadhbh nefesini tuttu ve ardından bir kez daha ağlama krizine girdi. "Şu anda yanımda olmana ihtiyacım var."
Keith, "Bırak arkadaşlarıyla gitsin, tatlım," diye ikna etmeye çalıştı. "Kendi yaşındaki insanların yanında kendini daha iyi hissedecektir."
"Evet, bırak gitsin," diye homurdandı Mark. "Ağlamasından

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://farkley.org

bıktım."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Mark, yardım etmiyorsun!"

"Nefes alamıyorum," diye boğuk bir ses çıkaran Gerard bana baktı, gri gözleri panikten çılgına dönmüştü ve derin, keskin nefesler almaya başlamıştı. "Nefes alamıyorum Claire."

Gözlerim dehşet içinde açıldı. "Yapamaz mısın?"

Başını salladı, korkmuş görünüyordu. "Boğuluyorum."

"Boğuluyor musun?" Ürkek bir çığlık atarak ve onu da yanıma çektim. "Sorun yok Gerard. Sadece ağzını açman ve havanın içeri girmesine izin vermen gerekiyor."

"Yapamam!"

"Yapamaz mısın?"

"Hayır..."

Ondan sonra kıyamet koptu.

"Ona ne oluyor?" "Panik atak geçiriyor." "Gibs?"

"Gerard, tatlım, benim, Sinead, beni duyabiliyor musun?"

"Nefes alamıyorum!"

"Ona yardım edin!"

"Hayır, elimi bırakma!"

"Bırakmayacağım, Gerard."

Karanlıkta yatarken tavana baktım ve cesur bir kız olmak için elimden geleni yaptım. Karanlıkta uyumayı sevmezdim ama bu gece ağabeyimin odasında kalıyordum, bu yüzden seçme şansım yoktu. Yine de çok korkutucu değildi. Ay büyük ve parlaktı ve pencereden bir gece lambası gibi parlıyordu.

"Hâlâ uyanık mısın?"

Arayan Hugh'du.

"Evet," diye fısıldadım. "Öyle mi?"

"Belli ki. Sana bir soru sordum, değil mi?"

"Ah, evet."

"Hâlâ elini tutuyor mu?"

Benim ve Gerard'ın ellerinin hâlâ birleşik olduğu yere baktım ve başımı salladım. "Evet."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dirseklerinin üzerinde doğrulup Gerard'ın uyuyan gövdesine doğru eğilen kardeşim, "Uyumadan önce tuvaleti kullanman gerekiyor mu?" diye fısıldadı.

"Çok kötü." Dudağımı çiğnedim, endişeliydim. "Ya yatağımı ıslatırsam?"

"Sakın yatağımı ıslatayım deme."

"Ama ya uyuyakalırsam ve bu olursa?"

"Uyumadan önce tuvalete git."

"Yapamıyorum. Bırakmıyor ve bütün gün içimde tuttum."

"Şu anda baygın," diye fısıldadı Hugh. "Uyuması için ona o ilacı verdiler."

"Evet," diye cevap verdim, kaşlarım hatırladıkça çatılıyordu. "Çok üzgündü."

"Biliyorum." Hugh derin bir iç çekti. "Sadece elini onunkinden çek ve git."

"Zaten denedim." Avucum terli ve sıcaktı ama Gerard hâlâ iki eliyle avucumu tutuyordu. Cenazeden beri bırakmamıştı. "Sıkıştım, Hugh."

"Kahretsin."

"Küfür etme."

Annemin yatak odasının kapısının diğer tarafından, "Bu geceyi çocuklarla geçirmesine izin ver, Sadhbh," dediğini duydum. "O zaten uyuyor, zavallı krater. Sabah ilk iş onu buraya getireceğim."

"Kahretsin," diye mırıldandı Hugh, tekrar uyku pozisyonuna geçti.

"Küfür etme," diye fısıldadım, onun hareketlerini yansıtarak.

"Burada ne yapacağımı bilmiyorum, Sinead," diye hıçkırdı Gerard'ın annesi. "O çok kırılmış."

"Onu seven harika bir annesi olan güçlü bir çocuk. Her şeyin üstesinden gelebilir."

"Ama bu çok korkunç çünkü zaten ayrılıkla mücadele ediyordu ama şimdi Joe'nun gitmesi ve Keith'in geçen ay taşınmasıyla-" Bir acı dolu hıçkırık daha. "Babasının yerine geçtiğimi düşünmesinden korkuyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Geri çekilen ayak sesleri sessizliği doldurmadan önce daha fazla mırıldanma devam etti.

"Joe'nun yerini aldı," diye mırıldandı Hugh nefesinin altında. "Hugh!"

"Ne? Bu doğru."

"Evet, ama yine de bunu yüksek sesle söyleyemezsin."

"İster yüksek sesle söyleyeyim, ister kafamdan geçireyim, bu hâlâ doğru Claire. Sadhbh, Keith için Joe'yu terk etti ve bunu herkes biliyor."

"Gerard bile mi?"

"Özellikle Gibs."

"Bana hiç söylemedi."

"Çünkü sana camdan yapılmışsın gibi davranıyor."

"Öyle mi davranıyor?"

"Evet."

"Ah." Kaşlarımı çatarak kardeşime bakmak için yana doğru döndüm. "Hey Hugh? 'Terk edilmek' ne demek?"

"Sevdiğin birinin başka birini daha çok sevdiği için senden kurtulmasıdır," diye cevap verdi ve yan dönerek bana baktı.

"Ah." Dudağımı çiğnedim ve bir an düşündüm. "Sadhbh'nin Joe'yu terk ettiği gibi annem de babamı terk mi edecek?" Hugh güven verici bir ses tonuyla, "Asla," diye cevap verdi. "Annem babamı seviyor. Babam doğru yolda."

"Sadhbh Joe'yu doğru şekilde sevmedi mi?"

"Bir zamanlar ö y l e y d i , " diye cevap verdi omuz silkerek. "Ama sanırım bıraktı."

"Bu çok üzücü."

"Sürekli süper kelimesini kullanmayı bırak Claire."

"Süper kelimesini seviyorum," diye itiraz ettim.

"Heceleyebiliyorum bile." "Evet, evet," dedi esneyerek.

"Tamam, sanırım bir planı."

"Öyle mi?"

"Evet." Kardeşim başını sallayarak Gerard'ın uyuyan gövdesine doğru eğildi ve elini uzattı. "Sen tuvalete giderken ben onun elini tutacağım."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ama ya uyanır ve yine panik atak geçirirse?" "O zaman çabuk işesen iyi olur," diye homurdandı kardeşim.
Gerard'ın ellerini benimkilerden ayırdı. "Şimdi, Claire. Hızlı koş."

Gecenin ilerleyen saatlerinde ağlama sesi beni uyandırdı. "Hugh?" Gözlerimi kırpıştırarak uyandım ve kafam karışmış bir halde kardeşimin odasına baktım. "Sen misin o?"

"Hayır, hâlâ uyuyor."

"Gerard?" Sesini duyduğumda karnım krep gibi döndü ve ona bakmak için hızla yan döndüm. "Merhaba."

Çoktan yan yatmış bana bakıyordu, sağ elim iki elinin arasında kenetlenmişti. "Merhaba."

"İyi misin?"

Burnunu çekerek yanağını yastığa sildi ve yavaşça başını salladı.

"Kötü bir rüya mı gördün?"

Bir kez başını salladı.

"Tekne hakkında mı?" Boştaki elimi onunkinin üzerine koyarak sordum. "Suya düşmek hakkında mı?"

Küçük bir baş sallama daha.

"Artık güvendesin" diyerek onu mutlu etmeye çalıştım. Güzel, sıcak ve kuru - ve sen benimle geri döndün."

Gülümsemedi.

Bunun yerine, yanaklarından iri iri gözyaşları süzülürken bana bakmaya devam etti. "Ne yapacağım ben Claire?"

"Ne demek istiyorsun?" Ayaklarımız birbirine değecek şekilde yaklaşarak sordum. Ayak parmaklarım soğuktu. Gerard'ınkiler her zaman sıcaktı. Geçen Cumartesi hariç. Onun ve Hugh'un İlk Kutsal Komünyon Günü. Babalarımızın ailelerimizi kutlamak için o büyük tekneye götürdüğü gün. O gün Gerard mosmordu ve her yeri soğuktu.

"Babam olmadan," diye fısıldadı, ayaklarımı kendi ayaklarıyla örterek. "Ve ben-" diye boğulmadan önce gözlerini kapadı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kız kardeşim." Bir hıçkırık daha çekerek titrek bir nefes verdi. "Artık yapayalnızım."

"Hayır, değilsin," diye fısıldadım, boştaki elimle yanağımdaki kocaman bir damla yaşı sildim. "Senin Sadhbh'in, Keith'in ve Mark'ın var-"

"Ondan nefret ediyorum," diye keskin bir tıslamayla araya girdi. "Kim? Keith mi?"

Sertçe başını salladı. "Ve sadece o değil."

"Mark da mı?"

Burnunu çekerek derin derin yutkundu ve "Bana bakışından hoşlanmıyorum" dedi.

Gözlerim büyüdü. "Sana kötü mü bakıyor?"

"Bana kötü kötü bakıyor," diye açıkladı. "Sanki bana zarar vermek istiyormuş gibi."

Öfke karnımda büyüdü. "Seni incitti mi?"

Tekrar başını salladı. "Belki beni öldürebilirsin bile."

"Eğer sana zarar verirse onun pipisini tekmelerim," diye homurdandım. "Nasıl yapacağımı biliyorum. Hugh'a sorman yeterli. Geçen hafta Barbie'mi kırdığı için pipisine tekme attım ve ağladı."

"Ah evet." Gerard gülümsedi.

"Hatırlıyorum." O günden beri ilk kez kocaman gülümsüyordu.

"Bunu yaptığında yüzünü seviyorum," dedim ona, gülümsediğinde yanağında beliren deliğe dokunmak için uzandım.

"Ne yapmak?"

"Gülümseyin," diye açıkladım. "Karnımın sallanmasına neden oluyor." "Yalpalamak mı?"

"Uh-huh." Hevesle başımı salladım, tekrar olduğunda kıs kıs güldüm. "Jöleli jöle gibi."

"Huh." Gerard'ın kaşları birbirine çatıldı ve çok iyi konsantre olmuş gibi görünüyordu. "Benim için de aynı şey geçerli."

"Hey, Gerard?"

"Evet, Claire?"

"Hâlâ elimi tutuyorsun."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Biliyorum." İçini bir ürperti kapladı ve elimi daha sıkı tuttu. "Özür dilerim. Sadece... elini tutmak beni daha iyi hissettiriyor."

"Öyle mi?"

"Evet." Beni dikkatle izledi. "Sorun olur mu?"

"Evet." Ona gülümsedim. "Elimi sonsuza dek tutabilirsin." "Söz mü?"

"Uh-huh." Esnedim, uykum gelmişti. "Söz veriyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

10 YIL SONRA

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İntikamla geri döndük

GIBSIE

Çığlık at, seni zavallı bok parçası, diye emretti kafamın içindeki ses.

Benim sesim miydi?

Başkasının mıydı?

Artık emin olamıyordum.

O anda tek bildiğim hareket etmek, kaçmak ve çığlık atmaktan başka bir şey istemediğimdi ama yapamıyordum.

Yardım çağır, lanet olsun! Arayamam!

Hiçbir şey işe yaramıyordu.

Tek bir kasımı bile oynatamıyordum. Parmak ucumu bile. Korkudan felç olmuştum.

Tekrar.

Çaresiz kalınca, yatağımın yüzüme bastırdığım kısmını gözyaşlarımla ıslattım.

Basınç.

Boğazıma tırmanıyordu.

Beni yatağın daha derinlerine itiyor.

Sessiz gözyaşları takip etti tarafındanSessiz Çığlıklar o ses tellerimi harekete geçiremedim.

Damla. Damla. Damla.

Üzerimdeki ağır yük beni kişisel ebedi dehşet çukurumda kilitli tuttu.

Boğulma.

Basmak benim yüz içine ve Yatak kadar I nefes alamıyordum. Suyun ciğerlerime dolmasına izin vermek

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Patlama.
Burun delikleri açılıyor.
Bu gerçek
değil. Kollar
sallanıyor.
Burada
değilsin.
Karanlık içeri sızıyor.
Artık acımıyor.
Kırılan dalgaların görüntüsü, üst kattaki sahanlığımın tanıdık manzarasına dönüştü.
Boğuluyorum, anne.
Kapı çerçevesinin altından parlayan yatak odası lambasının ışık tonunu görebiliyordum.
Yine batıyorum.
O korkunç, tanıdık yakıcı acı içimi kavurdu ve bedenimin çaresizce çırpınmasına neden oldu.
Neden beni göremiyorsun?
Ölüm bundan daha iyi olurdu.
Acıtıyor.
Zaten içten içe ölüyordum.
Durdur şunu.
İçim zaten mahvolmuştu.
Durdur onu.
Kalbim göğsümde yavaşça parçalandı.
Hayır, beni onlardan ayırma.
Kalp atışlarım göğsümde yavaşladı ama nabzımın kulaklarımda gümbürdediğini hâlâ duyabiliyordum.
Hayır. Lütfen. Beni kurtarmasını engelle.
Çünkü asla iyileşemeyecektim.
Ölmesi senin suçun.
Ellerini vücudumda hissedebiliyordum.
Gözünü kapıdan ayırma.
Basınç.
Lütfen bırak gideyim.
Göğsümde birikiyordu.
Ben babamı istiyorum.
Boğazımı pençeliyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Elini bıraktırmayın bana.
Beni boğuyor.
Kız kardeşimi göremiyorum.
Beni boğuyor.
Karanlığın derinliklerinde kayboluyor.
Nefes alamayacak kadar ciğerlerime baskı yapıyordu.
Yaklaşıyor. "Hayır!"
Onunla git.
"Dur!"
Söz veriyorum, orası daha iyi olacak.
"Baba!"
Nefesini tut.
Sonra beni sudan çıkardı. "Nefes al, evlat,
nefes al!"
Cezalandırılmayı hak ediyorsun.
"Denemeye devam et, lanet olsun!"
İncinmeyi hak ediyorsun.
"Bir, iki, üç, dört, beş!"
Mahvolmayı hak ediyorsun.
"Uzak durun."
İçten dışa.
"Nabzımız atıyor..."

"Hayır!" Nefes nefese yataktan fırladım, yatak odasının zeminine bir yığın halinde yığılana kadar durmadım. "Tanrım." Panik içinde ellerimi terden sırılsıklam olmuş saçlarımda gezdirdim ve sonra yüzümü ovaladım. İçimdeki endişe, kalbimin göğsümde şeytani bir pinpon topu gibi dönüp durmasına neden oluyordu.

Ağzımdaki suyun tadını hâlâ alabiliyordum, ciğerlerim patlayacak kadar dolup yanarken yaşadığım panik hissini de.

Göğsüm kabarıyor ve nefesim kesiliyordu, karanlıkta tavana baktım, hala umutsuzca hava almak için pençeliyordum.

Thud.
Thud.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Thud.

Kalbim o kadar h ı z l ı atıyor, göğsümde o kadar yükseğe tırmanıyordu ki neredeyse boğazımda tadını alabiliyordum.

Metalik.

Günahk

âr.

Yanlış!

Kendime "İ y i s i n ," demeye çalıştım ama rahatlayamadım. "İyisin."

Thud.

Thud.

Thud.

Nefes alamıyordum.

Evet, yapabilirsin.

Gayet iyi nefes alıyorsun, göt herif.

Bu bir kabustu.

Gerçek değildi.

Ama

öyleydi.

Bu

gerçek.

Yanlış.

Yanlış.

Yanlış!

Ellerimin ve dizlerimin üzerine yuvarlanıp karanlıkta körlemesine ilerlerken, "Kes şunu," diye emrettim kendi gezgin zihnime. "Sadece bir dakikalığına lanet çeneni kapat!"

Thud.

Thud.

Thud.

Hala uyanık mıydım?

Thud.

Thud.

Thud.

Yoksa tekrar uykuya mı dalmıştım?

Thud.

Thud.

Thud.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Artık kesinlikle hareket halindeydim, karanlıkta tökezliyordum ve sadece hafızam bana rehberlik ediyordu.

Thud.

Thud.

Thud.

Şiddetli bir beyin sisi dalgası duyularıma saldırdı ve kendimi kayıyor gibi hissettim.

Yine uzaklaşıyorum.

Başka bir kabusa.

Tanrım, hayır!

"Hayır, hayır, hayır..." İnleyerek, bir sonraki adımda geleceğini bildiğim şeye karşı zihinsel olarak mücadele ettim ama faydası olmadı.

Rüyalarımda bile hiçbir şeyi değiştiremezdim.

"Gerard?"

Uzaklardan onu duyabiliyordum. "Aman Tanrım, Gerard."

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyordu.

"İyisin, şşş, şşş, sorun yok."

Ayaklarım hareket ediyordu. "Benim. Güvendesin."

Ellerim ona uzanıyordu. "Seni yakaladım."

Ama hiçbir şey göremiyordum. "Sus, bebeğim, seni tuttum."

Nabzım kulaklarımda kükrüyordu.

"Yanındayım."

Dalgalar vücudumu yalayıp geçiyordu.

"Gözlerini aç, Gerard."

Dokunuşu ruhumu eziyordu. "Bana geri dön..."

"Siktir!" Boğulmanın hayali hissi ruhumda tahribata yol açmaya devam ederken fiziksel olarak öksürüp şiddetli bir şekilde sıçradım. "Claire?" Çılgına dönmüş bir halde gözlerimi açtım. "Claire?" Zihnimdeki sis dağıldı ve aniden yeniden görebildiğimi hissettim. "Claire?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Benim." Tanıdık bir çift el arkadan belimi sardı ve tüm vücudumun aynı anda sertleşmesine ve sarsılmasına neden oldu. "Buradayım, Gerard."

Sonra şampuanının, annesinin her zaman giysilerinde kullandığı çamaşır tozunun kokusunu alabiliyordum, bedenimi kendisine yaslarken göğsünün sırtıma bastırdığını hissedebiliyordum.

Rahatlama.

Vücudumu öyle bir güçle doldurdu ki, içimde çırpınan adrenalinin her bir zerresini yok etti ve beni onun kollarında kırık dökük bir halde bıraktı. "Claire."

"Seni yakaladım."

Ellerini vücuduma koyduğunda irkilmedim. Arkamdan yakalandığımda beni tüketen o tanıdık panik dalgasını hissetmedim.

Uyurgezer bir şekilde onun yatak odasına girmeyi başardığımı anlamak için gözlerimi açmama gerek yoktu. Tekrar. Bacaklarımın beni götürdüğü tek yer orasıydı. Nefes alabildiğim tek yerdi.

Ayrıca en sevdiği pembe tek boynuzlu at tulumunu giydiğini anlamak için arkama bakmama da gerek yoktu. Kumaşa o kadar aşinaydım ki, bana sarılmaya devam ederken sırtımda bıraktığı hissi tanıyabiliyordum.

Onun duyuları benim duyularım oldu ve kendimi ana sabitlemenin bir yolunu buldum. Şimdiki halimi kâbuslarımdan çıkaracak gücü buldum. Geçmişimden.

"Artık güvendesin." Claire'in sesi, o anda umutsuzca sarıldığım sessiz ve kendinden emin bir güvenle doluydu. Kendinden emin olmakta haklıydı. Boğulma olayından bu yana her gün beni uçurumun kenarından döndürmeye çalışan talihsiz bir aday olmuştu. "Ben senin arkandayım."

Claire Biggs'in pek çok şeyi
vardı. Sırtım.
Benim
dikkatim.
Kalbim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ruhum.

Evet, her şeyime sahipti ve bu abartı değildi.

Odasına girmenin ikimiz için de adil olmadığını biliyordum, aptal değildim ama bu babam öldükten sonra edindiğim bir alışkanlıktı ve onu bırakmaya hazır değildim. O benim vazgeçemediğim nikotindi. Onsuz yürümeyi öğrenemediğim bir koltuk değneği.

Onun yatak odasından çık, pislik.

Kendine gel.

Ona böyle yaslanmaya hakkın yok.

"Gittikçe kötüleşiyorlar, Gerard."

Bu bir soru değildi ama yine de ona cevap vermek için kendimi zorladım. "Evet."

"Daha şiddetli."

Yine, bu bir soru değildi, ama yine titrek bir "Evet" ile karşılık verdim.

Kabuslarım her zaman korkunç olmuştur. Genellikle bunları ondan saklamakta iyiydim, yedi yaşımdan beri neredeyse her gece onun yatağında uyuduğum düşünülürse bu etkileyiciydi.

Geçtiğimiz yaz olduğu gibi, gece terörleri kötüleştiğinde, ortalıkta görünmemeye çalıştım ve kendi evimde uyumak için bilinçli bir çaba gösterdim. Yine de bu hiçbir zaman bir fark yaratmadı, çünkü uyurken bile yolumu ona geri buluyordum.

"Neden?" Sesi endişeyle doluydu. "Sana neler oluyor?"

Hiçbir şey.

Bana hiçbir şey olmuyordu, bu yüzden kendimi çok sinirli hissediyordum. Kazadan beri karabasanlar beni rahatsız ediyordu. Elbette, birkaç yıl önce boktan şeylerle uğraşırken giderek kötüleştiler, ama şimdi iyiydim.

Mutlu olmak kendim için verdiğim bir karardı ve mucizevi bir şekilde yardımcı oldu. Gerçek değildi, gerçekten öyle hissetmiyordum ama başarana kadar numara yapmanın gerekliliğine inanıyordum. Ne de olsa duygularım olmasaydı ölmüş olurdum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hayatım boyunca tezahür ettirdiğim her şeye benziyordu. Hemen gerçekleşmese bile, gerçekleşene kadar gerçekleşmiş gibi davrandım.

Örneğin, normal olmak istiyordum, bu yüzden öyleydim. Johnny gibi yetenekli olmak, Hugh gibi zeki olmak, Patrick gibi yaratıcı olmak istedim, bu nedenle bunların hepsini yaptım ve oldum.

Elbette, doğuştan bunların hiçbiri olmayabilirdim, ama yeterince uzun süre öyleymişim gibi davranırsam, bunun gerçekleşme ihtimali yüksekti.

Belki de Lizzie haklıydı ve ben kalın kafalının tekiydim. Tommen'dan sonra hiçbir üniversiteye girmeyeceğim kesindi.

Ama her zaman geri dönebileceğim bir mizah anlayışım vardı.

Hayatta blöf yapmak şimdiye kadar çok işe yaramıştı. Bonus puan çünkü kimseye zarar vermiyordum. Lizzie'nin aksine, başkalarından bir şeyler koparmadan baş etmenin, yas tutmanın ve kendimi korumanın bir yolunu bulmuştum.

Gibsie gibi olmak varken neden Gerard gibi olayım ki?

Gibsie olduğumda bana zarar veremezdi, çünkü Gibsie benim zırhım, mizah da kılıcımdı.

Ağzımdan çıkan kelimeler hakkında çok fazla düşünmezdim. Genellikle o anda aklımda ne varsa onu söylerdim ve bu da arkadaşlarımın zihninde olduğum kişiyi şekillendirirdi. Doğal olarak kendimi küçümserdim, asla kasıtlı olarak acımasız değildim ve bu insanları güldürürdü. Ağzımdan, kendi karakterim pahasına, kendimi sabote eden bir koruma pelerini gibi saçma sapan şeyler dökülürdü.

Söylediğim hiçbir şey zehirleme ya da övünme amaçlı değildi. Sadece korunmak içindi. Bu benim güvenlik ağımdı. Çünkü kendimi korumaya şiddetle ihtiyaç duyuyordum ve benim dışımda herkesin her şeyi yoluna koymuş gibi göründüğü bir dünyada bunu başka nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Hayatımda beni hâlâ ben olarak gören tek bir kişi vardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Geçmişteki versiyonumu bırakmayı reddeden sadece bir kişi.

Kollarını bana dolayan kız.

Kızım benim.

"O zaman kamp gezisinde başına gelenler olmalı," dedi tutkulu bir ses tonuyla. "Lizzie seni nehre ittiğinde, içinde bir şeyleri tetiklemiş olmalı - o güne dair bir anıyı."

"Belki," diye cevap verdim, nefesim hâlâ düzensiz ve kesik kesikti. "Her neyse." Öne doğru oturarak yüzümü ellerimin arasına aldım ve kendime gelmeye çalıştım. "Fark etmez."

"Önemi var Gerard. Neredeyse bir enkaz gibiydin "O zamandan beri her gece." Uzanarak ellerimi yüzümden ayırdı ve kendi elleriyle birleştirdi. "Senin için endişeleniyorum."

Elimi tutan kıza bakmak için kendimi zorlamam gerekmedi; gözlerim otomatik olarak onu aradı, bebekliğimden beri aramaya programlanmışım gibi o sarı buklelere ve kahverengi gözlere odaklandı.

"Hey, hey, sadece konuş benimle," diye yumuşak bir sesle talimat verdi, yüzümü avuçlamak için uzandı. "Hadi ama Gerard. Kafanın içinde neler olduğunu anlat bana?"

Onunla konuşamadım.

Kimseyle konuşamadım.

Hayatın maruz kaldığım çirkin yüzünü mezara kadar yanımda götüreceğim bir şeydi.

Dur.

Bunu düşünmeyin.

Engelle.

Şimdiki zaman zihnimin ikamet edebileceği en güvenli yerdi çünkü geçmiş korkunçtu ve gelecek beni dehşete düşürüyordu.

"Sorun değil," dedim, endişesini yatıştırmaya çalışarak, ürperme isteğimi bastırırken ellerini ellerimle kapattım. "Benim için endişelenme."

"Arkadaşlar böyle yapar, Gerard." İri kahverengi gözlerini benimkilerden hiç ayırmadan yakınıma eğildi ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Alnımı alnıma dayadı. "Birbirleri için endişeleniyorlar."

Eğer bu kızı ona zerre kadar zarar vermeden tenime dikebilseydim, bunu gözümü kırpmadan yapardım. İşte hayatım için bu kadar önemliydi. Varlığım için ne kadar gerekli olduğu.

Eğer Claire Biggs benim için neyse Joey Lynch için de uyuşturucu oysa, hiçbir rehabilitasyon beni bu alışkanlıktan vazgeçiremezdi. Çünkü o benim hayatımın alışkanlığıydı.

Garip bir şekilde, aylar önce Aoife Molloy'a bu yüzden yardım ettim. Ona her halükarda yardım ederdim ama o gece aşk ve acı silahına bakarken gözlerinde gördüğüm o çaresizlikten, onda benimle bağdaştırabileceğim bir şeyler olduğunu biliyordum. O kadar çaresiz olmanın nasıl bir his olduğunu biliyordum ve kimsenin bunu yaşamasını istemiyordum. Gözlerindeki bakışı gördüm. O bakışı biliyordum. Tek dileğim birilerinin devreye girip beni bu acıdan kurtarmasıydı. Ama para geçmişimin acısını dindiremezdi. Bu seviyede bir yıkım ve zayıflık hissetmekten. Eğer kıza birkaç sterlin vermek onu bu çileden kurtaracaksa, bunu memnuniyetle yapardım.

Claire "Benimle konuşabilirsin... Senin için her zaman buradayım" diyerek duvarlarımı yıkmaya devam etti.

"Claire." Gözlerimi kapatarak sakinleştirici bir nefes aldım ve kalbimin beni şiddetle çağırdığı şeyi neden yapmamam gerektiğini hatırlamak için kendimi zorladım.

Tanrım, onu öpmek istedim. Erkeklerin kızlarıyla yaptığı her şeyi yapmak istedim. Onu benim yapmak istiyordum, ama ya yanılıyorsam? Bir çift olarak biz değil, bir erkek olarak ben? Ya işe yaramadıysa? Ya ben işe yaramadıysam? Çünkü kızlarla bir şeyler hissetmiyordum. Hiç bir şey hissetmedim. Ölecek kadar hissizleşmiştim ve Claire'le bir şeyler hissetmezsem, bu geçmişimin beni gerçekten onarılamayacak kadar kırdığını doğrulayacaktı.

Dudaklarını dudaklarıma ilk değdirdiğinde nasıl hissettiğimi hâlâ hatırlayabiliyordum. Aradan yıllar geçti ve onun dudaklarının yerini başka dudaklar aldı ama ben o kıvılcımı asla unutmadım. Ping'i. O kıvılcımı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Göğsümü daraltan ve tenimin aynı anda hem sıcak hem soğuk, hem ılık hem de karıncalanmasına neden olan ateşlenmiş bir vızıltı. Bu sadece bir kızla bir kez olmuştu. O gün bana bir şey yaptı, sadece benim konumumdaki bir insanın anlayabileceği türden bir rahatlık verdi. Bir şeyler hissettim. Onun için hissettim. Bundan zevk aldım. Onun dokunuşu hoştu, isteniyordu ve harikaydı. Ondan sonra, Hugh ile olan arkadaşlığımın hatırı için bunu unutmaya çalıştım ama asla başaramadım. Claire'i unutmak benim yapabileceğim bir şey değildi ve o da bunu biliyordu.

Aklıma gelen her türlü yakınlığı hem ona vermek hem de onunla yaşamak istiyordum. Sadece onunla.

Çünkü o kızı önemsiyordum. Günümün dikkatini dağıtacak kadar önemsiyordum. Kedisi hastalandığında önemsedim. Ağladığında önemsedim. Annesinin en sevdiği mısır gevreği markası bittiğinde ve yulaf lapası yemek zorunda kaldığında önemsedim. O kadar çok önemsedim ki, onun nerede başlayıp benim nerede bittiğimi bulmak zordu.

En sevdiği şarkıyı 7 Ağustos 1989'dan beri her yıl biliyordum. Onun sırlarını, küçük alışkanlıklarını ve kimsenin fark etmediği özelliklerini biliyordum. Zamanımı onun için harcamak istiyordum. Tüm zamanımı. Her zaman.

O her zaman sokağın karşısında kalbimi yerinden oynatan kıvırcık saçlı bir kasırga olmuştu ama kazadan sonra duygularımın çoğunu ona yansıtmıştım. Hatta belki de ona.

Ebeveynlerimizin her ikisi de birlikte büyümüştü ve yuva kurup evlendiklerinde aynı sokağa kök salmaya ve çocuklarını birlikte büyütmeye karar vermişlerdi.

Hugh'dan biraz daha küçük ve Claire'den biraz daha büyük olan ben, bir şekilde Biggs kardeşlerin yanında büyümeye mahkum olarak ortalarına yerleşmiştim. İkisini de kendi kanımdan, canımdan biri gibi seviyordum ama Biggs ailesinin en küçük üyesine karşı beslediğim duyguların kardeşçe olmadığını genç yaşta anlamıştım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hatırlayabildiğim kadarıyla, zihnim üç şey hakkında her zaman çok netti.

Bir: Hugh benim kardeşimdi.

İki: Bethany benim kız kardeşimdi. Üç: Claire benimdi.

Kazadan sonra, hayatın ne kadar vefasız olabileceğini, sevdiğiniz bir insanın ne kadar çabuk elinizden alınabileceğini öğrendiğimde, Claire'e karşı hissettiğim duyguların hızla derinleşmesine, geçen her günle birlikte daha da vahşileşmesine ve güçlenmesine, kalbimin etrafında sarmaşık gibi karmaşık, kalıcı desenler halinde yayılmasına neden oldu.

O kız benim her şeyimdi ve bu benim dramatik olmamdan kaynaklanmıyordu. Bu bir gerçekti. Onu hayal kırıklığına uğratma düşüncesi beni fiziksel olarak hasta hissettiriyordu. Duygusal ya da fiziksel olsun, ona herhangi bir şekilde zarar geleceğini düşünmek beni cinayete meyilli hissettiriyordu.

Ben de arkadaşça davrandım, doğduğumdan beri bana biçilen rolü oynadım ve onunla geçirdiğim her boş saniyenin tadını çıkarırken bunu berbat etmemek için elimden geleni yaptım. Biggs'lerin evine Hugh için uğramazdım. Her zaman onun içindi. Yapabildiğim tek şey ona uzaktan bakmak olsa bile her zaman onunla ilgilenecektim. Bu benim için yeterli olacaktı. Olmak zorundaydı. Çünkü onu kırmak ya da bozmak bir seçenek değildi. Onu hayal kırıklığına uğratmak daha da az bir seçenekti.

Hugh endişelenmesine gerek olmayan nedenlerden dolayı beni kız kardeşinin yanında istemiyordu. Çünkü Cork'taki bir kedi kadar eminim ki Claire Biggs'e asla zarar vermeyeceğim.

O benim için çok önemliydi.

O benim her şeyimdi.

Annelerimizin sadece iyi bir çift olacağımızı düşünmekle kalmayıp, bunu her gün şiddetle teşvik ettiğini bilmek içimde bir şeyleri ısıttı, ama her şeyi berbat etmekten ve onsuz yaşayamayacağım tek insanı potansiyel olarak uzaklaştırmaktan duyduğum içimi kemiren korkuyu ısıtamadı veya susturamadı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Çünkü benden kaçmasını hiç istemedim. Benden korkmasını ya da benim hissettiklerimi ona hissettirmemi. Bu tür bir çaresizlik yaşamasını asla istemedim.

Onunla şakalaştığım geleceği istiyordum. Onunla her şeyi istiyordum. Sorun şu ki, olduğum kişiye güvenmiyordum. Beni mahveden şeye dönüşmekten çok korkuyordum. Onun sevgisini kötüye kullanmaktan ve kalbini kırmaktan.

Çünkü o çizgiyi bir kez aştığımızda, hiçbir şey bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı. Bundan geri dönemezdik. Ve onu mahvetmeyeceğimin garantisine ihtiyacım vardı. Onun kalbini umursamayacağıma dair. Onu doğru şekilde sevebileceğime. Çünkü bu kızı seviyordum. Varlığımın her zerresiyle. Zavallı kusurlu kalbimin her atışıyla. Onu şiddetle, tek başıma, tüm kalbimle sevdim. Sadece ona yönelik pek çok fiziksel dürtü duyuyordum ama hayatta hiçbir şeyin garantisi yoktu ve bunu riske atamazdım.

Gözlerimi kapatarak kendimi toparlamak, komik ve kaygısız maskemi yerine oturtmak için bir an bekledim. Aldatma ve korumadan oluşan bir battaniye gibi üzerimi örttü.

Dünyam başıma yıkıldığında kendimi bu şekilde yeniden keşfetmeyi başarmıştım.

Sadece kendimi yeniden

keşfetmedim. Hayır,

bundan daha fazlasıydı.

Bu benim kişisel dirilişimdi.

Onları tekrar açtığımda, tahammül edebileceğim bir versiyonum vardı.

Zarar görmeyen versiyonu.

Bir daha asla.

"Beni tanıyorsun Claire-Bear," diye güven verici bir gülümsemeyle teklif ettim. Çünkü ona bakmak zahmetsiz olsa da gözlerinde endişe görmek zahmetsiz değildi. "Ben her zaman iyiyim."

Etkilenmiş görünmüyordu. Ya da kandırılmış. "Demek yine böyle, ha?"

Suçluluk duygusu içimde yüzüyordu, ama iki katına çıkardım ve daha sert gülümsedim. "Ne gibi?"

Cevap vermedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Onun yerine, uzun süre bana baktı ve sonra başını teslimiyetle salladı.

"Tamam, Gerard." Beni bırakarak ayağa kalktı. "Duvarlarını istediğin gibi yeniden inşa edebilirsin," dedi, etrafa saçılmış yastık ve yorganını, komodinini ve lambasını toplarken. "Bu gece onları yıkmak için çok yorgunum."

Ancak o zaman, saçmalıklarımla onu uyandırmakla kalmayıp, karanlıkta onu bulmak için yaptığım acınası girişimde odasını da dağıttığım gerçeğini fark ettim.

"Kahretsin bebeğim," diye mırıldandım, aceleyle hatalarımı düzeltmeye çalışırken. "Bunların hiçbirini yapmak istememiştim." Komodini tekrar ayağa kaldırarak, neyse ki kırılmamış olan lambayı açtım ve her zamanki yerine yerleştirdim. "Lanet olsun." Bakışlarım hemen yatak odasının köşesinde yavrularıyla birlikte uyuyan kediye kaydı ve onları rahatsız etmediğim için şükrederek rahatladım. "Çok özür dilerim."

"Evet." Esneyerek yatağına tırmandı, yorganın altına girdi ve sonra yanındaki boş yatağı okşadı. "Sanki tek bir nefeste benimle savaşmaya ve bana koşmaya çalışıyordun."

İçimi bir ürperti kapladı. "Özür dilerim."

"Üzülme. Burada olmana sevindim." Yatağı bir kez daha okşadı ve damarlarımda suçluluk ve rahatlama duygularının bir arada dolaşmasına neden oldu. "Şimdi buraya gel ve bana sarıl. Sensiz uyumaktan nefret ettiğimi biliyorsun."

Evet, bunu biliyordum ve bu rahatsız edici bir bilgiydi, çünkü bu benim berbat sorunlarımın onun masumiyetine sızmayı başardığı anlamına geliyordu.

Bu ona kendi saçmalıklarımı bulaştırdığım anlamına geliyordu. Sağlıksız bir bağımlılık tekniği gibi hissettiriyordu ve bu beni rahatsız ediyordu çünkü bu kızın hiçbir şey için bana bağımlı olmasını istemiyordum.

Çünkü layık değildim ve kesinlikle yeterince iyi değildim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yine de, yedi yaşımdan beri her gece olduğu gibi, kendimi onun yanında yatağa tırmanırken buldum, aklımda tek bir amaç vardı: dünyadaki on yedi yılımda bulduğum tek fiziksel rahatlık biçimine insani olarak mümkün olduğunca yaklaşmak.

Yorganın altına girdiğimde, otomatik olarak yatağın ortasına geçtim ve sonra sağ tarafıma yuvarlandım, şiltede vücudumun izi nedeniyle oluşan tanıdık çukuru hissettim.

Claire saat gibi yan yattı ve kolunu kaldırarak benimkinin etrafına gelmesini bekledi. "Mm," küçük bir kedi yavrusu gibi mırıldandı. "Sen her zaman sıcacıksın."

"Evet." Vücutlarımız aynı hizaya gelene kadar yaklaştım, sırtı göğsüme dönüktü, elim kalçasındaydı, eli ön kolumu kavrıyordu. Mümkün olan her insani şekilde mükemmel bir uyum içindeydik. "Claire?"

"Hm?"

"Özür dilerim." Tekrar. "Bu gece için." Tekrar.

"Tamam..." diye mırıldandı uykulu bir şekilde, sırtı göğsüme değene kadar sallanırken. "İyi geceler Gerard... Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum," diye fısıldadım, bu sözler döküldüğünde damarlarımda tanıdık bir adrenalin sarsıntısı hissettim dudaklarından.

Claire bana beni sevdiğini söylerken ciddiydi; bu hayatta emin olduğum iki şeyden ilkiydi ve ben de aynı şekilde ciddiydim. Emin olduğum ikinci şey de buydu. Bu dünyada başka hiçbir şey bilmiyorsam, Claire Biggs'i sevdiğimi biliyordum.

Onun bilebileceğinden çok daha fazla.

Dört harfli iğrenç bir kelimenin anlatabileceğinden çok daha fazlası.

Ve kendi sınırlı deneyimlerime dayanarak, bir insanı sevmenin ne kadar karmaşık olabileceği konusunda hiçbir yanılsama içinde değildim. Çünkü aşk acıtırdı. Cehennem gibi yakardı. Bunu anladım. Acıyı kabul ettim. Başka bir insanı sevmenin kendi kendine açtığı yaraları. Bundan korkmuyordum. İncinmekten. Kendim için hiçbir şeyden. Korkum, onu doğru şekilde sevememden kaynaklanıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bir şekilde. Potansiyel olarak onu onarılamayacak ya da geri dönüşü olmayacak şekilde incitmek zorundaydım.

Beni incittiği gibi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Uykuda yürüyen sevgililer ve mankafa kardeşler

CLAIRE

"Sana söylüyorum Claire-Bear, bunu halledeceğiz," diye ilan etti Gerard, Brian'ın kedi kafesiyle silahlanmıştı. "Çantada keklik." Bizi fuar boyunca yürüterek, köpek gösterisinin yapıldığı alana varana kadar durmadı. "Bana güvenin."

"Bilmiyorum Gerard," diye cevap verdim, onun yanında aceleyle ilerlerken alt dudağımı çiğneyerek. "Ya girmemize izin vermezlerse?"

"Saçmalık," diye karşılık verdi ve sonra Brian pençesini kafesin parmaklıklarından geçirince komik bir şekilde sarsıldı. "Bunu yapamazlar."

"Brian bir
kedi." "Yani?"

"Yani, bu bir köpek gösterisi."

"Kural kitaplarının hiçbir yerinde bir köpekle katılmamız gerektiği yazmıyor."

"Sanırım 'köpek gösterisi' başlığında ima edildiği için, Gerard."

"Herhangi bir yerde sunulan bir kedi gösterisi görüyor
musun?" "Hayır."

"Ben de, yani bu işe yarayacak
Claire." "Ya bize gülerlerse?"

"Yaparlarsa ne olmuş?" diye alay etti, hiç etkilenmemişti. "Bırakın yapsınlar. O para ödülüne ihtiyacımız var bebeğim - ve o dengesiz piçi yıkadığımız için birincilik ödülünü fazlasıyla hak ettik." Yukarı uzanarak, vücudunun bir kısmına dokundu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

En çok ezilen omzuydu. "Bunu kanıtlayacak çiziklerim var."

"Ama Brian'ın pek arkadaş canlısı olmadığını biliyorsun."

"Hayır, değil," diye kabul etti Gerard. "Ama senin yanında olacağıma ve bebeklerimize bakacağıma söz verdim, ben de tam olarak bunu yapacağım." Omuz silkerek ekledi, "Ayrıca, Cherub'a dokunan o. Bunu bizim için yapabilir."

"Cherub'ı da getirmeliydik."

"Evet, şey, şu anda biraz meşgul," diye karşılık verdi, "aile yolunda olmak ve Şişman Paddy'den daha büyük bir göbeğe sahip olmak." Gülümseyerek ekledi, "Burada bize verilenle yetinelim. Brian bir piç olabilir ama güzel bir piç."

Bu doğruydu. Brian çok güzeldi. Bembeyaz kürkü mükemmel bir şekilde taranmış, uzun tüylü, soylu bir İranlıydı. Ne yazık ki içi bir şeytan gibiydi. "Ya jüriye saldırırsa?"

"Merak etme, ben hallederim."

"Oh?" Gözlerim kısıldı ve ona dikkatle baktım. "Gerard. Ne yaptın sen?"

"Evden çıkmadan önce ona hafif bir yatıştırıcı önerdim." "Ne yaptınız?"

"Onu başka nasıl kutuya sokabilirdim ki?" diye sordu, küskün görünüyordu. "Ona dokunduğumda ne kadar pislendiğini biliyorsun."

"Tanrım, bu kötü bir fikir."

"Bu harika bir fikir," diye düzeltti kolunu omuzlarıma dolayarak. "Ve bunu aldık."

"Gerard, köpeğe bak," diye mırıldandım, gözlerim şımartılmış Pomeranian'a kilitlenmişti.

"Bize karşı hiçbir şeyi yok..."

"Claire."

"Claire."

"Claire!" Ağabeyimin sesi kulaklarımda gümbürdeyerek haftalardır gördüğüm en mükemmel anı rüyasını bozdu ve beni irkiltti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ani bilinç bulanıklığı durumu. "Hadi ama, olur mu? Saat yediyi geçti. On dakika içinde gidiyorum."

"Yediye mi gittin?" Uykulu bir şekilde geri seslendim. "Sabah mı?" "Evet, hadi gidelim," diye gürledi derin sesi diğer taraftan
yatak odamın kapısının yanında. "Acele et."

"Ama hâlâ yazdayız Hugh," diye feryat ettim, yaz tatilimizin son birkaç gününü bir şekilde uyuyarak geçirdiğim ve Tommen'in koridorlarına geri dönmek üzere olduğum için bir an paniğe kapıldım. "Ve bugün Cumartesi!"

"Evet, dahi çocuk, bugünün Cumartesi olduğunu biliyorum," dedi, ses tonu kardeşçe bir alaycılıkla süslenmişti. "Dinle, annem doğum gününden beri sana otelde bir iş bulmam için bana eziyet ediyor. Kim bu sabah seni de getirmemi söyledi. Havuzda yarı zamanlı bir cankurtaran açığı varmış ve ben görevdeyken senin de deneme yapmanı istiyor, o yüzden hemen hazırlan çünkü benim vardiyam sekizde başlıyor ve sana geç kalmayacağım."

"Deneme mi?" Burnumu hoşnutsuzlukla kıvırarak bacaklarımı uzattım ve esnedim. "Ne için?"

"Bir iş," diye alaycı bir yanıt verdi.

"Ama benim bir işim var."

"Halka açık yüzme havuzunda gönüllü olarak çalışıyorsun Claire," diye cevap verdi, sesi her geçen saniye daha sabırsız çıkıyordu. "Otelde cankurtaranlık ücretli bir iş."

"Ukala." Uykulu uykulu esneyerek yatağa daha da gömüldüm, kendimi yorgunluktan bitap düşmüş hissediyordum. "Bana beş dakika daha ver, olur mu? Sadece gözlerimi dinlendiriyorum."

"Gözlerini istediğin kadar dinlendir," diye cevap verdi kardeşim. "Ama on dakika içinde gidiyorum. Babam tavan arasında bir iş için saklanıyor, o yüzden seni alamayacak ve-
"

"O zaman anneme sorarım," diye karşılık verdim o sözünü bitiremeden.

Hah.

Al bakalım, enayi.

"Annem hastanedeki gece vardiyasından henüz dönmedi,"

diye hızla devam etti. "Zamanında dönmeyecek."

"Hugh, lütfen," diye yakındım, hayal kırıklığı içinde yorganımın altında bacaklarımı tekmeliyordum. "Bana sadece beş dakika daha ver!"

"Hayır, çünkü senin beş dakika dediğinin aslında kırk dakika olduğunu ve benim on dakika içinde çıkmam gerektiğini biliyorum," diye cevap verdi, sesi her geçen saniye daha sabırsız çıkıyordu.

"Konuşmaya devam edersen beni tekrar uyutacaksın."

"İyi. Sen bilirsin," diye karşılık verdi. "Ama Mam iş bulamamaktan şikâyet ettiğinde, suçu bana atmayı aklından bile geçirme prenses." Sesi tekrar gürlemeden önce uzun bir duraklama oldu. "Oh, ve o pisliğe Kaptan'la iki saat önce spor salonunda buluşması gerektiğini söyleyebilirsin."

Bu işe yaradı.

Gözlerim hızla açıldı ve yatağımdan fırladım, ancak elim vücudumun geri kalanıyla uyum sağlamadığında bir bumerang gibi geri döndüm.

Tabii ki olmaz.

Çok daha büyük bir ele kaynak yapıldığında değil.

"Beş dakika daha bebeğim," diye yineledi Gerard, bir yığın yastık ve oyuncak ayının altından. "Gözlerimi dinlendiriyorum."

"Hadi, kalk," diye inledim, elime hükmetmek için savaştım ve beni terlemeden ya da gözümü kırpmadan yatağa geri çektiğinde kaybettim. "Hugh kapımın hemen dışında. Görünüşe göre spor salonunda olman gerekiyordu."

"Spor salonu taşaklarımı emebilir," diye mırıldandı, yan yattı ve beni göğsüne doğru çekerek kaşıkladı. "Siktiğimin Kav'ı."

"Gerard!"

"Claire-Bear'ımı kucaklamak mutlu bir Gibsie'ye eşittir. Kusana kadar koşu bandında tur atmak eşittir mutsuz bir Gibsie." Onun iri vücudunun benimkine değdiğini hissetmek göğsümde bir kafes dolusu vahşi kelebeğin uçuşmasına neden oldu. "Her şey önceliklerle ilgili, bebeğim."

"Ve ben senin miyim?" Alay ettim.

"Her zaman," diye uykulu bir şekilde onayladı, belime sarılışını sıkılaştırdı.

Tanrım.

Nefesim kesilerek kendimi yavaşça nefes vermeye zorladım, bir yandan da umutsuzca karnımdaki takla atma hissini bastırmaya çalışıyordum. Az önce yoldaki büyük bir tümseğin üzerinden geçmişim gibi hissettiren, organlarımın vücudumda yer değiştirmesine neden olan.

Son zamanlarda aramızdaki her şey çok daha farklı hissettirmeye başlamıştı. Daha yoğun. Daha yetişkin. Hayatımın çoğunu hayranlıkla geçirdiğim aynı çocuk olmasına rağmen, artık kesinlikle o çocuk gibi görünmüyordu.

Elbette, gümüşi gri gözleri hâlâ çocuksu bir yaramazlıkla parlıyordu ama bir zamanlar göbeğinde kalan yavru köpek yağı çoktan gitmişti. Bir zamanlar taşıdığı tombul yanakların yerini yüksek elmacık kemikleri ve günlük kirli sakallarla beneklenmiş belirgin bir çene hattı almıştı.

Gerard Gibson'ın artık tamamen erkek olduğunu söylemek doğruydu ve bu bilgi içimde bir şeylerin kıpırdanmasına neden oldu.

Hoşuma gittiğini fark ettim - belki de hoşlanmaktan da öte.

Vücudum onu gördüğümde tepki veriyor, tenim ısınıyor ve kalp atışlarım hızlanıyordu.

"Sadece rahatla," diye mırıldandı uykulu bir şekilde. Göz kapağını açma zahmetine bile girmeden iri pazusunu bedenime doladı ve beni tekrar aşağı çekti. "Hm." Vücutlarımız bir kez daha birleştiğinde dudaklarından derin bir onay sesi çıktı. "Daha iyi."

İçimde dalgalanan zevk ürpertisini bastıramayarak ona karşı gevşedim, Hugh dışarıdayken ve özellikle de onun sabah merdiveninin istikrarlı bir şekilde dikildiğini hissederken bunun korkunç bir fikir olduğunu biliyordum, ama cazibesine karşı koyamadım.

Tamamen aynı hizada, sırtım göğsüne dönükken Gerard yüzünü boynuma gömdü ve kulağıma "Benimle kal" diye fısıldamadan önce derin bir nefes aldı.

Aman Tanrım.

"Johnny'yle başın belaya girecek," diye duyurdum, dudakları boynumun kıvrımına değdiğinde zevkten titreme isteğimi bastırarak. Bu hareket tüy gibi hafifti ve açıkça onun adına kazara yapılmıştı ama ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden oldu. "Ve sen de terlemişsin."

"Kav harika olacak." Konuşurken nefesi ensemi okşadı. "Ve her zaman ah ... bilirsin."

Gece terörlerinden birinden sonra, evet, her şeyi çok iyi biliyordum.

Dün gece kötü bir geceydi ve hala canlı bir şekilde hatırlayabiliyorum.

Derisinden ısı yayılıyordu.

Boynundan omzuna doğru ter damlıyordu.

Hareket ettikçe parlayan boncukları

izledim.

Çıplak etinin üzerinde kayıyor, asla yeterince yaklaşamadığım bir bedenden kendini dışarı atıyordu.

Çok uzun sürmez.

Çığlıklar gelecekti.

Hemen ardından gelen panik atak onu her zaman soluk soluğa, nefessiz, kırık dökük yedi yaşında bir çocuğa dönüştürüyordu.

İlkini ilk günkü kadar canlı bir şekilde hatırlıyorum.

Ne de olsa ilk elden tanıklık etmek için

oradaydım. Travma.

Yıkım.

Boğazından ilk çığlık koptuğunda bu düşüncenin zihnimde yer etmesine ancak zaman vardı. Bu, onun için silemediğim bir anıdan kaynaklanan yırtık, tiz, acı verici bir sesti.

"Hayır!" Çaresizce çırpınarak yataktan fırladı ve rüyalarındaki şeytanlardan kurtulmak için komodinimi devirdi. "Lütfen yapma..."

"Gerard!"

Onu rahat bırakmanın yapabileceğim en kötü şey olduğunu bilecek kadar gece terörüyle başa çıkma deneyimim vardı. Bu nedenle, ona ulaşmak için aceleyle yatağımdan fırladım. "Şşş." Uykusunda bile, dokunuşumu bana izin verecek kadar iyi biliyordu. onu kollarıma aldım. "Benim." Tüm vücudu terden sırılsıklam olmuştu ama bu beni durdurmadı. "Ben buradayım." Yakınına eğildim, yanağını yanağımla okşadım. "Sus, Gerard, sorun yok."

"Hayır, hayır, hayır..." Acı dolu iniltiler, uykuda bile çılgınca dokunuşumu ararken zayıf miyavlamalara dönüştü. "Bunu durduramıyorum."

"Her şey bitti," diye ikna etmeye çalıştım, ellerimle yanaklarını kavradım. "Artık sadece bir kabus."

Keskin nefes alışları çaresiz bir hal aldı ve hızla panikle solumaya dönüştü.

Sanki ciğerlerine hava çekemiyordu.

Boğuluyormuş gibi.

Onlarla birlikte.

"Yanındayım," diye fısıldamaya devam ettim, bedenimi onunkiyle birleştirdim, bunun tam da uçurumdan aşağı inmek için ihtiyacı olan şey olduğunu biliyordum. Acıdan. "Ben buradayım, seninleyim."

Yavaşça, vücudu benimkini hissetmek için gevşedi, beni içine aldı, sözlerimi duydu, kokumu aldı, o benim olana ve ben onun olana kadar beni içine çekti. Tekrar biz olana ve o güvende olana kadar.

"Claire?" O anda vücudu sertleşti ve uyandığını anladım. "Claire. Claire mi?"

"Benim." Titrek bir nefes vererek ona daha sıkı sarıldım ve yüzümü boynuna gömdüm. "Ben buradayım Gerard. Sorun yok..."

"Evet, biliyorum," diye fısıldadım, kör bir panik halinde odama girdiği dün gecenin anılarını göz kırparak uzaklaştırdım. "Ama çok daha kötüye gidiyorlar."

Bana karşı başını salladığını hissettim.

Son zamanlarda Gerard'ın kâbusları neredeyse her gece bir olay olacak kadar sıklaşmıştı. Yürek parçalayıcı olduğu kadar tedirgin ediciydi de. Çünkü şeytanlarıyla savaştığını biliyordum - ya da hayaletleriyle mi demeliydim? Çocukluğundan kalan ve hakkında konuşmayı reddettiği şeylerle.

"Dün gece ne oldu?" Yatağımda onunla uyandığım her sabah olduğu gibi bu sabah da kendimi çaresiz hissederek sordum.

Gerard'ı yatağımda bulmak bizim için yeni bir şey değildi. Aslında, son on yılda yatıya kalmadığı gece sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi.

"Her zamanki gibi," diye cevap verdi kırılgan bir tonda, sesi dünyanın geri kalanının bildiği komedi şakacısına hiç benzemiyordu. "Dinle, seni olman gereken yere zamanında götüreceğim, söz veriyorum." Daha da yaklaşarak büyük kolunu belime doladı. "Sadece önce biraz sarıl bana."

Sözler ağzından çıkar çıkmaz yatak odamın kapısı duvarımdaki sıvaya çarpacak kadar büyük bir güçle içeri doğru sallandı.

"Az önce o pisliğin sana sarılmak istediğini mi duydum?"

"Ne oluyor, Hugh?" diye bağırdım, yatağımdaki dev gencin ona doğru atılmasını engellemek için güreşerek kurtuldum. "Bu evde kurallarımız var, unuttun mu?" Yataktan fırlayarak, ikisinden biri şiddeti seçmeden önce Hugh'nun önünü kesmek için koştum. Gerard ve Hugh'un ilişkisi arkadaştan çok kardeş gibiydi ve nadiren ciddi bir kavgaya dönüşürdü ama yıllar içinde tekrarlanmasını istemediğim birkaç olay yaşanmıştı. "Hiç kapı çalma diye bir şey duydun mu?"

"Gibs, orada çıplak olmasan iyi edersin," diye uyardı ağabeyim, beni tamamen görmezden gelerek yatağıma yayılmış olan arkadaşına odaklandı.

"Günaydın, aygır," diye alay ederek ayıyı dürttü Gerard, selamlamak için parmaklarını oynatırken. "En sevdiğin kayınbiraderin için yatakta kahvaltı yapma şansın var mı?"

Ve işte oradaydı.

Maskesi.

Hayran olduğum hassas çocuğu, diğer tüm arkadaşlarımızın hoşlandığı esprili çocuktan ayıran uçurum.

Zahmetsizce yerine oturdu.

Gibsie dünyanın geri kalanına aitti. Gerard sadece bana aitti.

"Sana yatakta kahvaltı vereceğim, seni küçük fahişe." Ağabeyimin yüzü morun tuhaf bir tonuna dönüştü. "Yemin ederim delikanlı, eğer ona parmağını bile sürersen, bu sefer seni yasal olarak öldürürüm."

"Üzerinde mi yoksa içinde mi?"

"Gibs!"

"Kendine gel, seni koca aptal." Gözlerimi devirdim ve kardeşime doğru yürüdüm. "O sadece seninle dalga geçiyor. Belli ki sadece arkadaşız."

"Belli ki," diye alaycı bir yanıt verdi Hugh. "Siz ikiniz sadece arkadaşsınız ve Bella da Bakire Meryem."

"Bella bir... şu pembeli kızların filmde kullandığı kelime neydi bebeğim?" Gerard bir parmağını amaçsızca döndürerek sordu. "Çirkin bir klitoris mi?"

"Çirkin bir sürtük, Gerard," diye düzelttim gülümseyerek. "Ama Mean Girls göndermesi yapmaya çalıştığın için tam puan."

"Çirkin sürtük," diye kıkırdadı, kelimeyi kendi kendine taklit ederek. "Bayıldım buna."

"Deliğini kız kardeşimin yatağından çıkarmazsan hiçbir şeyi sevmek için yanında olmayacaksın," diye homurdandı Hugh.

"Şimdi beni dinle dostum," diye homurdandım, omuzlarından tutup onu kapıma doğru ittim, "Değerli Katie'n buradayken ben senin odana girmiyorum, sen de benimkine giremezsin."

"Bu denklemde çok büyük bir fark var Claire," diye karşılık verdi Hugh. "Katie bir aziz, o ise bir fahişe." Öfkeli olduğu her halinden belli olan ağabeyim görünüşüme baktı ve pembe, kabarık tulumumu görünce geçici olarak yatışmış gibi göründü. "Oh, Tanrı'ya şükür. Tamamen giyiniksin."

Kollarımı göğsümde kavuşturarak, "Her zamanki gibi," diye söylendim. "Hemen sonuca varmaktan bahsediyorsun, Hugh. Tanrım."

"Evet, bu uyurgezerlik saçmalığı sona ermeli," diye emretti ağabeyim, dikkatini tekrar yatağımdaki çocuğa çevirerek. "Şakanın ötesine geçmeye başladı."

"Elinde değil," diye karşı çıktım, kendimi çocukluğumdan beri hayran olduğum çocuğu savunurken buldum. "Bunun onun kontrol edebileceği bir şey olmadığını biliyorsun, Hugh. Sadece oluyor."

"Elbette yapabilir," diye karşılık verdi Hugh, bana bu kadar saf olma diyen bir bakış atarak. "O ne yaptığını çok iyi biliyor."

"Hayır, yok."

"Evet, öyle," diye karşılık verdi kardeşim. "Onu uyurgezer bir şekilde yatağıma girerken görmüyorsun, değil mi?"

"Eğer kendini dışlanmış hissediyorsan, bu gece yatağına uğramayı kendime görev edinebilirim kardeşim."

"Dene de taşaklarını koparayım."

"Sinirlenmene gerek yok."

"Kız kardeşimin yatağından uzak durursan bir sorunumuz olmaz."

"Alışkanlık işte," diye düşündü Gerard, büyük, tembel bir aslan gibi yatağıma uzanıp kendini oturma pozisyonuna çekerken, Gibsie modu tamamen aktif hale gelmişti.

"Evet," dedi Hugh tiksintiyle, "bugün sona erecek on yıllık bir alışkanlık."

"Ne diyebilirim ki?" Gerard kendi kendine kıkırdayarak kollarını başının üzerine uzattı ve yüksek sesle esnedi. "Ben bir alışkanlık yaratığıyım."

Bu hareket yorganımın aşağı doğru kaymasına neden oldu ve bana onun çıplak göğsünün harika bir görüntüsünü verdi.

"Sen tam bir yaratıksın," diye homurdandı kardeşim, ona doğru yürürken. "Kız kardeşimi bozan lanet olası bir baş belası."

"Oh, toparlan, Hugh!" Gözlerimi onun delinmiş meme uçlarından ayırarak araya girdim. "O beni ayartmıyor."

"Gördün mü?" Hınzırca sırıtan Gerard, göğüs kaslarını esnetirken aynı anda kaşlarını da salladı. "Onu ayartmıyorum."

"Sakın bana göğüslerini sallama," diye uyardı Hugh, suçlayıcı bir parmak sallayarak. "Kız kardeşimle burada balık pişirmeyi de aklından bile geçirme."

Gerard göz kırparak, "Ben balık pişirmem Hugh, çörek pişiririm," diye karşılık verdi. "Fırınlarda."

"Seni arsız-"

"Hey - hayır, hayır, hayır, sırf bezelye beynin iki insanın aynı yatakta uyuyup sadece uyuyabileceği gerçeğini algılayamıyor diye yumruklarını göğsüne vurarak odama dalma," diye uyardım, Gerard'a doğru bir adım attığında kardeşimi hızla durdurdum. "Nu-uh, buraya atlamayı aklından bile geçirme, dostum."

"Sadece uyu," diye alay etti Hugh ve sonra dikkatini tekrar Gerard'a çevirdi. "Ne var biliyor musun? Okula ne kadar erken dönersen o kadar iyi olur, çünkü kız kardeşimin üzerine sinek gibi yapışıp kaldın-"

"Kardeşine bok mu diyorsun?"

"Evet." Gözlerimi kısmıştım. "Az önce bana kaka mı dedin?" "Ne demek istediğimi biliyorsun," diye homurdandı Hugh. "O daha gitmedi
bu evde - ya da senin tarafında - bütün yaz boyunca."

"Yani?" Güldüm. "Ezelden beri her gün burada.
Hep birlikte takıldık, Hugh. Şimdi bu kadar büyütecek ne var?"

"Asıl mesele şu ki artık çocuk değilsin Claire. Sen on altı yaşında bir genç kızsın ve o da çok tecrübeli ve bir sürü gizli gündemi olan bir fuckboy."

"Çok özür dilerim," diye homurdandı Gerard, açıkça bu ifadeye alınmıştı. "Ben fuckboy değilim."

Hugh, "Gibs, sen bir fuckboy'un tanımısın," diye karşılık verdi. "İnsanlar bu kelimeyi sözlükte arıyor ve senin yüzünü buluyor!"

"Aslında bu kelime sözlükte yok," diyerek denkleme biraz sağduyu katmaya karar verdim.

"A-ha!" diye alay etti Gerard, yatağımdan fırlayarak. "Ne bildiğini gösteriyor, pislik."

Hugh, Gerard'ın beyaz Calvin Klein'larını görünce hafifçe yatışmış bir halde, "En azından üzerinde spor ayakkabı var," diye homurdandı.

"Evet." Gerard homurdandı. "Bu sefer."

Hugh'nun gözleri patlayacağını düşündüğüm noktaya kadar büyüdü. "Pislik herif, sinirime dokunuyorsun."

"Hadi ama Gerard," diye inledim, başımı sallayarak. "Yükseltme onu."

"Ben de dün gece kız kardeşine bunu anlatmaya çalıştım."

Kardeşimin alnında bir damar şişkinleşti. "Az önce ne dedin sen?" Hugh fısıldayarak tısladı, gözleri komik bir dehşetle açılmıştı. "Az önce kız kardeşim hakkında ne dedin sen?"

"Gerard," diye yarı azarladım, yarı gülerek elimi ağzıma kapattım.

Kurt gibi sırıtarak cevap olarak göz kırptı.

"Doğru. İşte bu kadar. Daha fazla dayanamayacağım. Dışarı," diye emretti Hugh, yatak odamın kapısını göstererek. "O pis ağzını ve daha da pis aletini alıp sokağın kendi tarafına dön."

"Beni yanlış anladın delikanlı," diye alay etmeye devam etti Gerard, sabahlığımı giyip yatağın üzerinden takla atarak benim durduğum yere gelirken. "Ben bir kar tanesi kadar safım."

"Evet," diye alaycı bir şekilde homurdandı Hugh. "Bir genelevin dışındaki kar."

"Görüşmende iyi şanslar Claire-Bear." Gerard en az beş numara küçük terliklerimi giymeden önce yanağıma hafif bir öpücük kondurdu. "Burada duş almamın bir sakıncası var mı? Keith her zaman işe gitmeden önce tuvalete şeytan çıkarma ayinine layık bir tortu bırakır ve bu tortunun tamamen sifonu çekmesi üç saat sürer-"

"Evet, var. Şimdi, çık dışarı!" Hugh, odamın köşesinde duran ve içinde uyuyan bir melek ile sevimli yavrularının bulunduğu sepeti işaret ederek talimat verdi. "Ve

O yavru kedilerden kendi payına düşeni de alıp sokağın kendi tarafına dön."

"Ve onları annelerinden ayırmak mı?" Gerard bön bön baktı. "Ne tür bir canavarsın sen?"

"Cherub harika olacak," diye homurdandı Hugh. "Ben kız kardeşinden bahsediyordum."

"Sen bir kaçıksın, Gibs. Cidden dengesizsin." "Huysuz amcanızı görmezden gelin, bebekler," diye seslendi Gerard odamdan çıkarken omzuma vurdu. "Babam bu gece dönecek."

"Evine git Gibs!"

"Peki. Zaten gidip yeğenini kontrol etmem gerekiyor."

"O benim yeğenim değil, seni ucube. O annenin sıcak presinde kış uykusuna yatmış bir kirpi çünkü sen ve kız kardeşimin başıboş hayvanları kabul etmekle ilgili sorunları var."

"Nasıl istersen, delikanlı. Plaj gezisi için sonra görüşürüz, bebeğim."

Kıs kıs gülerek bir elimi kaldırdım ve geri çekilen bedenine el salladım. "Sonra görüşürüz, bebeğim."

"Bunu neden yapıyorsun?" Hugh istifa etmiş bir ses tonuyla sordu. "Neden delileri cesaretlendirelim?"

"Çünkü onun çılgınlığını seviyorum." Güldüm, hâlâ kulaktan kulağa sırıtıyordum. "Ve sen de öyle."

Hugh, "Evet ve eğer küçük kız kardeşimin yatak odasında vakit geçirmeyi içermeseydi onun çılgınlığını çok daha fazla severdim," diye homurdandı. "Hadi ama Claire, ona karşı kötü hislerin olduğunu biliyorum ama akıllıca seçimler yap, olur mu?"

"Akıllı seçimler yapmak mı?" diye sordum ve sonra yüzüne güldüm. Kendimi tutamadım. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Sen, Gibs ve senin çarpık küçük yatıya kalma kulübünden bahsediyorum."

"Aman Tanrım, o kitapları çok severdim," diye gülümseyerek ekledim. "Biz çocukken tüm koleksiyon bendeydi, hatırladın mı?"

"Evet, hatırlıyorum; şimdi gerçek hayattaki yatıya kalmalara dönelim," diye homurdandı, bir elini saçlarında

gezdirirken. "Dinle,

Annem ve Sadhbh'nin biz ilkokulu bitirdiğimizde onları durdurmasının bir nedeni var."

"Onları durdurmaya çalıştım," diye düzelttim homurdanarak. "Ve başarısız oldu."

"H a d i a m a Claire," diye hırladı sabırsızca. "O anın sıcaklığıyla neler olabileceğini biliyorsun."

"O anın sıcaklığı mı?" Güldüm. "Ne anı?"

"I Yapma. Biliyorum." o koptu, telaşlı. "Onunla yalnız kaldığınız her an."

Kaşlarımı kaldırdım. "Ne demek istiyorsun?" "Seks."

"Aman Tanrım," diye güldüm. "Çok komiksin."

"Komik mi?" Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Seks komik değil."

"Hayır, seks komik değil," diye katıldım kıs kıs gülerek.

"Ama sen vardır."

"İki kelime Claire," diye karşılık verdi, "Joey ve Aoife."

"Bu üç kelime eder."

"Peki," diye karşılık verdi, hiç vakit kaybetmeden. "İşte sana iki kelime: genç hamilelik. Son zamanlarda kızı gördün mü? Patlamaya hazır gibi görünüyor." Gözleri vurgulamak için büyüdü. "Joey Lynch'in başına geldiyse, hepimizin başına gelebilir."

"Ben değil." Ona tatlı tatlı gülümsedim. "Çünkü benim bir penisim yok."

"Evet, yastık arkadaşın kesinlikle öyle."

"Hugh," dedim e l i m d e n geldiğince sakin bir şekilde, bir yandan da ağabeyimi rahatlatmak için yüzümdeki gülümsemeyi silmeye çalışıyordum, "Söz veriyorum Gerard ve ben sadece arkadaşız. Her zamanki gibi."

"Evet," diye kabul etti, sesi hiç de rahatlamışa benzemiyordu. "Cap Haziran'da turneye çıktığından beri çok yakınlaşan arkadaşlar."

"Biz her zaman yakındık."

"Doğru, ama bu yaz farklı oldu ve bunu sen de biliyorsun," diye zorladı ve sesindeki -ya da gözlerindeki- endişe belirtisini inkâr edemedim. "Hadi ama Claire. Ben kalın kafalı değilim. Görebiliyorum.

Herkes gibi, ve sanılanın aksine, hayatını kontrol etmeye çalışmıyorum. Ben sadece... Gibs'i herkesten daha iyi tanıyorum ve o... ve sen..." Başını salladı ve "Bak, sadece incindiğini görmek istemiyorum" diye eklemeden önce bir nefes verdi.

Hugh bir konuda haklıydı. Bu

yaz farklıydı.

Daha yakındık.

Daha fazlaydı.

"Neden incineyim ki?" Kollarımı göğsümde kavuşturarak sordum.

"Çünkü kafadan kontak." "Hugh!"

"Kes şunu. Bana öyle bakma. Onu kardeşim gibi sevdiğimi biliyorsun," diye açıklamak için acele etti, telaşlı görünüyordu. "Onun için kurşun yerim, hayatımı ortaya koyarım ama o zarar gördü Claire. Ciddi hasar görmüş birinden bahsediyorum. Biz çocukken başına gelenler beynini ciddi şekilde mahvetti. Yedi yaşından beri aynı değil ve bunu ikimiz de biliyoruz."

Evet, biliyordum ama bunu yüksek sesle duymak hoş değildi.

"Aman Tanrım, Hugh, durur musun?" Tiksintiyle başımı salladım. "Arkadaşlık çevremizin yarısı zarar gördü. Bu hiçbiriyle arkadaş olmamızı engellemedi, değil mi?"

"Evet, ama Gibs'le sadece arkadaş değilsiniz," diye karşı çıktı. "Ona aşıksın."

"Yani?" İnkâr etmekten uzun zaman önce vazgeçmiştim. Ayrıca berbat bir yalancıydım. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, sen zarar görmemişsin," diye ısrar etti, ses tonu içtenlikle doluydu. "Ve bunun değişmesini istemiyorum."

"Ve sence olacak mı?" Kollarımı göğsümde kavuşturarak ittim. "Gerard'a çok yaklaşırsam mı?"

Kahverengi gözleri benimkilere kilitlenmiş bir halde, "Eğer teslim olur ve çok derinlere inip çok ileri giderse olabileceklerden korkuyorum," diye itiraf etti. "Sonrasında olacaklardan korkuyorum Claire."

Sözleri beni daha önce hiç olmadığı kadar sarstı.

Çünkü ses tonundaki endişeyi duyabiliyordum. Gerçekti.

Geçerliydi.

Ama uyarısı kulak ardı edilecekti çünkü kalbimde Gerard Gibson büyüklüğünde bir kör nokta vardı.

"Gerard'ın penisini cinsel nedenlerle hiç görmediğimi ya da dokunmadığımı söylesem kendini daha iyi hisseder misin?" diyerek kardeşime bir zeytin dalı uzatmaya karar verdim.

"Ne? Hayır Claire," diye inledi Hugh, iyice rahatsız olmuş görünüyordu. "Bu beni hiç de iyi hissettirmezdi..." Hızla geri çekilmeden önce başını salladı, "Dur bakalım, yani sende mi?"

"Uh... belki?" Utangaç bir şekilde kıkırdadım, aklımın geçen Paskalya'da Gerard'ın merdiveniyle paylaştığım özellikle garip bir etkileşime geri dönmesine engel olamadım.

"Yalnız mısın?" Gerard çamurlu botları ve kasabamızın rugby takımının formasıyla topallayarak yatak odama girdiğinde sordu. "Burada başka kimse yok mu?" Endişeyle etrafına bakındı, bir yandan da elleriyle kasıklarını kapatıyordu. "Elinde bıçağıyla kapının arkasında pusuya yatmış, beni öldürmek için fırsat kollayan şeytani bir engerek yok mu?"

"Hayır, Gerard, yalnızım," diye güldüm, hâlâ en sevdiğim haftalık dergi aboneliğimin sayfalarını çeviriyordum. "Maçtan neden erken döndün?" Anında şüphelenerek gözlerimi kıstım. "Yine mi gönderildin?"

"Evet, ama bu sefer kendimi gönderdim," diye açıkladı, komik bir şekilde bana doğru topallayarak gelirken.

"Nedenini açıklamak ister misiniz?"

"Çünkü kardeşin bir kese kâğıdını bile koruyamaz, işte bu yüzden," diye homurdandı. "Dinle, sana göstermek üzere olduğum şey gerçekten çok kötü ve sana yaşatacağım kâbuslar için şimdiden özür dilerim ama burada gerçekten ölme tehlikesiyle karşı karşıyayım Claire-Bear." Yatağımda yanıma çöktü, ancak acı içinde homurdanarak tekrar ayağa kalktı. "Geri dönüşü olmayan

tamamen ölü gibi."

"Neden?" Güldüm ve kendimi oturur pozisyona çektim. "Ne yaptın sen?"

"O benim aletim," diye itiraf etti acı dolu bir ses tonuyla. "Aslında o benim merdivenim."

"Merdiveniniz mi?" Gözlerim büyüdü. "Aletin bir merdiven mi?" "Hayır, hayır, hayır," diye inledi, kendini yavaşça aşağı indirerek

Bu sefer yatağın üzerinde. "Aletimin üzerindeki merdiven." "Tamam." Başımı salladım. "Şu an kafam çok karışık."

"Beni dinle; sikimi deldirdim, buna Yakup'un merdiveni deniyor ve diğer takımdan bir hıyar maç sırasında taşaklarıma tekme attı," dedi büyük bir hışımla. "Yaralandım, hem de ciddi şekilde yaralandım Claire-Bear. 'Tom yerde, Dick ve Harry de kayıp' türünden bir sakatlıktan bahsediyoruz."

"Aman Tanrım." Dudaklarından dökülen çılgınca sözleri anlamlandırmaya çalışırken gözlerim dehşet içinde açıldı. "Ne yaptın?"

"Benim için kontrol edebilir misin?" diye sordu, rahatsızlıkla yüzünü buruşturarak. "Ve 'ağzına sokmanı sağlamaya çalışıyorum' tarzında değil," diye eklemek için acele etti. "Daha çok 'Sikimi gerçekten çok seviyorum ve Kav gibi sepsis olmak istemiyorum' tarzında?"

"Gerard!"

"Lütfen Claire," diye yalvardı karnını tutarak. "Kanla baş edemediğimi biliyorsun ve eğer aşağıda kan varsa bayılacağım."

"Kanla baş edemiyor musun? Peki ya ben?" Ciyaklayarak dizlerimin üzerine çöktüm ve hastalıklı bir merak dalgası üzerime çöktü. "Ya beni korkutursa? Tanrım, ya kusarsam? Kusmaktan nefret ettiğimi biliyorsun."

"Sana yalan söylemeyeceğim Claire, bu seni korkutabilir ve ikimiz de kusabiliriz," diye onayladı acımasızca, "ama sen benim en iyi arkadaşımsın ve bunu senin için gözümü kırpmadan yaparım."

Kahretsin, bu doğruydu.

Tüm şakalar bir yana, eğer ayakkabı diğer ayağımda olsaydı ve cinsel organımı delecek kadar aptal olsaydım,

bana yardım ederdi.

"Tamam, tamam, iyi!"

"Teşekkür ederim," diyerek rahatladı. "Tamam, eğer kötüyse bana söyleme. Sadece dışarı çık ve bir ambulans çağır."

"Çocuklardan birinin senin için kontrol etmesini istemediğine emin misin?" Hissettiğimden çok daha sakin bir tonda sordum. "Hugh ya da Johnny ile kendini daha rahat hissetmezsin ya da-"

"Hayır," diye boğuk bir sesle konuştu. "Tanrım, hayır. Sadece sen olabilirsin." "Tamam."

Bana kararsızca baktı. "Tamam mı?"

"Tamam," diye kararlı bir şekilde başımı sallayarak onayladım. Yataktan kalkarak önünde diz çöktüm ve şortunun beline uzandım. "Ben hazırım."

"Bekle, bekle, bekle," diye boğuldu, rahatsızlık içinde kıvranırken ellerimi savuşturdu, "Fikrimi değiştirdim."

"Gerard, hadi ama, bebek gibi davranma. Acı çekiyorsun ve bu merdiveni kontrol ettirmen gerekiyor," diye ısrar ettim, tekrar şortuna uzanarak. "Cesur ol ve donunu çıkar."

"Şu anda merdiven değil bebeğim," diye inledi, elleri şortunun elastik bel bandına yerleşti. "Seni o şortun içinde gördüğüm an, tam bir yangın merdiveni boşluğuna dönüştü."

Ona sırıttım. "Öyle mi?"

Gözleri dehşet içinde açıldı. "Odaklan, Claire!"

"Tamam, tamam, panik yapmayalım." Omuzlarımı kıvırarak sakinleştirici bir nefes aldım ve tekrar kemerine uzandım. Bu sefer bana izin verdi. "Merak etme Gerard. Annem hemşiredir," diye ekledim, şortunu ve külotunu dikkatlice indirirken. "Tıp benim genlerimde var. Sana kesinlikle yardımcı olabilirim... Aman Tanrım!"

"Ne, ne?" Gerard bir eliyle gözlerini kapatarak sordu. "Kan var, değil mi? Kırdım, değil mi?" Yüksek sesle feryat etti. "Tanrım, kötü mü? Bana kötü olmadığını söyle? Piercing hala orada mı?"

"Uh..." Tamamen dikleşmiş merdiveni serbest kaldığında gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Kan yok." Aşağı doğru çömelip

cinsel organının alt tarafını iyice görebilmek için. "Oh, evet, işte orada."

"Ne?" diye sordu, sesi telaşlıydı, gözleri hâlâ kapalıydı. "Orada ne var?"

"Gümüş çubuk," diye açıkladım, daha iyi görebilmek için yaklaştım. "Vay canına. Bu, ah -" Titrek bir nefes vererek ona baktım ve sırıttım. "Kafamda canlandırdığımdan çok daha farklı görünüyor."

"Kötü farklı mı?"

"Hayır, çok da farklı değil," diye düşündüm, hoş bir şaşkınlıkla. "Sandık gibi bir şey."

"Tanrım!"

"Sancılar tuhaf değil mi Gerard?"

*

"Aletine mi dokundun?" Hugh böğürerek beni şimdiki zamana geri sürükledi. "Ne oluyor lan?"

Yanaklarım alev alev yandı ve koşarak tuvalet masama gittim, aynaya yapıştırdığım arkadaşlarımın fotoğraflarını yeniden düzenlemekle meşgul oldum. Gözlerim aynamın köşesine yapıştırılmış olan ve üzerinde Brian, Best in Show 2005, 1.lik yazan mavi rozete kilitlendiğinde gülümsememin yayılmasına engel olamadım.

"Kendimi savunmak için sadece serçe parmağımı kullandım," dedim, dikkatimi tedirgin görünen kardeşime geri çevirerek. "Ve tamamen tıbbi amaçlar içindi."

"Tıbbi amaçlı mı?" Hugh'nun yüzü korkutucu bir mor renge büründü. "Claire!"

"Ne?" Koyunsu bir rahatsızlık içinde kıvranarak kendimi savundum. "Birinin merdiveni yaralandığında ne kadar ciddi olabileceğini biliyor musun?"

"İsa aşkına, bu da ne demek oluyor... biliyor musun, unut gitsin. Bilmek istemiyorum," diye inledi, karnını tutarak yatak odamın kapısına doğru yürürken.

"Acele et ve giyin. Sen hazır olduğunda ben tuvalette kafamı klozete sokmuş olacağım."

Cap'ten Aramalar

GIBSIE

Dün geceki kâbusa eşlik eden düzensiz kalp atışları bu sabah bilincime kadar beni takip etti ve nabzımın davul gibi vuruşunun eve yürürken bana eşlik etmesine neden oldu.

Duh, duh, duh.

Duh, duh, duh.

Duh, duh, duh, duh ... du-duh ...

Biggs'lerin evinden uzaklaştığım her adımda daha vahşi, daha çılgınca ve daha sağır edici hale geldi. Ondan.

Geri dön.

Şimdi geri dön.

Koş.

Yapma...

"Kapa şu lanet çeneni!" Bir elimi uzatıp avuç içimi alnıma vurdum, aptal beynimin durmasını istiyordum. "Sakin ol," diye ikna etmeye devam ettim, diğer elimi göğsümü ovmak için kullandım. "Sen harikasın. Her şey harika."

İşe yaramadı.

Ne sözlerimle ne de dokunuşlarımla kendimi sakinleştirmeyi hiç başaramamıştım. Beynim sesimden ve bedenim dokunuşumdan hoşlanmadığında değil.

Kendim için asla yapamayacağım şeyleri benim için yapma yeteneğine doğuştan sahip olan kıza doğru topuklarımın üzerinde dönüp kaçarak günaha boyun eğmeyi reddederek evime doğru yolun karşısına geçtim.

Kendine gel, seni koca aptal.

Ön kapıdan içeri adımımı attığımda beni karşılayan ilk şey annemin sesiydi, hemen ardından üvey babamın "Gibs, sen misin oğlum?" diye seslenen gıcırtılı sesi geldi.

Ben senin oğlun değilim, pislik, diye bağırdım, duygularımı kontrol edip kendimi toparlamadan önce iki parmağımı mutfak kapısına doğru kaldırdım.

"Tek ve biricik," dedim, kendimi kaygısız görünmeye zorlarken, masada el ele tutuşmalarını bilerek görmezden geldim.

El ele tutuşmak
mı? Onların
yaşında.
Kusacağım.

"Cezalı olman gerekiyordu," diye bilgilendirdi üvey babam beni. "Yoksa geçen ay Bayan Kingston'ın evinde bana çok pahalıya mal olan peyzaj işini unuttun mu?"

"Hayır." Hatırlayınca sırıttım. "Hatırlıyorum."

"Tanrım, Gibs." Keith gözlerini kıstı. "En azından bu konuda kötü hissediyormuş gibi davranabilirsin."

"Yapabilirim," diye kabul ettim, hâlâ sırıtıyordum. "Ama ben yalancı değilim."

"Onunla bir şeyler yapmalısın," dedi anneme, tiksintiyle karışık bir ses tonuyla. "Mark bize hiç bu kadar sorun çıkarmadı."

"Yaptım," diye ısrar etti Mam. "Ona ceza verdim. Üç haftadır arkadaşlarını görmedi."

Keith, "Öyle olması dışında," diye itiraz etti. "Saçmaladığını düşünürsek ev at yedi saat içinde ve sabah Geceyi fahişelik yapan bir erkek kedi gibi komşularda geçirdikten sonra." "Bunların hepsini biliyorsun, değil mi Keith?" Kendimi durduramayarak karşılık verdim. "Başkalarının evinde fahişelik evler?"

"Kesin şunu, ikiniz de," diye tersledi annem, dikkatini bana çevirerek. "Babanız haklı-"

"O benim babam değil."

"Bu davranışın sonaermesi gerekiyor," diye devam etti. "Keith'in makinelerine yaptığınız şey tamamen kural dışıydı.

Sen

cezalı olman gerekiyordu ve sen geceleri gizlice dışarı çıkıyordun."

"Ben hiçbir yere gizlice girmem," diye karşı çıktım. "Uyurgezerim."

"Ve gece geç saatlere kadar süren gezintilerine müsamaha gösterdim, çünkü ikimiz de kâbuslarını anlıyoruz," diye devam etti. "Ama okul önümüzdeki hafta yeniden başlıyor. Bu hayatında ciddi bir dönem, altıncı yıl önemli ve ikimiz de artık okulda bir şeyler yapmanın zamanının geldiğini düşünüyoruz.

..." Gözleri üzerimde gezinirken sesi kesildi. "İsa aşkına ne giyiyorsun, Gerard Gibson?"

Kafam karışmıştı, kendime baktım ve sonra ponpon püsküllü ipeksi pembe sabahlığı fark edince sırıttım. "Beğendin mi?" Sırıtarak püskülleri amaçsızca döndürdüm. "Bu benim yeni görünüşüm, anne."

"Neden, Gerard?"

"Neden olmasın?"

"Oh, Tanrım, Keith." Mam başını ellerinin arasına aldı ve inledi. "Bunu benim için alır mısın?"

Oyunbozan Keith araya girdi ve annemin elini sıkarak, "Buna kanma," dedi. "Sonsuza kadar devam edecek."

"Oh yap Keith," diye karşılık verdim, ona hitap ederken ses tonumu hafif tutamıyordum. "Onu besle. Sana yalvarıyorum."

Üvey babam başını sallayarak ayağa kalktı ve çaydanlığa doğru ilerledi. "Annen haklı, Gibs. Hayatı daha ciddiye almaya başlamalısın."

Senin de kısa bir uçurumdan aşağı uzun bir yürüyüş yapman lazım, göt herif. "Öyle mi?"

"Ve göğüs uçlarındaki o takıları çıkar," diye feryat etti Mam. "Vücudunda piercing varken rugby oynamak tehlikelidir."

"O zaman sikimi kontrol etmesen iyi edersin," diye mırıldandım nefesimin altında ve buzdolabına doğru ilerledim.

"O da neydi, bubba?"

"Koç'un saatindeyken asla mücevher takmadığımı söyledim," diye açıklık getirdim - ve açıklık getirmekten

kastım, saçmalayarak çıktım

araba ayrıcalıklarımı kaybetmekten korkuyorum. "Ben kurallara uyarım, anne. Benim için endişelenmene gerek yok."

"İlaçlarını bıraktın mı?" Gözleri endişeyle doldu. "Çünkü bu yaz çok daha fazla uyurgezer olduğunu fark ettim."

"Hayır," diye cevap verdim boktan bir sırıtışla. "Sesleri uzak tutmak için hâlâ günde bir hap alıyorum."

"Oh, Gerard, biliyorsun ki böyle düşünmek zorunda değilsin."

"Hangi Gerard'la konuşuyorsun?"

"Kesin şunu!" Keith telaşlanmış görünerek tersledi. "Bu tür konuşmaların anneni endişelendirdiğini biliyorsun."

"Benim hatam," diye cevap verdim ve ardından bir krem şanti kutusunun içindekileri ağzıma püskürtmeye başladım. "Ben ... olacağım
... iyi ... Gerard."

"Senin fırında olman gerekmiyor muydu?" Keith bastırdı. "Cumartesi günleri de çalışıyorsun, değil mi? Yoksa CV'ne işten kaytarmayı da mı eklemeye karar verdin? Çünkü sana söylemeliyim ki, evlat, bu potansiyel üniversite kabul ofisleri için çok iyi bir okuma yapar. Güvenilmez iş ahlakı, anlaşılmaz akademik portföy, kurallara tamamen aldırmaman da cabası."

"Tanrım, ben gerçek bir avım, değil mi?" Alaycı bir ses tonuyla alay ettim. "Benim için sıraya girecekler."

"Bugün onun izin günü," diye açıkladı Mam benim yerime, bu da beni bambaşka bir seviyede kızdırdı çünkü bu adama bir bok açıklamama gerek yoktu. "Cezası bugün doluyor, unuttun mu?"

"Zarar verdiği makinelerin parasını ödemeyi bitirmedi."

"Ben çoktan ödedim, Keith."

"Onun topraklanmamış olmasını kabul ettiğimi hatırlamıyorum, Sadhbh."

"I Yapma. Hatırla senin isim olmak üzerinde benim doğum belgesi."

"Gerard!"

"Ne zamandan beri cumartesi günleri izin yapıyor?"

"Okul başlamadan önceki son hafta sonum olduğu ve arkadaşlarımla planlarım olduğu için," diye tersledim. Pislik herif.

"Bu ses tonu da ne?" "Ses tonu yok."

"Kesinlikle bir ses tonunuz var."

"Size Anne ile bir aile seansı ayarlasam ikiniz de ne hissedersiniz?" Annem tam bir tartışma başlamadan araya girdi. Bilge kadın. Bizi iyi tanırdı.

"Anne'le bir seansa daha ihtiyacım yok," diye cevap verdim krema lokmaları arasında. Ne onunla ne de tek başıma. "Onu geçen hafta gördüm."

İyi yaşlı Anne. Yedi yaşımdan beri her ayın üçüncü Cuma günü onu görüyordum.

Annem onun bir mucize yarattığını ve babamın ve kız kardeşimin ölümünün diğer tarafından ruhsal bir çöküntü yaşamadan çıkmamın nedeni olduğunu düşünüyordu.

O değildi.

Kendimi yeniden keşfetme konusunda o kadar harikaydım ki. Kafamda asılı duran hiperaktif disleksik etiketini bir kenara bırakırsak, kendim için oldukça iyi gidiyordum.

Buzdolabının üstündeki hap şişesini kaptığım gibi kapağını açtım ve ağzıma bir Ritalin attım. "Şimdi mutlu musun?"

"Son zamanlarda çok huzursuz görünüyorsun, tatlım."

"Sana ne diyeceğimi bilmiyorum anne. Her zaman huzursuzum." Omuz silkerek ekledim: "Anne'yi gelecek ay göreceğim, ayarlandığı gibi, ondan bir dakika önce değil."

"Seni sarmal halde görmek istemiyoruz."

Biz.

Bunun üzerine gözlerimi devirdim. "Ben ne zaman sarmal oldum ki?" "Bize anlatmadığın pek çok şey yapıyorsun."

Bize. "Spiral yapmıyorum."

"Bazen gelsen daha mı iyi olurdu diye düşünüyorum." "Yine mi geleyim?"

"Öfke, Gerard," diye itti. "Kızgın hissetmek sorun değil, tatlım."

"Neden kızgın olayım ki?"

"Belki de altıncı yıla girmek üzere olduğun ve baban seni uğurlamak için burada olmadığı içindir."

Kalbimdeki tüm neşe zerresi buharlaştı. "Yapma bunu."

"Dünyaya kızgın olmakta sorun yok."

"Dünyaya kızgın değilim," diye karşılık verdim.
Ona kızgınım.

"Altıncı yıldan bahsetmişken. Geçen yıl üç dersten kalmışsın evlat," diye araya girdi Keith. Hiçbir işe yaramayan piç kurusu. "Eğer üniversiteye girmeni istiyorsak önümüzdeki öğretim yılı için bir plan yapmamız gerekiyor."

Belki ben de üvey babamın izinden gider ve zengin bir adamın karısıyla birlikte olurum? Çünkü bu senin için iyi sonuçlanmış gibi görünüyor. "Bir yolunu bulacağım."

"Öğütücüye ihtiyacın var mı?" Mam sordu. "Eğer ihtiyacınız varsa Keith Bay Twomey'i arayıp bunu sizin için ayarlayabilir. Onunla iyi arkadaş-"

"Keith'in benim için bir şey yapmasına ihtiyacım yok," diye ısırdım, vücudumda bir öfke dalgası yükselirken maskenin kaydığını hissettim. "Her şey kontrolüm altında," diye eklemek için kendimi zorladım. "Ben harikayım anne."

"Umarım Mark bu yıl Noel'de Hindistan'dan eve gelebilir," diye aceleyle ekledi ve sevgili üvey babasının göğsünü gururla kabartmasına neden oldu. Ah evet, mükemmel olan. Berbat edilmemiş oğul. "Eminim Noel tatili boyunca okul ödevlerinde sana yardımcı olabilir. Sana özel ders vermesi için bir program ayarlayabiliriz..."

"İyiyim dedim ya!" Buzdolabının kapısını çarparak kapattım ve kapıya doğru yürüdüm. "Her şey harika. Ben harikayım. Kocanın iyiliğine ihtiyacım yok, oğlunun da lanet olası öğütmelerine ihtiyacım olmadığına eminim!"

"Gerard!" Annemin nefesi kesildi. "Affedersiniz. Öylece çekip gitme." Artık çok geçti.

Merdivenlere doğru koşmaya başlamıştım bile.

"Hadi oğlum," diye seslendi Keith arkamdan. "Bunca yıldan sonra medeni bir şekilde konuşabiliriz, değil mi?"

"Hayır," diye kükredim omzumun üzerinden. "Ve ben senin oğlun değilim." "Gibsie?"

Thud. Thud. Thud.

"Bu ev hepimizin evi."

Thud. Thud. Thud.

"İyi geçinmeyi deneyemez miyiz?"

Thud. Thud. Thud.

"Benim hatırım için, bubba, lütfen!"

"İşim bitti, anne!" Odama ulaşmak için acele ederken sahanlıkta Brian'dan kıl payı kurtulurken omzumun üzerinden seslendim. "Konuşma bitmiştir."

Attığım her adımda ruh halimin daha da karardığını hissederek bir nefes verdim ve ellerimi sıktım.

"Sakin ol amına koyayım," diye tembihledim kendime, kalp atışlarım yeni zirvelere fırladığında. "Sadece nefes al, göt herif."

İçimdeki iradenin her zerresini kullanarak, yatak odamın kapısına ulaştığımda menteşelerini sökmemek için kendimi zorladım.

Bu ev Keith'e ait değildi. Mam'a

bile ait değildi.

Fırın da öyle.

Annemin sahip olduğu her finansal varlığın tapusunda Gibson ismi vardı, Allen değil.

Burası babamın eviydi.

Her gece yattığı o yatak babama aitti, tıpkı son on yıldır her gece yanında uyuyan kadın gibi.

Gerçek aşk için çok fazla.

Annem ve babam on iki yaşından beri birlikteydiler ve bu onların sonuydu: Annem bahçemize yeni bir veranda döşeyen hıyarla sevişiyor, babam da söz konusu verandanın parasını ödemek ve anneme istediği diğer her şeyi vermek için canını dişine takarak çalışıyordu.

Çok tipik.

Annemi tüm kalbimle seviyordum, gerçekten seviyordum ama babamın parasını ödediği bir evde o adamla birlikte olması midemi bulandırıyordu.

Keith yatağını ısıtırken babamın hafta sonları bizi almak zorunda kaldığını ve parasını ödediği kapının önünde bizi beklediğini hatırlamak içimdeki acıyı daha da alevlendirdi.

İlişkilerine göz yumdum çünkü başka ne seçeneğim vardı ki?

Olabildiğince kibar ve medeni davrandım, ama çizgiyi çektiğim yer burasıydı.

O adamla bir ilişkim olsun istemedim.

Aslında, onunla ve onunla ilgili herkesle mümkün olduğunca az şey yapmak istiyordum.

Ağzımdaki acı tat, kocasının oğlunun ölen kız kardeşimin yatak odasını kendi odası olarak kullanmasına izin vermesiyle daha da arttı.

Annemle evlenen adam benim gözümde ailem için sonun başlangıcını temsil ediyordu.

Babam için.

Kız kardeşim için. Benim için.

Lanet olsun, geçmişe takılıp kalmayı sevmezdim. Bir sebepten dolayı geride kalmıştı. Artık iyiydim. İyi arkadaşlarımla iyi bir hayatım vardı. Her şey yolundaydı ve aksini düşünmeyi reddediyordum. Zihnimin bunu benim için mahvetmesine izin vermeyi reddettim.

Keith'le, kederle ve öfkeyle başa çıkabilirdim. Kötü günlerle başa çıkabilirdim. Gerçekten başa çıkabilirdim. Ama uyku -ya da uyku eksikliği- benim için gerçek bir sorundu.

Az ya da hiç uyumadan çalışmak zordu ve kabuslar. Tanrım, kâbuslar rahatsız edicinin de ötesindeydi. Bilinçaltımın yıllar önce yatağa attığım bir şeyi devam ettirmeyi reddetmesi beni çok kızdırıyordu. Çocukluğumun tüm dehşetini hatırlatan şeylere ihtiyacım yoktu.

Yüzeyin altında kaybolan kız kardeşimin görüntüsü ya da babamın elini hissetmek, gözlerindeki korku bakışı ya da ...

"Siktir!" Tünediğim yerden sıçrayarak odayı arşınladım. Hiç hoş değil. Hiç hoş değil, sikik!"

Yankılanan sesler ve anılar zihnimi bombardımana tuttu ve beni aşırı duyusal yüklemeye gönderdi.

Bunun gibi sabahlarda her şey bir tetikleyiciydi ve beni hareket etme ihtiyacı duyduğum tedirgin bir duruma sokuyordu. Huzursuzluk damarlarımda bir davul gibi tıngırdıyor, beni hareket etmeye, gülmeye, koşmaya ve bu duyguyu içimden atmak için elimden gelen her şeyi yapmaya itiyordu. Onu uzaklaştırmak için.

Çünkü hatırlamak çok zordu.

Annemin bir zamanlar bana dediği gibi "yıpratıcıydım". Yani başa çıkılması zor biriydim ve bu durum insanları benden uzaklaştırıyordu.

Claire-Bear değil.

Hiç gitmedi. Her zaman benimkini dengeleyen bir enerji seviyesine sahip gibiydi. Kişiliklerimiz birbirini tamamlıyordu ve ben küçükken kutsal Tanrı'nın onu dünyaya sadece benim için gönderdiğine inanırdım. Çünkü korkutamadığım tek kişi oydu. Hugh ve Feely bile benden bıkmıştı. Ama ondan asla.

Sanırım bu yüzden benim için her zaman bu kadar mükemmeldi. Ben gürültülüydüm, o ise fasulye doluydu. Pastırma ve lahana gibi birbirimize uyuyorduk. İşe yarıyordu. Benden hiç sıkılmıyor gibiydi, ki bu hayatımdaki diğer herkes için söyleyemeyeceğim bir şeydi.

Yatak odalarımızın pencereleri birbirine bakıyordu ve onun yakınlarda olduğunu bilmek bana garip bir rahatlık veriyordu. Ne de olsa o, parçalanmış bir çocukluğun en iyi parçasıydı, çünkü evdeki duvarlarda asılı olan resimler kesinlikle başka bir şeyi temsil etmiyordu. O resimler çok erken biten bir çocukluğun soğuk bir hatırlatıcısıydı. Duvarları süsleyen aile portrelerinden herhangi birine baktığımda gülümseyemiyordum.

evimin duvarlarında. İyi anılar biriktiremiyordum çünkü o günden beri aklımda sadece kötü anılar vardı.

Hayatım göz açıp kapayıncaya kadar değişti, beni geri dönülmez bir şekilde değiştirdi ve bunu geride bırakabilmemin tek yolu unutmaktı.

Bu yüzden hiçbirini hatırlamadım. Her şeyi bloke ettim. İyi, kötü ve iç karartıcı olan her şeyi zihnimden dondurdum ve bir ömür boyu süren bulanıklık içinde sadece tek bir yüzü hatırlamama izin verdim. Onu. Zihnimin içerdiği en güvenli anıydı, beni incitmeyeceğine güvenebileceğim tek yüzdü.

Telaşın da ötesinde, telefonumu komodinin üzerinden kaptım ve tanıdık bir isim bulana kadar durmadan rehberimde gezindim.

Arama tuşuna basarak telefonu kulağıma götürdüm ve odada volta attım. Vücudum enerjiyle doluydu ve kaçma dürtüsü o kadar yoğundu ki bir an kendimi pencereden atmayı düşündüm.

Düşmek beni öldürmez. Bir kemiğim bile kırılmazdı ama kafamda dönüp duran boktan düşüncelerden uzaklaşmamı sağlayabilirdi.

Çünkü bu oda. Şu
tavan.
Onların
hayaletleri.
Benim
anılarım.
Dayanamadım.

Tanıdık Dublin aksanıyla konuşmaya başladığında vücudumu hızla bir rahatlama hissi kapladı. "Kanama zamanı." Nedeni ne olursa olsun, Johnny'nin sesi duyularıma anında bir rahatlama iğnesi gibi geldi. "Telefonuna cevap vermek diye bir şey duydun mu Gibs? Seni şimdiden beş kez aradım, delikanlı. Annenin bugün seni köpek kulübesinden salacağını sanıyordum. Ne oldu? Seni haftalardır görmedim."

Kısa bir an için, hattın diğer tarafındaki delikanlıya içimi dökmeyi düşündüm. Ona söyleyecek kadar güvendiğim kesindi.

Johnny bana çoğu gencin tahammül edemediği bir şekilde tahammül etti. Geçmişimle ilgili tek bir kelime bile etmeden beni anlıyor gibiydi.

Yazın büyük bir kısmını onsuz geçirmek işkence gibiydi ve bu abartı değildi. Berbattı çünkü onun yokluğu bana düşünmek için çok fazla zaman veriyordu.

Kendimle baş başa kalmakta zorlanıyordum. Tek başıma olmak iyi hissettirmiyordu. Birlikte olmak en iyi çalıştığım zamanlardı. Yalnız olmak kafamı her şeyden daha çok bozuyordu. Çünkü yalnız olmak düşünmem gerektiği anlamına geliyordu. Ve ben düşünmekten nefret ederdim. Kaotik bir düşünce sürecim vardı ve doktorlar buna resmi bir teşhis koymuşlardı ama bir çözüm bulamamışlardı.

Claire bir yana, Johnny dünyadaki en yakın arkadaşımdı ve muhtemelen tanıdığım en iyi insandı. Ne yapacağını bilirdi. Bir şeyleri tamir etmekte iyiydi.

Yap
hadi.
Söyle
ona.
Bırak sana yardım
etsin. Sakın cüret
etme.

En son anlatmaya çalıştığında ne olduğunu hatırla.

"Aramalarını kaçırdığım için üzgünüm Kav. Dün gece Claire'in evindeydim - telefonumu odamda unutmuşum," diye açıklarken duydum kendimi. "Ve resmen topraklanmamış durumdayım. Sadece uyuyakalmışım."

Johnny benim aile dramımın iç yüzünü bilmiyordu ve bu tam da benim hoşuma giden bir şeydi. Baş etmesi gereken yeterince sorunu vardı, ona ilişki kurmasını zorlaştıran bir ev sağlayan iki destansı ebeveynden bahsetmiyorum bile.

Johnny'de bana çekici gelen bir tür yapılandırılmış irade vardı. O güvenliydi. Kararlı, istikrarlı ve güvenilirdi ve ona olan sadakatim uğruna ölebilirdim. Çünkü Claire dışında, onun gibi huzur bulabileceğim bir arkadaşım olmamıştı.

O bir koruyucuydu. Nasıl bu hale geldiğini kimse bilemezdi ama Mammy K. ve John Sr. harika bir iş çıkarmışlardı. Farkında olmadan, oğullarında kişisel bir kurtarıcı yaratmışlardı.

Kendimize ait küçük bir dünyamız vardı ve bunu saçma sapan anılarla mahvetmeyi reddettim. Kendimi bu potansiyel acıya maruz bırakmaktansa sessizlik içinde kıvranmayı tercih ederdim.

Bu yüzden, Johnny her geldiğinde gülümsedim ve ailemi parçalayan adama tüm doğru şeyleri söyledim, tüm bunlar olurken içimde sessizce kaynıyordu.

"Evet, her şeyi duydum," diye cevap verdi yorgun bir iç çekişle. "Hugh telefonda, seni hadım etmek için Feely'nin babasından nasıl bir Burdizzo ödünç alacağını anlatıp duruyordu."

"Güzel," diye kıs kıs güldüm, Hugh'nun rahatsızlığından zevk alarak. "Spor salonunu kaçırdığım için üzgünüm, delikanlı."

"Hayatının hikâyesi Gibs," diye cevap verdi, ama ses tonundaki mizah, bu konuda kin tutmayacağı konusunda beni temin etti. "Daha sonra sahile gidecek miyiz?"

"Olsak iyi olur," diye karşılık verdim. "Bunun için işten izin aldım."

"Peki ya gece kampı? Plan hâlâ bu mu?"

"Evet. Çadırım hazır, arabanın bagajı da bira ve bataklık rulosuyla dolu."

"Güzel," diye kıkırdadı. "Dinle, geç kalabilirim. Akademi'den aradılar. Öğle yemeğinden önce yöneticilerle bir toplantım var. Uzatma sözleşmelerini imzalamak için babamı da yanımda istiyorlar, o yüzden daha sonra beni sahile bırakacak."

"Kontratlar mı?" Kaşlarım havaya kalktı. "Bu kulağa hoş gelmiyor."

En iyi arkadaşım rahat bir tavırla, "Bu sadece protokol," diye cevap verdi. "Endişelenecek bir şey yok Gibs. Gelecek Perşembe Tommen'de seninle birlikte olacağım. Endişelenme."

Vücudumun fiziksel olarak rahatladığını hissettim. En iyi arkadaşımın profesyoneller tarafından kapılıp götürülmesi

düşüncesi bugünlerde çok daha büyük bir korkuydu çünkü onlar kelimenin tam anlamıyla

arka kapısını bolca kontrat ve teklifle çalıyordu. Johnny Ballylaggin'den ayrılacaktı ama biz onu bir okul yılı daha tutacaktık.

"Söz veriyor musun?"

"Evet, Gibs, söz veriyorum, delikanlı."

"Güzel," dedim, tekrar gitmeyeceği için bir anlığına rahatlamıştım. "Peki, malikanede hayat nasıl?"

"Kanayan manik," diye kıkırdadı ve sonra duraklayarak "İyi misin Gibs?" diye sordu.

Kafadan kontaktı ve gün geçtikçe daha da kötüye gidiyordu. "Beni bilirsin Johnny, delikanlı, ben her zaman büyük adamımdır," diye cevap verdim, konuşurken pencere pervazına yaslandım. "Neden sordun?"

"Bilmiyorum," diye cevap verdi ve çenesini kaşıdığını anlamak için yanında olmam gerekmiyordu. Bu onun alıştığım bir özelliğiydi. "Sadece yapmam gerektiğini hissettim."

"Ee, Küçük Shannon nasıl?" Telefonu kulağımla omzum arasında dengede tutarak komodinin üst çekmecesini karıştırdım ve geçen hafta oraya koyduğumu bildiğim bir paket sakızı buldum. "Kendini hâlâ boğulmuş hissediyor musun?"

"Boğulmuş mu?"

"Evinizde bu kadar çok insan olması."

"Gibs, eğer o kız bende kalacaksa annemin tüm okulu evlat edinmesine izin verirdim."

"Küçük Shannon, ha?" Sırıttım. "Kalbini ne hale getirdi, delikanlı."

"Bir de bana sor."

"Bu yaz gerçekten kendine geldi."

"Biliyorum, delikanlı," diye kabul etti, şimdi en sevdiği sohbet konusu hakkında konuştuğumuz için sesi çok daha coşkuluydu. "Claire'in bütün yaz boyunca halka açık havuzda nasıl ders verdiğini biliyor musun? Annem dün onu ve çocukları havuza götürdü." "Ve üç tam boy yaptı." dediğinde sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum.

"Öyle mi?"

"Hiç durmadan," diye ekledi. "Onunla gurur duyuyorum Gibs."

"Evet," diye kabul ettim, aynı derecede gurur duyuyordum. "Claire'e göre doğuştan yetenekli."

"Shan her şeyde doğaldır."

"Sen turnedeyken McGarry'nin seansları sırasında havuzun etrafını kokladığını sana söyledi mi?" Sakız paketini bulduğumda çok sevinerek sordum. Sonuç. "Kızların etrafında lanet bir büyük beyaz gibi dolaşıyordu."

"Hayır," diye ısırdı Johnny. "Ve sen de bana söylemedin."

"Çünkü senin dikkatini dağıtıp gelecekteki beklentilerini mahvetmekten sorumlu olmak istemedim."

"Eh, artık evdeyim ve beklentilerim parlak," diye cevap verdi, sesi sertti. "Onunla gelecek hafta okulda ilgileneceğim."

"Gerek yok." Yarım düzine sakız paketini açarak hepsini ağzıma attım. "Yıllar önce halletmiştim."

"Yaptın mı? Havuzda mı?" Ses tonu şaşkınlıkla doluydu. "Suya mı girdin?"

"Gerçekçi ol, Kaptan." Gözlerimi devirdim. "Onu takip seanslarından birinin ardından soyunma odalarında buldum." Sırıtarak ekledim, "Kolu alçılıyken pek yüzmediğini söylemek yeterli."

"Bana onun kanayan kolunu kırmadığını söyle Gibs."

"Bana biraz kredi ver, olur mu?" Homurdandım. "Ayağı takıldı." "Neye takıldı?"

"Şampuan şişesinin içindekiler." Ağzıma bir topak krem daha sıktım. "Ve ayağım."

"Güzel," diye cevap verdi, sesi mesafeliydi. Sesi bu kez tamamen profesyonelce geri dönmeden önce uzun bir duraklama daha oldu. "Dinle Gibs, toplantı için hazırlanmam gerekiyor. Öğleden sonra görüşürüz, tamam mı?"

Göğsüme sert bir hüzün saplandı, bir an için nefes almakta zorlandım ama hemen kendimi toparladım. "Canlarına oku, Kaptan." Burnumun kenarını çimdikleyerek, odamda yalnız olmama rağmen bir gülümsemeye daha zorladım. "Sonra görüşürüz."

"Hoşça kal Gibs."

"Hoşça kal Kav."

Hat kesildiğinde, elimde ahizeyle uzun süre öylece durdum ve yatak odamın penceresinden dışarı baktım.

Dışarıda gökyüzü maviydi.

Kuşlar dışarıdaydı.

Güneş parlıyordu.

Yine mutlu bir sabahtı. Ve çığlık

atmak istedim.

Pürüzlü küçük yaralar

CLAIRE

"Eee?" Görüşmemden sonra havuzun kenarında ona katıldığımda Hugh sordu. "Nasıl geçti?"

"Tamam, sanırım?" Omuz silktim, patronuyla daha önce yaptığım görüşmeden dolayı biraz cesaretim kırılmıştı. "Bana geri döneceğini söyledi." İhtiyacım olan duygusal desteği almak için kardeşime baktım. "Bu kötü bir şey mi?"

"Hayır, eğer Kim senden hoşlanmasaydı, güven bana, bunu bilirdin." Paspasını yere bırakıp omzumu sıvazladı ve şezlonguna doğru yürüdü. "İşi alacağına onluğuna bahse girerim."

"O biraz korkunçtu, Hugh."

"Evet, Kim biraz topa vuran biri olabilir," diye kabul etti, konuşurken gözleri suda sıçrayan cesetlere odaklanmıştı. "Sert, hiçbir şeyi umursamayan bir yaklaşımı var ama adil."

Bundan emin değildim. Kardeşimin patronu, kısa karşılaşmamızda bana ciddi Bay Twomey titreşimleri vermişti. Beni geri aramamasını umuyordum. Elbette, maaşlı bir iş süper olurdu, ama halk havuzunda gönüllü çalışmaktan hoşlanıyordum ve hayatın bir maaş çekinden daha fazlası olduğuna inanan biriydim.

"Aman Tanrım," diye boğuldum, tanıdık bir sarışın çevresel görüş alanıma girdiğinde. "Ne oldu sana böyle?"

"Düştüm," diye açıkladı Lizzie, Hugh'nun şezlongunda bize katılırken.

Onun burada olması şaşırtıcı değildi. Onun ailesi de bizimkiler gibi yıllardır üyeydi ama nefesimi kesen şey taşıdığı yara iziydi.

Geçmişte de Lizzie'nin vücudunda benzer kesikler görmüştüm ama çok uzun zamandır görmemiştim. Bileklerinin iç kısmını süsleyen silik yara izleri, kız kardeşinin ölümünü takip eden aylarda ortaya çıkmıştı. Ailesi onu danışmana gönderdikten sonra durmuş gibi görünüyordu. Kontrol altına aldığını sanmıştım. Anlaşılan öyle değilmiş.

"Neyin üzerine?" Kalçasının tüm uzunluğu boyunca uzanan kocaman, pürüzlü, yeni kabuk bağlamış kesiğe ağzım açık bakarak sordum. "Elektrikli testere mi?"

"Hayır, aslında üzerine tırmandığım dikenli bir telin üzerindeydi." Beyaz bir bikini giymiş olan Lizzie saçlarını eğreti bir at kuyruğu şeklinde toplamış, bana gönülsüz bir gülümseme sunuyordu. Yara izleri olsun olmasın, Lizzie gülünç derecede güzeldi. Gerçekten. Dağınık sarı saçlarından oluşan halesiyle bir tür meleğe benziyordu. "Her şey yolunda Claire. Yıllar önce oldu. Artık acımıyor bile."

"Emin misin?" Rahatsızlık içinde kıvrandım ve korkunç görünen kesiğe baktım. "Çünkü yeni olmuş gibi görünüyor ve ona bakmak bile canımı acıtıyor."

"Evet," diye onayladı Hugh, sesi sertti, gözleri kızın kalçasına kilitlenmişti.

Kollarını göğsünde kavuşturarak, "Bugün çalıştığını bilmiyordum," diye cevap verdi.

"Olmaması gerekiyordu," diye cevap verdi Hugh, gözlerini onun kalçasından ayırmadan. "Ne oldu?"

Lizzie kardeşimi görmezden gelerek havuzun kenarına doğru ilerledi ve kendini suya bırakana kadar durmadı. "Sonra görüşürüz, Claire."

"Evet, tamam," diye seslendim arkasından, dudağımı sıkarak. "Sahildeki kampa geliyor musun?"

"Thor gidiyor mu?"

"Cevabı zaten biliyorsun." "O zaman

cevabımı zaten biliyorsun."

"Gelmek istemediğine emin misin?" Zorla neşelendirerek sordum. "Çok eğlenceli olacak."

"Eminim onunla gönüllü olarak vakit geçirmektense boğulmayı tercih ederim," diye karşılık verdi ve sonra suyun altında kayboldu.

"Oh, kahretsin." Göğsümde bir endişe dalgası hissederek kardeşime döndüm. "Bu garip, değil mi?" Lizzie'nin suyun altında kaybolduğu yeri işaret ettim. "O iyi değil, değil mi?"

"Nereden bilebilirim ki?" dedi ağabeyim, duygu yüklü bir ses tonuyla. "Bugünlerde onun sırdaşı sayılmam, değil mi?"

"Evet ama eskiden öyleydin," diye ağzımdan kaçırdım ve yıllar önce bir daha asla tekrarlamayacağıma yemin ettiğim sözleri söyledim. Cidden, Tommen'da bu konudan bahsetmek, Hogwarts'ta Voldemort kelimesini söylemek kadar tabuydu. Büyük bir hayır-hayır.

Onların parçalanmış ilişkisi, arkadaşlık çevremizin iyiliği için bir daha asla gündeme getirilmemek üzere hafıza kasasında saklanan bir ilişkiydi.

Kardeşimin gözleri acıyla parladı ve kendimi dünyanın en büyük pisliği gibi hissettim.

"Eyvah." Rahatsızlık içinde kıvranarak uzandım ve omzunu okşadım. "Özür dilerim."

"Bilmiyorum," diye tekrarladı alçak bir tonda - sesindeki titremeyi gizlemek için olduğunu tahmin ettim. Çünkü Lizzie Hugh'yu kötü etkiliyordu ve her zaman da etkilemişti.

Nedense kardeşim zamanın başlangıcından beri benim huysuz kankama aşıktı. Ve daha da garip bir nedenden ötürü, bu his Lizzie için karşılıklıydı.

Tüm çocukluğumuz boyunca bir elmanın iki yarısı gibi birbirlerinden ayrılmadılar. İlkokul beşinci sınıfa geldiğimizde, arkadaşlık unvanları erkek ve kız arkadaşlığa yükseltilmişti. Gerçi hiçbirimiz bunun ne anlama geldiğine dair bir ipucuna sahip değildik. Genç zihinlerimizde bu sadece birbirlerinin gözdesi oldukları anlamına geliyordu.

Her iki durumda da, Liz'in kız kardeşi öldüğünde her şey darmadağın olduktan sonra bile çok uzun bir süre birlikte olmuşlardı. O zamanlar sırtını dayadığı kişi Hugh'du.

Düşündüm de, aylardır konuşmaya istekli olduğu tek kişi oydu. Hayatlarımızda, bizi ortaokula kadar takip eden oldukça karanlık bir dönem olmuştu.

Zamanla, Lizzie'nin kederi hiçbirimizin başa çıkamayacağı ya da yeterince olgunlaşamayacağı şekilde onu ele geçirdi ve ikinci yılın başında, Lizzie ve Hugh'un ilişkisi, diğer arkadaşlarıyla olan birçok ilişkisiyle birlikte tamamen çözüldü.

Onu kardeşim gibi sevdiğim için ruh halindeki dalgalanmaları ve dengesiz davranışlarını üstlenerek onunla birlikte kaldım, ama bu kolay değildi. Özellikle de üvey kardeşiyle ilgili bir dedikodu yüzünden tüm acısını Gerard'a odakladığında.

Bu berbat bir şeydi çünkü Liz ve Gerard bundan önce gerçekten iyi arkadaşlardı. Hepimiz öyleydik. Caoimhe öldükten sonra parçalanmış olan küçük, sıkı bir çevremiz vardı.

Ayrılıktan sonra, yakın çevremizin geri kalanı zihinsel olarak bu konuyu bir daha asla tartışmamaya ya da gündeme getirmemeye yemin etti. Bugüne kadar, ayrılıklarının iç detaylarından tamamen habersizdik çünkü Hugh ve Liz bırakın bu konuda konuşmayı, birbirlerinin yanında birkaç dakikadan fazla kalmaya bile katlanamıyorlardı.

İlkokuldan beri birlikte olmalarına rağmen, ayrılık Lizzie'yi çok derinden etkilememiş gibi görünüyordu çünkü ayrılmalarından birkaç gün sonra başka biriyle görüşmeye başlamıştı.

Hugh ise Tommen'in koridorlarında Katie'yle karşılaşana ve güneş onun için yeniden parlamaya başlayana kadar evin etrafında kara bir bulut gibi dolaşarak birkaç ay geçirdi.

İçten içe, Hugh'nun beni Gerard'dan uzak tutmaya çalışmasının nedeninin kendi deneyimlerini bana yansıtması olduğunu biliyordum. Ağabeyim benim incinmemden korktuğunu söylediğinde, aslında demek istediği, benim de kendisi gibi incinmemi istemediğiydi.

"Hugh, yine oluyor, değil mi?"

Bakışlarını bana çevirdi ve kahverengi gözlerinin bir anlık bakışından endişelerimde yalnız olmadığımı anladım. "Bilmiyorum."

"Hâlâ çok kızgın."

"Evet, Claire, biliyorum."

"Biz..." Omuz silkerek dudağımı endişeyle çiğnedim ve dikkatimi şu anda kulaç atmakta olan arkadaşımıza yönelttim. "Bilmiyorum, bir şeyler yapalım mı?"

"Ne gibi?"

"Bilmiyorum. Herhangi bir şey?"

"Ben o değilim, Claire," diye boğuk bir ses çıkardı Hugh ve ben de tüm vücudunu kaplayan devasa bir ürpertinin içinden geçmesini izledim. "Bu sefer değil. Artık değil. Kurtarmaya devam edemem..." Başını ellerinin arasına alarak keskin bir nefes çekti, omuzları çöktü. "Artık Katie var... Bunu onunla tekrar yapamam."

Bunu anlıyordum ama korkuyordum ve o benim her zaman ne yapacağını bilen ağabeyimdi. Ne de olsa Hugh, Lizzie hakkında hepimizden daha çok şey bilen biriydi. Son seferinde kişisel çöküşünün tam ortasında, oradaydı. Kalbinin etrafındaki kepenkler inip hepimizi dışarıda bırakmadan önce, uzaklaştırılacak son kişi oydu. Onu herkesten daha iyi tanıyordu. En azından eski halini.

"Ailesiyle konuşabilir miyim?" Kendimi kaybolmuş ve boyumu aşmış hissederek teklif ettim. "Ya da Pierce'la?"

"Pierce?" Hugh aklımı kaçırmışım gibi bana baktı. "Sanki konuşmaya değer biri de." Konuşurken gözleri öfkeyle kısıldı. "O kör değil Claire, sadece umursamıyor."

"Umursamak zorunda," diye ısrar ettim. "Görmek zorunda. O onun erkek arkadaşı, Hugh."

"Liz'in sadece görmek istediği yerlerini görüyor," diye tükürdü Hugh. "Hiçbir şey yapmıyor, ki Liz'in onunla birlikte olmasının tek nedeni de bu olduğu düşünülürse bu ona çok uygun."

"O zaman annemle konuşmamız gerek," diye ağzımdan kaçırdım. "Lizzie'nin annesiyle konuşacak ve bu işi tekrar çözecektir."

"Yeniden düzenle," diye tekrarladı nefesinin altında. "O sıfırlanması gereken bir bilgisayar değil Claire. O kadar basit değil." Nefesinin altında anlaşılmaz bir şeyler mırıldanarak aniden ayağa kalktı ve omuzlarını sıvazladı. "Peki."

"İyi misin?" Umut kalbimi doldurdu. "Bir şeyler yapacaksın."

"Evet, Claire." Kardeşim bir kez daha ürperdi ve ciddiyetle başını salladı. "Bir şeyler yapacağım."

Kötü kediler ve helikopter anneler

GIBSIE

Üst kattaki banyomuzun porselen lavabosuna tutunarak aynadaki yansımama baktım ve az önce yüzüme sıçrattığım su sayesinde saçlarımdan yüzüme damlayan su damlacıklarına odaklandım.

Gördüğüm manzara karşısında içimi bir ürperti kapladı ve bir iniltiyi geri çektim. İğrenme ve kendimden nefret etmenin birleşimiyle ürpererek dudaklarımı yaladım ve kendimi toparlamaya zorladım. "Kendine hakim ol."

Çünkü bu acınasıydı. Sen
zavallısın.

Diğer arkadaşlarım yaz tatillerini Atlantik Okyanusu'nun derinliklerinde geçirirken, ben bir korkak gibi kumların üzerinde oturuyordum. Elbette, kendimi göstermek için epik bir bronzluğum, saçlarımda erkeklerin iyi para ödediği güneşten ağarmış çizgilerim vardı ve gerçekten etkileyici kumdan kaleler ve kaleler inşa etmiştim, ama bu lanet olası bir yaz israfıydı.

Ne kadar acınası olsa da, ayak parmaklarımı suya daldırmaktan başka bir şeyle başa çıkmakta zorlanıyordum.

Cidden, vücudumu suya batırmak iğrenç bir düşünceydi. Bunu deneyecek kadar aklımdan ya da geçmişimden asla çıkamazdım.

Duşları idare edebiliyordum çünkü ayaktaydım ve batma tehlikem yoktu. Ama en son ne zaman banyo yaptığımı hatırlayamıyordum. O günden önce olmalı. Batman ve Teenage Mutant Ninja Turtles figürlerim de bana katılmıştı.

Düşündüm de, Raphael nereye gitti ki?

"Gibs?" Annem merdivenin dibinden seslendi. "Kızlar burada."

Cowa-fucking-bunga. Kötü ruh halimi unutarak kendi kendime gülümsedim ve yüzümü çabucak kurulamak için askıdan bir havlu aldım. Keith'in bir saat önce evden çıktığını bilmek de keyfimi yerine getirmişti. "Yoldayız hanımlar."

Banyodan çıkarken gardırobumdan çiçekli bir gömlek aldım, bir şişe bebek yağını cebe attım ve Ağustos güneşinden en iyi şekilde yararlanmaya kararlı bir şekilde güneş gözlüklerimi kaptım.

Perşembe günü okullar açılmadan önceki Cumartesi öğleden sonramızdı ve Bay Güneş gelecek yaz yeniden ortaya çıkana kadar tenimi bronzlaştırmaya kararlıydım.

Tehlikeli akıntılar ve gelgitlerle ilgili tüm endişelerimi bir kenara bırakarak merdivene doğru fırladım. Merdivenin dönüşünde annemin Brian olarak vaftiz ettiği iblisin yan darbesinden kıl payı kurtuldum ve son dört basamağa takılıp düştüm.

"Bunu gördün mü?" Öfkeyle, suçlayıcı parmağımı annemin tek yumruklu Persian'ına doğru çevirerek sordum. "Beni merdivenlerden aşağı itmeye çalıştı."

"Bu kadar dramatik olma Gibs," diye azarladı annem, bembeyaz tüy yumağını kucağına alarak. "Brian'ın altın gibi bir kalbi var."

Brian annemin hoş karşılanan şefkatine karşılık olarak mırıldandı ama boncuk yeşili gözlerini uyarırcasına bana dikti. Sanki "Bir dahaki sefere seni haklayacağım." der gibiydi.

Önce ben seni haklamazsam, sikik.

"Evet, eğer bir sabah yatağımda her tarafım kedi tırmıklarıyla parçalanmış halde bulunursam, seni uyarmadığımı söyleme," diye homurdandım, gömleğimi ilikleme zahmetine girmeden omuz silkerken. "Çünkü bir sürü uyarı aldın kadın."

"Bu asla olmayacak."

"Olabilir."

"Bunun olması için yatağında uyuman gerekir."

"Merhaba Gibs," dedi üçünün en küçüğü utangaç bir gülümsemeyle.

"Küçük Shannon." En iyi arkadaşımın kızına içtenlikle gülümsedim, ön salonumda duruyordu, elinde bir yığın piknik yiyeceği vardı - Anne K'nın izniyle - hepsi sahilde bir gün için hazırdı.

Sepeti ondan alıp büfenin üzerine koyduğumda, "Bizi götürmeyi teklif ettiğin için teşekkürler," dedi. "Johnny'nin Akademi yöneticileriyle toplantısı var." Nefesini üfleyerek at kuyruğunu omzunun üzerinden attı ve bana gülümsedi. "Toplantıdan sonra babası onu bırakacak."

O sırada Shan'ın yanında duran kız boğazını temizledi ve vücudumun tutuşması için gereken tek şey buydu. Ve kahretsin, daha önce su korkusuyla kalbimin çok hızlı attığını düşündüysem bile, onu gördüğümde kalbimin her odasından seken iç titreme kasırgasının yanında bu soluk kaldı.

Başımı omuzlarımın üzerinde ve kalbimi göğsümde tutmak için çok çalışarak, gözlerim tüm dikkatini onun yüzüne verdi. Bu hiçbir zaman zor olmamıştı. Zamanın başlangıcından beri dikkatimin her zerresini başarılı bir şekilde toplarken değil. "Claire-Bear."

Büyük kahverengi geyik gözleri bana gülümsedi. Evet, gülümseyen gözleri vardı. Her zamanki vahşi sarı bukleleri başının tepesine yığılmıştı ve sadece saç pençesi olarak tanımlayabileceğim bir şey tarafından zar zor kontrol altına alınmıştı. Bu tür kadınsı yaratıklar için doğru terminolojiyi bilmiyordum, ama odasında yeterince dolaştığım için, cildinizi sıkıştırdığında şaşırtıcı derecede güçlü bir acıya sahip olan kurnaz bir piç olduğunu biliyordum.

Brian'ın gooch'unu çizmesi kadar kötü değil.
duştan çıkarken, ama yine de.

"Gerard," diye cevap verdi o çok sevdiğim neşeli, lirik ses tonuyla, "dışarısı yirmi altı derece ve belli ki bebek yağına bulanmışsın." Başını sallayarak onaylamaz bir ifadeyle dudak büktü. "Yine meme uçlarını yakacaksın."

"Ah Tanrım, Gerard," diye azarladı Mam ağır bir iç çekişle. "Sana güneşte kendini koruman konusunda ne demiştim?"

"Sana daha önce de söyledim anne: Güneş beni seviyor," diye karşılık verdim Claire'e dönmeden önce. "Ve eğer göğüslerimi yakarsam, beni tekrar tam sağlığıma kavuşturabilirsin."

Shannon güldü. "Yine mi?"

"Uzun hikâye," diye açıkladı Claire, gömleğimin düğmelerini iliklemek için bir adım öne çıkarak. "Soyulan deri ve kanayan meme uçlarıyla dolu, yakın zamanda tekrarlamak istemediğim bir hikâye."

"Onu dinleme, Küçük Shannon," diye önerdim kıkırdayarak. "Benimle ilgilenmeyi seviyor."

"Peki, bu plaj kampında başka kimler olacak?" Mam, kucağındaki iblisi okşayan Shan'a sevgiyle gülümseyerek sordu.

Claire, Brian'dan uzak durarak, "Her zamanki çete," diye teklif etti.

"Her zamanki çete mi?" Annemin kaşları daha da çatıldı ve ben de kaskatı kesildiğimi hissettim.

İşte buydu.

Başlamak üzereydi.

"Bu tam olarak kimi kapsıyor?"

"Sorun yok," demeye başladım. "İyi olacağım, anne-"

"Sudan uzak dur," diye sözümü kesti ve iyi bir gün olmasını umduğum -ve iyi bir gün olmasına ihtiyacım olan- bir günde kendi acı balonunu gönderdi. Bilinçaltım beni zihnimin karanlık bir köşesine çekmeye çalışırken dün gece üç saatten fazla uyumamıştım.

İyi günler.

İyi günler.

İyi günler.

Her şeyi dışa vuruyordum.

"Ve ondan uzak dur-"

"Anne," diye uyardım, oraya gitmeden önce sözünü kestim. Çünkü oraya gidemezdim. Bugün olmaz. "Harika olacak."

"Ciddiyim, genç adam," diye karşı çıktı Mam. "Kumda gönlünce oyna ama sudan uzak dur. Kürek bile çekme. Geçen sefer olanlardan sonra olmaz."

En son Mayıs ayında Johnny'nin doğum günüydü. Neredeyse su dolu mezarımla tanıştığım felaket kamp gezisi. Yine. Nehre atılma olayını anneme anlattığı için Johnny'ye lanet olsun. O zamandan beri gece boyunca uyumamıştı ve ben de yedi yaşımdan beri gece boyunca uyumadığım için bunu biliyordum.

"Kumda oynamak mı? Kürek çekmek?" Umutsuzca konuşmayı daha güvenli sulara yönlendirmeye çalışırken - kelime oyunu yaparak - öfkelenmiş gibi yaparak ona baktım. "Tanrı aşkına anne, ben on yedi yaşındayım, yedi değil." Eğilerek piknik sepetini kaptım ve kapıya yöneldim, bu evden çıkmam gerekiyordu. "Üzerime elli faktörü yapıştırıp beni bir şemsiyenin altına saklayarak gün boyu kumdan kaleler inşa etmemi ister misin?"

Shannon gülümsemesini gizlemek için kullandığı elinin arkasından, "Bu ilk kez olmazdı," diye kıs kıs güldü.

"Hey şimdi, o bir kale değildi, insan boyunda bir kaleydi," diye suçladım, parmağımla onu işaret ederek. "Ve mimarları da siz ikinizdiniz!"

"Evet, öyleydik Gerard ve sen de harika bir yardakçıydın," diye güldü Claire, elimi tuttu ve beni kapıya doğru çekti, yanında kıs kıs gülen Shannon vardı. "Onun için endişelenme Sadhbh. Gerard bizimle tamamen güvende."

"Evet," diye onayladı Shannon, şakacı bir şekilde kolunu benimkinin arasından geçirerek. "Onun arkasını kollarız."

Mam arkamızdan seslendi: "Sizi bu konuda tutacağım kızlar," dedi. "Birbirinize göz kulak olun."

"Her zaman," üçümüz de hep bir ağızdan koro halinde söyledik.

"Sadhbh tam bir helikopter anne," diye kıkırdadı Claire Ford Focus'umun yolcu koltuğuna tırmandığında. "Çok şirin."

Ona ihtiyacım olduğunda değil. "Sinir bozucu bir durum," diye teklif ettim ve onun yanındaki sürücü koltuğuna tırmandım.

Shannon arka koltuktan, "Bence çok tatlı bir kız," diye ekledi.

"Evet, sırtında görünmez rotor bıçakları olan bir sevgili," diye homurdandım, motoru çalıştırdım ve evden uzaklaştım. "Kadın acımasız. Park ettiğimde telefonumda sudan uzak durmam için beni uyaran en az üç mesaj olacağından eminim."

Shannon sessizce, "Sanırım endişelendiği için onu suçlayamazsın," dedi. "Bilirsin, her şey düşünüldüğünde."

"Hm," diye cevap verdim, çünkü gerçekte bugün oraya gitmeye hiç niyetim yoktu. İyi günler, iyi günler, iyi günler.

"Üzgünüm Gibs."

"Ne için?" Dikiz aynasına bir bakış atarak sordum.

"Konuyu açtığın için," diye cevap verdi küçük bir omuz silkmeyle. "Yani, herkesten çok benim daha iyi bilmem gerekirdi."

"Endişelenme, Küçük Shannon." Kocaman bir gülümsemeyi zorladım. "Her şey yolunda."

O sırada sıcak bir el kucağıma yerleşti ve muazzam bir rahatlık hissettim. Kahretsin, kızın bunu nasıl yaptığına dair hiçbir fikrim yoktu, ama parmak ucuyla beni topraklayabiliyordu.

Bir dokunuş ve tekrar iyiydim.

Tekrar nefes alabiliyordum.

En azından bir süreliğine.

"Ee, dedikodu nedir kızlar?" Kendi kafamın içinde olmaktan bıkmış bir halde sordum. Bir çıkışa ihtiyacım vardı. Dikkat dağıtıcı bir şeye. Anılarımdan başka bir şey bana eşlik etmeliydi. "Görüşme nasıldı Claire-Bear?"

Claire kollarını göğsünde kavuşturarak, "Korkunç," diye inledi. "Hugh'nun patronu tam bir huysuz ihtiyar."

"Yani, işi alamadın mı?"

"Tanrım, umarım olmaz, çocuklar." Arabamın teybindeki şarkılar arasında gezinirken, en sevdiğimiz şarkılardan birinde karar kıldı: Matt

Nathanson'ın "Laid" şarkısı. "Olduğum halimden gayet memnunum." "Evet, olduğun gibi mükemmelsin," diye kabul ettim.

O da karşılık olarak gözlerini devirdi. "Bu arada uyarayım, Hugh işten eve geldiğinden beri şeytan gibi."

"Neden?"

"Benim hatam," diye mırıldandı, parmaklarını arabanın kapısına vurarak. "Liz bu sabah havuzdaydı ve ondan onunla bir şey hakkında konuşmasını istedim." Yenilgiyle omuz silkti. "Belli ki pek iyi gitmemiş çünkü eve geldiğinden beri kafası ağrıyan bir ayı gibi evin içinde dolanıp duruyor. Yani, nedenini ancak Tanrı bilir. Hayatı berbat değil ki. Güzel bir kız arkadaşı. Güzel bir kız kardeş. Bana sorarsanız oldukça harika bir hayatı var."

"Harikasın." "Sen bir aptalsın."

"Beni ağzına alırsan seve seve uyuşturucu olurum."

"Gibs, gittikçe kötüleşiyorsun," diye güldü Shannon arka koltuktan. "Bu çok zayıftı."

"Paslanmışım da ondan," diye savunmaya geçtim. "Haftalardır pratik yapacak kimseyi görmedim. Ev hapsindeydim, unuttun mu?"

Claire, "Yaptığın şeyi hak ettin," diye kıkırdadı. "Doğrusunu istersen Gerard, ne yapmalarını bekliyordun ki?"

"Yazımı mahvetme."

"Üvey babanın traktörünü çaldın."

"Bir kepçe," diye düzelttim hışımla. "Traktör değil kepçeydi ve ben onu ödünç aldım."

"Sonra da tekerleklerle Bayan Kingston'ın çiçek tarhının her tarafına yuvarlandın."

"Sadece pedallara hakim olamadığım için." Gözlerimi kısmıştım. "Ve yanlış hatırlamıyorsam, görevimde yalnız da değildim."

Claire kıs kıs gülerek, "Beşinci iddiamı savunuyorum," dedi.

"Yapardın."

"Neden bir kazıcı çalasınız ki?" Shannon güldü.

"Hiçbir fikrim yok." Güldüm.

"O zamanlar iyi bir fikir gibi görünmüştü," diye ekledi Claire. "Peki ya şimdi?"

"Şimdi mi?" Çenemi kaşıyarak mahcup bir şekilde sırıttım. "Belki o kadar da değil."

"Petunyalarını mahvettin," diye hatırlattı Claire muzip bir sırıtışla.

Ağzım öfkeyle açık kaldı. "O sendin!"

"Nu-uh." Kalçamı okşadı. "Ailelerimize göre değil."

Erkekler, plajlar ve kankalar

CLAIRE

Sahile yaptığımız gezi muhteşem geçti. Etrafımız dost yüzlerle çevriliydi ve güneş ışığı, kumdan kaleler ve deniz kenarında kürek çekme ile doluydu; okul dönmeden ve yaz yerini sonbahara bırakmadan önceki son özgürlük günlerimizi kutladık.

Birbirimizi okyanusta boğmaya çalışarak geçirdiğimiz bolca zamanın arasında, Shan ve ben akşamın büyük bir bölümünde kızarmış kumların üzerinde tembellik ettik, kaygısız ve hemen köşede bizi bekleyen dünyadan rahatsız değildik.

"Büyük kaslı güzel oğlanların her şeyi zorlaştırdığını söylediğimi hatırlıyor musun?" Birkaç saat sonra, karnımın üzerine uzanmış, akşam güneşinin son ışınlarının tadını çıkarırken, çocuklar kumsalın ilerisinde top oynuyordu. Güneş batıyordu, çadırlar kurulmuştu ve ben sıcağın son kırıntılarının tadını çıkarıyordum. "Haklıymışım."

Shan yanımdaki tüneğinden, "Yüzyılın abartısı," diye onayladı. "Ama bakması çok güzel."

"Doğru." Dirseklerimin üzerinde doğrulup tam zamanında döndüm ve Gerard'ın topu yakalamak için havaya sıçradığını gördüm. "Oh, Yüce İsa aşkına." Bugün çok iyi görünüyordu. Beyaz bir şorttan başka bir şey giymemişti ve teninin her santimini bir rüya gibi dolduruyordu. Hayır, yarı tanrı gibi. Evet, yarı tanrı çok daha uygundu.

"Anladım." Shannon bilerek gülümsedi. "Ben de Johnny için aynı şeyi hissediyorum."

"Konsantre olmak zor, ha?"

"Kesinlikle," diye kabul etti. "Ve sonra daha da derinleşiyor çünkü öpücükleri kadar sözlerini de arzulamaya başlıyorsunuz."

"Vay canına," diye nefes aldım. "Kulağa yoğun geliyor." "Gibs'e nasıl hissettiğini anlatmalısın Claire."

"Nasıl hissettiğimi zaten biliyor," diye cevap verdim, tekrar karnımın üzerine yerleşerek. "O sadece... Gerard."

"Ve sen de Claire'sin," diye ekledi. "Ve birlikte mükemmel bir takım oluşturuyorsunuz."

"Evet, belki."

"Kesinlikle," diye beni temin etti. "Bu olacak. Bunu iliklerime kadar hissedebiliyorum."

Umarım öyledir. "Bunu özleyeceğim" diyerek konuyu değiştirdim. Keşke yazın hiç bitmediği bir dünyada yaşasaydık."

"Ama o zaman sonbahar olmazdı," diye önerdi Shan, beni takip etmekten mutluluk duyarak. "Ve Ekim aylarını ne kadar sevdiğimizi biliyorsun."

"Doğru," diye hülyalı bir şekilde kabul ettim. "Yünlü kazaklar ve düşen yapraklar."

"Sıcak çikolata ve Cadılar Bayramı," diye ekledi hüzünlü bir iç çekişle.

"Şenlik ateşleri."

"Karanlık akşamlar."

"Şeker mi şaka mı?"

"Battaniyelerin altına sokulmak."

"Tamam, yeni plan. Oktober'larla dolu bir dünya inşa edelim." "İşte bu yaşamak istediğim bir dünya," diye kabul etti Shan. "Kraliçe olabiliriz."

"Ya da başkanlar."

"Hükümdarlar."

"Evet, sonbaharla ilgili her şeyin ortak hükümdarı." "Dahice. Hey, Shan?"

"Hm?"

Yan dönerek buklelerimi geriye ittim ve tüm dikkatimi en iyi arkadaşıma verdim. "Bunu bana karşı mı kullanıyorsun?"

"Sana karşı asla bir şey tutmam Claire," diye cevap verdi, hareketlerimi yansıtarak.

Hüzünle gülümsedim. "Neyi kastettiğimi bile bilmiyorsun."

"Çünkü bir önemi yok." Ayağıyla uzandı ve parmağıyla bacağımı dürttü. "Bu asla olmaz."

"Ama biliyordum Shan. Evinde bir şeylerin ters gittiğini biliyordum," diye itiraf ettim, bu yaz birkaç kez yaptığımız bir konuşmayı tekrarlayarak. "Bu konuda hiçbir şey yapmadım ve suçluluk duygusu hâlâ içimi kemiriyor."

"Claire, suçluluk duymanı gerektirecek bir şey yok. Bilmiyordun. Gerçekten bilmiyordun. Sana hiçbir şey söylemedim. Bir şeyler hissettin. Ve benim için yapabileceğin her şeyi yaptın. Güven bana, biliyorum." Shannon dizlerinin üzerine çökerek bileğinden bir saç bağı aldı ve saçlarını eğreti bir topuz yaptı. "Ben hâlâ buradayım. Başardım. Beni dövmedi." Yumuşak bir şekilde gülümseyerek önce kendini sonra da etrafımızı işaret etti. "Ve şu anki hayatıma bak."

"Biliyorum ve burada olduğun için çok minnettarım," diye boğuk bir ses çıkardım, duygularıma yenik düşmüştüm.

Ebeveynleri bu yılın başlarında bir yangında öldüğünde Johnny'nin ailesi Shannon ve kardeşlerini yanlarına almıştı. Küfürbaz, alkolik babaları tarafından kasıtlı olarak çıkarılmış bir yangın.

Altı Lynch kardeş cehennemden geçmiş ve sonunda Kavanagh'ların evinde yumuşak bir iniş yapabilmişlerdi.

En büyük kardeşleri Darren büyümüştü ve kuzeyde yaşıyordu. Bu arada Joey bağımlılık sorunları nedeniyle terapi görüyordu. Shannon ve üç küçük çocuk, Tadhg, Ollie ve Sean, Kavanagh'larla birlikte malikanede yaşıyordu. Ve bu çocuklar çok başarılıydı.

Öne atılarak kollarımı ona doladım ve sıkıca sarıldım. "Sensiz ne yapardım bilmiyorum."

"Tamam, gerçekten sorun ne?" diye sordu küçük bir kıkırdamayla, bana tekrar sarılırken.

"Ne demek istiyorsun?"

"Aklında bir şey var." "Nasıl anladın?"

"Çünkü sen açık bir kitapsın," diye açıkladı Shannon. "Bana bir şey anlatman için seni zorlamayacağım ama bil ki anlatabilirsin ve ben seni asla yargılamam. Ne olursa olsun."

Ona bakmak için geri çekildim. "Sorun Liz," diye itiraf ettim. "Sanırım yine kendine zarar veriyor olabilir."

"Yine mi?" Shannon'ın yüzü soldu. "Ne demek yine?"

"Kahretsin, o zamanlar pek ortalıkta olmadığını unutup duruyorum. Sonsuza kadar arkadaş olsak da, biz büyürken senin yanımızda olmadığın büyük zaman dilimleri var."

"Odaklan Claire," diye ısrar etti Shannon, sesi paniklemiş gibiydi. "Bu daha önce ne zaman oldu?"

"Caoimhe öldükten sonra." Derin derin yutkunarak bir elimi alnıma bastırdım ve içimde beni pençeleyen panikle savaştım. "O zamanlar bir süreliğine kesiyordu."

"Kesmek mi?" Mavi gözleri dehşetle açıldı. "Kendine zarar vermekten mi bahsediyorsun?"

Acımasızca başımı salladım. "Hayatının çok karanlık bir dönemiydi ve anneme söyledim, o da annesine söyledi."

"Güzel," diye ısrar etti Shannon, bana destekleyici bir baş selamı vererek. "Bu iyi Claire."

"Bunun işe yaradığını düşünmüştüm. Ailesi onu danışmana götürdü ve bu durdu, ama sonra bu sabah onu havuzda gördüm ve kalçasında kocaman bir yara izi vardı ve eskiden onda gördüklerime o kadar benziyordu ki..." Sözlerim kesildi ve titrek bir nefes verdim. "Dikenli tellerin üzerine düştüğünü söyledi ama bu doğru değil, Shan. Bunu içten içe biliyorum."

Shannon eliyle ağzını kapatarak, "Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Zavallı Lizzie."

"Sanırım bana ne yapmam gerektiğini söylemeni istiyorum," diye ekledim, gergin ve kararsız hissederek. "Üzülmek istemiyorum

ya da onun için işleri olduğundan daha da zorlaştırabilirim ama hiçbir şey yapmadan oturamam." Sana yaptığım gibi.

"Hayır," diye sessizce kabul etti Shannon. "Peki, ben ne yapacağım?"

"Onunla bu konuda konuşmaya ne dersin?"

"Aylardır benden uzaklaşıyor," diye açıkladım, konuşurken parmağımla kumda bir çukur kazıyordum. "Gerard yüzünden."

"Çünkü Mark ve Caoimhe arasında olanlar için Gibs'i suçluyor."

"Evet. Hemen hemen." Acı dolu bir iç çekişle bir avuç kum aldım ve parmak uçlarımdan yavaşça süzülmesini izledim. "Nereden geldiğini anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Ama onu asla bırakıp gitmeyeceğim." Lizzie için bile. "Ve onunla olan arkadaşlığımı kendisine büyük bir ihanet olarak görüyor." Çaresiz hissederek omuz silktim. "Ben Gerard'a yaklaştıkça, Lizzie daha da uzaklaşıyor."

Shannon elimi kendi eliyle kapamak için uzanarak, "Bu içine düşülecek korkunç bir durum," diye teklif etti. "Bence bu durumu atlatmak için harika bir iş çıkarıyorsun."

"Eskiden ben de öyle düşünürdüm," diye itiraf ettim. "İkisiyle de arkadaşlıklarımı yürütmekte iyiydim. Ama son zamanlarda değil." Son kamp gezisinden beri değil. "Artık değil."

Shannon elimi sıkarak, "Yardım edeceğim," dedi. "Bu işte yalnız değilsin. O bizim en iyi arkadaşımız ve ben de burada senin yanındayım Claire. Bu konuda bir şeyler yapacağız."

"Yine de ne?"

"Liz'le konuşacağız," diye cevap verdi. "Ve annesiyle de konuşacağız."

"Çıldırabilir," diye temkinli bir şekilde önerdim.

Shannon başıyla onaylayarak, "Olabilir," dedi. "Ama bu almaya değer bir risk."

"Bu kadar geç kaldığımız için üzgünüm çocuklar. İşten ancak sekizde çıkabildim," diye duyurdu Katie ve sahile doğru aceleyle bize doğru gelirken konuşmamızın kısa kesilmesine neden oldu. "Bir kişilik daha yer var mı?"

Shannon boğazını temizleyerek parlak bir şekilde gülümsedi ve havlusunu sıvazladı. "Her zaman."

"Teşekkürler," diye yanıtladı Katie, Shannon'ın havlusunun kenarına çökerek. Yanakları kızarmıştı ve üzerinde hâlâ iş üniforması vardı. "Kardeşinin içine ne girdi bilmiyorum Claire, ama sessizlik yemini etmiş bir keşiş gibi."

"Gerçekten mi?" Omzumun üzerinden baktım ve yeni gelmiş olan kardeşimi gördüm. Sörf şortu ve büyük boy kapüşonuyla çadırlarını zahmetsizce kurduktan sonra dikkatini sönmekte olan derme çatma ateşe verdi.

Aman Tanrım.

Bu benim hatamdı.

Belli ki Lizzie'yle işler daha önce çok kötü gitmişti.

"Hemen döneceğim," diyerek ayağa kalktım. "İki saniye çocuklar."

"Benim için bir kapüşonlu alır mısın?" Shan a r k a m d a n seslendi. "Güneş batıyor ve hava soğuyor."

"H e m e n , " diye seslendim, kardeşime ulaşana kadar durmadım. "İyi misin?"

"Daha iyisi olamazdı," d i y e cevap verdi, dikkati yeniden canlanmasını sağladığı alevlere yapışmıştı. "Sen mi?"

"Hadi, Hugh." Yaklaştım. "Ne oldu?" "Ne demek istiyorsun?"

"Lizzie ile," diye zorladım. "Sana karşı kaba

mıydı?" "Ne zaman kötü davranmadı ki Claire?"

diye kesin bir dille cevap verdi. Tanrım, çok

kabaydı.

"Bunu demek istemediğini biliyorsun, değil mi?" Söylemeye çalıştım. "Bu onun başa çıkma mekanizması."

"Kimsenin bana Lizzie Young'ın başa çıkma mekanizmalarını açıklamasına ihtiyacım yok," diye sert bir yanıt verdi. "Ben bunları çok iyi biliyorum."

"Yani ona sordun mu?" Endişeyle dudağımı çiğnedim. "Kesim hakkında mı?"

"Evet Claire, ona sordum."

"Ve?"

"Ve bu çok büyük bir hataydı," diye tükürdü Hugh, elindeki çubuğu ateşe atarken. "Birbirimizden uzak durmamızın bir nedeni var ve bugün bana bunu hatırlattılar."

"Hugh," diye söze başladım ama başını salladı.

"Benden bu kadar Claire." Omuzlarını kıvırarak kapüşonunun kollarını dirseklerine kadar itti ve çocukların olduğu yöne doğru yürürken kumu tekmeledi. "Feely'ye onunla konuşmasını söyle çünkü benim işim bitti."

"Gördün mü?" Onun ve Shan'ın yanına döndüğümde Katie haykırdı. "Belli ki bir şeylere canı sıkkın, değil mi?"

"Belki," diye mırıldandım, kardeşimi onu etkileyeceğini çok iyi bildiğim bir şeyi yapmaya zorladığım için kendimi çok kötü hissediyordum.

"Liz!" Shannon ciyak ciyak bağırarak ayağa fırladı ve söğüt gibi arkadaşımızın üzerinde durduğu kum tepesine doğru koşmaya başladı. Yanında, kolları kamp malzemeleriyle dolu Pierce duruyordu. "Gelmişsin!"

"Geldim," diye güldü ve Shannon'ın kucaklamasına nadir bir sevgi gösterisiyle karşılık verdi.

Rahatsızlık içinde kıpırdanan Pierce, kızların yanından geçerek doğruca yeni misafirlerimizi incelemeye giden çocuklara yöneldi.

"Gelmeyeceğini söylediğini sanıyordum?" Patrick gözlerini akşam güneşinden koruyarak ona bakarken iyi huylu bir şekilde seslendi.

"Evet, bensiz sıkılacağını düşündüm," diye karşılık verdi Lizzie, sesini daha da yükseltmek için elleriyle ağzını kapatarak.

"Barış," diye mırıldandı Katie nefesinin altında. "O olmasaydı da huzurumuz olurdu."

Mırıldanmaları için ona seslenmemeyi seçtim, çünkü dürüst olmak gerekirse kız haksız değildi, kız arkadaşına katılan erkek kardeşime yer açmak için ayağa kalktım.

Kalçalarımdaki kumların tozunu alarak Lizzie'ye kocaman bir el salladım. O da kendi dalgasıyla karşılık vermeye başladı ama hemen

Çocuklar bana katıldığında durdu ve dikkatini tekrar Shannon'a yöneltti.

Johnny Gerard'a "Dövüşmek yok," diye talimat veriyordu. Ellerini Gerard'ın omuzlarına koymuş, sanki onu bir boks maçına hazırlıyordu. "Ne derse desin, sana ne kadar belden aşağı vurursa vursun, dövüşmek yok Gibs."

Gerard, "Anladım," diye homurdanarak Johnny'nin elinden kurtuldu. "Ona doğru bakmayacağım bile."

"Kendine iyi bak," diye cesaretlendirdi Johnny. "Çünkü huzurlu bir gece istiyoruz."

"Evet, öyle," diye onayladı Katie, Hugh ile kollarını birleştirerek. "Huzurlu."

"Benden drama beklemeyin patron," diye alaycı bir ses tonuyla teklif etti Gerard, gözlerinde dans eden muziplikle bana doğru ilerlerken dikkati bana kilitlenmişti. "Benim sadece bir sarışında gözüm var."

Gözlerinde bağımlılık yaratan bir yaramazlık pırıltısı vardı. Cidden, Gerard'la birlikte olmak beş yaşındayken Noel arifesinde Noel Baba'nın gelmesini beklemek gibiydi. Kalbimden her türlü duyguyu çekip alıyordu ve bunu hiç terlemeden yapıyordu.

"Sakın buna cüret etme," diye ciyakladım, yana kaçtım ve onun şakacı saldırısından kıl payı kurtuldum. "Gerard Gibson, seni uyarıyorum - ahhh!"

"Ne dedin, sevgilim? Sahilde ay ışığında bir gezintiye ne dersin?" Gerard beni omzuna atarak sahilde koşmaya başladı. "Senin için her şeyi yaparım, tatlım."

Yüzüm çaresizce sırtına çarparken, "Aman Tanrım," diye yarı güldüm, yarı çığlık attım. "Bırak beni yoksa kıçını çimdiklerim."

"Bu bir söz mü?"

"Yapacağım," diye uyardım kahkaha krizleri arasında. "Yapacağım, Gerard." Elimi şortunun bel bandına sokarak elimi içeri ittim. "Ooh, bu da ne? Yuvarlak, kıllı bir kıç yanağı!"

"Tamam, tamam," diye güldü, bu kadar çabuk kaybetmesi beni şaşırttı ve beni ayağa kaldırdı. "Sen kazandın."

"Öyle mi?" Nefes nefese cevap verdim. "Ne zamandan beri?"

"Bunu kaldıramayacağıma göre," diye kıkırdadı, hâlâ bana gülümsüyordu.

"Neye dayanamıyorum?"

"Oraya dokunulmak."

Elimin hâlâ onun şortunun içinde olduğunu ancak o zaman fark ettim. "Oh kahretsin." Yanaklarım alev alev yanarken elimi hızla çektim ve ona sırıttım. "Oops."

"Tüh," diye taklit etti şefkatle, ellerini omuzlarıma koydu.

"Oraya dokunulmasına neden katlanamıyorsun?"

"Çünkü deliğimde insanlığın bildiği en kötü gıdıklanmalar var."

"Gıdıklanıyor." Kaşlarımı kaldırdım. "Kıçında mı?"

"Evet. Çok kötü." Hevesle başını salladı. "Uzuvlarımın kontrolünü tamamen kaybediyorum. Ciddiyim. Bir dene, siyah kuşaklı bir ninja gibiyim."

"Kıçının gıdık gibi olduğunu nereden biliyorsun?"

"Bu sorunun cevabını gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Ah, hayır," diye yüzümü buruşturarak onayladım. "Bir saniye
düşünceler, bana söyleme."

"Hadi," diye kıkırdadı, kolunu omuzlarıma doladı. "Hadi şu ay ışığında yürüyüşe çıkalım."

"Bu tamamen uygunsuz bir davranış." "Not
edildi. Devam edelim mi?"

"Elbette."

"Tamam o
zaman."

"Hey, yaz mevsimiyle ilgili şu şarkıyı hatırlıyor musun?" Elimi onunkine dolayarak, yanına dönmeden önce onun elinden kurtuldum. "Biz küçükken babalarımızın sürekli çaldığı şarkı."

Bedenlerimizi arkamda olacak şekilde kaydırarak kollarını belime doladı ve yakınıma eğildi. "Mungo Jerry'den 'In the Summertime'." Şarkıcının sesini taklit ederek,

nakarata girdi ve bana en sevdiğim çocukluk şarkılarından birini komik bir şekilde yorumladı. "Bu o mu?"

"Evet!" Büyük bir zevkle dudağımı ısırırken, beni daireler çizerek sallamaya başladığında can havliyle kollarını kavradım. "Aman Tanrım," diye bağırdım, bu çocuğun kollarında kendimi dünyanın başka hiçbir yerinde olmadığı kadar güvende hissediyordum. "Lütfen bırakma."

"Asla," diye yemin etti. "Milyon yıl geçse bile."

Dans Plajının Efendisi

GIBSIE

Birkaç saat sonra Feely'nin müzik kutusundan melodiler yükseliyor ve içkiler akıyordu. İyi bir gün geçirmek için gösterdiğim cesur çabalar işe yaramış gibi görünüyordu çünkü engerek bütün gece benden uzak durmakla kalmamış, bir saatten fazla bir süre önce sevgilisiyle çadırına gitmiş ve o zamandan beri ortaya çıkmamıştı.

Bunu gökyüzündeki ihtiyarın beni kolladığına dair bir işaret olarak algılayıp kutlama yapmaya karar verdim ve kilomun yarısı kadar elma şarabı içtim. Dürüst olmak gerekirse, zavallı talihsiz piç Feely'ye daha sonra benimle aynı çadırı paylaşmak zorunda kalacağı için acıyordum ama umursamayacak ya da duramayacak kadar çok eğleniyordum.

"Ve işte karşınızda millet," diye ilan etti Feely, müzik kutusunun sesini sonuna kadar açarak. Gaelic Storm'un "An Irish Party in Third Class" şarkısının tanıdık ritmi yüksek sesle patladı ve vücudumdaki her uzvun, ebediyen İrlandalı olan kalbimin ritmine uygun bir melodi çalan bodhrán'ın sesine içgüdüsel olarak tepki vermesine neden oldu. "Bebek Biggs ve Dansın Efendisi."

Gözlerim kararmıştı ve odaklanamıyordum ama onu görmemek için kör olmam gerekirdi. Kamp ateşinin etrafında benimle dans etmek için dünyaya gelmiş gibi hareket ederken altın sarısı güneş ışıkları havada zıplıyordu.

Ellerimi yanlarımda sabit tutarak, sırtımı dik ve vücudumu dik tutmaya gerçekten konsantre oldum, bir elma şarabı diliminden sonra kolay bir başarı değil, ama etrafımda daireler çizerek dans eden kız çabaya değdi.

Ona katılma zamanı geldiğinde şeytani bir şekilde sırıtan Claire, bana çenesini bilerek eğmemi teklif etti ve ben de mükemmel sivri parmaklı bir deli gibi havada uçmaya başladım.

"Ateşe düşecekler," diye mırıldandı Hugh, elindeki bira kutusuyla alevlere tehlikeli bir şekilde yakın durduğum yeri işaret ederek. "Gibs, küçük kız kardeşimi yakmasan iyi edersin!"

Katie gülerek, "Sus, ne yaptıklarını bildikleri çok açık," diyerek onun eline vurdu. "Devam edin çocuklar. Harikasınız. Riverdance'deki çift gibi."

"Sarışın hariç." "Ve

yarı çıplak."

"Delinmiş meme uçlarıyla."

Her şeyi yapmaya niyetliydim. İstesem de duramazdım. Vücutlarımız, çocukluğumuzda sayısız yarışma kazandığımız rutine göre mükemmel bir simetri içinde hareket ediyordu.

Denemekte olduğumuz karmaşık geleneksel İrlanda step dansının adımlarını ve kalıplarını hatırlamak için elimden geleni yaptım. Sekiz yıllık ilkokul hayatım boyunca her pazartesi öğleden sonra içime işledikleri için zor olmadı. Ayrıca, onunla dans etmekten utanmıyordum - alkol çok yardımcı olsa bile.

"Hup out that, Gibsie, boy!" Johnny, kıs kıs gülen kız arkadaşını göğsüne bastırırken eliyle kalçasını müziğin ritmine uydurarak uludu. "Bize o dans eden ayak parmaklarını göster."

"Dans eden ayaklar," diye düzeltti Shannon kahkaha krizleri arasında. "Ve evet, çocuklar! Woo! Hadi gidelim."

Büyük finalimiz için ellerimizi birleştirmeden önce birbirimizin etrafında dans ederek üç set daha tamamladık.

Onu göğsüme doğru çekerek, burnunun ucuna bir öpücük kondurmak için yakınına eğilmeden önce elimi kalçasına koydum.

"Hey, öpüşmek yok!" Hugh kükreyerek elindeki tenekeyi kafama doğrulttu. "Dudaklarını kız kardeşimden uzak tut, pislik!"

Kıs kıs gülerek füze gibi fırlayan bira kutusundan ustalıkla kaçtım, kız kardeşini kendime doğru çektim ve tam şarkı biterken onu muhteşem bir şekilde batırdım.

Etrafımızdaki herkes alkışlayıp tezahürat yaparken Claire kahkaha krizleri arasında "Bu efsaneydi," diye nefes nefese kaldı. En güzel kahkaha onundu. Hayat, yürek ve samimiyet doluydu. Claire güldüğünde sahte ya da zorlama değildi, otantik ve gerçekti. Hâlâ omuzlarımı tutarak bana gülümserken gözleri heyecandan parlıyordu. "Dalmayı beklemiyordum."

"Evet, ya seni batıracaktım ya da öpecektim," diye itiraf ettim, onu tekrar ayaklarının üzerine yatırırken. "Sonra Kav'a huzurlu bir gece geçirme sözü verdiğimi hatırladım." Kurt gibi sırıtarak, "Ağabeyinle Üçüncü Dünya Savaşı'nı başlatmak istemedim," diye ekledim.

"Yalancı," diye alay etti, parmağıyla burnuma vurarak. "Korktun ve hepsi bu kadar."

Buna nasıl karşı çıkabilirim ki?

Shan bir alkışla, "Siz hâlâ yarışmalara katılıyor olmalısınız," diye teşvik etti. "Bahse girerim hepsini kazanırsınız."

"Kesinlikle," diye onayladı Katie, Claire'i yanına oturması için çekerek. "Ön odanızdaki tüm madalya ve kupaları gördüm."

"Çocuklar onu rugby takımı için benden kapmasalardı hâlâ öyle olacaktık," diye cevap verdi Claire, daha önceki maskaralıklarımızdan dolayı hâlâ nefessizdi. "Yine de her şey yolunda. Hayattaki en iyi şeylerden bazıları sonsuza dek sürmez. Bu yüzden başımıza geldiklerinde onlara değer veririz. Kutudaki en sevdiğin çikolata gibi. Ya da kayan yıldızlar gibi. Tatlıyı yemeyi reddetmeyiz çünkü bir kez yediğimizde biter ya da bir tanesi kaymaya başladıktan sonra yıldızlara bakmayı bırakırız. Anın tadını çıkarırız çünkü yaşamaya değer olduğunu biliriz."

"Vay canına," diye nefes aldı Shannon, "bu çok derin."

"O buklelerin altında yaşlı ve bilge bir kafa var, değil mi?" Katie kolunu Claire'inkinin içinden geçirerek alay etti. "Çok filozofça, Bebek Biggs."

Şakalar, kıkırdamalar ve çadır sallamalar

CLAIRE

"Onu çok özlüyorum." Yanağını erkek arkadaşının omzuna dayayan Shannon, yavru bir maymunun annesine sarıldığı gibi ona sarıldı. "Onu evde istiyorum Johnny." Sesi bulanıktı ve konuşurken gözleri kapalıydı, bu da bana sarhoşun biraz ötesinde olduğunu gösteriyordu.

"Biliyorum bebeğim," diye yatıştırdı aynı derecede sarhoş olan Johnny, sırtında yatıştırıcı daireler çizerken. "Joey Pazartesi günü evde olacak."

"Ben sadece... Onu çok seviyorum," diye mırıldandı, her an ortadan kaybolacakmış gibi onu pençeleyip çekiştiriyordu. "Tanrım, ama kalbim en çok seni seviyor."

"Tam sana göre, Nehir gibi Shannon."

"Gerçekten devam etmek istiyorsun, değil mi?"

"Sadece benden kurtulmaya çalış." Kıkırdayarak, en iyi arkadaşımı da yanına alarak tek bir hamlede kumdan ayağa kalktı. "Seni yakaladım, küçük sevgilim."

"Ve sen varsın, bağlayıcı on üç," diye mırıldandı, onun saçlarını karıştırmaya çalıştı ve başaramadı. "Çok güzel."

Johnny, yavru maymununu çadırlarına geri götürüp içeride kaybolurken, "Bu gecelik bu kadar yeter," diye duyurdu. "Herkese iyi geceler."

"İyi geceler," diye hep bir ağızdan karşılık verdik.

"Tanrım, iğrenç derecede aşıklar, değil mi?" Feely birasından bir yudum alarak düşüncelere daldı.

Katie kıkırdayarak, "Çok kötü," diye onayladı. "Güzelmiş." "Destansı," diye ekledim. "Ve inanılmaz derecede hak ediyor."

"Ve kalıcı," diye ekledi Gerard başını sallayarak. "Sözümü unutmayın çocuklar, mezuniyetten sonraki yaz ne olursa olsun, birkaç yıl içinde düğünleri için hepimiz bu kasabaya geri döneceğiz."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" Katie sordu.

Gerard şakağına vurarak, "Düşünmeye gerek yok," diye cevap verdi. "Bu çoktan yapılmış bir anlaşma. Johnny'yi tanıyorsam, büyükannesinin yadigârı nişan yüzüğünü mükemmel bir fırsat için kanatlarda bekletiyordur."

"Gerçekten mi?" Gözlerim büyüdü. "Johnny'nin aile yadigarı bir yüzüğü mü var?"

"Ah evet." Gerard hevesle başını salladı. "Taş benim yumruğum büyüklüğünde."

"Whoa."

"Biliyorum, değil mi?"

"Ben sağdıcım," diye atıldı Hugh.

Patrick, "Tabii ki öylesin," diye karşılık

verdi.

"İkinizi de sikeyim," diye araya girdi Gerard. "Bu benim

işim." "Hayal görüyorsun."

"Ve sen de boktan bir şakacısın," diye karşı çıktı Gerard, kardeşimin bütün gece devam eden saçma sapan kötü ruh halini yakalayarak, "Keyfimi kaçırıyorsun, delikanlı. Neşelen biraz."

"Ben iyiyim."

"Evet," diye homurdandı. "İyi kelimesi için ne deniyordu bebeğim?"

"Berbat, güvensiz, nevrotik ve duygusal."

"İşte bu," diye yanıtladı Gerard sırıtarak. "Sen, dostum, bunların hepsi ve daha fazlasısın."

"Hepimiz Prozac için poster çocuğu olamayız, Gibs."

"Artık Prozac almıyor," diye savunmaya geçtim. "Teşekkür

ederim," diye yanıtladı Gerard. "Serotonin seviyelerim

tekrar yola koyulduk. Şimdi, düğüne geri dönelim. Siz ikiniz sağdıç olacaksınız - gerçi profesyonel olduğunda ikinizi de unutması muhtemel." Gerard göz kırptı. "Ben sağdıcım."

"Eğer durum buysa, seni de unutmayacağını sana düşündüren nedir, ukala herif?"

"Çünkü ben yeri doldurulamaz olduğum kadar unutulmazım da," diye sırıtarak cevap verdi Gerard. "Siz sıkıcı piçlerin aksine."

"Tanrım, bu çok güzel." "Evet

Gibs, çok teşekkürler."

"Ben sadece gerçeği söylüyorum," diye devam etti Gerard, şaşırmadan. "Kaptan turnedeyken, yanımda sadece ikiniz varken neredeyse sıkıntıdan ölüyordum."

"Hey!" diye homurdandım, yan tarafını dürterek. "Peki ya ben?"

"Erkek arkadaş," diye düzeltmekte gecikmedi ve eğilip yanağıma bir öpücük kondurdu. "Sen mükemmelsin."

"Evet," diye gülümseyerek kabul etti Katie. "İkiniz bu yaz birbirinize çok yakıştınız."

"Bu yaz mı?" Hugh homurdandı. "Bin dokuz yüz seksen dokuzdan beri her yazı dene."

"Aynen öyle," diye onayladı Gerard, yanağıma bir öpücük daha kondurmak için eğildi. "Benim küçük Leo'm."

Hugh, "Kardeşimin dudakları yok," diye homurdandı, ama bu yenik bir sesti, belli ki artık umursamayacak kadar çok alkol tüketmişti. "Kahretsin Gibs."

"Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun," diye devam etti Gerard, bir kolunu bana dolayarak. "Onun arkadaşlığı için her gün şanslı yıldızlarıma şükrediyorum."

"Hey!"

"Üzgün bile değilim," diye güldü Gerard. "Biriniz dilsiz, diğeriniz de sürekli yağmur bulutu gibi."

Hugh, "Ben dilsiz değilim," diye karşı çıktı.

Gerard parmağıyla Patrick'i göstererek, "Hayır, sen yağmur bulutusun," dedi. "O dilsiz."

Patrick bacaklarını uzatarak, "Arada bir çeneni kaparsan belki konuşma şansım olur," diye söylendi.

"Şimdi konuş," diye ısrar ettim. "Çünkü kafamın içindeki sesi dinlemekten bıktım."

"Ses ya da sesler?"

"İç sesim, pislik." "Sadece kontrol ediyorum."

"Birbirinize karşı çok acımasızsınız," dedi Katie esneyerek. "Bu korkunç bir şey."

"Hayır, bu sadece bizim sevgi dilimiz," diye cevap verdi Hugh, battaniyeyi onun omuzlarına örterek. "Bu pisliklerden herhangi biri için kurşun bile yerim."

Gerard, Hugh'ya orta parmağını uzatarak, "Ben de sana, kardeşim," diye karşılık verdi. "Bir kalp atışında."

"Kendi adınıza konuşun," diye araya girdi Patrick, Katie'nin esnemesini kocaman bir esnemeyle takip ederek. "Yanıyor olsanız bile ikinizin de üzerine işemem."

"Güzel," diye kıkırdadı Gerard ve Hugh hep bir ağızdan.

"Erkekler tuhaftır," dedi Katie. "Erkek kodu daha da garip." "Kesinlikle," diye katıldım. "Bunları anlamaya çalışmayın bile.
garipler, civciv. On altı yıldır bu çocukların etrafındayım ve arkadaşlık dinamikleri hâlâ kafamı karıştırıyor."

Yakındaki bir çadırdan duyulan bir inilti Gerard'ın aklına gelen ilk şeyi açıkça ifade etmesine neden oldu: "Sanırım Kaptan deliğine kavuşuyor, ha?"

"Tanrım, Gibs," diye inledi Patrick. "Bunu düşünmek bile istemiyorum."

"Evet," diye onayladı Hugh ürpererek. "Kız bizim için bir kardeş gibidir."

"İğrenç, böyle söyleme bile Gerard," diye ekledim. "Deliğini alıyorum." İğrenerek yüzümü buruşturdum. "Fiziksel aşk eylemine ne korkunç bir gönderme."

"Vay canına," diye tersledi Hugh. "Sekse ne kadar korkunç bir gönderme."

"Ne?" Ben sordum. "Fiziksel aşk eylemi mi?"

"Ugh." Ürperdi. "Bu çok yanlış Claire."

"Neden?" Katie güldü. "Yaptıkları şey bu, değil mi?"

"Dürüst olmak gerekirse, bebeğim, Cap'in ne yaptığını düşünmek istemiyorum.
yapıyor."

Gerard, "Onun deliğine girmeyi tercih ederim," diye açıkladı. "Ben de," diye hem Hugh hem de Patrick aynı fikirdeydi.

"Kesinlikle hayır," diye karşı çıktı Katie. "Bu çok kaba."
Gerard elini kaldırarak, "Buldum," diye açıkladı. "Duygularla dalga geçiyorlar!"
"Duygularla dalga geçmek." "Hm."
"Kötü bir grubun en iyisi."
"Bu dahice!"
"Kulağa biraz ciddi geliyor," diye düşündü Patrick. "Duygularla dalga geçmek mi?"
"Kendimi her zaman duygularımla beceriyorum," diye ekledi Gerard. "Bu çok hoş."
"Gerard!" Ciyakladım.
"Olması gerektiği gibi, delikanlı," diye güldü Patrick. "İğrenç," diye inledi Katie.
"Şimdi vur beni," diye mırıldandı Hugh.
"Duygularla dalga geçmek," diye devam etti Gerard. "Bu merkezkaç hareketi."
"Ne?" Hem Hugh hem de Patrick dönüp arkadaşlarına baktılar. "Gibs, sen neden bahsediyorsun?"
"Siktiğimin ile duygular," o dedi tekrar gururla. "Bu merkezkaç hareketi."
"Şimdi, İsa adına bu kelimeyi nereden duydun?" Patrick sordu.
"Kelimeleri biliyorum," diye homurdandı Gerard, sesi savunmacıydı.
"Dördüncü sınıfın tamamını Tyrant'ın bir dinozor türü olduğuna ikna etmeye çalışan adam söylüyor bunu."
"Hey! Bu kolay bir hataydı ve sen de bunu biliyorsun." Gerard kayıtsızca omuz silkti. "Herkesin başına gelebilirdi."
"Herkesin başına gelebilecek şeylerin genellikle sadece senin başına gelmesi ne kadar komik, Gibs."
"Merkezkaç hareketi," diye düşündü Hugh çenesini kaşıyarak. "Sanırım bunu geçen yıl fen dersinde işlemiştik." Gerard'a bakmak için döndü. "Ne zamandan beri fizikle uğraşıyorsun, delikanlı?"
"Belli ki yapmamışım," diye hayıflandı Gerard. "Ama bir Faith Hill şarkısı için yeterince iyiyse, benim için de yeterince iyidir."

Kendi kendime gülümseyerek arkama yaslandım ve onların anlamsız gevezeliklerini dinledim. Ne kadar tuhaf ve işlevsiz olsalar da kamp ateşinin etrafında oturan üç çocuğu ve sarhoş kankama bakıcılık yapan kaptanlarını seviyordum. Bu aptal çocukların her biri masaya bir şeyler getiriyordu.

Patrick Feely, mesela. Sessiz ve içine kapanık biriydi ama bunun nedeni Patrick'i tanıyana kadar onu tanımamış olmanızdı. Aptallara katlanmazdı. Eğilip bükülmez ya da akran baskısına boyun eğmezdi. Kimseye uyum sağlamaya çalışmazdı. Eğer bu onu akranlarımız için havalı yapmıyorsa, bu onun için çok az şey ifade ediyordu. Hepimiz gibi onun da sırları ve sorunları vardı ama bunlar dile getirilmezdi. Aslında onu çocukluğumdan beri tanıyordum ama yine de zaman zaman kendimi ona karşı çok kapalı hissediyordum.

Sonra kardeşim Hugh geldi. Kişisel kardeş sıkıntılarını ve sevimsizliklerini denklemden çıkardığınızda, karşınızda aklı başında, terbiyeli bir çocuk daha vardı. Ve hayır, bunu benimle akraba olduğu için söylemedim. Sadece öyleydi.

Johnny'ye geçecek olursak, bir erkeğin dünyasında, bedeninde ve zihninde yaşayan bir çocuk vardı. Belki de yaşadığı hayattan ya da geleceğini hepimizden önce planlamış olmasından kaynaklanıyordu ama o çok farklıydı. Patrick gibi doğuştan sakin ya da çekingen değildi ama kendini kontrol etmeyi vücudundaki ince işlenmiş bir kas gibi yönlendirmişti.

Cidden, çocuğun destansı bir irade gücü vardı ve iradesini kendi lehine bükebiliyordu. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Güç yayma ve sonra onu sıkı bir demir yumrukla geri dizginleme şekli.

Onu kızdırdığını gördüğüm tek kişi en iyi arkadaşımdı. Evet, Shan okuldaki ilk gününde özdenetimini cehenneme çevirmişti.

Bu da beni kendime getirdi.

Gerard'dan dalga dalga yayılan yaramaz bir enerji vardı. Bağımlılık yaptığı kadar baştan çıkarıcıydı da. Sonuçları ne olursa olsun, tüm zamanınızı birlikte geçirmek isteyeceğiniz türden bir çocuktu çünkü

Anlık, gecikmeli ve uzun süreli hazların birleşimiydi.

Hayatında karanlık ve çok fazla acı vardı, ancak en güzel güneşli mizacını koruyordu. Çocuğun etrafında olmak inanılmaz derecede alçakgönüllüydü. Kısa hayatında katlandığı onca şeyi bilmek ve sabahları hala yüzünde bir gülümsemeyle uyanmak. Ailesinin yüzde ellisi Shannon'ın ailesinin yanındaki mezarlıkta gömülüyken bu kolay olamazdı. Ama başardı.

Bazen kalbimin bayrağını diktiği kişinin o olmamasını diliyordum çünkü bana çok uzak, çok ulaşılmaz geliyordu ama sonra birlikte olduğumuzda her şey yerli yerine oturuyor ve tüm şüphelerim buharlaşıyordu. Bir çocuğu Gerard'ı sevdiğim gibi sevmek tehlikeli bir şeydi. Ama zamanda geriye gidip bunun gerçekleştiği anı tam olarak belirleyemiyordum; bu nedenle onu sevmeye kararlıydım.

İlk aşkı unutmanın zor olduğunu söylerler. Eğer bunun doğru olduğunu bilseydim, kalbimin ısrar ettiği gibi, Gerard Gibson'ı asla unutamazdım.

Birlikteyken çok eğlenirdik ama arkadaşlarımızla birlikteyken o Gibsie'ydi. Benimleyken ise Gerard'dı. Onları iki farklı insan olarak düşünmeyi severdim. Çok farklı iki çocuk. İkisini de varlığımın her zerresiyle seviyordum. Bazen keşke böyle hissetmeseydim diyordum ama bir kez hedefine kilitlenen bir kalbin yönünü değiştiremezsiniz. Ve kalbimin varış noktası onunkiyle birleşmeye kararlıydı. Onunla sarmaş dolaş olmaya ve bir daha asla kopmamaya.

Sadece onunla birlikte olmak, onu her yerde takip etmek ve içimde uyandırdığı duyguları asla bırakmamak istiyordum. Aslında, eğer onları şişeleyebilseydim ve her üzgün hissettiğimde biraz koklayabilseydim, bu mükemmel olurdu.

Doğruyu söylemek gerekirse, sanki bir parçam onu sevmeye programlanmış gibiydi. Bana çok kolay gelmişti. Nefes almak kadar kolay. Onun hafızamda yaşamadığı tek bir an bile yoktu.

Küçükken her şey daha kolay, daha az karmaşık ve açıkçası daha sorunsuzdu. Ancak yaşla birlikte hormonlar ve travmalar bağları kopardı ve arkadaşlıkları parçaladı. Sanırım bu tür denemeler ve sıkıntılar özümüze saldırdığında çizgiyi korumayı başarmış olmamız arkadaşlık grubumuzun bir kanıtıdır. Tanrı bilir, benzer kaderi paylaşan pek çok kişi havlu atardı.

Karışıklıklar artık bize nefes almak kadar kolay geliyordu ve sorunlar çemberimizin derinliklerine gömülmüş olsa da, bir şekilde dayanmayı başardık. Bir arada kalmayı. Bunun, kardeşimle benim iki farklı insan grubunu bir araya getirmemizle çok ilgisi olabileceğini düşündüm. "Erkekler ve kızlar" demek kadar basit bir şey değildi. Öyle değildi. Cinsiyete dayalı değildi. Ruhların birbirine bağlanması meselesiydi. Katie ve Hugh'dan Shannon ve Johnny'ye, Lizzie ve Patrick'e, bana ve Gerard'a kadar hepimizi birbirine bağlayan görünmez bir ip vardı.

Kısa bir süre sonra, herkes geceyi geçirmek üzere yattığında, Gerard beni çadırıma kadar takip ettiğinde hiç şaşırmadım. Her ne kadar Patrick'le aynı çadırı paylaşacak olsa da, ikimiz de onun benim uyku tulumuma gireceğini biliyorduk. Her zamanki gibi.

"Arkanı dönme," diye uyardım bikinimi çıkarıp onun eski bir formasını ve yeni bir külotunu giyerken.

"Bu gece çok eğlenceliydi, değil mi?" Gerard, ben üstümü değiştirirken sadık bir şekilde sırtını bana dönerek düşündü. "Dürüst olmak gerekirse, Pierce ve engerek ortaya çıktığında her şeyin boka saracağını düşünmüştüm," diye ekledi uyku tulumuna tırmanırken. "Ama bir kez olsun mesafesini korudu."

"Gerard." Dudaklarımdan ağır bir iç çekiş kaçtı. "Ona böyle hitap etmenden hoşlanmadığımı biliyorsun."

Özür dilemeden omuz silkti ve kollarını başının arkasına yerleştirmeden önce yüksek sesle esnedi. "Özür dilerim."

"Hayır, değilsin," diye güldüm, yanına tırmandım, bir yandan da gözlerimi onun etkileyici pazularından kaçırmaya çalışıyordum. Çünkü Gerard en iyi kollara sahipti. Çok lezzetliydiler.

"Hayır, değilim," diye kıkırdayarak kabul

etti. "Çok sinir bozucusun."

"Bayılıyorsun."

"Birbirinize iyi davranmaya çalışın," diye talimat verdim, yüzümü ona dönmek için yan döndüm. "Benim için."

"Her zaman deniyorum," diye yanıtladı. "O her zaman zorluyor."

"Biliyorum." Taşınabilir kamp lambamın en parlak ayarını açarak, onun her santimini incelemek için zaman ayırdım, bu anı hafızama kaydettim çünkü bu yazı asla unutmak istemiyordum. Ya da bu çocuğu.

İri, geniş ve güçlüydü, en güzel güneşte kızarmış teni vardı. Cidden, sanki güneş gökyüzünden inmiş ve bu çocuğu bronzun en harika tonuyla aydınlatmış gibiydi. Zaten sarı olan saçları güneşten ağarmış, neredeyse sörfçü gibi görünüyordu - her akşam RTE2'de Home and Away'de izlediğim çocuklar gibi.

Kahverengi meme uçları delinmiş ve minik gümüş halkalarla süslenmişti ve sol göğüs kafesinde italik yazı tipinde Direnç kelimesinin yer aldığı ve siyah bir tüyle süslenmiş bir dövme ve ardından sağ kalça kemiğinde küçük bir Care Bear vardı.

Diğer erkekleri hiç görmedim, onlara Gerard'a baktığım gibi bakmadım. Israrla ve sürekli olarak içimdeydi ve denesem bile onu sarsamazdım. Bugünlerde pek denediğim de söylenemez. Rahat, heyecan verici ve tazeydi ve hepsi tek bir mükemmel yaratımda toplanmıştı.

"Seni seviyorum Gerard."

"Ben de seni seviyorum." Dudakları benimkilere o kadar yakındı ki, bir santim eğilsem öpüşecektik. Öpüşmek istedim. Çaresizce. Ama kendimi tuttum. Kalbimin bu öpücüğü kaldıramayacağını biliyordum. Çünkü öpücük görkemli olabilirdi, ama ona asla bir bağlılık eşlik etmeyecekti.

ihtiyacım vardı. Güvenliğine ihtiyaç duyduğum bir ilişki. Her ne sebeple olursa olsun, Gerard bana kalbini kolunun üzerinde sunmuş ama geri kalanını aşılmaz bir gizem duvarının ardına saklamıştı.

"Üzgün görünüyorsun." Sesi kulaklarıma eski bir müzik kutusu gibi geliyordu. Çok tanıdık, sıcak ve yatıştırıcıydı. Beni bir battaniye gibi rahatlatıyordu. Ne de olsa yeterince uzun süredir hayatımdaydı. Diğer tüm yorganlarımı geride bırakmıştım. Gerard'ı değil ama. Yaşım ilerledikçe, onun arkadaşlığına duyduğum arzu da arttı. Onun için, nokta.

"Üzgün değilim."

"Hayır mı?"

"Hayır." Yan dönüp büyük kolunu üzerime örttüğünde tüm vücudumu saran ürpertiyi bastıramayıp keskin bir nefes aldım ve "Hayal kırıklığına uğradım" diye fısıldadım.

Kızartmalar ve sapın uçması

CLAIRE

"Günaydın," dedi Johnny ertesi sabah çadırımın fermuarını açtığımda ve pişen kızartmanın nefis kokusuyla karşılaştığımda. "Taze görünüyorsun."

O haklıydı. Sadece zinde hissetmiyordum, aynı zamanda öyle de görünüyordum. Saçlarım mucizevi bir nedenle bu sabah hiç kabarmadan isteklerime uymaya karar vermişti - benim yapımda bir kız için alışıldık bir durum değildi bu. "Çünkü ben çelikten yapılmışım," diye açıkladım, yemek pişirdiği derme çatma ateş çukurunda ona katılırken. "Cidden, asla akşamdan kalma olmam."

"Çünkü sen hiç içmezsin."

"İçiyorum."

Bilmiş bir kaşını kaldırdı.

"Tamam," diye kabul ettim buruk bir gülümsemeyle, oturdum. "Daha önce üç kez içtim ve bir kez bile başım ağrımadı."

"Sırrını en iyi arkadaşına iletmek isteyebilirsin." Çadırına doğru eliyle işaret ederken ses tonunu mizah dolduruyordu. "Çünkü orada küçük bir ölüm yaşıyor."

Sempati içinde yüzümü buruşturdum. "Zavallı Shan."

"O iyi olacak." Hafifçe kıkırdayarak, tek kullanımlık ızgaradaki eti çevirmek için bir çatal kullandı. "Birkaç sosisin iyileştiremeyeceği bir şey değil."

"Aw. Sen sayı yap ve kahvaltı hazırla." Gülümsedim. "Sen çok iyi bir koruyucusun."

"Sosis kokusu mu alıyorum?" Çadırımdan dışarı tırmanan Gerard, dengesiz bir Doberman gibi havayı kokladı. "Cankurtaran, Kaptan,"

iç çamaşırlarıyla bize doğru koştuğunu söyledi. "Lanet olası hayat kurtarıcı."

Gözlerim ona dikildiği anda karnımın içinde bir sıcaklık dalgası tutuştu.

Johnny daha uzun boylu ve vücudunun her yeri yırtık pırtık olabilirdi, Hugh ve Patrick de ince kesilmiş karın kaslarıyla Josh Hartnett ve Ryan Phillippe'e benzeyebilirdi ama yemin ederim Gerard Gibson gibisini daha önce hiç görmemiştim.

İri yapılı ve genişti, muhteşem güneşte kızarmış bir teni ve inci gibi beyaz gülümsemesi vardı. Gözleri içine düşebileceğiniz gri mermerden havuzlar gibiydi ve düpedüz sıcacıktı.

Biz küçükken annelerimiz ondan küçük bir melek olarak bahsederdi çünkü sarı saçları ve kocaman gri gözleriyle sevimli bir şekilde tombuldu.

Elbette artık iri ve güçlüydü, her yeri kaslıydı ama fiziğinde onu biraz daha insan yapan hafif bir yumuşaklık da vardı.

Grubumuzdaki diğer çocukların aksine Gerard diyetini bozmaktan ya da canı isterse spor salonuna gitmemekten çekinmezdi. Yapmak istediği şeyi, yapmak istediği zaman yapar ve bundan hiç çekinmezdi.

Hileli yemekler ve atlanan spor seansları bir yana, tüm çocuklar arasında en iyi kıça sahipti. Açık ara, rakibi yoktu. Gerard Gibson bir çift Calvin Klein boxer şortu Tommen'deki diğer tüm çocuklardan daha iyi doldurabilirdi.

Johnny, Hugh ve Patrick ragbide bek oyuncularıydı, bu da hız ve çevikliğe ihtiyaç duydukları anlamına geliyordu. Gerard ise tam tersine, fiziksel hakimiyetin hızdan çok daha önemli olduğu forvette kanat oyuncusu pozisyonunda oynuyordu. Takımda, yüceltilmiş bir koçbaşıydı ve bu işe uygun tıknaz bir yapıya sahipti.

Dürüst olmak gerekirse, önyargılı olabileceğimi biliyordum ama Johnny Kavanagh'ın etkileyici karın kasları ya da Patrick Feely'nin sevimli gülümsemesi bu çocuğun yanında sönük kalıyordu.

En azından benim gözümde değil.

Çünkü bu çocuk her zaman benim en sevdiğim çocuk olmuştu. En sevdiğim arkadaşım, insan, insan, her şey.

Küçükken bile, her ne kadar bundan nefret etse de, benimle Barbie oynayarak beni eğlendirirdi. Elbette, yanında aksiyon figürlerini getirir ve Barbie evime mümkün olduğunca çok zarar verirdi, ama yine de benimle oynardı.

Diğer arkadaşlarının bir kızla oynadığı için ona gülmesi onu hiç rahatsız etmedi ve beni asla görmezden gelmedi.

On altı yıldır tek bir kez bile.

Hugh ve çocuklarla arasının bozulmasına neden olsa bile.

Gerard için fark etmezdi.

Bana her zaman önceliği benmişim gibi hissettirdi.

Onun bir numaralı arkadaşı.

Gerard Gibson'dan, mizah, sadakat, rahatlık ve şefkatten oluşan bir ömür boyu sürecek bir dostluk almıştım.

Bu ve bunun gibi sayısız nedenden ötürü kendimi bir gün bir sonraki adımı atacağımız umuduna inatla sarılırken buldum.

Arkadaşlığımızın daha da ilerleyeceğini.

Mesela dün gece. Gecenin yarısını konuşarak geçirmiştik ve tüm bu süre boyunca zihinsel olarak beni öpmesini istiyordum, çocukken oynadığımız aptal bir oyunda şişe üzerime düştüğü için değil. Çünkü ilk öpüşmemiz dönen bir şişenin zorladığı masum bir öpücük olabilirdi ve ben şimdi daha fazlasını istiyordum.

Beni istemesini istedim, lanet olsun.

Onu istediğim gibi...

"Geri çekil," diye uyardı Johnny, bir koluyla yemeği huysuz arkadaşından koruyordu. "Ve pantolonunu giy, olur mu?"

Gerard omzunun üzerinden eğilerek, "Sadece koklamaya çalışıyorum," diye karşı çıktı.

"Şey, yapma - hey, geri çekil. Ben ciddiyim Gibs. Açık ateşin üzerinde öyle durma. Aletine yağ sıçrayacak, seni aptal."

"Ah," diye mırıldandım, ikisine de sırıtarak. "En iyi arkadaşınızın pipisini korurken ne kadar da centilmensiniz."

"Oh, o gerçek bir mavi, tamam," diye onayladı Gerard, ızgaradan bir pirzola aşırmayı başarırken. "Her zaman kahraman."

"Hırsız," diye homurdandı Johnny.

Kendi kendine kıs kıs gülen Gerard, yakındaki bir kütüğün üzerinde bana katılmadan önce çıtır çıtır pastırmayı ağzına tıktı. "Benim küçük dizel jeneratörüm nasıl?" Büyük bir kolunu omuzlarıma attı ve beni yanına çekti. "İyi uyudun mu diye sormaya gerek yok."

"Ben mi?" diye güldüm, kaburgalarını deşerek. "Gerard, o kadar gürültülü horluyorsun ki sanki yatakta çimento mikseri patlıyor."

"Hayır, bebeğim, duyduğun kendin."

"İkiniz de en az birbiriniz kadar kötüsünüz," diye araya girdi Johnny. "Çadırımız sizinkinin yanında. Bütün gece sizi duyabildim. Yaşlı evli bir çift gibi. Uykunuzda horlayarak iletişim kuruyorsunuz, ikiniz de."

"Hey, aşk dilimizi yargılama," diye karşılık verdi Gerard kurt gibi sırıtarak. "En azından herkesi birbirinin beynini sikerek uyutmuyoruz."

"Gerard!"

"Duygularla," diye ekledi ustalıkla, bir parmağını kaldırarak. "Lanet olası duygularla."

Johnny eti bir kez daha çevirirken, "Hayır," diye onayladı. "Çünkü bebekler gibi şakalar yapmakla çok meşgulsünüz."

"En azından bebek yapmıyoruz, delikanlı."

"Tabii Gibs, sen nasıl istersen." Johnny gözlerini devirerek, Gerard'ın şakalarına karşı bağışıklığı varmış gibi dalga geçmesine izin verdi. "Diğerlerini çağırır mısın? Yemek hazır."

Yirmi dakika sonra, tüm çete kampın etrafında oturmuş, Johnny'yi yedikten sonra domuz yavruları gibi tıka basa dolmuşlardı

Kavanagh'ın görkemli teklifleri.

"Hey, çocuklar? Karanlık Çağ'da olsaydık, sizce hala arkadaş olur muyduk?"

"Ha?" Patrick kıkırdayarak düşündü. "Bunu değerlendirmek ister misin, Bebek Biggs?"

"Demek istediğim, hepimiz mağara insanları olsaydık ve günümüzün modern teknolojisinin hiçbiri olmasaydı -" devam etmeden önce parmak eklemimdeki domates ketçabını yalamak için durakladım "- ve Ballylaggin hepimizin geldiği köy olsaydı, sence arkadaşlık grubumuz kendi kabilesini oluşturur muydu?"

"O çadırda onunla birlikte ne içtin?" diye suçladı ağabeyim, gözlerini kuşkuyla kısarak. "Çünkü bu senin için bile garip Claire."

"Ne?" Güldüm. "Bu geçerli bir soru."

"Tanrı aşkına, bu nasıl geçerli bir soru olabilir?"

"Tabii ki bir kabile olurduk," diye araya girdi Gerard, kardeşime bir parça tost fırlatarak. "Ve geri kalanımız dışarıda yemek ararken, sen bizim sıçmamız için çukur kazan sürtük olurdun."

"Daha çok seni gömmek için," diye karşılık verdi Hugh sırıtarak.

"Sanırım öyle olur," diye teklif etti Shannon, dün geceki maskaralıklardan dolayı hâlâ biraz kötü görünüyordu. Erkek arkadaşının kucağına uzanmış, kapüşonlu tişörtü küçük bedenine batarken, konuşurken dalgınlıkla kollarını yukarı katlamıştı. "En azından senin kabilende olmayı umuyorum."

Ben de ona sıcak bir şekilde gülümsedim. "Her zaman, civciv."

Lizzie tostundan bir ısırık alarak, "Ben göçebe olurdum," diye ekledi. "Ama arada bir ziyarete gelirdim."

"Aman Tanrım, ne yiyorsunuz siz?" Katie bir anda ağzından kaçırdı ve herkesin dikkatini onun baktığı yere çevirmesine neden oldu. O sırada Lizzie de oradaydı. "Tostunun üzerindeki de ne öyle?"

"Marmite," dedi Lizzie yavaşça, bir ısırık daha alarak.

Katie dehşet içinde ağzı açık kaldı. "Bu çok yanlış!"

"Belki senin için."

"Neden onun yerine normal bir şey
denemiyorsun?" "Peki senin normal tanımın
nedir?"

"Bilmiyorum." Katie gülümsedi. "Reçel mi, marmelat mı, yoksa sürülebilir çikolata mı?"

Lizzie'nin gözleri kısıldı ve kıçımın yanakları terlemeye başladı.

Uh-oh.

Kırmızı kod, kardeşimin kız arkadaşına telepatik bir uyarı göndermeye çalıştım. Kırmızı kod. Kırmızı alarm. Hemen geri çekil, lanet olası!

"Peki bunu neden yapmak isteyeyim?" Lizzie buz gibi bir ses tonuyla sordu. "Ben Marmite severken mi?"

"Ah... bilmiyorum," diye mırıldandı Katie, Lizzie'nin sert bakışları altında soluyordu. "Sadece bir öneriydi. Özür dilerim."

Lizzie, "İnsanlardan öneri isteseydim, gerçek arkadaşlarıma sorardım," dedi.

"Dur," diye araya girdi Hugh, Lizzie'nin bakışlarını üzerine çekip kendi bakışlarıyla karşılık verdi. "Kötü bir niyeti yoktu."

"Tanrım," diye kıkırdadı Pierce, belli ki gerginliği azaltmaya çalışıyordu, "yediğin şeye dönüşmekten bahsediyorsun." Uzanarak kız arkadaşının saçlarını karıştırdı. "Merak etme bebeğim, Marmite yemeyi seviyorum."

"Ha. Komik," dedi Lizzie ve adamın elini tokatlayarak uzaklaştırdı. "Saçıma bir daha dokunursan parmaklarını kaybedersin."

"Sadece şaka yapıyordum Liz, sakin ol."

"Ve bunu yaparken, git kendini becer."

"Tanrım, belli ki artık şaka kaldıramıyorsun."

Lizzie soğukkanlılıkla, "Pek çok şeye katlanabilirim Pierce," diye karşılık verdi. "Sadece senden hiçbir şey almamayı seçiyorum. Şakalarını değil. Sikini değil. Saçmalıklarını değil... Bunun nereye varacağını tahmin edebiliyor musun?"

Ah canım.

Üç. İki. Bir...

"Şimdi, dur lan!"

"Hey, onunla böyle konuşma."

"Beni savunmayın. Kendi adıma konuşabilirim!" Barış için çok fazla.

Kampta nispeten sakin geçen bir gece, gözlerimin önünde hızla bir savaş alanına dönüştü.

Yorgun bir şekilde iç çekerek çenemi elime dayadım ve etrafımdaki herkesin tartışmasını dinledim. Etrafıma göz gezdirirken Shannon'la göz göze geldim ve bana sempatik bir yüz ifadesiyle gülümsedim.

Biz de aynı gemideydik.

Shan da bu çılgın dramın etrafında olmak istemiyordu.

Belki de kendi kabilemizi kurup ormanda yaşamalıyız.

Lizzie dikkatini Gerard'a çevirerek, "Neden hep böyle mutlu görünüyorsun," diye suçladı. "Bu mide bulandırıcı."

"Senin suratsız suratına bakmak zorunda kalmak kadar mide bulandırıcı değil," diye karşılık verdi Gerard, geri adım atmaya ya da ona pas vermeye niyeti yoktu. "Aşık olduğun çocukla kavga ediyorsun diye benimle uğraşma."

"Hey," diye araya girdi Katie, daha önce milyonlarca kez olduğu gibi patlamadan önce kavgalarını bastırmaya çalışmak için cesurca adım atarak, "bugün nazik olalım, tamam mı? Taşlar ve sopalar, çocuklar."

"Evet, çünkü sopalar ve taşlar kemiklerimi kıracak, kelimeler ise açlıktan ölmeme neden olacak." Lizzie gözlerini kıstı. "Böyle söylenmiyor mu?"

"Ha? Sen neden bahsediyorsun?" Kaşlarım şaşkınlıkla çatılmış bir halde karşı çıktım. "Kelimeler beni asla incitemez."

Katie tek kelime etmeden ayağa kalktı ve çemberden uzaklaştı ve ardından, yüzünde yıkılmış bir ifadeyle Hugh ayağa kalktı ve aceleyle onun peşinden gitti.

"Bir şey mi kaçırıyorum?" Gerard'a dönerek sordum.

"Hiçbir fikrim yok Claire-Bear," diyerek omuz silkti ve dikkatini yeniden Lizzie'ye yöneltti. "Tanrım, çok acımasızsın."

"Hayır, pislik," diye karşılık verdi Lizzie, ayağa kalkarak, "Ben sadece dürüstüm."

Shannon, Gerard'ın Ford Focus'unun arka koltuğundan, "O kötü biri değil, çocuklar," diye ısrar etti. Çadırlar toplanmış, çöpler toplanmış ve herkes bu sabah plajdan ayrılmadan önce geçici bir dostluk anlaşması imzalanmıştı; gelecek hafta okulda yeniden bir araya gelene kadar herkes kendi yoluna gidecekti. Shannon, "İncinmiş insanlar, insanları incitir," diye devam etti. "O incinmiş bir insan. İncinmiş ama kurtarılabilir bir insan."

"Kimse onun kötü bir insan olduğunu söylemedi," diye cevap verdim, arabanın teybiyle oynarken. "Ama kesinlikle sınırları zorluyor."

Shannon diplomatik bir tavırla, "Buna katılabilirim," dedi. "Ama sınırları zorlamak sizi kötü yapmaz."

"Ne dediğini anlıyorum Shan," diye ekledi Johnny. "Ama benim için, senin kendini nasıl taşıdığını gördükten sonra Lizzie'nin davranışlarına tahammül etmek gerçekten zor." Arka koltuğa geçerek koruyucu bir kolunu onun omzuna doladı. "Tanıdığım herkesten daha fazla incindin ama yine de iyilik saçıyorsun. Bir karıncayı bile incitmezsin - hele ki kasıtlı olarak."

Shan kıpkırmızı oldu ve yüzünü eğdi. "Bu her zaman doğru değildir."

"Evet, öyle," diye karşı çıktı, çenesini yukarı kaldırarak ona bakmasını sağladı. "Bebeğim, seni bir arının soktuğunu ve karşılık vermediğini gördüm."

"Çünkü arıları kurtarmamız gerekiyor!" Shannon ısrar etti.

"İşte burada," diye cevap verdi ve sonra bakışlarımı dikiz aynası. "Demek istediğim gerçek hareket."

"Viper hakkında konuşmayı kesebilir miyiz lütfen?" Gerard sürücü koltuğundan yalvardı. "Gerçekten çocuklar, üçünüzü de seviyorum ama o kız hakkında çenenizi kapatmazsanız arabanın kapısını açıp kendimi dışarı atacağım." "O zaman önce arabayı kenara çek," diye cevap verdi Johnny. "Aslında, yap

Şimdi kenara çekip benim sürmeme izin vermek ister misin?"

"Hayır, kendi arabamı kullanabilecek durumdayım Jonathan."

Johnny, "Gibs, delikanlı, orta çizgiyi üç kez geçtin zaten," diye ikna etmeye çalıştı. "Gerçekten benim sürmem gerektiğini düşünüyorum."

"Pekâlâ." Gerard bir eliyle arabayı yönlendirirken, diğer eliyle arkasına uzandı ve başparmağını meydan okurcasına kaldırdı. "Bunun için benimle dövüş."

Johnny güldü. "Parmak güreşi yaparak mı?" "Kaybedeceğinden mi korkuyorsun?"

"Arka koltukta oturmaya hazır ol Gibs." Pozisyonunu alan Johnny, Gerard'la ellerini birleştirdi ve sırıttı. "Bir, iki, üç, dört, başparmak savaşı ilan ediyorum."

"Beş, altı, yedi, sekiz, bu elimi mastürbasyon yapmak için kullanıyorum." "Gerard," diye bağırdım Shannon'la aynı anda,
"Gibsie!"

Johnny, Gerard'ın elini aniden bırakarak, "Ve bu da başparmak savaşının sonu," diye mırıldandı. Elini şortuna sildi ve ürperdi. "Sen kazandın."

"Arka koltuktaki sürtük kimmiş şimdi?" Gerard gülerek müzik setinin sesini açtı. The Offspring'in "Original Prankster" şarkısı hoparlörlerden patlayarak Gerard'ın kafasını deli gibi sallamasına neden olurken, Johnny ve Shan dehşet içinde koltuklarına yapıştılar. Ama ben korkmuyordum. Bu çocuğa hayatım pahasına güvenmiştim. Gerard beni öldürmezdi. Ne de olsa ikimiz de ölmeden önce benimle evleneceğine söz vermişti.

Davulun ritmine kendini iyice kaptıran Gerard, bir yandan ellerini Focus'unun direksiyonuna vuruyor, bir yandan da avazı çıktığı kadar duvarları yıkmakla ilgili şarkı söylüyordu.

Gerard yaya geçidinde duran yaşlı bir kadına serenat yapmak için trafik ışıklarında yavaşladığında Johnny arka koltuktan, "Delikanlı, kapa çeneni," diye bağırdı.

"Seni küçük holigan," diye bağırdı yaşlı kadın ona, yumruğunu sallayarak.

"Aman Tanrım," diye güldüm, tam ışıklar yeşile dönerken ve Gerard gaza basarken koltuğumda yana doğru döndüm. "O hala

peşimizden geliyor."

"Belki de beni istiyordur," diye karşılık verdi bana göz kırparak.

Kaşlarımı salladım. "Belki de sıraya girmesi gerekiyordur."

"Gibs, şu lanet arabayı yavaşlat!" Johnny havladı. Shan'ın ortasına koruyucu bir el koydu. "Eğer beni öldürürsen, yemin ederim geri gelir ve seni öldürürüm!"

"Zaten ölüysen beni öldürmek için nasıl geri gelebilirsin?"

Johnny kız arkadaşının üzerine koruyucu bir kol atarak, "Nerede bir istek varsa orada bir akraba vardır," diye karşılık verdi. "Güven bana Gibs, bir yolunu bulurum."

Tommen'e Geri Dön

GIBSIE

"Şimdi, Johnny, tatlım, sepete herkese yetecek kadar kek ve çörek koydum ve annene beni aramasını söylemeyi unutma. Çocukların doğum günleri için tarihlere ihtiyacım var," dedi annem Perşembe sabahı Johnny beni okula götürmek için uğradığında.

Onu durdurmak için merdivenlerden indiğimde, en yakın arkadaşımı ön koridorda köşeye sıkıştırmıştı bile. "On iki yaşından beri her doğum günü pastanızı ben yaptım ve aynısını Lynch çocukları için de yapmayı planlıyorum," diye devam etti Mam, en yakın arkadaşıma fırından aldığı ürünlerle dolu devasa bir piknik sepeti uzatırken. "Annen çok güçlü bir kadın."

Johnny kibarca başını sallayarak, "Tam bir kaleci," diye onayladı. "Ve çok teşekkürler, Sadhbh. Annem çok sevinecek. Ona seni aramasını söyleyeceğim. Seni yakında kahve içmeye götürmek istediğini söylüyordu."

"Ah, bu çok hoş olurdu," diye cevap verdi Mam gülümseyerek. "Kavanagh klanının en yeni üyeleriyle tanışmak için sabırsızlanıyorum."

"En küçük ikisi tanışmaya değer," diye atıldım son basamaktan zıplayarak. "Ama ortadaki adam bir iblis."

"Tamam mı Gibs?" Johnny sırıttı, dikkati bana yöneldi. "İyi görünüyorsun, delikanlı."

"Tamam, Kav." Göz kırptım. "Ben de sana."

"Oh, güzel, üniformanı bulmuşsun," dedi Mam, tüm odağını bana çevirerek. "Yüce İsa, şu haline bakar mısın?" Kravatımı yakalayan kadın tüm dikkatini

ama beni düzgün gösterme çabasıyla boğarak öldürdü. "Şimdi." Yaptığı işe hayran kalarak beni okşadı, tatmin olana kadar yakamı çekiştirdi ve yokladı. "Gün geçtikçe daha yakışıklı oluyorsun, bubba."

"Biliyorum," diye kabul ettim kurt gibi sırıtarak. "Görünüşüm çok güzel, değil mi?"

"Haydi, bubba," diye alaycı bir ses tonuyla konuşan Johnny, içinde bir yığın taze pişmiş şekerleme olduğunu bildiğim hasır bir sepetle arabasına doğru geri çekildi.

"Edel'in sepeti aldığından emin olacaksın, değil mi Johnny?" Annem bizi arabaya kadar takip ederek sordu. "Ve ne yaparsan yap, oğlumun o keklerin yanına yaklaşmasına izin verme. Çikolatayla arasının nasıl olduğunu bilirsin. Zavallı çocuk kendini kontrol edemiyor."

Annemle ilgili bir şeydi bu. Erkekler konusunda berbat bir zevki olabilirdi, evlilik yeminini tutma konusunda kötü bir ahlaki pusulaya sahip olduğundan bahsetmiyorum bile, ama altın gibi bir kalbi vardı.

Allen soyadını taşıyan her şeye karşı hissettiklerimin aksine, annemle iyi bir ilişkim vardı. Onu seviyordum ve onun da beni sevdiğini biliyordum.

Annem hem zihnim karardığında ihtiyacım olan alanı hem de kendimi kaybedip çuvalladığımda gereken tavizleri vererek beni nasıl yöneteceğini biliyor gibiydi. Çocukluğumdan beri kafamı kurcalayan ve kendi başıma halletmeye çalıştığım sorunlar olduğunu anlıyordu ve asla haddini aşmadı ya da beni daha fazlası için zorlamadı. Beni ona ihtiyaç duyduğum şekilde idare etti ve bizim için işe yarayan da buydu.

Johnny kibarca, "Tamam Sadhbh," dedi ve sepeti diğer bir yığın ıvır zıvırla birlikte arabasının bagajına yerleştirdi. "Çok teşekkürler."

"Ve okulda benim için ona göz kulak olursun, değil mi canım?"

"Her zaman."

"İyi çocuk, Johnny."

"İyi çocuk, Johnny." Gözlerimi devirerek çantalarımı bagaja attım ve anneme döndüm. "Bana göz kulak mı olacaksın? Ne oluyor anne? Yine mi üç yaşındayım?"

"Dil, Bubba."

"Özür dilerim anne." Audi'sine ulaştığımızda dikkatim yolcu kapısına yaslanmış küçük esmer kıza kaydı ve kalbim yumuşadı.

"Selam Gibs."

"Küçük Shannon." Gülümsedim. "Dünyadaki en sevdiğim ikinci kız nasıl?" Geçen hafta sonuna göre çok daha derli toplu görünüyordu. Plajda akşamdan kalmaydı ve bağırsaklarını kusuyordu. "Beşinci yıl için her şey hazır mı?"

"Yeterince korktum," diye itiraf etti gergin bir kahkahayla. "Ve sanırım hazır olup olmadığımı yakında göreceğiz, ha?"

"Bu iş sende, küçük savaşçı," diye cesaretlendirdim, yanıma geldiğinde saçlarını karıştırdım. "Bu okul yılını kendi kaltağın haline getireceksin."

"Kesinlikle öyle." Buldozer gibi en yakın arkadaşım hiç tereddüt etmeden kolunu kız arkadaşına doladı ve onu kendine çekti. "Bu iş sende, Shan," diye fısıldadı, başının tepesine bir öpücük konduracak kadar eğilerek. "Ve sen de bana sahipsin."

"Evet." Titrek bir nefes vererek kolunu adamın beline doladı ve ona gülümsedi. "Seviyorum."

Johnny'nin Shannon'la olan ilişkisinin kalıcı olduğunu en başından beri biliyordum. Johnny kadar duygularıyla boğuşan bir adam daha görmemiştim. O kızın kemiklerini seviyordu ve evet, duygularını tahmin etmesi, düşünmesi, paniklemesi ve nihayetinde işlemesi her zamanki kadar zamanını aldı, ama yaptı; ve bir kez kararını verdiğinde, bu bir anlaşmaydı.

Shannon Lynch onun son oyunuydu, Johnny Kavanagh da onun.

Çünkü Johnny kararını uyguladığında her şey bitmişti. Fikrini değiştirmedi ve kaçmadı. Daha önce hiç kimseden böyle bir bağlılık görmemiştim.

Çok gençti ama o Johnny'ydi. Bağlılığın kişileşmiş haliydi. Kendini adamak onun göbek adıydı ve sözünden dönmezdi.

Bu yüzden geçen yıl Cormac'ın onu Bella ile aldatması onu çok incitmişti. Çünkü bunu bir arkadaşına asla yapamazdı, bu yüzden böyle bir ihaneti düşünmesi imkansızdı.

Programlanma şekli bu değildi.

Bu yüzden o benim en iyi arkadaşımdı ve ona olan sadakatimden dolayı ölebilirdim.

Çünkü on katıyla geri dönecektir.

Ne de olsa Ballylaggin'e gelişini hayatımı kurtarması olarak değerlendirmiştim. Eğer o gün sınıfıma girmeseydi, bana kendimi yeniden keşfetmem için o şansı sunmasaydı, o zaman nerede olurdum gerçekten bilmiyordum.

Evet, şakalarımız, kıkırdamalarımız ve bolca şakalaşmalarımız vardı ama kartlar masadayken o benim arkamı kollardı, ben de onun. Bu tür bir arkadaşlığın kalıcılığı içimdeki derin bir şeyi rahatlatıyordu.

Ben de o kadar kendime güvenen biri olmak istiyordum ama onun gibi programlanmamıştım. Cap gibi düşünmüyor ya da onun gibi hareket etmiyordum. Duygularımı onun gibi kontrol edemeyecek kadar düşüncesiz ve gevşek biriydim.

Johnny'nin aksine, ragbi benim dünyamın her şeyi değildi. Eğlenceli olduğu için oynuyordum. Bu işte iyi olmam da bir bonus oldu. Bütün arkadaşlarım oynuyordu, ben de katıldım. Öğle yemeklerinde ve hafta sonlarında başka ne yapmam gerekiyordu ki? Ayrıca, okul yılı boyunca birçok kez dersten çıkmamı sağladı. Çoğundan daha iyi olduğum gerçeği de güzel bir bonus oldu.

Görünüşe göre, fiziksel aktiviteler benim güçlü yanımdı, kitaplarla herhangi bir ödül kazanamayacağımdan emin olduğum için bu bir nimetti.

Ben de diğerleri gibi zeki olmak istiyordum. Ödevlerimi teslim etmek ve sınıfta yüksek sesle okumam ya da dersi dinlemem isteneceği korkusuyla vücudumun yarısını terletmemek için

her zamanki "yazınız okunaksız" lafları. Sanki bunu zaten bilmiyordum. Okunaksızdı çünkü heceleyemiyordum, bu yüzden kelimeleri karalamak ve öğretmenlerin beni çağırmaması için çok dağınık görünmesini sağlamak daha kolaydı.

Düşüncelerim onunkiler kadar net değildi ve geleceğim sabit değildi. Bulanıktı ve her gün değişiyordu. Kendi zihnimi tanımıyordum çünkü ondan korkuyordum. Kafamın içinde çok fazla olmaktan. Çok fazla düşünmekten.

Ben de yapmadım.

Düşünmedim.

Geçmişe takılıp kalmayı reddediyordum, bu da gelecek için plan yapmamı zorlaştırıyordu. Çünkü gelecekte başarılı olabilmek için insanın geçmişini bir kenara bırakması gerektiğini hissediyordum.

Bu şu anda yapabileceğim bir şey değildi.

Yüzleşmeyi düşünebileceğim bir şey değildi.

"Peki ya sen?" Shannon beni şimdiki zamana geri döndürerek sordu. "Altıncı yıla hazır mısın?"

Johnny ona yolcu kapısını açarken göz kırparak, "Beni bilirsin Küçük Shannon," dedim, "Ben hazır doğmuşum."

"İlk gününün tadını çıkar evlat," dedi Keith, birkaç dakika sonra elinde kahve fincanıyla patikada anneme katılırken. "İşe dört elle sarılman konusunda söylediklerimizi unutma."

Arkadaşlarımla konuşmasını izlerken içime huzursuz bir his yerleşti. Ben senin oğlun değilim diye milyonuncu kez bağırma isteğimi bastırarak, acımı yuttum, arkadaşlarımın hatırı için gülümsedim ve "Yapacağım, Fa" dedim.

Annem, Fa kelimesinin altı yaşındayken hayatıma soktuğu adam için kullanılan bir sevgi ifadesi olduğunu düşünerek bana gülümsedi. Ona göre Fa, babanın kısaltmasıydı. Benimkinde ise lanet olası pisliğin kısaltmasıydı.

"Yaz kampanyası senin için nasıl geçti Johnny?" Keith dikkatini arkadaşıma yönelterek sordu. "Duyduğuma göre ülke çapında müthiş bir kontrat teklifi almışsın."

"Verimli bir kampanya oldu," diye yanıtladı Kav, her zamanki profesyonel haliyle, gazetecilere ve medyaya karşı kullandığı o olağan ses tonuyla. Kibar ama mesafeli. Mütevazı ama kendinden emin. "Ve henüz hiçbir şey kesinleşmiş değil. Herhangi bir karar alınmadan önce okuldaki son yılımı tamamlamam gerekiyor."

"Ama sonunda profesyonel olacaksın?"

"Dediğim gibi." Johnny kız arkadaşına baktı ve ekledi: "Henüz hiçbir şey kesinleşmiş değil."

"Seni erkenden kaydetmek istediklerine göre koçlar üzerinde iyi bir etki bırakmış olmalısın."

"Yeterli bir tur yaptım."

Shannon yolcu koltuğundan, "İnanılmazdı," diye seslendi.

Arka kapıyı açıp içeri girmeden önce en iyi arkadaşımın omzunu alkışlayarak, "Muhteşemdi," diye ekledim. "Herkesten daha iyi performans gösterdi."

"Bu cesur bir ifade." Keith'in kaşları havaya kalktı. "Arkadaşına çok güveniyorsun evlat."

"Evet, biliyorum," diye karşılık verdim, açık pencereden dışarı eğilerek, çünkü dürüst olmak gerekirse, bahsettiğimiz kişi benim en iyi arkadaşımdı. Vücudu ve zihni üzerinde tam bir kontrolü vardı ve bu nadir görülen bir şeydi. Kıskanılacak bir şeydi. Bu kadar kendine inanmak. Bu kadar özdenetimli, bu kadar dik başlı ve tam kontrollü olmak. Aklından geçeni bilmek ve kendinden şüphe etmeden onun peşinden gitmek.

Johnny Kavanagh on sekiz yaşında ülkenin en iyi rugby oyuncularından biriydi ve birkaç yıl içinde bu çıtayı yükseltip dünyanın en iyisi olacağından hiç şüphem yoktu. O kadar yetenekliydi.

"Oğlum Mark zamanında Tommen için dış orta sahada oynamıştı," diye böbürlenerek ve bizi gözyaşlarına boğarak anlatmaya devam etti. "Tabii o senin gibi profesyonel olmadı. Onun yerine finans sektörüne girdi."

"Muhtemelen en iyisi bu," diye alay ettim, gülümsememi kontrol altında tutmaya çalışarak, "her şey düşünüldüğünde." Biliyorsun, o zamandan beri

Akademi, genç kızları intihara sürükleyen tecavüzcüleri ve diğer şeyleri hoş karşılamıyor.

"Spinim gitti. Dönmem gitti!" diye bağırdı sokağın karşısından tanıdık bir ses. "Bensiz gitme!"

Başımı çevirdiğimde, sarı bukleli bir kasırganın bir elinde meyve suyu kutusu, diğerinde yüksek topuklu bir ayakkabıyla Biggs'lerin evinin garaj yolundan topallayarak inişini izledim.

Evet, tekil olarak yüksek topuklu bir ayakkabı. "Johnny, Gerard!" Çünkü diğeri sağ ayağındaydı. "Beni bekleyin çocuklar!"

"İyi zamanlama," dedi Johnny Claire'e. Claire ona doğru fırlattığı okul çantasını havada yakaladı.

"Aman Tanrım, sen bir cankurtaransın," diye cevap verdi arka koltuğa dalmadan önce. "Dönek Hugh beni arkada bıraktı."

"Claire-Bear." Gözlerim ona takıldığı anda anında rahatladığımı hissettim. Sanki dar bir kot pantolonun düğmesi açılmış ve bana yeniden nefes alabileceğim bir alan açılmıştı.

"Gerard." Gülümsemesi geniş, içtendi ve onun bilebileceğinden çok daha fazlasına ihtiyacı vardı. Koltukların arasından eğilerek, dikkatini Shannon'a çevirmeden önce yanağıma yapışkan, dudak parlatıcısıyla lekelenmiş bir öpücük kondurdu.

"Günaydın, kankam," diye mırıldandı ve koltukların arasına eğilerek onu şefkatle sıktı. "Aman Tanrım, harika kokuyorsun!"

"Teşekkürler," diye yanıtladı Shannon, yanakları kızararak. "Johnny'nin bana kamptan getirdiği parfüm."

"Senin için işe yarıyor, kızım." Claire tekrar yanıma uzanarak emniyet kemerine uzandı ve beni çok memnun edecek şekilde orta koltuğa oturdu. "Bu bizim yılımız, Shan. Bunu iliklerime kadar hissedebiliyorum! Sonbahar benim için çok güzel bir mevsim."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet," diye tezahürat yaptı Claire, ikimizi de yumruklayarak. "Arkadaşlığa, beşinci yıla, düşen yapraklara ve tuhaf Cadılar Bayramı kostümlerine!"

"Tanrım," diye homurdandım, yaklaşan okul yılını düşününce suratım asılmıştı. "Yaz nasıl oldu da bitti?"

"Hiçbir fikrim yok."

Claire'in çantasını bizimkilere katılmak üzere bagaja atan Johnny, arabanın etrafında döndü ve sürücü koltuğuna tırmanmadan önce anneme kibarca el salladı.

Konsola doğru eğilerek kontak anahtarını çevirmeden önce kız arkadaşını öptü.

Anahtarı çevirdiği anda motor kükreyerek canlandı. Etkileyici araba teybinden gelen Fort Minor'ın "Remember the Name" şarkısının sesi de ona eşlik ediyordu.

Kav'ın çalma listesi her zaman canavar moduna ayarlıydı. Haftanın hangi günü ya da hangi olay olduğu fark etmezdi, çaldığı müzik vahşi, agresif ve son derece motive ediciydi. Cidden, arabasında çok uzun süre geçirdikten veya iPod'unu dinledikten sonra, kendimi tur atıyor ve yumruk sallıyor gibi hissederdim.

Dinlediği müzik, dünyaya sunduğu yumuşak huylu kişiliğiyle tam bir tezat oluşturuyordu. Elbette, fırsat verildiğinde bir iblis olma yeteneğine sahip olduğunu biliyordum, ama delikanlı çok ölçülüydü.

Johnny teybin sesini kısarak, "Tam olarak anlayamıyorum ama bu adamda beni rahatsız eden bir şeyler var," dedi.

Bu senin sağduyun olurdu, delikanlı.

"Annenle evli olduğunu biliyorum Gibs ve alınmak istemem," dedi omzunun üzerinden, "çünkü Keith bana her zaman iyi davrandı, ama sadece bir şey var..."

"Onun hakkında adi mi?" Claire emniyet kemerini ayarlayarak araya girdi.

"Adi," diye kıkırdadım, kolumu omzuna doladım. "İyiydi, Claire-Bear."

"Biliyorum, değil mi?" diye cevap verdi bana gülümseyerek.

Johnny ön koltuktan coşkulu bir ses tonuyla "Evet," dedi. "Adi. İşte bu kelime. Ben kapalı diyecektim ama adi kelimesi tam isabet."

"Çünkü o bir hilebaz, kabak yiyici." "Claire!"

"Ne?" Eğlenerek kıkırdayan Claire kolunu benimkine doladı ve başını omzuma yaslayarak çilekli şampuanının kokusunun duyularıma saldırmasına neden oldu. Mükemmeldi. "Eş hırsızları adi sümüklülerdir."

"Aman Tanrım!" Shannon ciyakladı. "Bunu söyleyemezsin."

"Neden olmasın?" diye alay etti en ufak bir pişmanlık belirtisi göstermeden. "Bu doğru."

İşte Claire Biggs'i bu yüzden sevdim.

Tüm saçmalıkları ve maskeleri gördü.

"Ah, o en kötüleri değil," diye atıldım, çünkü Claire ile aynı fikirde olmak, ilgilenmeye hiç niyetim olmayan bir solucan kutusu açacaktı. Ayrıca, on altı yıl boyunca kana susamış bir katille aynı çatı altında yaşamaya katlanmış bir kızla aynı arabada oturuyordum. Teddy Lynch ile kıyaslandığında Keith bir kuzuydu. Perspektif.

"Aman Tanrım, çocuklar, neredeyse unutuyordum!" Heyecanla bağıran Shannon arkasını döndü ve telefonunu yüzümüze fırlattı. "Bu fotoğrafı görmeniz gerek."

"Şuna bakar mısınız?" diye ıslık çaldım ve telefonunun ekranını dolduran, mavi bir battaniyeye sarılmış, sarı saçlı, tombul bebeği daha iyi görebilmek için telefonu kaptım. "Onun yapılmasına yardım ettim."

"Bebeği doğurmaları için onları hastaneye sen götürdün Gibs, kendini kaybetme," diye söze girdi Johnny, Shannon'ın eline bir öpücük kondurduktan sonra kendi eliyle kucağına yerleştirdi. "Muhteşem bir ufaklık, değil mi?"

"Korku trenini sürdüm desem daha doğru olur," diye mırıldandım içimden, geçen gece doğum sancısı çekerken Aoife'ın ağzından çıkan sesler yüzünden hâlâ hafif bir travma geçiriyordum. Evet, tam da o gece Joey'nin yavrusunun doğduğunu görme talihsizliğine çok yaklaşmıştım.

"Ön kapıyı kapat!" Claire ciyakladı ve daha iyi görebilmek için telefonu elimden kaptı. "Şu ufacık tefecik Joey bebeğe bak."

"Joe burnumun onda olduğunu söyledi," diye gururla haykırdı Shannon ellerini birbirine kenetleyerek. "O çok güzel, çocuklar. Onunla henüz tanışmadığımı biliyorum ama yemin ederim onu şimdiden ölesiye seviyorum."

"Tanrım." Bir nefes verdim ve bir ürpertiyi bastırdım. "Joey'nin baba olduğuna hâlâ inanamıyorum."

"O her zaman onlardan biri olmuştur, delikanlı,"

dedi Johnny. "Doğru, Kav."

"Başka bir Lynch çocuğu."

"O bir Lynch değil, o bir Joey." "Flaş haber,

Joey bir Lynch, Gibs."

"Hayır, o bir Joey. Bono gibi. Soyadına ihtiyacı yok. İkonik."

"Sanırım aradığınız terim kötü şöhretli."

"Aww." Claire telefonun ekranına bakarak mırıldanmaya devam etti. "Ben de bir tane istiyorum."

"Bunlardan birini mi istiyorsun?" Ona bakakaldım. "Kendini iyi hissediyor musun?"

"Ben de," diye itiraf etti Shannon hüzünlü bir iç çekişle. "İki tane istiyorum."

"İki iyi bir sayı," diye kabul etti Johnny. "Ama üç daha iyi."

"Tanrım, bu bulaşıcı!" Telefonu Claire'in elinden kaptığım gibi Shannon'a geri fırlattım. "Al, bebeğin fotoğrafı salgına yol açmadan kaldır şu telefonu."

Bir isyan çıkacağını tahmin ediyorum.

CLAIRE

Tamam, bunun benim ve Shannon'ın bugüne kadarki en iyi yılı olacağını tahmin ederken belki biraz aceleci davrandım. Ya da belki de uğursuzluk getirdim. Her iki durumda da, yemek masasında hıçkıra hıçkıra ağlayan en iyi arkadaşımın karşısında oturmak, Tommen'e geri döndüğümüz ilk günü geçirmeyi beklediğim gibi değildi.

Okula döneli yarım gün bile olmamıştı ve öğle yemeği masasındaki arkadaşlarımızdan biri Bay Twomey'nin korkunç uzaklaştırma gazabına uğramıştı bile.

Joey Lynch, Ronan McGarry'yi yumrukladığı için uzaklaştırılmakla kalmamış, Tadhg Lynch de tartışmadaki rolü nedeniyle ceza almıştı.

Görünüşe göre Ronan, Aoife Molloy'a Joey Lynch gibi bir asabinin yüzüne karşı sürtük diyecek kadar intihara meyilliymiş. Hadi ama. Bir adamın çocuğunun yeni atanmış annesine bu tür bir isim taktığında ne olacağını sanıyordu ki? Görünüşe göre, Bay Twomey ona iki hafta uzaklaştırma cezası vermiş.

Yani, Tommen'da iki hafta duyulmamış bir şeydi. Buraya geldiğimden beri hatırlayabildiğim en kötü süre en fazla bir haftaydı. Yine de Ronan'ın yediği dayak çok ağırdı.

Tüm bu Lynch-kardeş dramasının üstüne Ronan yeni okul ayakkabılarımın üzerine kan damlatmış, Katie regl sancıları yüzünden eve gönderilmiş, sonra da Lizzie ve Feely teneffüsün başında Lizzie'nin hışımla çıkıp gitmesiyle sonuçlanan tuhaf bir tartışma yaşamışlardı.

Belli ki Hugh arkadaşlarımız arasında olanlardan benden daha fazla haberdardı çünkü

Lizzie'nin peşinden gitmiş ve bir şekilde onu geri dönmeye ikna etmeyi başarmıştı.

Yemek masasına geri dönmüştü, Katie'nin boşalttığı sandalyede kardeşimin yanında oturuyordu ve kimseyle tek bir kelime bile konuşmamıştı.

Lizzie ve Patrick'in tartışmasının Hugh'un Patrick'i Liz'le konuşturmakla ilgili söylediklerileyle bir ilgisi olup olmadığını merak ettim. Her iki durumda da, üçü de karşımda hararetli bir bakışmanın içindeydi.

Bu arada Shannon, kardeşlerinin uzaklaştırılmasından -çoğul olarak- o kadar rahatsız olmuştu ki Johnny son on dakikasını yüzüne öpücükler kondururken kulağına teselli edici olduğunu tahmin ettiğim sözler fısıldayarak geçirmişti.

Şakağını öpmek için saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdığında ve sonra burnunun ucuna bir öpücük kondurmadan önce başparmağını çenesindeki küçük çukurun üzerinde gezdirdiğinde, sesli bir şekilde mırıldandım. "Aww!"

Şakak öpücüklerini severdim. Alın öpücüklerini de. Burun buruna öpüşmek ise mahsulün kaymağıydı. Bu samimi sevgi biçimleri benim favorimdi ve en iyi arkadaşım her gün sevgilisinden her ikisinden de bolca alıyordu.

Yanağından bir damla gözyaşı süzüldüğünü gördüğümde, "Harika olacak, civciv," diye yatıştırmaya çalıştım. "Hey, ağlama." Masanın öbür ucuna uzanarak elini kendi elime aldım ve çekingen arkadaşıma karşı büyük bir sempati duydum. "Bay Twomey Joey'e bir iyilik yaptı, bir düşünsene." Joey belli ki en başından beri okulda olmak istemiyordu. Kız arkadaşı hâlâ hastanedeydi ve oğullarını yeni doğurmuştu. "En azından şimdi Aoife ve bebek AJ ile biraz kaliteli zaman geçirebilecek."

Johnny bana minnettar bir bakış atarak, "Kesinlikle," diye onayladı. "Aklının burada olmadığını biliyorsun zaten. Ailesiyle geçirmek için birkaç hafta izin alacak ve sonra geri dönecek."

"Kaptan, babana Twomey'e göz kulak olmasını söylemek isteyebilirsin." Elinde büyük bir hasır sepetle masaya geri dönen Gerard, doğruca benim oturduğum yere doğru yürüdü ve sepeti önümdeki masaya bıraktı

Ben. "Anneni az önce Lynch kardeşlerle birlikte ofisten çıkarken gördüm," dedi sepetin kapağını açarak. "Ve sana şunu söyleyeyim, o huysuz ihtiyar piç bütün zaman boyunca onun kıçını kolladı."

"Oooh... kekler!" Gözlerim Gibson's Bakery'nin muhteşem fırınlanmış şekerlemelerine takılınca sevinçle ellerimi birbirine sürttüm. "Ver bana, ver bana."

"Anne K burada mı?" Robbie Mac masanın daha yukarısından seslendi. "Beyaz pantolon takımını giyiyor muydu? Kahretsin Gibs, bana beyaz pantolonlu takım giydiğini söyle."

"Tanga izini gösteren mi?" Pierce masanın üzerinden uzanarak sepetten bir çörek aldı.

"İşte o," diye onayladı Robbie inleyerek. "Tanrım, bu kadın ölümsüz. Otuz beş yaşından bir gün bile büyük görünmüyor." Johnny, "Annem hakkında böyle konuşursan ayağımın izini deliğinde taşırsın," diye uyardı. "Toparlan."

"Hey, bana bakma," diye homurdandı Gerard. "Bakmıyordum ki." "Saçmalık," diye yalandan öksürdü ekipten biri ve masadaki diğer herkes kahkahalara boğuldu.

"Kanayan sapıklar, hepiniz."

"Erkekler köpektir," diye homurdandım, Gerard'ın oturması için bir an için ayağa kalktım ve sonra kararsızca tekrar kucağına çöktüm.

"Doğru," diye onayladı Gerard, elini cebine atıp bir araba anahtarı aldı. "Ve sen ders vermeye başlamadan önce dur," diye ekledi ve anahtarları Johnny'ye fırlattıktan sonra yanıma uzanıp bir muffin aldı. "Ben duygusal bir yiyiciyim."

"Hayır, hayır, hayır, hayır," dedi Hugh esprisiz bir kahkahayla, parmağıyla beni işaret ederken. "Lynchy gittiğine göre masada boş bir yer var. Kimsenin kucağına oturmana gerek yok, küçük kardeşim."

"Kimsenin kucağında oturmuyorum," diye karşı çıktım sırıtarak. "Gerard'ın kucağında oturuyorum."

"Bu arada, o benim," diye alay etti Gerard, bir kolunu belime doladı ve boştaki elini başının üzerinde salladı. "Merhaba."

"Ooh, ooh, lütfen bir ısırık almama izin ver," diye yalvardım, en güzel görünümlü çift çikolatalı keki ağzına doğru kaldırdığında bileğini yakaladım.

"Hayır, ağzınla ısır bebeğim, ellerinle değil," diye alay etti, ben muffini kaydırmaya çalıştığımda geri kaptı. "Ağzını iyice aç."

"Claire." Lizzie sessizliğini bir tıslamayla bozdu. "Seni beslemesine izin verme."

"Çok... yedim..." diye mırıldandım lokmalar arasında. " ... orry ... ugh ... "

"Gibs!" Hugh da yargıya katıldı. "Kız kardeşimi beslemeyi bırak!"

"Ne?" Gerard elini ağzıma girmeyen kırıntıları yakalamak için tutarken bana kekinden bir ısırık daha verdi. "O istiyor."

"Bırakın bu işleri," diye güldü Feely. "Kimseye ne zararları var ki?"

"Baba, parmaklarını kızın ağzına soktu."

"Hayır, yapmadı. Ağzına bir parça kek koydu," diye sakince cevap verdi. "Aşırı tepki veriyorsun."

"Bahse girerim kız kardeşinin ağzına koyduğu tek şey bu değildir, Hughie," diye seslenen Danny, ekibin çoğunun etrafımızda gülmesine ve kıs kıs gülmesine neden oldu.

Lizzie beni savunmakta gecikmedi: "Kızların ağzına bir şey koymakla ilgili çok şey biliyorsun," dedi. "Kutuna geri dön, pislik."

"Öğürme refleksi varmış gibi görünmüyor," diye ekledi Pierce, çocukları kışkırtarak. "Şanslı piç kurusu."

"Hey! Pislik!" Gerard, dikkatini takım arkadaşlarına çevirdi. "Oraya gitme bile."

"Hey, Bebek Biggs," diye kışkırttı bir diğeri, "kucağıma oturmak ister misin, seni çok daha tatmin edici bir şeyle besleyeyim."

"Cock-tease."

"Sen ölü bir adamsın, Callaghan!" Hugh hırladı, onurumu korumak için aceleyle sandalyesini itti.

Bu hareket güzeldi ama gereksizdi çünkü Gerard ondan önce davranmıştı.

"Kız arkadaşım hakkında ne dedin sen?" Artık onun kucağında değil, boşalttığı koltukta oturduğumu fark etmeme fırsat kalmadan ayağa kalkmış ve yemek masasına doğru hamle yapmıştı. "Eğer bir daha onun hakkında böyle konuşursan, o lanet bağırsaklarını götünden çıkarıp yüzüne bulaştırırım!"

Bu anda Gerard bana insanların çok güzel göründükleri ve zararsız olduklarını düşündükleri için görmek için seyahat ettikleri, ancak çekirdeklerinin sıcaklığını artırdıklarında gerçekten ölümcül hale gelen uyuyan yanardağlardan birini hatırlattı.

Beyninin içindeki şalteri indirip Tommen'deki yemek salonunun ortasında takım arkadaşlarına patlamasına neden olmak için benim üzerimden cinsel bir imada bulunması yeterliydi.

"Sadece şaka yapıyordum," diye hırıldadı Danny, boğazını sıkan ve solunum yollarını kesen el yüzünden nefes almakta zorlandığı belliydi.

"Beni takip et, Shan," diye emretti Johnny, sandalyesinden kalkarak. "Hadi, bebeğim. Çabuk ol." Kız arkadaşını kolunun altına alan Johnny, onu yemekhanenin dışına ve zarar görebileceği bir yere götürdü.

"Oha, Gerard," diye bağırdım, takım arkadaşını yemek masasına sürüklemekle kalmayıp göğsüne binen ve yumruklarını takım arkadaşının suratına savuran çocuğa doğru bir hamle yaptım.

"Gibs, yapma," diye emretti Pierce, onu Danny'nin üzerinden çekmeye çalışırken, yüzüne indirdiği bir kafa darbesiyle ödüllendirildi. "Tanrım, Gibs." Burnundan akan kanı koluyla silen Pierce, Gerard'ı arkadan sertçe iterek dengesini kaybetmesine ve tökezlemesine neden oldu. "Lanet burnumu kırdın!"

"Hey-" diye bağırdı Hugh, masanın üzerinden atlayıp kavgaya balıklama dalarken, Lizzie oturduğu yerde hareketsiz kaldı. "Ellerini arkadaşımın üzerinden çek, pislik herif."

"Lanet burnumu kırdı, Hugh!"

"Ne yazık ki bunu yaparken senin boynunu da kırmadı!"

"Senin derdin ne Biggs?"

"Benim sorunum sensin, O'Neill!"

"Neden ben? Gibs her zaman ortalığı karıştıran kişi!" "Evet, o aileden biri!"

"Bir şeyler yapın çocuklar!" Robbie bağırdı ve Pierce'a doğru hamle yapan Gerard'ı arkadan yakaladı. Bu kötü bir hamleydi ve beş çocuğun da yere düşmeden önce sandalyelere çarpmasıyla sonuçlandı.

Patrick Feely, en iyi arkadaşlarının sayıca üçe iki üstün olduğunu görünce, ayağa kalkmadan önce sandviçini folyoya tekrar sardı. "Hayatımı sikeyim," diye mırıldandı yerdeki gürültüye katılmadan önce. "Biri Johnny'yi bulsun."

Daha sonra rugby takımının diğer birkaç üyesi de katıldı ve içlerinden herhangi birinin kavgayı gerçekten ayırmaya çalışıp çalışmadığından emin değildim. Görünüşe bakılırsa hepsi de birbirlerini dövmekten zevk alıyordu. Yumruklar havada uçuşuyor, kan pompalanıyordu ve hepsi de bundan hoşlanıyor gibiydi.

Bay Twomey ve diğer birkaç öğretmen olay yerine geldi, ancak yirmiden fazla tuğladan yapılmış, testosteron yüklü genç oğlanla baş edemediler.

Aksiyonun içine atlayamayacak kadar mantıklı ama hiçbir şey yapamayacak kadar da heyecanlı bir şekilde, durduğum yere yaklaştığında Robbie Mac'in eline gizlice vurdum. Ha. Bana sik yalayıcı dediği için haklıydı.

"Bu kadar yeter," diye kükrüyordu Bay Twomey, benden bir alt sınıftaki takımdan iki oyuncuyu ayırmayı başarırken. "Hepinizi uyarıyorum!"

Büyük çocuklar gözlerini bile kırpmadı.

Bunun yerine, birbirlerini acımasızca döverek ve yumruklayarak kana susamış avlarını sürdürdüler.

"Bu kadar yeter dedim," diye bağırdı Bay Twomey. "Toparlanmak için beş saniyeniz var, yoksa Gard'ları arayıp hepinizi kışlaya götürmelerini söyleyeceğim!"

"Hey!" Johnny kükreyerek, Shannon'ı eksilterek yemek salonuna geri döndü. "Bu kadar yeter dedi," diye hırladı gerçekten dehşet verici bir sesle. "Toparlanın!"

Yığılmanın tam ortasına doğru yürürken, Johnny'nin en büyük yığının içine uzanmasını ve dengesiz görünümlü Gerard'ı dipten çekip çıkarmasını izledim.

Johnny bir kolunu Gerard'ın beline dolayarak, "Toparlan artık," diye emretti.

"O başlattı!"

"Geri çekil Danny," diye uyardı Johnny, parmağıyla hâlâ Gerard'ı kavgaya kışkırtmaya çalışan çocuğu işaret ederek. "Gitmesine izin verirsem ne olacağını ikimiz de biliyoruz."

Vay be.

Cidden, sesini hiç bu kadar öfkeli duymamıştım.

Danny'yi Gerard'dan uzaklaştırmak için boştaki elini kullanarak, "Otur yerine," diye uyardı. "Şimdi!"

Ses tonu o kadar otorite doluydu ki, başımın belaya girmesinden korktuğum için kendimi sandalyeme çökmüş buldum.

Neyse ki alfanın sireninin baskısını hisseden tek kişi ben değildim.

Sürüsü teker teker çözüldü ve morarmış, kanlı ve yıpranmış bir halde kötü şöhretli rugby masasına geri döndü.

"Tommen'a bunun için mi döndüm?" diye sordu, hâlâ betasını sıkı sıkı tutarak. "Birbiriyle kavga eden bir avuç kendini beğenmiş küçük pislik için mi?"

"Hayır, Kaptan."

"Üzgünüm, Johnny, delikanlı."

Johnny, takım arkadaşlarına küçümseyerek bakarken, "Özür dilemelisiniz," diye alay etti, sesi tiksintiyle doluydu. "Hepiniz birer yüz karasısınız."

Danny, neyse ki kendini sakinleştirmeyi başarmış olan Gerard'a parmağıyla işaret ederek, "Bunu o pislik başlattı," diye tersledi. Johnny'nin etrafında olmak onun üzerinde böyle bir etki yaratıyordu. "Biz şakalaşıyorduk ve o çılgına döndü."

"Ne yaptığını biliyorsun," diye karşılık verdi Gerard, omuzları gerginlikle kabarmıştı. "Onun hakkında ne söylediğini biliyorsun."

"Şakaydı Gibs."

"Şakaların çok boktan Danny."

"Tanrım, Biggs'i ayağa kaldırmaya çalışıyordum. Onun kız kardeşi." "Evet, küçük bir uyarı, ona bulaşırsan
sik beni-"

"Dinle, kimin başlattığı umurumda değil. Ben bitiriyorum," diye bağırdı Johnny, ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu. "Her ne olduysa, unut gitsin. Bitti artık. Bitti artık. Artık sona erdi. Bununla ilgili bir sorunu olan var mı? Hâlâ atışma ihtiyacı hisseden var mı? Çünkü ekibimde temizlenmesi gereken bir sorunu olan herhangi bir kanayan saçmalıkla hemen şimdi dışarı çıkacağım."

"Hayır, Kaptan."

"Hayır," diye cevap verdi Johnny soğukkanlılıkla. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Bundan sonrasını ben hallederim, Johnny," diye araya girdi Bay Twomey.

Johnny'nin çenesinin titremesini izledim ama görevden alınmasına olumsuz bir tepki vermedi. Bunun yerine, tahtına dönmek için masanın etrafında dönmeden önce müdürümüze kısa bir baş selamı verdi.

Gerard'ı yanına alan Johnny, onu Shannon'ın her zamanki sandalyesine itti ve yanına oturdu, kolunu sürekli arkadaşının omuzlarında tuttu.

Bay Twomey elinde telefon, "Şimdi, bu kavgaya karışan rugby takımının tüm üyelerinin yerlerinde kalmalarını istiyorum," diye talimat verdi. "Diğer herkes sınıflarına dönebilir. Şimdi."

Şınav ve kefaret

GIBSIE

"Bu senin hatan."
"Senin suçun."
"Sen başlattın."
"Hayır, sen başlattın."
"İlk yumruğu sen attın."
"Çünkü sen haddini aştın."
"Şaka yapıyordum." "Kız arkadaşıma hakaret ediyordun."
"O senin kızın değil, seni spanner, o benim kız kardeşim."
"Bu işe karışma, Hugh. Ben niyetimin onurunu savunuyorum."
"Gibs, yemin ederim şu 'niyet' saçmalığını içeri sokmazsan-"
"Gibson. Callaghan. Biggs!" Koç havladı, dikkatimi çekerek uzakta itibaren ve ısıtılmış konuşma I iki yanımdaki iki pislikle konuşmaya çalışıyordu. "Eğer konuşabiliyorsan, yeterince sıkı çalışmıyorsun demektir!" "Ne zaman durabiliriz, Koç?" Pierce çizginin ilerisinden seslendi, ayakta durmaya çalışırken acı içinde kıvranıyordu. onun pozisyonu. "Burada çok acı çekiyorum."
Takım arkadaşlarımızdan biri olan Murph, "Hepimiz acı çekiyoruz, sik kafalı," diye çıkıştı. "Ama bazılarımız bunu hak etmiyor."
"Acı mı?" Koç şakayla karışık güldü. "Sana acı vereceğim, seni küçük aptal."
Acı, Koç'un bize çektirdiği ıstırap için yetersiz bir ifadeydi. Plank pozisyonunda yirmi beş dakika

bir atı öldürmek için yeterliydi. Kışlada birkaç saat geçirmek daha kolay bir ceza olabilirdi.

"Lütfen, Koç. Okul bir saat önce bitti."

"Deliklerinizi kapatıp konsantre olmazsanız sizi bütün gece burada tutarım!"

"Hepinizden nefret ediyorum," diye mırıldandı Feely, birkaç ceset yukarıdayken.

"Tanrım, yapamıyorum," diye inledi Robbie Mac, çimlerin üzerine yığılıp kaldı. "Kollarım tutmuyor, Koç. Burada ölüyorum."

"Plank pozisyonuna geri dönün!" Çıldırmış bir deli gibi düdüğünü öttüren Koç, çizgide bir aşağı bir yukarı yürüyor ve ayağını kullanarak serseri kıçları tekrar pozisyona itiyordu. "Çim yiyip kusmanızı istiyorum, sizi küçük aptallar!"

O iğrenç düdük sesi tekrar havayı delmeden önce beş dakika daha acı verici bir şekilde yavaş geçti. "Pekâlâ. Herkesin ayağa kalkmasını istiyorum. Çalkalayın ve sonra bana iki yüz intihar haberi verin."

"Ah, Tanrım, Koç."

"Ev ödevim var."

"İşim var." "Lütfen,

Tanrım, hayır!"

"Şunu üç yüz yap!" Bir başka keskin düdük sesi daha duyuldu. "Ve sonrasında hepiniz hâlâ nefes alabiliyorsanız, bu takım kaynaşmasını teknik bir seansla tamamlayacağız."

"Bacaklarını oynat,

Gibs." "Çekiyorum,

Yüzbaşı."

"Hayır, değilsin."

"Evet, öyleyim."

"Çerçeven tamamen durgun delikanlı," diye yakınmaya devam etti. "Onu daha yükseğe kaldır."

"Senin için söylemesi kolay, geri kaltak," diye ısırdım, omuzlarımdaki baskıya rağmen formumu korumaya ve pratik bir line-out için havaya fırlatmaya çalıştığım takım arkadaşımı düşürmemeye çalışıyordum.

Danny, "Beni düşürme Gibs," diye seslendi. "Vücudum paramparça oldu."

"Seni yakaladım, delikanlı," diye homurdandım, daha önceki tüm sorunlar sistemimden iyice ve gerçekten terlemişti.

Havada korumaya çalıştığım takım arkadaşımın, daha önce şeritlerini kopardığım kişiyle aynı olması ironikti.

"Kollarını uzat Gibs," diye talimat vermeye devam etti Johnny. "Deniyorum," diye homurdandım. "En son ne zaman iki
"Omuzlarında yüz kiloluk bir penis mi var?"

Johnny'nin alaycı cevabı "Hafta sonları senin sarhoş kıçını ben taşıyorum" oldu ve çığlık atacağımı sandım.

"Lanet olası bekler," diye homurdandım kendi kendime. "Biz öndekiler ağır işlerle uğraşırken, siz hep şov peşindesiniz, zafer peşindesiniz."

"Zor iş mi? Hayatında hiç zor bir iş günü görmedin, delikanlı."

"Yazımın çoğunu fırında Mam'a yardım ederek geçirdiğimi bilmenizi isterim."

"Evet," diye kışkırttı Hugh konuşmaya katılarak. "Ve bunu gösterecek cesaretin var."

"Bana bir kez daha şişman dersen üzerine otururum," diye uyardım, öfkeyle. "Ciddiyim Hugh, buna iri kemikli olmak deniyor. Ve evet, yaz boyunca birkaç kilo aldım. Önemli değil. Ben kilo verebilirim ama sen o suratı kaybedemezsin, delikanlı."

"Az önce bana çirkin mi dedin?" "Az önce bana şişman mı dedin?"

"Toparlanın, olur mu? Bir avuç kanayan bebek," diye talimat verirken Johnny dikkatini tekrar bana yöneltti. "Burada sorun kilon değil Gibs, sorun sigara içmen."

"Sana azalttığımı söyledim."

"Günde sıfırdan daha azıyla ilgilenmiyorum." "Ne saçmalık."

"Kavunumu bükme."

"Kavununu yüzüme çarpma." "Odaklan!"

"Dur bakalım, kavun da ne?" "Beyninden bahsediyor Gibs." "Kavunlar beyin mi?"

"Seninki kesinlikle öyle."

"Buna alındım."

"Tanrım, etrafım aptallarla çevrili."

"Tamam, şimdi yer değiştirin," diye araya girdi Koç Mulcahy havlayarak. "Dört, Yedi'yi al ve tekrar başla. İki, temiz bir top istiyorum. Bu çarpık saçmalıkların hiçbirini istemiyorum."

Johnny, "Koç, o asansör için hazır değil," diye söze başladı ama Koç bakışlarını ona çevirince sözünü kesti. "Burada kararları kim veriyor, On Üç?"

Johnny, benim yapabileceğimden daha zarif bir şekilde geri çekildi. "Siz, efendim."

"Doğru," diye cevap verdi Koç, şapkamızdaki mecazi tüyü herkesin içinde azarlarken. "İrlanda takımıyla iyi bir yaz geçirdin ama kendini fazla büyütme, On Üç."

"Botları için çok mu büyük?" Başımı salladım. "Onun botları bu bok çukuru sahanın yakınında bile olmamalı. O bizim için fazla iyi ve sen sadece kıskanıyorsun."

"Otoritemi mi sorguluyorsun, Seven?" Koç gözlerini kıstı. "Tahtadayken ciğerlerine yeterince ot girmedi mi?"

"Aslında ciğerlerimde otlara karşı oldukça etkileyici bir tolerans geliştirdim," diye sırıtarak karşılık verdim. "İşin sırrı az ve sık olmasında. Her Cuma gecesi benim için en iyisi."

"Tanrım, Gibs," diye inledi Johnny. "Kendine engel olamıyorsun, değil mi?"

"Yürüyüşe çık Gibson," diye kükredi Koç, düdüğünü çalarak. "Ve tavrını değiştirene kadar sahama adımını atma."

"Woo-hoo!"

Kendimden son derece memnun bir şekilde Danny'yi bir çuval patates gibi bıraktım ve özgürlüğe doğru kıçımı kaldırdım.

"Tembel herife istediğini verdiğini biliyorsun."

"Dil!"

"Neden erken ayrılabiliyor?" "Daha az geyik, Ten."

"Ama kavgayı o başlattı."

"Kahretsin, Gibson! Fikrimi değiştirdim. Buraya gel!" "La, la, la." Parmaklarımla kulaklarımı tıkayarak daha hızlı koştum.

Tüm eğitimimden ve güvenli bir yere bacaklarımdan daha fazla. "Tek kelimesini bile duyamıyorum, çocuklar."

Beden Eğitimi salonunun merdivenlerine ulaştığımda beni üç tanıdık yüz karşıladı. "Nasılmış benim kahverengi gözlü kızım?"

"Yaşasın!" Claire ellerini çırparak ciyakladı. "Sadece onurumu korumakla kalmadın, Koç'un ceza kampından da sağ çıktın." Ayağa fırlayarak bana doğru bir hamle yaptı ve kollarını sıkıca boynuma dolayana kadar durmadı. Ayak parmaklarının ucuna kadar uzanarak yanağıma şapırtılı bir öpücük kondurdu. "Kahramanım benim."

"Güzel," diye güldüm ve onu belinden yakaladım. "Böyle bir ilgi görürsem senin onurunu daha sık savunacağım."

"Bunu yapmana gerek yoktu," demek için acele etti, yüzünü kocaman bir gülümseme doldurmadan önce ifadesi bir an için ciddileşti. "Ama çok destansı bir şeydi."

"Seksi gibi destansı mı?"

"Şövalye gibi destansı." "Ve seksi?"

"Evet, Gerard ve seksi," diye güldü, parmak uçlarını şişmiş elmacık kemiğimin üzerinde gezdirirken. "Ah, şu zavallı yüzüne bak."

"Hayatta kalacak," diye homurdandı Lizzie, ayağa kalktı, sürtük modu aktifti. "Tüm takımı cezalandırdığın için tebrikler Thor. Kendini aştın."

"Memnun etmekten her zaman mutluluk duyarım."

"Bu bir iltifat değildi, göt herif-"

Shannon ayağa kalkarak, "Biz de kenardan izliyorduk," diye açıkladı ve neyse ki engerek yılanının sözünü kesti. "Dışarısı çok gergin görünüyordu Gibs." Onu çiğnemek

Alt dudağıyla önce sahaya sonra da bana baktı. "Sence Johnny iyi midir? Hâlâ dışarıda antrenman yapıyor."

"Şaka mı yapıyorsun? Kaptan buna bayılıyor," diye kıkırdadım, onun endişesini yatıştırma ihtiyacı hissediyordum. "Eğitim kampı onun işkolik kıçı için orgazm gibi bir şey."

"Ah." Yanakları utançtan pespembe kızardı ama yüzündeki endişeli ifadenin yerini hemen bir gülümseme aldı. "Tamam. Bu... iyi."

"Biri bana Joey Lynch'in bir rugby oyuncusuna vurduğu için iki hafta uzaklaştırma cezası almasına rağmen Thor'un bütün bir rugby takımını kavgaya kışkırtarak neden serbest kaldığını açıklayabilir mi?" Lizzie kollarını göğsünde kavuşturarak sordu. "Bana öyle geliyor ki Tommen'da ataerkillik tam anlamıyla işliyor. Zengin oğlanlar zengin oğlanlara bakıyor falan." "Sen söyle Liz," diye karşılık verdim, sinirlenerek. "Twomey İsterse beni açığa alabilir. Benden hiçbir şikayet duymayacaksınız."

"Ama yapmayacak," diye karşılık verdi. "Çünkü Tommen onların değerli rugby kafalarını her ne pahasına olursa olsun koruyor. Öyle değil mi Thor?"

"Çocuklar, hadi ama," diye yalvardı Shannon. "Lütfen kavga etmeyin." "Kavga etmiyorum Shannon," diye karşı çıktı Lizzie. "Şunu söylüyorum gerçekler."

"Bir tartışmayı kışkırtıyorsun," diye araya girdi Claire, arkadaşıyla yüzleşmek için beni tutmayı bıraktı. "Kes şunu."

"Her zaman onun tarafını tutuyorsun," diye tersledi Lizzie ellerini havaya kaldırarak. "Her seferinde Claire."

Claire sinirli bir ses tonuyla, "Ben kimsenin tarafını tutmuyorum," diye karşı çıktı. "Çünkü burada tutulacak bir taraf yok Liz."

"Evet, bunu kendine söyleyip duruyorsun." Lizzie hışımla yanımızdan geçerek beden eğitimi salonunun merdivenlerinden indi. "Belki bir gün buna inanmaya başlarsın."

"Lizzie!" diye seslendi iki kız da arkasından, ben ise onun geri çekilen gövdesi karşısında zihinsel olarak rahatladım.

Lizzie'nin etrafında olmak, onun acısının tek ses tahtası olmak acı veriyordu. Çığlık atmamak ve onu sonsuza dek susturacak bir vahşetle karşılık vermemek için içimde sahip olduğum her şeyi harcadım.

Hikâyelerimiz birbirine karışmıştı ve onun yaşadıkları için kendimi çok kötü hissetsem de bu benim hatam değildi.

Kız kardeşinin intihar notuyla ilgili söylentiler yayıldıktan sonra, onu gördüğümde nefesimi tutup dünyaya gerçeği söylemesini beklerdim. Bu gerçekleşmeyince, hikayenin tamamını bilmediğinden şüphelenmeye başladım.

Hatalı olan tek bir kişi vardı ve o da kesinlikle ben değildim.

Kimseyle bozuşmak istemiyordum, ama taciz edilmekten bıkmıştım. Başka birinin hataları için kum torbası olmaktan. Caoimhe Young'ı ben incitmedim. Bunu ben yapmadım. Suçlanacak kişi ben değildim ve bir şekilde kız kardeşinin öfkesinin ve kederinin tek hedefi haline gelmeyi başarmıştım.

"Kim daha kötü durumda" tartışmasına katılmayı hiç planlamamıştım.

Benim gözümde herkesin taşıyacak kendi çarmıhı vardı. Ama Lizzie'nin çarmıhını oraya ben koymadım. Caoimhe'yi ben incitmedim. Gerçeklerin hiçbiri onda yoktu. Orada değildi ve aralarında geçenler hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Öte yandan ben, erimeye ön sıradan bilet alma talihsizliğini yaşadım. Dramaya. Kız kardeşi için sonun başlangıcına ve Lizzie'nin iki ile ikiyi bir araya getirip beş ettiğini biliyordum.

Hiçbir şey söylemedim çünkü ne anlamı vardı ki? Nasıl olsa bana inanmayacaktı. Caoimhe inanmamıştı.

Umutsuzca onu gerçekle susturmak istedim.

Kız kardeşinin gerçek ölüm sebebi hakkında. O gece gerçekten ne olduğu hakkında.

Ama yapamazdım, çünkü bu dünyada yaşayan hiç kimseye gerçeği söylememiş olmam bir yana, Lizzie asla pes etmeyecekti.

Asla özür dilemezdi.

Arkadaşlarımızı bana karşı kışkırtmaya çalışmaktan asla vazgeçmeyecekti.

Beni suçlamayı asla bırakmazdı.

Sözleri zehir gibiydi ve eğer gerçeğimi öğrenir ve bunu bana karşı kullanırsa çalışmayı bırakırdım.

Biliyordum.

Acımı bir mermi gibi kullanır ve kalbime ateş ederdi.

Beni suçlamanın bir yolunu bulacaktı. Hepsi bulur.

Bu yüzden bilmiyordu. Bu yüzden hiçbiri bilmiyordu.

Unutmak için hatırlamam gereken şey buydu.

"Shannon nehir gibi," diye tanıdık bir ses seslendi ve üçümüz de Johnny, Hughie ve Feely'nin bize doğru yürüdüğünü görmek için döndük.

Shannon merdivenlerden en iyi arkadaşıma doğru hızla inmeden önce kendi kendine, "Tanrı'ya şükür topallamıyor," diye fısıldadı.

Claire yüzünü bana dönerek, "Lizzie'yi görmezden gel," diye talimat verdi. "O kendi kafasında, Gerard. Sana söylediği hiçbir şey kişisel değil."

İşte burada yanılıyordu. Her şey kişiseldi.

Çok kişisel.

Eli benim elime değdiğinde o tanıdık rahatlama hissini yaşadım. Claire'in dokunuşunda sihirli güçler vardı çünkü yemin ederim beni daha iyi hissettirdi. Daha güvenli. Sabit. Demir atmış.

"Her şey yolunda Gerard," diye ekledi bana gülümseyerek. "Sen iyisin."

Hayır, değildim.

Ama öyleymiş gibi davranabilirim. Onun için.

Sana hafta sonlarımı vereceğim.

CLAIRE

"Çok kolaymış gibi gösteriyorsun," dedim Gerard nefis görünümlü bir çikolatalı ekler pastaya son rötuşları yapıp bana uzatırken. Cumartesi akşamı geç saatlerdi, fırını kapatalı iki saatten fazla olmuştu ama biz hâlâ boş mutfakta oyalanıyorduk, Gerard yeni tarifler deniyordu ve ben her birinin tadına bakmayı deniyordum. "Aman Tanrım!" Bir ısırık aldığımda ve taze krema ile erimiş çikolatanın lezzetli birleşimi duyularıma saldırdığında sevinçten ağlayabilirdim. "Çok... güzel!"

Bana sırıttı. "Güzel, değil mi?"

"İyiden de iyi," diye kabul ettim ısırıklar arasında. "Gerard, sen gerçekten yeteneklisin."

Kendi kendine kıkırdayarak tezgâhın üzerinde oturduğum yere doğru yürüdü ve beni tekrar ayaklarımın üzerine yatırmadan önce zahmetsiz bir hareketle kaldırdı. "Tezgâhta kıç yok, bebeğim."

"Tüh," diye cevap verdim, onun yerine tezgâha yaslandım. "Özür dilerim şef." Üzgün değildim. Umurumda değildi, ama fırında olduğu zamanlarda o kadar anormal derecede sorumluluk sahibiydi ki, ben de ona uyuyordum. Bunun Gibson's Bakery'nin Gerard'ın babasından kalan birkaç şeyden biri olmasıyla çok ilgisi olduğunu biliyordum. Joe öldükten sonra Sadhbh'nin devreye girip fırını işletmeye devam etmesi beni mutlu etmişti. Gerard'ın hâlâ sahip olduğu ve Allen damgasının bulaşmadığı birkaç yerden biriydi. Çünkü burası Gerard'ın mirasıydı ve sonunda ona sahip çıkmaya ilgi gösterdiğini bilmek çok güzeldi.

Mavi saç filesi ve üzerinde sıska bir şefe asla güvenme yazan önlüğüyle lavaboda elini yüzünü yıkarken gülünç derecede sevimli görünüyordu.

"Çok güzel görünüyorsun."

"Egomu okşamandan hoşlandığımı biliyorsun Claire-Bear, ama nedense on yedi yaşındaki bir delikanlıya sevimli demenin bir iltifat olduğunu düşünmüyorum."

"Benim dünyamda öyle." Yaslandığım tezgâhı iterek ceketimi ve çantamı aldım. "Dinle, sana anlatmak istediğim çılgınca bir fikrim var." Ceketimi silkerek Gerard'ın mutfağa girdiğim anda başıma taktığı saç filesini çıkardım ve ona gülümsedim. "Kulağa çok sıra dışıymış gibi gelebilir ama bu konu hakkında çok düşündüm."

"Kulağa bela gibi geliyor," diye düşündü ellerini havluyla yıkarken. "Ben varım."

"Daha ne olduğunu bile bilmiyorsun," diye güldüm ve çantamı omzuma astım. "Ya bu fikirden nefret edersen?"

"Eğer bu sizin fikrinizse, bundan nefret etmeyeceğim." Önlüğünü çıkarıp diğerleriyle birlikte askıya astı ve saç filesini çıkardı. "Ayrıca, burada takılarak ve işte bana eşlik ederek tüm Cumartesi gününü bana vermiş oldun." Işık düğmesine gitmeden önce cüzdanını ve arabasının anahtarlarını cebine koydu. "Ben de sana Cumartesi gecemi verebilirim."

"Öyle mi?" Flört eder gibi bir ses tonuyla cevap verdim. "Bana hafta sonunu vermek ister misin, Gerard Gibson?" Dakikalar sonra, tamamen karanlıkla yıkandık. "Gerard!" Geleceğini bildiğim halde ani körlükle irkilerek bağırdım.

"Sana tüm hafta sonlarımı vereceğim, Claire Biggs." Eli benimkine uzandı, parmakları değer verdiğim o tanıdık şekilde birbirine dolandı. "Sana hafta içlerimi de veririm."

"Haklıydın," dedi Gerard gecenin ilerleyen saatlerinde, o boxer'ıyla ben de tişört ve külotla yan yana dururken. "Bu fikirden nefret ediyorum."

Elimi onunkinin içine soktum. "Bunu yapabilirsin."

"Hayır." Başını iki yana salladı.

"Yapamam." "Her şeyi yapabilirsin,

Gerard Gibson."

"Çoğu şey," diye kabul etti ve kolundaki titremeyi hissettiğimde kalbim kırıldı. "Ama bu değil."

"Güven bana."

"Burada sorun sana güvenmek değil, Claire-Bear." Annemle babamın alt kattaki banyosunda bulunan devasa, oval küvete düşmanmış gibi bakmaya devam etti. "Bana sorun yaratan şey, boğazımı tırmalayan katıksız, katıksız dehşet."

"Korktuğunu biliyorum," diye ısrar ettim, dönüp ona bakarak. "Korkman normal ama sana yüzmeyi öğretebilmem için önce suyun içinde oturabilmen gerekiyor. Bu yüzden, küvetin başlamak için en iyi yer olacağını düşünüyordum. Özel bir yer ve kimse seni görmeyecek, bu yüzden kendini garip ya da utanmış hissetmene gerek yok."

"Yüzmeyi öğrenmeme gerek yok," diye boğuk bir sesle konuştu, gözleri vahşi ve korku doluydu. "Çünkü kendimi bir daha bu beceriyi kullanmam gereken bir konuma sokmaya hiç niyetim yok."

"Sana çok güveniyorum Gerard Gibson." Parmak uçlarıma uzanarak yüzünü ellerimle kavradım ve burnunu okşadım. "Bunu başarabilirsin."

Elleri belime gitti, parmakları kalçalarımın etli kısmını yoğururken derin ve yavaş nefes aldı, açıkça kendini düzenlemeye çalışıyordu. "Bu sadece bir banyo."

"Evet," diye kabul ettim, yanaklarını sağlıklı olandan daha fazla şefkatle okşamaya devam ederken sesim ancak fısıltıdan öteye gidemiyordu.

"Ve sen de benimle olacaksın" diye fısıldadığında nefesi yüzümü okşadı.

"Her zaman," diye yemin ettim.

Acı dolu bir inilti duyuldu ve alnını benimkine yasladı. "Ben hallederim."

"Evet," diye nefes aldım, ellerinin çıplak tenimdeki hissinden titriyordum.

Uzun bir süre boyunca tüm vücudu kaskatı kesilmişti ve üç dakika boyunca tek kelime etmediğinde, açıkçası bu kadar ileri gitmeye hazır olduğunu düşünmüştüm ama sonra ikimizi de şaşırtarak "Peki. Hadi şu işi bitirelim."

"Emin misin?" Temkinli bir şekilde sordum.

"Hayır, ama sen öylesin ve bu benim için yeterince iyi," diye cevap verdi, sesi aynı derecede kararsızdı. Suya bakma şekli kalbimi kırdı ama görmesine izin vermedim. Bunun yerine, toplayabildiğim en parlak gülümsemeyi yapıştırdım ve küvete adım attım.

"Bu sende," dedim elimi ona doğru uzatarak. "Ve sen de bana sahipsin." Her zaman.

Bakışları uzattığım elimden inciklerime vuran suya kaydı. Nihayet harekete geçmeden önce aramızda uzun bir süre gergin bir sessizlik oldu. Yavaşça, her seferinde bir ayağını atarak küvete girdi.

İki ayağı da suya batar batmaz kesik kesik bir nefes verdi ve şaşkınlıkla bana baktı. "Ben yaptım."

"Başardın." Bu büyük, muazzam atılım karşısında gururla dolup taşarak ona baktım. "Şimdi arkanı dönmeni istiyorum."

"Arkanı dönmek mi?" diye tekrarladı kararsızca. Parlak bir şekilde başımı salladım. "Güven bana."

Titrek bir nefes üfleyerek, sırtı bana dönük olana kadar acı verici bir şekilde yavaşça döndü. Ellerimi beline koyarak, "İyi iş," diye övdüm. "Bu mükemmel, Gerard."

Gerard'dan bunu yapmasını istemek benim adıma son derece riskli bir hareketti, çünkü tersi de olabilirdi. Onun yaşadıklarını anlayamasam da, yaşadığı paniği anlayabiliyordum. Çünkü beş yaşındayken o dalgaların arasında kaybolduğunda ben de o paniği hissetmiştim. O suyun içindeyken ve sonrasında cansız bedenini hayata döndürmeye çalıştıkları dakikalar boyunca o çaresiz paniğe katlanmıştım.

Yedi yaşındaki Gerard'ın mavi ve topal görüntüsü zihnimde kirasız yaşıyordu. Nadiren kötü rüyalar ya da kabuslar görüyordum, ama kabus gördüğümde de aklıma hep onu iki kez kaybetme korkusu geliyordu.

"Şimdi ne olacak?" diye
sordu. "Şimdi
oturacağız."

"Yok, ben böyle iyiyim, teşekkürler."

Talebimin reddedileceğini düşünerek, oturur pozisyona gelene kadar kendimi küvetin içine bıraktım. "Bu iş sende," diye tekrarladım, bana katılması için ellerimi uzattım. "Hemen arkandayım, söz veriyorum."

"Neden duş almıyoruz?" diye sordu, dönüp bana bakarak. "Duş konusunda iyiyimdir." Paniklemiş bir sesle duvardaki krom duş armatürünü işaret etti. "Benim duşla bir sorunum yok."

"Çünkü suya dalmanız gerekiyor," diye açıkladım sabırla, ayaktan ayağa zıplamasını izliyordum. Ondan yayılan gergin enerji boğucuydu ama son on yılda hiç olmadığı kadar ilerlemişti ve ben de inatçıydım. "Bunu başarabilirsin, Gerard."

"Ben hallederim," diye tekrarladı, benden çok kendi kendine, küvetin kenarlarını kavramak için aşağı uzanırken, sırtı bana dönük, kambur bir pozda donakaldı. "Yapamam."

"Ben buradayım," diye fısıldadım, ıslak elimle sırtına dokunmak için uzandım. "Gördün mü? Her şey yolunda."

Sırtındaki kaslar seğirdi ve şiddetle sarsıldı. "Lanet olsun." Tenindeki su hissi açıkça ona duygusal acı veriyordu. "Siktir, tamam, ben ... siktir."

"Seni geri sayacağım,
tamam mı?" "Tamam."

"Bunu yapabilirsin," diye cesaretlendirdim, kalçalarını tutmak için uzandım. "Üç, iki, bir... ve otur."

Hayır.
Hiçbir
şey.

Gerard bir santim bile kıpırdamadı.

"Üç, iki, bir," diye sakince tekrarladım. "Ve otur."

Yine bir şey yok.

Ayak parmağım bile seğirmedi.

Lanet olsun.

"Tamam, orada kal." Arkasında dizlerimin üzerine çökerek küvetin kenarına uzandım ve bir saç tokası aldım. "Bir planım var."

"Beni bırakma Claire!" Gerard boğuk bir sesle elini bana doğru uzattı.

"Hiçbir yere gitmiyorum, söz veriyorum," diye ikna ettim, saç lastiğini aldım ve sabunlamak için küvete daldırdım. "Sadece seni ıslatacağım."

"Beni ıslatmak mı?"

"Uh-huh." Banyo lastiği ıslak ve sabunlu olduğunda, sıkmadan sırtını nazikçe kuruladım, bunun yerine suyun cildinden aşağı süzülmesine izin verdim. "Bu nasıl?"

"Tamam," diye yanıtladı Gerard, hâlâ her an küvetin kenarından fırlayacakmış gibi duruyordu. Cidden, şu anda bana Brian'ı hatırlatıyordu - korkulu ve güvensiz.

Onu yavaşça yıkarken vücudundaki her çile ve yara izine dikkat ederek, "Sırtın çok uzun," diye düşündüm. "Çok bronzlaşmışsın Gerard. Tenin çok güzel."

"Seninki de öyle," diye cevap verdi ama ses tonunda her zamanki cilveli şakalaşma havası yoktu. Onun yerini dehşet almıştı.

İçindeki endişeyi yatıştırmak için çaresizce ona yaklaştım ve sırtına bir öpücük kondurdum.

"Claire," diye ısırdı, titreyerek. "Burada zor durumdayken benimle dalga geçme bebeğim."

"Hey, Gerard?" Kendimi şeytani hissederek saç tokasını bıraktım ve onun yerine sırılsıklam tişörtümün eteklerine uzandım. "Göğüslerimi görmek ister misin?"

"Sevişiyor muyum?" diye boğuk bir sesle başını geriye doğru eğip bana baktı. "Bu sorunun cevabı her zaman Claire-Bear. Her zaman."

Gülerek kumaşı başımın üzerinden geçirdim ve küvetin kenarına fırlattım.

"Sütyenlerin mucidine lanet olsun," diye yakındı, vücudumu görmeye çalışıyor ama başaramıyordu. "Tanrım, bu çok acımasızcaydı."

Yaramazlıkla kıkırdayarak kalçalarına uzandım. "Suya otur da sana daha fazlasını göstereyim."

"Yalancı," diye homurdandı ama vücudunun yavaşça gevşediğini hissettim. "Hayır, rahatlamayacaksın."

"Denemezsen asla bilemezsin," diye güldüm.

"Hm." Bir santim alçaldı, sonra bir tane daha, suyun içinde diz çökene kadar, elleri hala hayatı buna bağlıymış gibi yanları kavrıyordu.

"Kendine bir bak," diye övdüm, büyük omuzlarını ovmak için uzandım ve bacaklarımı onun iki yanında olacak şekilde kaydırdım. "Göğüsler için neler yapıyorsun, Gerard Gibson."

"Daha çok senin için yaptığım şeyler," diye düzeltti.

"Tamam, ellerimi buraya koyacağım," diye açıkladım, kollarımı beline dolayarak sert karnına yasladım. "Ve hazır olduğunda, sırtını göğsüme yaslamanı istiyorum, tamam mı?"

"Yüzüme su sürmeyecek misin?"

"Yüzüne su dökmeyeceğim," diye söz verdim, kendini yavaşça banyoda oturma pozisyonuna indirdiğini hissettim.

"Yanlardan tutmaya devam edebilir miyim?"

"İhtiyacın olduğu sürece," diye kabul ettim ve sırtı göğsüme değene kadar yavaşça alçalmasını izlediğimde heyecanlandım. "Ben buradayım."

"İnan bana, biliyorum," diye ısırdı, tüm vücudu titriyordu. "Bunu yapmamın tek nedeni bu."

Kollarımı beline dolayarak, sırtım küvete yaslanacak ve onun iri vücudu kalçalarımın arasına girecek şekilde hafifçe kaydım.

"Üzerimde," diye nefes aldı, köpüklü su bedenlerimize çarparken paniklemiş görünüyordu. "Yüzüme bulaşmasını istemiyorum."

"Yüzün tam burada," diye güvence verdim, yanağımı onunkine sokmak için kullandım. "Batmana izin vermeyeceğim."

Gerard hâlâ küveti kavrarken, "Bunu sana söyleyeceğim Claire-Bear," diye inledi.

"Benim için bir şey yapabilir misin?" Bir süre sonra sordum, Gerard'ın belini sıkıca tutmaya devam ediyordum, şu anda onu rahatlatmak için dokunuşumu hissetmeye ihtiyacı olduğunu biliyordum. Daha derine inemese bile, tutulduğunu hissetmeye ihtiyacı vardı. Bu, çocukken yaşadığı travmaya verdiği psikolojik bir tepkiydi.

"Hm?"

"Kollarını gevşet."

"Claire."

"Göğüsleri düşün, Gerard."

"Tanrım, ne yapıyorum ben?" diye mırıldanırken, dökme demir küvete tutunmaktan isteksizce vazgeçti ve ellerini karnının üzerine koydu.

"Seninle gurur duyuyorum," diye fısıldadım kulağına, ellerimden birini onunkini örtmek için kullandım. "Sen harikasın, bunu biliyor musun?"

Elini elimde hissetmek o kadar doğru geldi ki, kendime bunun romantik bir şey olmadığını hatırlatmak zorunda kaldım. Arkadaşıma yardım etmeye çalışıyordum. Hepsi bu. Biz arkadaştık. Şu anda arkadaşlık dönemimizdeydik, daha fazlası değil. Azgın hormonlarını durdur Claire.

"Bunu neden yapıyorsun?"

"Hm?" Hala yanağını yanağımla okşayarak düşündüm. "Ne yapmak?"

Gerard elini avuç içi yukarı bakacak şekilde çevirdi ve parmaklarını benimkilerle birleştirdi. "Zamanını benimle mi harcıyorsun?"

"İki nedenden dolayı," diye açıkladım, kalbimin daha sert attığını hissederek. "Birincisi, seninle birlikteyken hiçbir zamanın boşa geçmediğine inandığım için." Konuşurken yanağım şakağını sıyırdı. "İkincisi, sen benim bu dünyadaki en sevdiğim insansın. Zamanımı birlikte geçirmeyi tercih edeceğim başka kimse yok."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten, ama kızlara söyleme."

"Asla."

"Şimdi gözlerini kapat Gerard. Suyun vücudundaki hissini ve şu anda ne kadar güvende hissettiğini içine çek." Şakağına bir öpücük kondurma dürtüsüne direnerek burnumla yanağını okşadım ve kalçalarımı onun etrafında kenetledim. "O günün anısını bununla değiştirmeni istiyorum."

Ofise çağrıldı

GIBSIE

Lizzie'nin inancının aksine, okulda tamamen paçayı kurtarmış değildim. Geri döndüğüm ilk gün yemekhanede isyan çıkarmam bir hafta ceza almama, her gün ofise gitmeme ve dolabımın birkaç kez sürpriz bir şekilde teftiş edilmesine neden olmuştu.

Her gün müdürün odasına gittiğimde, kendimi Twomey tarafından ayrıntılı bir şekilde sorgulanırken buldum ve bana gözünün üzerimde olduğunu kesin bir dille söyledi. Onu suçlamadım. Onun profesyonel kariyerinin en önemli parçası olduğumdan hiç şüphem yoktu. Ne de olsa anneme, öğretmenlik yaptığı onca yıl boyunca benim kadar sıra dışı bir öğrenciyle karşılaşmadığını söyleyen oydu.

Bunu bir iltifat olarak düşünmeyi severdim.

Twomey'nin ilgisi her ne kadar beni eğlendirse de, bir sonraki Perşembe günü son zilin bitiminde ofise çağrıldığımda kızgınlığımı gizleyemedim.

Okuldan sonra planlarım vardı ve zaten onun dersleriyle ve büyük öğle yemeğinde dolap yağmalamasıyla uğraşmıştım.

Kişisel zamanıma yapılan bu müdahaleye sinirlenmenin ötesinde, çift kapının arkamdan çarparak kapanmasını engelleme zahmetine girmeden ofise girdim.

"Selam yabancı," diye mırıldandı tanıdık bir ses kabul masasının diğer tarafından. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu."

Yeterince uzun değil. "Dee." Gülümseyerek tezgâha doğru yürüdüm ve ona yaslandım. "Twomey yine beni mi arıyor?"

"Hayır, öyleyim."

Tanrım, gerçekten kırılmıştım.

Boş gözlerle ona baktım. "Öyle misin?"

Güldü. "Buna inanmak çok mu zor?"

Hayır, inanması zor değildi ama cüretkârdı. Dahili telefondan beni ofise çağırmak mı? Tanrım, bu çok cesurca bir hareketti. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Sanırım benim için ne yapabileceğini çok iyi biliyorsun." Arabasının anahtarlarını tezgahın üzerine bıraktı ve "On dakika içinde orada olurum" dedi.

Dekolte bir bluz ve kalem etek giymiş, sarı saçlarını seksi bir kütüphaneci gibi saçlarının üzerine yığmış olan kadın, inkar edilemeyecek kadar çekiciydi.

Ve hiçbir şey hissetmedim.

En ufak bir seğirme bile

olmadı. "Yapamam."

"Hayır mı?" Şaşkınlık yüzünü kapladı ve "Okuldan sonra antrenman yapmayacaksın" demeden önce program günlüğü olduğunu tahmin ettiğim şeyi karıştırmasını izledim.

Hayır, okuldan sonra antrenman yapmıyordum, ama bu ders dışı aktiviteler için boş olduğum anlamına gelmiyordu, hele de kafamı bu kadının bacakları arasına sokmamı gerektirecek bir şey hiç değildi.

Tanrım.

Dee zamanında bana ilgi gösterdiğinde, umursamaz davranmıştım. Bu benim korkunç bir özelliğimdi. Sonuçlarını düşünmeden yaramazlık yapmak. Bu benim kararımdı ve kontrolün bende olduğu hissiyle büyümüştüm. İstediğim şeyi başlatırdım, tersini değil. Kafamda çok yanlış bir şeyler vardı. Bunu biliyordum. Sadece... Programlanma şeklimi değiştiremiyordum. Sanırım aklımın bir köşesinde, kendime kanıtlamam gereken bir şey olduğunu hissediyordum ve bunu yaşlı bir kadından daha iyi kimle yapabilirdim ki?

Dokunabilirim.

Bunu yapabilirim.

Hiç sorun değil.

Ancak dokunulmak benim için o kadar kolay değildi çünkü hiçbir şey hissetmiyordum, bu yüzden bundan kaçındım ve bu kadının kişisel vericisi olarak adlandırmaktan hoşlandığı şey haline geldim.

Beni ele geçiren pervasız bir aciliyetti. Tek bir nefeste dokunulma ve kaçınılma ihtiyacı. Karmaşıktı ve sorunun kökenini bulmak için kafamın, anılarımın çok derinlerine inmekten korkuyordum. Her iki durumda da kontrol tamamen bendeydi ve bu hoşuma gidiyordu.

Onunlayken benim hızımda hareket ediyorduk. Beni bir şeyler yapmaya zorlamıyordu ve ben de bildiğim her şeyi bu kadından öğrenmiştim.

Sorun şu ki, bir süre sonra Dee'nin vericisi olmak iğrenç gelmeye başlamıştı ve beni daha fazlası için zorlamaya başladığı anda hemen frene basmıştım.

Konu bu kadın olduğunda, tam bir ahmak gibi davranmıştım. Yalan söyleyip beşinci sınıftayken sikimi deldirmemin Dee'yle hiçbir ilgisi olmadığını söyleyecek değildim. Vardı. Bu benim için çok büyük olan bir durumdan geçici bir çıkış yoluydu. Başarılı da olmuştu, çünkü o zamandan beri kadından uzak durmayı ustalıkla başarmıştım.

Hugh ve diğerleri benim vicdanı olmayan bir fuckboy olduğumu düşündüler ve ben de buna izin verdim çünkü neden olmasın ki? Gerçek beni, yüzeyin altındaki kişiyi, kontrol edebileceğim türden bir şefkat için çaresiz olduğumu bilselerdi şaşırırlardı.

Öğrencileri personelden ayıran yüksek tezgâha yaslandığımda, kendimden nefret eden bir dalganın vücuduma yayıldığını hissettim. Bu, hayatımı kaçmaya çalışarak geçirdiğim bir duyguydu ve bir şekilde kendimi her zaman burada, iğrenme duygumun içinde boğulurken bulmayı başarıyordum.

"Hayır, okuldan sonra antrenman yapmayacağım," diye açıkladım ve dikkatimi şimdiki zamana, bana umutla bakan kadına geri çektim. Neden böylesin? diye sordu vicdanım, bir kez daha baş edemeyeceğim kadar olgun olmadığım bir dramaya kendimi kaptırdığım için bana kızgındı. "Dinle," dedim.

Farklı bir yaklaşım, "iyi bir dönem geçirdik ama bu yıl okulla meşgul olacağım."

Dee sözlerimi ciddiye almak yerine başını geriye attı ve güldü. "Gibs, konuştuğun kişi benim."

Kararlılığımı pekiştirdim ve "Artık ilgilenmiyorum" dedim.

"İlgilenmiyorsun." Bu bir soru değildi ama suçlayıcı ses tonu beni bu işten kolayca sıyıramayacağını gösteriyordu. "Onun yüzünden mi?"

Claire'in yüzü gözümün önünden geçti ve içimi yepyeni bir suçluluk duygusu kapladı. "Hayır," diye yavaşça ısırdım. "Çünkü bu en başından beri hiç olmamalıydı." İhtiyatlı bir şekilde aramızda bir işaret yaptım ve keskin bir nefes verdim. "Sadece bir gün diyelim ve uzaklaşalım, Dee."

"Daha önce söylediğin bu değildi." "Şu

anda söylediğim şey bu."

"Seni zorlamışım gibi davranıyorsun."

"Hayır, hiçbir şey yapmıyormuş gibi davranmıyorum. Sana bu işin bittiğini söylüyorum."

"Yani, resmileşti mi?" Sandalyesinde arkasına yaslanarak kollarını göğsünde kavuşturdu ve yüzümü inceledi. "Sonunda cesaretini topladın ve onunla yuva kurmaya mı karar verdin?"

"On yedi yaşındayım," diye karşılık verdim, Claire'i denkleme dahil etmesine sinirlenmiştim. "Hiçbir şeyle yetinmeyeceğim."

"On yedi yaşında görünmüyorsun."

"Yaşımı hatırlatmamı istiyorsan doğum belgeme bir göz at," diye karşılık verdim. "Dosyamın içinde."

Dee ona tokat atmışım gibi irkildi ve ben de kendimi aptal gibi hissettim. "Yardımcı olduğunu söylemiştin."

"Öyleydi," diye ısrar ettim, bu konuşma uzadıkça akıl sağlığımın daha da uzaklaştığını hissediyordum. "Ama bu geçmiş zaman, tamam mı? Ben bunu aştım."

"Yani, artık senin için yapmıyorum."

"Artık ilgilenmiyorum," diye inledim, başımı ellerimin arasına aldım, dirseklerimi tezgâha dayadım. "Duygularını incittiysem özür dilerim."

"Özür dileme," diye tersledi, incinmiş bir ses tonuyla, masa sandalyesini geriye doğru yuvarlayıp ayağa kalkarken. "Ve bunu küçük kız arkadaşına söylemeyi aklından bile geçirme."

İnan bana, aklımdan silebilseydim bir çırpıda silerdim. "O benim kız arkadaşım değil, Dee," diye başımı sallayarak karşılık verdim. "Ama merak etme," diye ekledim kapıya doğru ilerlerken, "ona söylemek gibi bir planım yok."

"Anlamayacak," diye seslendi arkamdan. "Aklının nasıl çalıştığını. Onunla asla yürütemeyeceksin."

"Şansımı deneyeceğim."

Parlak insanlar

CLAIRE

Cuma akşamı Gerard'ın mutfağına girerken, "İyi akşamlar, ailem," diye seslendim.

"İyi akşamlar tatlım," dedi Sadhbh mutfak masasındaki tüneğinden gülümseyerek. "Haftan nasıl geçti?"

"İyiydi; seninki?" Paltomu mutfak sandalyesinin arkasına asarak masadaki ev yapımı pizzaya doğru ilerledim. "Aman Tanrım, üzerine siyah puding koymuşsun!" Peynirli güzellikten bir dilim çalarak bağırdım. "Sen bir kraliçesin, Sadhbh Gibson."

"Sadhbh Allen," diye kıkırdayarak düzeltti Keith, elindeki gazeteden başını kaldırarak.

"Allen," demek için kendimi zorladım ve ona yarı düzgün bir gülümseme olduğunu umduğum bir şey sundum. Çünkü bu adamı memnun etmek gibi bir arzum olmasa da, karısına hem tapıyor hem de saygı duyuyordum. "Gerard nerede?"

Sadhbh endişeli bir iç çekişle, "Odasında," diye cevap verdi.

"Oh?" İçimde bir endişe parladı. "Akşam yemeğine gelmedi mi?"

"Görünüşe göre açlık grevinde," diye doldurdu Keith gazetesinin sayfalarını karıştırarak. "Bu kadar gürültü yapmasaydı iyi olurdu."

"Hm." Dilimden son bir ısırık aldıktan sonra kabuğu masaya bıraktım ve kapıya doğru ilerledim. "Şimdi yukarı çıkıyorum."

"İyi bir kız ol ve ona hiçbir şeyi kırmamasını söyle, olur mu?"

Üst katın sahanlığına ulaşır ulaşmaz, Gerard'ın yatak odasının kapısının diğer tarafından R.E.M.'in "Shiny Happy People" şarkısının tanıdık sesi yüksek sesle yankılandı ve içimden homurdanmama neden oldu. Neşeli müzik diğerlerini Gerard'ın iyi bir ruh hali içinde olduğuna inandırabilirdi.

Ben değil.

Hayır, çünkü ne kadar neşeli ya da müstehcen müzik çalarsa o kadar kötü hissettiğini çok iyi biliyordum. İçten içe tabii ki. Çünkü Gerard Gibson kötü bir gün geçirdiğini kabul etmektense dişlerini camla fırçalamayı tercih ederdi. Sorun şu ki, kötü bir gün Gerard'ı çok dengesiz ve fevri yapıyordu.

Daha küçük bir çocukken, Gerard'ın kötü günleri evde ceza almasıyla sonuçlanırdı. Şimdilerde ise tam anlamıyla uzaklaştırma alıyor ve kalbi kırık kızlar peşinden geliyordu. Evet, o karmaşık, küçük bir güneş ışığı cebiydi.

Şu anki şarkı seçimi bana onun kafasının çok karışık olduğunu ve benim yapmam gereken bir iş olduğunu gösterdi. Çok ciddiye aldığım bir iş.

Nefesimi üfleyerek omuzlarımı yuvarladım ve kapının koluna uzandım.

İçeri girdiğimde, yatak da dahil olmak üzere odasının tüm eşyalarının büyük ve dağınık bir yığın halinde odanın ortasına atılmış olduğunu gördüm.

Giysileri, DVD'leri, televizyonu, mobilyaları... Sahip olduğu her şey yatağının ortasında dev bir yığın halinde yığılmıştı.

Dokunulmayan tek şey, büyük cumbalı pencere pervazında duran ve bugünün ruh hali listesini iğrenç bir ses seviyesinde çalmaya devam eden çok sevdiği müzik sistemiydi. Yan komşusu Eddie Clancy'nin her an kapı zilini çalmasına yetecek kadar yüksekti.

Oh Gerard...

Yorgun bir şekilde iç çekerek ellerimi kalçalarıma koydum ve onun erimesini izledim.

Varlığımdan habersiz ve sırtı bana dönük olan Gerard resim yapmaya devam etti - ya da en azından ben öyle olduğunu tahmin ediyordum

yapmaya çalışıyordu - yatak odasının tavanı şimdiye kadar gördüğüm en iğrenç kanarya sarısıydı. Tekerlekli bir masa sandalyesi üzerinde tehlikeli bir şekilde dengede durarak, gülünç derecede yüksek tavana ulaşmak için vücudunu yukarı doğru zorladı.

Sum 41'in "Fat Lip "i bir önceki şarkının yerini aldığında, sonunda sesimi buldum. "Lütfen bana bunun düşündüğüm şey olmadığını söyle."

Cevap vermeyince başımı salladım ve pencereye doğru yürüdüm. "Gerard!" Müzik setinin sesini sağır edici olmayan bir desibele düşürerek pencereyi açtım, boya dumanından ve temiz hava eksikliğinden endişeliydim. "Ne halt ediyorsun sen?"

"Claire-Bear." Dönüp bana baktığında gülümsemesi genişti ve muziplik doluydu. Gözleriyle buluşmayan bir yaramazlık ve mizah.

Bu bir rol, diye hatırlattı kalbim bana, seni kandırmasına izin verme. Gülümsüyor ve kahkaha atıyor. Kalp kırıklığını saklıyor. Acısını saklıyor. Onu geçmişinden kurtarmak istedim. Onu sevmek istedim. Her şey boyunca onu. Sadece onu istedim.

Boya fırçasını açık boya kutusunun üzerine bırakan Gerard, vücudu enerjiyle dolup taşarak bana doğru yürüdü.

Eğer bu on yedi yaşında başka bir çocuk olsaydı, uyuşturucu etkisi altında olduğu sanılabilirdi. Gerard değil. Gerard değil. Bu onun yatkınlığıydı. Tüm yapısı, enerjinin ona çok kolay geldiği noktaya kadar merkezden uzaktı. Durumu için bir reçetesi vardı, annesinin düzenli olarak bundan bahsettiğini biliyordum. Bugünlerde DEHB ilaçlarını ne kadar düzenli kullandığından emin değildim ama daha küçük bir çocukken tam bir felaketti.

"Nedir o?" Yatağının kenarından sarkan katlanmış kâğıt parçası gözüme ilişince sordum. "Gerard Gibson." İncinmiş gibi yaptım. "Yatağının altında başka kızlardan aşk mektupları mı saklıyorsun?"

"Aşk mektubu yok," diye kıkırdayarak cevap verdi ve notu hızla altına geri itti. "Söz veriyorum."

"Her neyse." Gözlerimi devirdim ve odaya baktım. "Tavanı neden boyadığını açıklamak ister misin?"

"O tavandan nefret ediyorum," diye açıkladı yeniden tasarladığı kısmı işaret ederek. Yatağının bulunduğu yerin hemen üzerindeki kısmı. "Beni depresyona sokuyor."

"Tavan seni depresyona mı sokuyor?" Kaşlarımı kaldırdım. "Anlamlı hale getir lütfen."

Bana sırıttı, gözleriyle buluşmayan başka bir kurt gülümsemesi. Oh be. "İyi uyuyamadığımı biliyorsun."

"Evet," diye yavaşça kabul ettim, aklıma bir şey gelmesini bekliyordum.

Omuz silkti. "En azından artık bakacak bir şeyim var."

"Ama bu sadece kocaman sarı bir gülen yüz," diye cevap verdim,

dokunulmamış beyaz tavanın geri kalanı tarafından karıştırıldı. "Biliyorum."

"Bu çok garip."

"Biliyorum," demekle yetindi, insanların tavanda yatağının altında kalan kısma dev bir daire çizdirmesini garip karşılayabilecekleri düşüncesinden hiç etkilenmemişti.

"Tüm odayı yeniden mi tasarlıyorsun?"

"Henüz karar vermedim - işte-" bana bir boya fırçası uzatmak için durakladı. "Bana bir şey yap."

"Sana bir şey hazırlayayım mı?"

Başını salladı. "Beni gülümsetecek bir şey."

"Oyununu biliyorum." Kuşkuyla gözlerimi kıstım. "Beni başka bir çılgın planına dahil etmek istiyorsun, böylece daha sonra annenle yaptığın plan geri teptiğinde, ki geri tepecek, suçu üstünden atacak bir suç ortağın olacak."

"Benim için başını belaya sokmana izin vereceğimi mi sanıyorsun?" Başını geriye attı ve güldü. "Asla, Claire-Bear."

"Hah," diye karşılık verdim. "Yalancı. Yıllar boyunca beni ciddi anlamda şüpheli senaryoların içine çektin, Gerard Gibson."

O sırada müzik setinden Len'in "Steal My Sunshine" şarkısı yükseldi ve kaşlarını sallayarak burnuma hafifçe vurdu.

sağlıklı bir topak sarı boya. "Vazgeç, Biggs."

"Sen bir ahmaksın," diye güldüm, onun saldırısına engel olamıyordum.

Kendi kendine gülerek şarkıya eşlik etti, birlikte geçirdiğimiz her dakika omuzları rahatlıyordu.

İyi iş, zihinsel olarak kendimi övdüm, onu cezalandırıyorsun.

Kalbimin bu çocuğa karşı beslediği sevgi sağlıksızlık sınırındaydı ve onun kötü günlerini yatıştırma ihtiyacım neredeyse kendi kötü günlerimi yatıştırma ihtiyacım kadar güçlüydü. Sanırım iki insan hayatlarının büyük bir bölümünü birlikte geçirince böyle oluyordu.

Yaramazlık üzerine düşünürken ve oyuncu ruh halim harekete geçmişken, Gerard'ın şu anda kalıcı siyah kalemle bir eklem eklediği tavandaki dev gülen suratı incelemek için hareket ettim.

"Annen bunu görünce çıldıracak," diye güldüm, yüzün etrafına küçük duman baloncukları çizmeye devam edince. "Sigara içmenden nefret ettiğini biliyorsun."

"Bu sanat," diye karşılık verdi. "Sanat... neydi o kelime?" "Öznel mi?" Kaşlarımı çatarak teklif ettim.

"İşte bu, Beyin," diye övdü, hareket eden sandalyenin üzerinde tehlikeli bir şekilde dengede dururken. "Şimdi gel ve bana yardım et. Tavanıma kendi damganızı vurun."

Kalbime vurduğun damga gibi mi?

"Eğer bir dakikalığına bileğimi kıracağımı düşünüyorsanız, bu maskaralıklarınıza katılıyorum - ahh!"

"Kurnazlık," diye kıkırdadı, başını arkadan kalçalarımın arasına soktu ve beni terletmeden omuzlarına kaldırdı. "Bir de bana tuhaf diyorsun."

Beni omuzlarına alarak ayağa kalkıp tavana doğru kaldırırken boşta kalan elimle çenesini kavrayarak, "Gülünç derecede güçleniyorsun," diye hayranlık duydum.

Boya fırçası hala elimde, fırçamın ilk darbesini düşünmeden önce başımı bir tarafa eğip onun resmini inceledim. "Yalnız görünüyor."

"Kim?"

"Bay Gülen Yüz."

"Bunu görebiliyorum," diye kabul etti, elleri baldırlarımın üzerine yerleşti. "Bayan Gülen Yüz'e ihtiyacı var."

"Kesinlikle öyle."

Gecenin geri kalanını Gerard Gibson'ın omuzlarında, onun dünyasını biraz daha aydınlık hale getirerek geçirdim.

Uyuyan kızlar ve yarışan kalpler

GIBSIE

"Hey, Gerard?"

"Evet, Claire-Bear?"

"Bu ne anlama geliyor?" "Hm?"

"Aşk mı?" Karnının üzerine yuvarlanarak çenesini elinin üzerine koydu ve bana baktı. "Ne demek bu?"

Sırıtarak onun hareketlerini taklit ettim ve yüzümü ona dönerek karnımın üzerine yuvarlandım. "Yetişkinler evlendiklerinde böyle yaparlar."

"Hm." Sarı kaşları bir araya geldi ve "Hey, Gerard?" demeden önce çenesindeki dondurmayı yaladı.

"Hm?"

"Yetişkinler neden evlenir?"

"Çünkü birbirlerine aşık oluyorlar," diye açıkladım, dondurmamdan bir yudum aldıktan sonra ona uzattım.

"Ama neden birbirlerine aşık oluyorlar?" diye sordu, külahımdan bir yudum alarak. "Eğlenceli mi?"

"En iyi arkadaşınızla aynı evde yaşadığınızda, bebekleriniz ve bir kediniz olduğunda-" Devam etmeden önce külahımı yalamak için durakladım "-ve büyük bir yatak, ve ..."

"Ya yastık savaşları?"

"Evet." Başımı salladım. "Ve sonsuza dek aynı kişiyle yatakta pasta yiyebileceksin."

Gözleri gerçekten büyüdü. "Ama ben kimseyle evlenmek istemiyorum." Daha da yaklaşarak külahımı yaladı ve gülümsedi. "Sen hariç..."

Kolumu Claire'e dolayarak yan yattım ve zihnimi geçmişten çekip bugüne odaklandım.

Çok güzel.

O kadar güzeldi ki göğsümün ağrımasına neden oldu. Yemin ederim, bu kıza uzun süre bakmak göğüs kafesimde fiziksel bir ağrı oluşmasına neden oldu. Kafasının arkası bile. Şu anki bakış açımdan görebildiğim tek şey buydu ve yine de kalbim buna tepki olarak çılgınca çarptı.

Uyurken bile, sırf sesini duyabilmek için kolunu sallayıp onu uyandırma dürtüsüne karşı koyamadığım noktaya kadar düşünce sürecime hükmediyordu.

"Claire-Bear?" Karanlıkta fısıldadım, içimde o tanıdık endişeli enerji kabarmasını hissettim. "Uyanık mısın?" Tabii ki uyanmamıştı. Saat sabahın dört buçuğuydu, belli ki her normal insan gibi uyuyordu ama ben bencil ve muhtaçtım. "Bebeğim?"

"Şşşt, Gerard," diye yarı inledi, yarı mırıldandı. "Mm." Yer değiştirerek kıçını bana dayadı ve yatağın daha derinlerine sokuldu. "Beş dakika daha." Uzanıp eliyle ön kolumu kavradı, tırnakları etime battı ve sonra küçük bir kedi yavrusu gibi geri çekildi. "Sadece gözlerimi dinlendiriyorum."

Karanlıkta kıkırdadım, onun uyumaktan çok uyanık olduğunu biliyordum.

"Şşş." Yüzünü bana dönerek kalçasını bacaklarımın üzerinden geçirdi ve yanağıyla çıplak göğsümü okşayarak yanıma sokuldu. "Çok yorgunum."

Karanlığın içinde gülümsedim. "Tekrar
söyle." "Mm, neyi söyleyeyim?"
"Süper."
"Şşş."
"Hadi, Claire-Bear."
"Hayır."
"Hadi ama, sadece bir
kez." "Hayır."
"Sadece söyle."

"Neden?"

"Çünkü çok sevimli."

"İyi," diye homurdandı ve elini uzatıp meme ucumu çimdikledi. "Süper."

"Siktir." Dudaklarımdan kaçan kahkahayı durduramadım. "Çok tatlısın, bunu biliyor muydun?"

"Beş yaşındaydım," diye homurdandı, artık tamamen uyanıktı. "Her zaman süper kelimesini kullanarak sofistike olduğumu sanıyordum."

"Hey, senin beş yaşındaki halin benim şimdiki halimden daha sofistike." Sırıtarak ekledim: "Söylerken hâlâ o küçük ıslık sesini çıkarıyorsun."

"Hayır, bilmiyorum," diye homurdandı Claire. "O ıslık sesi süt dişlerimi kaybetmemin talihsiz geçici bir yan etkisiydi." Dirseğini yukarı çekerek bana gülümsedi. "Gördünüz mü, şimdi yetişkin dişlerim mükemmel bir şekilde şekillendi ve ıslık çalmıyor."

"Çok güzelsin," diye itiraf ettim, çünkü birincisi, ağzımı kapalı tutmakta sorun yaşıyordum ve ikincisi, bu gerçekti. Onun gibisini hiç görmemiştim. "Yemin ederim karanlıkta bile parlıyorsun."

"Çok şakacısın."

"Şaka yapmıyorum."

Uzun bir süre yüzümü inceledi, titrek bir nefes alıp tekrar göğsüme yaslanmadan önce açıkça yalanı arıyordu. "Çok sinir bozucusun Gerard Gibson."

"Evet." Derin derin yutkunarak bir kolumu ona doladım ve başımı salladım. "Biliyorum."

"Bana bir hikaye anlat."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bir hikaye mi?"

"Mm-hm." Başını sallayarak uykulu bir şekilde esnedi. "Beni destansı bir rüyadan uyandırdığın düşünülürse en azından bunu yapabilirsin."

"Rüya mı görüyordun?" "Her gece rüya görürüm."

Vay canına. Şanslı kız. "Rüyanda ne görüyordun?"

"Her zamanki gibi," diye cevap verdi, yanağını tekrar göğsüme yaslayarak. "Hangisi?"

"Sen."

Kalbim göğsümde çatırdadı. "Bir de bana sor."

"Hayır," diye mırıldandı. "Bana bir hikâye anlatması gereken kişi sensin."

"Aklıma bir hikaye gelmiyor."

"O zaman sadece konuş," diye uykulu bir şekilde teşvik etti. "Sadece konuş Gerard. Sesini duymak istiyorum."

"Ne hakkında konuşacağız?"

"Biz," diye fısıldadı. "Bana tüm güzel şeyleri anlat."

"Uyurken iyi rüyalar görmüyorum," dedim temkinli bir şekilde, doğru kelimeleri seçmeye çalışarak, ki bu bana kolay gelmeyen bir şeydi. "Ama ne zaman hayal kursam, gösterinin yıldızı sen oluyorsun."

"Ben mi?"

"Elbette."

"Devam et."

"Konsantre olmakta zorlanıyorum," dedim, bunu ona söylemeye değip değmeyeceğinden emin değildim ama bana konuşmamı söylemişti, ben de konuştum. "Ama seninleyken, düşünme şapkamı takmış gibi hissediyorum." Dalgın düşüncelerimden cümleler kurmaya çalışırken bir kolumu başımın arkasında kavuşturdum. "Dikkatimi toplayabilen tek kişi sensin. Hemen hemen herkesin dikkati kayıyor ve dağılıyor. Ama sende değil. Asla sen değilsin."

"Gerçekten mi?"

"Bunu zaten biliyorsun."

"Belki, ama bunu söylediğinizi duymak güzel."

"Seni seviyorum Claire" demeden önce uzun bir süre onun sözlerini düşündüm.

"Ben de seni seviyorum Gerard." İçinden bir ürperti geçti. "Hem de çok."

Bebekler ve sepet kutuları

CLAIRE

"Aman Tanrım. Aman Tanrım! Şu küçük ayağına bak." "Şşş, Claire. Ciyaklama. Minik kulaklarını inciteceksin."

"Oops! Özür dilerim." Elimi ağzıma kapatarak bir o yana bir bu yana zıpladım, Third Eye Blind'ın "Semi-Charmed Life" şarkısı yakındaki müzik setinde tekrar tekrar çalarken bebeği kankamın kollarından kapıp kendime alma dürtüsüyle umutsuzca savaşmaya çalıştım. "Sanırım onu seviyorum."

Tommen'e dönmemizin üzerinden neredeyse bir ay geçmişti ve dünyada her şey yeniden yoluna girmiş gibi görünüyordu. Joey ve Tadhg uzaklaştırma cezalarından dönmüşlerdi ve dönemin başındaki birkaç yarım yamalak olay dışında, küçük çetemiz için her şey saat gibi işliyor gibiydi. Hepsinden iyisi, Gerard ve ben hala zamanımızın çoğunu birlikte geçiriyorduk - Johnny ile çalışmadığı zamanlarda yani.

Shannon'ın sevimli yeğeni neredeyse bir aylıktı ve Aoife'ın rahminden çıktığından beri tombul küçük yanaklarını elime almaya çalışsam da bu küçük adamla ilk kez tanışıyordum.

Shan yeğenini kucağına alırken, "Onu koklamalısın," diye teşvik etti. Yakınına eğilerek sarı saçlarından bir nefes aldı ve inledi. "Onda o efsanevi yeni doğan bebek kokusu var."

"Liz, buraya gel!" Gözlerimi hayatımda gördüğüm en sevimli bebekten alamayarak elimi çılgınca salladım ve bize katılmasını işaret ettim. "O çok - ön kapıyı kapat! Parmağını emiyor."

"Biliyorum," dedi Shannon heyecanla.

"Bu şimdiye kadar gördüğün en sevimli şey değil mi?"

"Çok sevimli."

"O bir bebek, çocuklar." Lizzie tamamen ilgisiz bir ses tonuyla Joey ve Aoife'ın ek binasındaki/dairesindeki kanepede oturmaya devam etti ve bize katılma zahmetine girmedi. "Yaptıkları şey bu. Parmaklarını emerler."

"Ama bu bebek en iyi bebek," diye ekledim, parmağımla AJ'nin tombul yanağında gezinirken. "Ben de bir tane istiyorum."

"Ben de."

"Siz ikiniz rahatsızsınız."

"Teşekkürler kızlar," dedi Aoife banyodan saçlarına sardığı bir havlu ve üzerindeki yeni pijamalarıyla çıkarken. Okuldan sonra geldiğimizde olduğundan çok daha taze görünüyordu. Sızdıran meme uçları ve sırtındaki AJ'nin bebek kusmuğuyla birlikte.

"Sanki haftalardır tek başıma duş almamışım gibi hissediyorum," diye ekledi gülümseyerek. "AJ iyi mi?"

Shan, "Yani, öyle sayılmaz," diye cevap verdi. "Ve evet, on dakika önce ne kadar mükemmelse şimdi de o kadar mükemmel."

"Evet," diye kabul ettim ve çarpıcı sarışına sempatik bir gülümseme sundum. "Nasıl hissediyorsun?"

Lizzie, "Bir ay önce koca bir insanı vücudundan dışarı attı Claire," dedi. "Sence nasıl hissediyordur?"

Ollie, Aoife'ın telefonunda yılan oynarken tünediği kanepeden, "Vajina," diye cevap verdi. "Ona vajina deniyor."

Aoife, erkek arkadaşının küçük kardeşinin saçlarını karıştırarak, "Hey, iyi iş, aygır," diye övdü. "Konuşma terapistinin canına okuyorsun."

"Teşekkürler," diye cevap verdi, sanki aya asılmış gibi ona bakarak. "Joe ne zaman evde?"

"Bu gece geç saate kadar çalışıyor."

Ollie'nin yüzü düştü ama Aoife tam bir kraliçe gibi hemen ekledi: "Sorun yok Ols. Bir dahaki sefere patlayacağını biliyorsun.

Yatmadan önce üçünüze iyi geceler dilemek için kapıya geldim. Her zamanki gibi."

"Bugün hâlâ daha iyi olduğuna söz veriyor musun?" Ollie itti, kahverengi gözleri kocaman ve masumdu. "Yine hasta değil mi?"

"Söz veriyorum," diye yanıtladı Aoife, ama eklemeden önce birkaç kez boğazını temizlemek zorunda kaldı: "Bugün de güzel bir gün Ols."

Kalbimin göğsümde çatladığını hissettiğimden oldukça emindim. Bu dinlediğim günlük bir konuşma değildi. Bu yetim çocuk, eroin bağımlısı kardeşinin hâlâ temiz olduğuna dair güvence istiyordu. Hem de sadece birkaç hafta önce kardeşinin bebeğini doğurmuş olan kızdan.

Zavallı çocuk.

O güçlü kız.

Aniden yanımda beliren Lizzie kulağıma, "Kes şunu," diye fısıldadı. Elime bir mendil tutuşturarak beni kapıya doğru itti. "Çocuğun önünde olmaz."

Telefonuma cevap vermek zorundaymışım gibi davranarak hızla kulağıma götürdüm ve nefesimi tutarak aceleyle dışarı çıktım.

Ek binanın kapısını arkamdan kapattığımda, bir dizi farklı duygu kalbimi hırpalarken hıçkırıklara boğuldum ve göğsümü tuttum. "Aman Tanrım!"

"İyi misin Claire?" Johnny, yüzünde şaşkın bir ifadeyle garaj kapısında belirerek sordu. Geçtiğimiz yaz malikânede geçirdiğim sayısız saatten garajın son teknoloji ürünü bir spor salonuna ev sahipliği yaptığını biliyordum.

Liz'in burnumu silmek için verdiği mendili kullanarak, "Hı-hı," diye boğuk bir ses çıkardım. "Bu çok üzücü."

"Üzgün," diye küçük bir ses katıldı. Johnny'nin bacaklarına yapışan küçük çocuğu ancak o zaman fark ettim. "Claire üzgün."

"Merhaba Sean," diye burnumu çektim ve en iyi arkadaşımın en küçük kardeşine parlak bir gülümseme sundum. "Ve üzgün değilim. Çok mutluyum."

"Claire çok aptal, değil mi?" Johnny onu kollarının arasına alarak ikna etti. "Çünkü ağlamamamız gerekiyor.

mutluyuz, değil mi? Hm? Ona gülmesi gerektiğini söyle."

Sean ciddiyetle, "Gülün," diye cevap verdi ve sonra en çok gülmesi gereken şeyi yaptı.

sevimli bir şeydi. Gülümsemesini sağlamak için uzanıp Johnny'nin yanaklarını çekti. "Gördün mü?"

Şimdi, güldüm. "Aman Tanrım, çok tatlısın!"

"Bana bir iyilik yapar mısın koca adam?" Sean'ı yerine oturtan Johnny, saçlarını karıştırdıktan sonra, "İçeri koş ve Dellie'ye Johnny'nin yemeğinin hazır olup olmadığını sor," dedi.

Küçük göğsünü kabartan Sean, arka kapıya doğru fırlamadan önce hevesle başını salladı.

"Çok üzgünüm," diye ağzımdan kaçırdım o duymazdan geldiğinde. "Sen sadece bir insansın," diye cevap verdi Johnny.

Malikânenin içinde kaybolana kadar bir şahin gibi okul öncesi öğretmenini izledi. "Kabul etmesi çok zor."

"Bu çok yürek burkucu," diye itiraf ettim, onu garaja kadar takip ederken kendimi gülünç derecede duygusal hissediyordum. "Bununla nasıl başa çıkıyorsun?"

"Bunlarla," diye açıkladı arkasındaki ağırlıkları ve spor aletlerini göstererek. "Daha da kolaylaşıyor."

"Genelde iyiyimdir," dedim. "Ama Aoife ve AJ'i gördükten sonra yaşadıkları her şeyi bilmek..." Sesim çatladı ve damlamasını engellemek için mendilimi burnuma bastırmak zorunda kaldım. "Ve sonra Ollie ona Joey'nin daha iyi olup olmadığını sordu ve Aoife ona sadece bugün daha iyi olduğunu söyleyebildi..." Bir hıçkırık daha boğulurken gözyaşlarımı sildim. "Ve sonra Joe'nun asla tamamen iyileşemeyeceğini anladım, değil mi? Çünkü hastalığının tedavisi yok!" Burnumu çekerek ekledim, "O her zaman bir bağımlı olacak, bugünden sonrası için hiçbir şey vaat etmiyor."

"Evet, Claire, yapacak."

"Ama bu çok üzücü!" İçimden kaçan feryada engel olamayarak boğuldum. "Okul, iş ve bebek için çok çabalıyor! Ve çok şey atlattılar! Ve Aoife çok cesur! Ve hala gelecek için hiçbir garanti alamıyorlar!"

Ağır ağır iç geçiren Johnny ağırlık sehpasına çöktü ve yanındaki boşluğu okşadı. "Hadi gel."

Bir ölüm perisi gibi feryat ederek yanına çöktüm ve başımı ellerimin arasına aldım. "Neden iyi insanların başına kötü şeyler geliyor?"

"Bilmiyorum Claire," diye yanıtladı omzumu okşayarak. "Gerçekten bilmiyorum."

"Bu çok boktan!"

"Evet, öyle," diye kabul etti ve bana bir şişe su uzattı. "Ama Shan ve çocukların bugün burada olmaları, hâlâ ayakta olmaları, hâlâ nefes alıyor olmaları? Bu başlı başına bir mucize. Joey'e gelince? O hesaba katılması gereken bir güç. Hayatımda daha dirençli bir insan görmedim. Evet, her zaman bir bağımlı olacak ama ayık kalmasına değecek bir ailesi var. Sadece uğruna ölümüne savaşacağı değil, uğruna yaşamak istediği bir kız ve bir bebek. Yani, garantileri siktir et ve ona karşı bahse girme. Aoife ve AJ için destansı bir gelecek kuracaktır, tıpkı kardeşleri için kurduğu gibi."

Rhett Butler

GIBSIE

Feely, "Benden çiftlikten eski bir palet istediğinde, bunun senin s a ç m a planlarından biri için olduğunu anlamalıydım," dedi. Okuldan sonra arka bahçemdeydik, etrafımız elektrikli aletler, testereler ve doğranmış kereste parçalarıyla çevriliydi. "Bu çok garip Gibs. Senin için bile."

"Hayır, garip değil," diye karşı çıktım, bir çiviyi dişlerimin arasında dengede tutarken, bir diğerini akşamın çoğunu hazırladığım ahşap eve çakıyordum. "Bu aklıselimin doruk noktası."

"Bu özel çılgınlığın yöntemini açıklamak ister misiniz?"

"Hava soğuyor. Reggie'nin kış uykusuna yatmak için sıcak bir yere ihtiyacı olacak."

"Biliyorsun, zavallı yaratığı serbest bırakırsan, bunu kendisi için yapar."

"Veterinerimize göre öyle değil. Onunla çok fazla uğraşıldı. Reggie bir kirpi olduğunu bilmiyor. Onu kurtardığımızda sadece bir bebekti. Vahşi doğada bir kış hayatta kalamaz."

"Vahşi kirpilerin hastalık taşıdığını biliyorsun, değil mi?" diye işaret etti kapalı veranda kapısına yaslanarak. "Onu bu şekilde kucağında tutmamalısın, delikanlı."

"Son kez söylüyorum, Reginald hastalıklı değil!" Tersledim. "Bir düdük kadar temiz. Tıpkı benim gibi."

"Seninle aynı mı?" diye güldü. "Bunun beni rahatlatması mı gerekiyor?"

"Ona aldırma evlat," diye homurdandım, küçük dostum gri eşofmanımın kumaşına gömülürken dikkatimi elimdeki işe verdim. "Baban sana diğer kirpilerden daha iyi bir kış uykusu yapacak."

"En azından onu tutarken eldiven kullanın."

"Bu yargılama da neyin nesi Patrick?" Tersledim. "Bana yardım etmeni istedim çünkü ahşap işlerinde aramızda en iyisi sensin ve sen her zaman çocuklar arasında en az yargılayıcı olan oldun. Ya da ben öyle sanıyordum."

"Seni yargılamıyorum Gibs," diye kıkırdadı ve verandada yanıma oturdu. "Al bakalım." Elimden çekici alıp bir çivi çaktı ve keçe çatının üzerinde çalışmaya başladı. "Oğlunun kış uykusunun su geçirmez olduğundan emin olalım."

Sırıttım. "Teşekkürler, delikanlı."

Bir süre sonra, keçe çatı düzgünce yerine oturtulduğunda, "Soru," dedi. "Liz'de olağandışı bir şey fark ettiniz mi?"

"Liz?" Dönüp ona baktım. "Engerekli Liz gibi mi?" Başını salladı.

"Tabii ki hayır, onda sıra dışı bir şey fark etmedim. Aslında onu hiç fark etmemek için elimden geleni yapıyorum," diye cevap verdim, bana böyle bir soru sorduğu için dehşete düşmüştüm. "Dikkatinden kaçtıysa söyleyeyim delikanlı, o cadı benden nefret ediyor."

"Hadi ama Gibs," diye ikna etmeye çalıştı. "Ona öyle deme.
Bir zamanlar senin arkadaşındı."

"Evet ve bak beni nereye getirdi," diye savunmaya geçtim. "Doğrudan onun zehirli dilinin ateş hattında."

"Yıllar boyunca sana yaptığı hiçbir şeyi savunmuyorum," dedi dikkatle. "Çünkü o düzen dışına çıktı."

"Ama?" Bu saçmalığın bir ama'sı olduğunu bildiğim için ısırdım.

"Ama ikiniz arasında gerçekleşmesi gereken bir konuşma olduğunu hissediyorum. Çok gecikmiş bir konuşma."

Gözlerimi kırpmadan öylece baktım, bu saçmalığa cevap verecek herhangi bir kelime bulamadım.

"Haydi Gibs," diye itti. "Nereden geldiğimi anlamaya çalış."

Reggie'yi küçük evinin içine yerleştirirken, "Yapamam," diye cevap verdim. "Muhtemelen ihanetin büyüklüğü gözümü kör ettiği içindir!"

Ayağa kalkıp kapıya doğru ilerlediğimde arkamdan "O kötü biri değil," diye seslendi. "Sadece incinmiş."

"Hepimiz yaralıyız, delikanlı," diye tersledim, avlu kapısını çekip açtım ve hışımla içeri girdim. "Bazılarımız acısını diğerlerinden çıkarmıyor."

"Mark'ın Caoimhe'ye ne yaptığını söylediklerini biliyorsun," dedi Feely, neyse ki boş olan mutfağa girerken beni takip ederek. "Onun senin kardeşin olmadığını biliyorum Gibs - bunu biliyorum, tamam mı? Ama o söylentilere inanıyor. Onun sorumlu olduğunu düşünüyor ve eğer Liz'le bu konuda konuşursanız, bence bu onun iyileşmesine gerçekten yardımcı olabilir."

"Düşünüyor!" Buzdolabının kapısını çarparak kapattım. "Son baktığımda, bir şeyi düşünmekle bilmek aynı şey değildi, Patrick!"

"Hadi ama Gibs," diye yalvarmaya çalıştı. "Söylentileri hepimiz duyduk, delikanlı." Adaya yaslanarak ekledi: "Kasabanın yarısı ona tecavüz ettiğini düşünüyor."

"Görünüşe göre Gardiyanları içeren yarısı değil," diye karşılık verdim, sinirlenerek. "Çünkü sorgulamadan sonra onu akladılar!"

"Ölü bir kızın hikayesini kanıtlamak zordur."

"Katılıyorum," diye karşı çıktım, iliklerime kadar üşüdüğümü hissederek. "Özellikle de tamamen saçmalık olduğunda."

"Yani Mark'ın tüm bu olaylarda tamamen masum olduğunu mu düşünüyorsun?" diye itiraz etti. "Lizzie'nin kız kardeşinin o gece köprüden atlamasında onun parmağı olduğunu düşünmüyor musun?"

"Ben öyle bir şey demedim," diye tersledim, sesimdeki titremeden nefret ederek.

"Kesinlikle!" diye ısrar etti. "Çünkü sen de onun kadar biliyorsun ki bu işte bir iş var. Haydi Gibs, bir düşün delikanlı. Ateş olmayan yerden duman çıkmaz-"

"Hayır!" Ben de ona kükredim. "Hayır, bunu düşünmeyeceğim Patrick, çünkü düşünmek istemiyorum, tamam mı? Çünkü bunu düşünmekten bıktım. Bunun için suçlanmaktan bıktım. Bıktım artık, tamam mı!"

"Tamam." Ellerini kaldırdı, kaşları çatılmıştı. "Tamam Gibs, rahatla. Bu konuyu bir daha açmayacağım. Sadece biraz alttan al, delikanlı."

"Reggie'nin kış uykusunu inşa etmeme yardım ettiğin için teşekkürler," dedim ve arka kapıya doğru ilerledim.

"Bekle, Gibs..."

"Artık gitmelisin," diye kestirip attım ve o beni dışarıda takip etmeden önce veranda kapısını kapattım.

Bir süre sonra tanıdık bir ses, "Söylentilere göre Feely'yi daha önce kıç üstü dışarı atmışsın," dedi.

"Sokaktaki söylentiler doğru
olabilir." "Açıklamak ister misiniz?"

"Hayır."

"Hâlâ kızgın mısın?" "Evet."

"Kahretsin." Yatak odamın kapısını arkasından kapatan Hugh, odamdaki pufun üzerine doğru yürüdü ve yere çöktü. "Seni kızdırmak için oldukça kötü bir şey yapmış olmalı Gibs."

"Ah lütfen." Gözlerimi devirerek rugby topumu yakalamadan önce havaya fırlattım. "Ona defolup gitmesini söylediğim anda Feely seni bilgilendirmek için sokağın karşısına koşmamış gibi davranma. Siz ikiniz hırsızlar kadar kalın kafalısınız."

"Sen ve Kaptan gibi mi?"

"Tam olarak ben ve Kaptan gibi," diye kabul ettim. "Bu yüzden dramayı doğrudan sana getirdiğini biliyorum."

Feely ile o kadar da derin değildi. Yarına kadar her şey çoktan unutulmuş olacaktı, ama şimdilik, ben hala

hislerimde.

Hugh sakince, "İnkâr edecek değildim," diye cevap verdi. "Sadece gelip seni kontrol edeyim dedim."

"Neden vaktini boşa harcıyorsun?" Topu bir kez daha döndürerek cevap verdim. "Ben her zaman iyiyim."

"Doğru," dedi Hugh eşit bir tonda. "Senin olmadığın zamanlar hariç."

Buna verecek bir cevabım yoktu, bu yüzden sessiz kaldım. "Gibs." Ağır bir iç çekti. "Konuş benimle, delikanlı." "Ne hakkında?"

"Belki de bu şekilde içine kapanmana neden olan şey her neyse onunla başlayabilirsin."

Dirseğimin üzerinde doğrulup ona bakmak için döndüm. "Görünüyor muyum
Kapatmak mı?"

"Evet," diye karşılık verdi hiç tereddüt etmeden. "Seni hayatının her günü tanıdığım gerçeğini göz önüne alırsak, evet, açıkça kapatma modunda olduğunu söyleyebilirim." "Bu Lizzie'yle ilgili" derken kahverengi gözlerini benimkilere kilitledi.

Kanım dondu. "Hayır."

"Hadi Gibs."

"Tanrım." Hayal kırıklığı göğsümü öyle bir doldurdu ki, bu lanet evin dört duvarını yerinden sökmek istedim. "Neden her şey onunla ilgili olmak zorunda?"

"Öyle değil."

"Sana ve Feely'ye göre öyle."

"Hayır," diye ikna etmeye çalıştı Hugh. "Feely bana neler olduğunu anlattı. Ne yapmaya çalıştığını ve bunu anlıyorum. Geçmişte sana pek iyi davranmadığını biliyorum ama..."

"Dinle delikanlı, babamla senin engerek yılanına ezelden beri tuhaf bir bağlılığınız olduğunu anlıyorum ama benim onunla hiçbir ilgim yok," diyerek sözünü kestim. "Ben onun arkadaşı değilim, kum torbası değilim, hiçbir şeyi değilim. O yüzden, her ne sorun yaşıyorsa, gelip bana yansıtmasın, çünkü Rhett Butler'ın sözleriyle, açıkçası, umurumda bile değil!"

Hugh uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra nihayet ayağa kalktı. "Önemsiyorsun Gibs." Kapıya doğru ilerledi. "Önemsemek istemiyorsun ama önemsiyorsun," diye ekledi sessizce. "Hepimiz gibi."

"Senin gibi, daha çok."

Bunu inkar etmedi.

"Cezalandırılmaktan hoşlanıyorsun, Biggs," diye arkasından seslendim.

"Ben de sana Gibson," diye karşılık verdi. "Şimdi acele et ve bu kötü ruh halinden kurtul. Annem akşam yemeği için masayı hazırlıyor."

Bir anda midem alarma geçti. "Menüde ne var?"

"En sevdiğin."

"Pastırma ve lahana mı?" "Patates kızartması ile." Lanet olsun.

Pijama partileri ve seks sohbetleri

CLAIRE

"Kanka!" Gece çantamı yere fırlatarak, küçük arkadaşım ve yaşlı bir Labrador'un bulunduğu orta boy nefis yatağa atladım. "Sarıl bana."

"Hayır, hayır, hayır, üzerime atlama - ahhh!" Sallanan uzuvlar ve serseri saçlar yığınına karışan Shannon bir kahkahayı bastırdı. "Keyfin yerinde."

"Öyleyim," diye kabul ettim ve Sookie'nin karnını okşamak için yan döndüm. Yaşlı kız memnun bir inilti çıkardı ve bacaklarını tekmeledi. "Sen dünyanın en tatlı bebeğisin," diye mırıldandım, burnunun etrafındaki küçük gri sakalını görünce içim yumuşadı. "O çok fazla, Shan."

"Biliyorum," diye kabul etti, okumakta olduğu kitabı kapatırken. "Son zamanlarda çok sertleşti." Dudağını endişeyle ısırarak bakışlarını köpekten bana çevirdi. "Umalım da birkaç yıl daha yaşasın, ha?"

"Aman Tanrım, hayal edebiliyor musun?" Dehşet içinde ürperdim. Lynch kardeşlerin ailede bir ölümü daha kaldırabileceklerini düşünmemem bir yana, Johnny'nin sadık yoldaşının artık burada olmadığı gün vereceği tepkiyi düşünmekten bile korkuyordum.

Johnny dikkatli bir insandı. Arkadaş çevremizde adı Shannon ya da Gerard olmayan hiç kimseye bir şey anlatmazdı, bu yüzden zaman zaman ne düşündüğünü ya da hissettiğini anlamak zordu ama sürtündüğüm köpeğe duyduğu sonsuz sevgiyi kimse inkâr edemezdi. Lynch çocukları taşındığından beri haftada birkaç kez onun evine gidiyordum,

Ve kız arkadaşına olduğu kadar köpeğine de aşık olduğu yüzündeki burun kadar açıktı.

Sookie'ye olan bağlılığı beni garip bir şekilde rahatlattı. Annesinin daha genç, daha aktif, daha tenli ve çekici köpekleri vardı ama Johnny Bonnie ve Cupcake'i görmüyordu. Onlara yan gözle bile bakmıyordu. Bu tür bir körü körüne sadakatin son derece faydalı bir özellik olduğunu düşündüm.

Aklımda bu, onun da başını önümdeki esmerden çevirme eğiliminde olmayacağı anlamına geliyordu. Arkadaşlık çevremizdeki diğer erkeklerin hiçbirinin göstermediği bir güvenilirlik seviyesine sahipti. Sonsuza kadar birlikte olacaklarını bu şekilde biliyordum.

Johnny ve Shannon'ın ilişkisi kalıcıydı. İlişkilerini her ikisi için de eşit derecede önemliymiş gibi beslediler. Cork'ta bir kedi olduğu kadar emindiler ki, Grand Slam madalyasını aldığında kolundaki kız o olacaktı, tıpkı üniversite diplomasını aldığında kalabalığın içinde onu alkışlayan kişi olacağı gibi.

Her şeyi doğru şekilde yaparlardı, çünkü Johnny böyle davranmak üzere yapılandırılmıştı ve Shannon onun hayatı dengeleme ve doğru olanı yapma yeteneğiyle gelişti.

Ahlaki pusulaları aynı yöne dönüktü ve kalpleri birbirlerine bağlıydı. Birbirlerine duydukları güven kusursuzdu ve onları yıllar sonra kırsalda buna benzer bir evde, evin içinde dolaşan bir köpek sürüsü ve besleyecekleri bir grup çocukla hayal ettim.

Ve eğer Johnny otuz yıl sonra babasına benziyorsa, Shannon çok ama çok şanslı bir kızdı.

Evet, Daddy K -ya da Lizzie ve benim ona taktığımız isimle DILF- çok güzel bir erkek yaratmıştı. Bunu yapanın giydiği takım elbiseler mi yoksa güçlü bir adamın aurasını maskeleyen yumuşak huylu kişiliği mi olduğundan emin değildim ama biz kızlar ikna olmuştuk.

Shannon'ın yeni evi benim ya da Lizzie'nin babalarına bakmaktan çok daha iyi, orası kesin. Ya da daha kötüsü, Hugh. Ew.

Joey ve Aoife, kalbimde oyunun sonu olduğunu bildiğim bir başka çiftti ama aynı şey değildi. Neredeyse saatli bir bomba gibi ateşli bir mizaçları vardı. Sevgi, yoldaşlık ve kabul edelim ki cidden ateşli bir seksle beslenen bir arkadaşlıkta bir araya gelen iki vahşi kart. Oğlan aygır olmadığı sürece ortaokulda birlikte bebek yapmazdınız. Joey Lynch de tam bir aygırdı. Aşklarında Johnny ve Shannon'ın ilişkisinde olmayan uçucu bir renk vardı, bu da Shannon'ın durumunu biraz daha özlememe neden oldu. Ne de olsa yeterince masum görünüyorlardı. Joey ve Aoife'ın aksine. Onların ilişkisi ateş ve buz gibiydi. Onların yaşadıklarına katlanıp zirveye çıkabilecek çok az insan tanıyordum.

Atlattığı her şey için Joey ile gurur duyuyordum, ancak her gün yeniden başlaması beni korkutuyordu, bu yüzden çocuğunun annesi olmanın ve hayatımın büyük bir kısmının onunkiyle iç içe geçmesinin nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyordum. Her zaman uyuşturucunun cazibesine kapılan bir çocukla yaşamak gerçekten korkutucu olmalı. Sanırım gerçek aşk buydu. Mükemmel değildi. Mükemmel bir hediye paketinde gelmiyordu. Dağınık ve hamdı ve sizi mutlak sınırlarınıza kadar zorluyordu.

Belki de Joey ve Aoife'ın sınırları, Johnny ve Shannon'ınkinden biraz daha fazla konfor alanının dışına taşıyordu. Kim bilebilirdi ki? Kesinlikle ben, hayatı boyunca toplam iki erkekle öpüşmüş olan kız bilemezdi.

Biri Jamie Kelleher. Diğeri

Gerard.

Biri dillerle, diğeri ise kalplerle ilgiliydi. Daha doğrusu benim kalbimle, çünkü Gerard'ın kalbinin nerede olduğunu sadece İsa biliyordu. Bana olan sevgisini her gün dile getiriyordu ama bu aşamada neredeyse alışkanlık haline gelmişti. Tıpkı sabah evden çıkmadan önce anne ve babanıza onları sevdiğinizi söylemeniz gibi. Bir geçiş

Yorum. Güzel bir veda. Onun için ne kadar derin olduğundan emin değildim ama benim için okyanustan daha derindi. Bu duyguların yüzeyini kıramıyordum. On altı yıldır deniyordum.

"Hey, hayalperest, nereye gittin?" Shannon parmaklarını yüzümün önünde şaklatarak alay etti. "Orada tamamen kendinden geçtin, değil mi?"

"Benim hatam," diye cevap verdim mahcup bir omuz silkmeyle. "Ama artık döndüm. Peki, yatıya kalmanın gündeminde ne var, kanka - ve Johnny demesen iyi edersin çünkü cidden sinirleneceğim."

"Hayır, Johnny değil," diye güldü. "O aslında bu gece çocuklarla Biddies'e gidiyor."

"Öyle mi?" Gözlerim büyüdü. "Onu gerçekten gitmeye ikna mı ettiler?"

Shannon gülerek, "Bence bu ikna etmekten çok zorlamaydı," dedi. "Gibsie ile tartıştığını duydum." Kıs kıs gülerek ekledi: "Gibsie, bu gece onunla bara giderse yarının tamamını Johnny ile çalışarak geçirmeyi kabul etti."

"Ah, şu zavallı masum aptal," diye geçirdim içimden, sırt üstü yuvarlanırken. "Johnny onu yarın koşu bandında öldürecek."

"Tabii önce Gibs bu gece Johnny'yi vurarak öldürmezse."

O akşamın ilerleyen saatlerinde, televizyonda The OC'nin bir bölümü çalarken kanepeye kıvrılmış olan Aoife bize dönerek, "Kızlar, arkadaşlığınıza bayılsam da, bugün Cuma gecesi ve siz sadece bir kez genç oluyorsunuz," dedi. Gülümseyerek ekledi: "Aklınızda daha eğlenceli bir şey yok mu?"

"Film izlemeye çalışıyorduk," diye açıkladı Shannon, konuşurken bir yandan da elini sallıyordu. "Patlamış mısırımız ve her şeyimiz hazırdı ama çocuklar odama girmekten vazgeçmediler." Tadhg, Ollie ve Sean'ın altı yüzüncü rahatsızlığından sonra ek binaya kaçmaya karar vermiştik. "Size katılmamızın bir sakıncası yok, değil mi?"

"Hayır, sorun değil," diye güldü ve yanındaki kanepeyi okşadı. "Burada her zaman hoş karşılanacağını biliyorsun."

"Yaşasın." Çocuklardan uzak kalmanın heyecanıyla ikimiz de kanepeye doğru ilerledik ve Shannon'ın büyük kayınbiraderiyle birlikte battaniyenin altına girdik. "Sen en iyisisin."

"Joe nerede?"

"Yukarıda duş alıyorum," diye açıkladı, kanepenin kolunda duran paketten bir Rolo çikolata çıkardı. Kucağında uyuyan bebeği işaret ederek sırıttı. "AJ bir poonami yedi. Joe çapraz ateşe yakalandı."

"İğrenç. Benim yavru kedilerimin poonamisi yok." İğrenerek burnumu kıvırdım. "Olsa bile kum tepsilerine yapıyorlar ve Gerard benim için temizliyor."

Cevabım Aoife'ın başını geriye atıp gülmesine neden oldu. "Evet, insan bebekler bunu sık sık yapıyor Claire, bebeğim, bu yüzden o aygırınla şeytanın tangosuna katılmadan önce bunu düşünmek isteyebilirsin."

"Şeytanın tangosu mu?" Boş gözlerle ona baktım. "Bu bir dans rutini ya da başka bir şey için bir örtmece mi?"

"Ya da öyle bir şey," diye yanıtladı Shan, yanakları pembeleşerek. "Cinsel ilişki için kullanılan bir örtmece."

"Cinsel ilişki mi?" Ağzım açık kaldı. "Buna böyle mi deniyor?" "Ah, benim tatlı yaz çocuğum," diye güldü Aoife. Gözlerinde yaramaz bir pırıltı. "Sana dünya hakkında ne çok şey öğretebilirim."

"O zaman öğret bana, ey bilge kişi," diye karşılık verdim sırıtarak. "Can kulağıyla dinliyorum."

"Tamam, bu gerçekten eğlenceli olabilir." Aoife sırıttı. "Seks konuşması: Aoife Molloy tarzı."

"Molloy," diye uyardı Joey, tam zamanında duştan dönüp eğlenceyi bozmak için. "Onlara söylemeyi düşündüğün şey her neyse, sakın söyleme. Daha beşinci sınıftalar."

"Biz beşinci sınıftayken sen ne yapıyordun Joe?" "Burada karşılaştırılacak olan ben değilim, Molloy," diye cevap verdi,

gri bir eşofman altıyla dairesine doğru ilerliyordu. Her iki kolunda da bileklerine kadar uzanan ve siyah tişörtünün kollarının altında kaybolan bir dizi siyah ilmek ve girdap vardı.

"Hayır-" Aoife gülümsedi, gözleri onu izliyordu "-çünkü nasıl bir belaya bulaştığını çok iyi biliyorsun Joe."

"Sanırım neye bulaştığım gayet açık, Molloy," diye karşılık verdi hiç utanmadan ve kucağındaki bebeği işaret etti. "Küçük kız kardeşimi ve arkadaşını bizim izimizden gitmeleri için cesaretlendirmeyelim, olur mu?"

"Sakin olun, ikisi de güvende" diye cevap verdi ve sonra ikimize de baktı. "Güvende oluyorsunuz, değil mi kızlar?"

"Doğru," diye onayladı Shannon, ben de "Bakireyim," diye geveledim. "Güzel," diye onayladı Joey, bir dilim ekmeği yağlamak için kullandığı bıçağı bana doğrultarak. "Böyle devam et, Bebek Biggs."

Ben de ona gülümsedim. "Teşekkürler, Joe."

"O kızdan her zaman hoşlandığımı biliyordum," dedi Shan'a, bir yandan da beni göstererek. "Sende kalsın." Bana geri döndü. "Kilit ve anahtar, duydun mu?"

"Seni duyuyorum, Joe."

"Seksin eğlenceli kısımlarına geçmeden önce, prezervatif ve doğum kontrolünün şart olduğunu vurgulamam gerekiyor," diye hızla devam etti Aoife. "Biri ya da diğeri meselesi değil." Bize bilmiş bilmiş baktı. "Her ikisi de kızlar. Her zaman ikisi de."

"Ve adil bir uyarı," diye araya girdi Joey. "Eğer hapın üzerine kusuyorsan, korunmuyorsun demektir." Ekmeğinin üzerine bir dilim jambon ve ardından bir dilim daha koyarak ekmeği ikiye böldü. "Ve eğer korunmuyorsan, hamilesin," diye ekledi, sandviçin bir yarısını Aoife'a uzatmak için yürüdü. "Ve eğer hamileysen, ebeveyn olursun."

Aoife bize dönmeden önce sandviçinden bir ısırık alarak, "Teşekkürler, aygır," diye cevap verdi. "Eğer doğumdan sonra vücudunuzun mucizevi bir şekilde toparlandığını düşünüyorsanız yanılıyorsunuz. Aşağıda mahvoldunuz kızlar. Cidden. Ben çok kötü yırtıldım ama tanıdığım başka bir annenin vajinasından göt deliğine kadar yırtılmıştı."

"Ön kapıyı kapat!" Dehşete kapılarak bağırdım. "Ew."

"Elini kalbimin üzerine koy." Aoife bir elini göğsüne bastırırken diğer eliyle uyuyan oğlunu kucakladı. "Burada yalan söylemiyorum kızlar. O sakatlanmıştı."

Pints ve piss-ups

GIBSIE

"Atış mı?"

"Hayır."

"İyi, pint?"

"Ben bir bardak su alacağım."

"Bir bardak su alacağım," diye taklit ettim, barda yanımda duran aşırı büyümüş yaratıktan iyice tiksinmiştim. "Bir bardak su içeceksin ve bundan mutlu olacaksın."

"Gibs."

"Tek kelime daha etme Jonathan."

"Tanrım, tamam. Bir bardak Heineken alacağım."

"Aferin sana." Omzuna vurdum. "Dört pint yap, Mary," dedim barın arkasındaki kadına. "Ve beklerken dört tek bebek Guinness içeceğiz."

"Gibs-"

"Kişi başı," diye ekledim ve tezgâha elli avroluk bir banknot attım. "Her zamanki köşemizde olacağız."

"Tek atmayacağım," diye homurdandı Johnny, benimle birlikte masaya doğru yürürken barın yarısını da kibarca selamladı. Herkes en iyi arkadaşımdan bir parça istiyordu ama bu gece benim saatimdeydi.

Masada onlara katıldığımızda hem Hugh hem de Feely "Kaptan, Gibs," diye onayladılar.

Masada bir tabure çekerek, "Çocuklar, lütfen bu büyümüş de küçülmüş herife sadece on sekiz yaşında olduğunu hatırlatın," dedim. "Ve normal on sekiz yaşındaki şeyleri yapması gerektiğini çünkü bu yılın onun için bu olması gerektiğini."

Johnny'nin profesyonellere imza atmayı ertelemesinin tek nedeni, gençliğinin çoğunu kaçırdığını düşünmesiydi. Bunu düzeltmeye kararlıydım. İlk eylem planım, normal altıncı sınıflar gibi Cuma gecesi bira içmekti.

"Hiç olmadığın kadar formdasın," diye teklif etti Hugh, elinde bir tepsiyle gelip önümüze kadehleri koyan Mary'ye kibarca gülümseyerek. "Bu gece izin alabilirsin, delikanlı."

"Peki ya okul?"

Feely, "Kitaplar Pazartesi günü yine orada olacak," diye ekledi. "Akademisyenler için endişelenmene gerek yok."

"Hadi, Kaptan," diye ikna ettim, omzuna vurarak. "Burada biraz anı biriktirelim. Biz farkına bile varmadan gitmiş olacaksın ve o zaman sahip olduğun tek şey pişmanlıkların olacak." Bir kadehe uzandım, onu kaldırdım ve gözlerimle ona da aynısını yapması için yalvardım. "Bizimle bir genç ol."

Johnny birkaç saat sonra, "Hadi Kaptan," diye taklit etti. "Bizimle bir ergen ol." Başını sallayarak göz kırptı ve bana ters ters bakmaya çalıştı. "Seni asla dinlememeyi şimdiye kadar neden öğrenemedim?"

"Sadece senin şansın sanırım," dedim, yarısı boş bira bardağımı onunkiyle tokuşturarak. "Fondip."

"Hayır, hayır, hayır," diye güldü Feely, dikkatimi çekerek. "Ben olsam kolay sorularda elli/elli seçeneğini kullanırdım. Altmış dört bin avroluk bir soruda dört tane tuhaf seçenek arasında sıkışıp kalmış bir adam görmekten daha kötü bir şey olamaz."

"Bu da ne şimdi?" Merakla sordum.

"Hugh, televizyonda Kim Milyoner Olmak İster programına çağrılsaydım hangi hayatları kullanacağımı soruyordu."

"Beni telefon arkadaşın olarak kaydettiğinden emin ol," dedim şakağıma vurarak. "O gösteride çok iyiyimdir."

Bunun üzerine ikisi de gülmekten kırıldı.

Gözlerimi kısmıştım. "Bu çok hoş bir şey." "Kaptan benim ilk uğrayacağım liman olurdu," diye araya girdi Hugh.

Feely, "Ben de öyle," diye ekledi.

"Ve sonra sen, delikanlı," dedi Hugh, Feely'ye dönerek. "Sen de öyle, Hughie."

İhanet.

Tanrım, ihanet!

Feely hâlâ gülerek, "Kişisel bir şey değil Gibs," diye ikna etmeye çalıştı. "Kambur olma."

"Hey Johnny, eğer programa çıkarsan beni ararsın, değil mi?" En iyi arkadaşıma döndüm. "Eğer programa çıkarsan senin telefon arkadaşın olurum, değil mi?"

Johnny sanki üç başım birden çıkmış gibi bana baktı. "Sen neden bahsediyorsun Gibs?"

Başparmağımla Feely ve Hugh'yu işaret ederek, "Cevap vermezsen o pislikler birbirlerini ararlar," diye açıkladım. "Ama sen beni arardın, değil mi?"

"Elbette yaparım Gibs," diye yatıştırdı kolumu okşayarak. "Sen benim bir numaramsın, delikanlı."

Saçmalıktı ama böyle herkesin içinde arkamı kollaması çok şey ifade ediyordu.

"Gördünüz mü şerefsizler," diye homurdandım, biramın kalanını geri fırlattım ve elimi kaldırarak bize bir içki daha getirilmesini istedim.

"Hey, çocuklar, aranızda çocuk isteyen var mı?" En iyi arkadaşıma bakakaldım. "Çocuk mu?"

"Evet." Johnny ciddiyetle başını salladı. "Biraz almayı düşünüyor musun?"

"Çocuk istiyor musun, Kaptan?"

Hugh sordu. "Elbette."

"Şimdi mi?"

"Hayır, şimdi değil, seni lanet olası," diye cevap verdi Johnny, sesi osuruk gibi kızgın çıkıyordu. "Gelecekte."

"Teşekkürler Mary," dedi Hugh, elinde bir bardak daha birayla masamıza gelen yaşlı barmene. O da

ona bir yirmilik uzattı ve dikkatini tekrar kaptanımıza çevirdi, belli ki korkunç konuya dalmıştı. "Kaç çocuk var?"

"Bilmiyorum, belki iki ya da üç," diye düşündü Johnny, birasının son bardağını boşaltırken. "Kesinlikle tek başına bir tane değil." Kaşları çatıldı. "Yalnız kalmalarını istemeyiz."

"Kızlar mı erkekler mi?"

"Ne yapıyorsun sen?" Hugh'ya ters ters bakarak talep ettim. "Bu davranışı teşvik etmeyi bırak!"

Johnny yüzümdeki dehşet dolu ifadeyi görmezden gelerek, "Shan bana ne verebilirse," diye cevap verdi. "Bana ne vermek isterse kabul edeceğim." Tekrar kaşlarını çattı, bir şey düşündü ve sonra, "Biliyor musun, sanırım bir kızım olmasını isterdim," dedi. Konuşurken çenesini kaşıdı. "Oğullarım da olsa çok sevinirdim elbette ama Shan'la birlikte küçük bir kız çocuğu yetiştirmeyi çok isterdim." Omuz silkerek ekledi, "Bilirsin, ona her şeyin ne kadar farklı olması gerektiğini göstermek için."

"Senden iyi bir kız babası olur," diye onayladı Hugh ciddi bir baş hareketiyle.

"Biliyorum," diye kabul etti Johnny, barmen kızın hazırladığı taze biralardan birine uzanarak. "Boş ver, nasıl gideceğini göreceğiz, değil mi? Zaman gösterecek."

Feely çenesini kaşıyarak, "Çocuk istemiyorum," diye düşündü. "Bir aile istediğimi sanmıyorum, nokta."

"Tanrım, kulağa iç karartıcı bir yalnızlık gibi geliyor,"

diye yanıtladı Johnny. Omuz silkti ama cevap vermedi.

Hugh kot pantolonlu kalçasını ovuşturarak, "Claire ve benim büyüme şeklimizi seviyorum," dedi. "Küçük bir kız kardeşe sahip olmak bazen baş belası olabiliyor ama iyi bir hayatımız oldu." Omuz silkti. "Eğer bir ailem olsaydı, sanırım ailemin bize verdiği gibi bir şey isterdim."

"Lynchy ve Aoife'ın daha fazla çocuk sahibi olacağını düşünüyor musun?" "Birkaç yıl içinde, muhtemelen."

"Gelecekteki çocuklarımın nerede olduğunu merak eden varsa," diye araya girdim ve elimi kaldırarak, "Bu sabah odamda bir peçetenin içinde yeni bir parti bıraktım."

Hugh tiksintiyle ürperirken Feely, "Seni hasta herif," diye güldü.

"Filtre, Gibs!" Johnny yan tarafıma dirsek atarak havladı. "Filtrele."

Özür dilemeden omuz silktim. "Ne düşünüyordum biliyor musun?"

"Hayır Gibs, bilmek istediğimizden de şüpheliyim," diye koro halinde üçü de konuştu.

"Düşünüyordum da, ailenin seni laboratuarda pişirecek kadar çok istediğini bilmek güzel olmalı." En iyi arkadaşımın omzunu okşadım. "Adil oyun, delikanlı."

"Aksine mi?"

"Prezervatifteki bir delikten geçerek yolunuzu açmak," diye dürüstçe teklif ettim. "Bunu duymuştum, biliyor musun? Annemle babam ayrılırken. Görünüşe göre o kadar güçlü bir yüzücüymüşüm ki prezervatifte bir delik açmışım."

"Merak etme," diye yatıştırmaya çalıştı Feely. "Ben de bir kazaydım. Annem bana hamile olduğunu öğrendiğinde kırk altı yaşındaymış. Kız kardeşlerimin hepsi büyümüştü. Menopoza girdiğini sanıyordu."

"Tanrım, baba." Johnny'nin kaşları havaya kalktı. "Annen altmış üç yaşında mı?"

"Bu hızlı bir matematik, delikanlı."

Johnny iltifatı geçiştirdi. "Annenin bu kadar yaşlı olduğunu hiç bilmiyordum."

"Neden?" Feely sordu. "Annen kaç yaşında?"

"Kırklı yaşlarının başında," diye yanıtladı Johnny. "Babam birkaç yaş büyük."

"Benimki kırk üç yaşında," dedi Hugh. "Benim eski dostumla aynı."

"Ve benimkiler," diye ekledim. "Hepsi birlikte okula gittiler."

Feely sessizce, "Benim ihtiyar yetmişine yaklaştı," dedi.

"Vay canına," diye geçirdim içimden, başımı sallayarak. "Onlar öldüğünde muhtemelen sen çok genç olacaksın."

"Tanrım, Gibs!" Johnny ve Hugh havladılar. "Filtre!"

"Merak etme," diye kıkırdadı Feely. "Ben ona alışkınım." O sırada telefonu çaldı ve hızla kot pantolonunun cebinden çıkarıp ekrana dokundu.

"Sana kim mesaj atıyor?" Ekranına daha iyi bakabilmek için masanın üzerine eğilerek sordum. Neden, hiçbir fikrim yoktu. İyi bir günde, karnımda bir düzine bira olmadan okumakta zorlanıyordum.

"Gibs," diye azarladı Johnny, gömleğimden tutup beni yukarı çekti. "Bir adama bunu soramazsın."

Feely, telefonunu cebine geri koymadan önce bir mesajın birkaç satırına dokunarak, "Hayır, harika," diye cevap verdi. "Sadece Casey."

"Casey?" Johnny kaşlarını çattı. "Casey kim?"

Hugh kıkırdayarak, "Tanrım, Kaptan, bu kadar zeki bir adama göre çok kötü gözlem yeteneğin var," dedi. "O Aoife'ın arkadaşı."

"Vahşi olan," diye ekledim kaşlarımı sallayarak. "Feely aylardır ona dokunuyor."

"Gibs," diye inledi Feely. "Sakın böyle söyleme, olur mu?"

"Aoife'ın arkadaşı mı?" Johnny boş boş baktı. "Hayır. Hiçbir fikrim yok." "Çünkü ragbi ve futbol peşinde koşmakla çok meşguldün.

Shannon başını kaldırıp geri kalanımıza neler olduğunu görsün," diye güldü Hugh.

"Bu tam olarak doğru değil," diye karşı çıktı Johnny. "Hayatlarınızda neler olduğu hakkında çok şey biliyorum."

"Hah!" Omzuna vurdum. "İyiydi, Johnny."

"Biliyorum lan!" Elindeki birayı bırakıp kollarını göğsünde kavuşturdu ve üçümüze dik dik baktı. "Sen," dedi Feely'den başlayarak. "On sekiz yaşındasın, görünüşe göre bu Casey'yle bir ilişkin var ve üç kız kardeşin en küçüğüsün. Doğum günün Temmuz'da ve radyodaki herkesten daha iyi bir sese sahip gizli bir müzisyensin." Sonra Hugh'ya döndü. "Sen, on yedi yaşındasın, iki çocuğun en büyüğüsün, doğum günün Cadılar Bayramı'nda, Seany'ninki ile aynı, Katie ile uzun zamandır birliktesin ve o senin ilk ciddi kız arkadaşın." Sonunda bana döndü ve "Ve sen, sen çetenin bebeğisin. Doğum günün Mart'ta. Hiç kız arkadaşın olmadı çünkü

Zamanın başlangıcından beri kız kardeşine aşık ve bir Creme Egg'in dikkat süresine sahipsin ve okulun resepsiyonistini beceriyorsun." Nefes nefese kalan Johnny, "Bir şey kaçırdım mı?" demeden önce bize sırıttı.

"Sadece birkaç küçük ayrıntı," diye düşündü Feely, siyah saçlarını yüzünden iterek. "Kimseyle bir durum ilişkisi içinde değilim ama bu etkileyiciydi Kaptan. Ve dürüst olmak gerekirse, Shannon'la birlikte olduğundan beri milyonlarca kez daha iyisin."

"Bu korkunçtu," diye suçladım, dönüp ona baktım. "Benim doğum günüm Şubat'ta, Mart'ta değil. Kesinlikle bir Creme Egg'in dikkat süresine sahip değilim ve okul resepsiyonistini becermiyorum."

Hugh elini kaldırarak, "Katie'yle ben dördüncü sınıftayken çıkmaya başladık," dedi. "O zamandan beri çıkmıyoruz."

"Hayır, hayır, hayır," diye karşı çıktı Johnny. "Özellikle ikinci sınıftayken o kıza takıntılı olduğunu hatırlıyorum." Şakağına vurdu. "Biliyorum çünkü biz daha küçükken onun peşinden gitmek için antrenmanlarını hep kaçırırdın."

Feely kaşlarını ovuşturarak, "Yanlış kız, Kaptan," diye mırıldandı.

"Ne oluyor lan?" Johnny bana dönmeden önce ona bön bön baktı. "Peki senin doğum günün Mart'ta değil mi?"

"Hayır, lanet olası Mart ayında değil, seni en iyi arkadaşın için üzgün bir bahane," diye homurdandım. "Doğum günümü unutman ne büyük yüzsüzlük."

"Üzgünüm Gibs, Mart ayında olduğuna yemin edebilirim." Çenesini kaşıdı. "Neden Mart ayı aklımda?"

"Çünkü Shannon'ın doğum günü Mart ayında," diye homurdandım. "Seni amcık kırbaçlı pislik."

"Ve kız kardeşime de aşık değil," diye araya girdi Hugh. "Sadece öyle olduğunu düşünüyor."

"Sakın başlama," diye uyardım, Hugh'ya ters ters bakarak. "Diğerleriniz gibi pürüzsüz olmayabilirim ya da şuradaki Brains gibi lanet bir matematikçi olmayabilirim -" Johnny'yi işaret etmek için durakladım "- ama pompalayan ve atan bir kalbim var ve

duyguları büyütür. Önemsiyorum. Hissediyorum. Seviyorum. Ve bunların hepsi yalnızca kız kardeşinize yönelik."

"O zaman üstünü değiştir Gibs," diye tersledi Hugh bana bakarak. "Çünkü söylemek zorundayım delikanlı, Dee'ye aletini sokarken kız kardeşime yaklaşabileceğini sanıyorsan fena halde yanılıyorsun. Claire senin çarpık dramana bulaşmaktan daha fazlasını hak ediyor ve bunu sen de biliyorsun."

"Aman Tanrım. Son kez söylüyorum, sikimi Dee'nin içine sokmayacağım!" Ellerimi çaresizlik içinde havaya kaldırarak homurdandım. "Beşinci sınıftan beri o kadının yanına bile yaklaşmadım." Gözlerimi ona dikerek, "Ve şunu bilmeni isterim ki kız kardeşini incitecek hiçbir şey yapmam. Önce kemiklerimin derisini soymayı tercih ederim."

"Onu incitebilecek bir yığın şey yapman dışında," diye ısrar etti Hugh, sesi ciddiydi. "Yapma Gibs, eğer Claire senin ders dışı kaçamaklarını bilseydi, kalbi göğsünden sökülürdü."

Feely, Hugh'nun tarafını tutarak, "Haklı," diye ekledi. "Claire sana aşık, delikanlı. Çocukluğumuzdan beri. Bunu sen de biliyorsun. Bu gizli bir sır değil. Ve eğer sen de aynı şekilde hissetseydin, şimdiye kadar bu konuda bir şeyler yapardın."

"Dur bakalım," dedi Johnny, beni savunmaya geçerek, "kimse Gibs'in burada yanlış kıza aletini sokan tek adam olduğunu söylemiyor. Hiçbirimiz melek değiliz beyler. Herkesin bir geçmişi var."

"Doğru," diye kabul etti Feely.

"Görmedim," diye tersledi Hugh.

"Demek artık tertemiz bir bakiresin, öyle mi?" Johnny kıkırdadı. "Aziz Hugh?"

"Sadece Katie'yle birlikte oldum," diye yanıtladı Hugh, gözleri Johnny'ye kilitlenmişti. "Peki, sen ne düşünüyorsun, Kaptan?"

"Ama o zamandan beri birliktesiniz..." Johnny'nin kaşları havaya kalktı. "Kahretsin."

"Evet." Hugh tersledi. "Aksine ve dinlenme. sen hasta piçler, kendimi tereyağı gibi etrafa saçmıyorum."

Feely kaşlarını kaldırdı. "Tereyağı mı?"

"Tereyağı."

"Hey, ben sadık biriyim," diye homurdandı Johnny. "Kanayan bir Labrador gibi."

"Dinle, bunun geçmişte kiminle birlikte olduğunla hiçbir ilgisi yok ve her şey şu anda ne yaptığınla ilgili," dedi Feely, konuşmayı tekrar rayına oturtarak. "Burada söylemeye çalıştığımız tek şey Claire'in duygularıyla oynamayı bırakman."

Hugh sert bir baş hareketiyle, "Kesinlikle," diye onayladı. "Artık bu saçmalıklarla onu yönlendirmek yok."

Feely, "Onu ya istersin ya da istemezsin," diye ekledi. "Ve eğer istemiyorsan, bu harika, Gibs. Anlaşılabilir. Ama eğer durum buysa, o zaman kenara çekil ve kızın bir hayatı olmasına izin ver. Çünkü sen onun önünde dururken seni aşma şansı yok."

Cumartesi gecesi titreşimleri

CLAIRE

Cumartesi akşamı geç saatlerde sendeleyerek yatak odama girdiğinde Gerard, "En az üç bin kalorilik ve yanında yağ olan büyük, pis bir paket servis istiyorum," dedi. "Ciddiyim bebeğim." Gri bir eşofman altı ve beyaz bir kas yeleği giymiş, sarı saçları diken diken olmuş, çökmüş bir adam gibi görünüyordu. "Burada kaybolup gidiyorum."

"Aman Tanrım?" Darmadağınık görüntüsüne bakarken yarı hayret ettim, yarı güldüm. "Kim kırdı seni?"

"Kimi sandın?" diye iğrenerek cevap verdi bana doğru tökezlerken. "Çabuk, kenara it bebeğim, bacaklarım şişti."

"Bambied demek istemedin mi?" Joey'nin bebek annesinin izniyle öğrendiğim yeni kelimeyi kullanarak kıs kıs güldüm.

"Cidden, o kadar kötü titriyorlar ki diz kapaklarım benden ayrılacakmış gibi hissediyorum," diye inledi ve bir kahkaha atmama neden oldu.

Aoife'a göre bambileşmek, bir erkeğin sizi o kadar şiddetli orgazm etmesiydi ki bacaklarınız ilk kez ayağa kalkmaya çalışan yavru bir geyik gibi titriyordu. Joey ve AJ ile birlikte Kavanagh'ların evindeki ek binaya taşındığından beri Aoife biz kızlar için saygı duyulan, baştan çıkarıcı bir tanrıça haline gelmiş, aklımızı başımızdan alan bilgelik ve bilgiler saçıyordu.

Cidden, Joey'nin bebek annesiyle takıldığım son birkaç hafta içinde seks hakkında dünyadaki on altı yılım boyunca öğrendiğimden daha fazla şey öğrenmiştim.

Aoife Cadılar Bayramı tatilinden sonra Tommen'de bize katılacaktı ve ben sabırsızlanıyordum. Katie'nin çocukluk arkadaşının varlığıyla kabuğundan çıktığını görmenin harika olmasının yanı sıra, onun varlığının Joey için yaptığı şey kıyaslanamazdı.

"Şu titremelere bak," diye kıkırdadım, Gerard kucağımda kıvrılmış olan Cherub'dan kıl payı kurtulup yatağıma yüzüstü yattığında, Mam'ın Brian ve Cherub'ın geçen yazki sevimli yavrularından almamıza izin verdiği üç erkek kedi yavrusu olan, her zaman gürültücü Tom, Dick ve Harry'den bir mola vermişti. Salt ve Pepper Bandon'da yaşayan kuzenlerimiz tarafından sahiplenilirken, Sadhbh'in Clonakilty'deki bir arkadaşı da Millicent'i sahiplenmişti.

Evet, Biggs-Gibson ailesi için kara bir gün olmuştu.

"Bunun komik olduğunu düşünüyorsun ama değil," diye inledi Gerard yatağa doğru. "Çünkü o piç bugün beni spor salonunda Küçük Shannon'a yaptığından daha sert becerdi."

"Gerard, iğrenç!" Yüzümü buruşturarak terli omzuna vurdum. "Buraya gelmeden önce duş alamadın mı?"

"Duş mu?" Başını kaldırıp bana baktı. "Claire, sana geri dönmek için içimdeki her şeyi harcadım!"

"O kadar da kötü olamaz."

"O bir deli," diye savundu. "Bir sadist. Bir daha asla bir spor salonunun içini görmek istemiyorum."

"Evet, dün gece Biddies'de bira içmek karşılığında onunla spor salonuna gitmeyi kabul etmiştin," diye hatırlattım. "Ve eğer doğru hatırlıyorsam, Akademi'de bir yer bulabilmek için ondan seni eğitmesini de istemiştin."

"Eğit beni Claire," diye kestirip attı. "İrademi kırmak değil."

Kahkahamı bastırmak için ağzımı kapattım. "Yani artık profesyonel rugby oyuncusu kariyerine inanmıyor musun?"

"Siktir et," diye inledi ve büyük bir çabayla sırt üstü yuvarlandı. "Ben konfor için yaratılmışım, hız için değil. Aile şirketine katılacağım ve fırıncı olacağım."

"Sen harika bir fırıncısın," diyerek onu şımarttım.

"Ben harika bir fırıncıyım," diye kabul etti ve memnun bir ifadeyle bana baktı. "Ciddi anlamda geliştim."

"Eller aşağı," diye övdüm. "Fırında işe başladığından beri mutfakta bambaşka bir insan oldun." Gülümseyerek ekledim, "Ve senin peri pastaların şimdiye kadar tattıklarımın en iyisi."

"Gördün mü, işte seni bu yüzden seviyorum." Cherub'ı okşamak için elini uzattı. "Beni anlıyorsun."

"Seni anlıyorum," diye güldüm, mırıldayan kraliçemi nazikçe sırtının üstüne yerleştirdim. "Bu yüzden Gerard Gibson'ın bu yırtık versiyonunun -" yataktan kalkmadan önce bir parmağımı yeni yenilenen karın kaslarını gizleyen kumaşın üzerinde gezdirmek için durakladım "- güzel ama ben en çok eski versiyonunu seviyorum."

"Aşk tutacaklarımı özlüyorsun," diye mırıldandı, dikkatlice sırt üstü döndü ve sonra Cherub'ı tekrar karnına yatırdı. "Geceleri seni sıcak tutması için fazladan bir Gibs tercih ediyorsun, değil mi?"

"Belki mi?" Güldüm, zaten hiç aşk tutamağı olmamıştı. "İşte," dedim, üç yaramaz yavru kedimizi kucağıma alıp yatağa taşıyarak şehvet dolu düşüncelerimden uzaklaştım. "Babanıza merhaba deyin."

"Dick!" Gerard mırıldanarak üçü arasında en tüylü olanını kucağına aldı. "Nasılsın oğlum?"

"Tom ve Harry'ye biraz ilgi göstermeyi unutma," diye uyardım, tekrar yatağa tırmanırken. "Her zaman Dick'i kayırıyorsun."

"Ama bunun tek nedeni Dick'imi seviyor olmam," diye mırıldanmaya devam etti ve yavru kediyi burunlarını sürtebilmeleri için yüzüne doğru tuttu. "Öyle değil mi oğlum? Sen benim favorimsin, değil mi? Evet, küçük pembe burnun ve minicik patilerinle öylesin."

"Gerard!"

"Pekâlâ, pekâlâ." Güzel kızıl saçlı yavru kediyi isteksizce yere bırakarak dikkatini Dick'in yavrularına çevirdi. "Dinle bebeğim, tüm çocuklarımızı sevdiğimi biliyorsun ve bunun onların suçu olmadığını da biliyorum ama Tom ve Harry'ye bakıp da onu görmeden edemiyorum."

"Gerard," diye dehşet içinde soluyarak Harry'yi kucakladım. "Nasıl olur da
yapabilir misin?"

"Biliyorum," diye inleyerek kabul etti. "Korkunç, değil mi? Ama elimde değil. Boncuk yeşili gözleri ve o ürkütücü beyaz saçları var..."

"Onların babası Brian olabilir, ama sen onların babasısın! Ve babaların tüm çocuklarını eşit derecede sevmesi gerekir!"

"Biliyorum!" Ellerini yenilgiyle havaya kaldırarak ekledi, "İşte bu yüzden Millicent'ı tutmak istedim. Her santimiyle annesinin kızıydı." Hâlâ kucağında uyuklayan Cherub'u işaret etti. "Şu amcığa bak. Ne kadar güzel ve tatlı olduğuna bak-"

"Aman Tanrım, buna inanamıyorum!" Çığlık attım, çocukları kucağıma aldım ve sepetlerinin yanına geri döndüm. "Bebeklerimizi sevmiyorsun."

"Seviyorum! Bebeklerimizi seviyorum Claire!" Bambu bacaklarını unutan Gerard yataktan fırladı ve aceleyle peşimden geldi. "Ama o piç Brian bana berbat bir hayat verdi. Bunu sen de biliyorsun. Duşta gizlice yaklaşıp popomu tırmaladığı zamanı hatırlıyor musun? Ya da ayak parmağımı ısırdığı ve tetanos aşısı olmak zorunda kaldığım zamanı? Beni travmatize etti Claire. Tom ve Harry'ye her baktığımda tetikleniyorsam elimde değil!"

"Bu korkunç bir şey," diye feryat ettim, yavru kedilerle dolu sepetin önünde diz çökerek. "Merak etmeyin bebeklerim, babanız beni de sizin kadar hayal kırıklığına uğrattı."

"Bekle-" Gerard beni hızlı bir hareketle ayağa kaldırarak yüzümü ona dönmemi sağladı "-kavga mı ediyoruz?"

"Biliyor musun Gerard?" Ellerimi kalçalarıma koydum. "Sanırım öyleyiz."

"Biz bir takımız bebeğim," diye ikna etmeye çalıştı, bir kolunu belime doladı ve beni kendine doğru çekti. "Biz kavga etmeyiz."

"Hayır, hayır, hayır," diye uyardım, kulağını bükmek için uzandım. "Beni kandırma Gerard Gibson. Bundan yumuşak bir dille kurtulamazsın."

"Tamam, ah!" diye homurdandı kulağını avuçlayarak. "Şiddete gerek var mıydı?"

"Evet," diye vurgulayarak cevap verdim.

"Siz ikiniz, her şey yolunda mı?" Yatak odamın kapısı hafifçe vurulduktan birkaç dakika sonra kapı açıldı ve annemin kafası göründü. "Bağrışmalar duyduğumu sandım."

"Gerard bebeklerimizin hepsini sevmiyor," diye öfkeyle bağırdım. "O sadece birini seviyor!"

"Hayır, hepsini seviyorum," diye savundu, telaşlı görünüyordu. "Sadece ikisine bakmaktan hoşlanmıyorum."

"Tom ve Harry mi?" Annem sempatik bir ses tonuyla sordu. "Brian'a benzedikleri için mi?"

"Evet," diye koro halinde ikimiz de aynı derecede öfkelendik.

"Ah canım." Mam kapıyı sonuna kadar iterek odama girdi, gülümsemesini gizlemek için elini kullandı. "Tamam, hadi içelim." Yatağıma doğru yürüyen annem oturdu ve bacak bacak üstüne attı. "Teker teker."

"Aylarca bebeklerimize baktım," diyerek oraya ilk ben vardım. Tamam, çığlık atarak. "Cherub onlara bakmayı reddettiğinde gece beslemelerini yaptım. Bu bebekler onun da sorumluluğundayken onlar için uykusuz kaldım!" "Hayır, hayır, hayır, o konuya girme bile!" diye uyardı. bir alkış. "Bebeklerimiz için elimden gelen her şeyi yaptım!" "Onları sevmek dışında," diye karşılık verdim.

"Seni koca sikli!" "Diline dikkat et Claire," diye azarladı Mam.

"Çok özür dilerim," diye boğuldu Gerard, gözleri irileşmişti. "Seni rahatlatmak için onları her hafta sonu evine götüren kimdi? Cherub'ın veterinerdeki doğum faturasını ödemek için annemin fırınında işe giren kimdi? Ya da kendi annelerini becerip ensest köylü bebekleri olmasın diye oğlanlara kısırlaştırma ameliyatı yaptıran?" Göğsünü tokatladı. "Bu koca sik, işte o!"

"Dil, Gibsie."

"Evet, Gerard." Annemin sesini alçaltması ricasını duymazdan gelerek gözlerimi göklere yuvarladım ve "Ne

Harika bir hafta sonu babasısın. Her şeyi daha iyi hale getirmek için cüzdanınızı çıkarın. Babalık paradan daha fazlasıdır!"

"Reginald tam zamanlı olarak benimle yaşıyor!" diye ellerini havaya kaldırarak bana bağırdı. "Ve senden onun için tek bir tırtıl bile nafaka istemedim. Hayır, çünkü bütün yaratıkları kendim kazıyorum. Her gün. O yüzden bana büyüklük taslama bebeğim!"

"Ve bunu yaptığın için sana minnettarım," diye isteksizce karşılık verdim. "Tırnaklarımın kirlenmesinden nefret ettiğimi biliyorsun."

"Bunu biliyorum." Ellerini kalçalarına koyan Gerard sertçe başını salladı. "İşte bu yüzden senden bunu yapmanı hiç istemedim."

"Ve bebeklerimizi finanse ettiğin için," dedim, hala yarı bağırarak, mücadelenin vücudumu terk ettiğini hissedebiliyordum. "Ailemizin geçimini sağlayan kişi olduğun için de sana minnettarım."

"Sorun değil," diye karşılık verdi, sesi hala benimkini yansıtır şekilde yüksek ve sertti. "Sen ve çocuklar için en azından bunu yapabilirim. Ne kadar harika bir anne olduğunu takdir ediyorum." Ses tonunu kasıtlı olarak sertleştirerek ekledi: "Bunu başka biriyle yapmak istemezdim."

"Ve sen bir hafta sonu babasından çok daha fazlasısın," diye itiraf ettim, sesim yumuşayarak. "Ve ben de bunu başka biriyle yapmak istemezdim."

"Tamam o zaman." Sertçe başını salladı. "Hâlâ kavga ediyor muyuz, yoksa kucaklaşarak halledebilir miyiz?"

"Sarılın," diye cevap verdim, doğruca ona doğru koşarak. "Kesinlikle sarılın."

"Tanrıya şükür," diye cevap verdi Gerard, beni sarıp sarmalayarak. "Hayatımın en kötü on dakikasıydı."

"İkinizle ne yapacağım ben?" Annem yatağımın üzerindeki tüneğinden güldü. "Yaşlı evli bir çift gibisiniz."

Gibsie ciddi bir omuz silkmeyle, "Bilmiyorum Sinead," diye cevap verdi. "Ama her neyse, yemek etrafında dönüyor olabilir mi? Tercihen Çinlilerden ya da çıtırlardan bir şeyler."

"Hayır, hayır, lütfen chipper olmasın," diye itiraz ettim,

anneme ulaşmak için Gerard'ın etrafından dolaştım. "Geçen gün çipli yemek yedik.

Cumartesi gecesi. Bütün hafta biftek satay yemek için can attım." "Ooh, evet." Gerard'ın gözleri parladı. "Şunu iki biftek yap
satays."
"Siyah fasulye soslu." "Ve yumurtalı kızarmış pilav."
"Bir porsiyon cips alalım mı?" Başımı bir yana eğerek sordum. "Yoksa sadece karidesli kraker mi alacağız?"
"Karidesli kraker," diye onayladı Gerard sert bir baş hareketiyle.
"En son ne zaman cips aldığımızı hatırlıyor musun?" "Tuzlu ve biberli olanları mı?"
"Hayır, onlar vahşiydi. Ben vıcık vıcık olanlardan bahsediyorum."
"Ew, evet." Bu anıyı hatırlayınca burnumu kıvırdım. "İyi karar, Gerard." Anneme dönerek yemek siparişimizi sıraladım ve sonunda bir şişe gazlı portakala dokundum.
"İkinizle ne yapacağımı sorduğumda, genel olarak maskaralıklarınızdan bahsediyordum," dedi Mam eğlenerek. "Karnınızı doyurmaktan değil."
"Karnımızı doyuralım," diye teşvik ettim, Gerard'ın karnını okşamak için uzanırken o da benimkini okşamak için uzandı.
"Evet, lütfen yap," diye onayladı ciddi bir baş hareketiyle. "Burada kaybolup gidiyoruz."
"Siz ikiniz." Mam güldü. "Pekâlâ. Ben yemek sipariş edeceğim. Siz ikiniz şu yavru kedileri temizleyin ve aşağıya gelip diğerlerine katılın."
"Diğerleri mi?"
"Hugh ve Katie oturma odasındalar," diye açıkladı. "Vardiyam için işe gitmeden önce Çinlileri arayıp dördünüz için sipariş vereceğim. İhtiyacınız olursa babanız üst kattaki ofiste. İşe yetişmesi gerekiyor ve bunun ne anlama geldiğini biliyorsunuz, o yüzden lütfen sadece mecbur kalırsanız yukarı çıkın."
Bir zamanlar süper başarılı bir emlak geliştiricisi olan babam, on yıl önce kurumsal işine havlu atmıştı. En iyi arkadaşı öldükten sonra babam işi bırakmayı seçti.

Koşuşturmacanın içinde kendini tavan arasına kapatıp gizemli cinayet romanları yazmayı tercih etti. Bu onun için katartikti ve Joe öldükten sonra onu ele geçiren kederle başa çıkma yoluydu. Kitaplarının çılgınca popüler olması da cabasıydı.

"İyi olacağız," diye koro halinde birbirimize bilmiş bilmiş baktık. Çünkü annem işe gittiğinde babam bizi kontrol etmek için aşağıya inmeyecekti. Bedava ev.

"Hm." Mam başını bir kez daha sallayarak odadan çıktı. "Oh, ve gelecekteki referans için, kapıyı açık tut, Claire."

"Ama ya Dick kaçar ve yine Hugh'un odasına gizlice girerse?" Arkasından seslendim.

"Kaçmasından endişe ettiğim sik o değil," diye mırıldandı Mam nefesinin altında.

Clibsie takımı kazandı.

CLAIRE

İki saat sonra Çin yemeği, annemin büfesinin içindekilerin yarısıyla birlikte yıkılmıştı; ön odada kilitli tuttuğu ve Noel için depoladığı alkol, bisküvi ve şekerleme kutularının bulunduğu büfe.

Tabii ki Hugh ve ben söz konusu büfenin "kayıp" yedek anahtarına sahiptik ve yıllarca her seferinde azar azar alarak Mam'ı göze çarpmadan alt etmeyi başarmıştık. Çakırkeyif olacak ve çikolataya doyacak kadar alıyorduk ama annemi uyaracak ya da kokusunu alacak kadar değil.

"Sen sürekli kuralları değiştirirken ben nasıl ayak uyduracağım?" Gerard elindeki son kartı sehpanın üzerine fırlattı ve içi şeri dolu süslü bir kadeh aldı. "İkinizin de canı cehenneme," diye homurdandı, serçe parmağını uzatarak içkisinden bir yudum aldı. "Hile yaptığınızı biliyorum."

Hugh kıkırdayarak, "Bu Snap, Gibs," dedi ve bir kartı yığının üzerine bıraktı. "Snap'te hile yapamazsın."

"Şak!" Elini devasa yığının üzerine vuran Katie heyecanla ciyakladı. "Yine."

"Gördün mü?" Gerard, Hugh ve Katie'nin önündeki devasa kart destesini işaret ederken gözleri büyüdü. "Lanet olası dolandırıcılar."

"Oyuncudan nefret etme Gibs," diye kıs kıs güldü Katie, arkasında koltukta oturan kardeşime yaslanarak. "Oyundan nefret et."

"Hayır, Johnny ve Shan kesinlikle gelmiyorlar," diye ekledim, az önce aldığım kısa mesajı okuyarak

Shannon'dan. "Kusura bakmayın çocuklar. Erken yatacağız. Yarın kafede görüşürüz. X. X. X." Rüya gibi bir iç çekişle telefonumu kucağıma attım ve Baileys Irish Cream ile karıştırılmış dondurma kâsemi aldım. "Aww."

"Bahse girerim romantik bir şeyler yapıyorlardır," diye sevindi Katie. "Mumlarla," diye cevap verdim hüzünle.

"Ve romantik müzik," diye onayladı Hugh'un bira şişesinden bir yudum alırken.

Gerard homurdandı. "Eminim sevişiyorlardır."

"Gerard!"

"Gibs!"

"Haklı," diye güldü ağabeyim, Katie'nin kaburgalarına nişan aldığı dirseği savuştururken. "Görünüşe göre Kaptan, Shannon'ın hayatını buldozerle ezmekten daha fazlasını yapıyor."

"Oturup Snap oynamadıkları kesin," diye ekledi Gerard, sehpaya tiksintiyle bakarak. "Bize neler oluyor çocuklar? Bugün Cumartesi gecesi ve biz arabalarımızdan inip dışarı çıkmamız gerekirken bir grup yaşlı gibi kart oyunları oynuyoruz."

"Daha on altı yaşındayım, sorunum da bu zaten," diye teklif ettim. "Ve siz üçünüz sadece on yedi yaşındasınız."

"Uzun sürmeyecek." Gerard kaşlarını sallayarak Hugh'ya bir avuç Minstrels attı. "Kayınbiraderim ay sonunda on sekiz yaşına girecek."

"Doğum günün Cadılar Bayramı'na denk geldiği için çok şanslısın bebeğim," diye ekledi Katie. "Ne kadar havalı değil mi?"

"Düşünsene delikanlı, annenle baban o yıl müthiş bir Sevgililer Günü geçirmiş olmalı."

"Rahatsız edici bir fikir Gibs," diye homurdandı Hugh, ağzına bir çift Minstrels atıp geri kalanını Gerard'a fırlatmadan önce. "Ama etkileyici bir kavrama matematiği."

"Lafı açılmışken." Son bir kaşık alkollü dondurmayı ağzıma attıktan sonra kasemi sehpanın üzerine bıraktım ve ayağa fırladım. "Cadılar Bayramı kostümleri hakkında konuşmalıyız."

"Hayır." Hugh başını salladı. "Gerçekten bilmiyoruz."

"Evet, var," diye karşı çıktım, ellerimi birbirine sürterek. "Annem Cadılar Bayramı'nda senin doğum günün için evde bir parti düzenliyor. Süslü kıyafetler giyeceksin ve bu isteğe bağlı değil."

"Woohoo." Şarabını bitiren Gerard, şişeye uzanmadan önce boş bardağa baktı. "Bu yıl ne olarak gidiyoruz bebeğim?"

Heyecanla dolup taşarak, tüm dikkatimi ona vermek için etrafımda döndüm. "Tamam, bu yıl grubumuzda kız-erkek oranı eşit olduğu için, beşe beş, hepimizin ünlü çiftler olarak gidebileceğimizi düşünüyordum."

Gerard konsantrasyon içinde kaşlarını çatarak büyükannesinin şeri şişesinin kapağını açtı ve derin bir yudum aldı. "Dinliyorum." "Resim Bu," I söyledi Onu, El sallamak benim eller etrafında "Sen ve ben, PVC deri içinde sallanıyoruz." Şaşkınlık yüzünü kapladı. "Mötley olarak mı gidiyoruz?
Crüe?"

"Hayır, aptal, Danny ve Sandy," diye güldüm.

"Grease'den." Gözleri parladı. "O filme bayılıyorum!"

"Biliyorum. Zaten kostümlerimiz üzerinde çalışıyordum." Utangaç bir ifadeyle gülümseyerek, "Joey ve Aoife için Joker ve Harley Quinn'i düşünüyordum," diye ekledim.

"Evet, bunu kesinlikle görebiliyorum," dedi Katie hevesle başını sallayarak. "Ama giyinmek isteyecek mi?" "Bilirsiniz, doğum yaptıktan sonra falan?" diye ekledi.

"Lütfen, sen onun vücudunu gördün," diye karşılık verdim. "Kız bebekten sonra, bebekten önce olduğundan daha da ateşli."

"Katılıyorum," diye yanıtladı Katie. "Aoife'ın fiziği için adam öldürürdüm."

"Biliyorum, değil mi?" Işıldadım. "Ve sonra sizin için Pretty Woman'dan Edward ve Vivian'ı düşünüyordum."

"Huh." Katie kaşlarını çatarak başını iki yana eğdi ve "O bir fahişe değil miydi?" diye sordu.

"Peki saçları ağarmamış mıydı?" Hugh da aynı derecede şüpheci görünerek ekledi.

"Sen sarışınsın, Hugh. Yeterince yakın. İşe yaramasını sağla," diye atıldı Gerard, büyükannemizin Noel şarabının tadını çıkarıyordu. "Şimdi, kız kardeşinin yaratıcı sürecini bölme, lanet olsun." Şişeden kocaman bir yudum daha aldı ve elini amaçsızca salladı. "Senin gibi, tatlım."

Onun sevimli sarhoş ifadesine hoşgörüyle gülümseyerek hızla devam ettim. "Ve sonra Johnny ve Shan için, bu hiç akıllıca değil."

Katie gülümsedi. "Romeo ve Juliet

mi?" "Evet!"

Onaylarcasına başını salladı. "İyi seçim." Ben de

ona gülümsedim. "Biliyorum, değil mi?"

"Bekle." Kardeşim elini kaldırdı. "Kitapta ikisi de ölmemiş miydi?"

"Film versiyonundan bahsediyor," diye homurdanarak cevap verdi Gerard. "Salak herif."

Hughie alaycı bir tavırla, "Film versiyonunun da aynı kaderi paylaştığına eminim Gibs," dedi.

"Benim Ballylaggin versiyonumda ölmüyorlar," diye karşılık verdim ve hemen devam ettim. "Liz ve Patrick için de Morticia ve Gomez Addams gibi biraz daha keskin bir şey düşünüyordum - bilirsiniz, Lizzie'nin kişiliğine uyması için."

"Aman Tanrım, bayıldım," diye güldü Katie, alkışlayarak. "Claire, sen bir dahisin."

"Anlamıyorum," diye atıldı Hugh. "Birincisi, o sarışın. İkincisi, süslü püslü giyinmez ve üçüncüsü, eğer ortaya çıkarsa Pierce'la birlikte olacaktır."

"Lanet olsun, Hugh," diye mırıldandı Gerard. "Kız kardeşinin yaratıcı sürecini bölmeyi bırak."

"Şeri içmeyi bırakmak isteyebilirsin Gibs," diye kıkırdadı Katie. "Orada biraz alınganlaşıyorsun."

"Gerek yok. Çoktan bitti." Şişeyi vurgulamak için ters çevirdi ve kestane rengindeki sıvıdan tek bir damlanın elinin arkasına damlamasına neden oldu. Asla bir

Gerard savurganlık olmasın diye hemen diliyle yaladı. "Gördün mü?"

"Ah, Gibs, delikanlı. Sabah başın fena halde ağrıyacak," dedi Hugh, yüzünü buruşturarak. "Akşamdan kalma bir şeri berbat bir şeydir."

"Liz, Patrick Gomez olarak giderse Morticia olarak giyinmeyi çoktan kabul etti," dedim kardeşime, kendini beğenmiş hissederek. "Ve son mesajına göre Pierce'la hiçbir yere gitmeyecekmiş."

"Yine mi gittiler?"

"Evet." Omuz silktim. "Eğer sarkaç sallanır ve partiden önce tekrar bir araya gelirlerse, o zaman Fester Amca olarak gidebilir."

"Kız kafasının nerede olduğunu bilmiyor," diye düşündü Katie.

Gerard bir kase patlamış mısır kaparak, "Doğru," diye söze karıştı. "Yıllardır bir sıcak bir soğuk esiyor. Öyle değil mi, Hugh?"

"Gibs." Kardeşimin tüm vücudu kaskatı kesildi.

"Yapma." "Ne dedim ben?"

"Hiçbir şey," diye tersledi Hugh. "Bu şekilde kalsın." "Özür dilerim delikanlı. Sinirime dokunmak istememiştim."

"Yapmadın."

"İlk aşk çok acıtır, değil mi?" "Gibs!"

Katie güldü ve sehpadan bir şişe bira daha alarak, "Sorun çıkarmaya çalışmayı bırak," dedi. "Ben zaten her şeyi biliyorum. İlk tanıştığımızda Hugh anlatmıştı."

"Gerçekten mi?" Gerard muzipçe sırıttı ve bir parça patlamış mısırı kardeşime fırlattı "Sana her şeyi anlattı mı?"

"Bu kadar yeter dedim, delikanlı," diye tersledi Hugh. "Kimse bunu duymak istemiyor, delikanlı."

Çocukluğumun en büyük ihanetini hatırlayınca keyfim hızla kaçarken, "Ben de aynı fikirdeyim," dedim.

En iyi arkadaşım ve kardeşim.

İğrenç.

Biz çocukken iğrenç derecede yakın arkadaş olmaları bir yana, Lizzie dördüncü sınıfta ağabeyimin kız arkadaşı olmayı kabul ederek arkadaşlığın temel yasasını çiğnedi.

Tamamen masum olması benim için önemli değildi. Benim gözümde bu kızlık kurallarına karşı işlenmiş bir suçtu ve üç hafta boyunca konuşmamamıza neden olmuştu.

Asla kin tutacak biri olmadığımdan, pes ettim ve onun arkadaşı olma görevime devam ettim, bu arada gizlice ayrılmalarına ve arkadaşıma geri kavuşmama kadar günleri saydım.

O zamanlar bunu asla itiraf etmemiştim ve etmezdim de ama öfkem büyük ölçüde kıskançlıktan kaynaklanıyordu. Lizzie kardeşimle çıktığı için değil. Ama Gerard bana hiç sormamışken o ona sormuştu.

Hugh, Lizzie'nin çocukluk aşkıydı ve Gerard da benim.

Lizzie kendi atışını yaptı, ben yapamadım.

"Hizzie dönemi bir milyon yıl önceydi." Yanındaki kanepeye uzanıp bacaklarımı kucağına attım ve iç çektim. "Artık Hatie dönemindeyiz."

"Hatie dönemi." Gerard başını geriye attı ve kahkahalarla uludu. "Oh Claire-Bear, bu kulağa korkunç geliyor." "Ne?" Koluna bir tokat attım. "Kughie'den daha iyi dönemi."

"Kughie!" Bu terim Gerard'ın daha yüksek sesle gülmesine neden oldu. "Yapamam... Yapamam..."

"Hugh kıkırdadı, omuzlarındaki gerginlik azalmıştı. "Sanki seninki çok daha iyi."

"Evet," diye kıs kıs güldü Katie. "Clibsie." "Her neyse, delikanlı, Clibsie'yi her gün Kughie'ye tercih ederim."

"Öyle mi, Glaire?"

Gerard bir kahkaha daha attı. "Glaire hâlâ Hatie'den daha iyi."

"Clibsie takımı kazandı," diye alay ettim ve Gerard'ı yumrukladım. "Şanssız çocuklar."

"Pekâlâ, Clibsie takımı," diye kıkırdadı Katie. "Paranızı ağzınızın olduğu yere koymak ve üstün ikilinin kim olduğunu öğrenmek ister misiniz?"

Gerard ciddiyetle, "Benim param üst katta," diye cevap verdi. "Dört ayak üzerinde dolaşmak."

"Şaka yapıyordum," diye kıkırdadı ve sehpayı temizledi. "Hadi bir oyun oynayalım. Clibsie Takımı Hatie Takımına karşı."

"Hatie," diye homurdandı Gerard.

"Eziklerin paket servis gecesinden sonra mutfağı temizlemesine ne dersiniz?" diye sırıtarak teklif etti. "Bir ay boyunca her Cumartesi gecesi."

"İki ay olsun, anlaşırız," diye karşı pazarlık yaptı Gerard, dikkat kesilmişti.

"İki ay o zaman," diye meydan okudu. "Kabul ediyor musunuz?"

"Oh, Donkey Kong gibi oynuyor," d i y e cevap verdi Gerard, artık tamamen yatırım yapmıştı. "Düşüyorsun, Hatie."

"Ne tür bir oyun?" Merakla sordum.

"Scrabble'a ne dersin?" Katie teklif etti. "Sizin bir tahtanız var, değil mi?"

"Oradaki başka bir arkadaşına telefon et," diye karşılık verdi Gerard kocaman bir başparmakla. "Çünkü benden bir şey çıkmaz."

"Monopoly?"

"Hayır, üzerinde kelimeler olan herhangi bir masa oyunuyla uğraşamam."

"Poker mi?"

Gözleri muziplikle parlıyordu. "Strip poker!"

"Ew, Gerard!" Çekindim. "İğrenç."

"Ah, merhaba?" Hugh aramızda eliyle işaret etmeden önce ona baktı. "Odada tam kan akrabalarımız var."

"Ah hadi, delikanlı," diye yalvardı Gerard. "Takım için bir tane al."

"Zor pas," diye tersledi Hugh. "İlerle, sapık." "Ooh, ooh, a n l a d ı m . " Hızla ayağa kalktı, Katie bir mutfağa yöneldi ve birkaç dakika sonra babamın Jameson'ından bir şişe ve dört shot bardağıyla geri döndü.

"Hadi Never Have I Ever oynayalım."

"Ooh, bu tehlikeli olabilir." Ellerini neşeyle birbirine sürten Gerard şişeye uzandı. "Hadi yapalım şunu."

Kemer altı

GIBSIE

İyi huylu bir Never Have I Ever oyunu olarak başlayan şey, Jerry Springer'ın çarpık bir bölümünü andıran bir şeye dönüşmüştü.

Belki damarlarında dolaşan viskinin etkisiydi, belki de Lizzie fiyaskosunu gündeme getirmenin intikamıydı, ama Hugh sorularıyla alev alev yanıyordu.

"Bernadette Brady'yi ikinci sınıftayken The Boiler Room diskosunda duvara karşı hiç parmaklamamıştım."

Savage.

"Kimse yok mu?" Hugh kışkırtmaya devam etti; dolu kadehini kaldırırken gözleri bana dikilmişti. "Hiç kimse mi?"

Piç kurusu.

Sarhoş olsam da olmasam da yanımda oturan kızın son derece farkındaydım. Bu tehlikeli bir oyundu ve sorusu belden aşağı vuruyordu.

Ne yazık ki kadehimi dudaklarıma götürdüm ve geri fırlattım.

Claire yanımda kaskatı kesilip "İğrenç" diye mırıldandığında kendimden nefret ettim.

"Pekâlâ çocuklar," diye mırıldandı Katie, hepimizle birlikte rüzgâra karşı üç yaprak. "Belki de bu geceyi bitirmeliyiz?"

Evet, siktir et. "Benim sıram." Neredeyse boşalmış viski şişesini kaptığım gibi beceriksizce bardağımı doldurdum ve havaya kaldırdım. "Annem tarafından ağaç evde kız arkadaşımla öpüşürken hiç yakalanmadım mı?"

Hugh kadehini dudaklarına götürdüğünde Katie şaşkınlıkla başını salladı. "Sinead bizi hiçbir zaman

ağaç ev, Hugh."

Al bakalım, sikik.

Hugh yüzünde suçluluk dolu bir ifadeyle viskiyi boğazından aşağı fırlattı ve kız arkadaşının "Oh" diye fısıldamasına neden oldu.

"Benim sıram." Öfkelenen Hugh, şişedeki son damlayı bardağını doldurmak için kullandı, açıkça öfkeliydi. "Daha önce hiç yaşlı bir kadını becermemiştim."

Ben de aynı şekilde öfkelenerek ona ters ters baktım. "İç bakalım Gibs," diye ısırdı.

"Yapamam, delikanlı."

"Bu bir doğruluk oyunu."

"Biliyorum," diye kestirip attım. "O zaman al şu lanet iğneyi." Çenem sıkıştı.

"Hayır."

Katie elini erkek arkadaşının omzuna koyarak, "Çocuklar, sanırım durmamız gerekiyor," diye tekrar denedi. "Aranızdaki şey çok derinleşmeye başladı."

Hugh, kız arkadaşının yalvarışını duymazdan gelerek, "Soruyu asla okul yönetiminden birine aletimi sokmadım şeklinde yeniden ifade etmeme ne dersiniz?" diye sordu. "Fondip, delikanlı."

Gözümü kırpmadan kadehi dudaklarıma götürdüm ama son saniyede durup kadehi ters çevirdim ve viskinin eşofmanımın kumaşına sızmasını umursamadım.

"Kuralları çiğnedin." Hugh kollarını göğsünde kavuşturdu. "Biz kazandık."

Umursamazca omuz silktim. "Sen öyle diyorsan, delikanlı." "Sizler temizlik görevindesiniz."

"İki ay boyunca."

"Hayır, hayır, hayır..." Claire yüksek sesle esneyerek kolumun altına girdi ve daha da yakınıma sokuldu. "İyi geceler çocuklar. Bu gece bana temizlik yok."

"Hayır..." diye feryat eden Katie, Claire'in kolunu çekmek için kanepeye tırmandı. "Bu ikisi beni yalnız bırakırken

sidik yarışı yapsınlar."

"Ama ben sarhoşum," diye yarı fısıldadı, yarı mırıldandı Claire, bir şekilde kucağıma tırmanmayı başararak. "Ve çok... uykum var." Derin bir nefes alarak bir kolunu gevşekçe boynuma doladı. "Mm..." Yanağıyla göğsümü okşarken, boştaki eliyle gömleğimi yumrukladı ve fısıldadı, "Beni yatağa götür, Gerard."

Başka herhangi bir durumda, onun bu sözleri söylediğini duymak içimde bir heyecan yaratırdı. Bunun yerine, içimde büyük bir suçluluk duygusu kabardı, öyle ki beni ayılttı.

"Yer dönüyor Gerard," diye hıçkırdı. "Mm ... düşmeme izin verme."

Tanrım.

Ona viski içirirken ne düşünüyordum ki?

Onu da yanıma alarak ayağa kalkarken, ayılmak için bilinçli bir çaba sarf ederek, "Yanındayım Claire," diye ikna ettim. "Benimle güvendesin, bebeğim."

"Biliyorum," diye onayladı memnun bir iç çekişle, gözleri hâlâ kapalıydı. "Benim kankam."

Hâlâ bana hançer gibi bakan Hugh'yu görmezden gelerek, her şey göz önüne alındığında etkileyici bir şekilde düz bir çizgide merdivene doğru yürümeye devam ettim.

Sorumluluk sahibi bir sarhoş olmaktan çok uzaktım. Genellikle, grupta dikkat edilmesi gereken arkadaş bendim.

Ama bu gece farklıydı.

Bu gece, erkek olmak zorundaydım. Çünkü bu Claire'di.

Sahanlığın tepesine ulaştığımızda "Neredeyse geldik," diye ikna ettim. "Birkaç adım daha -" kapısını tekmeleyerek açmak için durakladım "- ve güzel, sıcak yatağında uyuyabilirsin."

"Seninle."

"Eğer istediğin buysa," diye yanıtladım, onu yatağının kenarına oturtarak.

"Ben de hep bunu istiyorum," diye mırıldandı, bir o yana bir bu yana sallanarak.

"O zaman ben kalırım," diye onayladım, Cherub ve bebekleri hızla kendi sepetlerine geri götürdüm. "Ben burada seninle olacağım."

"İyi," diye hıçkırdı. "Çünkü çok sarhoşum." "Evet bebeğim,

biliyorum." Suçluluk duygularımın içinde boğulurken onun yanında. "İyi olacaksın." Ayaklarına uzanarak Ugg botlarını nazikçe çıkardım ve ayakkabı kutusuna attım. "Sabah yağmur gibi yağacak." Tuvalet masasına doğru yürüdüm ve her gece yatarken taktığını bildiğim saç bandını aldım. "Ve sana güzel, çıtır bir kızartma pişireceğim."

"Kusabilirim," diye itiraf etti. "Midem bulanıyor."

"Kusmukla aram iyidir. Sadece üzerimi kanatmayın ve biz Altın," diye cevap verdim, yanına oturarak. "Şimdi, bu şeyi nasıl takacağız?" Elimden geldiğince konsantre olarak, tıpkı onun yapabileceği gibi kafa bandını dikkatlice yerleştirdim.

Zayıf bir ses tonuyla, "Bağla lütfen," diye talimat verdi, omzuma yaslanarak. "Olur da..." sözünü tamamlayamadan bir hıçkırık çıktı ağzından "... kusarsam."

"Ah, kahretsin, Claire-Bear." Bileğindeki kalın kumaş tokayı alarak buklelerini gelişigüzel bir at kuyruğu haline getirmeye çalıştım. "Burada beni yakamın iğnesine bağlıyorsun."

"Sen her zaman benim kahramanımsın," diye yarı geveledi, yarı güldü. "Çok güzelsin."

İltifat karşısında kaşlarımı salladım. "Teşekkür ederim."

"Öylesin," diye teklif etti, sesi ciddiydi. parmağını yanağımda gezdirdi. "Çok güzelsin."

"Keskin karın kaslarımın ve güçlü çene hatlarımın yok edemeyeceği bir çocuksu cazibem olduğu söylenir."

"Ve aptalca," diye geveledi. "Süper aptal."

"Seni seviyorum." Kelimeler ağzımdan kendiliğinden döküldü. Gülümsemeye zorlayarak yanağını şakacı bir şekilde sıktım ve "benim küçük sinsi tavşanım" diye ekledim.

"Çok teşekkür ederim-" hıçkırmak için durakladı "- benim küçük maymunum."

"Spud maymunu mu?" Güldüm. "Aklına gelen tek şey bu mu?"

"Evet," diye o da güldü ve ardından fiziksel acıya benzeyen bir şekilde hızla kasıldı. "Tanrım, hayır!"

"Ne?" diye sordu. Aniden değişen ruh hali karşısında irkilerek sordum. "Neyin var?"

"Çok üzgünüm Gerard."

Bu sözler ağzından çıktığında kalbim aynı anda hem durmuş hem de hızlanmış gibiydi.

"Üzgün müsün?" Anında, onu daha iyi hale getirmek için ilkel bir dürtü duydum. Onu mutlu etmek için. "Neden üzgünsün, bebeğim?"

"Ugh." Rahatsızlık içinde inleyerek elleriyle yüzünü kapattı ve öne doğru eğildi. "Unut gitsin."

"Hey - hey, bana bak, Claire." Önünde çömelerek ellerini çektim ve bana bakması için onu zorladım. "Konuş benimle."

Kahverengi gözleri benimkilere kilitlendi, bakışlarımızda çekiş bulmadan önce uzun bir süre puslu ve odaklanmıştı. "Çünkü."

"Çünkü?" Hâlâ yüzünü avuçlayarak ikna etmeye çalıştım.

"Çünkü beni doğru şekilde sevmiyorsun," diye fısıldadı, dokunuşuma doğru eğilerek. "Beni sevmen için ihtiyacım olan şekilde." Uzandı ve ellerimi kendi elleriyle kapattı. "Benim seni sevdiğim gibi."

Eğer daha önce kalbimin kırıldığını düşündüysem, onun savunmasızlığını duyduğumda göğsümde paramparça oldu.

"Seviyorum," diye cevap verdim, kabaca boğazımı temizleyerek. "Seni pek çok yönden seviyorum."

"O zaman neden?" diye mırıldandı. "Neden sadece beni öpmüyorsun?"

Çünkü çok korkuyorum. "Claire."

Titrek bir nefes vererek yaklaştı.

Ağzı benimkinden kıl payı uzaktayken "Yapma," diye yalvardım.

"Neyi yapmayayım?"

"Biliyor musun," diye boğuk bir ses çıkardım, göğsüm kabarırken ve vücudum titrerken alnımı onunkine dayadım.

Şehvet ve dehşetin karışımı. "Bu her şeyi değiştirecek."

"Bu o kadar kötü bir şey mi?"

Bunu kendime açıklayamazken ona nasıl açıklayabilirdim? Sevgi hissetme arzusu ve ondan kaçma dürtüsü tek bir nefeste. Kahretsin, belki de Anne haklıydı ve onunla daha fazla seansa ihtiyacım vardı çünkü bu gece hayatta kesinlikle kazanamıyordum.

"Evet," diye itiraf ettim sonunda, kalbim göğsümde çılgınca çarpıyordu. "Senin için."

"Sonsuza dek bekleyemem Gerard," diye fısıldadı, yavaşça geri çekilirken sesi hüzünle doluydu. "Çok fazla acıyor."

Acı.

Bu anda her yerdeydi.

"Biliyorum," demek için kendimi zorlarken, kalbim onun kalbine biraz daha dayanması için bağırıyordu.

Herkes Yakup'un merdivenine binsin, iş merdivenine.

CLAIRE

"Hâlâ bekliyorum çocuklar," diye mırıldandım, üç tek kullanımlık sıcak çikolata bardağını yere bırakıp ertesi öğleden sonra en sevdiğimiz kafede kapmayı başardıkları masada arkadaşlarıma katılırken. "Benimle çok gurur duyduğunuzu söyleyin."

"Süper mi?" Lizzie gözlerini devirdi ve kupasına uzandı. "Neyiz biz? Yine mi beş yaşındayız Claire?"

"Hayır, hepimiz on altı yaşındayız ve hiç öpüşmedik," diye cıvıldadım, dün geceki maskaralıklar göz önüne alındığında hak ettiğimden daha iyi hissediyordum. Görünüşe göre bir atın midesine ve bir yarı-tanrının dokunulmazlığına sahiptim. Akşamdan kalma kim?

"Kendi adına konuş," diye homurdanarak karşılık verdi kuru zekalı arkadaşım. "Öyle değil mi, Shan?"

"Liz," diye kahkaha attı Shannon. "Kötü olma."

"Tamam," dedim. "Bunu on altı yaşındayım ve hiç öpüşmedim olarak değiştireyim. Siz ikiniz modern dünya kadınlarısınız, birbirinizi sevdiniz ve rugby aygırlarınızla evlendiniz."

Lizzie dehşet içinde bana bakarken Shannon gülümsedi. "Öncelikle, on yedi yaşıma ikinizden de daha yakınım. İkincisi, biriyle evlenmektense ellerime sıçıp alkışlamayı tercih ederim," diye kestirip attı. "Pierce'tan çok daha az."

"Ne?" Ağzım açık kaldı. "Daha bu sabah mesaj attın ve tekrar açıldığını söyledin."

Umursamazca omuz silkti. "Çok erken konuştum."

"Zavallı Pierce," diye düşündü Shannon. "Senden gerçekten hoşlanıyor, Liz." "Oh, lütfen, Shan. Memelerimden gerçekten hoşlanıyor."

"Lizzie!" diye ciyakladı, ağzından kaçan homurtuyu bastırmak için bir elini ağzına götürdü.

"Ne?" Lizzie umursamazca omuz silkti. "Bu doğru. Size gelince, Bayan Tatlı On Altı -" parmağıyla beni işaret etmek için durakladı "-öpüldünüz." Göz kırparak ekledi, "İki kez."

"Oh evet." Shannon'ın gözleri parladı. "Jamie Kelleher ikinci sınıftayken okul diskosundaydı, değil mi?"

"Hatırlatma bana," diye inledim, başımı ellerimin arasına gömdüm. "Tekrarlamaktansa kolumu kesmeyi tercih edeceğim korkunç bir çileydi."

"Thor'u da unutma," diye ekledi Lizzie, yüzünde tiksintiyle karışık bir ifade vardı. "Önce o geldi. Claire, Jamie ortaya çıkmadan çok önce bir şişe çevirme oyunu sırasında o sürüngenin ağzını ona dayamasına izin verdi."

"Hey," dedi Shannon ve ben hep bir ağızdan, "o bir ucube değil."

"Hayır, sadece biriyle akraba," diye karşılık verdi Lizzie, sesi zehirle doluydu.

Uyarmak için gözlerimi kısmıştım. "Liz."

"Bu da onu benim gözümde bir sürüngen
yapıyor." "Aman Tanrım, bozuk plak
gibisin!"

"Tamam, tamam, konuyu değiştirelim çocuklar," diye araya girdi Shan, yeni bir tartışma başlamadan önce. Ne de olsa bu ilk kez olmayacaktı.

Son zamanlarda Lizzie'nin ruh hali en hafif tabirle çalkantılıydı ve benim de onun kötü davranışlarına karşı sabrım tükenmek üzereydi.

Onunla bacağındaki kesik hakkında konuşmaya çalıştığımda, neredeyse kafamı koparacaktı. Ona annesiyle konuşacağımı söylediğimde daha da çıldırmıştı. Bir hafta boyunca bana soğuk davrandıktan sonra Liz bana, eğer arkadaşlığımıza değer veriyorsam, burnumu onun işlerine sokmamam gerektiğini söyledi.

Görünüşe göre Shannon'ın konuyu açmasında bir sakınca yoktu çünkü denediğinde böyle bir yanıt almamıştı.

Gerard'la bir sorunu olduğunu anlıyordum, ama bu tamamen mantıksız ve temelsiz bir sorundu ve açıkçası artık yeterince mazur görüyordum. Üstüme gelinmesinden ben de bıkmıştım. Kum torbası hep bendim. Shannon asla.

Shannon masanın öbür ucundan bana gülümseyerek, "Seninle çok gurur duyuyorum," dedi. "İşi aldığın için. Bu harika bir haber Claire."

"Teşekkürler, civciv." İçimi bir gurur dalgası kaplarken, bir an için yatışmış bir şekilde gülümsedim. Zaman geçip de Hugh'un patronundan haber alamayınca şanssız olduğumu düşündüm. Ancak bu sabah Kim aradı ve ara tatilde işe başlayabileceğimi söyledi. Büyük bir para değildi ve vardiyalar iki haftada birdi ama bu da bir başlangıçtı. "Senin kız resmen iş merdivenlerinde."

Lizzie sıcak çikolatasından bir yudum almadan önce, "Kızımızın kardeşinin ikramı," diye hatırlattı. "Hugh seni her zaman kurtarır."

"Yani?" Beni başka bir tartışmaya sürüklemesine izin vermeyerek elimle havaya vurdum. "Ağabeyler bunun içindir."

"Sinead çok heyecanlanacak," diye önerdi Shannon, dikkati yüzümle masanın altından gizlice baktığı telefon arasında gidip geliyordu. Hangi rugby oyuncusunun ona sinsi seks mesajları gönderdiğini tahmin etmek zor değildi. On üç numara. Öksürük, öksürük. "Doğum gününden beri bir işe girmeni istiyor, değil mi?"

"Evet, Ağustos'tan beri bana eziyet ediyor." Onaylarcasına başımı salladım. "Annem her zaman Hugh ve benim hayatta kendi yolumuzu çizmemiz konusunda çok ciddi olmuştur. 'İkinizin de okulu bitirene kadar çalışmak zorunda kalmayacak kadar şanslı bir konumda olmanız, çalışmamanız gerektiği anlamına gelmez' der." Devam etmeden önce çikolatadan bir yudum aldım, "Hugh da on altı yaşına basar basmaz işe girdi."

"Cankurtaranlık da var, değil mi?"

"Uh-huh." Hevesle başımı salladım. "İkimiz de tamamen eğitimli ve kalifiyeyiz."

"Vay canına." Shannon yüzüne kazınmış etkilenmiş bir ifadeyle sandalyesinde arkasına yaslandı. "Havuzda gönüllü olarak çalıştığını biliyordum ama gerçek bir cankurtaran olduğunu bilmiyordum."

"Evet, doğum günümden bir gün sonra sınava girdim." "Vay be."

"Meh." Omuz silktim ve ona göz kırptım. "Bazı ailelerden fırlatıcı çıkar."

"Bazıları da yüzücü yetiştiriyor," diye gülümseyerek ekledi. "Bunun nedeni çocukken başlarına gelenler."

Lizzie gözleri kupasının kenarına kilitlenmiş bir halde konuştu. "Ona olanlar yüzünden."

"Gibsie ve ailesi mi?" Shannon yumuşak bir ses tonuyla sordu.

Lizzie sertçe baĢını salladı ama neyse ki o anda kötü bir yorum yapmama nezaketini gösterdi.

"İlk Kutsal Komünyon Günü'ydü, değil mi?" Shannon'ın mavi gözleri büyüdü. "Hepiniz orada mıydınız?"

"Ben değil," diye yanıtladı Lizzie. "Claire ve Hugh öyleydi."

"Kazadan sonra annem bizi doğruca yüzme derslerine yazdırdı," diye açıkladım, bu anıyı hatırlayınca tanıdık bir hüzün dalgasının omuzlarıma çöktüğünü hissederek. "Babam harika bir yüzücüdür, annem de fena sayılmaz ama bizi hazırlamak istedi." Bir ürpertiyi bastırarak bir bukleyi kulağımın arkasına sıkıştırdım ve masanın karşısında ikisine de gülümsedim. "Bu sahip olunması gereken önemli bir yaşam becerisi ve bir nevi geri vermek gibi hissettiriyor, anlıyor musunuz?"

"Bu yüzden mi halk havuzunda gönüllü çalışıyorsun?"

Omuz silktim. "Her ailenin çocuklarını yüzme derslerine göndermeye gücü yetmez," diye açıkladım. "Pahalı bir iş ve İrlanda'daki kazara boğulma istatistiklerini bilseydiniz dehşete düşerdiniz."

"Şey, biz bir adada yaşıyoruz."

"İşte bu yüzden hükümetin bu konuda gerçekten bir şeyler yapması gerekiyor," diye ısrar ettim, parmaklarımı masaya vurarak

konuşurken. "Yüzme ülke genelindeki ilkokullarda zorunlu ders olmalı. Yani cebir hayatınızı kurtarmaz ama kurbağalama kurtarabilir. Dördüncü sınıftan beri eğitim kuruluna bu konuda yazıyorum ama hiçbir zaman doğru dürüst bir yanıt alamadım," diye ekledim, onaylamamak için burnumu kıvırarak. "Her zamanki gibi 'her okulun kendi takdirine bağlı' deyip duruyorlar."

"Bunun için seninle gurur duyuyorum," diye araya girdi Lizzie, elini masanın üzerinden uzatıp benimkini örttü. "Dördüncü sınıftan beri en az yetmiş mektup yazmış olmalısın." Gülümseyerek ekledi: "Azmin takdire şayan."

"Teşekkürler Liz," diye cevap verdim, elini şefkatle sıktım, birlikte büyüdüğüm kızın bir anlık görüntüsü onu takip eden kara bulutların arasından parladığında önceki gerginlik unutuldu.

İşte tam o anda kafenin cam kapısı açıldı ve içeriye tanıdık bir yüz girdi.

"Hey, yabancı!" Kardeşimin en yakın arkadaşı her zamanki düşünceli mavi gözlü bakışlarıyla etrafını süzdükten sonra masamızı tarayıp bize doğru yürürken el sallayarak seslendim. "Sanki seni uzun zamandır görmemişiz gibi hissediyorum."

"Dün beni okulda gördün," diye gülümseyerek cevap verdi. "Ama son zamanlarda eve gelmedin."

"Evet, bunun için üzgünüm. Çiftlikte işler çok yoğundu," diye açıkladı Patrick. Çizmeler, solmuş mavi kot pantolon ve eski, yarı yırtık beyaz bir tişört giymiş bir çocuk için gülünç derecede seksi görünüyordu. Üzerindeki rustik şarap rengi pileli üst tişört ise bu nefis pastanın üzerindeki mükemmel krema gibiydi. Koyu renk saçları, utangaç gülümsemeleri, güneşte kızarmış teni ve duygulu mavi gözleri vardı. Genç kalp kırıklığı için mükemmel bir tarif. "Hey, Shan. Liz."

"Selam,

Feely."

"Patrick."

"İyi görünüyorsun baba," demeye karar verdim, kaşlarımı muzipçe sallayarak. "Süper yakışıklısın."

"Tanrım." Lizzie gözlerini devirdi. "Yine mi süper kelimesi, Claire?"

"Ne?" Ellerimi kaldırdım. "Öyle."

Bunu fark eden tek kişi de ben değildim. Kafenin etrafındaki diğer masalarda oturan kızların hepsi başlarını ona doğru çevirmişti. Lizzie bile bakıyordu.

"Teşekkürler," diyerek utangaç bir gülümsemeyle kıkırdadı ve cüzdanını almak için arka cebine uzandı. "Tezgâhtan bir şey ister misiniz kızlar?"

"Hayır, böyle iyiyiz," diye hepimiz adına cevap verdim ve sonra Lizzie'nin gözlerinin onu tezgâha kadar takip etmesini eğlenerek izledim.

Evet, kesinlikle Patrick'e bakıyordu.

Seksi seyis kıyafetinden etkilenmeyen tek kişi Shannon'dı, o da telefonunun ekranında kızarmakla meşgul olduğundan ona ikinci bir bakış bile atamıyordu.

Lizzie sonunda dikkatini bize çevirerek, "İyi görünüyor," diye tahmin etti. "Gelecek Cumartesi gecesi Gomez Addams'ın hakkını verecek."

"Aman Tanrım, Liz!" Kendimi koltuğumda zıplamaktan alıkoyamayarak ciyakladım. "Patrick'ten hoşlanıyorsun." Katıksız bir sevinçle ellerimi çırparak, o kot pantolonun içinde kıçının ne kadar güzel göründüğünü daha iyi görebilmek için koltuğumda döndüm. "Evet, kızım, evet! Yükseltmeyi onaylıyorum."

Lizzie bana bön bön baktı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Kötü kokmadığını da fark ettiniz mi?" Aceleyle ekledim, şimdi gerçekten neşeliydim. "Bütün gün çiftlikte çalışmış ve ayakkabılarından en ufak bir inek kakası kokusu gelmiyor. Sadece yeni kesilmiş silaj ve biraz benzin." Sırıtarak ekledim, "O bir bekçi, Liz. Babam harika biri. Bana sorarsan Pierce'den çok daha iyi." "Ve bahse girerim GAA sahasında arabasının arka koltuğunda kızlara kart atmıyordur." diye eklerken tiksintiyle burnumu kıvırdım.

"Feely'yi seviyor musun Liz?" Shannon, nihayet telefonunu bir kenara bırakıp dikkatini bize vermeye karar verdiğinde, geniş gözlü bir ifadeyle sordu. "Bunu nasıl bilemedim?"

"Ah, belki de doğru olmadığı içindir," diye tersledi Lizzie. "İyi görünüyor, fark ettim ve şimdi Claire gelin partisini planlıyor."

"Yani ondan hoşlanmıyor musun?" Shannon kafası karışmış bir sesle sordu.

"Hayır, ondan hoşlanıyorum," diye söze başladı ama devam edemeden coşkulu bir "Yaşasın," ile sözünü kestim, "Bu şimdiye kadarki en iyi haber!"

Lizzie yavaşça, "Bir arkadaş olarak," diye açıkladı. Shannon'a döndü ve "Arkadaş olarak" sözlerini tekrarladı.

"Oh." Hakkını vermek gerekirse, Shan da neredeyse benim kadar hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Şey, o gerçekten iyi bir insan," diye önerdi, umutlu bir ses tonuyla. "Nazik ve kibar..."

"Ve senin için mükemmel!" Ben de kendi fikrimi söyledim ve ekledim - belki biraz fazla hevesli bir şekilde.

"Tanrım, daha yüksek sesle söyle Claire," diye homurdandı Liz. "Köşedeki masada oturan yaşlı karıların seni duyduğunu sanmıyorum."

"Özür dilerim," diye cevap verdim utangaç bir yüz ifadesiyle. "Ama söylemeye çalıştığım tek şey, ikinizin birlikte mükemmel olacağınızı düşündüğüm."

"Aman Tanrım." Lizzie Shannon'a döndü. "Onunla bir şeyler yapamaz mısın?"

"Ne gibi?" Shannon güldü.

"Ben ciddiyim," diye savunmaya devam ettim. "Sen ve Patrick çok mantıklısınız." İkisini daha önce düşünmediğim için neredeyse kendime kızacaktım ama şimdi düşününce bu fikri aklımdan çıkaramıyordum. "O senin fırtınan için mükemmel bir sakin!"

Lizzie beni tamamen görmezden gelerek, "Ona bir ağızlık falan takın," dedi.

"Her neyse." Gözlerimi devirdim. "Siz ikiniz birbiriniz için mükemmelsiniz, ama benim sözüme inanmayın."

"Birbirleri için mükemmel olan kim?" Patrick, Shannon'ın yanındaki koltuğa kayarak sordu. "Yoksa bilmemek daha mı güvenli?"

"Ah... bu kesinlikle bilmemenin daha iyi olduğu senaryolardan biri," diye cevap verdi Shan, bankın üzerine doğru kaykılıp bir ağız dolusu sıcak çikolata daha yudumlarken.

"Hey... Patrick?" Gülümseyerek masaya doğru eğildim ve tüm dikkatimi ona verdim.

"Hey... Claire," diye espri yaparken bir kutu portakal gazozunu açtı ve bir yudum aldı.

"Şu anda biriyle görüşüyor musun?" "Biriyle
görüşmek mi?"

"Evet." Hevesle başımı salladım. "Kız arkadaş gibi bir şey."

"Aman Tanrım," dedi Shan boğuk bir sesle ve neredeyse Kupasını.

Patrick kaşlarını çatmadan önce uzun bir süre boş gözlerle bana baktı. "Neyin peşindesin, Bebek Biggs?"

Lizzie, "Aldırma ona," diye homurdandı ve sonra beni zorla masanın altına tekmeledi. "Bu sabah ilaçlarını almadı."

"Aslında aldım," diye karşılık verdim ve ardından açıklık getirmek için "Günlük multivitamin alıyorum," diye ekledim.

"Ne yazık ki Valium değildi," diye homurdandı Lizzie. "Ya da çok güçlü bir sakinleştirici."

"Ben de öyle," diye ekledi Shannon. "Multivitamin alıyorum yani. Gerçi ben üç farklı vitamin alıyorum. Edel benim ve çocuklar için bir sürü sağlık ürünü alıyor." Utangaç bir ifadeyle gülümseyerek, "Sanırım birkaç vitamin eksikliğim varmış," diye ekledi.

Arkadaşımın her zaman hak ettiği anne sevgisini nihayet gördüğünü bilmek çok güzeldi. Çünkü dürüst olmak gerekirse, hiç kimse Shannon Lynch ve kardeşlerinden daha iyi bir hayatı hak etmiyordu.

"Artık değil," diye yanıtladı Lizzie korumacı bir tavırla ve arkadaşımıza güven verici bir gülümseme verdi. Evet, tüm arkadaş grubumuzun ona karşı biraz daha korumacı olduğunu söylemek yanlış olmazdı. "Artık canına okuyorsun, Shan."

"Evet." Yanakları sıcaktan alev alev yanıyordu. "Öyleyim."

"Peki, diğer içki kimin için?" Lizzie masadaki yedek gazlı portakal kutusunu göstererek sordu. "Ya da

susuzluktan kavruluyor musun?"

Patrick cevap vermek için ağzını açmıştı ki kafenin kapısı açıldı.

"Gibsie!" Shannon yüzünde kocaman bir gülümsemeyle "Thor" dedi, Lizzie ise "Thor" kelimesini dilinde zehir varmış gibi ısırdı.

"Tam zamanında," dedi Patrick saatine dokunarak. "'Park edip peşinden geleceğim' sözüne ne oldu?"

"Beni suçlama delikanlı, bu şehirde trafik felaket," dedi Gerard, hayattan daha büyük varlığıyla tüm odayı kaplayarak. "Senden ayrıldığımdan beri park yeri bulmak için dönüp duruyorum."

Solmuş mavi bir kot pantolon ve vücuduna oturan, gençlik yıllarının çoğunu biriktirdiği etkileyici pazularını vurgulayan beyaz bir tişört giyiyordu.

Lizzie, "Ne yazık ki yeryüzünden silinip gitmedin," diyerek dikkatimi çekti ve içimden homurdandım. İşte yine başlıyoruz.

Gerard masamıza doğru ilerleyerek, "Benimle uğraşmaya başlama bile, engerek," diye uyardı. "Çok yoğun bir gün geçirdim ve senin maskaralıklarını kaldıracak durumda değilim."

"Pislik herif, sen sıkıntılı bir günün ne demek olduğunu bilmezsin," diye karşı çıktı. "Yine de ortadan kaybolarak günümü çok daha iyi hale getirebilirsin."

"Bu doğru mu?" Gerard gözlerini kocaman açarak ve alaycı bir ses tonuyla cevap verdi. "O halde bir sandalye çekip rahatıma baksam iyi olacak."

Lizzie gözlerini ona dikti. "Geber."

Gerard, Shannon'ın saçlarını şefkatle karıştırmak için uzanmadan önce, "Önce sen," diye karşılık verdi. "Başını dik tut, Küçük Shannon." Ona güven verici bir göz kırptı. "Her şey harika."

"Merhaba Gibs," diye cevap verdi Shannon, Lizzie'nin patlamasından utandığı belliydi.

Ona patladığında olmak için güzel bir yer değildi, ama artık utanmama neden olmadı.

Sadece yorgunum.

İkisi arasında kararsızca dolaşan Shannon, "Sen... iyi misin?" diye sormadan önce Lizzie'den Gerard'a baktı.

"Ben her zaman iyiyim," diye sıcak bir şekilde cevap verdi ve sonra mega-watt gülümsemesini bana çevirerek vücudumdaki her kemiğin jöleye dönüşmesine neden oldu. "Claire-Bear."

"Hey, Gerard," diye cevap verdim, umutsuzca umursamaz görünmeye çalışsam da, yanımdaki bankta kayarak oturduğunda vücudumdaki her sinir ucu canlandı.

Dün gecenin çoğu bulanık bir pus gibiydi ama bu sabah onun kollarında uyandığımda farklı hissettim.

Daha derine.

"İyi misin?" Gerard diğer arkadaşlarımızı görmezden gelerek kolunu masaya dayadı ve vücudunu benimkine doğru eğerek tüm dikkatini bana verdi. "Başın nasıl?"

Bazen Gerard'la nerede durduğumu bilmek zor oluyordu, çünkü bazen Gerard'ın hangi versiyonuyla karşılaştığımdan emin olamıyordum.

Geceleri yalnız kaldığımızda, hayatımı hayranlıkla geçirdiğim savunmasız çocuk ortaya çıkıyordu. Arkadaşlarımızla birlikteyken, onun kendine güvenen, hiçbir şeyi umursamayan versiyonu baskın hale geliyordu. Ve bu versiyon, zaman zaman ne kadar sinir bozucu olursa olsun, inkar edilemez derecede seksiydi. Cidden seksiydi.

"Harika hissediyorum," diye karşılık verdim, bakışlarının sıcaklığı altında eridiğimi hissediyordum. Elimde değildi. Bir çocuk gözlerinizin içine bu kadar yoğun bir şekilde baktığında solmamak imkânsızdı. "Hiç bu kadar iyi olmamıştım."

"Yani aramız iyi mi?" diye sordu, iri gri gözlerini benimkilere kilitleyerek.

Elini kulağımın arkasına götürdüğünde, yemin ederim, dudaklarımdan duyulabilir bir hava kaçtı, istemeyerek de olsa kabul etmek zorundaydım ki bu bir inilti kadar utanç verici değildi.

Ve inlediğim zamanlar da oldu.

Birçok kez.

"Ha?" Açıkça benim konuşmamı beklediğini fark ettiğimde düşüncelerimden sıyrılarak sordum. "Neden iyi olmayalım ki?"

"Sen söyle."

"Hiçbir fikrim yok," diye nefes aldım, bir ürpertiyi bastırarak.

"Tamam o zaman." Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Bilmem gereken tek şey buydu."

Konuşmanın nereye gittiğini anlayamayınca aklıma gelen ilk şeyi ağzımdan kaçırdım. "Bir iş buldum!"

"İş mi?"

"Evet." Soğukkanlılığımı toplayarak boğazımı temizledim ve gülümsedim. "Yazın gittiğim mülakatı hatırlıyor musun? Hani Hugh ile otelde yarı zamanlı cankurtaranlık için? Bu sabah patronu aradı." Omuz silkerek titrek bir nefes daha verdim ve gülümsemeye zorladım. "Beni işe aldı."

"Öyle mi?" Gerard'ın yüzündeki gülümseme destansı boyutlara ulaşmıştı. "Evet, benim küçük denizkızım!"

"Evet," diye nefes aldım göğsüne doğru, beni kocaman bir ayı sarılması için kendine çektiğinde. Kendimi durduramayıp derin derin içime çektim ve duyularımı onun nefis kokusuyla doldurdum. Ürkütücü olup olmaması umurumda değildi. Çocuk nefis kokuyordu. "Ara tatilde başlıyorum."

"Harikasın," diye kıkırdadı ve bana bakmak için geri çekildi. "Beni duyuyor musun, Claire-Bear?" Kocaman elleriyle yanaklarımı kavrayarak bana yaklaştı ve alnını alnıma bastırdı, bu sırada gözlerinde heyecan ve gurur dans ediyordu. "Seninle çok gurur duyuyorum."

Lizzie masanın öbür ucundan, "Hadi canım," diye homurdandı. "Yarı zamanlı bir işe girdi Thor, bir hukuk firmasına ortak olmadı. Biraz açıklık lütfen."

"Bu büyük bir mesele," diye karşı çıktı Gerard, arkadaşlarımızın geri kalanıyla yüzleşmek için geri dönerken onun yemini yutarak. "Aslında çok büyük bir mesele."

"Elbette, öyle."

Patrick sakince, "Bırakın bu işi," diye talimat verdi, elindeki teneke kutunun metal kapağını ileri geri çevirerek. "Eğer birbirinize karşı medeni olamayacaksanız, o zaman hepimize bir iyilik yapın ve birbirinizi görmezden gelin."

"Ne?" Lizzie savunmacı bir ses tonuyla itiraz etti. "Sanki loto kazanmış gibi davranıyor."

"Ve bu seni kızdırıyor çünkü?" Gerard talep etti. "Senin derdin ne, engerek? Neden onun adına mutlu olamıyorsun?"

"Gerard," diye homurdandım, kaburgalarına vurarak. "Ona öyle deme."

"Claire için mutluyum," diye tükürdü Lizzie. "Ama sen onun donuna girme umuduyla tam bir rol yapıyorsun. Bu saçmalık ve ben senin peşindeyim, pislik herif."

"Hayal görüyorsun."

"Ve sen de işe yaramaz bir hıyarsın."

"Aslında bir işim var, yani tamamen işe yaramaz değilim."

"Evet." Homurdandı. "Annenin fırınında acınacak bir pozisyon."

"İşin nerede, Liz?" Gerard sordu. "Ha? Hayatını ne sikime harcıyorsun?"

Shannon durumu yatıştırmaya çalışarak, "Aslında biz bebek bakıcılığı yapıyorduk," dedi.

"Bebek bakıcılığı mı?" Gerard kaşlarını kaldırdı. "Birlikte mi?"

"Evet," diye açıkladı Shannon, yanakları pembeleşmişti. "Yaz boyunca üzerinde çalışmaya başladığımız küçük bir iş girişimi." Gülümseyerek ekledi, "Gerçekten yükselmeye başladı."

"Bununla ilgili bir sorunun mu var, Thor?" Lizzie ona ters ters bakarak sormakta gecikmedi.

"Shannon bebek bakıcılığı yaparken mi?" Başını salladı. "Bir tane bile yok. Bu rol için mükemmel."

"Yani sadece benimle mi sorunun var?"

"Sadece senin."

Shannon elini Lizzie'ninkinin üzerine koyarak, "Çocuklar," diye inledi. "Lütfen yapmayın."

"Detaylandırmaya özen gösterin."

Koltuğunda arkasına yaslandı ve büyük kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bırakın bir çocuğu, kirpimin sorumluluğunu bile size bırakmazdım."

"Çünkü mü?"

"İyi bir karakter yargıcıyımdır."

"Yani?"

"Tam olarak bunu kastediyorum."

"Yani, bir çocuğa bakabileceğimi düşünmüyor musun?"

"Hayır."

"Yanlış hatırlamıyorsam, biz çocukken kız kardeşim sana çok fazla bakıcılık yapardı."

"Anılara yolculuk için teşekkürler." "Sana bakıcılık yapması da hoşuna gitmişti."

"Seviyor muydum?"

"Aman Tanrım, çocuklar!" Ellerimi hüsranla havaya kaldırarak tersledim. "Kesin şunu, olur mu?"

"Kes şunu," diye tersledi Lizzie, bakışlarıma daha da öfkeli bir bakışla karşılık verdi. "O pisliğin seni ezip geçmesine izin vermeyi bırak."

"O değil," diye inledim, gözlerimle beni duyması için yalvardım.

"Evet, öyle!"

"İsa aşkına sen neden bahsediyorsun?" Gerard bir elini saçlarında gezdirerek tersledi. "Arkadaşımızı ilk işine girdiği için tebrik ettim. Evet, arkadaşımızı. Son baktığımda bu bir baştan çıkarma yöntemi değildi. Ama sen yine de bir şekilde çileden çıkmayı başarıyorsun!"

"Beni deliymişim gibi göstermeye çalışma Thor," diye karşılık verdi Lizzie. "Burada ne yaptığını hepimiz biliyoruz. Sadece bunu söyleyecek cesareti olan bir tek ben varım."

"Seni deli gibi göstermeye çalışmıyorum, Lizzie," diye karşılık verdi Gerard, gözleri şişerek. "Buna ihtiyacım yok, çünkü

tüm lanet dünya bunu gün gibi açık bir şekilde görebilir." "Gibs!" Patrick tersledi. "Bu kadarı fazla, delikanlı."

"Hayır," diye karşı çıktı Lizzie hararetle. "Peter Biggs'in yanlış çocuğu sudan kurtardığını söylemek çok ileri gitmek olur-"

"La, la, la!" Shannon telaşlı bir ses tonuyla bağırdı ve elini Lizzie'nin ağzına kapattı. "Kelimeler yapışır, Liz. Lütfen söyleme."

Gerard koltuğunda geriye yaslanıp ona dik dik bakarken, "Bırak onu," dedi. "Hadi ama, engerek. Söyleyeceğin şeyi bitir. İçini dök."

"Yapma," diye hep bir ağızdan yalvardık ve sonra aynı anda nefeslerimizi tutarak kıyametin kopmasını bekledik.

"Söylememe gerek yok," diye cevap verdi Lizzie sonunda, gözleri Gerard'a kilitlenmişti. "Yüzündeki ifadeye bakılırsa, bunun doğru olduğunu zaten biliyorsun."

Shannon inledi, Patrick başını ellerinin arasına aldı, bu sırada benim çenem neredeyse yere çarpacaktı.

"Bunu az önce söylemedin, Lizzie Young," diye fısıldadım. "Bana bunu söylemediğini söyle!" Cevap vermek için hiçbir hareket yapmayınca yanımda oturan çocuğa döndüm. "Gerard." Ayağa kalkmaya çalışan çocuğa. "Hayır, Gerard, yapma... sadece bir dakika bekle, olur mu?"

Beklemedi.

O da cevap vermedi.

Onun yerine sessizce ayağa kalktı ve dışarı çıktı. Kafenin kapısını arkasından çarpmadı bile.

Shannon hâlâ elleriyle başını kapatarak, "Bu çok kötüydü," diye inledi. "Bu çok kötüydü."

"Evet," dedi Patrick sakince. "Tam bir saçmalık."

"Özür dilemelisin," diye tersledim, masanın öbür ucundan Lizzie'ye bakarak. "Oraya gidip o çocuktan özür dilemelisin."

"Cehennem donduğunda."

"Ciddiyim Liz," diye ittim, kendimi öfkeli hissediyordum. "Hemen şimdi."

"Bak sana ne diyeceğim Claire," diye karşılık verdi hararetle, "Kız kardeşinin ölümü için benden özür dilediğinde ben de ondan özür dileyeceğim!"

"Aman Tanrım." Çığlık atmak istedim. "Caoimhe'nin hiçbir şeyi yok
az önce onunla nasıl konuştuğunuzla bir ilgisi yok."

"Caoimhe'nin her şeyle ilgisi var," diye boğuldu Lizzie, gözleri dolmuştu. "Her şeyle."

Shannon, "Sen ve Gibsie ikiniz de kız kardeşlerinizi kaybettiniz," diyerek onu ikna etmeye çalıştı. "Bunun ne kadar acı verdiğini biliyorsun Liz. Seni her gün sakat bırakıyor. Gibsie de böyle hissediyor."

"Belki," diye kabul etti, ama sesi hala zehirle doluydu, "Fark şu ki, kız kardeşinin ölümüyle benim hiçbir ilgim yok, onunsa benimkiyle her ilgisi var!"

"Nasıl?" Shannon ısrar etti. "Caoimhe öldüğünde o sadece küçük bir çocuktu, Liz. Hepimiz gibi küçük bir çocuk."

"Kardeşine sor."

"Üvey kardeşim," diye araya girdi Feely sakince.

"İyi," Lizzie seethed, dişler Taşlama. "Sor onun
üvey
kardeş."

"Mark?"

"Hazır başlamışken, o canavarın kız kardeşimle neden ilişkiye girdiğini de sor!" Burun delikleri alevlenerek tükürdü, "Bunun kimin hatası olduğunu sor."

"Hayır. Yapamam." Başımı sallayarak, ellerimi teslimiyetle havaya kaldırdım ve koltuğumdan kaydım. "Gerçekten artık bunu seninle yapamam. Senin iyi bir insan olduğunu biliyorum Liz, ya da en azından içinde bir yerlerde iyi bir insan olduğunu biliyorum, ama yaptıklarına katılmadığım zaman onları savunmak için ön saflarda yer almaktan yoruldum."

"Senden bunu benim için yapmanı hiç istemedim."

"Bunu yapmak zorunda değildin, çünkü arkadaşlar böyle yapar, ama artık eskidi ve ben büyüyorum."

"Claire, bekle," diye seslendi Shannon arkamdan. "Gitme. Oturup bunu konuşalım."

"Hayır, onunla konuşabilirsin. Şu anda onun yanında olmamam gerekiyor Shan," diye seslendim omzumun üzerinden, çıkışa doğru ilerlerken. Çünkü arkadaşımızdan uzaklaşmazsam patlayacaktım. "Seni sonra ararım, tamam mı?"

Ben her zaman iyiyim.

GIBSIE

Peter Biggs'in o gün yanlış çocuğu sudan kurtardığını söylemek çok ileri gitmek olur.

Yanlış çocuk boğuldu.

Yanlış çocuk kurtarıldı.

Vücudum kaskatı kesilmiş bir halde arabamın sürücü koltuğuna oturdum, ellerim direksiyonu kavrıyor, gözlerim geçmişe bakıyor ve beni boğmakla tehdit eden anı dalgasına karşı savaşıyordum.

Lizzie söylediği ve söylemediği her şeyle tam isabet kaydetti.

İşin özü, o gün benim ölmem gerekirken Bethany'nin ölmüş olmasıydı.

Lizzie zaten bilmediğim bir şey söylemedi.

Yanlış.

Yanlış.

Tamamen yanılmışım!

Kız kardeşim benim yüzümden denize düşmüştü.

Çünkü o sabah şanslı bir çantadan kaptığım aptal bir oyuncak lazerle onu kızdırıyordum.

Lanet lazerle oynamasına izin verebilirdim. İyi bir lazer bile değildi. Ucuz bir dükkanda 50 pounda değiştirebileceğim ucuz bir şeydi. O gün yeterince para kazanmıştım. Açtığım kartlardan iki yüz pounddan fazla. O sabah benim için çok şey ifade eden kartlar, o gece hiçbir şey ifade etmiyordu. Beth'e bir tur verebilirdim. Ona kendi şans çantasını alabilirdim. Ama almadım.

Hayır, çünkü onun yerine Hugh ile hava atmaya karar verdim.

Kırmızı lazeri tekneyi kovalayan yunusa tutmam gerekmiyordu ama tuttum.

Ben yaptım.

Ben.

Aptal kırmızı ışığı kovalarken denize düştüğünde, koruyucu kardeşlik içgüdülerim hemen arkasından atlamama neden oldu.

Ne yaptığımı ya da yüzme bilmediğimi düşünmedim.

Tüm ailemi nasıl bir tehlikeye attığımın farkında değildim.

Kız kardeşimin denize düştüğünü gördüm ve içgüdüsel olarak tepki verdim.

Beynimi kullanıp teknede kalsaydım, babam Bethany'yi beni de kurtarmaya çalışmakla uğraşmadan ve yorulmadan güvenli bir yere çekebilirdi.

Bunun yerine, hayatımın en büyük hatasını yaptım ve karşılığında sadece küçük kız kardeşimin değil, babamın da ölümüne neden oldum.

Hayatımın açık ara en kötü günüydü çünkü sorumluluğun bende olduğunu biliyordum.

Kız kardeşimin denize düşmesinden ben sorumluydum.

Babamın iki çocuğunu su üstünde tutmaya çalışırken kendini suda tüketmesinden ben sorumluydum.

Kollarından kayarak Bethany'yi bırakmasına neden olan bendim.

Ben.

Babamı o kadar özlüyordum ki bazen nefes almakta zorlanıyordum ve çoğu zaman kendimi hâlâ onunla birlikte suyun içindeymişim gibi hissediyordum. Geceleri, elinin bana son kez dokunduğunda nasıl hissettiğini çok düşündüm. Tutuşunu. Dokunuşunu. Soğuk. Bıraktığında ve ben yüzeye çıkmaya zorlandığımda hissettiğim kayganlık. Hepsi bu kadardı. O dibe battı ve ben yukarı çıktım. Bu adil değildi. O benim olabileceğimden çok daha iyi bir insandı.

Bethany'ye gelince? Onu hiç düşünmemeye çalıştım. Acı çok şiddetliydi. Onun zihnime girmesine izin verdiğimde, yeni yürümeye başlayan güzel kız kardeşimin anılarını

Ellili yıllardan kalma siyah beyaz bir film gibi kafamın içinde dönüp durdu, ardından gelen suçluluk duygusu beni günlerce yatakta felç etti.

Hayatta tek bir dileğim olsaydı, o da zamanda geriye gitmek olurdu. O günün gidişatını değiştirebilme yeteneğine sahip olmak. Geriye dönüp o lanet tekneye binmeyi kesin bir dille reddetmek. O lanet olası şans lazerini çöpe atmak.

Bugünü düzeltebilmek ve hatırlanmaya değer bir gelecek yaratabilmek için geçmişi değiştirmek.

Tanrı dilekleri yerine getirmediğinden ve benim de elimde sihirli bir lamba ya da mavi bir cin olmadığından, bir sonraki en iyi şeyi yaptım ve kendimi unutmaya zorladım.

Hiçbirini hatırlamamak için.

O gün gemide olanlar değil. Sonrasında olanlar değil.

Hiçbirini.

Sahip olduğum tüm enerjiyi anılarımı silmeye harcadım.

Eğer geçmişi değiştiremiyorsam, en azından kendimi onu unutmaya zorlayabilirdim.

"Gerard!" Claire'in tanıdık sesi beni düşüncelerimden koparıp büyük bir gürültüyle şimdiki zamana geri getirdi. "Bekle!"

Sesi duyularımı bir yıkım topu gibi kesti ve geçmişimin zehirli sisinin topuklarıma dolanarak isteksizce geri çekilmesine neden oldu.

Onu selamlamak için dönmedim ama uzaklaşmadım da.

Yapamadım.

Bunun yerine, onun varlığından keyif aldım; karanlığı kovalayan parlak bir güneş ışığı gibi.

Birkaç dakika sonra yolcu koltuğuna tırmandığında nefes nefese, "Bu doğru değil," diye açıkladı. "Liz orada ne dedi?" Derin nefesler alarak yan dönüp bana baktı. "Tek bir kelimesi bile doğru değil."

Evet, öyle.

"Önemli değil," diye söze başladım ama hemen sözümü kesti.

"Önemi var." Gözleri parlıyordu, yanakları kafeden şehrin öbür ucuna koşarken harcadığı efordan dolayı kızarmıştı. "Önemli çünkü sen önemlisin ve arada bir kafana takılmayı sevdiğini biliyorum ama sana orada saçmaladığını söylediğimde bana inanacağına söz ver."

"Lizzie'nin söyledikleri beni incitmez."

"Sen benden daha güçlü bir insansın, çünkü bu beni incitiyor."

"Her şey yolunda Claire-Bear," diye cevap verdim, içten içe duygularımı kontrol altına almak için savaşırken kendimi gülümsemeye zorladım. "Ben iyiyim." Dudaklarımı yalayarak kontak anahtarına uzandım ama elim titriyordu. "Bu ah... " Titrek bir nefes üfleyerek, tekrar denemeden önce titremeleri sabitlemek için elimi yumruk haline getirdim. "Her şey yolunda." Bu kez kontak anahtarını çevirdiğimde, motor kükreyerek canlandı. "Ben iyiyim."

"Gerard." Sesi yumuşaktı, şu anda başa çıkamayacağım kadar yumuşaktı ve vites koluna dayadığım elimi kapattığında neredeyse kendimi kaybediyordum. "İyi olmamak sorun değil."

"Ben iyiyim," diye tekrarladım, Ballylaggin öğleden sonra trafiğine girdiğimizde dikkatimi önümdeki yola kilitlemiştim. "Ben her zaman iyiyim."

"Biliyorum Gerard," dedi üzüntüyle, parmaklarımızı birbirine dolayarak. "Biliyorum."

Lanet olsun, onun arkadaşlığını hak etmiyordum. O benim ne olduğumu biliyordu. O gün oradaydı, teknedeydi, dünyamın başıma yıkılışını izliyordu. O teknedeki herkes gibi benim sorumlu olduğumu biliyordu ama yine de elimi tuttu.

"Bugünün neyi gerektirdiğini düşünüyorum biliyor musun?" Claire, bir süre sonra evimin garaj yoluna girdiğimizde nihayet sessizliği bozarak sordu.

"Bilmiyorum Claire-Bear," diye cevap vererek onu şımarttım. "Bugün neye ihtiyacımız var?"

"Kanepe, battaniye, büyük bir kase patlamış mısır -" bana sırıtmak için durakladı "-ve Johnny ve Baby'nin tekrar gösterimi."

"Hayır, hayır, hayır," diye başımı sallayarak karşılık verdim. "Böyle bir şey olmayacak."

"Oh evet." Sırıtışı genişledi ve hevesle başını salladı. "Gerçekleşiyor."

"Hayır, değil." Ben de aynı kararlılıkla başımı salladım. "Beynim Dirty Dancing'in bir tekrarını daha kaldıramaz. Patlayacak."

"Bu kadar dramatik olma," diye güldü ve koluma vurdu. "Sadece birkaç kez izledik."

"Claire," diye homurdandım, sesimdeki öfkeyi gizleyemiyordum - çünkü Johnny Castle'a olan takıntısı Johnny Depp'e olan takıntısına çok benziyordu: cehennem gibi sağlıksız ve her geçen gün daha da kötüye gidiyordu. "O filmi seninle o kadar çok izledim ki, o piç şeyi kelimesi kelimesine ezbere söyleyebilirim." Başımı tekrar salladım. "Hayır, üzgünüm. Yapamam."

"Esaretin Bedeli'ne olan takıntının aksine mi?" diye karşı çıktı, onun isteğine boyun eğmeyi reddetmemden dolayı eşit derecede hayal kırıklığına uğramış gibiydi - ikimiz de sonunda yapacağımı biliyorduk. "Eğer Morgan Freeman seslendirmelerinden birini daha dinlemek zorunda kalırsam ağlayacağım."

"Claire." Dehşet içinde ona bakakaldım. "Bu iki filmi karşılaştırman mümkün değil." Gözlerimi kısarak ekledim, "Ve harika bir Morgan Freeman taklidi yapıyorum."

"Evet," diye homurdandı. "Fevkalade kötü."

"Ugh!" Keskin bir nefes aldım. "Sevdiğini söylemiştin!"

"Evet, yalan söyledim," diye kıkırdadı ve
Karnımı dürtmek için konsol. "Kocaman bir F
aldın." "Fantastik için F mi?"

"Kötünün F'si."

"Kötü için B almam gerekmiyor mu?"

"Sadece senin dünyanda Gerard," diye güldü. "Tabii ki, eğer bana istediğini verirsen notunu yükseltmeye açık

olabilirim.

İstiyorum."

"Ah öğretmenim," diye mırıldandım, artık aramızdaki hava önemli ölçüde hafiflediği için ses tonum şakacıydı. "Bana nasıl olduğunu anlat."

"Öğleden sonra kanepeye kıvrılıp karnımızı doyuracağız." İri kahverengi gözlerini bana dikerek melek gibi gülümsedi ve ekledi: "Yavru kediler kucağımızda, Johnny ve Baby de ekranda."

"Tanrım." Boyun eğerek başımı salladım. "Tamam, iyi, iyi! Ama bu son Claire."

"Yaşasın!" diye neşeyle ellerini çırptı. "Gördün mü? Benim düşünce tarzıma geleceğini biliyordum."

"Evet," diye homurdandım. "Sanki başka seçeneğim varmış gibi."

"Kes şunu," diye takıldı, koltuğun diğer tarafına doğru eğilip yanağıma bir öpücük kondurdu. "Beni sevdiğini biliyorsun."

Evet ve tüm dünyanın bunu bildiğine dair bir his vardı içimde.

"Evet, yani bu benim için işe yaramayacak." Ellerimi kalçalarıma koyarak aynadaki yansımama kayıtsızca baktım. Bütün akşam romantik komedileri izlemiş, patlamış mısır yemiş ve aslında bana söylediği her şeyi yapmıştım ama bir yerde sınırı çizmem gerekiyordu ve içimden bir ses beni giydirmesinin o sınır olabileceğini söylüyordu. "Hayatta pek çok şeyin altından kalkabilirim Claire-Bear, ama PVC deri bunlardan biri değil."

"Saçmalama Gerard," diye karşılık verdi Claire yatak odasındaki halının üzerine tüneyerek. Dudaklarının arasına sıkıştırdığı dikiş iğnesiyle pantolonumun kemerini çekiştiriyor, lanet olası düğmeyi kapatmaya çalışıyor ama başaramıyordu. "Harika görünüyorsun."

"Harika mı? Bana bak, bebeğim!" Beni bir şekilde içine dikmeyi başardığı korkunç kıyafeti işaret ederek talep ettim. "Jon Bon Jovi ile Michelin adamın aşk çocuğu gibi görünüyorum!"

"Açıkçası Gerard, harika görünüyorsun," diye ikna etmeye devam etti, beni pantolonuma sokmak için iki elini de

kullanabilmek için iğne ve ipliğini bir kenara bıraktı. "Süper seksi."

"Evet, doğru amına koyayım," diye homurdandım. "Sikimin sapını görebilirsin Claire!" Gözlerim şişkin, çok bariz olanı işaret ettim

tasarımındaki aksilik. "Şaftın tamamını göremediğinizi biliyorum ama kıllarımı görebiliyorsunuz ve bunun olmaması gerekiyor, değil mi?"

Claire pantolonumun düğmesiyle boğuşmaya devam ederken, "Hayır, böyle olmaması gerekiyordu," diyerek ses tonunu ısırarak onayladı. "Ama bunu düzeltmeye çalışıyorum, o yüzden bebek gibi davranmayı bırak ve karnını içine çek, lanet olsun!"

"Ölmemi mi istiyorsun?"

"Şu lanet düğmeyi bağlayabilmem için belini içine çekmeni istiyorum!"

Öfkeli bir hırıltı çıkararak istemeye istemeye boyun eğdim ve nefesimi içime çektim. Tekrar.

"Kahretsin, kapanmıyor," diye haykırdı hayal kırıklığı içinde.

"Biliyorum," diye bağırdım. "Çünkü bu siksiz-Ken-pantolonlarını tasarlarken planlamadığın belli olan bir sikim ve taşaklarım var!"

"Iyy, Gerard, çük kelimesini kullanma."

"Sik daha mı iyi?"

"Ew hayır, bu oğlumuzun adı. Willy de."

"Peki," diye tersledim, ona ters ters bakarak. "Willy."

"Ahhh!" Claire tiz bir çığlık atarak ayağa kalktı ve ayağını yere vurdu. "Bu anlamsız." Bir elini alnına bastırarak yatağına doğru yürüdü ve dramatik bir şekilde yüzünü şilteye çarptı. "Başarısız oldum."

"Hayır, hayır, yapmadın," diye homurdandım, onu rahatlatmak için yatağa doğru penguen yürüyüşü yaparken. "Bu benim aletimin hatası."

"Willy."

"Willy," diye düzelttim ve onun yanındaki yatağa çöktüm. Gürültülü yırtılma sesinin ardından taşaklarıma çarpan ani soğuk hava dalgası, ucuz PVC deri üzerine oturmanın berbat bir karar olduğunu gösterdi. "Ah, kahretsin. Sanırım mavi taşak kodumuz var Claire-Bear."

"Unut gitsin," diye feryat etti Claire yorganının içinde. "Çıkar onları ve yak. Bu yıl süslenmemize gerek yok."

"Biliyor musun, normal siyah pantolon giyebilirim," diye teklif ettim. "Filmde olduğu gibi." Yan döndüm ve

parmağımla omurgasının kıvrımlarını takip ettim. "Hadi ama. Üzülme."

"Evet, ama bu kostümler üzerinde çok çalıştım."

"Biliyorum," diye ikna ettim, saçlarını bir omzunun üzerine yatırdım,

Kulak memesinde üç küçük çıtçıtlı piercing bulunan mükemmel şekilli bir kulak ortaya çıkardı. "Haydi, Claire-Bear. Bana bak."

"Sadece mükemmel olmasını istedim." Burnunu çeken Claire yüzüstü yattığı yerden başını kaldırdı. "Hepsi bu kadar."

"Bir yolunu bulacağım," dediğimi duydum, durumu onun için daha iyi hale getirme ihtiyacındaydım. "Pantolonu Mammy K'ye götüreceğim ve o da üzerinde sihrini konuşturacak."

"Gerçekten mi?" Dökülmemiş gözyaşlarıyla dolu iri kahverengi gözler beni karşıladı. "Bunu benim için yapar mısın?"

"Elbette." Başparmağımı kullanarak yanağındaki serseri bir gözyaşını sildim. "Senin için her şeyi yaparım."

"Teşekkürler." Elimi iki elinin arasına alarak gözlerini kapadı ve dokunuşuma doğru eğildi. "Kanka."

"Ne zaman istersen." Kalbimin dakikada bin atım hızına ulaştığını hissedebiliyordum, çünkü ben onun yüzünü ellerimde tutarken, o da benim hayatımı ellerinde tutuyordu. "Kanka."

Dedikoducular ve goygoycular

CLAIRE

Ertesi Pazartesi sabahı beni altıncı sınıfların ortak salonunda bulduğunda Lizzie, "Tamam, az önce ne duyduğumu asla tahmin edemezsin," dedi. "Bu çok iyi. Bayılacaksın."

Altıncı sınıfların ortak odasının biz beşinci sınıflar için kesinlikle yasak olduğunu biliyordum ama Tommen'deki altı sınıf içinde en iyi imkânlara onlar sahipti. Bu sabah Koç'un çılgın rugby antrenman programı nedeniyle sabahın köründe okula bırakıldığımda, beşinci sınıfların ortak salonuna şöyle bir bakıp topuklarımın üzerinde dönmüştüm.

Okula her zaman gittiğim Gerard ve Hugh şu anda sahada antrenman yapıyorlardı, ben ise onların süslü pantolonlarının avantajını sonuna kadar kullanıyordum.

Altıncı sınıflar en büyük ortak odaya, en iyi pelüş deri koltuklara, en iyi mini mutfağa sahipti ve burada düz ekran bir televizyon bile vardı ve banyolarında duş olanakları vardı.

Elbette, Tommen Koleji ağırlıklı olarak yatılı bir okul olduğu için arkadaşlarımın çoğu gündüzcüydü, bu da araziye yayılmış ekstra ev konforunu açıklıyordu, ama hadi. Bu, savurganlığı yepyeni bir seviyeye taşıdı. Kayıt ücretlerinin bir kol ve bir bacağa mal olmasına şaşmamalı.

Bir dilim tostun üzerine tereyağı sürdüğüm yerden başımı kaldırıp kaşlarımı kaldırdım. "Dün için özür dileme şeklin bu mu?" Ses tonumu kasıtlı olarak

"Çünkü buralarda bunlardan birkaç tane var Liz," diye ekledim.

"O kelimeden nefret ettiğimi biliyorsun. Ayrıca, özür dilemekten çok daha iyi bir şeyim var." Okul çantasını koltuklardan birine atarak mutfağa doğru ilerledi. "Biraz ilginç dedikodu." Mutfak alanını ortak odanın geri kalanından ayıran tezgâha yaslanarak sırıttı. "Kıvırcık saçlı bir fişek hakkında."

"Ben mi?" diye ciyakladım. Soğukkanlı tavrım buraya kadarmış. "Sen," diye onayladı sırıtarak başını sallayarak.

Başımı iki yana eğerek kızarmış yanaklarını ve yüzünde nadiren beliren gülümsemeyi inceledim. "Tamam." Tereyağı bıçağımı yere bırakarak ellerimle şaka yollu ona doğru eğildim. "Sen kazandın, Medusa."

Lizzie muzaffer bir edayla sırıtarak bir parça tost kaptı ve en sevdiğimiz mavi kanepeye doğru yürüdü. "Altıncı sınıflar kanadındaki tuvaletten çıkarken telefonumu dolapların yanına düşürdüm ve iki delikanlının konuşmasına kulak misafiri oldum," diye açıkladı, tereyağlı tostundan bir ısırık alırken bacaklarını çaprazlama altına katlayıp rahatladı. "Bir hayranın var, Bebek Biggs."

Gözlerim büyüdü. "Öyle mi?"

"Uh-huh." Bir tost lokmasını daha mideye indirirken, lacivert okul pantolonundaki bir ipliği kopardı. "Yoksa ona eski aşkım mı demeliyim?"

"Ha?" Şaşkınlık ve merak canlandı ve tostu unutarak onun karşısındaki kanepeye doğru ilerledim. "Eski bir aşkım mı var?"

"Görünüşe göre öyle."

"Aman Tanrım. Kim?" İçimde kabaran heyecan, tüm bedenimin beklentiyle kıpırdanmasına neden oldu. "Ne duydun?"

"Bacaklarını kapattığında sana söyleyeceğim, seni koca aptal," diye karşılık verdi ve bağdaş kurup oturduğum yeri işaret etti.

kanepede. "Etek giymişsin Claire. Böyle oturduğunda tüm dünya donunun rengini görebilir."

"Lütfen, yalnızız ve ben siyah tayt giyiyorum," diye homurdandım, ama istemeye istemeye uydum. "Kim nereden bilecek ki?"

"Doğru," diye kabul etti kızarmış ekmeğin son lokmasını bitirirken. "Pembeler - ama gerçekler."

"Hadi Liz!" Ellerimi kucağıma vurarak mızmızlandım. "Bana ne duyduğunu söyle."

"Jamie Kelleher sana tekrar çıkma teklif etmeyi planlıyor." Ona boş boş baktım. "Tekrar gelmek mi?"

"Jamie Kelleher," diye tekrarladı yavaş bir sesle, "seninle tekrar çıkmak istiyor."

"Öyle mi?" Gözlerim büyüdü. "Kim demiş?"

"Söyledi," diye cevap verdi. "Dışarıda, dolapların yanındaki arkadaşına seni sinemaya davet etmeyi planladığını söylemiş." "Ön kapıyı kapat!" Ellerimi havaya kaldırarak çığlık attım. "Aman Tanrım, neden?"

"Belki de performansını tekrarlamak istiyordur," dedi sırıtarak. "Thor'un sabote etmediği bir performans."

"Ama bu ta ikinci sınıftaydı. O zamanlar bebek sayılırdık." Hafif bir histeri dalgası üzerime çöktü. "Ve geçen yıldan beri Chitra Govindarajan ile çıkmıyor mu?"

"Artık değil," diye açıkladı Lizzie. "Yaz sonunda Brighton Üniversitesi'ne gitmek için ayrıldı. Yine de iyi şartlarda ayrıldılar, bu da bize onun bir kıza nasıl davranılacağını bildiğini ve diğerleri gibi tam bir köpek olmadığını gösteriyor."

"İkinci sınıftayken diskoda elini elbisemin altına sokmaya çalışması dışında," diye homurdandım, kollarımı göğsümde kavuşturarak. "Ve Gerard o gece hiçbir şeyi sabote etmedi. O beni kurtardı."

"Tamam, dediğin gibi, bu bir milyon yıl önceydi ve Jamie o zamandan beri çok büyüdü."

"Ah, bilmiyorum Liz," diye mırıldandım, dudağımı sıkarak.

"Zeki, çekici. Bekâr." Işıldayarak ellerini birbirine sürttü. "Ve en iyisi, rugby oyuncusu değil."

"Satranç oynamıyor mu?"

Bana boş boş baktı. "Ne olmuş yani?"

"Satranç hakkında hiçbir şey bilmiyorum," diye ağzımdan kaçırdım, gözlerim büyüdü. "Arkadaşlarımız rugby oynuyor."

"Satranç çok daha üstün bir beceridir."

"Ama ben satrançtan anlamam, Liz," diye karşılık verdim, kendimi telaşlanmış hissederek. "Ben ragbiden anlarım."

"O iyi biri Claire," diye itti. "Ve sana çıkma teklif ettiğinde, bence onunla çıkmalısın."

"Iyy, hayır," diye boğuk bir ses çıkardım, kalbimin bu düşünceyi protesto etmek için çarptığını hissettim. "Jamie ile çıkamam."

"Neden olmasın?"

"Çünkü ben..." Kelimeler kifayetsiz kalınca tekrar denedim. "Çünkü ben..."

"Onu mu bekliyorsun?" Lizzie başını salladı. "Hayatını yaşamaya başlamalısın Claire."

"Yaşıyorum," diye savunmaya başladım ki ortak odanın kapısı içeri doğru fırladı ve tanıdık bir yüz içeri girdi.

Joey Lynch içeri girdiğinde Lizzie, "Ataerkilliğe inanmayan bir başka iyi yumurtadan bahsetmişken," diye onayladı, iki kardeşiyle derin bir sohbete dalmıştı - bunlardan birini fiziksel olarak ensesinden tutup odaya yönlendiriyordu.

"Sana ne demiştim evlat?" diye hırlıyordu. "Twomey'den uzak dur."

"Kesinlikle," diye ekledi Shannon, kardeşlerinin yanında aceleyle ilerlerken. "Sizi uzaklaştırması için ona başka bir neden vermeyin."

"Dinle, o hıyarın radarımızda olması benim suçum değil Joe." Alfa babasının pençesindeki öfkeli bir yavru aslan gibi görünen Tadhg, ağabeyinin elinden kurtuldu ve kaşlarını çatarak ona baktı. "Belli ki bizden hoşlanıyor."

"Soyadımızın bedeli bu, evlat," diye karşılık verdi Joey. "Buna alış artık."

Shannon hevesle başını sallayarak, "Doğru," diye onayladı. "Adil değil ama bu okulda hayat bizim için böyle."

"Sadece bu okulda değil," dedi Joey soğukkanlılıkla. "Onun adı seni her yerde takip edecek evlat, bu yüzden ya bununla barışırsın ya da bu konuda bir şeyler yaparsın."

"Ve bu konuda bir şeyler yap dediğinde, bunu yapmak için yumruklarını kullanmanı kastetmiyor," diye ekledi Shannon, dudağında endişeyle. "Kavga etmek hiçbir şeyi çözmez, Tadhg."

"Kavga etmek hiçbir şeyi çözmez." Zorlukla gizlediği gerginliğiyle Tadhg kanepelere doğru yürüdü ve yanımdakine çöktü. "Bana patronluk taslama."

"Günaydın Lynch ailesi. En sevdiğim kardeş üçlüsü nasıl?" Sırıtarak cıvıldadım. Dirseğimle Tadhg'ın yan tarafını kazarak ona göz kırptım. "Günün nasıl geçiyor, baş belası?"

Tadhg bana sırıtarak karşılık verdi. "Seni gördüğüm için çok daha iyiyim sarışın."

"Onu buraya getirdiğimiz için üzgünüz çocuklar ama başka seçeneğimiz yoktu." Shannon hâlâ dudağını kaşıyarak kanepelerin etrafında döndü ve kardeşinin yanına çöktü. "Görünüşe göre bela onu bir mıknatıs gibi takip ediyor."

Lizzie, "Tanıdık geliyor," diye söylendi. "Nasıl gidiyor Joe?"

"Günaydın," diye onayladı Joey. Haşlanmış ekmeğini çiğniyordu.

Deli gibi tatlı bir şekilde, mutfağa doğru ilerlemeden önce çantasını onun yanındaki kanepeye bıraktı.

Joey'nin ne yaptığını anlamak için başımı çevirmeme gerek yoktu. Tommen'e geldiğinden beri her sabah aynı rutini uyguluyordu. Su ısıtıcısını kaynatarak sabah kahvesini hazırlıyor, bir bardağa üç büyük kaşık dolusu hazır granül ve yarım paket şeker koyuyordu. Süt yok. Krema yok.

Kupasıyla birlikte kanepeye dönerek Lizzie'nin yanındaki kanepeye çöktü ve kahvesini, geri kalanımızın onun özel olarak başka bir arzuyla savaştığından emin olmasını sağlayan bir şiddetle karıştırdı.

Joey'nin içinin bu kadar acıdığını bilmek, onu neredeyse yok edecek olan bağımlılık iblisiyle savaşmasına tanık olmak hoş değildi ama her gün söz konusu iblisin kıçını tekmelediğini ve galip geldiğini görmek inanılmaz derecede güçlendiriciydi.

Bağımlılık söz konusu olduğunda geleceğin asla kesin olmadığını çabucak öğrenmiştim ama Joey zihnine karşı verdiği savaşı gün be gün kazanıyordu ve bu da herkesin umut edebileceği bir şeydi.

"Sürekli o asabi adamın arkasını kollamak zorunda olmasaydım çok daha iyi olurdum."

"Ah, lütfen," diye homurdandı Tadhg. "Sanki beni yargılayabilecek bir konumdaymışsın gibi."

"Bulunduğum konum sayesinde seni yargılayabiliyorum," diye karşı çıktı Joey. "Benim gibi olma, evlat. Daha iyi ol."

Bu Bay Tavır'ı sakinleştirmişe benziyordu çünkü Tadhg sert bir karşılık vermek yerine kollarını göğsünde kavuşturdu ve derin düşüncelere dalmış gibi kaşlarını çatarak yere baktı.

"Ailen nasıl Joe?" Shannon'ın süper seksi kardeşine parlak bir gülümseme sunarken, sohbeti daha güvenli sulara yönlendirerek sordum.

"Her şey yolunda."

"Esas adamın yeni bir fotoğrafı var mı?"

"Oh, bir sürü var," diye geveledi Shannon ve sonra süslü pantolonlu telefonunu yüzüme doğru itti. "Şuradaki küçük gülümsemesini görüyor musun?" diye bağırarak kocaman sakızlı bir gülümsemeye sahip melek görünümlü bir meleği işaret etti. "Gözlerinizin şimdiye kadar gördüğü en güzel yaratık değil mi?"

"Kesinlikle," diye hevesle kabul ettim.

Lizzie, "Belli ki bu huyunu annesinden almış," diye söylendi.

"Açıkça." Joey'nin dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi ama bunu görmek neredeyse imkânsızdı çünkü poker suratının en üst noktasına sahipti. Duygularını göstermiyordu. Bilgi de vermiyordu. Gerard'ın kalbinin etrafına duvarlar örülmüş olabilirdi ama Joey Lynch'in duvarları Çin Seddi'nin planlarından inşa edilmişti.

Ne olursa olsun, kızgın arkadaşımızla garip bir yoldaşlığı varmış gibi görünüyordu. Bilinçaltları muhtemelen insana dair her şeye duydukları ortak nefret üzerinden bağ kurmuştu.

"Evet," diye mırıldandı Tadhg. "Çünkü babası bok gibi görünüyor."

"Ah, sus artık," diye azarladı Shannon.

Tadhg kaşlarını çatarak, "Ben de aynı şeyi senin için söyleyebilirim," diye karşılık verdi. "Bugünlerde tek duyduğum şey senin sesin."

"Tadhg."

"Johnny, oh Johnny, evet," diye kız kardeşinin sesini taklit etti. "Büyük oval rugby toplarını yüzüme sürtmene bayılıyorum."

"Tadhg!"

"AJ bebeğin vaftiz töreni ne zaman?" Sorarak en iyi arkadaşıma bir can simidi attım.

"Hiçbir fikrim yok."

"Bilmiyor musun?" Ona bön bön baktım. "Joe, neredeyse iki aylık oldu bile."

"Evet," diye onayladı Shannon. "Ve Dadı Murphy bize bebeklerin dört haftalık olmadan önce vaftiz edilmeleri gerektiğini söyledi." Omuz silkerek, "Ne olur ne olmaz" diye ekledi.

"Yani?" Lizzie hemen savunmaya geçti. "Herkes bu saçmalığa inanmaz, kızlar."

"Hangi pisliğin içine?" "Kiliseye."

"Aman Tanrım." Ona bakakaldım. "Bunu az önce söylemedin."

"Yaptım," diye cevap verdi neşeyle. "Ve bakar mısınız, ben de ateşten oklarla vurulmadım. Komik, değil mi?"

"Güzel," diye kıkırdadı Tadhg açık bir onaylamayla. "Sanırım," dedim.

"Aferin sana. Neye istersen ona inan. Sadece boğazıma tıkma yeter, o zaman her şey yoluna girer," diye karşı çıktı Lizzie. "Ayrıca," diye devam etti, söylediğim bir şeye sinirlendiği belliydi, "naçizane fikrime göre, Tanrı'ya inanmamak için bir nedenle karşılaşmadığında inanmak çok

daha kolay."

"Tanrım, iyi ki bir oğlum var," diye mırıldandı Joey nefesinin altından. "Genç kızlar kendi başlarına bambaşka bir yaşam gücü."

"Bundan emin misin Joe?" Tadhg alay etti. "O da benim gibi olabilir."

"En kötü şey olmazdı," diye cevap verdi Joey rahatça. "Tuvalet eğitimi için bir rüyaydın."

Tadhg'ın yüzü kıpkırmızı oldu. "Bunu şirket içinde söylemedin lan."

"Bu sefer beni ikna edemezsiniz, çocuklar. Ciddiyim. İstifa ediyorum," Gerard'ın tanıdık sesi, yeni duş almış ve kazak hariç okul üniformasını giymiş olarak ortak salona girmeden birkaç dakika önce havayı doldurdu. "O sadistin ellerinde bir başka kusma seansına katılmayı reddediyorum."

"Harika," dedi Tadhg, "Fatty burada."

"Sana bana şişman demen konusunda ne demiştim?" diye karşılık verdi Gerard, hiç vakit kaybetmeden. "Ben iri kemikliyim, seni küçük pislik."

"Birinci sınıflarla kavga etme Gibs." Kazağını giymemiş olan Johnny de onun ardından içeri girdi. "Ve tüm bu istifa destanı konusunda da sakin ol, seni gerzek. Eğitim o kadar da kötü değildi."

Lizzie kollarını göğsünde kavuşturarak, "Harika," diye mırıldandı. "Kaptan Fantastik ve onun ucube yardımcısı."

"O kadar da kötü değil miydi?" Çantasını yere fırlatan Gerard dönüp arkadaşına baktı. "Çatladım! Aşağıda Jonathan. Taşaklarım çatladı, sana söylüyorum!"

"Sana delme demiştim Gerard, ama beni dinledin mi? Hayır. Hayır, tabii ki dinlemedin. Bunun yerine, devam ettin ve üç kez daha deldin!"

"Merdivenimi tamamlıyordum."

"Senin merdivenin bir yük!" Johnny de en az Gerard kadar konuşmaya kendini kaptırmış bir şekilde karşılık verdi. "Sana talk pudrası kullanma konusunda ne demiştim? Ameliyattan sonra aldığım ilaçlı olanı. Bolca kullan. Antrenmandan önce ve sonra Gibs. Her seansta."

"Hapşırmama neden oluyor, Kaptan."

"Koklaman gerekmiyor Gibs, kasıklarına ve kalçalarına dökmen gerekiyor."

"Kokusunu almıyor musun?"

Johnny kanepeye doğru yürüyüp en iyi arkadaşımın yanına çökmeden önce, "Hayır delikanlı, taşaklarımın kokusunu almıyorum," diye tersledi. "Merhaba Shannon," dedi çok daha yumuşak bir tonda, yanağına bir öpücük kondurmak için eğilirken.

"Merhaba Johnny," diye cevap verdi, yanakları pembeleşmişti.

"Hayır, taşaklarını değil," diye devam etti Gerard, kanepenin arkasına tırmanıp yanıma uzanırken. Buklelerimi karıştırarak devam etmeden önce bir kolunu omzuma attı. "Taşaklarına sürmeden önce pudra. Pudranın kokusunu almıyor musun?"

"Tanrım, biraz dinlen, olur mu?" Patrick homurdandı, kardeşimle birlikte arkalarından geliyordu. "İkinizin saçmalıkları hakkında kendi saçmalıklarımdan daha çok şey biliyormuşum gibi hissediyorum."

"Çünkü kendi taşaklarınla ne yapacağın hakkında en ufak bir fikrin yok."

"Annen öyle demiyor."

"Annemi bu işe karıştırmayı aklından bile geçirme."

"Yapamaz mıyız?" Hugh tersledi, herkese katılarak kanepeler. "Lanet olası bir sabah için mi, beyler?"

"Bir keresinde cinsel organımdan şikâyet etmiştim Patrick," diye homurdandı Gerard. "Hepimizin tanıdığı bir kaptan gibi ortalığı velveleye vermedim."

"Doğru."

"Ama Dublin'de güzel bir geceydi."

"En hafif tabiriyle olaylıydı."

"Hey!" Johnny tersledi. "Bu benim hatam değildi." "O zaman kimin hata oldu o, Kav?" Gerard Talep edildi.

"Benim mi?"

Hugh ve Patrick koro halinde "Evet," dediler.

Tadhg alaycı bir tavırla, "Sen de benim sorunlarım olduğunu sanıyorsun," dedi. "Bak ne diyeceğim Joe, her gün

bir sürtük olmaktansa bir linç olmayı tercih ederim." Bununla birlikte çantasını

omzuna vurdu ve ortak salondan dışarı çıktı, giderken de kuşu tersledi.

Gerard dönüp bana baktı. "Az önce bize sürtük mü dedi?"

"Sanırım öyle," diye yanıtladım kahkahamı bastırarak.

"Yanak," diye homurdandı ayağa kalkıp buzdolabına doğru ilerlemeden önce. "Tanrım, açlıktan ölüyorum."

"Bununla başın belada, Lynchy."

Joey ağzına bir haşlanmış tatlı daha atarken, "Bilmez miyim," diye mırıldandı.

"O senin yemeğin değil Gibs," diye seslendi Johnny. "Sahip olmak kanunun onda dokuzudur, Johnny," Gerard diye yanıtladı, folyo kaplı bir ekmekten isim etiketini soymakla meşgulken. "Şanssız Robbie, delikanlı - ah, sayı! Tavuk ve dolma!" Keyifle sırıtarak folyoyu yırttı ve kocaman bir ısırık aldı. "Karnıma gir."

"Tommen'de olduğun için şanslısın, delikanlı," dedi Joey, biraz eğlenmiş görünerek. "Çünkü bu numarayı BCS'de yapsaydın, canını alırlardı."

"Bir tavuk ve dolma için canımı alırlar mı?" "Bunu düşündüğün için bile canını alırlar, delikanlı."

"Yani BCS'deki buzdolabından sana ait olmayan bir şey almadın mı hiç?"

"Buzdolabı mı?" Joey homurdandı. "Biz vardı Şanslı için beslenme çantaları var, buzdolabını boş verin."

"Tanrım."

Lizzie, "Bilin bakalım kimin bir hayranı var?" diye sorarak bütün kafaların ona doğru dönmesine neden oldu.

"Kim?" diye herkes bir ağızdan koro halinde sordu. "Claire."

"Vay canına Liz, teşekkürler," diye inledim, herkesin gözlerinin yüzüme dikildiğini hissederek. "Bunların hepsi Lizzie'ye göre," diye açıklamakta gecikmedim, yanaklarımın ateşle dolduğunu hissediyordum.

"Ve hayır, herhangi bir ukala söylemeden önce, o Thor değil," diye devam etti, bu şekilde gereğinden fazla zevk alıyordu. "O Jamie."

"Jamie?" Hugh sormakta gecikmedi, kardeşçe dedektiflik becerileri devreye girdi. "Kim..."

" ... Jamie ne sikim?" Gerard beklentiyle bana bakarak söze girdi.

"Jamie?" Shannon, dudakları mükemmel bir "o" şeklini almadan önce bir an için kafası karışmış gibi görünerek sordu. "Ah... şu Jamie."

"Jamie Kelleher?" Johnny kaşlarını çattı. "Bizim senemizden mi?"

"Hiçbir fikrim yok, delikanlı," diye cevap verdi Joey, konuşmayla hiç ilgilenmiyormuş gibi bir sesle, serseri bir emziği cebine geri sokup yerine haşlanmış bir tatlı alırken.

"Telefonu tut!" Hugh'nun kaşları havaya kalktı, çünkü farkındalığı artmıştı. "Jamie Kelleher! İkinci sınıfta bir günlüğüne çıktığın Jamie mi?"

"İki hafta oldu ve evet," diye yanıtladı Lizzie gülümseyerek. "Görünüşe göre, küçük kız kardeşini sinemaya davet etmeyi planlıyor."

"Jamie," diye yineledi Gerard gülümsemeden, sert bakışlarıyla yüzümün yan tarafını delik deşik ederken. "Diskoda haddini bildirmek zorunda kaldığım eli sopalı Jamie mi?"

"Kimse senden bunu yapmanı istemedi, pislik," diye tükürdü Lizzie.

Gerard parmağıyla beni göstererek, "O istedi," diye karşı çıktı, gözleri belli belirsiz bir hayal kırıklığıyla dans ediyordu. "Yapmamı o istedi."

O haklıydı.

O gece ondan beni kurtarmasını istedim.

"Bunu onun için mahvetmeyi aklından bile geçirme," diye uyardı Lizzie. "Sana şimdiden söylüyorum Thor, herhangi bir numara yaparsan üzerine cehennemi yağdırırım-"

"Tanrım, benimle konuşmayı keser misin?" Gerard elini kaldırarak karşılık verdi. "Burada kurallara uymak için elimden geleni yapıyorum."

"Kural mı?"

"Evet, kural," diye karşılık verdi. "'Söyleyecek iyi bir şeyin yoksa, hiçbir şey söyleme' kuralı." Öfkeyle itti

"Senin hakkında söyleyecek iyi bir şeyim olmadığını söylediğimde bana güven, engerek, bu yüzden çalıntı yemeğimi yememe ve seni huzur içinde görmezden gelmeme izin ver, lanet olsun!"

"Aman Tanrım, çocuklar, durun," diye araya girdim gergin bir kıkırdamayla. "Daha bana teklif bile etmedi."

"Henüz," diye ısırdı Gerard, hâlâ bana bakıyordu.

"Ciddiyim Thor," diye karşı çıktı Lizzie. "Bunun için ona kendini kötü hissettirmeyi aklından bile geçirme."

"Yine mi?" diye tanıdık bir ses homurdandı ve Katie'nin odaya girdiğini görmek için döndüm. "Siz ikiniz kavga etmeyi hiç bırakmayacak mısınız?"

Lizzie hançerini kardeşimin kızıl saçlı kız arkadaşına çevirerek, "Bu değişir," diye karşılık verdi. "Başka bir rakibim olup olmadığına bağlı."

Katie bir elini göğsüne bastırmadan önce şaşkınlıkla etrafına bakındı. "Ben mi?"

"Teklif mi ediyorsun?"

"Hayır, değil," diye araya giren Hugh, bela onu bulmadan önce kız arkadaşının yolunu kesmek için harekete geçti. "Kes şunu."

"Çok kötü," diye yanıtladı Lizzie kayıtsızca.

"Gerçekten o ahmakla çıkmayı düşünüyor musun?" Gerard bir kez daha dikkatimi çekerek sordu. Ses tonu ilk kez ciddiydi ve gri gözlerinde her zamanki parıldayan muziplikten eser yoktu. Robbie'nin poğaçasından kurt gibi bir ısırık daha aldı ve ekledi: "Yani, cidden mi?"

"Bana sormadı bile," diye yatıştırmaya çalıştım, aynı anda Lizzie, "Evet, öyle!" diye bağırdı.

Mükemmel hedeflenmiş bir tatlı Gerard'ın kafasına çarptı ve Joey'nin Gerard'a şifreli bir göz kırpma gibi görünen bir şey sunduğunu görmek için tam zamanında döndüm. "Hadi, Gus," dedi ayağa kalkarak. "Biraz temiz hava alalım."

"İyi plan Lynchy," diye homurdandı Gerard, elindeki yemeği tezgâha bırakıp kapıya doğru yürüdü. "Gerçekten de iyi plan."

"Hayır, hayır, hayır! Aklından bile geçirme." Kendi boyundaki bir çocuğun yapabileceğinden çok daha hızlı bir şekilde ayağa fırlayan Johnny peşlerinden gitti. "Senin temiz havadan ne anladığını biliyorum ve sana şimdiden söylüyorum Gibs, sahadaki o pis sigaraların her birini sana ödeteceğim."

Avukat ve pumalar

GIBSIE

Öfkeliydim. Kesinlikle öfkeliydim ve Lynchy ile okulun otoparkında temiz hava almak ya da Kav'ın şımartması ruh halimi karanlıktan çıkaramazdı.

"Uzaklaş Gibs," diye ellinci kez talimat veriyordu Johnny, durduğum yerden hafifçe geriye çekilmiş, saygılı bir kaptan gibi emir yağdırıyordu. "Ne zaman o kız seninle bir drama başlatmaya kalksa, delikanlı. Tepki verme ve uzaklaş."

"Engerekle başa çıkabilirim Kav," diye karşılık verdim, sigaramdan öfkeli bir nefes çekerek. "O şu anda endişelerimin en küçüğü."

Gerçek buydu. Lizzie'nin söylediği ya da yaptığı hiçbir şey vücudumu iyi haberi duyunca solar pleksusuma inen yumruğa hazırlayamazdı.

"Lanet olası Jamie Kelleher," diye ısırdım, hâlâ sersemlemiştim, duygularımı kontrol altına almaya çalışıyordum ama başaramıyordum. "Ondan nefret ediyorum, Kaptan. O benekli suratlı heriften gerçekten nefret ediyorum."

"Öyle olduğunu biliyorum Gibs," diye yatıştırdı Johnny. "Ben de, delikanlı."

"Hiçbir işe yaramayan geri zekâlı," diye söylenmeye devam ettim, her geçen saniye daha da öfkeleniyordum. "Neden o?" Zihnimin oyalanıp durmasına izin verdikçe içimde öfke kabarıyordu. Fazla düşünmekten kendimi delirtiyordum. "Neden?"

Jamie Claire'i tanımıyordu. Gerçekten tanımıyordu. Hem de hiç. Onun modaya olan düşkünlüğü ya da oyuncak hayvan koleksiyonu hakkında en ufak bir şey bilmiyordu. Johnny Depp'e olan takıntısına dair hiçbir fikri yoktu.

Yedi yaşındayken Leonardo DiCaprio'ya yazdığı ve Ballylaggin'i ziyaret etmesini istediği mektup. Onun küçük yanlarını, kişiliğinin en iyi yanlarını oluşturan önemsiz dikkatsizliklerini bilen bendim. Çocukken Johnny'nin evinin arkasındaki tarlada onu o gürültücü boğadan kurtaran da bendim. Elektrikli çitin şoklarını ben aldım, böylece onun almasına gerek kalmadı. Hayatımın uyanık olduğum her saatini onu sevmekle kalmayıp hayatım pahasına koruyarak geçiren bendim. Lanet Jamie Kelleher değil!

Park halindeki pahalı görünümlü bir Mercedes'e yaslanan Joey, sigarasından bir nefes daha çekti ve kafesteki bir aslanın yapacağı gibi etrafında gelişen erime sürecimi gözlemledi; biraz sıkılmış ve anlık olarak kontrol altında, ama kışkırtılırsa kesinlikle ölümcül.

Benden çok büyük olmadığını biliyordum ama Shannon'ın kardeşiyle aynı oyun alanında olduğumu hiç hissetmemiştim. Omuzlarının üzerinde yaşlı bir kafası vardı, tıpkı kankam gibi, ama Shannon'da ya da daha genç çocuklarda olmayan bıkkın bir yanı vardı. Tanrım, Darren'da bile yok gibiydi. Güneşin etrafındaki on sekiz turunun her birini hissettiğini ifade eden bir unsur ve bu onu bir gencin vücudundaki yaşlı bir adam olduğu noktaya kadar yıpratmıştı. Yani, o bir babaydı, lanet olsun. Gerçek bir insanın gerçek babasıydı. Sadece bu bile aklımı başımdan aldı.

Joey sonunda tembel bir ses tonuyla, "Anlamadığım şey neden onunla birlikte olmadığın," diyerek sohbete katıldı.

"Kim?" Dehşet içinde ona bakakaldım. "Lizzie mi?"

"Evet," diye yanıtladı Joey, alaycı bir tonla. "Çünkü bu mantıklı."

"Claire'den bahsediyordu," diye araya girdi Johnny beklenti dolu bir bakışla. "Nefesini boşa harcama Lynchy, çünkü yıllardır aynı şeyi söylüyorum ve hala sağır kulaklara düşüyor."

"Çünkü doğru zaman değil," diye mırıldandım ve bu düşünceyle vücudumun soğuk terler döktüğünü hissettim. "Sana binlerce kez söyledim Kav, herkes ortaokulda yuva kurmak istemez."

Johnny o her şeyi bilen ses tonuyla, "Senin bildiğin hariç," dedi.

"Bunu nasıl anladın?"

"Onunlayken öyle," dedi sakince. "Çünkü o kızın kemiklerine bayılıyorsun ve bu suratsız halin, başka bir adamın ona çıkma teklif etmeyi planlıyor olmasıyla doğrudan ilgili."

Tam on ikiden vurdun, neden yapmıyorsun?

"Bırak artık, Beyinsiz," diye homurdanarak izmaritimi fırlatıp attım.

"Ve eğer parmağını deliğinden çıkarıp aşılamaya başlamazsan söz konusu kızı kaybetme riskiyle karşı karşıyasın," diye devam etti en iyi arkadaşım.

Müstakbel kayınbiraderi omuz silkerek, "Katılıyorum," dedi. "Bana kalırsa, onu kaybetmek senin elinde, Gussie."

Johnny ellerini öfkeyle havaya kaldırarak, "Kesinlikle," diye onayladı. "Çünkü sen kabul etsen de etmesen de, o sonsuza kadar beklemez Gibs."

Joey yüzünü buruşturarak, "Doğru," dedi. "Üçüncü tekerlek olmak istemezsin, delikanlı."

Johnny mavi gözlerini benimkilere dikerek, "En iyi arkadaşın olarak sana tavsiyem, bu işin peşini bırakmaman," dedi. "Hadi ama Gibs, hayatının başka hiçbir alanında tedbiri elden bırakma konusunda endişelenen biri olmadın."

Hayır, çünkü hayatımın başka hiçbir yönü onun kadar önemli değildi.

"Kız arkadaşını bul ve mutlu ol," diye ısrar etti ve aramızdaki boşluğu kapatarak omuzlarımı sıktı. Hiç şüphesiz coşkulu bir hareketti. "Kaybedecek neyin var ki?"

Bildiğinden daha
fazla.

Dayanabileceğimden
daha fazla.

"Çünkü acelem yok!" Argümanımın çok zayıf olduğunu bilerek karşılık verdim ama elimde başka bir şey yoktu. Anlamadılar. Nasıl anlayabilirlerdi ki? "Hepimiz buldozer değiliz Jonathan! Ve hepimiz bölgemizi bir bebekle işaretlemeyiz, Joseph." Kuku mesihleriymiş gibi bilgece sözler söyleyen bu iki pisliğe bilmiş bir bakış attım. "Bazılarımız hayatımızı değiştirecek kararlar alırken acele etmeyiz!"

"Çok tembelsin!" Johnny meydan okudu, sesi en az benim konuşmaya sinirlendiğim kadar sinirli çıkıyordu. "Claire yoluna devam edecek Gibs ve sen de şansını kaybedeceksin delikanlı."

"Bana o yargılayıcı bakışını atma," diye uyardım, parmağımı yüzüne doğrultmak için elinden kurtuldum. "Aşk hayatım hakkında kimsenin fikrine ihtiyacım yok, çok teşekkür ederim."

"Günaydın çocuklar," diye mırıldandı tanıdık bir ses. Arkamı döndüğümde Dee'nin arabasının sürücü tarafını kilitlediğini gördüm ve yemin ederim ağlayabilirdim. Ne zamanlama ama.

"Günaydın Dee," diye kibarca onayladı Johnny, bir yandan da sanki kadının farkında değilmişim gibi kaburgalarıma çok da ihtiyatlı olmayan bir şekilde dirsek attı. "Hava güzelmiş."

"İstediğim kadar ıslak değil," diye karşılık verdi ağır bir çapkınlıkla. "En sevdiğim çocuklar nasıl?"

"Ne oluyor lan?" Joey onun davranışının ne kadar uygunsuz olduğunu açıkça belirterek fısıldadı. "O ofis yöneticisi değil mi?"

"Evet, ve evet," diye yanıtladı Johnny beni tekrar dürterek. "O okulun resepsiyonisti."

"Uzun hikâye," diye mırıldandım nefesimin altında, abartılı bir öksürükle sözlerimi örtbas ettim. "Sana sonra anlatırım."

"Bilmek istediğimi sanmıyorum, Gus." Joey başını sallayarak yaslandığı arabayı itti ve ana binaya doğru geri döndü. "Benim maymunlarım değil. Benim sirkim değil."

Akıllıca bir karar.

Siktiğimin akıllı adamı.

Kucağında bir yığın evrakla Dee, sallanan kalçaları ve kabaran göğüsleriyle bize doğru ilerledi.

Yine hiçbir şey hissetmedim.

Sikeyim.

"Hafta sonunuz nasıl geçti çocuklar?"

"Her şey yolunda," diye yanıtladı Johnny, özel olarak Cougar-Dee diye hitap ettiği kişiden güvenli bir adım geri çekilerek. "Seninki nasıldı?"

"Sıkıcı," diye cevap verdi, bir adım daha yaklaşarak, mavi gözleri yüzüme kilitlendi. "Bütün hafta sonu evimde yalnızdım."

"Evet, kulağa oldukça sıkıcı geliyor," diye cevap verdi Johnny ikimiz adına. Gömleğimin arkasından tutarak beni kendisiyle birlikte geriye doğru çekti. "Derse gitsek iyi olacak," dedi, her zamanki gibi kibar bir ses tonuyla, beni tehlikeden uzaklaştırırken. "İyi günler, Dee."

"Hoşça kalın çocuklar," diye seslendi arkamızdan. "Herhangi birinizin bir şeye ihtiyacı olursa ofise uğramaktan çekinmeyin."

İkimizi de yıldırım hızıyla ana girişe doğru yönlendirirken omzunun üzerinden, "Olur," diye seslendi.

"Tanrım, ateş nerede?" Oflayıp pufladım, büyümüş piç kurusuna yetişmek için koşmaya başlamadan önce elinden kurtuldum. "Yavaşla biraz."

"Bunun hakkında konuşmamız gerek." "Ne?"

"Cougar-Dee," diye fısıldadı Johnny, kapıyı çekip açarken ve beni içeri iterken. "Ne oluyor orada?"

"Bugün mü demek istiyorsun?" Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı. "Onu az önce otoparkta gördüm, tıpkı senin gibi."

"Demek istediğimin bu olmadığını biliyorsun," diye homurdandı. "Tanrım, Gibs, kız neredeyse otuz yaşında, delikanlı."

"Aslında, daha çok yirmi dört yaşında."

Kapı aralığında durup bana baktı. "Hayatta olmaz."

"Yürekten. Caoimhe Young ile aynı sınıftaydı," diye başımı sallayarak önerdim. "Bu makyaj - ve

şezlong."

"Güneş kreminin ne kadar değerli olduğunun bir kanıtı daha," diye homurdanarak ikimizi de içeri itti. "Her neyse. Dinle, sanırım onun hakkında düzgün bir konuşma yapmamız gerekiyor. Bu konuda uzun zaman önce bir şeyler söylemeliydim," diye devam etti, bizi koridorda yürütürken. "Ama dürüst olmak gerekirse, kendi kafamın içinde o kadar sıkışıp kalmıştım ki, bunu bir an bile düşünmedim."

"Neyi ikinci kez düşündün?" Beni boş yemek salonuna götürmesine izin vererek sordum. "Tanrı aşkına, sen neden bahsediyorsun Kav?"

"Shannon ve çocuklar bizimle kalmaya geldiklerinden beri epeyce büyüdüm ve bu da beni doğru ve yanlış hakkında düşünmeye itti." Rugby masasının sonundaki tahtına oturup parmaklarını masaya vurdu, belli ki sinirlenmişti. "Ve bu yanlış, delikanlı. Hem de çok yanlış." "Buradaki boşlukları doldurmak ister misin, Kaptan?" diye sordum. Her zamanki koltuğuma, onun karşısına oturdum. "Çünkü biraz afalladım."

Johnny ellerini saçlarının arasından geçirerek, "Dee, delikanlı," diye tekrarladı.

"Evet," dedim yavaşça. "Peki ya o?"

Gergin bir ifadeyle etrafımıza baktı ve yakınımıza eğilip fısıldadı: "Sanırım seni tımar ediyor, delikanlı."

"Beni tımar etmek mi?"

"Evet." Gözleri kocaman, hevesle başını salladı. "Seni tımar ediyorum."

Bir kahkaha patlatmadan önce uzun bir süre ona boş boş baktım. "Kendine gel, Johnny."

"Gibs," diye ısrar etti, "burada ciddiyim."

"Ben de öyle," diye güldüm. "Artık bir kız arkadaşın var diye bana büyüklük taslama."

"Yaptığım şey bu değil, delikanlı."

"Ve sakın beni yargılama," diye ekledim oturduğum yerden. "Senin için o kadına borçlanmama neden olan pek çok iyilik yaptım."

"Beni dehşete düşüren de bu," diye tersledi. "Bu yanlış, Gibs.
Bu tamamen yanlış. Bu bir rıza meselesi." Ona bakakaldım. "Rıza mı?"

"Gibs," diye tersledi masanın üzerine eğilerek. "O kadın dördüncü sınıftan beri seninle taşak geçiyor." Başını sallayarak, "Sen on beş yaşından beri," dedi. "Dur bakalım," diye tersledim, savunmaya g e ç t i ğ i m i hissettim. "Öncelikle, beşinci sınıfta merdiven piercingimi taktırdığımdan beri o kadına dokunmadım - bu seni ilgilendirmez ama dokunmadım. Bir kere bile. Ve yine seni ilgilendirmez ama ben bunu değiştirmek gibi bir planımız yok."

"Güzel." Gözle görülür bir şekilde rahatladı. "En azından bu kadar."

"İkincisi," diye devam ettim, kendimi kızgın hissederek, "onu hiçbir zaman bir şey yapmaya zorlamadım, eğer kastettiğin buysa." En iyi arkadaşıma ters ters bakarken panik içimi kemiriyordu. "Ben kimseyi asla zorlamam!"

"Onun rıza göstermesinden bahsetmiyorum, Gibs," diye karşı çıktı Johnny, bir elini hayal kırıklığı içinde siyah saçlarında gezdirerek. "Ben senden bahsediyorum, delikanlı."

Şaşkınlıkla baktım, sözlerinin ardındaki anlamı kavramaya çalışıyor ama başaramıyordum. "Ne?"

"Seks, Gibs," diye inledi Johnny, komik bir şekilde sıkıntılı görünüyordu. "Biliyorsun, eğer o zamanlar seni becerdiyse, bu yasal tecavüz olarak sınıflandırılır."

"Bu da ne..." Başımı salladım ve bir yumruğumu ağzıma bastırdım, en iyi arkadaşımın son delilik teorisiyle başa çıkacak kelimeleri bulmak için elimden geleni yapıyordum. Neye ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir zamanda Dee tam da ihtiyacım olan şeydi ama bunu Johnny'ye açıklamaya çalışmanın bir anlamı yoktu. Çünkü dürüst olmak gerekirse, ben bile anlamamışken onun anlamasını nasıl bekleyebilirdim ki? "Hayır. Hayır. Hayır. Pazartesi sabahının bu erken saatinde senin aşırı düşünen -ikiyüzlülükten bahsetmiyorum bile- beyninle uğraşamam."

"Gibs..."

"Yapmaman gerekirken kaç tane yaşlı kadınla yattın?" Ben talep ettim. "Botlarını asmaya ve kartlarını Küçük Shannon'a atmaya karar vermeden önce."

"Çok fazla," diye içtenlikle itiraf etti. "Çok fazla lanet olası, burada söylemeye çalıştığım şey de bu, Gibs-"

"Benden bir tane fazla!" Ellerimi yenilgiyle havaya kaldırarak başımı salladım ve hem gülme hem de çığlık atma isteğimle savaştım. "Çünkü onu hiç becermedim, Johnny!" Nefes nefese, isteksizce ekledim, "Sadece onunla yattım."

"Peki sizin dünyanızda kanki olmak ne demek?" "Sizin dünyanızda ne anlama geliyor?"

"Eğlendir beni, Gibs."

Onun için her şey var ama benim için hiçbir şey yok. Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve omuz silktim. "Dinle, oraldı, tamam, sadece biraz oral ve yoğun sevişme. Hayatının fırsatını yakaladığım için beni dava et."

"Başka bir şey olmadığına yemin eder misin?" "Evet."

"Ve bunun bir daha asla olmayacağına dair bana yemin eder misin?" "Evet, Johnny, yemin ederim."

En iyi arkadaşım sesli bir nefes verdi. "Önceki davranışlarımdan dolayı sana korkunç bir ikiyüzlü gibi göründüğümü biliyorum ama senin için endişeleniyorum Gibs." Omuzları yenilgiyle çöktü ve başını ellerinin arasına aldı. "Bir süredir bunu düşünüyordum ve onu sana öyle bakarken gördüğümde, birden her şey yerine oturdu."

"Benim için endişelenmene gerek yok Johnny, delikanlı," diye yatıştırmaya çalıştım. "Ben her zaman iyiyim."

"Elimde değil," diye itiraf etti hüzünlü bir gülümsemeyle. "En iyi çabalarıma rağmen, ne yazık ki sana bağlandım." Sırıtarak ekledi: "Ve diğer on altı kişiliğinize de."

"Hay aksi." Ben de ona sırıttım. "Beni sevdiğini söylemenin yolu bu mu, Kaptan?"

"Nasıl istersen Gibs."

Öğle yemeği önerileri

CLAIRE

Lizzie'nin kulak misafiri olma becerisi, büyük teneffüste yemekhaneye giderken okul koridorunda aniden durdurulduğumda test edildi.

"Claire, biraz konuşabilir miyiz?" Jamie, koşunun ortasında önüme geçerek beni şaşırttı ve gürültülü bir oof sesiyle göğsüne çarpmama neden oldu. "Tanrım, bunun için üzgünüm," diye homurdandı, çarpışmamızın şiddetiyle geriye doğru sendelediğimde bir kolunu belime doladı. "İyi misin?"

"Evet, evet, her şey yolunda," diye cevap verdim gergin bir kıkırdamayla, elinden kurtulmadan önce kendimi hızla toparladım. "Sadece tüm biberlerin rugby takımı tarafından alınmadığından emin olmak için yarışıyordum." Yüzümdeki bir bukleyi üfleyerek ona gülümsedim ve ne olduğunu çok iyi bilmeme rağmen "Ne oldu?" diye sordum.

"Kahretsin, eğer durum buysa, yürürken konuşmak ister misin?" diye teklif etti, yemekhaneye doğru işaret ederek. "Öğle yemeğini kaybetmeni istemem."

"Teşekkürler," diye gülümseyerek cevap verdim ve bir yandan tuhaf olmamak için elimden geleni yaparken bir yandan da yanına yaklaştım. Nedenini sadece Tanrı biliyordu ama şu anda çiftlik hayvanı sesleri çıkarmak için çok güçlü bir dürtü duyuyordum. Muhtemelen son derece gergin olduğum ve bu bilinmeyen sularda nasıl yol alacağıma dair hiçbir fikrim olmadığı içindi.

"Dinle, son zamanlarda bunu çok düşünüyordum ve belki bir ara seni tekrar dışarı çıkarabilirim diye umuyordum."

Ve işte oradaydı.

Lizzie tam üstüne bastı.

Jamie benimle tekrar çıkmak istedi.

Ah krakerler.

"Beni dışarı mı çıkaracaksın?" Yemekhaneye girdiğimizde mümkün olduğunca soğukkanlı görünmeye çalışarak sordum. Baa. Baa. Baa. Baa. Baa. Kahretsin, neden koyun seslerini düşünmeyi bırakamıyordum? "Nereye?"

"Sinemaya mı? Ya da belki bir şeyler içmek için? Ne istersen," diye teklif etti ve benimle birlikte sıcak yemek kuyruğuna girdi. "Son seferinin pek de iyi bitmediğini biliyorum, o zamanlar tam bir aptaldım ama gerçekten iyi bir şeyler yapabileceğimizi düşünüyorum."

Dikkatimi bilinçli bir şekilde ragbi masasından uzak tutarak benimle konuşan çocuğa odaklandım. "İyi bir şey mi?"

"Evet." Jamie başını salladı ve gülümsedi. "Eğer bana bir şans daha vermek istersen."

Sevimli bir gülümsemeydi.

Koyu renk saçları ve güzel kahverengi gözleri olan yakışıklı bir çocuktu. Benden birkaç santim uzun boyluydu ve harika kokuyordu ki bu benim gözümde her zaman büyük bir avantajdı. Çenesinde küçük bir gamzesi ve sevimli, çarpık bir gülümsemesi bile vardı.

Ama o Gerard değildi.

Tereddütlü ve kararsız hissederek cevap vermek için ağzımı açtım ama Lizzie önce davrandı.

"Çok isterdi!" Yemek kuyruğunda bize katılırken kolunu omzuma doladı ve gülümsedi. "Öyle değil mi Claire?"

"Lizzie," diye fısıldadım, rugby masasına doğru endişeli bir bakış fırlattım. Gözlerim hemen Gerard'ı aradı ve onunkilere kilitlendiğinde, ondan yayılan gerginliği hissedebiliyordum.

Kahretsin.

"Dinle, Gibson'la aranda hâlâ bir şeyler varsa, sorun değil," dedi Jamie, çabuk kavrayarak. "Sadece bana şimdi söyle

Çünkü burada kimsenin ayağına basmak istemiyorum."

Lizzie benden önce, "Öyle değil," diye cevap verdi. "Onlar sadece arkadaş." Kolunu bana dolayarak daha sert gülümsedi. "Öyle değil mi Claire?"

"Ah..." Bir kez daha masaya baktım ama bu sefer Gerard bana bakmıyordu. Aslında sırtı bana dönüktü ve tüm dikkatini Johnny'ye vermişti. "Değil mi?"

"Tamam, güzel." Jamie rahat bir nefes aldı, artık ortalık sakinleştiğine göre gülümsemesi yeniden ortaya çıkmıştı. "Peki, sen ne düşünüyorsun?"

"Ne hakkında?" Arkamdaki masaya dalıp gitmiş bir halde sordum.

Yani söz konusu masada oturan çocuk. "Bir ara benimle çıkar mısın?"

"Bunu düşünmek zorunda kalacak." Birdenbire ortaya çıkan Shannon, Jamie'nin kolunun altından kayarak elimi tuttu. "Teklifin için çok teşekkür ederim," diye ekledi, hem Lizzie'yi hem de beni çekiştirerek. "Çok düşüncelisin. Claire önümüzdeki beş iş günü içinde size geri dönecek."

Jamie şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Uh... tamam mı?" "Hoşça kal," diye karşılık verdi Shannon.

"Evet, güle güle," diye güldüm ve küçük arkadaşımın beni götürmesine izin verirken arkasından el salladım.

"Önümüzdeki beş iş günü mü?" Lizzie oflayıp puflayarak peşimizden geldi. "Ne oluyor Shan?"

Ragbi masasına katılmadan önce kız kıza sohbet etmek için oturduğumuz masaya doğru aceleyle ilerlerken Shannon yüzü kızarmış bir halde, "Tek düşünebildiğim buydu," dedi. "Claire orada çok rahatsız görünüyordu ve ben de, bilmiyorum, ona biraz zaman kazandırmam gerektiğini hissettim."

"Bu epikti," diye kahkaha krizleri arasında boğuldum, onun davetsiz misafirliğinden heyecanlanmıştım. "Beş iş günü." Homurdandım. "Özel sekreterim gibi konuştun."

"Yani bana kızgın değil misin?" Shannon gergin mavi gözleriyle bana bakarak sordu. "Haddimi aşmadım mı?"

"Deli misin sen?" Masanın öbür ucuna uzandım ve elini

tuttum. "Shan, sana minnettarım. Bu çok

garip."

"Gerçekt
en mi?"

"Gerçekten, gerçekten."

"Oh." En iyi arkadaşım rahatlayarak sarktı.

"Tanrı'ya şükür." Lizzie elini kaldırarak, "Ben
kızgınım," diye ekledi.

"Her zaman kızgınsın." Gözlerimi devirdim. "Yeni olan ne?"

"Claire, bu senin için mükemmel bir fırsattı." Arkama
yaslanıp
Lizzie kollarını göğsünde kavuşturdu ve ters ters baktı.
"Jamie iyi bir çocuk. Çok daha kötüsünü yapabilirdin."

"O zaman onunla çıkarsın," diye karşılık
verdim. "Onunla çıkmak istemiyorum."

"Evet, ben de öyle," diye güldüm, onun aralıksız araştırmasından hiç etkilenmemiştim.

"Sadece onu bekleyerek hayatını boşa harcadığın için," diye homurdandı, bakışları rugby masasına kaydı. "Oh, Tanrı aşkına, bu koca aptalın nesi var şimdi?"

"Sanırım Jamie'nin Claire'e çıkma teklif ettiğini gördü," diye önerdi Shannon, Gerard'ın yenmemiş öğle yemeğine sanki onu ölümcül bir şekilde rahatsız etmiş gibi baktığı yeri işaret ederek. "Çok üzgün görünüyor."

"O üzgün değil, Shan," diye açıkladı Lizzie sinirli bir iç çekişle. "Surat asıyor."

"Somurtmak mı?" Koltuğumda döndüm ve Johnny'nin Gerard'ı bir kaşık yoğurtla ikna etmeye çalışmasını izledim. "Tanrım, gerçekten üzgün görünüyor."

"Evet," dedi Lizzie hararetle. "Ama sadece başka bir çocuk onun oyuncağıyla oynamaya cüret ettiği için."

"Hey," diye uyardım, gülümsemem soldu. "Bana
oyuncak deme." "Neden demeyeyim? Sen onun için
tam olarak busun."

"Ona zarar vermek için beni kullanmana karşı mı?" Karnımda bir sıcaklık dalgasının yükseldiğini hissederek karşılık verdim. Göründüğümün aksine, oyuncak bebek değildim ve Lizzie'nin oyununda düşmanını alt etmek için kullanılmaya hiç niyetim yoktu. "Çünkü orada ne yapmaya çalıştığını biliyorum."

"Sana yardım etmeye çalışıyordum."

Shannon sessizce, "Kavga etmeyin çocuklar," diye uyardı. "Hadi ama. Burada hepimiz arkadaşız."

"Bana yardım etmene ihtiyacım yok," diye karşılık verdim, Shannon'ın durumu yumuşatma çabasını görmezden gelerek. "Kendi aşk hayatımı idare edebilecek durumdayım, çok teşekkür ederim."

"Peki." Lizzie özür dilemeden gözlerini devirdi. "Ne istersen yap Claire."

Bazen, keşke kardeşimle birlikte olduktan sonra onunla hiç konuşmaya başlamasaydım diyorum. En azından bu şekilde, onlar bittiğinde her şey bitmiş olurdu. Ama böyle düşündüğüm için kendimi çok kötü hissediyordum. Özellikle de beş yaşımdan on üç yaşıma kadar birlikte büyüdüğüm kız bu kadar muhteşemken. Her şey cehenneme dönmeden önce sekiz yıllık saf bir arkadaşlığımız vardı. Bunu silemezdim ve silmek de istemedim.

"Teşekkür ederim," diye cevap verdim ses tonumda zoraki bir neşeyle. "Niyetim bu."

Ben yapamam, ama sen yapabilir misin?

GIBSIE

Bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum.

O akşam başım öne eğik, omuzlarım gerginlikten kaskatı kesilmiş bir halde elimdeki buruşuk mektuba baktım.

Neden hep o satıra odaklanmayı seçtiğimi hiçbir zaman tam olarak anlayamayacağım, anlamak da istemedim. Bu kelimeleri okumak hiçbir şeyi daha iyi yapmadı. Hiçbir zaman da etmedi. Ama satırlarda ne yazdığını hatırlamak için mektubu elimde tutmama gerek yoktu. Her kelime vicdanıma kazınmıştı.

"Neredeydin?" diye sordu tanıdık bir ses, biri odama daldı ve bu sırada neredeyse kalp krizi geçirmeme neden oluyordu. "Bütün gece seni bekledim!"

"Tanrım," diye boğuk bir ses çıkardım ve mektubu hızla yatağımın altına ittim. "Claire! Bir delikanlıyı ne kadar da korkutuyorsun."

"Oops." Yüzünü buruşturarak yatak odamın kapısını kapattı ve gardırobumdan çaldığı belli olan büyük boy Liverpool formasıyla yatağıma doğru ilerledi. Benim olduğunu biliyordum çünkü ağabeyi United'ı tutuyordu, babası ise sıkı bir topçuydu. "Seni korkutmaya çalışmıyordum." Yatağıma tırmanıp bağdaş kurarak bana doğru oturdu. "Bir açıklama arıyordum."

"Bir açıklama mı?" Boş boş baktım. "Seni takip etmiyorum, bebeğim."

"Tamam, bugün yemekhanede olanları gördüğünü biliyorum," diye ağzından kaçırdı ve elime uzandı. "Sanırım bu yüzden okuldan sonra aramadın?"

Çok doğru söylüyordu ama bunu dile getiremiyordum, çünkü dürüst olmak gerekirse, dayanacak bir ayağım yoktu.

"Jamie bana çıkma teklif etti."

Evet, anladım. "Claire." Dikkatimi onun benimkini saran küçük eline verip içimi çektim. "Sorun yok. Hiçbir şey açıklamana gerek yok-"

"Ona bir cevap vermedim!"

Kalbim çılgınca çarptı. "Yapmadın mı?"

"Hayır, Gerard." Başını yavaşça salladı. "Ben yapmadım." "Neden?"

"Nedenini biliyorsun."

"Evet." Titreyerek nefes verirken dikkatimi birbirine dolanmış ellerimize verdim.

Hayatım bu kızdan ibaretti. Sürdüğü parfümden. Verdiği gülümsemelerden. Belirli bir günde seçtiği kıyafetlerden. Tırnaklarını boyadığı renkler. O benim içime gömülmüştü ve ben ona bağlanmıştım.

Claire benim güvenli yerimdi.

Eğer kendime dair zerre kadar bir şeyim olsaydı, ağzımı açar ve bu kızla konuşurdum. Ona nasıl hissettiğimi söylerdim. Ona bir insan olarak ne kadar değer verdiğimi gösterirdim. Onu doğru şekilde severdim. Switchfoot'un "Only Hope" şarkısı ona olan hislerimi açıklamak için elimdeki en doğru şarkıydı ama asla onun için çalmazdım.

Arkadaşlarımın etrafıma yerleştiğini görebiliyordum ve ben hala çocuk kartını oynuyordum. Kendimi artık bana ulaşamayan ama yine de ulaşan şeytanlardan korumaya devam ediyordum.

Ruh halimdeki ani düşüşü hisseden Claire dramatik bir şekilde içini çekti ve yüzünü komik bir ifadeyle kaşlarını çattı. "Gerard Gibson."

Sırıtarak cevap verdim. "Claire Biggs."

Kaşını The Rock gibi salladı. "Spud maymunu."

Onun şakacılığına kapılıp gözlerimi içeri doğru çevirene kadar şaşı yaptım. "Snuckle-bunny."

Dilini dışarı çıkardı ve yuvarladı. "Bebeğim babacığım."

Yeterince şekilsiz görünene kadar yanaklarımı çektim. "Bebeğim anne."

Yaramazlıkla kıkırdayarak ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü ve üzerime atladı. "Mikroplarım," diye kıs kıs güldü ve ardından yüzümün yan tarafını yalamaya başladı.

"Oh, öyle mi?" Güldüm ve onu sırt üstü yatırdım.

"Evet," diye kıkırdadı altımdan.

Kaşlarımı kaldırdım. "Öyle mi?"

"Hı-hı," diye alaycı bir tonda çıkıştı. "Bu konuda ne yapacaksın Gibsie?"

Kendimi yaramaz hissederek yaklaştım ve dilimin ucunu çene çizgisinin kıvrımından geçirdim, yanağına ulaşana kadar durmadım. "Mikroplarım," diye takıldım yanağının sevimli elmasına bir öpücük kondurmadan önce. "Benim."

Nefesi boğazında düğümlendi ve bir an panikledim, çok ileri gittiğimden korktum. Ama sonra elleri saçlarımdaydı ve sıcak nefesi dudaklarımı okşarken burnu benimkine değiyordu. "Gerard."

"Claire," diye mırıldandım, beynim bunu neden yapmamam gerektiğine dair birçok nedeni uygulamakta başarısız olurken, tüm varlığımın beyaz sıcakta tutuştuğunu hissettim.

Çünkü bu çok kötüydü.

Çok yakındı.

Çok kırılmıştım. "Gerard."

Acı dolu bir nefes verdim. "Claire."

Yanağıma uzun bir öpücük kondurdu. "Merhaba."

"Merhaba." Dudakları ağzımın kıvrımına değdiğinde kararlılığımın zayıfladığını hissederek öne doğru sarktım ve bu kıza karşı hissettiklerimin baskısı altında ezildim. "Bekle, sana bir şey söylemem gerek..."

Yatak odamın kapısının diğer tarafından gelen gürültülü bir ses vücudumun yataktan havalanmasına neden oldu. "Evet?" Kapımın diğer tarafındaki kişiyi yakalamak için çabalayarak seslendim.

ve bedenlerimiz arasında çok ihtiyaç duyduğumuz boşluğu bırakmak için.

"Öyle mi?" Kapımı biraz aralayıp dışarı baktığımda tekrarladım.

Diğer tarafta annemin endişeli yüzü beni karşıladı. "Saat neredeyse on bir buçuk."

"Yani?"

"Yani, bütün akşam burada volta attığını duyabiliyordum." Derin bir iç çekerek, "Gibs, biraz uyumaya çalışmalısın," diye ekledi.

"Evet, ben de tam bunu yapmak üzereydim," diye cevap verdim ve sonra vurgulamak için büyük ışığı kapattım, odamı görmesini engelledim. "İyi geceler anne."

"İyi geceler, tatlım," diye cevap verdi. "Eğer gece uyanırsan, gel ve beni al, tamam mı? Yolun karşısına geçip dolaşmana gerek yok. Ben de senin için buradayım, biliyorsun. Her zaman."

Cehennem gibi. "Tamam." Ona gönülsüz bir gülümseme sunarak kapıyı kapattım ve kapıya yaslandım. Hay sikeyim.

Sonunda arkamı dönüp ona baktığımda Claire, "Bu çok güzel," dedi. Çoktan yorganın altına girmiş ve yatağımda kendini rahat hissetmeye başlamıştı. "Ne demişler: Değişiklik dinlenmekten iyidir?"

Panik içimi kemiriyordu. "Burada mı uyumak istiyorsun?"

"Yatağımı işgal ettiğini düşünürsek bu adil olur.
çoğu gece."
Lanet olsun.

Buna nasıl karşı çıkabilirim?

Nefes nefese yatağıma döndüm ve yorganı geri çektim. "Bu çok kafa karıştırıcı," diye ekledim yatağıma girerken. "Bu konuda ne hissettiğimi bilmiyorum."

"Ne?" diye kıs kıs güldü, yüzünü bana dönmek için yan yattı. "Sen genellikle yatağın sağ tarafındayken ben sağ tarafında olduğum için mi?"

"Evet," diye ısrarla cevap verdim. "Berbat hissediyorum."

"Pekala, sineye çek, düğün çiçeği, çünkü bu gece büyük kaşık benim," diye kıkırdadı ve bir kolunu bana doladı. "Şimdi,

bana sırtını ver ve seni kucaklamama izin ver."

"Bunun için bir kelime var," diye homurdandım, bir yandan da yan dönüp küçük kaşık pozisyonu alarak onun isteğine uydum. "Johnny'nin daha önce söylediğini duymuştum. Buna hadım etme diyordu."

"Seni asla hadım etmem Gerard," diye fısıldadı, parmakları çıplak karnımın üzerinde geziniyordu. "Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum."

"Ben de öyle," diye kıkırdadım, eli tehlikeli bir şekilde boxer'ımın kemerine kadar indiğinde onu kendi elimle yakaladım. "Terbiyeli olun, Bayan Biggs."

"Gerard?"

"Hm?"

Dudaklarını sırtımda hissettim. "Merhaba."

"Merhaba," diye cevap verdim, acı dolu bir zevk dalgası üzerime çökerken bedenim kıpırdadı. "Claire..."

Beni tekrar öptü, ama bu sefer elini benimkinden çekip karnımdan aşağıya doğru kaydırdı, parmakları uyluğumun iç kısmına değene kadar durmadı. "Gerard."

Aman Tanrım. Kalbim göğsümde o kadar sert atıyordu ki, içimde patlayacağını sandım.

"Yapma," diye mırıldandım, parmak uçları boxer'ımın lastikli kemerinin altına kaydığında elini geri çektim.

İçimi kaplayan ürpertiyi bastıramayarak, onunla yüzleşmek için döndüm. "Claire," diye fısıldadım, elimle yüzünü kavrarken bir yandan da kendime gelmeye çalışıyordum. "Ne yapıyorsun?"

Kelimelerle karşılık vermek yerine eğildi ve bileğimin iç kısmına bir öpücük kondurdu. "Jamie Kelleher'ı istemiyorum," diye fısıldadı, göğüslerimiz birbirine değecek şekilde yaklaşarak. "Başka kimseyi istemiyorum."

Eli bir kez daha yorganın altına kaydı ve parmakları azgınlığımı kontrol eden kumaşı sıyırdığında dudaklarımdan kaçan acı dolu iniltiyi durduramadım.

Yüce İsa.

İçimdeki her şey onun ilerlemelerine karşılık vermemi ve sonunda bu kızı kendime mal etmemi talep ediyordu.

Bırak o yapsın.

Sadece sana dokunmasına izin ver.

"Hayır." Ürpererek başımı salladım ve elini geri çektim. Ne istediğini biliyordum ve bunu ona verecek kadar uzun süre aklımdan çıkamıyordum. "Yapamazsın."

Büyük, masum, kahverengi gözler bana baktı. "Yapamam."

Başımı yavaşça salladım ve nefesimi tuttum, yatağımdan çıkıp hışımla dışarı çıktığında beni yere serecek yıkım dalgasına hazırlandım. Çünkü hayatımın alışkanlığı gibi, bu kızı bir kez daha hayal kırıklığına uğratmıştım.

Ama gelmedi.

Gitmedi.

"Tamam, yapamam," diye yanıtladı Claire, sözcükler ancak nefes nefese bir fısıltıdan öteye geçmiyordu. "Ama..." elimi avuçlarının içine alarak bacaklarının arasına yerleştirdi "... yapabilir misin?"

"Claire."

"Lütfen Gerard," diye nefes aldı, elimi iç çamaşırının üzerinden kavrayacak şekilde ayarlarken göğsü kabarıyordu. "Lütfen."

İşte böyle hissettiriyor

CLAIRE

Bir santim bile hareket edemiyordum. Nefes almaya cesaret edemedim.

Vücudum hormonlar tarafından ele geçirilmişti ve şu anda sevdiğim tek erkeğin merhametine kalmıştım. Elini koyduğum yerde, bacaklarımın arasındaydı ve hararetli bir ifadeyle bana bakıyordu.

Gerard'ı sırt üstü yatırıp üzerine çıkma isteğimi bastırarak, ki vücudum bundan çok hoşlanacağını söylüyordu, kıpırdamadan durdum, elim onun elini tuttu ve gözlerim bana dokunmasını istedi.

Çünkü işin acı tarafı, yatak odasında erkeklerle hiç deneyimim olmamasına rağmen, bu çocuk bana ne isterse yapabilirdi ve ben de memnuniyetle katılırdım. İşte vücudum onun dokunuşunu bu kadar çaresizce arzuluyordu.

Hayal kırıklığı içinde ağlayacağımı düşünene kadar beni izlemesini izlerken gözlerinde milyonlarca farklı duygu parladı.

Sonunda tüm umudumu yitirdiğime karar verdiğimde elini bıraktım ve sırtüstü yuvarlandım, ama sonra o da benimle geldi ve parmaklarını büktü.

Aman Tanrım.

Nefesim kesildi ve eli külotumun kemerine kaydığında vücudumun gevşediğini hissettim. "Bunu mu istiyorsun?"

Hevesle başımı salladım, parmakları dokunulmamış tenimde gezinirken ağzım açık kaldı.

"Söyle," diye talimat verdi, yanımda bir dirseğinin üzerine kalkarak. "Kelimelere ihtiyacım var."

"Bunu istiyorum," diye cesaretlendirdim, kalçalarımın açılmasına izin verdim.

"Tekrar söyle." Gerard'ın gözleri hararetle parladı. "Bir kez daha."

"Bunu istiyorum," diye tekrarladım, parmakları üzerimde gezinirken nefesim kesildi. "Seni istiyorum."

Gerard diliyle alt dudağının üzerinde gezindi ve dudakları kulağıma değecek kadar yakınıma eğildi. "Bunu senin için iyi yapacağım," diye fısıldadı, burnuyla yanağımı okşadı. "Söz veriyorum."

"Güveniyorum ... ohhh ... " Parmağını içime soktuğunda tüm vücudum sarsıldı. "Oh... Oh Tanrım!"

Hareketleri onun için zahmetsizdi ama benim iç kablolarıma zarar veriyordu. Parmağının her kıvrımı ve elinin her yavaş itişi duyularımı ateşliyordu. Başparmağı hassas etimi sıyırıp o noktayı bulduğunda, içimde küçük elektrik akımları dönerken, karnımın derinliklerinde donuk bir ağrıyı ateşlerken, sırtımın eğildiğini hissettim.

Kendimi durduramayarak bir elimi bacaklarımın arasına uzattım ve elini ittim, bir nefeste durmasını ve devam etmesini istedim. "Aman Tanrım..." diye haykırdım bir parmağını daha içime soktuğunu hissettiğimde. Vücudum eline karşı kıvrandı ve kendimi inanılmaz derecede açıkta ve savunmasız hissettim. Ama bu hoşuma gitmişti. Ona karşı savunmasız olmak istiyordum. Bana sahip olmasını istediğimi fark ettim. "Gerard."

Bir Yunan tanrısı gibi dirseğine dayanarak yan yatıp bana bakarken ereksiyonunun kalçama battığını hissedebiliyordum. "Hm?"

"Seni seviyorum," diye fısıldadı, parmakları hâlâ içimde ustalıkla hareket ederken, bedenimde mümkün olduğunu hiç bilmediğim duygular uyandırdı.

"Ben de seni seviyorum."

"Aman Tanrım!" Çılgınlık. Bu tam bir çılgınlıktı ve ben bunun her anından zevk alıyordum. Vücudumdaki tüm giysileri çıkarıp atmak ve bunun altında çırılçıplak yatmak istiyordum.

güzel çocuk. İçimde onun parmaklarından daha fazlasını hissetmek istiyordum. Onun içimde olmasını istiyordum ama beni hâlâ öpmemiş olması endişe vericiydi.

"Öp beni..." Nefesim kesildi, altımdaki çarşafları kavradım ve içimde oluşan basınç vücudumun karıncalanmasına ve sarsılmasına neden olurken bir çığlığı bastırdım. "Lütfen, Gerard... Tanrım..."

"Sorun yok," diye ikna etti, parmakları beni çılgına çevirirken fiziksel bir acı çekiyormuş gibi başını eğdi. "Siktir, çok sıkısın."

Tabii ki öyleydim. On altı yıl boyunca bir tampon bile külotumun kalesini aşmayı başaramamıştı. Bekaretime Johnny'nin profesyonel olma hayallerine tutunduğundan daha sıkı tutunmuştum. Sorun şu ki, söz konusu Gerard Gibson olduğunda, yoldan sapmaya ve tutuşumu gevşetmeye çok istekliydim.

"Gerard!" Zevkten başım dönerken ona doğru körü körüne uzandım, ensesini avuçlayana kadar durmadım. "Lütfen..."

"Seni yakaladım." Alnını benimkine yasladı, dudakları hâlâ birbirine değmiyordu. "Güvendesin, söz veriyorum."

Bir an bile güvende değilmişim gibi hissetmedim. Bu çocuğun kollarındayken güvende olduğum kesindi ve onun bana en mahrem yerimden dokunması bu gerçeği daha da pekiştirdi. Çünkü sadece bedenim bana bu çocuğun o çocuk olduğuna dair güvence vermiyordu, aynı zamanda kalbim de şüphe duymuyordu.

Ve sonra eli daha hızlı hareket etmeye başladı, parmakları lezzetli, acımasız bir ritimle içime girip çıkıyordu ve bu da tam burada, onun kollarında ölmek üzere olduğum gerçeğiyle barışmama neden oldu.

"Gerard..." Tüm vücudumu saran bu kasılmaların diğer tarafında beni bekleyen ölüm olmalıydı ve gitmek için daha iyi bir yol düşünemiyordum. "Yapamam..." Kalbim göğsümden dışarıya doğru atmaya çalıştı. "Yapamam..." Gözlerim kafamın içinde geriye yuvarlandı. "Neler oluyor..." Sönük sızı, kavrayamayacağım kadar büyümüştü ve artık içimde patlamalara neden oluyordu. "Bana..."

"Sorun yok, Claire-Bear," Gerard imdadıma yetişti ve gergin bir ses tonuyla açıkladı. "Gelmek böyle bir şey işte."

"Öyle mi?" Vücudumdaki her kas öyle bir gerildi ki kontrolsüzce kasıldığımı hissettim. Altında çaresizce titreyerek elini yerinde tutmaya devam ettim, bu harika hissi kovalamaktan korktuğum için serçe parmağımı bile oynatmaya cesaret edemiyordum. "Oh... g-tanrım."

Muhtaçlığıma boyun eğen Gerard, lezzetli şimşeklerin sonuncusu da vücudumdan akıp gidene kadar parmağını içimde nazikçe gezdirmeye devam etti. Ancak o zaman elini bacaklarımın arasından çekti ve iç çamaşırımı tekrar yerine yerleştirdi.

Bunu yaptığı anda birden paniğe kapıldım, bundan sonra ne olacağından emin değildim. Ama sonra ikimizi de her zamanki uyku pozisyonumuza getirdi ve rahatladığımı hissettim.

Çocukluğumuzdan beri her gece yaptığı gibi kolunu belime dolayan Gerard omzuma bir öpücük kondurdu ve "İyi geceler Claire," diye fısıldadı.

Karanlıkta sersemlemiş bir halde koluna yapıştım ve "İyi geceler Gerard" diye boğuk bir ses çıkardım.

Ne yaptım ben?

GIBSIE

Salı sabahı güneş doğduğunda Claire hâlâ yatağımdaydı. Yabani bukleleri yastığımın üzerine saçılmış, kedi yavrusuna benzeyen sevimli horlaması sessizliği dolduruyordu.

Vücudum kaskatı kesilmişti, bir santim bile kıpırdamaya korkarak kolumu beline doladım. Dün geceki maskaralıkların anısı, bütün gece gözümü bile kırpmadığım bir noktaya kadar bana eziyet etmişti. Uyuyamamanın iyi tarafı gece geç saatlerde maceraya atılmadığım anlamına geliyordu ama bu beni pek rahatlatmıyordu.

Çünkü sıçıp batırdım. Çünkü onu lekeledim. Bu güzel, inatçı, sadık ve masum kızı. Hiç hakkım yokken ona elimi sürmüş ve geri dönüşü olmayan noktayı aşmıştım. Yine de, ne kadar suçluluk duysam da, onun varlığının beni bu evde hiç hissetmediğim bir şekilde dengelediğini inkâr edemezdim. En azından babam taşındığından beri.

Komodinin üzerinde titreyen telefonumun sesi kalbimin yerinden fırlamasına neden oldu ve hemen uzanıp onu aldım.

"Kaptan," diye fısıldadım telefona cevap verdiğimde, içimi büyük bir rahatlama duygusunun kapladığını hissettim. "Ne oldu?"

Kırk dakika sonra Johnny, "Söylemem gerek delikanlı," dedi, "spor salonuna bu kadar hızlı hazırlandığını hiç görmemiştim." Ağırlık sehpasında tünediğim yerin üzerinde durarak beni süzmeye devam etti. "Genelde seni yataktan tekmeleyerek ve çığlık atarak sürüklemem gerekir."

"Hm," diye cevap verdim, içimden neşeli bir yorum yapmak gelmiyordu. Bu sabah hiçbir şeyim hafif hissettirmiyordu. Özellikle de vicdanım bana bu kadar ağır gelirken. Boynumdan aşağı süzülen boncuk boncuk teri görmezden gelerek dikkatimi 120 kg'lık halteri yukarı doğru bastırmaya odakladım.

"Tanrım, Gibs, canavar modunda mı uyandın?" En iyi arkadaşım kaşlarını kaldırarak beni süzmeye devam etti. "Bir gecede bütün bir kilo diliminde yükselmişsin."

Çünkü kızgınım, Johnny. Çünkü kendime çok kızgınım ve eğer bu gerginliğin bir kısmını vücudumdan atmazsam çığlık atacağım.

"İyi misin Gibs?"

"Ben her zaman iyiyim,

Kaptan." "Emin misin?"

"Evet."

"Çok sessizsin."

"Her şey yolunda," demek için kendimi zorladım. "Sadece bu sabah fasulye doluydum."

"O fasulyelerin bir kısmını yarın St. Andrews için sakla," diye kıkırdadı, halteri tutup yerine yerleştirirken. "Çünkü ciddi bir forvetleri var ve duyduğuma göre on üç numaraları kariyerimi başlamadan bitireceğine dair saçmalıyormuş."

"Benim nöbetimde olmaz," diye ısırdım ve banktaki yerimi alması için ayağa kalktım. Onu görebileceğim bir pozisyona geçerek, "Sana yan gözle bile bakarsa o piçin kafasını koparırım," diye ekledim.

Johnny kıkırdadı ve bara uzandı. "Senden bir an bile şüphe etmedim, dostum."

Ne yapmasına izin verdin?

CLAIRE

Salı sabahı Gerard'ın yatağında uyandığımda, yatağın onun yattığı tarafı boştu. Yerinde, yastığının üzerine gelişigüzel karalanmış, kendi el yazısıyla "sabah erken eğitim x" yazan bir not vardı.

Her nasılsa iki ebeveyne de yakalanmadan ninja gibi sokağın karşısına geçmeyi başarmıştım ama kardeşimi mutfakta okuldan önce kahvaltı ederken ve Gerard'ın notunda belirttiği gibi antrenman yapmazken bulduğumda içimi bir tedirginlik dalgasının kapladığını hissettim.

Hugh'un derinlemesine sorgulamasından sağ çıkmayı başararak okula saygınlığımı koruyarak gelebilmiştim ama içimdeki huzursuzluk dalgası her derste daha da artarak devam ediyordu.

Çocukların yarın öğleden sonra St. Andrews'a karşı rugby maçı olduğunu biliyordum ve maç günlerinden önce birlikte takılmamaları alışılmadık bir durum değildi, ama bütün gün Gerard'la konuşmak için tek bir fırsat bile yakalayamamış olmam, benden kaçtığı izlenimini uyandırdı.

Bardağı taşıran son damla ise büyük öğle yemeğine katılmaması oldu. Johnny rugby masasına geldiğinde Gerard'ın ne sesi ne de görüntüsü vardı. Çünkü Bay Ciddi Kaptan'ın kız arkadaşıyla yemek yemeye vakti varsa, ihtiyacım olan tek kanıt buydu. Gerard'ın yokluğunun sayı yapmakla hiçbir ilgisi yoktu ve her şey kızları puanlamakla ilgiliydi.

Bu kız.

Ben.

Oh Tanrım...

"Seninle konuşmam gerek!" Gözlerim, erkek arkadaşının kulağına fısıldadığı bir şeye gülmekte olan Shannon'a kilitlenmişti. "Acil bir durum var!"

"Öyle mi?" Kankamın dikkati bana kaydı. "Öyle mi?"

"Biliyorum, hem de kesinlikle." Sandalyemi geriye iterek ayağa fırladım, vücudum gergin bir enerjiyle doluydu. "Şu anda olduğu gibi, Shan."

Shannon tek kelime etmeden ayağa kalktı ve yanıma geldi, görevi açıkça anlamıştı.

"Çok kötü, Shan," diye boğuk bir ses çıkardım ve onu kızlar tuvaletine doğru sürüklemeden önce elinden tuttum. Kapıyı içeri doğru iterek aceleyle içeri girdim ve hemen boş banyoyu adımlamaya başladım. "Çok, çok kötü, civciv." Parmak eklemlerimi çatlatarak kazağımın kollarını ittim ve dün gece olanları en iyi arkadaşıma nasıl anlatacağımı düşündüm.

"Aman Tanrım, Claire, ne oldu?" Shannon'ın sesi endişe doluydu ve mavi gözleri dehşet içinde açılmıştı. "Ne oldu?" Aramızdaki mesafeyi kapatarak uzandı ve alnıma dokundu. "Hasta mısın? Çünkü bu sabah okula geldiğinde yüzün kızarmış gibiydi."

"Evet ve hayır," diye itiraf ettim yüzümü buruşturarak. "Yani, evet, kızardım ama hayır, hasta değilim - tabii dün gece olanları hesaba katmazsanız." İnleyerek tırnaklarımı kemirdim ve ekledim: "Bu durumda, sanırım cinsel ilişkinin hoş karşılanmadığı birkaç farklı anayasada hasta sayılırım."

"Tamam, saçmalıyorsun." Uzandı ve kollarımı tuttu. "Bir nefes al ve konuş benimle Claire."

"Evet, saçmalıyorum Shan," diye mırıldandım. "Saçmalıyorum çünkü ödüm kopuyor!"

"Neden?"

"Bu Gerard!" "Ne

olmuş ona?"

"O ve ben... dün gece o..." Hayır. Bunu yapamazdım. Dün geceki sefahati yüksek sesle dile getiremezdim. "Tanrım, o kelimeyi söyleyemem!"

"Kelimeyi söylemek mi?" Shannon dehşet içinde bana baktı. "Claire, Gibs seni incitecek bir şey mi yaptı?"

"Aman Tanrım, hayır." Başımı salladım. "Gerard bana asla zarar vermez. Milyon yıl geçse bile." Derin derin yutkunarak, "Bana zarar vermenin tam tersini yaptı," diye fısıldadım.

Shannon uzun bir süre kaşlarını çatarak bana bakmaya devam ettikten sonra gözleri anlayışla açıldı ve ağzı mükemmel bir O şeklini aldı. "Oh."

"Oh," diye inleyerek onayladım, bir yandan da en iyi arkadaşıma bunun ne kadar büyük bir O olduğunu bildirmek için başımı coşkuyla salladım.

"Ne yapmasına izin verdin?" Lizzie banyonun kapısında durup her kelimeyi duyduğunu belli ederek sordu. "O pisliğin donuna girmesine izin mi verdin? Kafayı mı yedin sen?"

"Aman Tanrım, Liz, biraz sessiz olur musun?" Shannon fısıldayarak arkadaşımızı banyoya sürükledi ve kapıyı arkasından kapattı. "Tanrım."

"Tamam, şu anda beni yargılamaman gerekiyor," diye terslendim, ona ters ters bakarak. "Çünkü birincisi, dün gece Gerard'la yatmadım ve ikincisi, Pierce'la gerçekten yattığında seni bir kez bile yargılamadım."

"Pierce ve benimle neden bir sorunun olsun ki?" Lizzie tersledi. "Senin aileni mahveden o lanet canavarla akraba değil ya." "Onunla birlikte olarak arkadaşıma ihanet etmeyi bilerek seçmiş de değilim." derken gözleri acı doluydu.

"Cidden benimle arkadaşlarına erkeklerle ihanet etmek hakkında mı konuşmak istiyorsun?" Gözlerimi kıstım ve bu kez geri adım atmak istemeyerek ona ters ters baktım. "Tek kelime Liz: kardeşim."

"Kızlar, durun artık, tamam mı?" Shannon ellerini havaya kaldırarak araya girdi.

"Şunu bir çentik aşağı indirelim."

"Anladığım kadarıyla artık onunla birliktesin?" Shannon'ın uzlaştırıcı rolünü oynama çabalarını görmezden gelen Lizzie kollarını göğsünde kavuşturdu ve ters ters baktı. "Sen ve Thor. Artık bir şeysiniz, değil mi?"

"Hayır," diye cevap verdim sert bir tonda. "Değiliz, ama suçlamaları bırakıp bir kez olsun dinleseydiniz bunu zaten bilirdiniz."

"Tamam, susun!" Shannon uzanarak elleriyle ikimizin de ağzını kapattı. "Artık kavga etmek yok, tamam mı?" Konuşurken dikkati ikimizin arasında gidip geliyordu. "Bunun ikiniz için de hassas bir durum olduğunu biliyorum ama bu yeterince iyi değil çocuklar. Birbirinize düşman olmadan bu dünyada kız olmak yeterince zor. Özellikle de ilkokuldan beri arkadaş olduğumuz için." Nefesini üfleyerek bir adım geri çekildi ve bana işaret etti. "Tamam Claire, bize her şeyi anlat." Sonra Lizzie'ye doğru yürüdü ve elini sıktı. "Biz de dinleyeceğiz."

Bir an nefesimi tuttum, Lizzie'nin geri dönüşünü bekledim ama gelmeyince yavaşça nefes verdim ve dün geceki saçmalıkları tüm ayrıntılarıyla anlattım.

"Ve sonra Gerard başparmağı ve işaret parmağıyla bir şey yaptı," diye ekledim, onlara ayrıntılı bir görsel özet vermek için kendi elimi kullanarak. "Ve hepsi bu kadar." Çaresizlik içinde ellerimi havaya kaldırdım. "Size söylüyorum, ben ölmüştüm!" Ellerimi kalçalarıma koyarak beklentiyle ikisine de baktım. "Eee? Bir fikriniz var mı?"

Lizzie kesin bir ifadeyle, "Seni o getirtti," dedi. "Tebrikler."

Shannon kahkaha krizleri arasında, "Aman Tanrım," diye haykırdı. "Sizin adınıza çok mutluyum çocuklar."

"Olma," diye uyarmakta gecikmedim. "Bu sabah uyandığımda gitmişti ve o zamandan beri benden vebadan kaçar gibi kaçıyor."

"Kulağa doğru gibi geliyor," diye tersledi Lizzie. "Tipik bir "Sikik bir çocuğun yöntemi."

Shannon hâlâ gülümseyerek, "Kes şunu," diye azarladı. "Gibsie onlardan biri değil."

Lizzie kuru bir sesle, "Öyle olması dışında," diye itiraz etti. "Ve Claire, Thor'un fetihlerinin uzun listesinden sadece bir tanesi." Yüzünde umutsuz bir ifadeyle bana baktı. "Sen tam bir aptalsın." Başını iki yana salladı. "Seni mahvedecek."

Sinirlerim hemen gerildi ve anında savunmaya geçtim. "Sanki beni yargılayabilecek bir konumdaymışsın gibi."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Çocuklar, durun, lütfen..."

"Bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyorsun," diye karşılık verdim. "O yüzden isim takmaya başlamadan önce bir düşün."

"Claire," diye araya girmeye çalıştı Shannon, gözleriyle ateşi körüklememem için bana yalvarıyordu. "Bir saniye bekle, tamam mı?" Lizzie'ye dönerek, "Gibsie'nin nasıl hissettiğini Gibsie'den başka kimse bilemez, o yüzden lütfen ona hak verelim," diye ekledi. "Claire'e karşı bir şeyler hissettiği çok açık." demeden önce zorla gülümsedi.

"Teşekkürler Shan," dedim, şu anda onun güvencesine ihtiyacım vardı.

"Bu doğru," diye aceleyle yatıştırmaya çalıştı. "O çocuk senin bastığın yere tapıyor ve bunu tüm okul biliyor. Bahse girerim bugün öğle yemeğini kaçırmasının gayet makul bir nedeni vardır. Aslında, oraya gidip Johnny'ye sorsam, Gibs'in feci bir şaka yüzünden cezalı olduğunu söyleyeceğini neredeyse garanti edebilirim." Bana destekleyici bir gülümseme sundu ve ekledi: "İnan bana Claire, o çocuğun seni görmezden gelmeyi seçeceği tek bir inandırıcı senaryo bile yok. İstese de yapamaz."

"Ama ya aramızda olanlardan pişmanlık duyuyorsa?"

"Pişman değil."

"Ama ya yaparsa?" "Böyle bir

şey olmayacak." "Ama ya ..."

"Lütfen," diye araya girdi Lizzie, "hafta sonuna kadar bir çift olacaksınız."

Kalbim heyecanla çarpıyordu. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" "Elbette," diye gülümseyerek kabul etti Shannon.

Lizzie titreyen bir sesle, "Eğer istediğin buysa, devam et," diye ekledi. "Seni durduramayacağım çok açık. Ama bunu izlemek için burada kalmamı bekleme." Burnunu çekerek başını salladı ve banyo kapısına doğru ilerledi. "Seçiminizi yaptınız ve belli ki o!"

"Lizzie, bekle!"

Beklemedi.

Bunun yerine hışımla banyodan çıktı ve kapının arkasından çarparak kapanmasına izin verdi.

Shannon dudağını endişeyle çiğneyerek, "Kendine gelecektir," diye önerdi. "Ona biraz zaman ver. Göreceksiniz."

Başını tut, delikanlı

GIBSIE

"Biggs sana sinema hakkında bir cevap verdi mi?" Donal Crowley'nin Salı öğleden sonra Din dersi sırasında fısıldadığını duydum.

Jamie Kelleher, "Hayır, ama bu konuda endişelenmiyorum," diye fısıldadı. "Sadece elde edilmesi zoru oynuyor."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet, delikanlı, belli ki evet diyecek."

"Kendinden emin görünüyorsun."

"Neden olmayayım ki?"

Öfke. İçimde hızla kabarıyordu. Zihnimi hiç bilmediğim şekillerde ele geçiriyor, beni sadece saatli bir bombaya benzetebileceğim bir şeye dönüştürüyordu.

"Biliyor musun, seninle çıkmayı kabul etse bile, ondan yanağına bir öpücük almak için çok zorlanacaksın. Eminim o öncülerden biridir, delikanlı. Evlenmeden önce her şeyden uzak duracaklarına dair yemin edenleri bilirsin."

"Çok uzun sürmez."

"Gibs," diye fısıldadı Johnny yanımdaki sandalyeden. "Nefes al."

Deniyordum, gerçekten deniyordum, ama arkamızdaki masada oturan iki hıyar dedikodu yapmaya devam ettikçe daha da sinirleniyordum.

"Bilmiyorum, delikanlı. İyi bir kıza benziyor."

"Evet, ama bu daha da iyi, delikanlı, çünkü iyi kızlar eğitilebilir."

"Nefes al," diye tekrarladı Johnny, sallanmasını engellemek için ortak masamıza sertçe bastırarak. "Murph'le kavga ettiğin için zaten öğle arasında ceza almıştın," diye fısıldadı. "Haftanın geri kalanında kendini kilit altında tutma."

Nasıl? Nasıl nefes almam gerekiyordu? Tüm vücudum zorlukla kontrol altına alınmış bir enerjiyle gümbürdüyordu. Dizlerim öyle şiddetli çarpıyordu ki, masa sallanıyordu. Bir şeyi sakatlamak istiyordum. Düzeltiyorum, arkamda oturan piçi sakatlamak istiyordum.

"Peki, plan nedir? Önce şarap ve yemek mi?"

"Oldukça, delikanlı. Onu birkaç randevuya götüreceğim ve bu işi aradan çıkaracağım, böylece eğlenceli kısma geçebiliriz..."

Ve dayanabildiğim tek şey buydu. Cezayı siktir et. Eğer bu piçlerin çenesini kapatmamı sağlayacaksa, kıçımı bir hafta boyunca kalın sandalyeye seve seve park ederdim.

"Sen ölü bir adamsın!" Vücudumun tüm kontrolünü kaybederek kükredim. Jamie'ye doğru hamle yaptığım anda masam havaya uçtu ve Johnny de bana hamle yaptı. "Bunun için o lanet dilini koparacağım..."

"Beyin sarsıntısı geçiriyor, efendim!" Johnny daha yüksek sesle bağırdı ve ben Jamie'yi yakalayamadan önümü kesti. "Bu sabah antrenman sırasında kafasına bir darbe aldı ve o zamandan beri kendinde değil," diye ekledi öğretmenimize hitaben, beni fiziksel olarak sınıf kapısına doğru iterken. "Onu kontrol için ofise götürsem iyi olacak."

"Bunu sen yap Kavanagh," diye yanıtladı Bay Gardener, ikna olmamış görünüyordu ama bu konuda tartışamayacak kadar da tembeldi.

Johnny kapıyı açıp beni boş koridora iterken omzunun üzerinden "Tamam," diye seslendi.

"Onu orada duydun mu?" Öfkeyle sordum. "O orospu çocuğunu duydun mu?"

"Evet, onu duydum ama kafanı tutmanı istiyorum," diye sakince talimat verdi Johnny, kazağımın arkasından tutarak. "Beni duyuyor musun Gibs?" diye ikna etmeye devam etti,

Beni altıncı sınıfların soyunma odasına doğru yönlendirdi. "Sadece kafanı tut ve tepki verme."

"Tepki vermiyor musun?" Ona bön bön baktım. "O pisliklerin Claire hakkında söylediklerini duyduktan sonra mı?" Başımı tiksintiyle salladım. "Evet, siktir et."

Topuklarımın üzerinde dönerek az önce çıktığımız sınıfa doğru sinsice ilerledim. En azından bunu denedim ama Johnny'nin okul kazağımı ölümüne kavraması planlarımı bozdu. "Sakin ol Gibs."

"İkiyüzlülük etme," diye tersledim. "Birinin Shannon hakkında böyle bir şey söylediğini duysan aklını kaçırırsın."

"Evet, yapardım," diye sakince kabul etti ve tasmalı bir köpek gibi beni koridorda yürüttü. "Ama eğer ayakkabı diğer ayağımın üzerinde olsaydı, kendimi kovdurmadan önce benim adıma devreye gireceğini umardım."

"Ben Sookie miyim?" Onun elinden kurtulup din dersine doğru koşmaya başladım. "Beni yürütmene gerek yok, Johnny!"

"Kıçını buraya geri getir," diye emretti ve kazağımı bir kez daha yumruklayarak özgürlük molamı bozdu. "Beni dinle, olur mu? Ben de senin kadar sinirliyim ama aklını kullan Gibs. Sınıfta kavga etmeyiz, delikanlı. Bu iş böyle yapılmaz."

"Benim dünyamda işler böyle yürür," diye karşılık verdim, sağlıklı düşünemeyecek kadar sinirlenmiştim. "Onun hakkında böyle konuşması yanına kalmayacak Johnny. Cesedimi çiğnemeden."

"Katılıyorum," dedi Johnny sakince, altıncı sınıfların ortak odasının kapısını iterek açtı ve ikimizi de içeri soktu. "Ama bu konuda akıllı davranmalıyız. Sınıfta kavga etmenin bize hiçbir yararı olmaz Gibs."

"Kiminle dövüşüyoruz?" diye sordu tanıdık bir ses ve ikimiz de döndüğümüzde Joey'i kanepelerden birine yayılmış ve üzerine bir palto örtülmüş halde bulduk.

"Demek bu yüzden din dersine girmedin," diye suçladı Johnny. "Kanlı bir şekerleme yapıyordun."

Joey ayağa kalkarak, "Kolik bir bebeğin olduğunda ve evde istek üzerine beslendiğinde gel ve benimle konuş," diye cevap verdi. "Soruma geri dönelim." Kollarını başının üzerine uzattı ve boynunu iki yana doğru kırdı. "Kiminle kavga ediyoruz?"

"Hiç kimse. Kimseyle kavga etmiyoruz," diye karşı çıktı Johnny. "Çünkü ben sözleşmeliyim. Sen uyarı aldın," diye ekledi, dikkatini Joey'ye çevirmeden önce beni göstererek. "Ve sen de şartlı tahliyedesin."

Johnny'nin uyarılarını duymazdan gelen Joey bana baktı ve "Kiminle savaşıyoruz, Gussie?" diye tekrarladı.

Johnny yirmi dakika sonra öğrenci otoparkında idamını bekleyen bir adam gibi volta atarken, "Bu çok kötü," dedi. "Tanrım, bunu kabul ettiğime inanamıyorum."

Bu arada, Joey Lynch'in Jamie Kelleher'ın arabasının kapısını açmasını hem büyülenmiş hem de dalmış bir halde izledim.

Sanat odasından alınan bir macun bıçağı ve elbise askısının bir arabanın kilidini zarar vermeden açabileceğini kim bilebilirdi?

Lynchy, görünüşe göre.

Düğme tıkladığında Joey sürücü kapısını açtı, sigarası dudaklarının arasında sallanıyordu ve içeri uzandı. Bir süre sonra bir tıklama sesi daha duyuldu ve "Şeker sende mi, Gus?" diye seslendi.

"Kesinlikle öyle, Lynchy," diye cevap verdim, çantayı ve kaşığı ona uzatırken.

"Aman Tanrım," diye inledi Johnny, elleriyle gözlerini kapatarak. "İzleyemiyorum."

"O zaman yapma." Joey hiç tereddüt etmeden dışarı çıktı, çantayı benden aldı ve arabanın yan tarafına doğru yürüdü. Kelleher'in arabasının benzin kapağını açarak, poşet boşalana kadar içindeki şekeri her seferinde bir kaşık olmak üzere boşaltmaya başladı.

Daha sonra kapağı düzgünce yerine taktı ve arabayı yeniden kilitledi. "Bakalım bu Kelleher denen herif

Şimdi sinemaya."

"Babam beni öldürecek." Sızlanmasını bastırmak için yumruğunu ısıran Johnny başını salladı ve bayılmak üzereymiş gibi görünerek arabasına doğru yürüdü. Boyu 1.75'ti. "Ben kanlı bir suçluyum."

"Ben de Podge'un çok sinirli olduğunu düşünürdüm," diye düşündü Joey, tam anlamıyla suç mahalline yaslanmış, sigarasını bitirirken. "Ama Kav pastayı kaptı."

"Bu çok zekiceydi." Sırıttım. "Sana borçluyum, delikanlı."

"Hayır." Sigarasından son bir nefes çektikten sonra izmariti fırlattı ve arabayı itti. "Bana öyle geliyor ki en azından bunu yapabilirdim."

"Oh?" Yanına yaklaştım. "Nasıl anladın?"

"Aoife," diye açıkladı aletlerini okul çantasına geri koyarken. "Bana onun için ne yaptığını anlattı."

"Takip etmiyorum."

"Sırtıma işeyip bana yağmur yağdığını söyleme, Gussie." Ana binaya varmadan önce kısa bir süre durdu. "Uyuşturucu borcumu ödediğini biliyorum." Gözleri açık ve ayık olan Joey bana doğru baktı. "Sana bundan çok daha fazlasını borçluyum."

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin, delikanlı," diye cevap verdim, garip bir şekilde duygusal hissederek. Claire bir keresinde Joey Lynch'ten geri dönen çocuk olarak bahsetmişti ve ben daha iyi bir tanım düşünemiyordum. Sırıtarak ekledim, "Yine de bana gerçekten teşekkür etmek istiyorsan, beni AJ'nin vaftiz babası yapabilirsin."

Yanıt olarak dudakları seğirdi. "Zorlama."

Merhaba karanlık, eski dostum

CLAIRE

Okul bittiğinde, Lizzie'yle olan tartışmam içimde öyle bir yer etmişti ki, her şey için kendimi çok kötü hissediyordum.

Onunla kavga etmekten nefret ederdim ve son zamanlarda yaptığımız tek şey bu gibi görünüyordu. Doğuştan tartışmacı biri değildim ve Lizzie bir yastık kılıfıyla bile kavga edebilirken, öfkesini asla bana yansıtmazdı.

Tüm bunlar değişiyordu ve değişimi hissedebiliyordum. Bundan hoşlanmadım.

Hiç de bile.

Neredeyse, görünürde tek bir varış noktası olan bozuk bir ray hattında seyahat ediyormuşuz gibi hissediyorduk.

Yıkım.

Her gün, arkadaşlığımızdaki bir çatlağın üzerini duvar kağıdıyla örterken bir başkasını ortaya çıkarıyorduk.

İşin en kötü yanı da beni dışlamaya devam ederek yardım etmemi imkânsız hale getirmesiydi. Shannon'a güvendiğini biliyordum - Lizzie'nin kimseye güvenmediği kadar - ve onun yakın çevresinin dışında olduğumu bilmek beni incitiyordu. Acıtıyordu çünkü sevdiğim iki insan için doğru olanı yapmaya çalışıyordum ve bunun için dışlanıyordum.

Geçen yıl Shannon'la yaşadığım çaresizlik hissinin aynısını yaşadım. Tıpkı o zamanki gibi, sorunu hissedebiliyordum, iliklerime kadar hissediyordum ama harekete geçmek yerine donup kalmıştım.

Hala donuyordum.

Başka bir arkadaşımı daha hayal kırıklığına uğratmamak için bilinçli bir karar vererek, günün son zili çalar çalmaz Tommen'dan sıvıştım ve artık nadiren ziyaret ettiğim bir sokağa doğru iki millik bir yürüyüş yaptım.

Young'ların evine yürüyerek gitmeyi tercih ettim çünkü Gerard'dan beni arabayla götürmesini istemek, aileleri arasında yaşananlar göz önüne alındığında yanlış görünüyordu.

Lizzie'nin Shannon'la birlikte malikânede olduğunu bilmek, bunun ona ihanet etmek için elime geçen en iyi fırsat olduğu anlamına geliyordu.

Bunun için benden nefret ederdi, elbette ederdi, ama sevilme ihtiyacım bu durumda müdahale etmemek için yeterince iyi bir neden değildi.

Bu çok kötü.

Bu bir hata. Geri
dön.

Tanrım, ne yapıyordum ben?

Çarşamba günleri okuldan sonra hokey
oynardım. Hokeyi severdim.

Ben atlamadım.

Ama bu daha önemliydi.

O benim için daha önemliydi.

Young'ların etkileyici mülkünü çevreleyen tanıdık taş sütunlu girişe geldiğimde, göğsümün tam ortasına bir hüzün saplandığını hissettim. Caoimhe öldüğünden beri buraya gelmekten artık zevk almıyordum.

Ev hüzünlüydü, burada yaşayan insanlar bana hayaletleri hatırlatıyordu ve burada uzun süre vakit geçirecek kadar mazoşist değildim.

Kapıyı çaldım ve nefesimi tutarak birinin cevap vermesini bekledim.

Kapı nihayet içeri doğru sallandığında ve beni Lizzie'nin annesi Catherine karşıladığında, kalbimin göğsümde çatladığını hissettim. Çok yıpranmış görünüyordu, sanki son birkaç yıl onu hızla yaşlandırmıştı.

"Merhaba Claire." Bana küçük bir gülümseme sundu ama bu gülümseme gözlerindeki perili bakışla uyuşmuyordu. "Lizzie henüz okuldan dönmedi."

"Evet, biliyorum Bayan Young," diye cevap verdim, avuçlarım bolca terlerken ona parlak bir gülümseme sundum. "Liz, Shan'la birlikte Kavanagh'ların evinde." Boğazımı temizleyerek ellerimi eteğimin kumaşına sildim. "Aslında ben de seni görmeyi umuyordum."

Şaşkınlık mavi gözlerini doldurdu. "Ben mi?"

"Evet." Panik hızla içime doldu, gülümsememi daha da uzatmama neden oldu, tek bir kelime bile söylemeden ciğerlerimdeki baskıyı hissettim. "İçeri gelebilir miyim, lütfen?"

"Yapabilirsin," diye cevap verdi temkinli bir şekilde, kapıyı içeri doğru sallayarak. "Her şey yolunda mı?"

"Her şey yolunda," demek için acele ettim, yüzündeki endişe çizgilerini yatıştırmak için umutsuz bir dürtü hissediyordum, onu çocukluğumun çoğunu geçirdiğim eve kadar takip ederken.

Lizzie'nin annesi bizi mutfağa götürürken, "Sanki sizi uzun zamandır görmemiş gibiyim," dedi. "Oturun."

"Evet," diye cevap verdim, paltomu çıkarırken. "Çok fazla ortalıkta olamadığım için üzgünüm."

"Açıklamana gerek yok Claire," dedi yumuşak bir sesle, çaydanlığı doldurmak için harekete geçti. "Çay?"

"Evet, lütfen."

"İki şekerli mi?"

Işıldadım. "Hatırladın."

Omzunun üzerinden gülümsedi. "Kardeşin nasıl?" Musluğu kapattı, elinde çaydanlıkla tezgâha doğru yürüdü ve çaydanlığı açtı. "O iyi bir çocuk. Caoimhe'nin ölümünden sonra bu aile için çok önemliydi." Başını üzüntüyle salladı. "Ne yazık ki artık buralara gelmiyor."

"Hugh harika," diye cevap verdim, tanıdık mutfak masasına oturarak. Baş harflerimi kazıdığım

altı yaşımdayken. "Bu yıl bitirme sertifikasını alıyor."

"Tanrım," diye fısıldadı, benden çok kendi kendine. "Yıllar akıp gidiyor, değil mi?"

"Kesinlikle öyle," diye cevap verdim,
üzgün hissederek. "Hâlâ rugby oynuyor
musun?"

"Kesinlikle öyle," diye cevap verdim. "Hâlâ yaşıyor ve nefes alıyor."

"Caoimhe'nin yıldönümü için koyduğu güzel çelenk için annene teşekkür edecektim," dedi Bayan Young, elinde iki fincan çayla masaya dönerken. "Zamanın nasıl geçtiğini anlamamış olmalıyım."

"Zahmet olmadı," demek için acele ettim ve bana uzattığı kupayı kabul ettim. "Her yıl bir tane koyar. Doğum gününde ve Noel'de de." Kupamdan küçük bir yudum aldıktan sonra bir sonraki cümlemi düşündüm ve sonunda, "Biliyor musun, eminim annem seni tekrar görmek ister." dedim.

Bayan Young kibarca gülümsedi ama cevap vermedi, tıpkı vermeyeceğini bildiğim gibi. "Arayı kapatalı gerçekten uzun zaman oldu, değil mi?" Elimden geldiğince nazik bir ses tonuyla zorladım.

Tam olarak altı yıl.

Kızı öldüğünden ve kumda çizgiler çizildiğinden beri.

Bayan Young, "Kapım annenize her zaman açık," diye cevap verdi. Yani komşularımız yüzünden evimize yaklaşmaya hiç niyeti yoktu. "Aradığına çok sevindim," diye devam etti ve masanın öbür ucuna uzanıp elimi okşadı. "Taze bir nefes gibisin Claire Biggs."

Hazırlıksız ziyaretimin gerçek amacını öğrendiğinde böyle düşünmeyecektir. "Bay Young yakında evde olacak mı?" Mutfağın duvarında asılı duran aile portresiyle göz göze geldiğimde rahatsızlıkla yer değiştirerek sordum. Hani şu gülümseyen iki kız kardeş ve onların rahatça gülümseyen ebeveynlerini gösteren. Aman Tanrım. "Sadece seninle konuşmak istediğim şey muhtemelen Lizzie'nin babasını da içermeli."

Bayan Young uzun bir süre bana baktı, şaşkınlığı yüzüne yansımıştı. "Lizzie sana söylemedi mi?"

"Bana neyi anlatacaksın?"

"Ayrıldık."

Ona bakakaldım. "Ne yaptınız?"

"Lizzie'nin babası geçen Paskalya'da taşındı."

"Öyle mi yaptı?" Kalbimle birlikte ağzım da düştü. "Mike taşındı mı?"

"Mart ayından beri Tipperary'de," diye açıkladı Bayan Young, kupasından bir yudum almak için duraklayarak. "Thurles'de bir iş buldu. Birkaç haftada bir Liz'i ziyarete geliyor."

"Ciddi misin sen?"

"Sana söylememesine şaşırdım."

"Evet," diye fısıldadım. Ben de öyle.

"Korkarım bunu yapmak zorundayım," diye ekledi nazikçe. "Şimdi, benimle ne hakkında konuşmak istiyordun, tatlım?"

"Ben Lizzie," demek için kendimi zorladım, keşke korkakların yolunu seçseydim.

"Peki ya o?" Ah krakerler. "Claire mi?"

Acı dolu bir nefes vererek kendimi annesinin gözlerinin içine bakmaya zorladım ve "Sanırım Lizzie yine bir şeyler kesiyor," dedim.

Benim rodeom Romeo

GIBSIE

O akşam Claire'in yatak odasına hışımla girerek "Buraya kadar," dedim. "Bu gerginliğe bir saniye daha katlanamam."

"Gerard!" diye bağırarak gardırobunun açık kapısının arkasına daldı. "Kapı çalmak diye bir şey duydun mu hiç?"

Gözlerim ayaklarının dibindeki havluya ve nemli buklelerine takıldı. "Oops." Boştaki elimi hızla gözlerimin üzerine kapattım. "Duştaydın. Benim hatam, Claire-Bear."

"Gerçekten bir saniye daha gerginliğe dayanamayacağını söyleyerek odama mı daldın?" Elbise askılarının takırdama sesi havayı doldurdu. "Sence ben nasıl hissediyorum bayım, kızların yastıklarına not bırakmayı severim?"

"Açıkçası panikledim," diye cevap verdim, elimi bırakıp bakmamak için vücudumdaki tüm kontrolü kullandım. "Ve notta yalan söylemedim bebeğim. Gerçekten de Cap'le spor salonundaydım."

"Sadece benimle yüzleşemeyecek kadar korkak olduğun için," dedi, tam on ikiden vurarak. "Dürüst olmak gerekirse Gerard, daha şeffaf olabilir misin? Ne zaman spor salonunu uyumaya tercih ettin?"

"Parmaklarımı en iyi arkadaşıma soktuğumda, işte o zaman!" Ellerimi çaresizlik içinde havaya kaldırarak karşılık verdim. "Bu arada, bunun için çok özür dilerim Claire-Bear."

"Aman Tanrım, Reggie'yi neden buraya getirdin?" diye sorarak konuyu saptırdı. "Annem onun evde olduğunu öğrenirse çıldırır, biliyorsun. Onu duydun.

En son o gelinciği eve getirdiğimizde, Gerard. Başka başıboş kedi olursa, yavruların da gitmesi gerekir."

Nefesimi tutarak arkamı döndüm ve odasından çıktım, kardeşinin yatak odasına girene kadar durmadım. "Al bakalım, benim küçük meleğim." Hugh'nun yorganını yatağın üzerinden alarak yere attım ve Reggie'yi üzerine yatırdım. "Baban hemen dönecek."

"Neden?" Claire odasına döndüğümde sordu. Gözlerim büyük boy bir tişörtle karşımda durduğunu görür görmez aletim dikkat kesildi. Sakin ol, delikanlı.

"Bilmiyorum Claire," diye karşılık verdim. "Belki de bir kalbim olduğu ve zavallı herifin kışa girmeden önce annesini görmesini istediğim içindir."

"Hayır, Reggie olmaz." Etrafındaki havaya vurdu. "Aramızda olanlar için neden üzgünsün?"

Sorusu beni şaşırttı ve yüzüm kızardı. "Çünkü!" "Çünkü mü?" diye zorladı. "Kötü falan mıydım?" "Sen neden bahsediyorsun?"

"Dün gece." O sırada eli benimkinin üzerindeydi, parmaklarımı gözlerimden uzaklaştırıyordu. "Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Ne dedin? Hayır Claire, sen yanlış bir şey yapmadın. Sen mükemmeldin." Bir elimi göğsüme bastırdım. "Dün gece hatalı olan bendim."

"Neden?"

"Kim bilir? Belki de Anne'in sürekli bahsettiği beyindeki kimyasal dengesizlikle bir ilgisi vardır. Ya da belki bebekken kafama bir şey düşmüştür," diye itiraf ettim ellerimi havaya kaldırarak. "Bu, neden şekerci dükkanına düşmüş bir çocuğun özdenetimine sahip olduğumu kesinlikle açıklar." Beni küçük bir gezintiye çıkarmadan önce düşüncelerimi temizlemek için başımı salladım. "Her iki durumda da, burada hatalı olan benim, tamam mı? Sen değilsin."

"Hayır." Başını salladı ve bana baktı. "Yani, neden yanlış olmak zorunda ki?"

"Çünkü..." Onun beni izlemesini izlerken sözlerim yarım kaldı. Bu soruya verilebilecek bir düzine farklı cevap vardı ama aklıma tek bir tane bile geliyor muydu? Hayır. Hayatımı sikeyim. "Çünkü sana dokunmamalıydım," diye karar verdim sonunda, kalbim göğsümde öyle bir gümbürdüyordu ki göğüs kasımda bir hematom oluşabileceğini düşündüm. Hematomlar hakkında her şeyi biliyordum. On üç yaşımdayken sırtımda bir tane olmuştu. Ama kalbimde hiç olmamıştı. En azından şimdiye kadar.

"Ama ya dün gece bana dokunmanı istediysem?" diyerek dünyamı başıma yıktı. Sonra elimi tutup beni de yanına alarak yatağına doğru geri geri giderek beni daha da fazla sikti. "Ya hâlâ istiyorsam?"

Tanrım. Buna verecek bir cevabım yoktu, sadece onu "Bu gerçekten kötü bir fikir Claire-Bear" diye uyardım.

"Şşşt," diye mırıldandı, bir parmağını ağzıma bastırmak için uzandı ve sonra, bana eziyet etmeye kararlı göründüğü için, tişörtünün eteklerine uzandı ve hızla başının üzerinden geçirdi.

Lanet olsun.

Beyaz bir sütyen ve pembe puantiyeli bir külottan başka bir şey giymeden önümde duran Claire, aramızdaki mesafeyi kapatmam için beni cesaretlendirerek tekrar elime uzandı.

Bu hareketin baştan çıkarıcı bir hareket olduğunu tahmin edebiliyordum ama adımını yanlış hesaplayıp yatağı yerine yatak odasının zeminine yığıldığında içimden kaçan kahkahayı durduramadım. "Güzel."

"Hiç komik değil Gerard," diye mırıldandı yerdeki tüneğinden. "Tanrım." Bir kolunu yüzüne kapatıp çaresizlik içinde feryat etti. "Şehvetli olmaya çalışıyordum!"

"Barbie donu mu giyiyorsun?"

"Yani şu an konumuz bu değil." Dramatik bir şekilde inleyerek başını salladı. "Artık gidebilirsin."

Kahkahalarımı bastırarak halının üzerine çöktüm ve elini uzattım. "Hadi, benden saklanma."

Parmaklarının arasından bana bakarak, "Berbattı," diye yakındı. "Hiç seksi değilim."

"Öylesin amına koyayım," diye düzelttim, elini yüzünden bir kez daha çekerek. "Ama sen daha da sevimlisin."

Gözlerini tiksintiyle kıstı. "Yavru kediler çok sevimli, Gerard."

"O zaman sen benim küçük kediciğimsin," diye güldüm ve onun yanına sırt üstü uzandım. "Tavanını beğendim," diye önerdim sonra, elime uzanırken fildişi renkli sıvayı göstererek. "Benimkinden çok daha sıcak."

"Senin tavanın da aynı renk," diye iç geçirdi, parmaklarını benimkilere dolayarak. "En azından eskiden öyleydi."

"Hm."

"Gerard?"

"Evet, Claire-Bear?"

"Utanıyorum."

Ona bakmak için başımı çevirdim. "Olma."

"Evet, tamam." Gözlerini devirdi. "Oh bak. İyileştim."

Gülümsedim. "Ne yapabilirim?"

"Bir bakalım..." Bir an düşünür gibi yaptıktan sonra, "Beni baştan çıkarmaya çalışıp kıç üstü düşmeye ne dersin?" dedi.

"Tamam."

"Gerçekçi ol, Gerard."

Sırıttım. "Yapmayacağımı mı sanıyorsun?" Cevap vermesine fırsat vermeden ayağa fırladım ve müzik setine doğru bir adım attım.

"Aman Tanrım," diye güldü Claire, tişörtümü çıkarıp pembe tüylü boasına uzandığımda aceleyle yatağına uzandı.

"Rahatına baksan iyi olur tatlım," diye mırıldandım, şarkılar arasında gezindim ve Steps'in "5, 6, 7, 8" şarkısında karar kıldım. Şifonyerden pembe, ışıltılı kovboy şapkasını alıp başımın üstüne yerleştirdim ve göz kırptım. "Çünkü çok büyük bir sürprizle karşı karşıyasın."

"Tanrım, şu Chippendale striptizcilerinden birine benziyorsun," diye kıs kıs güldü Claire, ellerini sevinçle birbirine vurarak. "Gidelim, kovboy!"

"Yee-fucking-haw." Etrafımdaki havayı sikiyormuşum gibi şekiller çizerek kalçalarımı esnetiyor, göğüslerimi sallıyor ve hayatım buna bağlıymış gibi masasının sandalyesine kuru kuru vuruyordum. Garip bir şekilde öyleydi, çünkü bu kız benim tüm dünyamdı ve onu daha iyi hissettirmek benim tek önceliğimdi.

Konu kızlarının kendilerini daha iyi hissetmelerini sağlamak olduğunda Johnny ve Hugh'un çok daha üstün ikna yöntemlerine sahip olduklarından emindim, ancak bu departmanda bir taşıma çantasının tüm deneyimine sahiptim. Elimdeki tek şey utanma duygusundan yoksun olmam, bir köpek yavrusunun coşkusu ve Elvis'e rakip kalçalarımdı.

Öndeyken pes edemedim, çünkü açıkça sınırlarım yoktu, bir çentik yukarı ittim ve Claire'i kollarıma çektim, onu kendi kişisel atıymışım gibi odanın etrafında dans ettim.

"Aman Tanrım," diye güldü ve omuzlarıma yapıştı. "Dur, dur, dur, Gerard, işeyeceğim."

"Bu ne cüret!" Lizzie'nin öfkeli sesi bir an sonra havayı doldurdu ve ardından bir kapı çarpma sesi duyuldu. "Annemle benim hakkımda konuşmaya nasıl cüret edersin!"

"Liz!" Claire bağırarak sırtımdan indi ve müziği kapatmak için yanıma koştu. "Sen ne-"

"Benim burada ne işim var?" Lizzie araya girdi ve serseri bir hokey sopasını alıp duvara fırlattı. "Ne yapıyorsun, daha doğrusu - arkamdan benim hakkımda ne konuşuyorsun?"

Vay be.

"Yaptığım şey bu değildi! Ve saçmalamıyordum Liz, yemin ederim. Ben sadece ..."

"Sen sadece burnunu ait olmadığı yere sokuyordun," diye tükürdü Lizzie, Claire ona sarılmaya çalıştığında onu kabaca iterek uzaklaştırdı. "Anneme bunu söylemeye nasıl cüret edersin! Aklından ne geçiyordu?"

"Sana yardım etmeye çalışıyordum!"

"Hiç yardımcı olmadın Claire. Aslında, hayatımı milyonlarca kez daha kötü hale getirdin."

"Liz, lütfen!"

"Hayır, bana dokunma."

"Durumu senin için daha da kötüleştirmek istemedim, söz veriyorum. Sadece yardım etmeye çalışıyordum..."

"Tebrikler, çünkü tek başardığınız zaten kederli olan bir annenin hayatını daha da zorlaştırmak oldu."

"Liz, lütfen..."

"Hayır! Dur. Kahretsin Claire, şu anda sarılmak istemiyorum!"

"Hey! Dur lan!" Claire tekrar geriye doğru itilmenin etkisiyle sendeleyip geriye doğru gittiğinde, sinirlerimin gerildiğini hissederek uyardım. "Ellerini onun üzerine koyma."

"Sen karışma, Thor!"

"Gerard, sorun yok."

"Cehennem gibi iyi," diye tersledim, aralarında durmak için hareket ettim. "Üzerimden istediğiniz kadar alın ama lanet ellerinizi ondan uzak tutun!"

"Bu hoşuna giderdi, değil mi?" Lizzie tükürdü. "İyi yürekli Gibsie takım için bir tane daha mı alıyor? Siktir git, göt herif! Sana bu zevki tattırmayacağım."

Claire'i arkamdan iterek, "Sen bir kaltaksın," diye tısladım. "Beni duyuyor musun? Sen lanet olası bir baş belasısın!"

Claire elinin tersiyle yanaklarını silerek, "Çok özür dilerim," demeye devam etti. "Liz, yemin ederim sadece yardım etmeye çalışıyordum."

Lizzie, Claire'in gözlerinden akan yaşlarla aynı yaşlar yanaklarından süzülse de şakayla karışık güldü. "Benimle böyle konuşacak kadar yüzsüzsün."

"Ne gibi?" Ben talep ettim. "Sanki senin için üzülmüyormuşum gibi mi? Bil bakalım ne oldu Liz? Sana acımam bitti. Kuyu uzun zaman önce kurudu."

"Öyle mi?" diye alay etti. "Her gün tecavüzcü olmaktansa orospu olmayı tercih ederim!"

"Ben lanet bir tecavüzcü değilim!"

"Hayır, sadece biriyle akrabasın."

Hepsi bu kadar.

İşte bu kadar.

Buna daha fazla dayanamadım.

"O benim kardeşim değil." Ona ters ters bakarken tüm vücudum titredi ve sarsıldı. "O pislik benim için hiçbir şey. O benim kanımdan değil. O benim kardeşim değil. O benim hiçbir şeyim değil, bu yüzden onu yüzüme vurmaya devam etmeye cüret etme!"

"Kız kardeşimi öldürdü!"

"Kız kardeşini kaybeden tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun?" Hayal kırıklığıyla ellerimi havaya kaldırarak kükredim. "Ben de kız kardeşimi kaybettim, Lizzie! Kız kardeşimi ve babamı gömdüm!"

"Boğuldular," diye tükürdü. "Kazara. Bu aynı şey değil. Kimse onlara zarar vermedi. Kız kardeşim ya da Shannon'ın annesi gibi değil."

"Ailem daha korkunç koşullarda ölmediği için çok üzgünüm," dedim titreyerek. "Kahretsin, belki de Beth boğulduktan sonra teknenin motoruna sürüklenmeliydi, en azından o zaman acıklı hikaye için biraz kan ve vahşet olurdu."

"Öyle demek istemediğimi biliyorsun."

"Ne demek istediğini bilmiyorsun, çünkü o öldüğünden beri bir gün bile doğru dürüst düşünmedin," diye karşılık verdim. "Acı ve keder üzerine programlanmışsın. Yıllarca saçmalıklarına katlandım çünkü nasıl hissettiğini biliyordum. Çünkü nasıl hissettirdiğini biliyorum. Ama buraya gelip Claire'i itip kakarak çizgiyi aştın. Şimdi, diğer arkadaşlarımız senin korkunç davranışlarına izin vermeye devam edebilir, Lizzie, ama ben artık bunu kabul etmiyorum. Beni duyuyor musun? Hayatımın bir günü daha seninle bu çizgide yürümeyeceğim!"

"Tanrım, burada neler oluyor? Seni sokaktan duyabiliyorum," diye bağırdı Hugh, hışımla odaya girerek. "Neden iç çamaşırlarınla duruyorsun?" diye sordu kız kardeşine ters ters bakarak. "Peki sen ne giyiyorsun?"

Suçlayıcı bakışları üzerime çevrilince, "Bana öyle bakma," diye homurdandım. "Bir gösterinin ortasındaydım." Boa'yı çıkarıp parmağımla Lizzie'yi işaret ettim. "Sorunun ne olduğunu öğrenmek istiyorsan ona sor."

"Hayır, hayır, hayır, bu benim suçum çocuklar. Hepsi benim suçum," diye ağzından kaçırdı Claire hızla pijamalarını giyerken. "Onun evine gitmemeliydim." Lizzie'ye dönerek, "Çok üzgünüm Liz. Haklısın. Senin evine gitmemeliydim."

"Onun evine mi gittin?" Hugh şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Neden?"

"Ben değil," diye homurdandım, böyle bir şeyi düşünmesi bile beni dehşete düşürmüştü. O eve neredeyse altı yıldır gitmemiştim ve bir daha asla kapıdan içeri adım atmayı planlamıyordum. Her halükarda hoş karşılanmayacağımdan değil. "Claire."

"Neden?"

"Ben nereden bileyim?" Ellerimi havaya kaldırdım. "Buraya silahlarını ateşleyerek geldi." Omuz silkerek ekledim, "Bu olanları ilk kez duyuyorum."

"Doğru şeyi yaptığımı sanıyordum," diye devam etti Claire, öfkeli arkadaşına usulca yaklaşırken kardeşini görmezden gelerek. "İşleri senin için daha da kötüleştirdiysem çok özür dilerim."

"Özür bile dilemedi," diye boğuk bir ses çıkardı Lizzie, duyguları onu ele geçirdiğinde tüm vücudu titreyerek sarsıldı. Bir yığın halinde çökerek amaçsızca yere baktı. "Mark Allen kız arkadaşına tecavüz etti. Kız kardeşi olan kız arkadaşına. Ona tecavüz etti ve o da bu yüzden kendini öldürdü. Çünkü onun yaptıklarıyla yaşayamadı. Ve sonra kız kardeşimin kirletilmiş bedeni toprakta çürürken o çekip gitti ve hayatını yaşadı." Bana baktığında gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. "Asla büyüyemeyecek. Asla on dokuz yaşına giremeyecek. Asla evlenemeyecek ve

çocuk sahibi olamayacak. Onun yapabildiği şeylerin hiçbirini asla yapamayacak ve o bir özür bile dilemedi!"

İliklerime kadar donmuş bir halde, sözlerini kalbime saplanmış bıçaklar gibi içime çektim. Çünkü acıtıyorlardı. Bana işkence ediyorlardı. Onun anlattıkları benimkilerden dünyalar kadar farklı olabilirdi ama kendi doğrularını söylerken ses tonundaki samimiyeti tartışmak mümkün değildi. Çünkü olayların kendi versiyonuna inanıyordu. Yani söyleyebileceğim ya da yapabileceğim hiçbir şey onun için bunu değiştiremez ya da daha iyi hale getiremezdi.

O yerde küçük bir çocuk gibi hıçkıra hıçkıra ağlarken, atan kalbimin çatlayıp parçalandığını hissettim.

Bunu düzeltmenin bir yolu yoktu.

Aramızdaki hiçbir şey düzelmeyecekti. Beyaz
bayrak olmayacaktı.

Çünkü Lizzie'nin olaylarla ilgili kendi versiyonu vardı,
benim de kendi versiyonum.

Caoimhe'yi kurban, onu da canavar yapan korku hikâyesini ezbere biliyordu, benimse elimde sadece yatağımın altındaki buruşuk bir mektup ve gerçek vardı.

"Özür dilerim," diye yalvardı Claire, arkadaşının etrafında dolanırken, bir annenin küçük bir çocuğa yapacağı gibi onu okşuyor ve şımartıyordu. "Her şey yoluna girecek."

Daha öncekinin aksine, Lizzie Claire'in onu teselli etme çabalarını itip kakmadı. Bunun yerine, kollarını dizlerine sıkıca sararak yere oturdu ve sessizce hıçkıra hıçkıra ağladı.

"Gibs," dedi Hugh boğazını temizleyerek. "Belki de
... "

Evet, cümleyi bitirmesine ihtiyacım yoktu. Artık hoş karşılanmadığımı zaten biliyordum.

O
kazanmıştı
. Tekrar.

Utanç içinde başımı öne eğmeyi reddederek, yatak odasından son haysiyet kırıntılarımla çıktım ve sokağın diğer tarafına geçene kadar durmadım.

"Sakın başlama," diye uyardım içeri adımımı atar atmaz ve ön salonda uzun boylu bir figür tarafından karşılandım. Elimi uzatıp Claire'in kovboy şapkasını başımdan çektim. "Başka bir ders için formda değilim-"

"Nasıl gidiyor, küçük kardeşim?"

Sesini duyunca kanım dondu ve bir an için donup kaldım; saf, su katılmamış bir panik dalgası üzerime çökerken ellerimle kapının kolunu kavradım.

"Gibs? Sen misin?" Annem mutfak kapısında belirdi, yüzünde parlak bir gülümseme ve neşeyle. "Bakın kim bize sürpriz yapmak için Mumbai'den bir hafta erken gelmiş!"

"Dönmüşsün."

Üvey kardeşim koridorun ortasında durmuş, kocaman kollarını göğsünde kavuşturmuş, on yedi yaşındaki halime yedi yaşındaki halimden çok daha az ürkütücü görünüyordu. "Geri döndüm."

Bu sırada Keith elinde bir yığın fotoğrafla arkasında belirdi. "Gibs, oğlum, şu güzelliğe bir bak," dedi ve bir resmi yüzüme doğru itti. "Bu Mark'ın karısı Meera ve oğulları Yash."

Gözlerim, kalçasında yürümeye başlayan bir çocukla, ufak tefek Asyalı kadını gördü.

Bir oğlu vardı. Küçük bir oğlan.

"Mark'a işinden denizaşırı bir transfer teklifi geldi. O ve Meera kalıcı olarak başka bir yere taşınmayı düşünüyorlar," diye sevindi Mam, kollarını kocasının yetişkin oğluna dolayarak. "Ne kadar harika, değil mi?"

Altımdaki zeminin kaydığını ve dünyamın sona erdiğini hissedebiliyordum. "Yer değiştirme mi?"

"Aynen öyle, oğlum." Keith başıyla onaylarken bir kolunu annemin omuzlarına doladı. "Yakında tüm aile bir araya gelecek."

Büyük kardeşler en iyi çitleri onarır

CLAIRE

Suçluluk duygusu, mutfak masasında perişan haldeki Lizzie'nin karşısında otururken ne kadar korkunç hissettiğimi anlatmaya yetmiyordu bile.

O gün yaşadığım çılgın dönüşler yüzünden başım dönüyordu. Arkadaşımın yatak odamın zeminine yığılıp kalmasına neden olacak kadar beni üzen eylemlerimin sonuçlarının ortasında bırakan vahşi bir hız treni olmuştu.

Lizzie'nin şu anda mutfağımda dik oturmasının tek nedeni, çocuğun önümüzdeki masaya iki fincan sıcak çikolata koymasıydı.

Hugh bir şekilde onu teselli etmeyi başarmış ve aşağı inip benimle konuşmayı kabul etmişti.

Tanrı'ya şükür, çünkü havayı temizlemeden gitseydi, ona yerde katılabileceğimi düşündüm.

"Özür dilerim Liz," diye ellinci kez teklif ettim. Ama gerçek buydu. Üzgündüm.

Hugh'dan öğrenebildiğim kadarıyla, bu öğleden sonra Bayan Young'a yaptığım açıklama, ne kadar iyi niyetli olursa olsun, kadını o kadar üzmüştü ki, göğüs ağrılarıyla mesai dışı doktora gitmişti. Göğüs ağrıları, hayatta kalan tek çocuğunu kaybetme korkusuyla doğrudan bağlantılıydı.

Kadına acı çektirmek istememiştim. Başka bir insana asla kasıtlı olarak zarar vermem. Yapmaya çalıştığım tek şey, onun duygularına göre hareket eden proaktif bir arkadaş olmaktı.

arkadaşının çıkarlarını felaketten sonra değil, felaketten önce gözetir.

Annesine bunu söylemekle doğru mu yanlış mı yaptığım hâlâ tartışılabilirdi ama patavatsızca yaptığım itirafın yol açtığı büyük üzüntüyü inkâr etmek mümkün değildi.

Gerard yıllar önce hışımla çıkıp gitmişti, belli ki Lizzie'nin ıstırabından payını aldığı için sersemlemişti, dürüst olmak gerekirse bu yeni bir şey değildi.

Çaresizce yolun karşısına geçip onu kontrol etmek istiyordum ama içimde Lizzie'yle arkadaşlığımın şu anda pamuk ipliğine bağlı olduğuna dair korkunç bir his vardı.

Kaçamadım.

Bunu atlatmak zorundaydım. Bir şekilde daha iyi hale getirmeliydim.

"Liz?" Boğazımı temizleyerek sıcak çikolata bardağıma uzandım ve ellerimi seramiğin etrafında kıvırdım, sıcaklığın parmak uçlarımı okşadığını hissetmekten memnundum. "Babanın Mart ayında taşınması hakkında neden hiçbir şey söylemedin?"

"Mike taşındı mı?" Lizzie'ninkinin yanındaki sandalyeyi çekip otururken ağabeyimin yüzünü şaşkınlık kapladı. "Liz?"

"Çünkü önemli görünmüyordu," diye ısırdı, dikkati önündeki dokunulmamış kupaya yapışmıştı. "En azından olayların büyüklüğü içinde değil."

"Arkadaşının ailesi ayrıldığında ve babası ilçeyi terk ettiğinde, bunun herhangi bir şey planında oldukça önemli olduğunu söyleyebilirim," diye cevap verdim. "Liz, tek kelime bile etmedin."

"Nasıl bir şey söyleyebilirdim ki?" diye karşılık verdi, vücudu gerginlikten kaskatı kesilmişti. "Shannon o zamanlar ailesiyle her şeyi yaşıyordu."

Kahretsin.

Suçluluk duygusu içimde dönüp duruyordu.

"Yine de bana gelebilirdin, civciv," diye boğuldum, sesim duygusallıktan kalınlaşmıştı. "Sana yardım etmeye çalışırdım."

"Bugün bana yardım etmeye çalıştığın gibi mi?" diye

kızgın bir şekilde karşılık verdi. "Sana ne olduğunu anlattım Claire. Düştüm.

Lanet bir kapının üzerinden dikenli tellerin üzerine düştü. Bana inanmadıysan Patrick'e sorabilirdin. Olay onun çiftliğinde oldu. Anneme koşup onu zaten olduğundan daha kötü travmatize etmene gerek yoktu." Konuşurken gözleri yaşlarla doldu. "Bu yılın bizim için ne kadar zor geçtiği hakkında hiçbir fikrin yok ve sen gidip bunu çok daha kötü hale getirdin."

"Oh Tanrım." Omuzlarım yenilgiyle çöktü. "Çok üzgünüm." "Bana gelebilirdin."

Lizzie'nin bakışları hemen kardeşime kaydı ve acı dolu bir nefes verdi. "Evet, çünkü bu gerçekten iyi giderdi."

"Bana gelebilirdin," diye tekrarladı Hugh, gözleri kızın gözlerine kilitlenmiş, sanki alev alev yanıyormuş gibi hissediyordu. "Her zaman bana gelebilirsin." Derin derin yutkundu, "Ne olursa olsun" diye fısıldamadan önce adem elması sallanıyordu.

"Ne olursa olsun," diye tekrarladı Lizzie, dikkatini kupasına verirken kendi kendine fısıldayarak.

Bir hayli yalvardıktan ve dilimi tuttuktan sonra, neyse ki arkadaşımın gözüne girmeyi başardım.

Lizzie hâlâ bir numaralı hayranım değildi ama saat dokuzu biraz geçe Hugh'nun arabasının yolcu koltuğuna tırmandığında, onu eve bırakmadan önce bana gönülsüzce el salladı.

Bunu büyük bir zafer olarak görüyordum.

Kardeşimin arabası Lizzie'yi güvenli bir şekilde içeri sokarak gözden kaybolduğu anda, diğer kankamı kontrol etmek için sokağın etrafında koşuşturmak için hiç zaman kaybetmedim.

Gerard'ın evine girdiğimde ne bulmayı beklediğimden tam olarak emin değildim ama ön koridorda kamp kurmuş bir yığın bavul ve seyahat valizi öyle değildi.

"Bu da ne..." Kaşlarım şaşkınlıkla çatılmış bir halde alt katta dolaştım ve her odayı kontrol ettim.

söz konusu bagajın suçlusunu bulmak. "Gerard? Sadhbh? Keith?"

Oturma odasındaki koltukta uyuklayan Brian dışında ev boştu. Bu çok garipti çünkü ön kapı kilitli değildi.

"Gerard?" Tekrar seslendim, merdivene tırmanmadan önce geri geri koridora çıktım. "Burada mısın?"

Daha fazla sessizlik.

Önce garaj yolunda arabasını kontrol etmediğim için kendimi aptal gibi hissederek aceleyle ön sahanlık penceresine gittim ve dışarı baktım.

Kahretsin, Allen'ların garaj yolunda bir gümüş Ford Focus eksilmişti.

Kendimi tuhaf bir şekilde yoksun hissederek yatak odasına girdim ve ışığı yaktım.

"Bu da ne..." Gözlerim katliamı gördüğünde sözlerim yarıda kaldı.

Gerard'ın odası darmadağındı. Yani, cidden dağıtılmıştı.

Bir zamanlar yatak odasının duvarlarını süsleyen her poster ve resim çerçevesi şimdi yere saçılmıştı.

Komodini ters çevrilmiş, yatağı yan yatmıştı ve bir zamanlar gardırobunda bulunan her şey şu anda her yere yayılmıştı.

"Zaman onu sadece dış görünüşüyle olgunlaştırdı, ha?" dedi arkamdan bir erkek sesi. "Hâlâ altı yıl önceki öfke nöbeti geçiren çocuk gibi."

"Tanrım!" Birden sıçrayarak bağırdım. "Neredeyse bana kalp krizi geçirtecektin."

Gıcır gıcır beyaz gömleği ve pahalı görünümlü, özel dikim takım pantolonuyla şık görünen siyah saçlı adam, "En içten özürlerimi sunarım," diye kıkırdadı. "Sarı bukleler. Doe gözler. Gibsie'nin odasında gizleniyor. Gözlerimin gördüğü küçük Claire Biggs olamaz, değil mi?"

Temkinli bir şekilde başımı sallayarak Gerard'ın yatak odasının kapısında duran adama baktım. "Adımı nereden biliyorsun?"

"Sanırım ben taşındığımda sen daha küçüktün." Gülümsemesi derinleşti ve ürkütücü bir aşinalık dalgasının üzerimden geçmesine neden oldu. "Beni hatırlamadığın için çok da aşağılanmış sayılmam."

"Bekle..." Nefesim boğazımda düğümlendi ve gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Mark?"

"Tek ve biricik."

Tek ve biricik mi? Bunu iyi bir şeymiş gibi söyledi. Ama değildi. En azından Lizzie için. Ya da Gerard için. Altı yıl önce kasabayı terk ettiğinde, tanıdığım herkes rahat bir nefes almıştı. Çünkü o bir belaydı. Büyük bela. "Ballylaggin'de ne yapıyorsun?"

"Ailemi ziyaret etmeme izin yok mu?"

Teknik olarak evet. Ama ahlaki olarak kesinlikle değil. Sözlü olarak cevap vermek yerine omuz silktim.

"Ailemi başka bir yere taşımayı düşünüyorum," diye açıkladı sol elindeki altın yüzüğü bana göstererek. "Meera İrlanda'ya hiç gitmedi ve oğlumuz neredeyse iki yaşında. Bana bir iş fırsatı verildi, ben de herhangi bir karar vermeden önce emlak piyasasını incelemek için geri döndüm."

İğrenç. "Oh," demeyi başardım ama bu zor bir şeydi çünkü bu çocuk -şimdi erkek- her zaman tüylerimi diken diken etmişti.

İşin tuhafı, Mark Allen hakkındaki çekincelerimin Caoimhe Young'la ilişkisi hakkında şehirde dolaşan dedikodularla pek ilgisi yoktu ve her şey biz küçükken Gerard'a ne kadar büyük bir pislik olduğuyla ilgiliydi.

Hayatımıza girdiği andan itibaren Mark, Gerard'ı perişan etmeyi kendine görev edinmişti.

Pislik bir üvey kardeşten daha fazlasıydı. O bir

kabadayıydı, hem de kötü bir kabadayıydı.

Caoimhe gibi tatlı ve harika birinin Mark'la çıkmış olmasını aklım almıyordu. Geçmiş zaman ve şimdiki zaman. Anlamamıştım.

Küçükken bu çekiciliği hiç anlamamıştım, şimdi daha da az anlıyorum.

"Gerard nerede?" Ses tonum pek kibar değildi ama bu adama herhangi bir nezaket göstermek bana iğrenç geliyordu. Özellikle de son birkaç saatimi dünyadaki en eski arkadaşlarımdan birinin onun davranışları yüzünden yıkılmasını izleyerek geçirdiğim için.

Gerard Gibson ve Lizzie'nin kan davası söz konusu olduğunda ona olan sadakatim uğruna ölmeye tamamen hazır olsam ve Gerard'ın iyi adını sonuna kadar savunmaya hazır olsam da, karşımda duran adama karşı böyle bir yükümlülüğüm yoktu.

Çünkü yetkililer, Young ailesinin altı yıl önce kızlarına karşı işlediği konusunda çok ısrarcı olduğu suçu onun işlediğini tespit edememiş olabilirler ama ateş olmayan yerden duman çıkmazdı ve Mark Allen kesinlikle bir şeylerden suçluydu.

"Babam Sadhbh'i akşam yemeği için kasabaya götürdü," diye cevap verdi rahat bir ses tonuyla, soruma cevap verme zahmetine girmeden. "Ben de bu gece burada takılırım diye düşündüm." Tekrar gülümsedi. "Uzun bir uçuştu."

Evet, doğru.

Tüm bunlar Mark'ın kasabada yanlış insanlarla karşılaşmak ve kendisine ne kadar aşağılık bir herif olduğunun söylenmesini istemediğini kanıtlıyordu.

"Ya Gerard?" Yatak odasının zeminindeki cep telefonuna bakarak zorladım. "Nerede o?" Etrafımdaki katliamı işaret ettim. "Odasına ne oldu?"

"Gibs'i bilirsin," diye cevap verdi kayıtsızca. "Kuklayı fırlattı ve saatler önce çekip gitti."

"Nereye gitti?" Kelimelerimi net bir şekilde telaffuz ederek ısırdım. Sen ne yaptın?

"Sen söyle Bebek Biggs," diye cevap verdi kıkırdayarak. "Sen her zaman onun saklandığı yerleri bulabilen biriydin."

"Hugh?" Gecenin ilerleyen saatlerinde ön kapının açılıp kapandığını duyduğumda sahanlıktan seslendim. "Sen misin?"

"Evet, Bu sadece Bana." I duydum benim kardeş Ara Geri.

Birkaç dakika sonra merdivenlerde belirdi. "N'aber?" "Neden bu kadar uzun sürdü?" Eğilerek sordum.

tırabzanın üzerinden. "İki saattir kendi kendime çıldırıyorum, Hugh!"

"Neden?"

"Aman Tanrım. Aman Tanrım!" Bir o yana bir bu yana zıplarken, bir başka ürperti dalgasının üzerime çöktüğünü hissettim. "Bu çok kötü, Hugh."

"Ne oldu?" diye sordu, sahanlıkta bana katılarak. "Ne oldu?"

"Mark Allen!" Boğazım düğümlendi, gözlerim şişti. "Ballylaggin'e geri döndü."

"Bu hiç komik değil," diye çıkıştı ağabeyim, gözleri tiksintiyle kısılmıştı. "Böyle şeyler söyleme."

"Komik olmaya çalışmıyorum." Hayal kırıklığıyla ayağımı yere vurarak sokağın yönünü işaret ettim ve gözlerimle kardeşimi süzerek bana inanmasını istedim. "O geri döndü, Hugh. Onu kendi gözlerimle gördüm."

Hugh'nun yüzü ölümcül bir gri tonuna dönüştü. "Bana şaka yaptığını söyle."

"Keşke yapabilsem." "Geri mi döndü?"

Kuvvetle başımı salladım.

"Ballylaggin'de mi?"

Yine hevesle başımı salladım.

"Caddenin karşısında mı?"

"Evet," diye boğuk bir ses çıkardım, elimle çılgınca işaret ettim. "Geri döndü." "Orospu çocuğu!"

"Vay canına, nereye gidiyorsun?" diye seslendim, kardeşimin nadir bir Pokémon'u kovalar gibi merdivenlerden hızla inişini izliyordum. "Hugh, bekle - oraya gitme!"

Çok geç.

Ön kapımız ardına kadar açıktı ve kardeşim görevdeki bir adam gibi sokağın karşısına doğru ilerliyordu.

"Hugh!" Tek boynuzlu at tulumumla peşinden koşarak bağırdım. "Annemin ne dediğini biliyorsun. Taraf tutmamamız gerekiyor, unuttun mu? Sadhbh onun en iyi arkadaşı! Bu işe karışmamamız gerekiyor!"

İtirazlarıma aldırmayan kardeşim hiç tereddüt etmeden Gerard'ın evine girdi. Gerard, Hugh ve benim birbirimizin evine girmeden önce kapıyı çalmak ya da zile basmak gibi bir alışkanlığımız yoktu ama bu farklıydı. Çünkü genellikle kan dökmek gibi bir niyetimiz olmazdı, ki içimde kardeşimin bu gece bunu yapmaya kararlı olduğuna dair korkunç bir his vardı.

"Hugh!" Ön kapılarına ulaştığımda seslendim ve merdivenleri hızla çıkarken kardeşimin sırtına bir bakış attım. "Bekler misin?"

Birkaç dakika sonra, bir kapının çarpma sesi havayı doldurdu ve ardından bağırışlar duyuldu.

Ah krakerler.

Merdivenleri tırmanırken, Bethany'nin eski odasının kapısında durana kadar durmadım, gözlerim dehşetle açıldı. "Hugh, dur!"

Gerard'ın üvey kardeşini yatak odasının duvarına yapıştırırken ağabeyim kükredi: "Buraya yüzünü gösterecek kadar küstahsın!" "Seni lanet canavar!"

"Ben... masumum," diye boğuk bir sesle bağırdı Mark, Hugh'nun boğazına doladığı elini çekip koparark. "Sor... Gard'lara..."

"Gardiyanların ne dediği umurumda değil," diye hırladı ağabeyim, onu hiç görmediğim kadar öfkeli görünüyordu. "Hepimiz senin nasıl bir pislik olduğunu biliyoruz!" Mark'ı duvara çarptı. "Bu sokağa geri dönmeye nasıl cüret edersin!"

"Hugh, hayır!" Çok ileri gitmeden önce kardeşimi durdurmak için acele ettim, vücutlarının arasına sıkıştım ve göğsünü ittim. "Hadi eve gidelim, tamam mı?"

"Evet, Hugh," diye hırladı Mark, kardeşimin elinden kurtulmak için benim müdahalemi kullanarak. "Kardeşini dinle."

"Seni lanet ..."

"Gidelim, Hugh!" Onu bu odadan çıkarmak için göğsünü iterek bağırdım. "Şimdi uzaklaş yoksa anneme söylerim!"

"Ondan uzak dur!" Hugh uyardı, vücudu titriyordu, parmağını Mark'a doğru uzatırken isteksizce onu sahanlığa doğru itmeme izin verdi. "Beni duyuyor musun? Lanet gözlerini ondan uzak tut!"

"Yoksa ne olur?" diye çıkıştı yaşlı adam.

Kardeşim meydan okurcasına gözlerini kıstı. "Siktir git ve öğren, pislik."

"Sakin ol evlat, ben artık evliyim," diye tükürdü Mark. "Kız kardeşine bakmaya hiç niyetim yok."

"Kız kardeşim hakkında konuşmuyorum," diye kükredi Hugh, göğsü kabarmıştı. "Bu senin tek ve son uyarın, pislik herif."

Peki, büyük kaşık kim?

GIBSIE

"Gibs, son kez söylüyorum, beni kaşıklamayı kes!" Çarşamba sabahı en iyi arkadaşımın söylediği ilk şeydi ve hemen ardından ayağının topuğu kaval kemiğime girdi.

"Tamam, ah," diye homurdandım, acı bacağımdan yukarı sekerken gözlerimi kırpıştırarak açtım. "Çok acıdı, Kaptan. Şeftali gibi morardığımı biliyorsun."

"Öyle olması gerekiyordu," diye homurdandı Johnny, kendini oturur pozisyona çekmeden önce kolumu silkeledi. "Ne zamandan beri sana bu ilişkide küçük kaşık olduğum izlenimini veriyorum?"

"Ve ben?"

"Benim kanım akmıyor!"

"Elimde değil, tamam mı?" diye homurdandım ve sırt üstü uzandım. "Geceleri Claire'e sarılmaya alışkınım."

"Ve ben Shannon'a sarılmaya alışkınım." Arkasına uzanarak bir yastık aldı ve onunla kafama vurdu. "Benim lanet kanadım değil."

"Evet, o Lynch'ler üreme kapları gibidir, yani düşünürsen, bu doğaçlama yatıya kalma, Lynchy'nin erken babalık yolundaki yolculuğuna katılmaktan kıçını kurtarmış olabilir."

"Dur bakalım." Johnny gözlerini bana dikti. "Az önce kız arkadaşıma üreme aracı mı dedin?"

"Şşşt, huysuzlanma," diye beni sakatlamaya çalıştığı yastığa s a r ı l m a k için yanıma dönerek ikna ettim. "Sen söyledin

Sen ve Shan büyüdüğünüzde bir sürü çocuk istiyorsunuz, bu yüzden bunu bir iltifat olarak düşün."

"Ağzından çıkan saçmalıklar söz konusu olduğunda ne düşüneceğimi bilemiyorum Gibs, gerçekten bilemiyorum."

"Bu senin sorunun Johnny," diye cevap verdim esneyerek. "Çok fazla düşünüyorsun."

"Ve hiç düşünmüyorsun."

"Evet. Kulağa doğru geliyor."

"Gece yarısı ziyaretini açıklamak ister misin?" diye sordu sonra. "Çünkü söylemeliyim ki Gibs, ilk tanıştığımızdan beri pek çok tuhaf şey yaptın ama gecenin bir yarısı yatağıma girmen kesinlikle bir ilk."

"Evet, bunun için üzgünüm." Ona mahcup bir gülümseme sundum. "Muhtemelen önce sana haber vermeliydim, ha?"

"İyi olurdu."

Sırıtarak, "Sana kabuslar gördüğümü ve senin beni güvende hissettirdiğini söylesem garip gelir mi?" dedim.

"Sadece çok fazla," diye karşılık verdi Johnny, maskaralıklarımdan hafifçe eğlenmiş görünüyordu. "Peki, ne oldu?"

"Pek bir şey yok."

"Bana bu saçmalıkları anlatma," diye karşı çıktı başını sallayarak. "Claire'le kavga falan mı ettiniz? Genelde ilk aradığın kişi o olur."

"Yok, biz iyiyiz," diye cevap verdim, gerinerek. "Ama engerek ortaya çıktığında onun evindeydim, bana her zamanki gibi gölge düşürüyordu." "Kısacası, patlamadan önce ayrılmak zorundaydım." diye ekledim.

"Aman Tanrım." Johnny gözlerini kıstı. "Şu kanayan kız."

"Evet," diye kabul ettim yorgun bir esnemeyle. "Ama daha da kötüleşiyor." "Dinliyorum."

"Dövüşten sonra evime döndüm." "Öyle mi?"

"Ve kapıdan içeri giriyorum."

"Devam et."

"Ve işte orada."

"O mu?"

"Mark."

"Mark?"

"Mark," diye tekrarladım, en iyi arkadaşıma bilmiş bir bakış attım.

Şaşkınlık Johnny'nin gözlerini kısa bir an için doldurdu, ardından farkındalık hızla yerleşti. "Kahretsin..."

"Evet," diye cevap verdim, ruh halimin karardığını hissederek. "Ve görünüşe göre, ailesini toplayıp Ballylaggin'e geri taşınmayı planlıyor. Hayatımı sikeyim, ha?"

"Gibs, dostum, oradaki hikaye nedir?" diye sordu temkinli bir tonda. "Buraya ilk taşındığımda bir şeyler olduğunu biliyorum ama kimse bundan bahsetmiyor ve ben de sadece Feely, Hugh ve Shan'dan ufak tefek şeyler duydum."

"Güven bana Kaptan, bilmen gereken tek şey ufak tefek şeyler," diye mırıldandım, bu düşünceyle dört duvarın etrafıma kapandığını hissettim. "Geçmişte kaldı."

Diziyle kalçamı dürterek, "Eğlendir beni delikanlı," diye itti. "Hadi ama Gibs, o kız söz konusu olduğunda ne olursa olsun her zaman senin tarafında olduğumu biliyorsun." "Ama tüm hikâyeyi bildiğimde seni savunmak çok daha kolay olacak."

"Beni savunmana gerek yok, Johnny." Sözleri yüzüme bir tokat gibi indi ve tüm bedenim kaskatı kesildi. "Çünkü ben hiçbir şey yapmadım."

"Biliyorum Gibs," diye sakince kabul etti. "Bir an için bile öyle olduğunu düşünmedim, delikanlı. Ama konu sen ve Lizzie olunca, sanki gözlerim bağlı dolaşıyormuşum gibi hissediyorum."

"Bu konuda gerçekten konuşmak istemiyorum," diye mırıldandım uykulu uykulu, kıskanmadığımı bile iddia edemediğim destansı yatağının derinliklerine yerleştim. Aslında, onu malikâneden kaçırıp evime götürmenin bir yolunu bulabilseydim, bunu gözümü kırpmadan yapardım. İşte bu, delikanlı. Dikkat dağıtıcı. İyi düşünceler. Mutlu düşünceler. Hepsini engelle. "Bu çok anlamsız ve sonunda daireler çizip duracağız."

"Dene beni."

"Tanrım, tamam." Doğrulup gözlerimdeki uykuyu sildim ve sırtımdaki yatak başlığına yaslandım. "Bana zaten bildiklerini anlat, gerisini ben doldururum."

"Annen sen sekiz yaşındayken babanı terk etti ve Keith'le birlikte oldu."

"Onu dışarı attığında ben yedi yaşındaydım," diye araya girdim ağır bir iç çekişle. "Ama yeterince yakındı."

"Bu arada, Keith çocuğuyla birlikte sizin evinize taşındığında dul bir kadındı..."

"Mark çocuk değildi," diyerek sözünü kestim. "Ailelerimiz bir araya geldiğinde o hıyar on dört yaşındaydı."

"Tamam, dul Keith annenle baban boşandıktan sonra ergen oğluyla birlikte senin gaff'ına taşındı," diye düzeltti Johnny ustalıkla. "Bu doğru mu?"

"Hayır, boşanma diye bir şey yoktu," diye düzelttim. "O zamanlar İrlanda'da boşanamazdınız. Annem onları babamla hâlâ evliyken yanına almış. Babam ve Beth boğulana kadar evlenmemişler."

"Kahretsin."

"Evet." Sinirlenerek elimle devam etmesini işaret ettim. "Senin gibi."

"Yani, Mark eskiden Lizzie'nin kız kardeşiyle çıkıyordu..."

"Caoimhe," diye araya girdim.

"Caoimhe," diye tekrarladı minnettar bir baş hareketiyle. "Tommen'a birlikte mi gittiler?"

Sertçe başımı salladım.

"Aynı yıl içinde miydiler?" "Bir

süreliğine."

"Yani Mark ve Caoimhe'nin yaşları Shan'ın kardeşi Darren'a yakın olmalı," dedi Johnny, kafasında oldukça hızlı bir matematik yaparak. "Darren'ın BCS'ye gittiğini biliyorum ama aynı ilkokula gitmiş olabilirler mi?"

"Bilmiyorum delikanlı." Omuz silktim. "O zamanlar Lynch'leri pek tanımıyordum. Benim ilkokuluma gitmiyorlardı,

hatırlıyor musun?" Omuz silkerek ekledim: "Bırakın başkalarını, ilkokula birlikte gittiğim çocukları bile zar zor hatırlıyorum."

Johnny geçmişimin bulmacasını zihinsel olarak bir araya getirirken, "Ama Keith ve Mark uçmuşlar, yani belli ki Ballylaggin'deki ilkokula gitmemiş, ama Lizzie, Shan, Joe, Tadhg ve Ols hepsi Sacred Heart'a gittiler, bu yüzden Darren ve Caoimhe'nin de gittiğini tahmin ediyorum," diye mırıldandı, benden çok kendi kendine.

"Biliyor musun Kaptan, bana bildiklerini anlat dediğimde bu kadar ayrıntılı anlatmanı kastetmemiştim," diye şaka yaptım. "Tanrım, senden müthiş bir dedektif olurdu."

"Titiz olmayı severim," diye karşılık verdi etkilenmeden. "Yani birlikte mi çıktılar? Mark ve Caoimhe?"

"Hemen hemen."

"Lizzie ve Claire arkadaş oldukları için birbirinizi zaten tanıyor muydunuz?" Kaşlarını çatarak ekledi: "Ve Caoimhe siz çocukken hepinize bakıcılık yaptığı için mi?"

"Hemen hemen."

"Hadi Gibs," diye itti. "Bana bir şey ver, olur mu?"

"Ne söylememi istiyorsun?" Kendimi klostrofobik hissederek tersledim.

"Kelimelerden çok daha fazlası."

"Tamam!" Bir elimi hayal kırıklığıyla saçlarımda gezdirerek tersledim. "Şuna ne dersin; birkaç yıl birlikte oldular. Adam hiçbir işe yaramayan bir hıyardı ve kız da onun yanına gittiği için tam bir ahmaktı. Eğer her iki hafta sonunda bir ayrılıp olay çıkarmıyorlarsa, tavşanlar gibi iş üstünde sevişiyorlardı. Sana birini hatırlattı mı?"

"Lizzie ve Pierce."

"Gryffindor'a on puan," diye alaycı bir alkışla tezahürat yaptım. "Dinle, herkes ona Mark'ın ne kadar boktan biri olduğunu anlatmaya çalıştı ama Caoimhe tek kelimesini bile dinlemedi. Caoimhe'nin gözünde Mark yanlış bir şey yapamazdı ve eğer ona

Aksi takdirde. Yıllarca böyle gidip geldi, Kav, ta ki onun gerçek yüzüyle açıkça yüzleşene kadar." Tedirginlikle kabararak, içimi kaplayan ürpertiyi durdurmak için omuzlarımı yuvarladım. "Öldükten sonra, annesine tecavüzü ifşa eden bir intihar notu bıraktığı söylentisi kasabada yayıldı. Gardai araştırdı ve hiçbir şey bulamadı. Young ailesinin iddialarını destekleyecek en ufak bir kanıt bile yoktu. Sonunda soruşturma düştü, Mark Tommen'den mezun oldu ve Ballylaggin'den ayrıldı." Nefesimi tutarak amaçsızca elimi salladım ve "Geriye kalanlara da onun pisliğini temizlemek kaldı" dedim.

"Şey, boktan."

"Hemen hemen."

"Yani, somut bir kanıt olmamasına rağmen, Lizzie ve ailesi Caoimhe'nin annenizin kocasının oğlunun cinsel saldırısına uğradığı için intihar ettiğine ikna oldular?"

"Evet," diye başımı sallayarak onayladım, ondan üvey kardeşim diye bahsetmediği için rahatlamıştım.

"Annen hala babasıyla evli olduğu için mi Lizzie sana kızgın?"

"Evet." Başımı salladım. "Bu ve annemle Keith'in Mark'ı yüzde yüz destekleyerek ailelerimiz arasında bir yığın drama neden olmaları."

"Ama sen yapmadın?"

"Hayatta olmaz!" Gözlerimi kısmıştım. "Onu yıllar önce uyarmaya çalıştım ama tek kelimesini bile duymadı."

"Ama sen ve Lizzie bundan önce arkadaştınız?"

"Evet," diye başımı sallayarak cevap verdim. "Hepimiz öyleydik - gerçi olaydan sonra herkesi bana karşı kışkırtmak için elinden geleni yaptı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Claire, Feely ve Hugh," diye ısırdım. "Onların seçmesini istedi."

"Seninle onun arasında mı?" "Evet."

"Ama reddettiler?"

"Evet." Bir kez daha başını salladı. "Ve Hugh ile Liz'in artık neredeyse hiç konuşmamalarının nedeninin büyük ölçüde bu olduğundan eminim."

"Kahretsin." Johnny uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Sence o mu yaptı Gibs?" diye sordu.

"Kim?"

"Mark."

Kalbim göğsümde çılgınca çarparken sertçe başımı salladım. "Tanrım," diye fısıldadı en iyi arkadaşım çenesini ovuşturarak. "Ve Şimdi şehre geri mi döndü?" "Evet."

"İki ay boyunca." "Sen tek seferde aldın." "Ne boktan bir durum."

"Katılıyorum."

Johnny yorganı atıp yataktan çıkmadan önce, "Burada her zaman kalabilirsin," dedi.

"Şerefe Kaptan," diye cevap verdim, süper büyük yatağına tekrar yerleşirken. "Efsane."

"Ne zaman istersen, delikanlı." Komodinin üzerinden telefonunu aldı, gerinmeden önce ekrana kısa bir süre baktı. "Tamam, hadi. Saat daha altı buçuk. Okuldan önce bir koşu yapabiliriz."

"Aklını mı kaçırdın sen? Okuldan önce yapmayı planladığım tek şey uyumak - ve belki, eğer ikram edilirse annenin kreplerinden birkaç tane yemek."

"Ayağa kalk." "Zor pas."

"Hadi Gibs, bugün maçımız var." "Aynen öyle. Dinlenebildiğim kadar dinlenmeliyim."

"Gibs!"

"İyi geceler, Kaptan. Seni seviyorum."

Kırk dakika sonra kendimi, konu en iyi arkadaşının ciğerlerine gelince sadizme meyleden mazoşist bir Dub'ın merhametine kalmış, nefessiz, hırıltılı bir karmaşa içinde

buldum.

"Sen bir canavarsın," diye boğuk bir ses çıkardım, soluk soluğa, onun insanlık dışı adımlarına ayak uydurmaya çalışırken. Üstümüze yağmur yağıyor olması bir yana, dışarısı hâlâ karanlıktı. "Cidden, Kaptan. Burada ölmeye hazırım, delikanlı."

Omzunun üzerinden, "Hadi Gibs, bu iş sende," diye seslendi. "Kalp atış hızını yüksek tut, delikanlı. Son kilometredesin."

"Üç mil önce de böyle demiştin," diye feryat ettim, bir yandan da kendimi bir hendekten aşağı atıp ineklerin beni yakalamasına izin vermeyi düşünüyordum. "Ve ben bunu 'anlamadım', Johnny. Hiç 'anlamadım'."

"Evet, öyle. Hadi delikanlı, ev hemen ileride," diye seslendi beni motive etmeye çalışarak. "Tepenin başında. Bir büyük itiş daha ve evdeyiz."

"Hayır, siktir et, yapamam," diye karşılık verdim, bacaklarımdaki tüm kasların kramp girdiğini hissederek. "Buna değmez. Sadece bensiz devam et."

"Annemden sana krep yapmasını isteyeceğim."

Lanet olsun.

"Şeker ve limon suyu istiyorum ve boşa harcanan kaloriler hakkında tek kelime duymak istemiyorum."

"Anlaştık."

"İyi," diye ısırdım, bedenimi malikâneye giden dik köy yoluna doğru kaldırırken. "Midem için yaptığım şeyler."

Kaba çocuklar ve fil hortumları

CLAIRE

Gerard Gibson kaçma konusunda süper bir ninja haline geliyordu, hayal kırıklığıma rağmen okulda bütün gün benden kaçmayı bir şekilde başarıyordu.

Dün geceki Lizzie draması yüzünden kendimi çok kötü hissediyordum ve Mark'ın dönüşü yüzünden stresli olması gerektiğini biliyordum. Dün gece odama gelmemesi ya da bu sabah kahvaltı için mutfakta görünmemesi, Gerard'ın kafasında işlerin tahmin ettiğimden çok daha kötü olduğunu kanıtlıyordu.

Öğle yemeğinde bize katılmamış olsa da, okulda olduğunu biliyordum çünkü tam anlamıyla düzensiz Gibsie modundayken birkaç kez koridorda yanından geçmiştim.

Ne kadar tedirgin hissedersem hissedeyim, okuldan sonra Tommen'de kalıp maçını izledim. Sadık bir arkadaş gibi, Shannon'la birlikte sağanak yağmurun altında durmuş ve her maçta olduğu gibi çocuklarımıza tezahürat yapmıştım.

Seksen dakikalık yoğun ve fiziksel atletik performansın ardından, okulumuzun rugby takımı 64-3'lük bir skorla St. Andrews'u sahadan silerken, Gerard rakibin on üç numarasına yaptığı taktik faul nedeniyle on dakika günah keçisi oldu.

Shan'la birlikte arabada çocukların dışarı çıkmasını beklemek yerine kendimi soyunma odasının kapısını çalarken buldum, onunla konuşmadan bir dakikanın daha geçmesini hem istemiyor hem de buna izin veremiyordum.

"Merhaba!" Kapı nihayet açıldığında gülümsedim. "Gerard orada mı?" Oğlanların, Gerard'la birlikte

muhtemelen orada kutlama yapıyorlardı, ama ben bir saniye daha bekleyemedim. Dolayısıyla, şu anda sınırları - ve okul kurallarını - aşıyorum. "Onunla gerçekten konuşmam gerek."

"Kim bilmek istiyor?" diye cevap verdi tanımadığım bir çocuk, şüphesiz içeri girmemi engellemek için soyunma odasının kapısını sıkıca tutuyordu.

"Uh, ben mi?" Gözlerimi devirdim.

"Belli ki." "Peki ya sen?"

"Ben kimim?" Ona yavaşça bir değerlendirme yaptım, dar kalçalarında tehlikeli bir şekilde aşağıya sarkan havluya dikkat ettim. "Sen kimsin, daha çok?"

"Damien Cleary."

"Peki sen nereden geldin, Damien?"

"Ben yeniyim," diye cevap verdi. "Altıncı yıl için St. Pat's'ten transfer oldum."

"Evet, Damien Cleary-" Ona tatlı tatlı gülümsedim "-Ben Claire Biggs. On altı yaşındayım, bir Aslan burcuyum ve Tommen'in öğrencilerindenim ve Gerard'la konuşmam gerekiyor, eğer bir bebek gibi davranıp onu benim için alırsan çok minnettar olurum."

Kapıyı suratıma kapatmaya çalışmadan önce birkaç kez boş boş bana baktı.

"Hey!" diye tersledim, ayağımı kapıya soktum ve geri iterek açtım. "Çok mu kabasın?"

"Yeni olabilirim ama kalın kafalı değilim," diye kestirip attı. "Takımda Gerard diye biri yok prenses, o yüzden sen git."

"Affedersiniz?" Gözlerimi kıstım. "Evet, var. Az önce senin takımın için iki deneme yaptı, Damien."

"Hayır, yok. Sanırım takım arkadaşlarımın isimlerini biliyorum.
Şimdi siktir git."

Şok içinde ağzım açık kaldı. "Vay canına, gerçekten çok kabasın." "Hey - buraya giremezsin!" Damien tartıştı, ben kapıyı itip geçmeye çalıştı. "Beyler, burada çılgın bir sarışın var. Siklerinizi koruyun!"

"O takımda yedi numara, salak," diye homurdandım ve hedefime ulaşmak için kaba çocuğu iterek geçtim. "Ve ew!

Sanki senin yavru fil hortumlarından birine bakmak istermişim gibi."

"Biggs, kız kardeşin savaş yolunda."

"Hey, bebeğim, bu fil hortumu genişliyor."

"Elbette var Robbie," diye cevap verdim gözlerimi devirerek. "Ve eminim ki öyle olduğunda onu bulmak Wally Nerede kadar kolay olacaktır."

"Oooh, yan, delikanlı!"

"Demek erkeklerin soyunma odası böyle bir yer," diye düşündüm, ellerim kalçalarımda, otuz kadar gencin giyinmek için çırpınışını izlerken, bir yandan da rugby takımının birinci sınıf tesislerinden hem etkilendim hem de kıskandım. Vay anasını, kendi fizyoterapi odaları bile vardı. Süslü. "Sanırım hepinizin kendinizden utanmanız gerektiğini söylemek doğru olur," diye ekledim, burnumu ezici ergen çocuk kokusundan çekerek. "Çünkü burası tam bir domuz ahırı!"

"Dur Claire, burası erkeklerin soyunma odası," diye seslendi Patrick, rugby topuyla saygınlığını korumak için acele ederek. "Buraya giremeyeceğini biliyorsun, değil mi?"

"Selam, Patrick!" Ona doğru bir adım attım. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama Gerard'la konuşmam gerekiyor."

"Sahadan çıkmakta gecikti. Duşları dene," diye cevap verdi ve boştaki eliyle bana doğru yönü gösterdi.

"Çok teşekkür ederim." Gülümseyerek el salladım. "Sen en iyisisin - oh, ve güzel top."

"Tanrım."

"Claire!" Hugh kükreyerek başka bir kapıdan içeri girdi, üzerinde sadece kısmen gri bir eşofman vardı. Vay canına, bugün de dün geceki kadar sinirli görünüyordu. Belli ki üzerinde uyumak ruh halini düzeltmemişti. "Ne halt ediyorsun sen?"

"Gerard'ı arıyordum," diye hayıflanarak açıkladım. "Ve şuradaki yeni çocuk bana çok kaba davrandı," diye ekledim Damien'a doğru bir parmak sallayarak. "Bana siktirip gitmemi söyledi."

"Kız kardeşime siktirip gitmesini mi söyledin?" Hugh'nun dikkati hemen Damien'a kaydı ve pancar gibi kızardığında muazzam bir zevk hissettim. "Hangi dünyada onunla bu şekilde konuşmanın doğru olduğunu düşündün?"

"Benim hatam, Biggs. Kız kardeşin olduğunu bilmiyordum."

"Her halükârda fark etmez," diye cevap verdi Johnny, duşlara giden uzun kemerden siyah bir boxer şortla belirerek. "Sen yenisin Cleary, bu yüzden bu seferlik sana koridor izni vereceğim. Ama bilgin olsun, biz kızlarımızla böyle konuşmayız. Anladın mı?"

"Evet, anladım." Kaba çocuğun yüzü kırmızının daha da derin bir tonuna dönüştü. "Bir daha olmayacak, Kaptan."

Johnny Kavanagh'ın etrafında olmak tam bir güç gösterisiydi. Çocuk yoğunluğu sızdırıyordu. Şanslı Shan.

"Evet, Cleary," diye atıldım, alfanın desteğiyle kendimi cesur hissediyordum. "Öyle olmadığını görüyorsun!" Ve sonra, beynimin prefrontal korteksinde hala üç yaşında olduğum için, iyi bir önlem için ona dilimi çıkardım.

"Koç maç sonrası analiz için gelmeden önce yaklaşık iki dakikan var," diye açıkladı Johnny, dikkatini tekrar bana çevirerek. "Çabuk ol."

"Sen gelmiş geçmiş en iyi kaptan patronsun!" Gülünç derecede sert göğüslerini okşayarak kemerli geçitten koşarak geçtim. "Ve oyunu kazanarak iyi iş çıkardın."

Adımlarımı hızlandırarak akan suyun sesini takip ederken, köşeyi döndüğümde çıplak bir flanker ile yüz yüze geldiğimde kısa bir süre durdum.

Gözlerim çıplak poposuna takıldığı anda dudaklarımdan yüksek perdeden bir "Aman Tanrım!" sesi kaçtı ve hızla bir elimi gözlerime kapatıp karşı duvara doğru geri çekildim, kalbim şiddetle çarpıyordu. "Sana söyleyeceğim şey için gerçekten üzgünüm ama sanırım az önce bacaklarının arasından sarkan merdivenini gördüm."

"Yani?" Duş alanından tanıdık bir kıkırdama geldi. "Merdivenimi daha önce görmüştün."

Bunun üzerine kalbim daha da hızlandı. "O açıdan bakmadım, bakmadım."

"Naber, Claire-Bear?"

"Bütün gün sana ulaşmaya çalıştım," diye açıkladım, yeniden onun yanında olduğum için saçma bir rahatlama hissediyordum. "İzini bulmak zor bir adamsın Gerard Gibson."

"Seni okulda gördüm."

"Hayır," diye düzelttim, sırtımdaki fayansların üzerindeki nemli ter okul üniformamın içine sızmaya başlarken ellerimi hâlâ gözlerimin üzerinde tutuyordum. "Ders arasında koridorda sana el salladım, sen de bana el salladın. Bu aynı şey değil." Titrek bir nefes vererek kendimi odadaki fili ele almaya zorladım. "Dün gece hangi cehennemdeydin? Buraya geldim ve sen yoktun. Mark da oradaydı!"

Akan suyun sesi aniden kesildi.

"Gerard?" Cevap vermeyince seslendim. "Beni duydun mu?"

"Evet, seni duydum." Sesi şimdi daha yakındı. "Ve evet, biliyorum." Elinin koluma değdiğini hissettim ve bu, tüm vücudumun sıcak bir kızarıklıkla tutuşmasına neden oldu. "Özür dilerim." Elini kalçamda hissettim, beni nazikçe bir tarafa doğru yönlendirdi. "Havlum arkandaki kancada."

"Tamamdır," diye ciyakladım, çıplak bedeninin bana bu kadar yakın olduğunu bilmek yüzümü ısıtıyordu. Gerçi bundan daha fazlasıydı, çünkü parmaklarımı açıp bakmak istiyordum. Sadece bakmak değil. Dokunmak istiyordum. Geçen gece odamda onun iri vücudu benimkine yaslanmışken ve parmakları içimdeyken nasıl hissettiğimi hatırlayarak...

"Her şey yolunda." Elimi nazikçe gözlerimden uzaklaştırdığını hissettim. "Merdiven güvenli bir şekilde saklandı."

Gözlerimi kırpıştırarak açtığımda bunun ne yazık ki doğru olduğunu gördüm. Dar kalçalarının etrafına sardığı beyaz havlu bu pudingin kanıtıydı.

Ah krakerler.

Kendimi güçsüz hissederek sırtımdaki fayanslara yaslandım. "Demek Mark döndü, ha?"

"Görünüşe göre öyle." "Bilmiyor muydun?"

"Hayır," diye yanıtladı Gerard, bir elini arkamdaki duvara dayayarak. "Hiçbir fikrim yok."

Nefesim boğazımda düğümlendi, derin bir şekilde yutkundum ve ona küçük bir gülümseme sundum, umutsuzca vücudumun her santimini saran sıcaklığı görmezden gelmeye çalışıyordum. "Sen iyi misin?"

"Elbette." Gülümsedi ama gözleriyle buluşmadı. "Ben her zaman iyiyim."

"Dün gece gelmedin." Çaresiz hissederek omuz silktim. "Bu..." Hoşuma gitmemişti. "Tuhaftı."

"Evet, bunun için üzgünüm." Titreyerek nefes veren Gerard, boştaki eliyle uzandı ve nemli buklelerini alnından itti. "Sen Lizzie'yle uğraşıyordun, ben de kaçmak zorunda kaldım."

"Peki, nereye gittin?" "Cap's."

"Oh."

"Evet."

Verdiği yanıt karşısında biraz burukluk hissetsem de yine kocaman bir gülümsemeye zorladım kendimi.

O da bana gülümsedi ama yine gözleriyle buluşmadı.

Ah krakerler.

Bundan hiç hoşlanmadım. Hem de hiç. Çünkü Gerard fiziksel olarak karşımda duruyor olabilirdi, üzerinde bir havludan başka bir şey yoktu ama içten içe kalbinin etrafını birkaç kat sarmıştı. "Konuş benimle, Gerard."

"Ne hakkında?"

Gözlerimi kıstım. "Dün gece olanlar hakkında."

O baktı boş bir şekilde geriat Ben. "Ne hakkında Dün gece ne oldu?"

"Alo? Lizzie sana resmen saldırdı ve sen de kötü üvey kardeşinin Ballylaggin'e geri döndüğünü öğrendin."

"Her şey yolunda Claire-Bear."

"Gerard," diye tersledim, "üzgün olduğunu biliyorum." "Ben üzgün değilim."

"Evet, öylesin," diye ısrar ettim. "Öyle olmalısın." "Peki neden?"

"Çünkü Mark geri döndü."

"Gerçekten umurumda bile değil Claire."

"Hayır, dur." Hayal kırıklığıyla başımı sallayarak uzandım ve parmaklarımı boynundaki gümüş zincire geçirdim. "Yapma şunu."

"Neyi yapmayayım?"

"Aptalı oyna," diye homurdandım, zincirini o kadar sert çektim ki yüzünü benimkine yaklaştırmak zorunda kaldı. "Beni dışlama Gerard. Bunun için çok yol kat ettik."

"Bunu yapmaya çalışmıyorum," dedi huysuzca, burnu benimkine sürtünerek. "Ben sadece..."

"Sadece sen mi?" Zincirini öyle sıkıca kavradım ki elimde kırılacağını sandım. Titrek bir nefes alarak duvarı ittim ve göğsümü onunkiyle birleştirdim. "Sen sadece ne, Gerard?"

"Islanacaksın," dedi ve ikimizi de sabitlemek için bir kolunu belime doladı.

"Konuyu değiştirme," diye uyardım, geri adım atmak istemeyerek. "Sen sadece ne?"

"Burada benimle olmanın gerçekten kötü bir fikir olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye çakıllı bir tonda sordu ve bunu neden söylediğini tam olarak karnımda büyüdüğünü hissedebiliyordum. "Özellikle de..." Sesi kesildi ve başını iki yana salladı. "Bu gerçekten çok ama çok kötü bir fikir Claire-Bear."

"Umurumda değil," diye cevap verdim, kalbim göğsümden çıkıp onunkine ulaşmak için güçle delmeye devam ederken biraz nefessiz kalmış hissediyordum. "Konuşmamız gerek, o yüzden konuş benimle, lanet olsun."

"Ve ne diyeceğim?" diye sordu usulca, nefesi yüzümü havalandırırken. "Bana nasıl hissettiğini söyleyerek başlamaya ne dersin?"

"Hiçbir şey hissetmiyorum." Bir adım daha yaklaşarak sırtımın bir kez daha duvara çarpmasına neden oldu ama bu sefer vücudu benimkiyle aynı hizadaydı. "Lizzie hakkında değil. Onunla ilgili değil. Ne de

hiçbiri hakkında." Bu hareket ikimizin de vücudunda aynı anda bir ürperti yarattı. "Hiçbir şey hissetmiyorum."

"Yalan söylüyorsun."

"Hayır, gerçekten değilim."

"Gerard," diye haykırdım çaresizlik içinde. "Lütfen!"

"Lütfen ne?" diye sordu sonra. "Lütfen ne, Claire? Benden ne istiyorsun?"

"Sen!" Göğsüm onunkine çarpıyordu, tüm bedenim onun için haykırıyordu ve dürüst olmak gerekirse, dudaklarını üzerime koymazsa ölümlü noktada ölebileceğimi hissediyordum. "Seni istiyorum, Gerard!"

"Ben buradayım."

"Demek istediğim bu değil ve bunu sen de biliyorsun," diye boğazımı sıktım. "Benimle nasıl hissettiğin hakkında konuşmanı istiyorum! Bana açılmanı istiyorum, lanet olsun!"

"Yapamam."

Yıkım bir gelgit dalgası gibi üzerime çöktü. "Neden?" "Çünkü seni ç o k seviyorum!" diyerek beni şaşırttı. Acı dolu bir nefes vererek başını omzuma yasladı. "Çünkü seni çok seviyorum Claire. Biggs."

Bu üç kelimeyi duymak canımı acıttı çünkü o anda ondan istediğim bu değildi ve göğsümdeki acı, harap olmuş bedenimin bu üç kelimenin bu çocuğun bana verebileceği tek şey olduğuna dair aynı derecede yıkıcı bir sonuca vardığını gösteriyordu.

"Neden böyle davrandığını anlamıyorum," diye mırıldandım, aynı bozuk anlatıyı sürdürdüğüm için kendimi mazoşist gibi hissediyordum. "Ben senin en iyi arkadaşınım ve sen beni içeri almak yerine sürekli dışarı itiyorsun."

"Claire."

"Hayır. Artık bahane yok, Gerard!" Başımı sallayarak göğsünü ittim ve uyanmasını diledim. "Ben buradayım, tamam mı? Senin için buradayım."

"Bunu biliyorum."

"O zaman bir şeyler yap!" Yapmadı. Onun yerine ağzını açtı. "Claire, eğer sadece... "

"Hayır. Dur!" Başımı salladım. "Daha fazlasına ihtiyacım yok. mazeretlerin, Gerard Gibson." Göğsüm kabararak etrafından dolaştım ve çıkışa doğru i l e r l e d i m . "Gerçeğe ihtiyacım var."

On yedi kişi batıyor

GIBSIE

"Tanrı aşkına neredeydin sen?" Okuldan sonra mutfağa girdiğimde annem sordu. "Nereye gittiğini söyleyen bir not bırakmadın. Telefonunu yanına almamışsın. Seni arayamadım, mesaj atamadım, hiçbir şey! Endişeden aklımı kaçıracaktım!" Fırından çıkardığı kızarmış tavuğu mutfak adasına fırlatırken bana ters ters baktı. "Tanrıya şükür Edel Kavanagh onun evinde kaldığını bana haber verdi, çünkü bir sonraki uğrak yerim Garda karakoluydu."

"En içten özürlerimi sunarım anne," dedim ve okul çantamla teçhizat çantamı bir köşeye bırakıp mutfak masasının üzerinde oturan şeytani kediyi görmezden gelerek buzdolabına doğru ilerledim. "Ailenizden birinin size hiçbir şey söylememesi korkunç bir şey."

"Affedersiniz?"

"Beni duydun," diye cevap verdim ve portakal suyu kutusunu alıp buzdolabını kapattım.

"Gerard Joseph Gibson," diye tersledi annem, elleri kalçalarında. "Benimle bu şekilde konuşma."

Gözlerimi devirerek kapağını açtım ve doğrudan kartondan içtim, kelimeleri asla yüksek sesle söylemeyeceğim halde kendi kişisel sözsüz siktir gitim.

"Odanızın durumunu gördüm," diye devam etti, tezgâhtaki tavuk yağı damlasını silmek için bir kurulama bezi kullanarak. "Dün geceki davranışların tamamen düzenin dışındaydı."

"Peki o hıyarın kasabaya geri döneceği konusunda beni uyarmadığın zamanki davranışın öyle değil miydi?" Kartonu tezgâha çarparak tersledim. "Hadi ama anne, kaz için iyi olan, av için de iyidir."

"Yani, sana sürpriz yapmak istediğim için, evden ayrılarak ve nerede olduğunu söylemeyerek beni cezalandırmaya mı karar verdin? On yedi yaşındasın Gerard ve önümüzdeki Şubat ayında on sekiz yaşına girene kadar benim zamanımdasın ve bu da telefon etmeden gece yolculuklarına çıkmak yok demek!"

"Seni cezalandırmak mı?" Ona bön bön baktım. "Anne, dün gece ön kapıdan girdim ve gafil avlandım!"

"Mark aileden biri, Gerard," diye haykırdı Mam, ellerini havaya kaldırarak. "Onu gördüğün için mutlu olmalısın. Ve Keith! Kutlama için Spizzicos'ta dördümüz için rezervasyon yaptırdı." Mam ters ters baktı. "Ne kutlamaydı ama, kardeşinle ekmeği bölüşmeyi reddettiğin ve sonra da hışımla çekip gittiğin gece."

"Mutlu mu olmalıyım?" Sanki ikinci bir kafa fışkırtmış gibi kadına bakakaldım. "Benimle taşak mı geçiyorsun? Anne, onun hakkında ne hissettiğimi biliyorsun!" Neredeyse kükreyecektim, vücudum titriyordu. "Ve lütfen o bok parçasını ailem olarak etiketleme. Sen onu senin ailen olarak görüyor olabilirsin ama ben onu kesinlikle benim ailem olarak görmüyorum!"

"Young ailesi yüzünden mi?" diye sordu. "Lizzie yüzünden mi? Hayatının geri kalanını Mark'ın yapmadığı bir şey için ona kin besleyerek mi geçirmeyi planlıyorsun?"

"Mesele onun yapmamış olması değil anne, mesele bunu kanıtlayamamış olmaları," diye karşılık verdim. "Ve sen de çok iyi biliyorsun ki o artık benim arkadaşım değil," diye ekledim, bu konuşma sırasında nefes almak için hissettiğim baskıdan dolayı göğsümün kabardığını hissederek. "Senin mükemmel üvey oğlun bunun icabına baktı."

"Gerard, o yapmadı," diye vurguladı Mam, aramızdaki mesafeyi kapatıp ellerini göğsüme koyarak farklı bir yaklaşım denedi. "Sana tüm kalbimle söz veriyorum, üvey kardeşin Caoimhe Young'a asla zarar vermedi."

Kanım dondu ve tüm vücudum titredi. "Oh, söz veriyorsun, değil mi?"

"Evet," diye ısrar etti, başını hevesle sallayarak. "Bu, çocuğunun intihar notunu yanlış anlayan kederli bir kadının sözlerine inanan insanlar tarafından yayılan kötü ve iğrenç bir söylentiydi."

"Bunu bilmiyorsun anne," dedim titreyerek. "Sen bunu bilemezsin."

"Bunu biliyorum Gerard," diye yatıştırmaya çalıştı, uzanıp yüzümü okşarken. "Biliyorum aşkım. Mark tamamen masumdu. Gardaí bunu kanıtladı. Ve sen başka bir şey söylemeden önce, Caoimhe'nin annesine bıraktığı notun bir kopyasını gördüm. Kelimeleri okudum. Catherine Young yanılıyordu, aşkım. Kızına tecavüz falan olmamış." Yanaklarımı ellerinin arasına alıp bana sulu bir gülümseme sunduğunda gözleri yaşlarla doldu. "Mark sadece masum değil, aynı zamanda aileden biri, aşkım ve biz kendi ailemize göz kulak oluruz."

"Yani, bu kadar mı?" Kestirip attım. "Sana göre Mark masum, Young ailesi yanılıyor ve hepsi bu kadar mı?"

"Evet, aşkım." Başıyla onaylayan Mam, kızarmış tavuğuna dönmeden önce yanağımı bir kez daha okşadı. "Hepsi bu kadar."

Hareketsiz bir şekilde mutfakta durmuş, annemin kızarmış tavuğuyla ilgilenmesini izliyordum ve hiç bu kadar aç hissetmemiştim.

"Yani ondan hiç şüphe etmedin mi?" Meydan okudum. "Yanılıyor olabileceğinizi düşünmek bile istemiyor musunuz?"

"Hayır."

"Hayır mı?" Başımı tiksintiyle salladım. "Hangi soruya hayır?" "Hayır, Mark'tan hiç şüphe etmedim," diye kesin bir dille cevap verdi. "Ve hayır, Yanılıyor olabileceğimi düşünmek istemiyorum çünkü yanılmıyorum."

Peki o zaman.

"Bunu yapmayacağım," dediğimi duydum, vücudum kaskatı kesilmişti. "Onunla mutlu aile oyunu mu oynuyorsun?" Başımı salladım. "Bunu yapmayacağım,

anne."

"Gerard..."

Başımı tekrar sallayarak topuklarımın üzerinde döndüm ve mutfaktan çıktım, bu konuşmaya devam etmek hem istemiyor hem de edemiyordum.

Bunun bir anlamı yoktu çünkü bu konuda asla anlaşamayacaktık.

Çünkü annem farklı bir senaryoyu düşünmek istemiyordu.

Gerçeğe inanmak istemiyordu.

Blöfümü gör.

CLAIRE

Ekim ayının sonlarıydı, Lizzie'yle olan olayın üzerinden tam üç hafta geçmişti ve Gerard her zamanki şakacı haline geri dönmüştü.

Cadılar Bayramı tatilinin olduğu gün büyük teneffüste yemekhanede otururken, arkadaşlarımızla gülüp şakalaşırken kolunu rahatça bana doladı.

Her zamanki gibi sevimliydi, sıcak bir şefkat ve flörtöz şakalarla doluydu ama bu gerçek değildi. O değildi.

Bunun bir paravan olduğunu, stresle başa çıkma yöntemi olduğunu biliyordum, ama dünyanın geri kalanı bunu komik buluyordu ve onlar güldükçe, ona neye mal olursa olsun, onlar için daha fazla performans sergiliyordu.

Bu arada, içim içimi yerken dış dünyaya karşı bir gülümseme takındım. Etrafımda gelişen konuşmaya katılamayacak kadar içsel sarmalıma dalmışken, sandalyemde arkama yaslandım ve sürdüğüm yontulmuş pembe ojeyi inceledim.

Hayal kırıklığımın çoğu iki alanda toplanabilirdi. Birincisi, Gerard'ın aramızdaki sınırlar açıkça aşıldığı halde aşılmamış gibi davranma konusundaki esrarengiz yeteneği beni hayal kırıklığına uğratmıştı. İkincisi, o hiç ilgi göstermezken benim umutsuzca bu çizgileri tekrar aşmak istemem beni daha da hayal kırıklığına uğratıyor gibiydi.

Bana hayatımın ilk ve en iyi orgazmını yaşatmakla kalmadı, aynı zamanda hiç olmamış gibi davranıyordu.

Bunu anlayamadım. Çünkü dürüst olmak gerekirse, eğer ayakkabı diğer ayağımda olsaydı ve

O çocuk parmakları ve başparmağıyla ne yaparsa yapsın, sihirli parmaklarımın ne kadar destansı olduğu konusunda çatılardan övüneceğimi biliyordum. Çünkü sevgili tanrım, parmakları ustacaydı.

Gerard takım arkadaşlarıyla ileri geri şakalaşırken, parmaklarını masumca kolumda gezdirdi. O parmakların ne kadar dünyevi olabileceğini hatırlamak yüzümün ısınmasına neden oldu.

"Sorun nedir?" Hugh, yapabildiği o garip telepatik kardeşlik bağı şeyiyle beni korkutarak sordu. Aramızda iki yaş fark olmasına rağmen, ağabeyimin ruh halimi hissedebildiğine yemin edebilirim. "Claire?"

"Yok bir şey," diye cevap verdim ona kocaman bir gülümseme sunarak. "Ben harikayım."

Ağabeyim ikna olmuş görünmüyordu. Aslında, dikkatini yanımda oturan çocuğa çevirip "Şimdi ne yaptın?" diye terslediğinde ses tonu suçlayıcı bir hal almıştı.

"Ben mi?" Gerard ağzında yarısı yenmiş bir lolipopla boş gözlerle kardeşime bakıyordu. "Ben ne yaptım ki?"

Hugh, "Ben de bunu soruyorum," dedi. "Sen ne yaptın?"

Gerard'ın kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Bugün mü?"

"Kız kardeşime, pislik," diye karşılık verdi ve oturduğum yeri işaret etti. Bunu yaptığı anda herkesin dikkati bana yöneldi. Çok güzeldi. "O üzgün ve senin bununla bir ilgin olduğunu biliyorum Gibs."

"Üzgün müsün?" Endişeli gri gözler benimkilere dikildi. "Neyin var?"

"Hiçbir şey." Zorla bir kahkaha attım ve kazağımın kolunu çekiştirdim. "Ben gayet iyiyim."

"Gördün mü?" Katie kardeşimin omzunu okşayarak onu ikna etti. "Sakin ol, ağabey. Aşırı tepki veriyorsun."

Hugh'nun ona bakışı aşırı tepki verdiğini düşünmediğini gösteriyordu ama yine de ağzından kaçırdı.

Tanrı'ya şükür.

Sonra a az anlar, herkes geri döndüiçin sohbetleri ve öğle yemekleri, ama bir çift gümüşi gri göz

beni izlemeye devam etti.

"Ne?" Zorla bir kahkaha daha attım ve dirseğimle onu dürttüm. "Ben iyiyim Gerard. Bana öyle bakmayı kes."

Bakmayı bırakmadı.

Onun yerine, masanın etrafında oturan herkese sırtını dönerek oturduğu yerde döndü ve tüm dikkatini bana verdi. "Bir şey mi yaptım?" diye sorarken sesi alçak ve ciddiydi.

Evet. "Hayır."

"Claire."

Ben de ona gülümsedim. "Gerard."

Sandalyemin altından tutarak kendine doğru çekti ve bacaklarımın kalçalarının arasına kaymasına neden oldu. "Bir şey mi yaptım?" diye tekrar sordu, konuşurken yakınıma eğildi, gözleri tamamen yüzüme odaklanmıştı. "Konuş benimle."

Tatlı tatlı gülümsedim. "Ne hakkında?"

Burun delikleri alevlendi ve kendi ilacından sağlıklı bir doz tattığını anladım. "Bu hiç adil değil."

Onunla tartışabilirdim. Sinir krizi geçirebilir ve bana olan sonsuz aşkını burada, yemekhanede itiraf etmesini isteyebilirdim ama onun nasıl hissettiğini zaten biliyordum. Gerard'ın bana olan aşkı sorgulamam gereken bir şey değildi. Bana daha fazlasını sunma konusundaki isteksizliği, uyanık olduğum her saatimi rahatsız ediyordu.

"Jamie'ye evet diyeceğim," diye ağzımdan kaçırdım ve tepkisini beklerken nefesimi tuttum. Ciddi değildim. Jamie'yle çıkmak gibi bir niyetim yoktu ve tipik olarak kışkırtıcı bir kız değildim - yani erkeklerle yolumu bulmak için gereksiz dramalara neden olmazdım - ama Gerard'ın numaralarından bıkmaya başlamıştım ve bunun ihtiyacı olan itici güç olabileceğini hissediyordum.

Yüzüne bir gülümseme yayılmadan önce uzun bir süre bana baktı. "Hayır, değilsin."

Bunu söyleme şekli, kendinden çok emin ve kendinden emin, anında beni destekledi. "Öyle mi?" Meydan okurcasına gözlerimi kıstım. "Zaten yapmadığımı kim söyledi?"

Gülümsemesi bozuldu. "Bana bunun bir şaka olduğunu söyle."

"Hayır," diye cevap verdim elimden geldiğince rahat bir ses tonuyla. "Şaka yapmıyorum. Aslında tam da Jamie'ye iyi haberi vermek üzereydim ama öncesinde seni uyarayım dedim." Umursamazca omuz silkerek, "Ne olur ne olmaz," diye ekledim.

"Ne olur ne olmaz," diye kestirip attı Gerard. "Her ihtimale karşı mı?"

"Evet." Kalbim göğsümde şiddetle çarparken başımı sallayarak ona bir kez daha zoraki gülümsedim. "Ne olur ne olmaz."

"Peki o zaman." Ona tokat atmışım gibi sandalyesinde geriye yaslanan Gerard kollarını göğsünde kavuşturdu ve blöfümü gördü. "Acele etsen ve gitmeden önce onu yakalasan iyi olur." Başını Jamie'nin öğle yemeği için sırada beklediği yere doğru eğdi. "Bilirsin işte." "Ne olur ne olmaz" diye eklemeden önce o da benim gibi umursamazca omuz silkti.

"Peki." Üzerime çöken reddedilme dalgası, gururumu ayağa kalkmaya ve "Yapacağım" demeye zorladı.

"Bunu sen yap," diye seslendi arkamdan.

"Merak etme," diye omzumun üzerinden attım. "Yapacağım."

"Tamam!"

"Tamam!"

Yemek sırasına doğru yürürken ellerimi iki yanımda yumruk yaptım ve sinirlerimi yatıştırmaya çalıştım.

Aman Tanrım, Claire, ne yapıyorsun?

Görevi iptal et.

Görevi iptal et, lanet olsun!

Sırada ona ulaştığımda Jamie sıcak bir gülümsemeyle "Hey, sen," dedi. "Nasıl gidiyor?"

"İyi gidiyor." Derin derin yutkunarak arkamı döndüğümde Gerard'ın bana ters ters baktığını gördüm. Kararlılığımı pekiştirerek Jamie'ye döndüm ve gülümsedim. "Evet."

"Evet?" Kaşları kısa bir an için çatıldı, sonra farkına vardı ve yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. "Benimle çıkmaya evet mi diyorsun?"

Öyle miydim?
Gerçekten öyle miydim?

"Evet," diye onayladım zoraki bir gülümsemeyle. "Seninle bir randevuya evet diyorum."

Karma bir satranç oyuncusu

GIBSIE

Orospu çocuğu!

"Onunla çıkıyor, Johnny," diye tersledim, bağlamaya çalıştığım ayakkabı bağına sabrım tükenmişti. "Onunla çıkıyor lan!"

"Evet Gibs, biliyorum," diye sakince cevap verdi, koridorda eğilip benim için bağladı. Bugünlerde açıkça yapamadığım bir şeydi bu. "Bana zaten yarım düzine kez söyledin, delikanlı."

"Ne yapmam gerekiyor?"

"Yok bir şey," diye cevap verdi dalgın bir sesle, telefonunun ekranına bakıp tekrar okul pantolonunun cebine sokarken. "Şansını kullandın, delikanlı. Gitmesine izin verdin."

"Gitmesine izin vermedim," diye karşı çıktım, kafayı yemeye en çok yaklaştığım anda. "Hayatımda bir gün bile gitmesine izin vermedim."

"Sana bunun olacağını söylemiştim." Koyu renk saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı. "Sana aylardır söylüyorum Gibs, ama dinlemiyorsun."

Gözlerimi tiksintiyle kıstım. "Sana söylemiştim lafını bırak."

"Yaptım," diye ısrar etti, bir grup ikinci sınıf kızının geçmesi için kapıyı tutarken. "Sana parmağını çekmeni ve kartlarını yere bırakmanı söyledim."

"Hazır değildim!" Hâlâ hazır değilim.

"Ama sen kartlarını Dee'ye açmaya fazlasıyla isteklisin."

"O kadınla hiç yatmadım."

"O kadınla çok yattın," diye düzeltti ve önceki sözünü tekrarladı. "Sana Claire'in sonsuza kadar beklemeyeceğini söylemiştim."

"Bu-" "-Bana uygun bir durumdu, Johnny!" diye ofisi işaret ettim. "Bu bana hiç uymuyor!" diye eklemeden önce etrafıma çılgınca bir işaret yaptım.

"O zaman belki de sonunda kendi ilacının tadına bakmışsındır," diye araya girdi Lizzie, avluda bize katılarak. "Haklısın."

"Sana fikrini sordum mu?"

"Aman Tanrım, buna bayılıyorum," diye sırıtarak cevap verdi. "Seni kıvranırken görmek. Bu bana büyük bir zevk veriyor. Bu gece onu dışarı çıkaracak, biliyor musun? Bir randevuya çıkacaklar ve onunla resmiyete dökmesi için dua ediyorum. Bu kadar savurgan olduğun için sana iyi gelecek."

Derin nefes al, diye zihinsel olarak kendime talimat verdim, bana attığı yemi yutmak üzere değildim.

Johnny'ye dönerek, "Shannon'ı gördün mü?" diye sordu.

"Joey'le birlikte," diye açıkladı Johnny, başparmağını otoparka doğru omuz attı. "Otoparkın orada."

"Harika."

"Neden ona karşı naziksin?" Viper otoparka doğru süzülüp gittiğinde ben de sordum. "Onun Tommen arması giymiş bir şeytan olduğunu biliyorsun."

"Burada iki arada bir derede kaldım Gibs," diye itiraf etti en iyi arkadaşım iç çekerek. "O benim kız arkadaşımın en iyi arkadaşı."

Ve sen de benimsin.

"Bak Gibs, ben sadece burada herkesi mutlu etmeye çalışıyorum." "Alo?" Elimi kaldırdım. "Ben mutlu değilim."

"Bu konuda ne yapmam gerekiyor?" Johnny telaşlı bir sesle karşılık verdi. "Sana doğru tavsiyeyi verdim ama sen dinlemedin."

"Belli ki derdini anlatmakta pek de iyi değildin, değil mi?"

"Affedersiniz?" Johnny bana ters ters baktı. "Sana bunun olacağını söylediğim halde Claire'in başka bir adamla çıkmasından dolayı gerçekten beni mi suçluyorsun?"

"Evet," diye cevap verdim, gözümü kırpmadan. "Ve şimdi, kefaretin için, benim için casusluk yapmanı istiyorum."

"Senin için casus mu?"

"Evet." Heyecanla başımı salladım. "Engerek yılanını duydun. Claire bugün o hıyarla dışarı çıkacak ve kavga ediyoruz, bu yüzden bana nasıl gittiğiyle ilgili hiçbir şey anlatmayacak." Yüzümü buruşturarak ekledim, "tüm sulu, cinayete teşvik edici detaylar diğer kankasına dağıtılacak."

"Shannon," diye iç geçirdi Johnny, bir kedi kadar hızlıydı.

"Shannon," diye kabul ettim, gözlerim muziplikle parlıyordu. "Ve tesadüfe bakın ki Claire'in kız kankası benim erkek kankama her şeyi anlatıyor."

"Eğer bana bir daha kankam dersen, seni hapse attırırım."

"Casusluk yapmalı ve bana rapor vermelisin." "Öyle bir şey yapmayacağım."

"Ah, evet, yapacaksın," diye homurdandım, ellerim kalçalarımda. "Sana zamanında kırık taşaklarına yaptığım buz torbalarını hatırlatmama gerek var mı? Ya da senin için yaptığım milyonlarca iyiliği."

"Kız arkadaşımı gözetleyemem Gibs," diye inledi Johnny, acı çekmiş gibi görünüyordu. "Biz sır tutmayız."

"Sorun da bu zaten, Shannon'ı gözetlemiyor olacaksın," diye ikna etmeye çalıştım. "Sadece hayatında hiç sır saklamadığın diğer kişiye bilgi aktarıyor olacaksın." Gözlerimi ona diktim. "Bunu benim için yap."

"Gibs."

"Y a l v a r ı r ı m , " dedim. "Y a l v a r m a m ı mı istiyorsun, Johnny?"

"Hayır, Tanrım, yalvarma, seni aptal."

"Yani, yapacak mısın?"

"Eğer o konuyu açarsa," diye gönülsüzce kabul etti. "Ama sadece o açarsa. Kazmıyorum Gibs."

"Sen en iyisisin."

Johnny dehşet içinde başını salladı. "Demek profesyoneller yerine katılmayı seçtiğim ergen saçmalığı buymuş."

"Biliyorum." Sırıtarak omzuna vurdum. "İyi karar, değil mi?"

"Ya da ne," diye mırıldandı Johnny nefesinin altında.

"Size bir soru sorabilir miyim?"

"Hayır Gibs, Shannon bana kanamalı randevuları hakkında hiçbir şey söylemedi," diye tersledi Johnny, iki saat önce okul bittiğinden beri oturduğumuz masasından bıkkın bir ses tonuyla. Beyin, ara tatili eğlenceli bir şeylerle başlatmak yerine, ödevlerimizi aradan çıkarmamız gerektiğine karar vermişti. "Son sorduğundan beri hiçbir şey değişmedi," diye ekledi telefonunun ekranına bakarak. "On dakika önce."

"O değil," diye cevap verdim, muhasebe dersinden aldığı notları anlamaya çalışıyor ama başaramıyordum. Vazgeçerek kitabı kapattım ve onun yerine yatağına uzandım. "Ben de sana nasıl hissettiğini soracaktım."

"Ne hissettin Gibs?"

"Shannon'ı ilk kez öptüğün zaman."

"Tam bir felaketti," diye mırıldandı, bir deftere öfkeyle bir şeyler karalarken. "Daha kötü idare edemezdim."

"Peki ya onunla ilk kez birlikte olduğun zaman?" Ben sorguladım. "Nasıl hissettirdi?"

"Eğer bu da senin tuhaf sohbetlerinden biriyse, o zaman çek git Gibs, çünkü Shan'ın adı tartışmaya açık değil. Özellikle de bu tür bir tartışmanın."

"Ah, sakin olur musun?" Kendimi dirseklerimin üzerinde yukarı çekerek homurdandım. "Senden onun hakkında bana mahrem detaylar vermeni istemiyorum-"

"Gibs!"

"Tek sorduğum, Shannon'la birlikte olmanın Bella'yla ya da diğerleriyle birlikte olmaktan farklı olup olmadığı," diye homurdandım ve tekrar yere çöktüm. "Bilirsin işte, duygular yüzünden."

"Duygular mı?"

"Evet, Johnny, duygular."

"Dur bakalım." Kafasını kaldırdı ve kalemini yere bıraktı. "Claire'i mi beceriyorsun-"

"Hayır," diye tersledim, onun adını ve seksi aynı cümlede söylemesinden hoşlanmamıştım. Tanrım, karma tam bir orospuydu. "Claire ve sikiş kelimelerini de aynı cümlede kullanma."

Johnny sırıttı. "Ah canım."

"Ne?"

"Düşündüğümden de kötü." Sandalyesini yatağa doğru çevirip kollarını göğsünde kavuşturduğunda gözlerinde bilmiş bir parıltı vardı. "Pekâlâ Gibs. Sorularını sor, delikanlı."

"Sen ve Shannon birlikteyken," diye tekrarladım başımın arkasını ovuşturarak. "Farklı mıydı?"

Johnny başını salladı. "Bundan daha farklı olamazdı."

"Gerçekten mi?"

"Evet, delikanlı, Gerçekten." o cevap verdi. "Hisler her şeyi değiştirir."

"Anlamı?"

"Hisler, o anda sizin nasıl hissettiğinizle onun nasıl hissettiğinden çok daha az ilgilenmenizi sağlar."

"Benim için parçala."

"Oraya varmak için duyduğun o çılgın, çaresiz hissi biliyor musun?" diye açıkladı ve ben başımı sallayınca devam etti. "Şey, onu oraya götürmek için çılgınca bir dürtüye dönüşüyor." Bir an düşünürken çenesini kaşıdı. "Sanki eskiden önemsediğin her şey daha derin bir şeye dönüşüyor. Sanki odak noktanız ona kaydığı için ihtiyaçlarınız arka planda kalıyor."

"Tanrım, kulağa korkunç geliyor."

"Öyle," diye tüm kalbiyle kabul etti. "Ve bu sadece zihinsel bir şey de değil, delikanlı. Daha derinlere iniyor. Zihinsel ve duygusal olanın ötesinde fiziksel olana doğru genişliyor ve sonra, o iyi olduğu için, daha önce hiç olmadığı kadar iyi oluyor."

"Yani senin için Küçük Shannon'la birlikte olmak, hissettiklerin yüzünden şimdiye kadarki en iyi şey mi?"

"Duygular yüzünden," diye onayladı sırıtarak. "Berbat, ha?"

Derin bir iç çekerek ellerimi göğsümde kavuşturdum ve onun yatak odasının tavanına baktım. "Evet, sanırım benim de benzer bir rahatsızlığım var."

Johnny bilerek kıkırdadı. "Bunu şimdi mi anlıyorsun?"

"Ne diyebilirim ki?" Ağır ağır iç çektim. "Ben yavaş öğrenen biriyim." "Hayır Gibs," diye düşündü. "Senden çok daha zekisin.

kendinize kredi verin."

"Belli ki değil," diye itiraz ettim. "Başka biriyle çıktığını düşünürsek."

"O zaman bu konuda bir şeyler yap," diye ısrar etti Johnny. "Anlatıyı değiştir."

"Neyi değiştireyim?"

"Git kızını getir, Gibs!"

İkinci düşünceler

CLAIRE

"Bunun gerçekten iyi bir fikir olduğunu düşünüyor muyuz?" Okuldan sonra diğer kankamızın anne-kız alışveriş gezisine kendimizi davet ettikten sonra mağazanın iç çamaşırı bölümünde amaçsızca dolaşırken Lizzie'ye sordum.

"Evet, gerçekten istiyoruz."

"Ve Jamie benim hakkımda gerçekten güzel şeyler söyledi." "Elimi kalbimin üstüne koy."

"Bilmiyorum, Liz." Çaresizce omuz silktim. "Belki de iptal etmeliyim."

"Evet, biliyorum Claire. Biliyorum ve seninle gurur duyuyorum," diye övdü Lizzie benimle kollarını birleştirerek. "Cidden, burada doğru olanı yapıyorsun ve hiçbir şekilde iptal etmiyorsun."

"Ama çok erken," diye homurdandım. "Bu akşam saat sekizde beni alması gerekiyordu."

"Güzel," diye teşvik etti Lizzie. "Ne kadar erken olursa o kadar iyi." "Nasıl anladın?"

"Çünkü ne kadar uzun süre kendi haline bırakılırsan, o kadar çok kendini bundan vazgeçirmeye çalışacaksın."

"Jamie ile sinemaya gitmenin gerçekten iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet Claire, gerçekten istiyorum."

"Tamam," diye cevap verdim, karnımın içinde gelgit dalgası gibi kabaran şüphe dalgasıyla savaşmaya çalışırken alt dudağımı çiğneyerek, "öyle umalım."

"Bu durumda umudun bununla hiçbir ilgisi yok," diye güvence verdi arkadaşım bana. "Yıllardır senin zamanını boşa harcıyor.

Şimdi. Thor'un sana bir kemik atmasını beklemeyi bırakıp yoluna devam etmenin zamanı geldi."

"Ah, Liz." Yüzümü buruşturdum. "Şirretliğini azalt, olur mu?"

"Özür dilerim," diye omuz silkerek kabul etti. "Sana y ö n e l i k değil, söz veriyorum."

"Biliyorum," diye cevap verdim. Ama yine de canım yanıyor. "O iyi bir insan." Sessizlik.

"Öyle, Lizzie."

Daha fazla

sessizlik.

Boyun eğerek derin bir iç çektim ve önümdeki raydan rastgele bir çift süslü külot kaptım. "Bakın, her kızın gardırobunda olması gereken şey," diye yüzümü buruşturdum. "Kasıksız külot."

Lizzie, Shannon'ın bakıcı annesiyle birlikte Cadılar Bayramı reyonuna göz attığı yeri göstererek, "Belki de onları Shannon'ın sepetine atmalıyız," diye şaka yaptı. "Bakalım Bayan Kavanagh kasada malları sayarken ne diyecek."

"Hayal edebiliyor musun?" Kıs kıs güldüm. "Kafa contasını patlatırdı."

"Biliyorum. Görmek için iyi para öderdim."

"Yine de güzel görünüyorlar."

"Ne?"

"Bu kasıksız külotlar."

"Aman Tanrım, Claire," diye güldü Lizzie. "Külotunu indir ve parmaklıklardan uzak dur."

Geri döndüğümde Shannon ve Edel'i kasada ödeme yaparken gördüm. Shannon ona telefonundan bir şey gösterirken Edel kolunu arkadaşımın omzuna dolamıştı.

"Erkek arkadaşının annesiyle yaşamak zorunda kaldığını hayal edebiliyor musun?"

"Bence Shan için mükemmel," diye cevap verdi Lizzie.

"Ben de," diye kabul ettim, hâlâ gülümseyerek. "İstikrara ihtiyacı var." "Ve Kaptan Fantastik istikrarlı değilse bir hiçtir."

"Doğru," diye onayladım, en iyi arkadaşımın üvey annesine yandan sarılışını izlerken. Elinde alışveriş poşetleriyle Edel Kavanagh, Shannon'ın başına bir öpücük kondurdu ve ona sevgiyle gülümsedi.

O iyi olacaktı.

Başka bir onaylamaya ihtiyacım yoktu.

Shannon bir Kavanagh olmak için doğmuştu.

*

"Ciddi misin sen?" Akşam yemeğinde Edel Kavanagh'ın bize anlattığı hikâyeye kendimi tamamen kaptırmış bir halde sordum. "Gençken gerçekten K Baba'yla mı yaşıyordun?"

"Eminim öyledir, aşkım."

"Yani tarih tekerrür ediyor gibi," diye düşündüm, ağzıma bir kaşık dondurma daha atarken. "Sen ve John Sr. Shannon ve Johnny." Hülyalı hülyalı iç çektim. "Kader gibi."

"Ya da kötü ebeveynlik," diye mırıldandı Lizzie nefesinin altında. "Liz!" Ona dirsek attım. "Filtrele."

Şaşırtıcı bir şekilde Edel, ateşli arkadaşımızın kestirme lafına güldü. "Tanıması zor birisin Elizabeth Young, değil mi?" Ona hoşgörüyle gülümsedi. "Tüm o sert dış katmanlarınla."

Lizzie kızardı ve ev sahibimize küçük bir gülümseme sundu. "Özür dilerim." Edel, "Üzülme canım," diye karşılık verdi. "Bir kadın
her zaman bir parça kenarı vardır."

"Bu kadın değil," diye ekledim, kendimi işaret ederek. "Ben yüceltilmiş bir çemberim."

"Oh, Claire."

"Çok tuhafsın," diye kıkırdadı Lizzie başını sallayarak. "Yemin ederim, ilkokuldan beri böyle."

Shannon banyodan dönüp Edel'in yanına otururken, "Doğru," diye ekledi. "Claire bizim kişisel güneş ışığı cebimiz."

Edel, hesabı ödemek için kasaya gitmeden önce yemeğimizin geri kalanını üçümüzün üzerine titreyerek geçirdi.

"Onu alabilir miyim?" Lizzie onu duyamayacak kadar uzaklaşınca sordu.

Shannon kıkırdayarak, "Hayır," diye karşılık verdi. "O zaman paylaşabilir miyiz?"

"Hayır." Shannon gururla gülümsedi. "O tamamen benim."

Edel çantasını ve ceketini almak için masaya dönerken, "Ee hanımlar, vize için planınız nedir?" diye sordu. "Okulun tatil olduğu hafta için heyecan verici planlarınız var mı?"

"Annem Hugh için önümüzdeki hafta sonu on sekizinci yaş günü için bir parti düzenliyor," dediğimi duydum ve restorandan çıkarken üçünün yanında yerimi aldım.

"Oh? Kulağa harika geliyor, aşkım."

"Doğum günü Cadılar Bayramı'nda."

"Oh, Seany gibi," diye düşündü Edel. "Dört yaşına bastığına inanabiliyor musun?"

Shannon, Edel'le kollarını birleştirirken başını hafifçe sallayarak, "Hayır," diye cevap verdi. "Hastaneden eve geldiği zamanı hâlâ hatırlıyorum." Hüzünle gülümseyerek ekledi: "Yemin ederim Joe ilk üç ay boyunca hiç uyumadı."

"Onun için bir parti mi veriyorsunuz?" Ses tonumu hafif tutmaya çalışarak sordum. "Seany, yani?"

"Ayılar ormana sıçar mı?" Edel gülerek cevap verdi. "Elbette öyle. John şişme kale siparişi verdi."

"Bir de palyaço alacak," diye araya girdi Shannon. "Palyaço mu?" Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Ben de gelebilir miyim?"

"Claire!" Lizzie koluma vurarak güldü. "Kendini böyle davet edemezsin."

"Oh, lütfen." Gözlerimi devirdim. "Sanki kendimizi zaten bedava bir akşam yemeğine davet etmemişiz gibi."

"Yine de."

"Elbette gelebilirsin canım," diye yanıtladı Edel. "Hepinize kapımız sonuna kadar açık. Önümüzdeki Cumartesi saat üçte, yani o gece Hugh'un partisiyle çakışmayacak."

"Yaşasın!" Heyecanla alkışladım. "Gerard'ın bir keresinde palyaçosu vardı. Sanırım altıncı doğum günüydü." Bu anıyı hatırlayınca gülümsedim. "Her zaman bir tane daha görmek istemişimdir."

Lizzie sırıtarak, "Her gün bir tane görüyorsun," dedi. "Bir tanesinin karşısında oturuyorsun."

Gözlerimi kısmıştım. "Ha-ha."

Yuvadaki guguk kuşları

GIBSIE

O gece Biggs'lerin mutfağına girdiğimde, Jamie Kelleher'ın masadaki sandalyemde oturduğunu görünce dehşete kapıldım, size söylüyorum, dehşete kapıldım.

Tanrım, karma hızlı hareket etti.

"Gibs," diye onayladı Sinead, ben o davetsiz misafir guguk kuşunu yuvamdan atmaya fırsat bulamadan önümü kesti. "Biliyorum," dedi sessizce, kahverengi gözleri benimkilere kilitlenmiş, yanağımı şefkatle okşarken. "Şimdi en iyi davranış, duydun mu?" Tezgâhtan bir tabak aldı ve bana uzattı. "İşte iyi bir çocuk."

Sertçe başımı sallayarak tabağımı aldım ve masaya doğru yürüdüm, sik suratlının önünde durana kadar durmadım. "Benim yerimdesin."

"Üzerinde adını göremedim, delikanlı," diye şaka yaptı Jamie, süslü siyah paltosu ve jöleli saçlarıyla şık görünüyordu.

Hugh çatalını sandalyenin üzerine kazınmış Gibsie kelimesini göstermek için kullanarak, "Tam şurada," diye teklif etti. "Çekil."

"Aileler genelde birlikte yemek yemez mi?" diye mırıldandı Jamie istemeye istemeye masanın sonundaki koltuğa otururken.

"Öyle," diye cevap verdi Hugh ses tonunda keskin bir tonla. "O aileden biri."

"Daha gelmedi mi?" Claire aceleyle mutfağa girerek sordu, Sinead'ın hazırlayabileceği her şeyden daha iyi görünüyordu. Cidden, bu kız o kadının şimdiye kadar pişirdiği en iyi şeydi. "Çünkü cidden geç kalıyorum," diye ekledi, elinde yüksek topuklu bir çizme tutarak. "Burada mısın?"

Gözleri Jamie'ye takılınca irkildi. "Hugh, neden bana söylemedin?"

"Çünkü ben senin elçin değilim," diye alaycı bir şekilde karşılık verdi, bir yandan da küçük kız kardeşine bakma zahmetine katlanmadan tabağındaki yemeğe yumuldu.

"Merhaba Claire," dedi Jamie, hemen ayağa kalkıp onun yanına gitti. "Çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkürler," diye cevap verdi, yanakları kızarmıştı. Bakışları bana yöneldiğinde yüzündeki gülümseme hızla kayboldu. "Gerard," diye soluklandı, nefesi boğazında düğümlendi.

Ona karşı parmaklarımı oynattım. "Claire-

Bear." Yüzü kıpkırmızı oldu.

Güzel.

"Pekâlâ çocuklar, ben işe gidiyorum," diye anons ederek gerginliği azalttı Sinead. "Hugh, bulaşık makinesini doldur ve Katie'lere gitmeden önce çalıştır - oh, ve Gerard, yemekten sonra süpürgeyi masanın altında gezdir, lütfen, evcil hayvan."

"Yapacağım."

"En iyi davranış, çocuklar."

"Her zaman."

"Ve saat 11'den önce eve dön Claire." "Tamam,

anne."

"Jamie, seninle tanışmak güzeldi,

canım." "Sizinle de, Bayan Biggs."

"Oh, oh, oh, neredeyse sormayı unutuyordum." Yeşil önlüğüyle hızla mutfağa geri dönen Sinead, "Küçük bir kuş bana yüzme derslerini kabul ettiğini söyledi. Bu doğru mu delikanlı?"

Yok artık! Banyo yapmayı kabul ettim. Yüzme havuzuna adım atmak gibi bir taahhüdüm yoktu ama Jamie Kelleher gibi bir pisliğin önünde itibar kaybetmek istemediğim için başımı salladım.

"Suya geri mi döndün, delikanlı?" Hugh'nun ilgisi anında artmıştı.

Sertçe başımı salladım.

Sinead, "Seninle gurur duyuyorum, tatlım," dedi ve hastanedeki vardiyasına gitmeden önce hepimize öpücükler gönderdi.

"Lanet olsun." Hugh çatalını bıraktı ve tüm dikkatini bana verdi. "Gerçekten suya geri mi girdin?" Bana anlamlı bir bakış attı. "Nasıldı?"

"Katlanılabilir," diye omuz silkerek cevap verdim. Ve sonra, acı hissettiğim için, "Claire harika bir öğretmen" diye ekledim. Kolunu aşk kuşuma dolamış olan guguk kuşuna gözlerimi kıstım. "Çok becerikli."

Jamie'nin burun delikleri alevlendi ve ne demek istediğimi anladığını belli etti.

Evet, seni izliyorum, pislik. Ben de ona ters ters baktım. Çek şu lanet ellerini.

"Gitsek iyi olacak," dedi Claire'in eline uzanarak. "Film yarım saat içinde başlıyor."

"Oh, tamam." Elini onun uzanabileceği bir yerden çekerek gözlerini bana dikti ve başını sallayarak mutfak kapısına doğru koşmaya başladı. "Sonra görüşürüz çocuklar."

"Toodles," diye seslendim arkalarından, ses tonuma sağlıksız bir alaycılık katarak. Ön kapının çarpma sesi havayı doldurduğu anda yüzümü masaya çarptım ve homurdandım. "Hayatımı sikeyim."

"İyi misin Gibs?"

"Onunla çıkıyor." "Kiminle?"

"Kim?" Ona bakmak için başımı kaldırdım "Mary McAleese. Claire, seni anahtar. Claire! Claire! Başka kim olacak?"

"Evet, sen de bunu desteklemelisin," diye cevap verdi Hugh, sesi birden ciddileşmişti. "Ciddiyim Gibs. Onun gitmesine izin vermelisin."

"Neden?"

"Neden?" Şimdi gözlerini bana diken oydu. "Çünkü onu yıllardır kandırıyorsun."

"Yapmadım."

"Yaptın,

delikanlı."

"Kız kardeşini seviyorum," diye her kelimeyi vurgulayarak söyledim, bunun beni dayak yemeye götürebileceğini biliyordum ama umurumda da değildi. Gerçek buydu. "Kız kardeşini seviyorum, Hugh."

"Doğru şekilde değil," diye yanıtladı, bir kez daha çatalına uzanarak. "Onun sana ihtiyaç duyduğu şekilde değil."

"Hangisi?"

"Sana kız kardeşime kur yapman için ipuçları verdiğimi sanıyorsan, aklını kaçırmışsın demektir."

"Ben harika bir kur yapıcıyım." "Elbette öylesin, delikanlı."

"Öyleyim," diye homurdandım, kollarımı göğsümde kavuşturarak. "Woo yapabilirim."

Biftek lokmaları arasında, "Sen bir messer'sın," diye cevap verdi. "Ve bu harika. Hepimiz senin dağınık maskaralıklarını seviyoruz."

"Ama?"

"Şu anda tam olarak erkek arkadaş malzemesi değilsin, değil mi delikanlı?" "Eski, lanet olası, affedersiniz," diye nefes nefese kaldım, neredeyse öfkeyle koltuğuma oturdum. "Bir kızın peşinden koşarken başka bir kızla görüşen bayım, çok konuşkan birisiniz."

"Hey!"

"Hemen dönerim," diye tersledim. "İnkâr etme, pislik. Benim hakkımda her şeyi bildiğini mi sanıyorsun? Ben de senin hakkında çok şey biliyorum." Gözlerimi ona dikerek ekledim: "Doğru ya, seni görüyorum."

"Kıçından konuşuyorsun Gibs," diye ısırdı. "Ben gerçekleri söylüyorum."

"Eğer dinlenmezsen dişlerini dökeceksin."

"Tamam." Ellerimi havaya kaldırdım. "Baloncuğunda yaşamaya devam et, delikanlı."

"Baloncuğumda hiçbir sorun yok." "Yalan olması dışında."

"Bunu benim üzerime yıkmaya çalışmaktan vazgeç Gibs!" Sakinleştirici bir nefes alan Hugh, sesini sakinleştirmeye çalışarak, "Dinle, iyi vakit geçirmek için dışarıdasın ve bu harika,

Delikanlı. Ama Claire bunu aştı. Onu dışarı çıkaracak ve elini tutacak hoş bir delikanlı arıyor."

"Onu dışarı çıkarıyorum," diye k a r ş ı çıktım, parmağımla göğsümü dürterek. "Onun elini tutuyorum."

"Evet, o ve diğer kaç kız?"

"Benim bir tür fuckboy olduğumu mu ima ediyorsun?" "Olmadığını mı ima ediyorsun?"

"Hiçbir şey ima etmiyorum," diye karşılık verdim. "Sana doğrudan öyle olmadığımı söylüyorum."

"Bunu okulun resepsiyonistine binen adam söylüyor." "Son kez söylüyorum, kadına ben binmedim!" "Elbette, Gibs. Sen ne dersen, delikanlı."

"Gerçek bu," diye savundum ayağa kalkarak. "Ben bir fuckboy değilim."

"O zaman kanıtla."

"Merak etme Hugo, planım var."

Oturma odasına girdiğimde annem, "Bakın kedi ne getirmiş," dedi. "Özgürlük sana nasıl davranıyor evlat? Surat asmaya doyamadın mı, yoksa zavallı Edel Kavanagh'ın evini kendi kişisel oteline mi çevirmeyi planlıyorsun?"

"Başlama," diye homurdandım, kapı aralığına doğru eğilerek. "Yalnız mısın?"

"Evet." o cevap verdi, duraklama Fair City. "Keith's at Bingo."

"Peki ya o?"

"Birkaç üniversite arkadaşımı ziyaret etmek için şehir dışına çıktım."

"Güzel," diye tersledim. "Umalım da evin yolunu unutmuş olsun." Annem yorgun bir şekilde iç çekti. "Gerard."

Omuzlarımın biraz gevşediğini hissederek annemin oturduğu yeri işaret ettim. "Ve sen tombalaya gitmedin mi?"

"Hayır, Gerard, yapmadım," diye cevap verdi bana sert bir bakış atarak. "Çünkü inançlarının aksine, ben senin için buradayım." Gözlerini kısarak ekledi: "Varlığınla beni onurlandırmaya karar verdiğinde yani."

"Benim için burada olmak mı istiyorsun?" "Senin için buradayım."

"Tamam." Kanepeye doğru yürüyüp kendimi yere attım ve bir kolumu yüzüme kapattım. "O zaman benim için burada ol."

"Sorun nedir?"

"Ah, bilmiyorum anne, her şeye ne dersin!" Feryat ettim. "Buzlukta iyi dondurma var mı?"

"Her zaman senin için, benim küçük meleğim."

"İyi, çünkü bütün küvete ihtiyacım olacak," diye homurdandım. "Ve bir tıraş bıçağı."

"Gerard, hiçbir şey o kadar kötü değil, değil mi?"

"Bu kalp kırıklığını nasıl gördüğüne bağlı anne," diye cevap verdim, bir elimi göğsüme bastırarak. "Çünkü şu anda benimkinin röntgenini çeksen, ortadan ikiye ayrıldığını görürsün."

"Ah, hadi ama," diye güldü annem, dönüp bana bakarak. "Bütün bu surat asmalar da neyin nesi?"

"Claire," diye boğuk bir ses çıkardım, göğsümün ağrıyan yerini ovuşturarak. "Başka bir adamla sinemada."

Annemin nefesi kesildi. "O değil."

"Öyle." Rahatsızlık içinde iki büklüm oldum. "Kahretsin, sanırım ağlayabilirim." "Bu ne zaman oldu?"

"Bu gece, hemen şimdi, lanet yüzümün önünde." "Dil, Gerard!"

"Anne!" Dirseklerimin üzerinde doğrulup ona dik dik baktım. "Ben burada kırık bir kalpten ölüyorum ve sen benim dilimden mi endişeleniyorsun?" Başımı salladım ve ağzım açık kaldı. "Bu acıtıyor, tamam mı? Burada ciddi bir acı çekiyorum."

"Aşk acıtır, tatlım," diye cevap verdi Mam, gülümsemesini eliyle bastırarak. "Ve bunun büyük bir yanlış anlaşılma olduğuna eminim."

"Az önce onun arabasıyla gidişini izledim, anne."

"Ne gördüğün umurumda değil," diye karşı çıktı Mam, eliyle havaya vurarak. "O kızın üzerinde yürüdüğünüz zemini çok sevdiğini ve ikiniz de bebeklikten beri sevdiğini biliyorum."

"O zaman bu duyguya fazlasıyla karşılık verdiğimi bilmelisin," diye karşılık verdim.

Kabul. "İşte bu yüzden burada ölüyorum!"

"Sinead ile konuşabilirim."

"Ve ne diyeceksin?" Ona üç kafası varmış gibi baktım. "Ona kızının oğlunun kalbini kırdığını mı söyleyeyim? Sağ ol anne. Şu anda gurur tepemde ölmeyi tercih ederim."

"Claire'e nasıl hissettiğini her zaman söyleyebilirsin, Gerard." "Söyledim. Söylüyorum. Her gün!"

"Ciddi olabilirsin."

"Bunu asla kastetmedim anne!" Tiksintiyle tekrar kanepeye uzandım, ancak başka bir düşünce depresyonumu dürttüğünde bir inilti çıkardım. "Aman Tanrım. Reginald! Velayeti kaybedeceğim."

"Ah, al bakalım Gerard Gibson," diye güldü Mam, kumandayı bana doğru fırlatarak. "Biraz kendine gel, olur mu?"

"Çocukları her zaman anneler alır, anne!"

"Oğlum, Reggie bir kirpi."

"Zaten bütün yavru kediler onda," diye homurdandım yumruğumu ısırarak. "Sonunda sahip olacağım tek şey bir dondurma göbeği ve benden nefret eden bir erkek kedi olacak."

"Brian senden nefret etmiyor."

"Hayır," diye karşı çıktım. "Brian sana sadece en iyi tarafını gösteren aldatıcı bir piç kurusu."

"En iyi taraflardan bahsetmişken," dedi Mam, "yakın zamanda bana seninkini göstermeyi düşünüyor musun?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu gece evde mi kalacaksın?" "Geri gelecekler mi?"

"Hayır, size zaten birkaç günlüğüne şehir dışına çıktıklarını söyledim."

"O zaman kalacağım."

Gözle görülür bir rahatlamayla sarktı. "Aferin oğlum."

"Ama o döndüğü anda ben yokum anne," diye uyardım onu. Üzüntüyle iç çekti. "Ah, Gerard."

Arabada erkeklerle öpüşmek

CLAIRE

Sinemaya giderken, Jamie'nin Tommen'de park halindeki arabalara yapılan rastgele holigan saldırıları hakkında konuşmasını dinlerken sessizdim. Görünüşe göre Jamie böyle bir saldırının kurbanı olmuş ve bu nedenle kendi arabasının motoru şehir merkezindeki Tony's Garage'da tamir edilirken annesinin Fiesta'sını kullanmak zorunda kalmıştı.

Kibarca gülümsedim ve tüm doğru işaretlere cevap verdim ama kendimi rahat hissettiğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Gerçekte, hiç de öyle hissetmiyordum. Randevumuza gitmeden önce Gerard'ı mutfağımda görmek, zaten çok kötü olan bir fikrin ortasına bir çomak sokmuştu. Gri gözlerindeki ihanet bakışı inkâr edilemezdi ve kendimi lanet bir sahtekâr gibi hissediyordum.

Sen bir sahtekar değilsin.

Doğru olanı yapıyorsunuz.

Nihayet. On altı yıl boyunca benim için asla bir adım atmayacak bir çocuğu bekledikten sonra, kendim için doğru olanı yapıyor ve yoluma devam ediyordum.

Eğer bu kadar doğruysa, o zaman neden bu kadar yanlış geliyor?

Sinemanın arka tarafındaki koltuklarımıza oturduğumuzda kendimi biraz kararsız hissettim. Bir çift koltuğunu Gerard'dan başka biriyle paylaşmaya alışık değildim.

Genellikle yanımıza battaniye falan alır ve rahatımıza bakardık. En sevdiğim Cumartesi öğleden sonralarından bazılarını burada, sokağın karşısındaki çocukla birlikte, küçükken çizgi filmlerden romantizme, gerilim filmlerine ve hatta kanlı korku filmlerine kadar değişen matine filmleri izleyerek geçirmiştim.

Garip bir şekilde, burada başka bir çocukla bulunarak onu bir şekilde aldatıyormuşum gibi hissediyordum. O olmayan bir çocukla. Onun bir sürü kızla birlikte olduğunu düşünürsek, böyle hissetmek çok saçmaydı. Ama nasıl hissettiğime engel olamıyordum. Kalbimi bunun iyi bir fikir olduğuna inandıramıyordum, beynim bile beni burada Jamie'yle birlikte olmaya teşvik ediyordu.

Endişeli bir his karnımı çekiştirdi ama onu bastırdım, kalbimin beni aklımın en iyi bildiği şeyden vazgeçirmesine izin vermemeliydim.

Jamie'nin güzel saçları vardı. Koyu renkti, dikenliydi ve mükemmel miktarda jöle sürülmüştü. Ve gerçekten güzel kokuyordu. Kokuları çok severdim ve Hugo Boss kolonyasını bir mil öteden seçebilirdim.

Güzeldi. Bu

güzeldi.

Film sırasında koltuğunu kaydırıp bir kolunu gelişigüzel omzuma attığında, içimi bir panik duygusunun kemirdiğini hissettim, ancak bunu zihinsel bir sözlü uyarıyla çabucak bastırdım. Bu iyi bir şey. Senin istediğin de buydu. Burada yanlış bir şey yapmıyorsun Claire. Sadece devam et.

"İyi misin?"

"Evet." Başımı sallayarak ona parlak bir şekilde gülümsedim ve atmosfere toplayabildiğim en sıcak, en nazik hisleri göndermeye çalıştım. Bu iyi bir şey. Her şey yolunda ve sen doğru yoldasın. "Sen mi?"

"Bunu benimle yapmaya karar verdiğin için gerçekten çok mutluyum." Kolunu omzuma doladı.

Kalbim kararsızca çırpınıyordu ve neredeyse göğsümden çıkıp eve, ona uçmaya çalışıyormuş gibi hissediyordum. "Evet." Gülümsedim. "Ben de."

"Güzel." Hâlâ gülümseyerek daha yakına eğildi. "Bence çok güzelsin."

Aman

Tanrım.

Olamaz.

Koş, Claire, koş!

"Acıktım," diye ağzımdan kaçırdım ve tam zamanında yüzümü başka tarafa çevirdim. Jamie'nin dudakları yanağımı sıyırdı ve hızla ağzıma bir avuç patlamış mısır tıkıştırdım. "Mmm! Tadı çok... güzel."

*

Lütfen söyleme.

Lütfen söyleme.

Lütfen Tanrım, bunu söylemesine izin verme.

Sinemadan sonra evimin önünde durduğunda Jamie, "Bunu bir ara tekrar yapmalıyız," dedi ve bu klişe cümle içten içe öğürmeme neden oldu. Ne kadar tahmin edilebilir.

"İyi bir geceydi," diye cevap verdim kibarca, ama ona bir cevap vermedim. "İyi vakit geçirdim." Hızla emniyet kemerimi çözerek kapı koluna uzandım ve kapıyı iterek açtım. "Beni davet ettiğin için teşekkür ederim," diye ekledim ve ona kibar bir gülümseme sunmak için geri döndüm. "Okulda görüşürüz Tom-"

Jamie ağzını ağzıma dayadığında sözlerim kesildi.

Bu ani hareket karşısında tamamen afalladım, gözlerim fal taşı gibi açıldı ve dudakları kenetlendi.

Aman

Tanrım.

Aman

Tanrım. Ew,

ew, ew!

Bir elini buklelerime daldırıp dilini sıkıca kapalı dudaklarıma sürerek öpüşmeyi derinleştirmeye çalıştığında, ellerim dışarıdaki beton patikada tutunana kadar geriye doğru eğildim.

Çift eklemli bir ninja gibi geri geri giderek arabadan çıktım ve ayağa fırladım. "Tamam, ew!" İçimi saran ürpertiyi gizlemeye çalışma zahmetine bile girmedim. "Sadece ... iğrenç!"

"Özür dilerim," diye cevap verdi Jamie, sesi sert, gözleri şehvet dolu. "Bu senin için çok mu hızlı oldu?"

"Ah, evet." Topuklarımın üzerinde dönerek, arkamdan seslenen çocuğu görmezden gelirken evime doğru aceleyle yola çıktım.

"Ew. Ew. Ew. Ew!" Güvenli bir şekilde ön kapımdan içeri girdiğim anda, sanki derimin üzerinde örümcekler geziniyormuş gibi hissederek titreyerek ön koridorda dolaşmaya başladım. "Aman Tanrım!"

"Buluşma nasıldı?" Hugh oturma odasından seslendi.

"Travmatize edici," diye karşılık verdim, merdivenlere doğru ilerlerken. "Ağzımı yalamaya çalıştı, Hugh!"

Kardeşimin homurdanarak karşılık verdiğini duydum. "Umarım taşaklarına tekme atmışsındır."

"Onun dev dilinden kaçmaya çalışmakla meşguldüm." "Güzel."

"İnan bana, Hugh, bu güzelliğin tam tersiydi." "O zaman numarasını sil."

"Merak etme, gündemde." Öğürerek merdivenleri çıktım. "Listerine ile duş aldıktan hemen sonra!"

Duştan sonra yatak odama girdiğimde Cherub yatağımdaydı, sabahlığımın içinde tatlı bir bebek melek gibi görünüyordu.

"Merhaba güzel kızım," diye mırıldandım, yatağıma tırmanıp ona katıldım. "Beni özledin mi?"

Yatak odamın kapısı içeri doğru sallandığında rahatlamak için ancak zaman bulabildim.

"Randevun nasıldı?"

"Mükemmel," diye cevap verdim, Gerard kapıyı çalmadan kasıla kasıla odama girdiğinde gözlerimi kısarak. "Daha iyi olamazdı."

"Harikulade," diye alaycı bir şekilde cevap verdi. "Sizin adınıza çok sevindim."

"Teşekkür ederim," diye karşılık verdim, onu gördüğüm anda kalbimin bu kadar hızlı atmasına çok kızmıştım. "Ben de öyle."

"Pekala, şu işi bir an önce bitirelim, olur mu?"

"Tam olarak neyi halledeceğiz?"

"Velayet meselesi." Okul gömleğinin kollarını sıvayan Gerard odama bir göz attıktan sonra hararetli bakışlarını üzerimde yoğunlaştırdı. "Çocuklarımı benden uzak tutamazsın. Haklarım var."

"Ciddi misin sen?" Başımı salladım ve ona bakakaldım. "Aman Tanrım, Gerard, bebekleri senden saklamayacağım."

"Şimdi de böyle diyorsun," diye karşı çıktı, odamın köşesindeki sepete doğru ilerledi. "Ama ben bunu daha önce de yaşadım Claire." Sepetin içine uzanarak Dick'i nazikçe kollarının arasına aldı. "Annenin yeni bir partneri olduğunda nasıl olduğunu bilirim." Onu şefkatle okşayarak başının tepesine bir öpücük kondurdu. "Hayatlarının dışına itilmeyeceğim."

"Gerard." Beynim onun sözlerini özümserken ağzım bir karış açık kaldı. "Bunu ailemize asla yapmam."

"Hepsi böyle söylüyor ama sana söylüyorum, bebeklerimizle tanışmasına izin vermeyi aklından bile geçirirsen aklımı kaçırırım Claire," diye ekledi. "Ciddiyim. Bu gece seni dışarı çıkarmasını izlemek zorunda kalmam yeterince kötü, ama onu bu odada bu kedilerle görürsem, aklımı kaçırırım."

"Sakin olur musun?" Yataktan fırlayarak tersledim. "Jamie ile sinemaya gittim, ondan gelen evlilik teklifini kabul etmedim." Yanına yaklaşarak Dick'i kollarından çekip aldım ve yavrularıyla birlikte sepete geri koydum. "Bence aile tanışmaları için bir randevu biraz erken."

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye onayladı Gerard, elleri kalçalarında. "Ama sonra mutfağa girdim ve onu annen ve kardeşinle birlikte buldum."

Ah krakerler.

Beni orada yakaladı.

"Dinle, ondan bunu yapmasını ben istemedim," dediğimi duydum, arkadaşımın gelişim yıllarında ebeveynlerinin davranışlarından zarar görmüş olan parçasını ikna etmeye çalışıyordum. "Arabada bekleyeceğini düşünmüştüm." Omuz silkerek

Çaresizce ekledim, "Yani, erkeklerin kızlarla çıkarken böyle yapmaları gerekmiyor mu?"

"Hiçbir fikrim yok Claire," diye yanıtladı Gerard ateşli bir şekilde, "çünkü şimdiye kadar dışarı çıkardığım tek kız karşımda duruyor."

"Gerard."

"Seni götürebilirim," diye ağzından kaçırdı. "Eğer görmek istediğin bir film varsa, seni götürebilirim Claire."

"Bu gece bununla ilgili değildi." "O zaman ne hakkındaydı?"

"Gerard." Kalbim göğsümde sıkışıp kaldı. "Bu gece onunla neden çıktığımı biliyorsun."

"Hayır," diye yanıtladı inatla. "Hiçbir fikrim yok."

"Evet, biliyorsun," diye suçladım, ellerimi kalçalarıma koyarak onun hareketlerini yansıttım. "Nedenini çok iyi biliyorsun."

"Eğer beni incitmek istediysen, o zaman tebrikler Claire, çünkü işe yaradı," diye karşılık verdi. "Başardın."

"Artık nasıl hissettiğimi biliyorsun!" İçimden milyonlarca farklı duygunun aktığını hissederek karşılık verdim. "Aman Tanrım!" O anın sıcaklığıyla ayağımı yere vurduğumu itiraf etmekten utanmıyordum. "Çok sinir bozucusun!"

"Ben mi?" Gözleri öfkeyle irileşti. "Sen zaten bir ilişki içindeyken, ilişki içinde olan sensin."

"Benim bir ilişkim yok Gerard."

"Evet, öylesin," diye kükredi bana. "Benimle birliktesin!" "Biz birlikte değiliz, Gerard."

"Evet, öyleyiz!"

"Ben senin değilim."

"Ben seninim," diye karşılık verdi. "Ben seninim, Claire."

Sözleri odanın havasını emdi ve sanki bana fiziksel olarak vurmuş gibi hissederek sendeleyerek geri çekildim. İkiyüzlülük boğucuydu.

"O zaman neden başka kızları ağzına almadan önce beni düşünmedin!" Ona kükredim.

Gözleri büyüdü ve hayal kırıklığı içinde ellerini havaya kaldırdı. "Hangi kızlar?"

"Başlangıç olarak Bernadette Brady'ye ne dersin!" Ben de ona karşılık verdim. "Hugh ikinci sınıfta onu parmakladığını ve bir içki içtiğini söyledi!"

"Bernadette Brady?" Sanki aklımı kaçırmışım gibi bana baktı. "Tanrım, Claire, bu bir milyon yıl önceydi. Neye benzediğini bile hatırlamıyorum!"

"Bunu duyduğumda nasıl hissettiğimi hatırlıyorum ve canım acımıştı Gerard." Bir elimi göğsüme bastırdım ve homurdandım. "Tanrım, bu hiç adil değil. Burada adil davranmıyorsun! Sanki senin için bir kural varmış da benim için bambaşka kurallar varmış gibi davranıyorsun!"

"Dinle, geçmişte birkaç hata yapmış olabilirim ve mükemmel olmaktan çok uzağım ama sanılanın aksine şehirde dolaşıp dilimi diğer kızların boğazına sokmuyorum Claire!"

"Aman Tanrım!" Ellerimi havaya kaldırarak çığlık attım. "Planlarımı mahvetmeye devam ediyorsun, Gerard!"

"Ne planı?" diye bağırdı. "Lanet olası Jamie Kelleher ile yaptığınız planlar."

"Başka çocuklarla."

"Güzel!"

"İyi mi?" Gözlerimi ona zarar verme niyetiyle diktim. "İyi mi? Kendin için söyleyeceğin tek şey bu mu?"

"Evet, güzel." "Üzgün değilim ve bir daha kenara çekilmeyeceğim!" diye ekleyerek sözlerini ikiye katladı.

"Kenara mı çekiliyorsun?" Ona bön bön baktım. "Gerard, kenara çekilmeyi sen seçtin!"

"Evet, ama şimdi yapmamayı seçiyorum," diye avazı çıktığı kadar bağırdı. "Sana hafta sonlarımı vereceğim Claire. Hafta içi günlerimi de veririm. Ne istersen. Sinemalar. Restoranlar. Randevu geceleri. Hepsi senin. Sadece bana onunla bir daha çıkmayacağına söz ver."

"Bunu sadece kıskandığın için söylüyorsun," diye karşılık verdim, titreyerek. "Çünkü Jamie sen beni öpmeye cüret ettiğinde

..."

"Dur bakalım." Yüzü soldu ve titrek bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Onu öptün mü?"

"Hayır," diye boğuldum, yüzümün alev aldığını hissediyordum. "Onu öpmedim."

"Ama seni öptü?"

"Evet."

Olduğum yerde donmuş bir halde, gözlerinde milyonlarca farklı duygunun titreşmesini izledim. "Jamie bu gece seni öptü mü?" diye tekrar sordu. "Sinemada mı?"

"Arabasında," diye

mırıldandım. "Seni

arabasında mı öptü?" "Evet."

Uzanıp göğsünü ovuşturduktan sonra "İyi miydi?" diye sordu.

"Hayır" demeden önce bir an düşündüm. Derin derin

yutkundu. "Hayır mı?"

"Hayır," diye fısıldadım, onun beni izlemesini izlerken tüm bedenimin titrediğini hissettim.

"Neden iyi değildi Claire?"

"Çünkü öyle değildi..." sen. "Beklenen."

"Bekleniyordu." Kendi kendine başını salladı. "Tamam."

"Hayır." Kalbim acıyarak Gerard'ın önünde durdum ve bacaklarımı kilitledim. "Hayır, sorun var Gerard." İçimdeki her şey ona gitmemi talep ediyordu ve yerimde durmak için insanüstü bir zihinsel güç gerekiyordu. "Hiç de iyi değil."

Gerard yenilgiyle başını eğdi ama tek kelime etmedi. "Bu iyi değil," diye tekrarladım, elimdeki havluyu yeniden ayarlayarak.

bana sarıldı. "Çünkü bu acıtıyor."

"Öyle söyleme." Sesi fısıltıdan öteye geçmiyordu ve çaresiz bir aciliyetle doluydu. "Lütfen böyle söyleme Claire."

"Bu beni incitiyor, Gerard," diye tekrarladım, bu kez onu rahat bırakmayı reddederek. "Davranışların beni incitiyor."

"Seni seviyorum," dedi sessizce. "Her zaman sevdim. Bunu nasıl istersen öyle anla. Yine de gerçek bu."

"Beni sevip sonra da başka kızlarla bir şeyler yapamazsın." "İşte tam da öyle oldu," diye cevap verdi, sesi

yırtık. "Aptalca şeyler yaptım; belki korktuğum için, belki de kendimi hiçbir zaman sana layık hissetmediğim için." Başını sallayarak kapıya doğru yürümeden önce bana son bir kez baktı. "Her iki durumda da geçmişimi değiştiremem."

Ara dönem hüznü

GIBSIE

Bir sonraki Cuma günü geç saatlerde mutfağına girdiğimizde Edel Kavanagh, "İsa, Meryem, Yusuf ve eşek," diye bağırdı.

Johnny içeri girdi. Benim manik, yarı kambur topallamama yürüyüş demek biraz abartı olurdu.

"Boğulmuş bir çift sıçan gibisiniz," dedi meşhur yahnisinden bir tencereyi masaya koyarken. "Bütün gün sağanak yağmur yağdı ve siz iki deli yağmurda dışarı çıkmaya karar verdiniz!" Dolap kapaklarına vurarak ve tıkırdatarak, söylenmeye devam ederken ikimiz için masayı hazırladı. "Dışarıdaki şiddetli rüzgâra hiç girmiyorum bile. Dışarıda devrilen bir ağaç yüzünden ölebilirdin!"

"Sakin ol anne," diye ikna etti Johnny, ocaktaki patates tenceresine yönelmeden önce yanağına bir öpücük kondurarak. "Sadece biraz yağmur yağdı ve hiçbir ağaç bizi sakatlamadı."

"Ben öyle bir karar vermedim," diye homurdandım, masanın üzerine yığılıp kaldım. "Ben ateşin yanında çay ve bisküvi içmeyi tercih ettim. Beni 10 km koşmaya zorlayan oğlunuzdu." Başımı salladığımda etrafıma etkileyici miktarda yağmur suyu fışkırdı. "Yani ani başlayan zatürre vakaları için onu suçlayabilirsin."

"Ah, Johnny," diye azarladı Edel, koridorda kayboldu ama birkaç dakika sonra elinde birkaç havluyla geri döndü. "Zavallı Gerard'ın durumuna bakar mısın?" dedi ve küçük bir çocukmuşum gibi saçlarımı kurulamaya başladı. "Astımı olduğunu biliyorsun."

"Teşekkürler, Anne K." Daha etkili olması için hırıltılı bir öksürük çıkararak, annesi benimle uğraşırken en iyi arkadaşıma sırıttım. "Kötü havalarda hep daha kötü olur."

"Saçmalık," diye karşılık verdi Johnny, sesi kuşkuluydu. "Sende benden daha fazla astım yok, seni lanet olası pislik."

"Yapabilirdim."

"Yapamazsın."

"Zatürre o zaman."

"Toparlanmazsan senin için yanlış olan tek şey benim parmağımı deliğine sokmam olacak."

"Jonathan!" Edel'in nefesi kesildi. "Hemen şimdi Gerard'dan özür dile."

"Ne için?" Johnny gözleri inanmazlıkla açılarak sordu. "Kronik akciğer hastalığı numarası yapan o!"

"Bu evde ayak parmaklarımızla kimsenin kıçını tehdit etmeyiz," diye karşı çıktı annesi, elleri kalçalarında. "Sen daha iyi bilirsin."

Morun komik bir tonuna bürünen Johnny cevap vermek için ağzını açtı ama yumruğunu ısırarak hırladı. Bir sandalye çekerek masaya oturdu ve bana ters ters baktı. "Özür dilerim, Gerard."

"Teşekkür ederim Jonathan." Sırıttım. "Her şey affedildi."

"Ne kadar rahatladım," dedi ama masanın altından yediğim tekme, böyle bir bağışlanma istemediğini gösterdi. "Herkes nerede?"

Edel başparmağıyla Lynchy'nin ek binasını işaret ederek, "Shannon yan odada Aoife ile Cadılar Bayramı kostümleri deniyor," diye açıkladı. "Baban işte, çocuklar da Darren'la sinemaya gittiler."

"Darren mı?" Johnny'nin kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. "Yine mi döndü?"

Edel sakince, "O onların kardeşi, canım," diye cevap verdi. "Yarın Seany'nin doğum günü, bu yüzden Darren hafta sonu için buraya geldi." Oğluna bilmiş bir bakış atarak, "Onları istediği kadar ziyaret edebilir," diye ekledi.

Johnny nefesinin altında "Hm," diye mırıldandı ama başka bir yorum yapmadı. Onu suçlamadım.

Darren en iyi arkadaşıma karşı bir pislikti ve elbette, geçen yıl ikisinin de farklılıklarını bir kenara bırakmalarına neden olan bir yığın saçmalık olmuştu, ama günün sonunda bok sıkışmıştı.

"Cadılar Bayramı kostümlerinden bahsetmişken..." Edel bir kez daha koridorda kayboldu ve bu kez elinde tanıdık bir çift deri pantolonla döndü. "Bunlar sana tam olur, Gerard."

"Pantolonumu mu tamir ettin?" "Sorun değil, aşkım."

"Hay aksi." Ona gülümsedim. "Sen gerçekten Wonder Woman'sın."

Johnny, "Onlara ihtiyacı olacağını sanmıyorum anne," diye araya girdi. "Claire ile araları açık."

"Vay be." Başının yan tarafına ters ters baktım. "Bunun için teşekkürler, dostum."

"Oh, hayır! Kavga mı ediyorsun, aşkım?" Edel oğlunun yanına oturarak sordu. "Kızdan ayrılmadın, değil mi? Çünkü o bir bakıcı, Gerard Gibson."

"Hayır, ondan ayrılmadım," diye homurdandım, Claire'i düşündüğümde göğsümde o tanıdık acıyı hissediyordum. Geçen hafta sonundan beri konuşmamıştık. Jamie ile buluşmasından beri. Yarın gece hâlâ aynı kostümleri mi giymemiz gerekiyordu, yoksa benim yerime Jamie'yi mi koymuştu, ondan bile emin değildim. Kahretsin, şimdi yine kızgındım. "Ondan asla ayrılmazdım."

"Doğru," diye düşündü Johnny. "Çünkü Claire'den ayrılmak, ona çıkma teklif ettiğin anlamına gelir." Sırıtarak ekledi, "Ve hepimiz bunun için fazla korkak olduğunu biliyoruz, delikanlı."

Edel, dikkatini bir kez daha bana yöneltmeden önce oğlunu başının arkasına vurarak, "Lafını bil Jonathan," diye azarladı. "Kıza hâlâ çıkma teklif etmedin mi?" Yanıt olarak başımı salladığımda, bana sanki

kulaklarımdan çiçekler fışkırıyor. "Tanrı aşkına neden olmasın?"

"Çünkü..."

"Çünkü mü?" Johnny hâlâ sırıtarak itti.

"Çünkü," diye cevap verdim, başımı ellerimin arasına alarak. "Çünkü."

Bir süre sonra, ek binadaki kanepede otururken, kucağımda ciyaklayan sarı bukleli bir bebekle, "Biliyor musun, bu senaryoda tamamen rahat olup olmadığımdan emin değilim," dedim. "Çok iyi birine benziyor ama bebekleri kucağıma almamam gerekiyor."

"Neden olmasın?" Shannon yanımda tüneyip yeğeninin başının arkaya düşmesini engellemeye çalışırken güldü. "Senden gerçekten hoşlanıyor, Gibs."

"Çünkü annem öyle söyledi," diye dürüstçe itiraf ettim. "Bir keresinde İskoçyalı kuzenimi kafasının üzerine düşürmüştüm ve bir yığın drama yaşanmıştı." Rahatsızlık içinde kıpırdandım, parmağımı kapmaya çalışan tombul küçük ele baktım ve bir panik dalgası hissettim. "Yani, Thomas daha sonra iyiydi. Sadece hafif bir beyin sarsıntısıydı. Hastanede o kadar uzun kalması bile gerekmedi ve doktorlar gözündeki sorunu düzeltmeyi başardılar ama annem bir daha bebek kucağıma almamam konusunda kararlıydı."

"Tamam, belki bu kadar bekletmek senin için yeterlidir." Oğluna zarar gelmeden önce akıllıca onu durduran Aoife yavaşça geri çekildi. "Bundan sonra Gibsie Amca'ya uzaktan el sallayabilirsin."

"İyi karar," diye onayladım başımı ciddi bir şekilde sallayarak.

"Al," dedi en iyi arkadaşım, Shannon'ın ayağa kalkıp onu yakalamasına fırsat vermeden Aoife'a doğru koşarak. "Johnny amcana bir sarıl bakalım."

Shannon koltuğa yığılıp kollarını göğsünde kavuştururken, "Hiç adil değil," diye homurdandı. "Sıra bende."

"Merak etme Shan," diye göz kırparak karşılık verdi Johnny, yeğenini korkunç bir şekilde göğsüne bastırırken

bir güven. "Seni sonra kucaklarım."

"Kahretsin," diye bir kahkaha attım. Kız arkadaşının yanakları elma gibi kızardı. "Küçük Shannon." Şakacı bir şekilde omzuna vurdum. "Kulağa sapıkça geliyor."

"İyi akşamlar," Joey yağ lekeli tulumuyla kapıda belirdiğinde tanıdık bir ses havayı doldurdu.

"İyi akşamlar."

"Lynchy."

"Merhaba, Joe."

Joey geri kalanımızı görmezden gelerek açık planlı mutfak/oturma alanında ilerledi ve halının üzerinde bağdaş kurmuş, oğullarının minik kıyafetlerini özenle katlayan kız arkadaşına ulaşana kadar durmadı.

"Hey, aygır," dedi Aoife, başını kaldırıp üzerinde yükselen delikanlıya gülümseyerek.

"Kraliçe." Eğilerek çenesini yukarı kaldırdı ve onu bir kez öptü. "İyi misin?"

"Her şey yolunda Joe," diye cevap verdi, küçük eliyle onun çenesini yakalayarak. "Sen?" Başkası olsa, onun gözlerinin içine sevgiyle bakıyormuş gibi görünebilirdi, belki de öyleydi, ama bir şeyi kontrol ettiğini hissediyordum. Ayıklığını.

"Her şey yolunda, Molloy," diyerek sessizce göz kırptı ve tulumunun cebine uzanıp bir paket Rolos çıkardı. Onları kızın kucağına atarak ayağa kalktı ve mutfak lavabosuna doğru ilerledi. "Ee, çocuklar nerede?" Joey elini yüzünü yıkarken omzunun üzerinden seslendi. "Genelde Cuma geceleri burada takılırlar. Film seçme sırası Ollie'de."

Ah kahretsin.

"Aslında Darren hafta sonu için evde," Shannon takım için bir tane aldı ve kardeşine cevap verdi, geri kalanımız nefesimizi tutarken. Çünkü Johnny Lynch'in en büyük kardeşiyle sorun yaşayabilirdi ama bu Joey'den sızan düşmanlığın yanında solda sıfır kalırdı. "Tadhg, Ollie ve Sean'ı sinemaya götürdü."

Sessizlik.

Bir iğne düşse duyarsınız.

Çifte bok.

Dördümüz de Joey'nin musluğu kapatmasını ve dolabın kapağında asılı duran havluya uzanmasını izledik.

Sonunda, sessizliğe bir saniye daha dayanamayacağımı düşündüğümde, "Buraya geldi mi?" diye sordu. Belli ki soruyu kız arkadaşına yöneltmişti çünkü gözlerinde alev alev yanan bir korumacı bakışla ona bakıyordu. "Molloy mu?"

"Joe," diye söze başladı iç çekerek. "Kızma-"

"Buraya geldi mi?" diye tekrarladı, kelimeleri yavaşça telaffuz ederek. "Oğlumu gördü mü?"

"O istedi," diye açıkladı Aoife iç çekerek. "Ona bu konuyu önce seninle konuşmam gerektiğini söyledim."

"Ya sen, Molloy?" Bir kez bile gözünü kırpmadı. "Sana ne söyledi?"

"Sakin ol Joe, her şey yolunda," diye cevap verdi. "Son derece kibardı."

Kadının yanıtı Joey'i yatıştırmışa benziyordu çünkü gözlerinde rahatlama parlıyordu. "Tamam." Bir kez başını salladı, omuzları gevşedi. "Güzel."

Shannon nazikçe, "Joe, gerçekten kendini affettirmek istiyor," dedi. "Her zaman üçünüzü soruyor." Koltuktan kalkarak ağabeyinin yanına gitti ve elini onun koluna koydu. "Aranızda farklılıklar olduğunu biliyorum ve bunu anlıyorum, tamam mı? Ben anlıyorum. Herkesten daha fazla. Ama Darren da AJ'in amcası. Tıpkı Tadhg, Ols ve Sean gibi. Aynı şekilde ben de onun teyzesiyim. Yeğeniyle tanışmasına izin vermeyi düşünmeyecek misin?"

"Oğlumu aldırması için annesine para vermeye çalışan amcadan mı bahsediyorsun?" Joey oğluna doğru bir adım atarak kesin bir dille cevap verdi. "Hayır Shannon, tekrar düşünmeyeceğim."

"Kahretsin," diye mırıldandı Johnny, AJ'yi babasına teslim ederken. "Seni suçlamıyorum delikanlı."

"Hiç yardımcı olmuyorsun Johnny," diye inledi Aoife ve Shannon hep bir ağızdan.

"Ne? Başka bir adamın üzerine böyle basamazsın. Kardeşin olsun ya da olmasın." Özür dilemeden omuz silken Johnny kız arkadaşına döndü. "Özür dilerim Shan. Darren'ın senin ailen olduğunu ve huzuru korumak istediğini biliyorum bebeğim. Bunu anlıyorum. Anlıyorum ve ne olursa olsun arkanda olduğumu biliyorsun ve kadınların kendi seçimlerini yapma haklarını her zaman destekledim. Ama ya tersi olsaydı ve benden habersiz çocuğumu aldırmaya çalışsaydı?" Johnny başını salladı. "Bunu kardeşin kadar sakin bir şekilde halledebilir miydim bilmiyorum."

Joey oğlunu kucağına alırken, "Gördün mü?" diye ısırdı. "Anlıyor."

Evet, ben de anladım ama bu hassas sohbeti berbat etmeden kendi fikrimi söyleyecek kadar zeki değildim. Bu yüzden ayağa fırladım ve ellerimi birbirine sürterek "Buradaki gerginliği azaltmaya ne yardımcı olabilir biliyor musun?" dedim.

"Tanrım, ne?" Shannon inledi, ne söyleyebileceğimden neredeyse korkmuş görünüyordu.

"Lynchy ve Cap, herkesin kokusunu alamıyormuş gibi yaptığı çocuk bezindeki kahverengi kodla ilgilenirken, siz kızlar neden kaçıp yarın geceki parti için Cadılar Bayramı kostümlerinizi denemiyorsunuz? Bu arada ben de bir parti kurabiye hazırlayayım."

"Yumurtamız yok," diye iç geçirdi Aoife. "Kahretsin."

"Korkma sarışın," diye cevap verdim kollarımı sıvayarak. "Ben birçok yeteneği olan bir adamım - bunlardan biri de doğaçlama yeteneğidir."

Joey kaşlarını kaldırdı. "Ne zamandan beri yemek pişirmeye başladın?" "Lynchy, en son seviye atlayan tek kişi sen değilsin.

Yazın," diye kıkırdadım ve mutfağa doğru ilerledim. "Şimdi, kokusu burun deliklerime yapışmadan önce doğrayın ve şu çocuğu değiştirin."

Doğum günü pastaları ve ayak parmakları

CLAIRE

Pazartesi öğleden sonra Allens'ların evine zıplayarak girdiğimde neşeyle "Zengin oldum," diye ilan ettim. İş çantamı kaptığım gibi merdiven altındaki dolabın yanına fırlattım ve dans ederek mutfağa girdim. Mikrodalga fırının üstündeki radyodan Rusted Root'un "Send Me On My Way" şarkısı çalmaya başladı ve şarkı kalbimi sıcak bir çocukluk nostaljisiyle doldurdu.

"İşteki en iyi ilk günümü geçirdim, kırk avro kazandım ve bugün iki doğum günü partisine gideceğim!" Fayansların üzerinde pirouet yaparak buzdolabına doğru dans ettim ve sonra iyi bir önlem için küçük bir toe-flick-toe attım. "Hayatta olmak için ne güzel bir zaman!"

"Claire," diye onayladı Mam hoşgörülü bir gülümsemeyle, kalçasını mutfak masasına dayamış, bir fincan kahveyi yudumlarken, "fasulye dolusun."

"İki doğum günü partisi," diye yineledim, buzdolabından Gerard'ın Sunny D'sinden bir şişe kaparak. "Bugün ben olmak için güzel bir gün anne." Dikkatimi buzdolabını yağmaladığım diğer kadına çevirdim. "Merhaba, iki numaralı anne."

"Merhaba Claire, tatlım," diye seslendi Sadhbh Allen omzunun üzerinden, kardeşimin doğum günü pastası olduğunu bildiğim pastanın son rötuşlarını yapmaya odaklanmıştı. Balonlar, flamalar ve doğum günü afişleriyle dolu paketler mutfak masasının üzerini kaplamıştı; bu da bu akşamki parti için hazırlıkların tüm hızıyla devam ettiğini gösteriyordu. "Buna inanmak çok zor, değil mi Sinead? On sekiz yıl önce bugün, küçük Hugo patron-adamımızla doğum sancıları çekiyordun."

"Tanrım, hatırlatma bana Sadhbh," diye güldü Mam. "Altmış iki saat doğum sancısı çekip sonunda acil sezaryen olmak." Mam gülümseyerek başını salladı ve ekledi: "Pete ameliyathanede bayıldı ve köprücük kemiğini aşağı inen metal tepsiye çarparak kırdı."

"Ve Joe geceyi acil serviste onun başucunda geçirdi. Bunu çok iyi hatırlıyorum." Sadhbh elinde krema torbasıyla pastanın üzerine ince bir mavi krema bordürü çizdi. "Gerard'la birlikte sadece birkaç ay geçirmiştim ve başıma geleceklerden kesinlikle korkuyordum."

"Ah, yol boyunca bunu anladık, değil mi?"

"Kesinlikle çözdük."

"Benim yaptığım kırmızı kadife tabanı mı kullandın?" Yenilebilir şaheser üzerinde çalışırken omzunun üzerinden onu izleyerek sordum.

"Eminim öyledir."

"Yaşasın!"

"Dokusu çok zengindi," diye ekledi. "Mükemmel bir kıvam."

"Biliyor musun, hamura sirke eklememi söyleyen Gerard'dı," diye açıkladım meyve suyumdan aldığım yudumlar arasında. "Deli olduğunu düşünmüştüm ama dahiyane bir fikirdi."

Sadhbh peçetenin köşesiyle gümüş pasta tahtasının köşesini temizlerken, "Onu bir de fırında görmelisiniz," diye onayladı. "Bütün yazı yeni tarifler bulmakla geçirdi ve size söylemeliyim ki kızlar, her biri bir öncekinden daha iyiydi, yazdan önce mikrodalgayı bile açamadığını düşünürsek bu inanılmaz."

"Bu onun kanında var." Annem gülümsedi. "Tıpkı babası gibi." "Evet." Gülümsemeye zorlayarak kederimi bastırdım.

Joe Gibson'ın yüzü gözümün önünden geçerken aklıma geldi. "Öyle."

"Çocuklar nerede?" Annem sordu, neyse ki iç karartıcı anılarımdan kurtulmamı sağladı. "Evde bu gece için hazırlanıyorlar mı?"

"Yok, Hugh hâlâ işte," diye açıkladım kendimi adaya atarken. "Kızın biri hastalanmış ve onun yerine geçecek kişi gelene kadar beklemek zorunda. Patrick beni otelden eve bıraktı."

"Öyle mi?" Sadhbh kaşlarını kaldırdı. "Yani benim haydut yine kayıplar listesinde mi?"

Evet. Geçen hafta sonu yatak odamdan hışımla çıktığından beri onun haydutluğunu görmemiştim. Kavga etmiştik ve görünüşe göre kötü bir kavgaydı ama annelerimizin önünde asla yüzümü kaybetmezdim. Kavga edelim ya da etmeyelim, Gerard'a karşı anlamsız ergenlik tartışmalarının ötesinde bir sadakatim var. Duygularının üzerine sımsıkı kapandığında ve aynı anda benim onun gerçek yüzüne ulaşmamı engellediğinde bile.

Mark'ın dönüşünden beri çoğu gece Johnny'nin evinde kalıyordu, yani odama gece geç saatlerde hiç ziyaretçi gelmiyordu. Şaşırtıcı derecede eksik hissettiğim bir şeydi bu.

"Gerard kayıplar listesinde değil," diye kendimi savunurken duydum, hayatımın kalıbına girmiştim. "O sadece..."

"Gerard olmak mı?" "Johnny ile birlikte." "Spor salonunda mı?"

"Hayır, sanırım Sean'ın partisi için hazırlanıyorlar." Kaşlarımı çatarak ekledim, "Yine de, yağmur yağdığı için şişme kalenin devam edeceğinden şüpheliyim."

"Ah, neredeyse unutuyordum!" Annem el çantasına doğru yürüdü ve içinden Tommen armalı bir zarf çıkardı. "Okulun bülteni dün geldi. Bu yılki beşinci ve altıncı sınıfların Andorra'ya kayak gezisini iptal etmeye karar vermişler."

"Ne?" Feryat ettim. "Hayır! Ama benim sıram! Sonunda gitmek için yeterince büyüdüm ve iptal mi edildi?"

Sadhbh, "Doğru ya Sinead, ben de okumuştum," diye onayladı. "Görünüşe göre okulun sigortasıyla ilgili bir sorun varmış."

Kollarımı göğsümde kavuşturarak, "Tipik," diye homurdandım. "Sadece tipik."

"Tommen bunu telafi etmek için kıdemli döngü için bir kış balosu düzenliyor."

"Kış balosu mu?" Vücudum heyecanla titriyordu. "Top topu gibi mi? Amerika'dakiler gibi mi? Elbiseler, smokinler ve süslü püslü korsajlarla mı?"

"Görünüşe göre öyle."

"Ön kapıyı kapat!" Sevinçten çığlık atarak ellerimi kuvvetle birbirine vurdum. "Ciddi misin sen? Ne zaman?"

"Noel tatilinin olduğu hafta."

"Aman Tanrım, aman Tanrım." Tezgâhtan aşağı atladım. "Hazırlanmam gerek." Mutfak zemininde volta attım. "Bir elbiseye, ayakkabılara, takılara ihtiyacım var ve - kahretsin, kızlarla renk uyumuna ihtiyacım var, böylece çakışmayız. Ve sonra I ihtiyaç için Kitap veKuaför, ve fotoğrafları düzenlemek, taşımak, tırnaklarımı yaptırmak ve... " "Claire, tatlım, bugün Cadılar Bayramı," diye araya girdi Mam bir kıkırdama. "Sakin ol. Daha çok vaktin var."

"Bolca zaman mı?" Ona bakakaldım. "Anne, bu bir balo. Gerçek bir kış balosu! Böyle şeyleri planlamak zaman alır."

"Sen nereden bileceksin ki? Sen hiç gitmedin ki," diye güldü Mam. "Ve tüm arkadaş grubun için fotoğrafçılar ve limuzinler ayarlamaktan vazgeçmeden önce kiminle gideceğini düşünmek isteyebilirsin." "Yoksa Gerard'la gideceğin kesin mi?" diye eklemeden önce Sadhbh'a göz kırptı.

"Uh ... duh?" Ona boş boş baktım. "Başka kiminle gidebilirim ki?"

"Başka bir çocuk, belki?"

Jamie'nin dev dilinin anısı zihnimi doldurdu ve burnumu kıvırdım. "Ew."

İkisi de aynı anda sırıttı.

"Oh lütfen." Gözlerimi devirdim. "Sanki Gerard'la gitmek istemem çok büyük bir sürprizmiş gibi."

Sadhbh anneme göz kırparak, "Onlar iyi arkadaşlar, Sinead," dedi.

"Çok iyi arkadaşlar," dedi Mam sırıtarak. "Gerçekten de çok iyi."

"Bizimle paylaşmak istediğin bir şey var mı?"

Şaşkınlıkla göz kırptım. "Ne gibi?"

"Sen iki var olmuştur harcama a çok . ekstra birlikte zaman geçirin."

"Ve eğer onu baloya götürürse, sanırım bu onu gelecek yaz balosuna götüreceği anlamına gelir."

"Şimdi buna balo mu deniyor? Bizim zamanımızda debs denirdi."

"Doğru."

"Artık mezunlar deniyor," diye açıkladım ve sonra ne söylendiğini fark ettiğimde yüzümde bir gülümseme belirdi. "Aman Tanrım, mezunlara gidiyorum!" Heyecandan içim içime sığmıyordu. "Yaşasın! İki elbise!"

"O zaman yeni başladığın işten kazandığın tüm parayı biriktirmeye başlasan iyi edersin," diye alay etti Mam.

"Hayır, sanırım kendi param bende kalacak ve onun yerine babamınkini harcayacağım," diye güldüm. "Nerede o? Dolandırıcılığıma başlasam iyi olacak."

"Evde, ofiste," diye yanıtladı Mam neşeli bir gülümsemeyle. "Son teslim tarihi, hatırladın mı?"

Bir başka hüzün dalgası beni solar pleksus bölgemden vurdu, ancak kendime o gün en iyi arkadaşımı kaybeden ben olsaydım, o zaman benim de kendimi dünyadan soyutlayacağımı hatırlatarak çabucak sıyrıldım.

Tamam, belki babam gibi on yıl boyunca değil ama her gün mücadele ettiği depresyonu anlamasam bile eylemlerinin ardındaki duyguyu anlıyordum.

Annemin durduğu yere doğru yürüdüm ve kollarımı arkadan ona doladım. "Seni seviyorum," diye fısıldadım ve yanağına bir öpücük kondurdum. "Kraliçe."

Çünkü annem bir kraliçeydi. Babamın karanlık zamanlarında onu sevmeye devam etmesi takdire şayandı. Eminim bazı anları olmuştur ama asla

Joe'nun ölümünden bu yana geçen on yıl içinde bir kez olsun annemin babama sesini yükselttiğini duymadım. Annem bir hemşireydi ve bu nedenle babamın zihninde neler olup bittiğini belli bir düzeyde anladığını biliyordum, ancak tüm bunlar boyunca onu koşulsuz sevme şekli bana sadece insanların nazik olabileceğini değil, aynı zamanda gerçek sevginin galip gelebileceğini de kanıtladı.

Annem ve babam birbirlerini çocukluklarından beri sevmişlerdi ve annem, babam kendini sevecek gücü bulamadığında bile onu sevmeye devam etti.

Ön kapının çarpma sesi kulaklarımı doldururken, o anın adamı arabasının anahtarlarını sallayarak mutfağa girdi. "Anneler."

Gözlerim soluk kot pantolonu ve beyaz tişörtüyle orada duran ona iliştiği anda, karnımda şiddetli bir sıcaklık patlaması oldu.

Ah krakerler.

"Claire-Bear," diye kibarca başını sallayarak onayladı. "Gerard."

"İsa aşkına, kazağın nerede?" Sadhbh sordu. "Dışarıda bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyor."

Sultans Of Ping şarkısına atıfta bulunarak "Dün gece diskoda kendimi kaybettim anne," diye şaka yaptı. "Dans ederken ..."

"Gerard." Annesi gözlerini kısmıştı. "Hiç komik değilsin."

Sadhbh'i haksız çıkaran annem bir kahkaha attı. "Diskoda dans ediyorsun," diye kıkırdadı. "Çok iyi, Gibs. Ben sadece referansı aldım."

Gerard dikkatini bana yöneltmeden önce zaferle sırıttı. "En iyi arkadaşın bana sana malikâneye kadar eşlik etmem ve kostümünü getirmem için emir verdi."

Kalbim yerinden fırladı. "Öyle mi?"

Başıyla onayladı. "Görünüşe göre, Sean'ın partisinden sonra bütün kızlar malikânede hazırlanıyorlar."

Kapa çeneni ve bırak gideyim.

CLAIRE

Gerginlik.

Malikâneye giderken arabada bizi saran tuhaf, nemli havayı tanımlamak için aklıma gelen tek kelime buydu.

Gerard çantalarımı ve Sean'ın doğum günü hediyelerini arabasının bagajına yüklediğinden beri benimle tek kelime konuşmamıştı. Konuşulmayan sürtüşmenin ağırlığı altında boğulurken, radyo istasyonları arasında gezinerek bunu görmezden gelmek için elimden geleni yaptım.

Sorun şuydu ki, sanki her kanal kişisel olarak beni hedef alıyormuş gibi hissettiren şarkılar çalmaya karar vermişti.

Berlin'in "Take My Breath Away", Sixpence None the Richer'dan "Kiss Me" ve Whitney'in "Saving All My Love For You" şarkılarını çoktan değiştirmiştim.

Dürüst olmak gerekirse, yerel radyo istasyonlarımızın perde arkasında bir komplo olduğunu ve hepsinin duygularıma karşı birleşmeye karar verdiğini düşünmeye başlamıştım.

Son kez istasyonları değiştirip Norah Jones'un "Turn Me On" şarkısının sözlerini mırıldanan duygulu sesine denk geldiğimde, iyi mücadeleyi bıraktım ve ellerimi yenilgiyle havaya kaldırdım.

Ona doğru bir bakış atma cesaretini göstererek Gerard'ın parmaklarını direksiyona vuruşunu izledim, bir salatalık kadar soğukkanlı görünüyordu.

Onun dıştan gelen umursamaz ve saçma görünüşü beni hiç bilmediğim bir şekilde sinirlendirdi. Bu doğru: sinirlendirdi. Gerard Gibson sinir bozmanın da ötesindeydi.

Ugh.

Kaşlarımı çatarak kollarımı göğsümde kavuşturdum ve dosdoğru önüme baktım.

Arabasının silecekleri ön camdaki yoğun yağmuru temizlemek için iki kat çalışıyordu ve vantilatör arabanın içine sürekli sıcak hava üflüyordu ama camlar hâlâ hızla buğulanıyordu.

Sonunda, gerçekte yedi ya da sekiz dakikadan fazla sürmemiş olsa da bir ömür gibi hissettiren bir sürenin ardından Gerard sessizliği bozdu. "Peki, kıymetli Jamie'nle başka oyun buluşmaları planladın mı?"

Bunu söylerkenki sinsi tavrı beni çok etkiledi. "Duruma göre değişir." "Değişir mi?"

"Bana tekrar çıkma teklif edip etmemesi üzerine." Direksiyonu daha sıkı kavradı.

Ha!

Al bakalım.

"Sorun nedir?" Isırarak söyledim. "Çok mu kıskandın?"

"Tam tersine," diye karşılık verdi, çenesi titriyordu, "sikime taktığım ağırlık yüzünden fıtık oldum!"

Ağzım açık kaldı ve ona ters ters baktım. "Bunu bana az önce söylemedin."

"Biliyor musun Claire, sanırım az önce yaptım."

Gözlerimi kısmıştım. "Sen tam bir pisliksin."

"Belki," diye kabul etti sert bir ses tonuyla. "Ama en azından okulda dolaşıp seni nasıl becereceğimi anlatan bir pislik değilim."

"Affedersiniz?"

Gerard özür dilemeden omuz silkti. "Beni duydun."

"Jamie benim hakkımda böyle mi söyledi?"

Sessizlik.

"Gerard!" Ona bakmak için koltuğumda yana doğru dönerek tersledim. "Ne duydun sen?"

"Donuna girmek istediğini bilecek kadar." "En azından biri biliyor!"

"Güzel," diye alay etti ve tiksintiyle başını salladı. "Bu gerçekten çok hoş bir konuşma, Claire-Bear."

"Arabayı durdur."

"Evet," diye homurdandı. "Ben de öyle yapacağım." "Arabayı durdur dedim, Gerard Gibson!"

"Gerçekten arabayı durdurmamı mı istiyorsun?" diye sordu alaycı bir ses tonuyla. "Ana yolun kenarında, bardaktan boşanırcasına yağan yağmurda mı?"

Hayır. "Ben de öyle dedim, değil mi?"

Sinirli bir hırıltı çıkararak dörtlüleri yaktı ve arabayı yolun kenarına çekti. "Tamam." El frenini çekti ve bana ters ters baktı. "Nasıl istersen."

Ördekler için hava durumu

GIBSIE

"Claire, hadi ama, olur mu?" Salyangoz hızıyla, dörtlü flaşörlerim yanık ve arabanın camı açık bir şekilde onun yanında ilerlemeye devam ettim. "Sadece arabaya bin, lütfen." Peşimden gelen sayısız öfkeli araç kullanıcısının korna seslerini duymazdan gelerek yol kenarında tepinen öfkeli sarışına odaklandım. "Yıkanıp gideceksin." Bu benim için çok gerçek bir endişeydi. O kadar şiddetli yağıyordu ki, ön cam sileceklerim son hıza getirilmiş olsa bile önümdeki yolu görmekte zorlanıyordum. "Palto bile giymiyorsun, seni aptal!"

"Bana aptal deme, seni koca alet," diye karşılık verdi, hızını artırarak büyük bir su birikintisine bastı ve kahverengi çamura bulandı. "Mükemmel! Sadece mükemmel!"

Tanrım, ne kadar dağınıktı ve ben kıyafetlerinden bahsetmiyordum. "Claire," diye ikna etmeye çalıştım, bir kolumu pencereden dışarı uzatıp onu ikna etmeye çalışırken başka bir yaklaşım denedim. "Özür dilerim, tamam mı? Sadece arabaya bin ve kururken beni öldürebilirsin. sıcakta!"

"Neden?" diye sordu ve olduğu yerde durdu. Kollarını göğsünde kavuşturdu ve ters ters baktı. "Neden üzgünsün Gerard?"

"Neden?" Şaşkınlıkla başımı salladım. "Ana yolda arabadan inecek kadar seni kızdırdığım için mi?"

"Ugh!" Hayal kırıklığı içinde ayağını yere vurdu ve yürümeye devam etti. "Alet!"

"Öyle değil mi?" Bir kez daha onun yanında yuvarlanarak seslendim. "Yani, Kaptan'ın evine kadar tam üç mil yürüyeceksen bana kızgın olduğun çok açık."

"Kızgın değilim Gerard," diye seslendi omzunun üzerinden. "Ben
Öfkeli!"

İleride Ballylaggin Ormanı'nın girişini görünce göstergemi açtım ve elli metre kadar ilerleyip boşluğa girdim.

Motoru durdurup kapıyı açtım ve dışarı çıktım. "Mutlu musun?" Ona doğru yürürken ellerimi havaya kaldırarak tersledim. "Çünkü şimdi ikimiz de sırılsıklam olacağız."

"Aman Tanrım, git buradan!" Claire bağırdı. "Şu anda seni görmek istemiyorum."

"Bu çok kötü çünkü seni yolun kenarında bırakmayacağım, tatlım!" Zaten sırılsıklam olan saçlarımı gözlerimin önünden iterek karşılık verdim. "Seni herkes alabilir!"

"Beni götürmek mi?" Başını arkaya attı ve şakacı bir şekilde güldü. "Kim gibi? Glenroe'dan traktörüyle gelen yaşlı Dinny Byrne gibi mi?" Gözlerini devirdi. "Gerçekçi ol, Gerard."

"Ben gerçekçiyim," diye bağırdım. "Burada deli gibi davranan sensin. İkimiz de o diziyi severken Glenroe'yla dalga geçme," diye suçladım. "Öyleyse neden ikimize de bir iyilik yapıp ikimiz de zatürree olmadan arabaya binmiyorsun!"

"Hayır."

"Hayır mı?" Ona bakakaldım. "Neden?"

"Çünkü sen berbatsın, Gerard Gibson!"

"Seni güvende tutmak istediğim için mi berbatım?" Öfkeyle kollarımı iki yana salladım. "Evet, ben korkunç bir piçim."

"Biliyor musun?" Claire gözlerini kısarak önüne park ettiğim kapıya doğru yürüdü ve kapının üzerine tırmandı. "Git kendini becer, Gerard."

"Demek şimdi de ormana şöyle bir göz atacaksın, öyle mi?" Arkasından sinsice yaklaşarak sordum. "Dâhiyane planın bu mu Claire-Bear?" Kapıdan kolaylıkla atlayarak sordum. "Çünkü gerçekten boktan bir plan."

"Umurumda değil!" diye bağırdı ve beni geçmek için çabalarını iki katına çıkardı. "Şimdi beni takip etmeyi bırak!"

"Seni kaçırılman için yalnız bırakmayacağımı söylemiştim," diye homurdandım, kesinlikle onu takip ediyordum. "Seni küçük iblis!"

"Kaçırılmak şu anda kulağa çok cazip geliyor," diye tükürdü. "En azından senin yakınında olmaktan kurtulmuş olurum, seni koca boğa."

"Oh, yani şimdi bir boğa
mıyım?" "Evet!"

"Bunu nasıl anladın?"

"Belki de öyle göründüğün içindir. Burnunuz yerine göğüs uçlarınızda piercing olması dışında!"

"Göğüslerimin bir boğanınkine benzediğini mi
söylüyorsun?" "Eğer moo uyuyorsa, Gerard!"

"Onu geri al."

"Hayır!"

"Bu çok incitici bir ifadeydi." "Güzel."

"Onu geri al."

"Hayır
dedim!"

"Sözünü geri al Claire, yoksa ben de bir şeyler söylemek zorunda kalacağım."

"Ne gibi?"

"Sol ayağındaki perdeli bebek parmağının sevimli olmadığı gibi," diye seslendim. "Yalan söyledim. Çok garip!"

"Sen tam bir pisliksin," diye bağırarak ellerini havaya kaldırdı. "Şimdi bunu söylediğime memnunum. Ve başka ne var biliyor musun Gerard Gibson? Şakaların çoğu zaman komik bile değil. Bu doğru. Boktan bir şakan var."

"Bu ne cüret!" Bana fiziksel olarak vurmuş gibi hissederek sendeleyerek geri çekildim. "Benim şakam doksan."

Claire omzunun üzerinden seslenerek, "Şakanız vasat," dedi ve ağaçların arasından fırladı. "Şimdi git buradan!"

"Tanrım," diye homurdandım, parmaklarımı şakaklarıma bastırarak. Başımı salladım, bu kızla ne yapacağımı bilemez haldeydim. "İki dakikalığına benden uzaklaşmayı bırakıp benimle sakince konuşur musun, böylece bunu çözebiliriz!"

"Hayır, çünkü seninle her zaman kelimeler!" diye bağırdı, yağmurdan ıslanmış saçlarını yüzünden geriye doğru iterek. "Her zaman kelimeler, gülümsemeler ve konuşmalar ve ben bunları aştım, Gerard!" Ellerini havaya kaldırdı - her zamanki gibi dramatikti - gökler üzerimize yağmaya devam ederken. "Aman Tanrım. Seninle tartışmanın ne anlamı var ki?" Başını salladı ve "Asla anlamayacaksın!" diye bağırdı.

"Anladın mı?"

"Biz, Gerard!" diye bağırdı. "Bizi anlamıyorsun!"

"Biz mi?" Şimdi öfkeli olan bendim. "Bizi anlamadığımı mı sanıyorsun?" Hızımı artırarak ve aramızdaki mesafeyi kapatarak talep ettim. "Bizi anlıyorum Claire," diye tersledim, öfkeyle kabararak. "Bizi senden çok daha uzun zamandır anlıyorum!" Ona yetişerek elini tuttum ve yüzüme bakması için geri çektim. "Benden kaçmayı bırak, lanet olsun." "O zaman neden Yapma. sen yap bir şey hakkında Bu mu?" diye meydan okudu, gözyaşları yağmur damlalarına karışıyordu. "Ha?" Elini kurtardı ve hışımla uzaklaştı, ancak geri dönüp bana doğru yaklaştı. "Kahretsin, Gerard, neden sadece Nasıl

hissediyorsun?"

"Hissediyorum!"

"Hayır, bilmiyorsun," diye boğuldu ve beni tekrar itti. "Sen söyle bana." Ağlarken gözyaşları yanaklarına damlıyordu. "Bana hep söylüyorsun Gerard, oysa ben burada durmuş bana göstermen için yalvarıyorum."

"Yapamam!"

"Neden olmasın?"

"Çünkü bu benim için o kadar kolay değil."

"Neden?"

"Çünkü korkuyorum!"

"Neyin?" diye sordu göğsümü iterek. "Ha?" Beni tekrar itti. "Neden korkuyorsun?"

"Sen, Claire," diye kükredim ona, göğsüm kabararak. "Senden korkuyorum!"

Herkes his trenine binsin!

CLAIRE

"Ben mi?"
"Evet!"
"Benden korkuyor
musun?" "Evet!"
"Neden?"
"Çünkü seni seviyorum Claire!" "Ben
de seni seviyorum."
"Biliyorum," diye kabul etti. "İşi daha da kötü yapan da
bu!" "Ama bu hiç mantıklı değil," diye bağırdım kısık sesle. İtirafı karşısında sersemlemiş bir halde yağmurun altında durdum ve sevdiğim tek çocuğa bakarak, "Söylediklerinin hiçbiri bana mantıklı gelmiyor Gerard!" diye bağırdım.

Ona aşık olmak istemiyordum ama aşıktım. Berbattı. Hem de çok. Karşılıklı aşk istedim. Düzgün bir aşk. Shannon'ın Johnny ile yaşadığı gibi. Ve Aoife ile Joey. Uyuşturucu ve ergen hamileliği hariç. Sadece gerçek bir ilişki istiyordum.

Onunla birlikte.

Beni çocukluğumda işaretlemişti ve yıllar geçtikçe bu işaret kalbimde daha da derinleşti. Yine de onu tanıyordum. Kalbimden çıkmıyordu. Onu bir türlü atlatamıyordum.

Görünüşe göre, bunu istemek çok fazlaydı çünkü istediğim çocuğun kafası kırıktı. Benim sahip olduğum duygulara sahip değildi. Benim çalıştığım gibi çalışmıyordu.

"Düşünce sürecimle ilgili herhangi bir şey ne zaman mantıklı oldu Claire?" Gerard bağırarak karşılık verdi. "Her şeyi siktiğimi biliyorum

" Bir elini sırılsıklam saçlarının arasından geçirdi ve çaresizce omuz silkti. "Seni bilerek üzmeye çalışmıyorum. Yemin ederim ki öyle değil, ama böyle oluyor." Ellerini yenilgiyle havaya kaldırdı. "Yaptığım şey bu gibi görünüyor, Claire."

"O zaman durman gerek."

"Deniyorum," dedi dişlerini sıkarak. "Ben de bunu yapmaya çalışıyorum Claire. Bunu seninle konuşmaya çalışıyorum!"

"Daha fazla söze ihtiyacım yok Gerard," diye karşılık verdim. "Ortama kastetmediğin başka kelimeler sokmana ihtiyacım yok."

"Bunu kastetmediğimi mi?" diye sordu. "Neyi kastetmedim ki?"

"Peki ya son on altı yıldır beni sevdiğine ve birlikte olmamızı istediğine dair söylediğin tüm o yalanlara ne demeli?" diye boğuldum. "Ama her fırsatta dönüp tam tersini yapıyorsun!"

"Seni seviyorum Claire. Seninle birlikte olmak istiyorum. Her zaman seninle olmak istedim. Ben sadece-" kısa bir süre durdu ve sinirli bir nefes verdi, elleri kalçalarına gitti. "Açıklamama izin verirsen..."

"Öyleyim Gerard," diye ısrar ettim, sesim tiz ve yırtıktı. "Açıklamana izin veriyorum. Açıklaman için sana dünyadaki tüm zamanı verdim. Her şeyi çözmen için. Tam olarak on altı yıl. Ama aklına hemen yeterince iyi bir mazeret getiremiyorsun, değil mi?" Başımı salladım. "Bunun yerine, tüm doğru kelimeleri söylüyorsun ve sonra dönüp tam tersini yapıyorsun." Soğuktan dişlerim gıcırdarken, hayal kırıklığı içinde ayağımı yere vurdum. Büyük hataydı. Ayakkabım bir çukura düştü ve kahverengi, çamurlu su taytımın her tarafına sıçradı. Tekrar. Öfkeyle ellerimi yumruk yaptım ve çığlık attım. "Ve şimdi yine çamura bulandım!" Ona ters ters baktım, kalbim saatte bin mil hızla atıyordu. "Ve bu ayakkabılar yeni!"

"Mesele seninle olmamak için bahaneler bulmam değil Claire," diye kükredi. "Mesele senin benim için

benim için mükemmel kişi." Öfkeli olduğu her halinden belli olan adam, elinin topuğunu elinin ön kısmına vurdu ve tısladı: "Hem de öyle olmadığımı bile bile!"

"Ne?" Başımı salladım. "Bu hiç mantıklı değil Gerard."

"Evet, öyle." Hevesle başını sallayarak yüzünden aşağı süzülen yağmur damlalarını görmezden geldi. "Bensiz daha iyi olacağını biliyorum Claire. Tamam mı? Bunu biliyorum." Titrek bir nefes vererek ellerini havaya kaldırdı ve çaresizce omuz silkti. "Ama sensiz daha iyi olmadığımı da biliyorum." Ellerini çaresiz bir hareketle kaldırdı. "Bir nebze bile daha iyi değilim."

"Aman Tanrım," diye bağırdım, kafam karışmıştı. "Seninle nerede duracağımı asla bilemiyorum."

"Önde," diye hızlıca cevap verdi. "Üstte. Bir numara.
Her zaman, Claire."

"Hayatım boyunca senin bir hamle yapmanı bekledim.
Bir çift büyümen ve bana nasıl hissettiğini söylemen
için." "Nasıl hissettiğimi biliyorsun."

"Kes şunu, Gerard!" Tersledim. "Kalbimle oynamayı bırak. Bunu kaldıramam. Eğer ciddi değilsen bunu söyleme, çünkü kalbimi kazara kırmak bir şeydir ama bunu bilerek yapmak tamamen başka bir şeydir ve bundan geri dönebileceğimi sanmıyorum."

"Kim oynuyor?" diye sordu. "Seni seviyorum Claire Biggs."

"Bunu nasıl söylersin?"

"Çünkü gerçek bu!" Gerard kükredi, öfkesi açıkça artarken morun koyu bir tonuna dönüştü. "Bunların hiçbirini ben seçmedim, tamam mı? Ben doğdum ve sen oradaydın ve ben bu duygulara sahiptim. Ve büyüdüler Claire," diye kükreyerek bana doğru yürüdü. "Lanet olsun, büyüdüler mi!" Onu yıllardır görmediğim kadar öfkeli görünüyordu, bir kolunu belime doladı ve beni kabaca kendine doğru çekti. "Ne kadar itersem iteyim geri gelmeye devam eden neon ışıklı bumerang hisleri gibi!"

"Öyle mi?" Kalbim, fiziksel göğüs ağrıları çekiyormuşum gibi hissettiğim noktaya kadar hızlanmaya karar verdi. "Şey, öylece..." Nefesim kabarmıştı ve sesim yırtılmıştı. "Öylece..." Acı içinde elimin topuğunu göğüs kemiğime bastırırken diğer elimle şakağımı tuttum. "Aman Tanrım..."

"Ne?" diye sordu. "Sana neler oluyor?" "Bir an yaşıyorum."

"Öyle mi?" Panik, öfke ve kafa karışıklığı ses tonunu doldurdu. "Lanet olsun, neyden?"

"Senden Gerard," diye inledim, sırılsıklam olmuş okul gömleğini elime alarak. "Senden, çünkü az önce bana duygu treniyle vurdun, tamam mı?"

"His treni mi?"

"Evet, tren hissi, seni koca sikli!"

"Peki, çuf çuf," diye karşılık verdi, sesi alaycıydı ve kornayı çekiyormuş gibi yaptı. "Atla bakalım, tatlım. Bana katılmaya karar vermenin zamanı gelmişti. Yıllardır aynı lanet trene bindiğimi düşünürsek-"

"Kapa çeneni." "Sen kapa çeneni!"

"Kapa çeneni, Gerard!"

"Hayır, susmayacağım çünkü tek sen değilsin-"

"Kapa çeneni dedim!" Çığlık attım, elimi ağzına kapattım, yağmur üzerimize yağarken gözlerim onunkilere kilitlendi. "Kapa çeneni, Gerard Gibson. Kapa şu lanet çeneni artık!"

Bir an ters ters bakıyor, bağırıyor ve birbirimizi itip kakıyorduk, sonra da öpüşüyorduk.

Nasıl olduğunu sadece Tanrı'nın bildiği bir şekilde, Gerard'ın ağzındaki elimin yerini dudaklarım almıştı. Umutsuzca. Oburca. Taparcasına. Dudaklarımız on altı yıldır biriken çılgın bir açlıkla çarpıştı. ve sonunda taşmıştı.

Onu öpmek, uzun zamandır bana işkence eden bir sorunun cevabını aniden hatırlamışım gibi hissettirdi.

saatler. Hani bir şey sonsuza kadar dilinizin ucunda durur da sonunda çözer ve rahatlarsınız ya, o hayal kırıklığı hissini bilirsiniz. İşte ben de o anda öyle hissediyordum.

Ve öpüşen sadece ben de değildim. Gerard öpücüğüme karşılık vermekte tereddüt etmedi. Bir milisaniye bile. Hayır, o da beni öpüyordu, yani gerçekten öpüyordu. Aynı yetenek, ihtiyaç ve çaresizlikle.

Bir eliyle saçlarımı sıkarken, dilimin her pervasız hamlesine kendi tecrübeli hamlesiyle karşılık veriyor, diğer eliyle beni kabaca kendine doğru çekiyor, parmak uçları kalçamın etli kısmına batıyordu.

Şiddetle titreyerek omuzlarına yapıştım ve vücudumun güçsüzleştiğini hissettim. Cidden, bacaklarım o kadar şiddetli titriyordu ki, dik durmakta zorlanıyordum.

Aman
Tanrım.
Aman
Tanrım.

Bu şimdiye kadarki en garip, en mükemmel, en gerçek ve en doğru duyguydu. Hayatımda bu çocuktan ve onun bana verebileceklerinden daha fazlasını hiç istememiştim. Aynı anda hem çok fazlaydı hem de yeterli değildi.

Bu öpücük mü?
Dudakları dudaklarımda mı?
Elleri vücudumda mı? Dili
ağzımda? Benim için her
şey demekti. Gülmek
istedim.
Ağlamak istedim.

İstedim... Tanrım, o anda o kadar çok şey hissettim ki, bu çocuk için o kadar çok şey hissettim ki, ne istediğimden emin değildim. Tek bir nefeste hem rahatlamış hem de duygu seline kapılmıştım. Tek bildiğim, onun durmasını hiç istemediğimdi.

Ama sonra yaptı.

Dudaklarını benimkilerden ayıran Gerard saçlarını alnına doğru itti, nefes nefese kalmıştı. "Siktir."

"Hayır." Tekrar frene basacak diye paniğe kapılarak gömleğini yumrukladım ve onu kendime doğru çektim. "Durma."

"İstemiyorum," diye sert bir ses tonuyla cevap verdi, elleri kalçamda durmak üzere hareket etti. "Güven bana. Ama burada hasta olacaksın."

"Umurumda değil," diye mırıldandım, beni tekrar öpmezse bu fani yerde ölecekmişim gibi hissediyordum.

"Evet, öyle." dediğinde gri gözleri hararetle parlıyordu.

Senin evin mi benimki mi?

CLAIRE

"Evet," dedi Gerard yirmi dakika sonra, evinin önüne park ettiğinde ve tüm yolculuk boyunca havada asılı duran gergin sessizliği nihayet bozdu. Nedense bizi Johnny'nin evi yerine eve bırakmıştı ama bundan şikâyetçi değildim. Hele ki evde onu yalnız yakalamak için daha büyük bir şansım varken.

"Yani," diye cevap verdim gergin bir şekilde, tüm geleceğim ağzından çıkacaklara bağlıymış gibi hissediyordum.

"Yani-" motoru durdurdu ve bana bakmak için döndü "- bu yeniydi."

"Evet." Başımı sallayarak nemli buklelerimi kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Süper yeni."

Cevabım dudaklarında bir gülümsemeye yol açtı. "Bu biraz garip, değil mi?"

"Çok tuhaf," diye kabul ettim başımı hevesle sallayarak.

"Şimdi ne yapmak istiyorsun?"

"Uh." Utangaç bir tavırla omuz silktim ve şu anda ne yapmak istediğimi çok iyi bildiğim halde "Sorun değil" diye cevap verdim. Tekrar bir performans.

"Hm."

"Evet."

Başka bir garip Sessizlik sarılmış Biz olarak Biz arabanın iki yanından birbirlerine garip garip baktılar.

"Annen evde mi?"

"Hayır, sizin evde annenle birlikte parti için yemek hazırlıyor."

"Oh evet."

"Evet."

"Gelmek ister misin?" diye ikimiz de aynı anda birbirimize sorduktan sonra gergin bir şekilde kıkırdayarak "Evet" dedik. Yine aynı anda.

Boğazımı temizleyerek emniyet kemerimi çözdüm ve arabanın kapısını iterek açtım. "Ben artık eve gidiyorum," dedim hissettiğimden çok daha sakin bir ses tonuyla. "Bana katılmak ister misin?"

"Evet," diye cevap vererek beni heyecanlandıran Gerard kendi emniyet kemerini çözdü ve hızla peşimden geldi. "Kesinlikle sana katılmak isterim."

"Mükemmel bir karar." "Evet, sanırım öyle."

"Ben de öyle düşünüyorum."

Gerard hemen yanıma geldi ve omuzlarımız birbirine değecek şekilde garaj yolundan ön kapıya doğru yürüdük. "Ördekler için hava durumu."

"Ördekler için mükemmel bir hava," diye onayladım, ön kapıyı iterek açtım ve içeri girdim. "Hugh?" Gerard'ın beni takip etmesi için kenara çekilerek seslendim. "Daha eve gelmedin mi?"

"Arabası garaj yolunda park halinde değil." "Doğru. Muhtemelen Katie'nin evindedir."

"Doğru," diye onayladı Gerard, ön holümde dururken sırılsıklam bir tanrı gibi görünüyordu, fayansların üzerine yağmur suyu damlıyordu. "Bu mantıklı olurdu."

"Babam da muhtemelen ofistedir," diye teklif ettim, ses tonum biraz soluksuzdu.

"Muhtemelen," diye başını sallayarak onayladı Gerard.

"Yani..." Onun beni izleyişini seyrederken içimi yasadışı bir zevk ürpertisi kapladı. "Şimdi yukarı çıkıyorum." Merdivenlere doğru ilerledim. "Odama gelmek ister misin?"

Göğsünün sırtıma değdiğini hissettiğimde tüm bedenim şehvetli bir beklentiyle titredi. "Seninle odana kadar yürümemek kabalık olurdu."

Yaşasın.

Merdivenleri hızla çıkarak ikimiz de yatak odama doğru ilerledik. Kapıyı arkamızdan kapattıktan sonra çerçeveye yaslandım ve odanın ortasına doğru yürürken onu izledim. "Yani..."

Titrek bir nefes verdim ve arkamdaki kapıya yaslandım. "Yani..."

"Ormanda olanlar hakkında." Nemli saçlarını tekrar alnına doğru itti ve benimki hariç her yöne baktı. "Ne öpücüktü ama."

Kalbim göğüs kafesime doğru çılgınca çarparken, "Söyleyeceğim," diye kabul ettim. "Şimdiye kadarki en iyi ilk ikinci öpücük."

"Anlaştık." Rastgele bir rafa doğru ilerleyerek, üzerine tünemiş olan orantısız bir oyuncak ayıyı yeniden ayarladı. "Ve o gece odamda olanlar." "Bu..." diye eklemeden önce kabaca boğazını temizledi.

"Destansı," diye ekledim, gözlerimle her hareketini takip ediyordum. "En azından benim için."

"Oh, benim için de." Gerard elleri arkasında, odamın etrafında dolanıyor, daha önce milyonlarca kez gördüğü rafların ve şifonyerlerin üstündeki bibloları inceliyordu. "Düşünüyordum da..."

"Öyle miydin?" Ağzımdan kaçırdım ve sonra sözünü kestiğim için zihinsel olarak kendimi azarladım. "Devam et," dedim ikna edici bir ses tonuyla. "Düşünüyordun..."

"Bir ara bunu senin için tekrar yapabilirim diye düşünüyordum." Omuz silkerek ekledi: "Eğer istersen tabii ki."

"Evet!" Ham, katıksız sıcaklık içimde patladı. "Kesinlikle yapmanı isterim."

"Güzel." Sonunda hararetli bakışlarını üzerimde sabitledi. "O zaman anlaştığımıza sevindim."

"Evet." Hevesle başımı salladım. "Ne kadar rahatladım."

"Kesinlikle," diye kabul etti ve bana doğru yürüdü. "Peki, bunun tam olarak ne zaman olmasını istersin?"

"Hımm..." Kapının pervazına zayıfça yaslanarak yüzüne baktım ve titreyerek nefes verdim. "Belki şimdi diye düşünüyordum?"

"Ben de şimdi düşünüyordum," diyerek sert bir ses tonuyla kabul etti ve aramızdaki mesafeyi kapattı. "Ama palyaçoyu kaçırabiliriz."

"Sanırım palyaçoyu görmeden de hayatta kalabilirim," diye nefes aldım, kalbim şiddetle çarpıyordu. "Eğer yapabilirsen?"

"Palyaçoyu görmeden kesinlikle hayatta kalabilirim," diye onayladı Gerard, elleri kalçalarımı kavrarken, bana baktı, gri gözleri ateşle doluydu. "Ama sensiz hayatta kalabileceğimi sanmıyorum."

Başka bir şey söylemesine gerek yoktu. Kelimenin tam anlamıyla kendimi delirmiş bir deli gibi ona doğru fırlattım.

Beni havada yakalayan Gerard, zahmetsizce yukarı kaldırdı ve dudaklarımız daha önce olduğu gibi aynı aciliyetle çarpıştı.

Kahretsin, dudakları çok yumuşak, sıcak ve mükemmeldi. Tadı evim gibiydi ve kokusu da evim gibiydi. Bu anda sakin kalmaya çalışmak benim için kolay değildi ama elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım. Büyük omuzlarını kavrayarak, bizi geriye doğru yürütürken öpücüğümüze daldım, yatağımda bir yığın halinde dolanana kadar durmadım.

"Aman Tanrım," diye mırıldandım, birbirine dolanmış uzuvlar ve karışık kalpler telaşıyla altındaki yatağa yığıldım. "Bu konuda gülünç derecede iyisin."

"Ne?" diye sordu, başını bana bakmak için geriye doğru çevirirken sesi soluğu kesilmişti.

"Öpüşmek, Gerard," diye nefes aldım, göğsüm onun altında kabarıyordu. "Öpüşme konusunda iyisin."

"Pekala." Gözlerinde çocuksu bir pırıltıyla başını iki yana eğdi ve bana doğru sırıttı. "Senin için pratik yapıyordum."

"Zorlama," diye uyardım göğsüne vurarak.

Ciddi bir şekilde başını sallayarak "Anlaşıldı,"

diye cevap verdi.

"Aslında, şu anda hiçbir şey söyleme," diye ekledim, çenemi onunkiyle buluşacak şekilde yukarı kaldırarak.

"Susuyorum Claire-Bear," diye söz verdi dudakları benimkilere dönmeden birkaç dakika önce.

"Mm, daha önce de söylediğimi biliyorum, ama gerçekten harika öpüştüğünü tekrarlamakta fayda var," dedim birkaç dakika sonra, çok ihtiyacım olan havayı almak için dudaklarından kurtulduğumda. "Cidden..." Dili köprücük kemiğimin üstündeki deriyi yaladığında göz kapaklarım titredi. "

... İnanılmaz."

"Seni sevdiğimi biliyorsun." İri bedeniyle beni yatağın derinliklerine bastırdı, dudakları dudaklarıma değerken "Benim için sadece sen varsın" dedi.

Sözleri beni heyecanlandırdı, ama eylemleri kadar değil, çünkü sözlerini hayatım boyunca duymuştum, oysa şimdiki eylemleri yepyeni.

"Çok ıslaksın."

"Biliyorum," diye mırıldandım, nefesim kesilmişti. "Devam et." "Hayır, demek istediğim gerçekten ıslaksın," diye cevap verdi, geri çekilerek

sırılsıklam kıyafetlerimi göstererek. "Hasta olacaksın Claire-Bear." O anda gözlerinde tereddüt belirdi ve geri çekilmeye başladığında hayır diye bağırmak istedim. "Ne halt ediyorum ben? Daha iyi-"

"Sakın buna cüret etme," diye uyardım, onu sırt üstü güreştirdim ve üste çıktığımda zaferle sırıttım. "Bir yere gitmiyorsun."

"Duş alabilmen için çıksam iyi olur diyecektim," diye kıkırdadı altımda, bileklerini yatağa sabitlerken avuçlarını yukarı kaldırdı. "Tanrım, boğ beni, neden yapmıyorsun?"

Yatak odasında erkeklerle öpüşme konusunda neredeyse hiç deneyimim yoktu, bu yüzden kabadayılığımı sadece yıllarca izlediğim romantik komedilere bağlayabilirdim. Bir de bu çocuğun yanında kendimi gülünç derecede rahat hissettiğim gerçeği.

O anda bir şekilde ortaya koymayı başardığım hareketlerden dolayı kendimle gurur duyarak, en ufak bir utanç ya da çekince duymadan Gerard'ın kucağına oturdum.

Tanrım, ben kimdim ki?

"Duş almak istemiyorum," diye cevap verdim, bileklerindeki tutuşumu sıkılaştırarak. "Seni öpmeye devam etmek istiyorum." Yakınına eğilerek şişmiş dudaklarına sert bir öpücük kondurdum. "Ve bu kıyafetlerin vücudumdan çıkmasının tek yolu onları ellerinle soyman."

İri elleri bacaklarımın eteğimin kalçalarımı sıyırdığı kısmına yerleştiğinde, içimdeki her şey beklentiyle sımsıkı sarıldı.

Gerard'ın gözleri hararetle parladı. "Öyle mi?"

Parmak uçları eteğimin altında dans ettiği her seferinde cesaretlenen lezzetli bir zonklama karnımın alt kısmına yerleşti.

Yap, diye zihinsel olarak yalvardım, her yerime dokun.

"Bunu kırmaktan çok korkuyorum," diyerek beni şaşırttı. "Sahip olduğumuz şeyi mahvetmekten." Başını salladı ve acı dolu bir nefes verdikten sonra "Hayatımın geri kalanında çitin üzerinde oturabilirim ve yine de gergin olabilirim" dedi.

Onun itirafı kalbimin etrafını sıcak bir battaniye gibi sardı ve ürperdim. Çünkü bu onun gerçeğiydi. Perdeyi santim santim kaldırıyor ve bana düşünce sürecine dair bir fikir veriyordu. "Saldırmaktan korkmamalısın, Gerard." Onu rahatlatmak için uzanıp yanağını okşadım. "Kalbimi parçalayan pişmanlıklar yerine hayatımı hatalarla yaşamayı tercih ederim."

"İşte mesele de bu Claire," diye ısrar etti acılı bir ses tonuyla. "Senin hatan ya da pişmanlığın olmak istemiyorum." Dirseklerinin üzerinde doğruldu, gri gözleri samimiyet ve sıcaklıkla yanıyordu. "Bunun düşüncesine bile katlanamıyorum."

"Değilsin Gerard," diye cevap verdim, güzel yüzünü ellerimin arasında tutarak. Şu anda o kadar savunmasız görünüyordu ki, bu beni fiziksel olarak acıtıyordu. İçindeki korkuyu yatıştırmak istedim. İçindeki şeytanları kovalamak istiyordum. Anne ve babasının evliliğinin yıkılışına tanıklık etmekten dolayı içine yerleşmiş olanları. "Sen benim için asla bunlardan biri olamazsın."

"Geçtiğimiz hafta korkunçtu," diye itiraf etti sert bir ses tonuyla. "Seninle kavga etmek beni kafamda kötü bir yere koyuyor." Uzandı ve vurgulamak için şakağına vurdu. "Seninle olmadığım zamanlar sanki bir uzvumu kaybetmişim gibi hissediyorum. Kötü hissediyorum Claire."

"Biliyorum Gerard," diye cevap verdim, umutsuzca içimde biriken kıyamet titremesini görmezden gelmeye çalışarak. "Benim için de aynı şey geçerli."

"Lütfen bunu bozmama izin verme," diye yalvardı, gri gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Seni kaybedemem Claire."

"Kaybetmeyeceksin." Yakınına eğilerek alnımı onunkine dokundurdum ve fısıldadım: "İstesen de beni kaybedemezsin Gerard Gibson."

İri vücudunu bir titreme sardı. "Bunu duyduğuma çok sevindim Claire Biggs."

"Ben de seninleyim." Ağzının kenarına bir öpücük kondurdum ve sonra ölçüsünü almak için geri çektim. "Benimle misin?"

"Evet," diye yanıtladı huysuzca, gri gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Seninleyim."

"Bir daha gitme, tamam mı?" Yanağına bir öpücük kondurdum ve kolunun beni sıkıca sardığını hissederek keyiflendim. "Beni bırakma."

"Yapmayacağım," diye sessiz bir cevap verdi.

"Ben ciddiyim." Parmaklarımı tişörtünün önünde düğümledim ve titrek bir nefes verdim. "Kalmana ihtiyacım var."

"Ve kalmaya ihtiyacım var," diye kabul etti, beni yatağın daha derinlerine iterek. "O yüzden bana ihtiyaç duymaktan vazgeçme."

"Asla," diye yemin ettim. "Sen benim en iyi arkadaşımsın." "Biliyorum."

Gözlerimi devirdim. "Senin de karşılık vermen gerekiyor." Sırıttı. "Peki ya Cap?"

Elini yakalayıp göğsüme koydum ve "Kaptan göğüslerine dokunmana izin veriyor mu?" dedim.

"Tamam." Kuvvetle başını sallayarak boynuma bir öpücük kondurdu. "Sen benim bir numaralı en iyi arkadaşımsın."

Gözlerimi kapattım ve gülümsedim. "Bu daha iyi."

Palyaçoyu kaçırdın.

CLAIRE

"Ne oluyor çocuklar?" Malikânenin mutfağına girdiğimizde Shannon haykırdı, hediyelerle doluyduk, PVC deriye sıvanmıştık ve yaklaşık üç saat gecikmiştik. "Bütün partiyi kaçırdınız. Pastayı saatler önce kestik."

Evet, partiyi kaçırmıştık ve bunun için kendimi çok kötü hissediyordum ama Gerard'ın destansı boyun öpüşlerinin anısı bunun acısını hafifletmişti. Birbirimize karşı ne durumda olduğumuza dair hiçbir fikrim yoktu. Açıkçası, daha önce hiçbir erkekle üç saatlik bir öpüşme seansı yapmamıştım, ama yeterince arkadaşça davranıyordu ve sevgi tekliflerinde frene basmamıştı, bu yüzden sadece doğru yolda olduğumuzu umabilirdim.

Erkek arkadaş ve kız arkadaş gibi bir yol mu?

Olabilir mi?

Umarım mı?

Ah krakerler.

"Çok özür dilerim, civcivim!" Bir kucak dolusu hediyeyi masaya bırakarak Joey'nin minyatür versiyonuna doğru ilerledim. "Merhaba Sean." Pahalı görünümlü bir tavşan kostümü giymiş çocuğun önünde çömelerek, sevimli sarkık kulaklarını yeniden ayarladım ve gülümsedim. "Dördüncü doğum günün kutlu olsun yakışıklı."

Bana gülümsedi ve yemin ederim hayatımda daha sevimli bir tavşan görmemiştim. "Biliyor musun, güzel çocuk?" Sevimli düğme burnunun ucunu dürterek mırıldandım. "Bence sen benim yavru kedilerimden bile daha tatlı olabilirsin."

"Palyaçoyu kaçırdın."

Tadhg adadaki tüneğinden, "Hayır, öyle bir şey yapmadı," diye ekledi. "Onu da yanında getirdi."

"Onu da yanında getirmiş," diye taklit etti Gerard ters ters bakarak. "Daha az dudak."

"Aman Tanrım, Shan!" Ayağa fırlayarak kankamın kostümünü inceledim ve etkilenmiş bir şekilde ıslık çaldım. Melek kanatları takılı, uzun, uçuşan beyaz bir elbise giymiş olan Shan, Claire Danes'in Juliet'inin her santimini andırıyordu. "Çok güzel görünüyorsun."

"Ve sen çok aptal görünüyorsun," diye güldü Gerard, Leo'nun Romeo'nun film versiyonunun giydiği gümüş zırh kostümü içinde pek de etkilenmiş görünmeyen Johnny'ye bakarak.

"Bunu ucuz deri giysiler içinde kıçını terleten adam söylüyor."

"Her neyse, delikanlı." Gerard etkilenmeden kankasına sırıtmaya devam etti. "Filmimin sonunda uçan bir arabaya binip gidiyorum. Sen zehir içiyorsun ve ölüyorsun." Omuz silkerek ekledi, "Burada açık bir kazanan var."

"Evet," diye araya girdi Tadhg. "Ve bu da benim." İğrenmiş bakışlarını Johnny ve Gerard'a çevirmeden önce tişörtünü ve eşofmanını işaret etti. "İkiniz de alet gibi görünüyorsunuz."

Johnny sırıttı. "Bunu sana birkaç yıl içinde hatırlatacağımdan emin olabilirsin."

"Evet," diye ofladı Gerard. "Kız arkadaşın sana Cadılar Bayramı kostümleri ve köpek yavrusu gözleriyle geldiğinde."

Tadhg onların cevaplarına karşılık vermedi çünkü mutfak kapısında beliren çocuğa ağzı açık bakmakla meşguldü. "Sana ne yaptılar?"

"Sakın başlama evlat," diye uyardı Joker - yani Joey - mutfağa girdiğinde, hayatımda gördüğüm en seksi kötü adam gibi görünüyordu. "Sadece çantalarını al ve şu işi bitirelim." Sean'ı kollarına almadan önce geçici olarak boyattığı neon yeşili saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı. "Aoife ve AJ'i ailesinin evine bıraktım ve ona

Onu bu aptal partiye götürmek için bir saat içinde döneceğim, o yüzden şu şeker mi şaka mı saçmalığını bir an önce halledelim." "Sen bu haldeyken şeker mi şaka mı yapacağımı sanıyorsun?" Tadhg dehşet içinde ona baktı. "Siktir et, hayır.
ellerime sıçıp alkışlayacağım."

"Tadhg!" Shannon azarladı. "Dil."

"Ayrıca, ben bu yıl gitmiyorum," diye açıkladı Bay Tavır, kız kardeşini görmezden gelerek. "Bu saçmalıklar için çok yaşlıyım."

"Shan'ı duydun. Sözlerine dikkat et evlat," diye bağırdı Joey, kız kardeşlerinin kullandığından çok daha otoriter bir tonda ve Tadhg iyi bir küçük yavru gibi aile sürüsünün alfasına boyun eğdi.

Vay canına.

Belki de şanslı olan Shannon değildi.

Belki de Aoife'dı.

"Ah, şunların hepsine bakar mısınız?" diye bağırdı Edel, Shannon'ın en büyük erkek kardeşiyle birlikte başka bir kapı aralığından belirerek. "Ne kadar muhteşemler, değil mi Darren?"

Darren gülümseyerek, "Hepiniz harika görünüyorsunuz," dedi. Kardeşine dönerek, "Çok şık görünüyorsun Joe," diye ekledi.

İltifatı, onu tamamen görmezden gelen Joey tarafından taş gibi bir sessizlikle karşılandı.

Garip.

Darren derin bir iç çekerek kız kardeşine döndü. "Çok güzel görünüyorsun, Shan."

"Teşekkürler Dar," diye cevap verdi ve ona küçük bir gülümseme sundu. "Bu gece için bir şey yapıyor musun?"

"Yok, ben burada çocuklarla takılırım," diye cevap verdi.

Yapma, diye bağırdı Gerard arkalarından, ne söyleyeceğimi ben söylemeden önce bildiği belliydi.

"Partiye gelebilirsin," diye ağzımdan kaçırdım ve Johnny ile Joey'nin dehşet dolu bakışlarıyla karşılaşınca sinirle güldüm. Bu arada Gerard elini yüzüne dikti. Oops. "Yani, bir şeyler içmek için uğramak istersen hiç sorun değil." Boogie mi? Kaç yaşındaydım, kırk mı? Tanrım.

Neyse ki Ollie, seksi aziz koruyucu babasıyla birlikte mutfağa koşarak beni kurtarmaya karar verdi.

"Vay canına, Ols," diye sırıttım. "Süslü."

"Ben bir avukatım," diye açıkladı, tasarım bir takım elbise giymiş, burnuna güneş gözlüğü takmıştı. Saçlarını bile filmlerdeki şirket avukatları gibi arkaya yatırmıştı. "Babam gibi."

Tüm oda sessizliğe büründü ve ben nefesimi tuttum, onun masum yorumuna karşılık ne söyleyeceğime dair en ufak bir fikrim bile yoktu.

İyi miydi?

Kötü müydü?

Hiçbir fikrim yoktu.

O anda tek yapabildiğim Gerard'a bakmaktı, o da bana bakıyordu.

"Pekâlâ," dedi Edel sessizliği bozarak, "herkes fotoğraf için bir arada dursun." Sesinde duygu yoğunluğu vardı ama bunu coşkulu bir ses tonu ve daha da büyük bir gülümsemeyle iyi bir şekilde maskeledi. "Ve bana en iyi gülümsemelerinizi verin. Sen de Darren, aşkım. Bunu duvar için istiyorum."

Çifte baloncuk zahmet ve sıkıntı

GIBSIE

Sinead Biggs'in oğlu için düzenlediği Cadılar Bayramı / on sekizinci doğum günü partisi büyük bir başarıya dönüştü. Üç katlı evlerine isimlerini bildiğimden çok daha fazla insan tıkıştırılmıştı ve tuttuğu DJ, modern reçeller ve Cadılar Bayramı klasiklerinin bir karışımını çalıyordu. İçkiler havada uçuşuyordu, eğlence doksandı ve ben çıldırmak üzereydim.

Gerginlikten ördek kıçından daha sıkı bir şekilde kenetlenmiş bir halde, sanki boynuma görünmez bir tasma ve kurşun takmış gibi Claire'i partinin etrafında takip ettim.

Başka ne yapacağımı bilemedim.

Öpüşmemizden sonra zihnim darmadağın olmuştu ve Claire sosyalleşmeyi, kaynaşmayı ve kitleleri eğlendirmeyi zahmetsizce bulurken, bana böyle bir kullanım kılavuzu verilmemişti.

Elini tuttum mu? Tutmadım mı?

Arkadaşlığımızı mahvetmeden önce hayatımı kurtarmak için kaçtım mı?

Yoksa koşmak için çok mu geç kaldım ve eğer öyleyse özür dilemeli miyim?

Gerçekten hiçbir fikrim yoktu.

O anda tek bildiğim, engerek yılanı bana gölge düşürmeyi bırakmazsa aklımı kaçıracağımdı. Lizzie şimdiden hem bana yönelik hem de benim yüzümden yarım düzine iğneleyici yorum yapmıştı ve sabrım tükenmek üzereydi.

Johnny bir süre sonra dışarıda bana katıldığında, "Onu görmezden gel," diye talimat verdi. "O bir tepki arıyor, delikanlı. Ona bir tepki vermemeye devam et."

Joey'den aşırdığım sigaradan derin bir nefes çekerek, "Deniyorum," diye ısırdım. Onun aksine, ben daha sosyal biriydim.

ve sadece O.P., yani başkalarının sigarasını içerdi. "Ama döndüğüm her yerde o var."

Lizzie arka bahçeye adım attığında kelimeler ağzımdan daha çıkmamıştı. Gözleri üzerime dikildiği anda öfkeli bir hırıltı çıkardı. "Neden gittiğim her yerde olmak zorundasın?"

"Ben de aynı şeyi senin için söyleyebilirim," diye karşılık verdim.

Johnny omzuma sabitleyici bir el koydu. "İyisin Gibs."

Hayır, değildim. Hiç iyi değildim ve bu kız hayatımı milyonlarca kez daha sefil hale getirdi. Yine de en iyi arkadaşıma kırpılmış bir baş selamı verdim ve kendimi ona uymaya ve onu görmezden gelmeye zorladım.

"Çok iyi olduğu kesin," diye tersledi Lizzie. "Hiçbir işe yaramayan bir hain piç!"

"Geri çekil," diye uyardı Johnny, hızla sözünü keserek. "Shannon'ın en iyi arkadaşlarından biri olduğunu anlıyorum ve bu ilişkiye saygı duymaya çalışıyorum, gerçekten, ama burada çizgiyi aşma, çünkü o benim en iyi arkadaşım ve onun tarafını tutmakta tereddüt etmem."

Lizzie arkasını dönüp eve girmeden önce uzun bir süre bize ters ters bakmaya devam etti.

"Gerçekten benim tarafımı mı tutuyorsun?" Kapının çarpma sesini duymazdan gelerek sordum.

"Ben zaten senin tarafındayım

Gibs." Lanet olsun.

"Biliyor musun, sen hiç sahip olmadığım kardeşim gibisin."

"Bana bulaşmaya kalkma Gibs," diye kıkırdadı. "O kadar çok içmedin, delikanlı."

"Henüz," diye düzelttim gülümseyerek. "Büyükannen öldüğü zaman öldüğü için çok mutluyum."

"Vay canına, teşekkürler Gibs."

"Çünkü sen buradasın," diye açıklamaya çalıştım. "Ballylaggin'e taşınmamış olsaydın kim bilir nerede olurdum."

Birkaç saat sonra, Biggs'lerin tıka basa dolu mutfağında Hayalet Avcıları marşı eşliğinde şekiller fırlatırken, Johnny'nin beni dağınık bir sarhoş olarak etiketlediğinde bir şeylerin peşinde olabileceği sonucuna vardım.

Şu anda kendimi kesinlikle berbat hissediyordum.

"Hayır," diye geveledim, yedinci hayalet şeklindeki votka-jöle shot'ımı içmeden önce kadeh kaldırdım, "hepsinin canı cehenneme."

İki numaralı anne, "İğneleri sabit tut, yavrum," diye talimat verdi ve sonra akla hayale gelmeyecek bir şey yaparak tepsiyi elimden aldı. "Aferin oğluma."

"Sinead!" Tepsiye özlemle bakarak feryat ettim. "Bunların yapılmasına yardım ettim."

"Evet, içtin Gibs," diye kabul etti ve yanağımı şefkatle sıktı. "Ve şimdi, diğerlerinin onları içmene yardım etmesine izin verebilirsin."

"Peki." Nefesimi tutarak adaya yaslandım ve somurttum. "Hayatımı mahvet, neden yapmıyorsun?"

"Neden bütün gece tek başına durmak yerine gidip Claire'in ne yaptığına bakmıyorsun?" Kalçasını adaya yaslayarak bana gülümsedi. "Eminim seninle dans etmeyi çok ister."

"Kızınızla dans etmeyi çok isterdim ama bu akıllıca bir hareket olmaz."

"Oh?" Sırıttı. "Ve neden olmasın?"

"Çünkü onunla dans etmekten daha fazlasını yapmak isteyebilirim," diye cevap verdim ciddi bir tonda. "Aşkın fiziksel eylemini gerçekleştirmek için ayartılabilirim."

"Konuştuğun kişinin ben olduğumun farkındasın, değil mi Gibs?" Claire'in annesi kaşlarını çatarak uzandı ve alnıma dokundu. "Claire'in annesi."

"Ah evet." Ciddiyetle başımı salladım. "Göğüslerini nerede görsem tanırım. Bu arada teşekkür ederim. Claire'i yaptığın için. Onda birinci sınıf bir iş çıkardın." Kaşlarımı çatarak ekledim: "Büyük olan biraz daha çalışabilir ama küçük olan mükemmel."

"Ah canım." Sinead yorgun bir şekilde içini çekti. "Sanırım birinin annesinin onu almaya gelme vakti geldi."

"Sanırım haklı olabilirsin." Dramatik bir şekilde iç çekerek el konulan tepsiden bir shot daha aldım ve geri fırlattım. "Bu arada, o gelene kadar, kızınızın mükemmel göğüslerinden güvenli bir mesafede dans etmeye devam etmeliyim - bu arada onlar için de teşekkürler."

Balkabakları ve yumruklar

CLAIRE

Hugh ve Patrick içiyor, Pierce ve Lizzie kavga ediyor, Katie ve Aoife dans ediyor, Johnny ve Shannon sakso çekiyor ve Joey de ön tarafta Gerard'ı ayıltmaya çalışıyordu.

Dürüst olmak gerekirse, arkadaşlarım arasında içecek dağıtarak ve çöpleri temizleyerek yardım eden tek kişi bendim. Yapmak zorunda olmadığımı biliyordum ama böylesine etkileyici bir sergi hazırlayan Mam için kendimi kötü hissettim.

Babam bu akşamki partiye nadiren katılmış ve mucizevi bir şekilde kalmaya karar vermişti. Buna kimin daha çok şaşırdığından emin değildim - annem mi, ben mi, yoksa Hugh mu - çünkü bu kesinlikle sık rastlanan bir durum değildi. Sanırım ilk çocuğunuzun reşit olması her gün olan bir şey değildi. Babamın çaba göstermeye karar vermesine annem adına sevinmiştim. Tıraş bile olmuştu, aylarca tıraş olmadığı bilinirdi. Arka tarafta oturmuş bir şişe şarabı paylaşıyorlardı, dolayısıyla ben de onun yerine ev sahipliği yapmak için öne çıktım.

DJ, Kaiser Chiefs'in "I Predict A Riot" şarkısını çalarak konukları eğlendirmek için o kadar iyi bir iş çıkarıyordu ki, açıkçası ön salondan gelen gürültüyü duymadım. Beni beladan haberdar eden, görüş alanımdan sinekler gibi düşmeye başlayan partideki konuklar oldu.

Duvara çarpan bir şeyin sesi, müzik sesinden duyulacak kadar yüksekti ve elimdeki çöp torbasını bırakıp ön salona fırladım.

Orada oluşan büyük kalabalığı iterek ön kapıya doğru ilerledim, ancak gözlerim garaj yolumda yaşanan katliamı gördüğünde dehşet içinde bir inilti duydum.

Harley Quinn, Joker'i dövüşmesini engellemek için ağabeyimin park halindeki arabasının kenarına sıkıştırmış, Juliet ellerine kapanmış ağlarken Romeo da onu teselli etmeye çalışıyordu. Kardeşimin arabasının diğer tarafında Gomez Addams, Vivian Ward'ı serseri bir bira şişesinden cesurca korumuş, Edward Lewis ise ön bahçede koyu renk pelerinli bir yabancıyı kucaklamıştı. Üstüne üstlük, Morticia Addams bunun Danny Zuko'yu boğazlamak için uygun bir fırsat olduğuna karar vermişti, Fester Amca ise umursamazca izliyordu.

"Tanrım, çocuklar!" Çılgınlığın içine doğru koşarak bağırdım, çünkü elbette alkolün neden olduğu her ayaklanmanın Sandra Dee şeklinde bir hakeme ihtiyacı vardı.

Eğer bu insanlar benim
İnsanlar.

"Sen kim olduğunu sanıyorsun da benim mülküme giriyorsun?" diye kükrüyordu kardeşim ve sesindeki cinayete meyilli ton beni ona doğru yöneltti. Önce en büyük sorun.

"Gardai yolda," diye bağırdı iki kapı ötedeki Bay Murphy. "Çeltik arabasını getirecekler ve sizi küçük paçavralarınızdan kurtaracaklar."

"Güzel," diye kükredi Hugh, yumrukları hâlâ havada, bahçemizdeki yabancıyla boğuşurken. "Onlara daha fazla araç getirmelerini söyle. Çünkü beni bir tecavüzcüyle aynı vagona bindirirlerse onu öldürürüm!"

Tecavü
zcü
mü?
Olamaz
.
Hayır, hayır, hayır, hayır.

"Hugh!" Sadhbh Allen, Keith'in yedeğinde caddeyi hızla geçerek geldi. "Derhal bırak onu!"

"Hugh, hayır!" Katie yüzünü kapatarak haykırdı.

Keith, Hugh'yu yakalayıp oğlunun üzerinden sürüklediğinde Lizzie, "Ona dokunma," diyerek kardeşimin savunmasına atlamakta gecikmedi. Çok hızlıydı. "Çek o lanet ellerini onun üzerinden!" Bir an bile tereddüt etmeden kendini Gerard'ın üvey babasının üzerine attı, ulaşabildiği her açıkta kalan et parçasını tırmaladı, tırmaladı ve tokatladı. "Bırak onu!"

Mark artık özgürdü ve ayağa kalkmıştı, kardeşime saldırdı ve Lizzie de dahil olmak üzere üçünü de araba yoluna düşürdü.

Mark Lizzie'nin üzerine iner inmez çığlık atmaya başladı ve bu şimdiye kadar duyduğum en kötü, en korkunç, en vahşi sesti.

"Bırak lan onu," diye kükredi Gerard, kızın yardımına koşarken uzun zamandır düşmanı olan adamla bir anlığına ateşkes yaptı.

Gerard'ın kendisine uzattığı eli reddeden Lizzie, elleri ve dizleri üzerinde, titreyerek ve kontrolsüzce ağlayarak adamların altından çıktı.

Shannon dizlerinin üzerine çöküp kollarını arkadaşımıza dolayarak, "Şşşt, Liz," diye teselli etmeye çalıştı. "Şşş, Liz, sadece nefes al, tamam mı? Her şey yolunda. Burada benim yanımdasın."

"Yüce Tanrım." Ceketinin düğmelerini hızla çözen Patrick kızlara doğru ilerledi, önlerinde çömelip ceketini Lizzie'nin titreyen omuzlarına örtene kadar durmadı.

"Ne yaptığını gördün mü?" Hugh kükreyerek dikkatimi Johnny'nin iki tarafın arasında, Mark ve Keith'in bir yanda, kardeşimin de diğer yanda durduğu yere çekti. Gerard ortalıkta görünmezken, eliyle ağzını kapatmış olan Sadhbh kenarda duruyordu.

"Burada ne haltlar dönüyor?" Annem ve babam, tam ben onu aramak üzereyken olay yerine geldiler.

"Tanrı'ya şükürler olsun." Sadhbh annemi gördüğünde gözyaşlarına boğulmak üzereymiş gibi bir ses çıkardı. "Bir şeyler yap, Sinead.

Sen?"

Annem, aklı başında bir kadın olarak, suç ortağı oğluna odaklanmadan önce etrafındaki manzarayı inceledi. "Eve gir, Hugh," diye emretti tartışmaya yer bırakmayan bir ses tonuyla. "Hemen şimdi."

"Ama-"

"Anneni duydun!" Arayan babamdı ve sesi çok kızgın geliyordu.

Hugh hayal kırıklığı içinde elini saçlarının arasında gezdirdi ve bir şey söylemek için ağzını açtı ama sonra akıllıca kapattı.

Göğsü kabararak, Allen ailesine dönüp bakmadan anne babamızın yanından hışımla geçip eve girdi.

Hugh'yu birkaç dakika sonra ürkek bakışlı Katie, ardından da Mam'ın Lizzie'yi odama götürmeleri talimatını verdiği Shannon ve Johnny izledi.

Mam düzeni yeniden sağladığında, misafirlerimiz akıllıca davranarak polis gelmeden içeri dönmüş, sadece ben ve Patrick yetişkinlerle dışarıda kalmıştık.

"Tanrı aşkına ne oldu?" Annem sakin bir ses tonuyla sordu. "Bir dakika önce şakalaşıp gülüşüyorlardı, bir dakika sonra ise birbirlerini parçalıyorlardı." Kaşlarını çatarak ekledi: "Hugh'un melek olmadığını biliyorum ama yumruk yumruğa kavga edecek biri de değil."

Sadhbh elini göğsüne bastırarak, gözyaşları yanaklarından süzülürken, "Bu benim hatam," diye atıldı. "Gerard'ın çok içtiğini söylemek için aradığında, gelip onu kendim almalıydım." Burnunu çekerek ekledi: "Onun yerine Keith'i gönderdim."

"Beni de o gönderdi," diye homurdandı Mark, ağzındaki bir avuç kanı tükürüp patlamış dudağını silerken. "Senden hoşlandığım için şanslısın, Sinead," diye devam etti. "Çünkü suç duyurusunda bulunmak için iyi bir fikrim var."

Babam cevap vermek için ağzını açtı, ama Mam onun koluna sabitleyici bir el koydu ve bu basit dokunuşla ona bu adam için çok iyi olduğunu gösterdi. "I

Bunu takdir ediyorum Mark," dedi Mam, tüm hemşirelerin sahip olduğu o insanüstü iradeyi ve profesyonel nezaketi kullanarak. "Ve seni temin ederim ki bu işten yakasını sıyıramayacak."

Annemin zamanında ahlaki açıdan şüpheli bazı hastaları tedavi ettiğinden ve bunun onu bu gibi senaryolarla başa çıkmaya hazırladığından oldukça emindim. Önünde duran pislik gibi.

Ailem Keith Allen'ı sevmezdi ve özellikle babamın Mark'tan nefret ettiğini biliyordum, ama Sadhbh'i severlerdi ve Gerard'a hayrandılar.

Altı yıl önce her şey cehenneme döndüğünde, annem ve babam ortak bir kararla Joe Gibson'ın ailesinden geriye kalanların yanında durmaya ve onlara destek olmaya karar vermişlerdi. Özellikle de babamın vaftiz çocuğu olan Gerard'ın. Bu kararlarından dolayı Young ailesi tarafından çok eleştirildiler, ancak kararlılıklarını korudular ve Gerard'ın hayatında değişmez bir unsur olarak kaldılar.

Lafı açılmışken... "Gerard nerede?"

Yetişkinlerden hiçbiri bana cevap vermeyince, belli ki yalakalık yapmakla ve ateşkes ilan etmekle meşgullerdi, Patrick'e baktım.

"Daha önce caddeden aşağı indi."

"Öyle mi yaptı?"

Ah krakerler.

"Haydi." Patrick yorgun bir şekilde iç çekerek elini cebine attı ve anahtarlarını aldı. "Ben ayığım. Ben sürerim."

Acıları ve anıları boğmak

GIBSIE

Uyuşmuş bir halde, Biddies Bar'ın salonunun bir köşesinde, el değmemiş bir bira ve içimde kopan bir fırtına ile oturuyordum.

Etrafımda gerçekleşen Cadılar Bayramı şenliklerini görmezden gelerek parmaklarımı masaya vurdum ve bir sonraki hamlemi düşündüm. Kasabaya kadar koşmak şimdiye kadar yaptığım en mantıklı şey değildi ama kendimi kaybetmeden önce oradan çıkmam gerekiyordu. Kuşkusuz pişman olacağım bir şey söylemeden önce. Ağzımdan çıkmakla tehdit eden kelimeler, geri ödemeye katlanabileceğimden daha ağır bir tazminat içeriyordu.

Ama sırlarımın ağırlığını taşımaktan yorulmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Suçlamaların ağırlığını. Gerçek şu ki, birine söylemek istiyordum. Hayır, gerçek şu ki Claire'e söylemek istiyordum. Ama yıllarca mühürlediğim solucan kutusunu açmanın bir yolunu bulamıyordum.

Şimdi nereye gitmem gerekiyordu?

Evde olmadığım kesin ve Biggs'lerin evine gidemezdim. Orada olacağını bildiğim halde.

Böyle ağladığında ondan nefret etmek çok zordu. O sesleri çıkardığında.

Çünkü o sesleri biliyordum.

O sesler kabuslarıma giriyordu.

Sarhoş halimle bile Johnny'nin evine kadar tek parça halinde yürüyemeyeceğimi biliyordum. Anahtarlarımı evde bırakmamış olsaydım, geceyi fırında geçirebilirdim.

"N'aber düğün çiçeği?" diye sordu belli belirsiz tanıdık bir ses. Birkaç dakika sonra, Kedikadın gibi giyinmiş, deri maskeli, düzgün vücutlu bir kadın yanımdaki banka oturdu. "Votka ve jiletle köpük banyosu yapmayı düşünüyor gibi görünüyorsun."

"Belki de öyleyimdir."

Dirseğiyle kolumu dürterek, "Ah, Gibs," dedi. "Eminim işler o kadar da kötü değildir?"

Gibs?

Yani beni tanıyordu.

Sarhoşluk sersemliğimi üzerimden atmak için elimden geleni yaparak kadına baktım.

"Seksi bir Zuko olduğunu söylemeliyim ama senden çok daha seksi bir Batman olurdu."

Tamam, şimdi onu tanıdığıma emindim. Dudakları büyük ve kabarıktı ve birden fazla kez mükemmel O şeklini aldıklarını görmüştüm. "Dee?"

Gülümsemesi derinleşti. "Beni gerçekten tanımadın mı?" "Hayır," diye mırıldandım, başımı sallayarak. "Gerçekten tanımadım."

"Sanırım bu bizim için iyi bir şey, hm?" Yaklaştı ve kucağıma oturdu. "Kimse biz olduğumuzu bilmeyecek."

"Biz mi?" Gözlerimi kırpıştırdım. "Biz diye bir şey yok."

"Göreceğiz," diye mırıldandı. "Peki, neden partide değilsin?" "Parti mi?"

"Evet, Hugh'un partisi." Elini kalçamın üzerine koydu. "Bu gece olacak, değil mi?"

Sosyal hayatım hakkında bu kadar çok şey biliyor olması beni rahatsız etmeliydi. Bunun yerine, kafamdan geçti çünkü bunu ikinci kez düşünemeyecek kadar sarhoştum.

Eli benim hoşuma gitmeyecek kadar kuzeye doğru hareket ettiğinde, protesto etmek için başımı salladım. "Elini onun sikinden çeker misin lütfen?"

"Aleti mi?" Dee şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Senin s i k i n i kastetmiyor musun?" Yakınıma eğilmeden önce beni tamamen avuçladı.

"Elimi çekmemi istiyormuşsun gibi hissetmiyorum."

"Hayır, sikini kastetmiştim," diye açıkladım, elini kasıklarımdan çekip yana kaydırdım, böylece kıçı kucağımda değil, bankın üzerinde duruyordu.

"O mu?"

"Claire," diye mırıldandıktan sonra sikimi işaret ettim. "Ve o umursamaz piçin gururunu okşama çünkü bir yarasa kadar kör ve kimin elinin ona dokunduğunu göremiyor." "Ama o görebiliyor" demeden önce bir elimi göğsüme vurdum.

"Yani, bu kadar mı?" Sesi bir anda flörtözden suçlayıcıya dönüştü. "Sadece hayır mı diyorsun?"

"Evet Dee, ben de tam olarak bunu söylüyorum." Bira bardağıma uzanarak ona doğru uzattım. "Ama işte zahmetlerin için bir bira."

"Gerard!" Claire sabahın erken saatlerinde, yatak odasının zeminine yayılmış birkaç uyuyan bedene takılıp düştükten sonra yatağına yığıldığımda fısıldadı. "Dönmüşsün."

"Döndüm," diye onayladım, tişörtümü çıkarıp yatağın kenarına fırlattım.

"Nereye gittin?"

"Yürüyüşe."

"Nerede?" diye sordu, doğrulup otururken. "Patrick ve ben her yerde seni aradık."

"Şimdi döndüm."

"Ama nereye gittin?"

"Biddies."

"İyi misin?"

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım," diye mırıldandım, pantolonumu çıkarmaya çalışırken. "Kahretsin, bunlar başka bir deri tabakası gibi."

"Gerard." Sesi acı doluydu. "Gerçekten endişelendim."

Lanet olsun.

Deri pantolonumu tekmeleyerek yüzümü ona döndüm. "Özür dilerim, Claire-Bear." Elimi uzatıp yüzündeki bir tutam bukleyi ittim. "Bunu yapmak istememiştim."

"Sorun yok." Elimi iki elinin arasına aldı ve göğsüne bastırdı. "Sadece bunu bir daha yapma?"

Yavaşça başımı salladım. "Yapmayacağım."

"Güzel." Dizlerinin üzerine tüneyerek titrek bir nefes verdi ve bana doğru sarktı. "Çünkü gerçekten kalbimin bunu kaldırabileceğini sanmıyorum."

"Evet." Alnı alnıma değdiği anda kalbim göğsümde öyle sert ve şiddetli çarpmaya başladı ki gerçekten patlayabileceğini düşündüm. "O hissi bilirim."

"Claire."

"Hm?"

"Bana bak."

Bunu yaptığında, kahverengi gözlerinin bende uyandırdığı duygular karşısında gafil avlandığımı hissettim. "Merhaba."

"Merhaba." Uzanıp başparmağımı alt dudağının üzerinde gezdirdikten sonra ağzımla değiştirdim.

Dudakları yumuşak, sıcak, hoştu ve içimde derinlerde bir şeyleri yatıştırdı. Hiçbir zamanın ya da terapinin düzeltemeyeceği ya da ulaşamayacağı bir şeyi.

Sırt üstü dönerek beni yanına aldı, tırnakları pazularımı kaplayan deriye batıyordu, ben de içimde vermek istediğim her şeyle onu öptüm.

"Seni istiyorum," diye dudaklarıma doğru nefes alırken, bacaklarının aralarına yerleşmem için açılmasına izin verdi. "Her şeyini."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bedenini bedenimin içinde istiyorum."

Oh Tanrım.

Hayatımda ilk kez ben de bunu istiyordum ve bu bilgi beni dehşete düşürüyordu. "Bu gece olmaz," demek için kendimi zorladım, dudaklarım çenesinin kıvrımına doğru hareket etti.

"Lütfen," diye ısrar etti, vücudunu benimkine doğru sallayarak. "Lütfen, Gerard."

"Bu gece olmaz," diye yırtık bir sesle tekrarladım. "En azından bu gece değil."

"Hayır mı?"

Başımı salladım.

"Hayır." "Oh."

Sesi o kadar üzgün geliyordu ki kendimi ciddi ciddi akıl sağlığımı düşünürken buldum. "Seni hâlâ iyi hissettirebilirim." Vücudunu yavaşça öptüm, başım bacaklarının arasına gelene kadar durmadım. "Eğer istediğin buysa?"

"Kesinlikle." Yastıkların üzerine uzanmadan önce hevesle başını salladı. "İstediğim kesinlikle bu Gerard Gibson."

Tommen'e Geri Dön

CLAIRE

Pazartesi günü okul açıldığı zaman, hislerime o kadar dalmıştım ki beni kurtaracak bir şey olmadığını düşünüyordum. Mutlu, harikulade, destansı, o ilk aşk duygusu beni öyle bir sarmıştı ki, gerçekten havada süzülüyormuşum gibi hissediyordum.

Elbette, Hugh'nun partisi Cumartesi gecesi patlak vermiş ve herkes büyük bir kavgaya tutuşmuştu ama dün sabah Gerard'ın kollarında uyanmıştım ve tüm günü birlikte geçirmiştik. Bu zamanın büyük bir bölümünün partiden sonra temizlik yaparak ve annelerimizden azar işiterek geçmiş olması umurumda değildi. Tüm bu süre boyunca yanımda olmuştu ve tek istediğim de buydu.

Yine de masanın diğer tarafında, ağabeyimle ilgili bir şeylerin ters gittiğini hissediyordum. Katie'nin eli yemek masasının üstünde ağabeyimin eliyle sarmaş dolaştı ama o Patrick ve Gerard'ın söylediği bir şeye kıkırdarken, ağabeyim masaya yüzüstü düşecekmiş gibi görünüyordu.

Hugh dirseğini masaya dayayarak öne doğru eğildi ve el değmemiş öğle yemeğine baktı.

Bunun Mark'la kavga ettiği için azarlanmakla bir ilgisi olamayacağını biliyordum, çünkü dün gayet iyiydi. Ruh halindeki bu ani düşüş hem yeni hem de endişe vericiydi.

"Kötü haber mi aldın?" Masanın öbür ucuna uzanıp kolunu çekiştirerek sordum.

"Ha?" Gözlerini kırpıştırarak bana baktı, iri gözlü ve şaşkındı. "Ne?"

Gözleri kan çanağına dönmüştü ve normalden daha soluk olan yüzünün altında koyu halkalar vardı.

Ah krakerler.

Bir şeyler gerçekten yanlıştı.

"Sarah Teyze mi? Annem sana mesaj mı attı?" Panik içimi kemiriyordu. Annemiz bugün teyzemizi üç aylık kontrolüne götürüyordu; teyzemiz meme kanserinden kurtulmuştu. Birden içimi en kötü hisler kemirmeye başladı. "Hastanede kötü haber mi aldı?"

"Sarah harika," diye mırıldandı, başını ellerinin arasına alarak yemek masasının üzerine yığılma pozisyonuna devam etti. "Annem çoktan mesaj attı - hala temiz."

İçimi bir rahatlama kapladı. "O zaman sorun ne?"

"Bütün gün böyleydi," diye açıkladı Katie endişeli bir ses tonuyla ve dikkatini tekrar kardeşime yöneltti.

"Ben harikayım," dedi Hugh sessizce. "Sadece yorgunum."

"Emin misin?" Serbest eliyle uzanarak elinin tersini Hugh'un alnına bastırdı. "Tanrım, Hugh, ateşin yükseliyor."

"Hasta mısın, delikanlı?" Arayan, dikkatini arkadaşına çevirmiş olan Johnny'ydi.

"Tanrım, öyle, Kaptan," diye ekledi Gerard, oturduğu yerden kalkıp kardeşimin gömleğinin yakasından tuttu ve onu masaya doğru çekti. "Cayır cayır yanıyor."

"Ofise gitmelisin," diye ekledi Patrick, artık tüm gözler Hugh'un üzerindeydi. "Etrafta kötü bir doz dolaşıyor."

"İyi olduğunu söyledi," diye mırıldandı Lizzie yanımdaki tüneğinden. "O zaman bırak."

"Seni eve bırakabilirim." Sandalyesini geriye iten Johnny ayağa kalktı ve anahtarlarına uzandı. "Dönmek için gelmek ister misin, Shan?"

"Ben iyiyim çocuklar," diye ısırdı ağabeyim, boynundaki kravatı çekiştirip koltuğuna geri yerleşirken artık sert ve hızlı nefes alıyordu. "Sadece yorgunum."

Katie ona küçük bir çocukmuş gibi yaltaklanarak, "Belli ki değilsin," diye itti.

"Haklısın." Gördüğü ilgiden memnun olmadığı her halinden belli olan Hugh uzandı ve kadının elini nazikçe çekti

masadan kalkmadan önce yüzünü sildi. "Eve gitmem gerekiyor." Johnny'ye dönerek ekledi: "Araba bende Kaptan, kendim giderim ama teşekkürler."

"Emin misin, delikanlı?"

"Evet, sadece uzanmam gerekiyor."

"Seninle gelmemi ister misin?" Katie onun peşinden gitmek için hareket ederek sordu.

"Hayır, muhtemelen benden uzak durmalısın," diye mırıldandı Hugh, gözleriyle buluşmayan yarım yamalak bir gülümseme sunarak. "Bulaşıcı olabilirim." Hugh aceleyle yemekhaneden çıktığında Katie yine de onun peşinden koşmayı tercih etti.

"Ne büyük bir bebek," diye ekledi Gerard. "Tanrım, durumu sağmak hakkında konuş. Herkes onun için endişeleniyor." "Neden dünyaya bir iyilik yapıp sesini kesmiyorsun? Thor," diye tükürdü Lizzie, dönüp ona ters ters bakarak. "Yemin ederim yarın dünyanın sonu gelse, sen hâlâ ortalıkta dolaşan bir hamamböceği olurdun."

Gerard onu uyarmak için elini kaldırarak, "Sakın bana bulaşma, cadı," diye uyardı. "İkimiz de bir anlaşmaya varmıştık, unuttun mu?" Bu doğruydu. Johnny bu sabah ortak salonda kuralları belirlemişti. Kurallar her ikisi için de çok açıktı. "Eğer medeni olamıyorsak, sessiz kalacağız. O yüzden sessiz kalın."

"Hadi çocuklar," diye iç geçirdi Shannon. "Bunu bugün yapmayalım, olur mu?"

"Ne yapmak?" Lizzie karşılık verdi. "Onun varlığından rahatsız ol, çünkü üzgünüm Shan, ama yapamam. Yerin üstünde nefes alıyor olması bile beni kötü bir ruh haline sokmaya yetiyor."

"Siktir git," diye homurdandı Gerard, sandalyesini geriye itip ayağa kalkarken.

"Sorun ne Thor?" Lizzie alay etti. "Her zaman geri dönüşlerle dolusun."

"Güven bana Liz, geri dönüşümü istemezsin," diye ısırdı, yemekhaneden çıkmadan önce.

"Bunu yapmak zorunda mıydın?" Başımı ellerimin arasına alarak sordum. "Güzel bir sabah geçiriyordun." Bu doğruydu. Lizzie bu sabah okula geldiğinde adımlarında şaşırtıcı bir canlılık vardı.

"Evet," diye tüm kalbiyle onayladı. "Ta ki o ortaya çıkana kadar." "Lizzie," diye uyardım, "bu konuyu kapatmalısın."

Kollarını göğsünde kavuşturmak için arkasına yaslanarak, "Yapacağım," diye bana güvence verdi. "Ben öldüğüm zaman."

Johnny ayağa kalkarak, "Evet, bu saçmalığı dinlemiyorum," dedi. "Sonra görüşürüz, Shan," diye ekledi ve arkadaşının yanına gitmeden önce başının tepesine destansı bir saç öpücüğü daha bıraktı.

"Neden gittiğini biliyorsun, değil mi?" Tersledim. "Çünkü eğer gitmeseydi, seninle olan ilişkisini kaybedecekti."

"Kaptan Fantastik'in ne düşündüğünü umursadığımı mı sanıyorsun?"

Shannon sakince, "Johnny'nin ne düşündüğünü önemsiyorum," dedi. "Sen de benim ne düşündüğümü önemsiyorsun, o yüzden karşılık vermeden önce bir an için bunu kabullen Liz."

Beni şaşırtarak, tam da bunu yaptı.

"Cehennem gibi bir partiydi, ha?" Suyu bir kez daha sakinleştirmeye çalıştım. "Komşular Gardaí'yi aramadıkları için gerçekten şanslıyız."

"Yazık onlara-" Kısa kesen Lizzie elmasını sakince masaya bıraktı. "Biliyor musun?" Sandalyesini geriye itti ve ayağa kalktı. "Sanırım biraz temiz hava alacağım."

"Güzel," diye övdü Shannon, arkasından aceleyle koşarak. "Temiz hava da işe yarıyor."

"Bu çeteye neler oluyor?" Yemek masasında sadece Patrick'le yalnız kaldığımda haykırdım. "Yemin ederim herkes gün geçtikçe daha da tuhaflaşıyor."

"Dürüst olmak gerekirse, artık kim bilebilir ki?" Patrick omuzlarını silkerek sandviçinin içinde bulunduğu folyoyu açtı ve kabuğundan küçük bir ısırık almadan önce tüm dolguyu boşaltmaya başladı.

"Sandviçini beğenmedin mi?" İlgimi çekerek sordum.

"Ben et yemem," diye sessiz bir cevap verdi.

"Bilmiyor musun?" Gözlerim büyüdü. "Ne zamandan beri?"

"Beş yaşındayken babamın siyah puding yapmasına yardım etmek zorunda kaldığımdan beri," diye yanıtladı yüzünü buruşturarak. "İnanın bana, iç ayrıntılarını bilmek istemeyeceğiniz bir süreç bu."

"Ew."

"Hm," diye kabul etti, plastik bir çatal kullanarak tereyağı da dahil olmak üzere ekmeğindeki her şeyi kaydırdı. "Bir çiftçinin oğlunun normal tepkisi değil, sizi temin ederim." Folyo üzerinde kalan dolguyu işaret etmeden önce tekrar yüzünü buruşturdu. "Bu yüzden annem beni normal kurallara uydurmak için ısrarla çabaladı."

"Kim normal olmak ister ki zaten?" Ona en sıcak gülümsememi sunarak teklif ettim. "Ayrıca, epikliğin yan etkisinin tuhaflık olduğunu çok iyi biliyorum."

Kara bir kaşını kaldırdı. "Bu cümlenin harika olduğunu düşünmüştüm."

"Meh," diye reddettim, Fanta kutumu açtım ve ona doğru ittim. "Yudumlar mısın?"

"Yok, ben iyiyim Bebek Biggs," diye kıkırdadı başını sallayarak. "Ee, bu büyük romantizm nasıl gidiyor?"

Yüzüm alev alev yanıyordu. "Gerard mı söyledi?"

"Gerek yoktu," diye cevap verdi Patrick. "Davranışlarının ve dürtülerini kontrol edememesinin aksine, onun için sadece sen varsın."

Kalbim onun sözleriyle ısındı. "Gerçekten mi?" "Gerçekten."

"Hey, teşekkürler, Patrick." "Ne için?"

"Açıklık." "Her zaman."

"Büyük aşklardan bahsediyorum." Kaşlarımı sallayarak yaklaştım. "Okulda senin hakkında ilginç bir dedikodu duydum."

Kaşları havaya kalktı. "Yaptın, ha?"

"Uh-huh." Sırıttım. "Görünüşe göre Aoife'ın arkadaşlarından biriyle yatıp kalkıyormuşsun."

"Öyle mi?"

"Evet."

"Hm." Ne onayladı ne de reddetti, sandviçinden bir parça daha ekmek kopardı ve ağzına attı.

Vay canına, ondan harika bir kart oyuncusu olurdu.

"Tabii ki, uzun hayran listenden başka bir kızı sıraya koymadıysan."

Şimdi kaşlarını kaldırdı.

"Patrick, hadi ama," diye güldüm. "Şaşırmış gibi bakma.
Sen tam bir bebeksin."

Bir alaycı kaş kaldırma daha.

"Altıncı sınıftaki kızların çoğu senin için yanıp tutuşuyor." "Uh-huh."

"Kızların senin için tuvaletlerde kavga etmeleri umurunda değil mi?"

"Dramaya katılmakla hiç ilgilenmiyorum Claire. Eğer bu benim yalnız ya da soğuk olduğum anlamına geliyorsa, o zaman bu etiketi seve seve taşırım. Benim hakkımda istediklerini düşünebilirler. Ben zorlanmıyorum."

"Vay canına," diye düşündüm. "Kendine bu kadar güvenmek nasıl bir duygu?"

"Neden aynaya bakıp sana bakan kıza sormuyorsun?" diye sırıtarak karşılık verdi. "Çünkü oturduğum yerden onun değerini sıkı sıkıya tutuyor."

"Hm." Ona gülümsedim, bu sohbetten ve onun dünya hakkındaki görüşlerini dinlemekten büyük keyif alıyordum. "Kelimelerle aran iyi," diye teklif ettim. "Onları kullandığın zaman."

"Onları kullanıyorum," diye yanıtladı. "Herkes dinlemiyor."

"Ooh, derin... Tamam, çiş molası!" Sandalyemi geriye iterek ayağa fırladım ve kapıya doğru ilerledim. "Hemen döneceğim."

"Acele etme," diye arkamdan güldü. "Ve çok fazla bilgi."

Kendi kendime gülümseyerek koridorda kızlar tuvaletine doğru ilerledim ve durup seslendim

oda," diye sesleniyorum, yolumun üzerindeki merdiven boşluğunda birbirlerinin suratlarını yiyen gülünç derecede çekici çifte.

"Sen kendi işine bak," diye karşılık verdi Aoife, Joey'nin elini bırakma zahmetine girmeden. "Sen de öyle, Damızlık."

Ah... Umarım ek binada prezervatifleri vardır.

Banyo kapısını içeri doğru iterek içeri girdim ve sonra, iyi bir yankıya bayıldığım için, ayakkabılarımın topuklarının fayanslarda çıkardığı tıkırtılı sesin tadını çıkararak yerde hafifçe dans ettim.

"Selam kızlar," diyerek sınıf arkadaşlarım Helen ve Shelley'e el salladım ve işimi halletmek üzere bölmelerden birine girdim.

Birkaç dakika sonra yeniden göründüğümde ikisi de hâlâ oradaydı ve ellerinde kameralı telefonlarından biriyle lavabolara yaslanmışlardı.

"Ne var ne yok?" Ellerimi yıkamak için lavabolarda onlara katılırken sordum.

"Ona sormak ister misin?"

"Aman Tanrım, hayır! Ona sormayacağım."

"Birimizin sorması gerek."

"N'aber kızlar?" Gülümsedim. "Bana ne soracaksınız?"

Helen'in arkasına geçen Shelley onu öne doğru itti ve "Helen Gibsie'yle aranızda geçenlerin doğru olup olmadığını bilmek istiyor" dedi.

"Peki ya biz?"

"Onunla birlikte misin?"

İçimi bir heyecan kapladı çünkü bu soruya nihayet cevap verebilmek için on altı uzun yıl beklemiştim. "Evet." Işıl ışıl parlayarak göğsümü sıktım ve bayılmış numarası yaptım. "Kesinlikle onunla birlikteyim."

Birinci sınıftan beri sınıf arkadaşlarımın akranları için heyecanlanmalarını beklediğim gibi heyecanlanmak yerine, birbirlerine geniş gözlerle baktılar.

"Neden?" Anında şüphelenerek kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Siz ne duydunuz?"

Shelley endişeyle, "Duyduklarımız değil," diye cevap verdi. "Önemli olan ne gördüğümüz."

"Testere mi?" Boş boş baktım. "Seni takip etmiyorum." "Göster ona Helen."

"Bana neyi göstereceksin?" Tam yüzüme bir kameralı telefon dayandığı sırada talep ettim. "Nedir bu?" Dikkatim onların arasında gidip gelirken tersledim. "Neye bakıyorum ben..." Telefonun ekranına baktığımda sözlerim kesildi ve nefesim boğazımda düğümlendi.

Görüntü grenliydi ama Gerard'ın Biddies Bar'ın köşesinde, Kedi Kadın kılığına girmiş bir kızla uygunsuz bir pozisyonda oturduğunu gösterecek kadar netti.

Kalbim göğsümde üç saniye boyunca durduktan sonra büyük bir hışımla tekrar canlandı. "Bunu nereden buldun?"

"Onu aldık," diye itiraf etti Shelley. "Ne zaman?"

"Cadılar Bayramı gecesi."

Oh

Tanrım.

Oh

Tanrım.

Acı.

Beni ele geçiriyordu.

Helen aceleyle, "Tamamen masum olabilir," dedi. "Yani, neredeyse kapanış saatiydi ve biz sadece birkaç içki içmek için Biddies'e uğradık, ama o içeri girdi ve tek başına köşeye oturdu."

"İşte o zaman ortaya çıktı."

"Belli ki ondan daha çok ona ilgi duyuyordu."

"Ama biz ayrıldığımızda hala birlikteydiler."

Mezarlık ziyaretleri

GIBSIE

Kollarımı gevşekçe dizlerime dolayarak, üzerinde büyük ve kalın harflerle **GIBSON** yazan mezar taşının karşısına oturdum.

Nemli çimler okul pantolonumun içine sızıyordu ve hafif bir yağmur çiselemeye başlamıştı ama kılımı bile kıpırdatmadım. Onun yerine, elimde mektubu, kolumda kalbim, mezar taşlarına bakmaya devam ettim.

"Baba, eğer dinliyorsan, yardımın gerçekten işime yarayabilir," dedim, rüzgârın bir şekilde mesajımı evrende en çok ulaşmam gereken kişiye ulaştırmasını umarak. Tabii eğer şu anda var olduğu yer orasıysa. Bundan kim emin olabilirdi ki?

"Beth, bu erkek muhabbeti, o yüzden kulaklarını kapat," diye uyardım, bir yandan da otları koparıyordum. "Sonunda Claire'i öptüm. O da beni öptü, yani sanırım bu, Mam ve Sinead'la birlikte olmamız konusunda sürekli dalga geçen sen ve Pete'e şaka yapıldığı anlamına geliyor." Bu anıya üzülerek gülümsedim. "Çünkü onunla birlikte olmak istiyorum baba." İçimi çektim. "Onu gerçekten seviyorum baba ve bunu ona söylemek istiyorum ama benden uzaklaşmasından çok korkuyorum." Utanç içinde başımı öne eğdim. "Sanki içten içe yanlış yapıyormuşum gibi hissediyorum." İçimi bir ürperti kapladı. "Sanki enfeksiyon kapmışım gibi."

Babamla bir kez daha konuşmak için beni nehre götürebilecek bir çizgi film babunum olmasını dileyerek duygularımı geri çektim ve yanağımdan bir damla gözyaşı sildim. "Artık bu şekilde yaşamak istemiyorum baba."

Çünkü ben bir enkazdım.

Bedenimi, kalbimi ya da zihnimi uyumlu hale getiremiyor ve birlikte çalıştıramıyordum. İçimdeki en baskın üç parça birbiriyle savaş halindeydi ve hepsi de beni üç farklı yöne çekiyordu.

Yine de, hangi yoldan gidersem gideyim, sürücü koltuğunda ister bedenim, ister kalbim, ister zihnim olsun, kendimi hep onun kapısında buldum.

Bunun bir anlamı olmalı. Bir işaret olmalı.

"İyi olacak mıyım baba?" Avucumu mezarını örten taşların üzerine koyarak sordum. "Bunu hiç atlatabilecek miyim?"

"Özür dilerim, bölmek istememiştim," diye bir erkek sesi geldi arkamdan ve boynumu geriye doğru çevirdiğimde elinde bir buket çiçekle Darren Lynch'i gördüm.

"Aww." Mektubumu tekrar cebime soktum ve bayılmış gibi yaptım. "Papatyaların en sevdiğim çiçekler olduğunu nereden bildin?"

"Her zaman esprili."

"Yeterince uzun süre ölü kalacağız," diye cevap verdim, etrafımızı işaret ederek. "Hâlâ yer üstündeyken şakalar yapalım bari."

Darren isteksiz bir gülümsemeyle, "Bu da bir bakış açısı," diye kabul etti.

"Peki, benim bölgemde ne işin var Darren Lynch," diye düşündüm, ayağa kalkarken. "Annen mezarlığın diğer tarafında gömülü."

"Aslında bunları Caoimhe Young'a götürüyordum," diye açıkladı elindeki buketi sallayarak. "Annemi ziyarete gittiğimde ona hep bir demet götürürüm." "O senin bakıcındı, değil mi?" diye eklemeden önce kısa bir süre beni inceledi.

"Yani?" Omuz silktim. "Herkesin bebek bakıcısıydı."

"Onu ziyaret etmek için benimle gelmek ister misin?"

Gözlerimi kısmıştım. "Neden?"

"Çünkü saat daha öğleden sonra iki buçuk ve siz bir mezarlıkta oturuyorsunuz. Bu da iki şeyden biri demek. Ya bir hevesle okuldan kaçtın ve nereye gideceğini düşünmedin ya da mezarlıklara karşı garip ve hastalıklı bir hayranlığın var." Omuz silkti. "Her iki durumda da, belli ki boş vaktin var, neden olmasın?"

Beni orada yakaladı.

"İkinci şey olsaydı kulağa çok daha iyi gelirdi," demeye karar verdim, onun yanına geçerken. "Ama annemin evde olduğunu unutmuşum."

"Çaylak hatası," diye kıkırdadı.

"Hayatında bir gün bile okula gitmeyen adam söylüyor bunu," diye gülerek karşılık verdim. "İyi bir otoriteden aldığım bilgiye göre, gençlik günlerinde oldukça zeki biriymişsin, Darren Lynch."

"Hm," diye düşündü ve sonra birkaç mezar taşı yukarıda durdu. "Bu onunki."

Bakmak istemedim ama kendimi ailemin arsasındakine benzer kalın yazı tipiyle yazılmış **YOUNG** ismini okumaya zorladım.

Endişe içimde zonkluyor, beni baygın hissettiriyordu çünkü buraya gelmemeliydim. Kaçmak, saklanmak, bir sürüngen gibi derimi yüzmek ve hayatımın en kötü gününün kanıtlarından kaçmak istedim.

Çünkü benim en kötü günüm onun son günüydü.

"İyi bir arkadaştı," dedi Darren çiçekleri Caoimhe'nin mezarına koyarken. "O her yönüyle iyi bir insandı, nokta."

"Evet."

"Aynı fikirde değil misin?"

Darren rezervasyonumu fark edince bir an paniğe kapıldım. "Ben öyle bir şey demedim."

"Bu senin ne söylediğinle ilgili değil," diye cevap verdi. "Söylemediğin şeylerle ilgili."

Bir an nefesimi tuttum ve bilip bilmediğini merak ettim. Ama "Ölüm şekli sevdiği insanları incitti ama o anda acısının ötesinde bir yol göremedi" dediğinde.

"Yani ona inanıyor musun?" Dilimi alt dudağımın üzerinde gezdirdim, gergin hissediyordum. "Bunu ona onun yaptığına inanıyor musun?"

"Bir şey olduğuna inanıyorum," diye yanıtladı dikkatle. "Ve o şeyden onun sorumlu olduğuna inanıyorum."

"Senin başına geldiğinde atlatmıştın," diye ağzımdan kaçırdım, titremelerimi gizlemek için ellerimi iki yanımda yumruk yaptım. "Eğer zamanda geriye gidebilseydin ve Caoimhe burada karşında dursaydı, ona ne söylerdin? Ona ne tavsiye ederdin?"

"Caoimhe burada olsaydı, ona başına gelenlerin onu tanımlamadığını söylerdim." Darren gözlerimin içine bakarak şöyle dedi: "Onu tanımlıyor. Hikayedeki canavar o. Utanç onun kapısının eşiğinde." Uzandı ve çenesini okşadıktan sonra, "Ve ben de ona ifşa etmek için asla geç olmadığını söylerdim," dedi. Gözleri samimiyetle yanıyordu. "Asla."

"Kadın onu yargılamak için burada kalsaydı bile hapis cezası almazdı," diye fısıldadığımı duydum. "Herkes ona inandı."

"Ona inanmadım."

"Hayır mı?"

Darren ellerini ceketinin ceplerine sokarak, "Hayır," diye cevap verdi. "Ve kişisel deneyimlerime dayanarak söyleyebilirim ki, böyle bir sırla yaşamak ruhunuzu kemiriyorsa, bunu açıklamak ve insanların size inanmamasından çok daha kötü bir kaderdir." "Doğru insanlar dinleyecek ve inanacaklardır" diye eklemeden önce derin bir iç çekti.

"Artık onun yaşındayım Darren," diye boğuk bir ses çıkardım. "Ona bunu yaptığında neredeyse onunla aynı yaştayım ve yaptıklarımdan ben sorumluyum. Doğru ile yanlış arasındaki farkı biliyorum ve bunu kimseye yapmazdım, o neden yapsın ki?"

"Çünkü o kötü biri, Gibs," dedi nazikçe. "Bazı insanlar sadece kötüdür."

"O evde sana ne oldu?" diye sordum. "Sence bunun senin dönüşmenle bir ilgisi var mı-"

"Eşcinsel olamazsın ya da eşcinsel olmaya karar veremezsin Gibsie. Sen gey olarak doğarsın," diyerek sözümü kesti Darren, belli ki zihnimi okuyabilecek bir psişik yeteneğe sahipti. "Başka bir erkek tarafından tecavüze uğramak cinsel tercihimde belirleyici bir faktör değildi, cinsel yönelimim üzerinde de herhangi bir etkisi olmadı, çünkü ben bu şekilde doğdum."

"Oh."

"Ancak fiziksel olarak geri çekilmenize ve bir partnerle yakınlaştığınız durumlardan geri çekilmenize neden olabilir."

"Kadınlar bile mi?"

"Travma cinsiyet tanımaz," diye açıkladı sakince. "Bu içgüdüsel bir şey."

"Aklının bir köşesinde gibi mi?"

"Kesinlikle," diye kabul etti. "Bu, bilinçaltınızın, tehlikede olmasanız bile vücudunuzu tehlikeye karşı uyarma yoludur."

"Tamam." Yavaşça başımı salladım, bana söylediği her kelimeyi içime çekiyordum. "Bildiğim iyi oldu."

"Size telefon numaramı verebilir miyim?"

Ona boş boş baktım. "Delikanlı, gururum okşandı ama ben kuku severim."

Darren sırıttı. "Sadece numaramı al," dedi ve ceketinin cebinden bir kartvizit çıkardı. "Hazır olduğunuzda o numarayı arayın."

"Bekle!" Arkasından seslendim ama o çoktan uzaklaşmıştı. "Ne için hazır olduğumda?"

Cevap vermedi.

Nasıl yapabildin?

CLAIRE

"Kes şunu, Cherub." Yastığıma gömülüp ağlarken, saçlarımı karıştıran pençeyi görmezden gelmeye çalıştım. "Lütfen, burada huzur içinde yuvarlanmaya çalışıyorum." Hayır. Buklelerimin peşinde acımasızca koşuyordu. "Gıcırdayan faren yerde." Hıçkıra hıçkıra ağladım. "Saçımla oynayacağına git onunla oyna."

Cherub gıcırdayan faresiyle oynamaya gitmedi ama yatak odamın kapısı içeri doğru fırladığında yatağımdan atladı. "Sana bir şey söylemem gerekiyor," dedi Gerard gergin bir ses tonuyla, elinde bir zarfla odama girerken. "Aslında sana bir şey göstermem gerekiyor..."

"Zahmet etme," diye boğuldum, yüzümü tekrar yastığıma gömdüm. "Ben zaten duydum ve gördüm."

"Ne?"

Dayanamadım.

Gerçekten yapamadım.

Boğazımdan bir hıçkırık

koptu. "Claire?"

Ardından bir tane daha ve sonra bir tane

daha. "Tanrım, ağlıyor musun?"

Yatağıma oturup saçlarımı yüzümden çektiğinde kalbim yeniden milyonlarca parçaya bölündü.

"Bebeğim, sorun ne?"

"Bunu nasıl yaparsın, Gerard!" Boğulurcasına ağladım, o kadar çok ağladım ki göğsüm şiddetle kabardı. "Nasıl yapabildin?"

"Sorunun ne olduğunu bilseydim sana cevap verirdim," diye yanıtladı, panikle karışık bir ses tonuyla. "Ne oldu?"

"Sen oldun, Gerard." Ona sırtımı dönerek yan döndüm ve yastığımı göğsüme bastırdım. "Sen ha- oldun."

"Tamam, benimle konuşman gerek," diye yarı rica yarı ikna ederek kolumu şefkatle okşadı. "Çünkü burada neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, tatlım."

Kendimi bitkin ve cansız hissederken, bir şekilde yastığımın altına uzanıp telefonumu alacak gücü kendimde buldum. "Helen'dan gelen mesajımı kontrol et."

Telefonumu alarak hızla kilidini açtı ve ona verdiğim görev üzerinde çalışmaya başladı. Fotoğrafı gördüğü anda anladım çünkü vücudunun yanımda gerildiğini hissettim.

"Lütfen göründüğü gibi olmadığını söyleme," diye hıçkırıklara boğuldum. "Çünkü kucağında oturuyor ve elini pipine koymuş. Sonrasında benim yatağıma girme cüretini gösterdin."

"Claire, göründüğü gibi değil." Sesi acı dolu bir aciliyetle doluydu. "Yemin ederim öyle değil."

"Sana söyleme demiştim."

"Söylemeden edemem Claire, çünkü gerçek bu," diye karşı çıkmaya çalıştı. "Yemin ederim, tamam mı?" Kendimi oturur pozisyona çekerek odamda volta atmasını izledim. "Bana inanmak zorundasın."

"Sana inanmıyorum!" Kısık sesle haykırdım.

Gerard sanki sözlerim ona fiziksel olarak çarpmış gibi geri çekildi. "Bana inanmak zorundasın," diye boğuk bir sesle konuştu. "Sen, Claire. Bana inanmak zorundasın."

Acı dolu bir hıçkırık daha çıkardım ve ellerimle yüzümü kapattım.

"Hayır, hayır, hayır, bunu yapma." Aramızdaki mesafeyi kapatarak yatağımın yanında yere diz çöktü ve ellerimi ellerinin arasına aldı. "Bunu ben yapmadım Claire, tamam mı?" Bir eliyle uzanıp gözyaşlarımı sildi ama gözyaşlarım akmaya devam etti. "Ona dokunmadım."

"Sana inanmak istiyorum."

"O zaman inan bana," diye yalvardı gözyaşlarımı silerken. "Çünkü ben bunu sana asla yapmam."

"Yemin mi ediyorsun?" Umutsuzca nefes alış verişimi kontrol altına almaya çalışarak bir elimi göğsüme bastırdım ve içimde yükselen histeriyi yatıştırmaya çalıştım. "Onunla hiç birlikte olmadığına söz veriyor musun?"

Hevesle başını sallayarak konuşmak için ağzını açtı ama sonra tereddüt etti. "O gece onunla birlikte olmadığıma dair size söz verebilirim," dedi sonunda.

Kalbim bir kez daha paramparça oldu. "Kim o?"

Başını eğdi ama cevap vermedi.

"O kim, Gerard?" Burnumu çektim. "Kedi Kadın! Kim o?"

Sessizlik.

"Seni aldatmadım."

"Kim o?"

"Claire, bir şey demek istemedim, söz
veriyorum." "O kim, Gerard!"

"Sana
söyleyemem."

"Neden
söyleyemezsin?"

"Çünkü yapamam, tamam mı?"

"Bana onun adını söylemeyi reddediyorsan, belli ki senin için bir şey ifade ediyor."

"O benim için hiçbir şey ifade etmiyor, tamam mı Claire? Tamam mı? Hiçbir şey. Benim için bir anlamı olan tek kız sensin."

"O zaman neden yaptın?" Yalvardım. "Neden başka kızlarla birlikte oluyorsun?"

"Yapmadım."

"Geçmişte yaptın."

"Bilmiyorum." Acı dolu bir inilti çıkardı ve başını öne eğdi. "Neyim var bilmiyorum."

"Bu böyle devam
edemez." "Ne devam
edemez?"

"Biz."

"Biz mi?" Gözleri panikten çılgına dönmüştü. "Ne demek devam edemeyiz?"

"Bunu daha fazla yapamam."

"Claire, dur. Lütfen. Ona bir daha bakmayacağım. Yemin ederim." Aramızdaki boşluğu kapattı ve beni kucaklamak için kendine çekmeye çalıştı. Direndim çünkü eğer yapmazsam bunun benim sonum olacağını biliyordum. Kendimi bu çocuğa her geçen gün daha da kaptırıyordum ve eğer artık ortalıkta kocaman kırmızı bayraklar uçuşurken frene basmazsam, o zaman mahvolurdum. Çünkü aşk tehlikeliydi. Vahşiydi. İnsan kalbini umursamazdı ve ben kendimi ondan korumaya kararlıydım. "Lütfen bunu yapma. Sen benim en iyi arkadaşımsın. Sana ihtiyacım var."

"Artık senin yedeğin olmayacağım."

"Sen hiçbir zaman benim yedeğim olmadın."

"Evet, oldum ve bununla işim bitti!"

"Claire."

"Sadece git, Gerard!"

"Çok üzgünüm."

"Üzülme. Ucuz atlattın." "Liz!"

"Ne? Bu doğru. O yaptı."

O akşam beni neşelendirmek için geldiklerinde Shannon bir elini buklelerimin üzerinde gezdirerek, "Her şey yoluna girecek Claire," diye beni teselli etti. Shannon beni neşelendirmek için geldi. Lizzie ise sana söylemiştim nutkunu çekmek için geldi. "İkiniz bir yolunu bulursunuz."

Lizzie masamdaki sandalyeye yaslanarak, "Umarım yapmazlar," diye homurdandı. "O bir köpek."

"Liz!"

"Ne?" Özür dilemeden omuz silkti. "Bu doğru."

"Hey, Hugh nasıl?" Shannon o zaman sordu. "Daha iyi hissediyor mu?"

"Bütün gün odasına kapandı." "Sorunun ne olduğunu söyledi mi?" Lizzie sordu.

"Hayır," diye cevap verdim. "Kendinde değil, o yüzden durumu oldukça ciddi olmalı. Sanırım annem hafta içi için doktordan randevu alacak, ki hemşire bir anneniz varsa bu anormal bir durum. Eğer annem onu iyileştiremezse, bu korkutucu olur."

"İyileşecek," diye yatıştırmaya çalıştı Shannon, elini ön koluma koydu. "Kabakulak ya da onun gibi rastgele bir şey olabilir."

"Kahretsin, onun iyiliği için umarım öyle değildir," diye burnumu çektim. "Neden?"

"Çünkü kabakulak erkekleri kısırlaştırabilir."

"Ne?" Lizzie dirseklerinin üzerinde doğruldu ve bana baktı. "Tanrı aşkına bunu nereden duydun?"

"Annemden," diye açıkladım burnumu silerken. "Çok iğrenç."

"Bugün öğle yemeğinde Johnny'nin yanına oturdu," dedi Shannon dudağını kaşıyarak. "Sence..."

"Ah," diye yarı güldüm, yarı korktum. "Erkek arkadaşının üreme organları hakkında endişelenmen ne kadar tatlı, değil mi?"

Lizzie iç çekerek, "Johnny büyük," diye sözünü kesti. "Çünkü Hugh'da kabakulak yok."

"Olabilir."

"Yapmaz."

"Bunu bilemezsin."

"Hey, belki de kardeşimin senin kardeşinin yanına oturması gerekiyordur, Shan," diye burnumu çektim ve tekrar burnumu sildim. "Onun da Brian gibi kısırlaştırılmaya ihtiyacı var."

"İşte ruh budur," diye övdü Lizzie. "Üst dudağını sertleştir, Bebek Biggs."

Sabah 3

CLAIRE

Zamanın iyileştirici olması gerekiyordu ama aradan birkaç saat geçmişti ve ben hâlâ ihanetin her bir bıçağını sırtımda hissediyordum.

Duygularım karmakarışıktı ve zavallı hırpalanmış kalbimi korumak için korkunç bir karar verdiğimi düşünmekle kararımı iki katına çıkarmak arasında gidip geliyordum.

Yanlış anlamış ve aşırı tepki vermiş olma ihtimalim var mıydı? Elbette, ama kalbim bir risk daha alacak kadar bilge ya da yıpranmış değildi. Geçmişte her seferinde nakavt olmuşken, kalbimi Gerard'ınkiyle tekrar ringe çıkarmayı nasıl isteyebilirdim?

Yatak odamın kapısı açıldığında ve Gerard en sevdiğim Busted şarkısının sözleri gibi saat 3'ü biraz geçe kapıda belirdiğinde şaşırmadım bile. Sadece üzülmüştüm.

"Benim için bir şey yapar mısın?" diye sordu karanlıkta. Sessizliğimi devam etmem için bir baş işareti olarak kabul ederek, "Benimle yürüyüşe çıkar mısın?" diye sordu.

"Yürüyüş mü?" Vay be. Kendi sesimi tanıyamadım. Gıcırtılı ve boğuktu.

"Lütfen."

Ses tonundaki ciddiyeti duyabiliyordum. Yorganı üzerimden atmamın ve "Tamam" diye fısıldamamın tek nedeni buydu.

"Teşekkür ederim."

Yorgun bir halde sabahlığımı giydim ve kapıya doğru ilerlemeden önce terliklerimi giydim. "Çıkmaz sokağın oralarda, tamam mı?"

"Sen nasıl istersen," diye cevap verdi, beni takip ederek.

"Peki," dedim gece havasına adım attığımızda ve Gerard ön kapıyı arkamızdan kapattığında, "bu 'derin ve anlamlı bir konuşma' türünden bir yürüyüş mü yoksa 'kabuslarından kaçma' türünden bir yürüyüş mü?"

Hava en az -2 dereceydi, gökyüzü kristal berraklığındaydı, ki bu da don ve buzun kesin bir göstergesiydi, ama Gerard bunu fark etmemiş gibi görünüyordu. Üzerindeki tişört ve eşofmanla yanımda yürürken etrafa sıcaklık yayıyordu.

"Bu daha çok 'Her şeyi berbat ettim ve beni canlı canlı yiyen suçluluk duygusundan uyuyamıyorum' türünden bir yürüyüş."

Ayaklarım bir an için sendeledi ama hemen toparlandım ve umutsuzca soğukkanlılığımı korumaya çalıştım. "Demek Kedi Kadın'la birlikteydin?"

"Geçen Cumartesi gecesi değildim," diye yemin etti. "Geçmişte öyleydim ama çok çok uzun zamandır değilim." Elime uzandı ama son anda geri çekildi ve derin bir iç çekti. "Sana sadakatle söz veriyorum ki geçen Paskalya'dan beri başka bir kıza bakmadım, dokunmadım bile."

"Tamam." Yarım kalmış ellerimi sabahlığımın ceplerine soktum. "Sana inanıyorum."

"Yapma," diye uyardı, sesi duyguyla kalınlaşmıştı, fiziksel geri çekilişimi açıkça fark etmişti.

"Yapmak zorundayım," diye fısıldadım kırık bir sesle. "Denemezsem bizi asla unutamayacağım."

"Yapma," diye tekrarladı, gri gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Gitmesine izin verme." Derin derin yutkundu. "Bizi aşma."

"Gerard..."

Bir elini aramıza soktu ve başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdi, eli saçlarımda olana kadar durmadı ve yüzümü ona doğru eğdi.

"Yapma bunu." Tepeden tırnağa titreyerek bir elimi aramıza soktum ve ağzını kapattım. "Yine geri adım atacaksan olmaz." Titrek bir nefes vererek dilimi alt dudağımın üzerinde gezdirdim ve korkumu tattım. "Çünkü gerçekten kalbimin bunu kaldırabileceğini sanmıyorum."

Elini yavaşça benimkine doğru kaldırıp ağzından sıyırırken gözleri tamamen benimkine odaklanmıştı. "İlk seferinde ciddiydim." Nefes alış verişinin şiddetinden göğsü kabarıyordu. "Son seferinde de ciddiydim." Güçlü bir kolunu belime dolayarak bedenimi kendine doğru çekti. "Ve şimdi de ciddiyim."

"Ger-" Sözlerim dudakları benimkilere değdiğinde dudakları tarafından yutuldu.

Tüy kadar hafif bir öpücük olarak başlayan şey hızla çok daha derin ve çok daha ciddi bir şeye dönüştü. Ağzımın içinde benimkiyle düello yapan dilini hissediyordum, yavaşça zevkten uyuşturan hareketler yapıyordu.

"Senin için zavallı bir adam oldum," diyerek öpüşmemizi kesti. "Bunu şimdi anlıyorum. Biraz zamanımı aldı ve itiraf etmeliyim ki biraz kafam karışıktı ama artık görüyorum Claire." Ses tonu gergin, gözleri aciliyet doluydu. "Seni görüyorum, tamam mı? Hiç görmediğimden değil. Ama seni duyuyorum bebeğim." Titrek bir nefes vererek başını benimkine yasladı. "Şu andan itibaren seni her yerde takip edeceğim."

Kalbim göğsümde yerinden fırladı. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani senin," diye boğuk bir sesle konuştu. "Benden ne istersen. O senin, Claire."

"Gerçekten bunu mu demek istiyorsun?"

"Gerçekten ciddiyim," diye yemin etti, en az benim hissettiğim kadar korkmuş görünüyordu. "Senin erkek arkadaşın olmak istiyorum ve senin de benim kız arkadaşım olmanı istiyorum."

"Öyle mi?" Titreyerek sustum.

Başını salladı. "Kesinlikle."

"Şimdi korkuyorum," diye itiraf ettim, kalbim göğsümde çılgınca çarpıyordu, başımı kaldırıp ona bakarken. "İncinmek istemiyorum." Bana zarar vermeni istemiyorum.

"Seni suçlamıyorum," diyerek beni şaşırttı. "Zaman zaman hakkımda çok kötü izlenimler edindiğini biliyorum ve bunların hiçbirini geri alamam ama seni asla incitmek istemediğimi bilmelisin."

"Bunu anlıyorum Gerard, anlıyorum."

"Teşekkür ederim," diye yanıtladı rahat bir nefes vererek. "Tanıdığım en anlayışlı insan olduğun için."

"Seninle olmak istiyorum," diye itiraf ettiğimi duydum, sayısız gözyaşından yırtılmış bir sesle. "Az önce söylediğin her şeyi istiyorum ama ben..." Duraksadım ve düşüncelerimi nasıl yüksek sesle dile getireceğimi bilemeyerek başımı salladım.

"Sorun yok," diye hemen güvence verdi. "Şu anda herhangi bir karar vermene gerek yok."

"Bilmiyor muyum?"

"Hayır, yok," diye onayladı, çenemi yukarı kaldırdı ve bana küçük bir gülümseme sundu. "Sen hazır olana kadar frene basabiliriz."

"Yapabilir miyiz?"

"Evet, Claire-Bear, yapabiliriz."

Bu sefer elime uzandığında, diğerlerinden çok daha farklı bir his uyandırdı.

Daha önemli hissettirdi.

Sanki görülüyormuşum ve duygularım onaylanıyormuş gibi hissettim.

Sonsuza dek sürecekmiş gibi geldi.

"Sen beni bekledin," dedi elimi sıkarak. "Şimdi seni bekleme sırası bende."

Bunu daha fazla taşıyamam.

GIBSIE

O sabah Hugh'yu yatağında yığılmış bulduğumda ağzımdan çıkan ilk sözcükler "Konuşmamız gerek," oldu. Üzerimde okul üniformam varken, onun yatak odasının zeminine serpiştirilmiş üniformasına baktım ve kaşlarımı çattım. "Okula gitmiyor musun?"

Yorganın altından boğuk bir "hayır" sesi geldi.

"Ama bugün bir maçımız var."

"Cevabım hala hayır."

"Kahretsin, sen gerçekten hastasın." Kaşlarım havaya kalktı. "Dün öğle yemeğinde numara yaptığını sanmıştım."

"Bu her neyse, bekleyebilir mi?" diye mırıldandı, yorganı bana bakacak kadar aşağı çekti. "Çünkü burada gerçekten kötü bir durumdayım, delikanlı."

"Hayır." Kapıyı arkamdan kapatarak odasına girdim ve yatağının ayakucuna çöktüm. "Olamaz."

Hugh yorganı başının üzerine çekti ve inledi. "Hayatımı sikeyim."

"Kız kardeşine kız arkadaşım olmasını teklif ettim," diye açıkladım, hemen aradan çıkarmaya karar vererek. "Sanırım artık ona aşık olduğum çok açık, Hugh." Boğazımı temizleyerek çenemi kaşıdım ve ekledim: "Bu konuda ciddiyim, tamam mı? Onun hakkında ciddiyim."

Bütün gece öfkeli düşüncelerimi ve en eski arkadaşıma ne söyleyebileceğimi düşündüm. Çünkü her ne kadar kavga etmeyi ve şakalaşmayı sevsek de, bu hassas bir durumdu ve arkadaşlığımızı mahvetmek istemiyordum. Hugh Biggs benim için çok şey ifade ediyordu ama kız kardeşi kadar değil.

demek istedim, ama yine de. Bu konuda iyi olmasına ihtiyacım vardı. Onun onayına ihtiyacım vardı. Artık dalga geçmediğimi bilmesine ihtiyacım vardı. Kız kardeşinin benim için bir oyun olmadığını ve son derece ciddi olduğumu.

Şiddet bekliyordum, hatta tahmin ediyordum, ama Hugh tepki vermeyince, her ne rahatsızlığı varsa onun için gerçekten endişelenmeye başladım.

"Beni duydun mu, Hugh?"

"Seni duydum Gibs."

Hm. Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. "Ve beni öldürmek istemiyorsun?"

"Seni öldüremeyecek kadar kırıldım, delikanlı."

"Tanrım." Örtülere uzanıp onları geri çektim ve yüzünü inceledim. "Doktora ihtiyacın var mı?"

"Hayır, çünkü bu benim hatam." Başını sallayarak bir elini alnına bastırdı ve "Claire'e sorduğunda ne dedi?" diye sordu.

"Beni hemen reddetmedi, bu yüzden bunu sağlam bir kazanç olarak kabul ediyorum," dedim iç çekerek. "Bunu düşünmek için biraz zaman ayırıyor."

"Akıllı kız."

"Çok akıllıca," diye başımı sallayarak onayladım. "Onun kalbini kırma Gibs."

Sessiz ricasını duyduğumda benimki de sertleşti. "Yapmayacağım."

"Ciddiyim." Kahverengi gözleri benimkilere kilitlendi. "Eğer bu konuda ciddiysen, ki öyle olduğunu umuyorum, o zaman onu hayal kırıklığına uğratma."

"Ciddiyim," diye yemin ettim, derin derin yutkunarak. "Ve onu hayal kırıklığına uğratmayacağım, Hugh."

"İyi," diye inleyerek yan yattı. "Çünkü şu anda seni öldürecek durumda değilim."

"Not edildi." Kıkırdayarak ayağa kalktım ve kapıya doğru ilerledim. "Yakında daha iyi olacaksın, delikanlı."

"Tanrım!" Sahanlıkta ona çarptığımda Claire bağırdı, sarı bukleleri ve kızarmış yanaklarıyla. "Ne yapıyorsun sen?

... "

En iyi davranışımla, havluyla kaplı bedeninin yatak odasına geri dönmesi için kenara çekilmeden önce sıcak bir şekilde gülümsedim. "Sen de öyle Claire-Bear."

"Erken kalkmışsın."

"Ben görevdeki bir adamım."

"Ah." Yanakları hâlâ kızarmış bir halde yatak odasının kapısında oyalanıyor ve kararsızca bana bakıyordu. "Hey, bu sabah okula arabayla mı gidiyorsun?" Dudaklarını yaladı ve bileğiyle kardeşinin kapalı yatak odasının kapısına doğru bir hareket yaptı. "Çünkü Hugh'un gidip gitmeyeceğini bilmiyorum..."

"Hazır olduğunda yolun karşısında olacağım," diye araya girdim ve ona söyledim. "Sabırla bekliyor olacağım Claire-Bear."

"Tamam." Küçük bir gülümseme dudaklarını yukarı doğru kaldırdı ve sözlerimin ardındaki gizli anlamı anladığını belli etti. "Seni çok fazla bekletmeyeceğime söz veriyorum."

Sokağı geçip evime girdiğimde, annemin şerefsiz üvey oğluyla karşılaşma ihtimaline karşı zaten tetikteydim. Ancak onu odamda bulmak, uzun zamandır ne beklediğim ne de uğraştığım bir şeydi.

Gözlerim yatağımda oturan Mark Allen'a takıldığı anda ensemdeki minik tüyler diken diken oldu.

Derim hemen nemli, ateşli bir terle kaplandı ve eğer onun huzurunda olmasaydım, Hugh'un hastalığına yakalandığımı düşünebilirdim. Ama burada hasta olan ben değildim. "Odamdan çık."

"Gördüğüm kadarıyla hâlâ her
zamanki gibi dağınıksın."

"Odamdan çık dedim."

"Kardeşini bu şekilde selamlamamalısın Gibs," diye cevap verdi rahat bir ses tonuyla, yaydığım gerginlikten hiç etkilenmemişti. "Sadhbh sana şimdiye kadar insanlara nasıl davranman gerektiğini öğretmedi mi?"

"Konuşacak tek kişi sensin," diye karşılık verdim, kapı aralığında kalarak. "Buraya gelmek için çok fazla cesaretin var."

"Peki neden Gibs?"

Gözlerimi kısmıştım. "Nedenini biliyorsun."

"Hayır." Başını sallayarak ayağa kalktı ve gerindi. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Evet, biliyorsun," diye ısırdım, bana yaklaşmasını izlerken tüm bedenimin titrediğini hissettim. "Ne yaptığını biliyorsun."

"Peki ben ne yaptım?"

"Biliyorsun," diyebildim sadece ve sesimin bu kadar küçük çıkmasından nefret ettim. Sanki yine yedi yaşındaydım. Ya da sekiz, dokuz, on, hatta on bir yaşında. Nefesim boğazımda düğümlendi ve sinmemek için kendimi zor tuttum. "Biliyorsun," diye boğuk bir ses çıkardım, göğsüm kabarmıştı. "O da biliyordu."

"Yanılıyorsun," diyerek aklımı karıştırmaya çalıştı. "Sanırım kabusları gerçekle karıştırıyorsun."

"Hayır, değilim." Başımı salladım, kendimi her türlü berbat ve paniklemiş hissediyordum. "Hiçbir şeyi karıştırmıyorum çünkü ne yaptığını biliyorum." Derin derin yutkunarak, "Hatırlıyorum." sözlerini boğuk boğuk söylemeye zorladım kendimi.

"Öyle mi?" Tam önümde durdu, kollarını göğsünde kavuşturdu ve sırıttı. "Kanıtla."

Tepeden tırnağa titreyerek vücudundan sıyrıldım ve yatağıma doğru ilerledim. "Aslında, yapabilirim."

"Bu ne Gibs? Aptal bir çocuğun okunaksız karalaması mı?" diye çıkıştı, buruşturulmuş mektubu yatağımın altından çıkardığımda. "Sakın bana senin gibi cahil, aptal bir kancığın gerçekten günlük tuttuğunu söyleme?" Tekrar güldü ve şöyle dedi: "Tanrım, tutmuşsun. Gerçekten de küçük bir kız gibi günlük tutmuşsun!" Mizah ve acımasızlık yüz hatlarını doldurmuş, beni hayatımda tekrar ziyaret etmeye cesaret edemediğim bir döneme geri göndermişti. "Görünüşe göre, tüm çabalarıma rağmen senden bir adam yaratamadım."

"Hayır, ben değil." Titreyen ellerimle notu açtım ve aramızda tuttum. "O."

Gözlerinde bir tanıma dalgası titreşti ve bir adım daha yaklaştı. "Bu Caoimhe'nin el yazısı mı?"

"Kesinlikle öyle," diye tükürdüm, şiddetle titriyordum. "Şimdi kanıtım yok mu sanıyorsun?"

Gözleri panikle parladı ve ardından kendinden emin bir kabadayılık takındı. "Eğer kimseye göstermediysen, ki açıkça göstermedin, bunun nedeni kimsenin inanmayacağını bilmendir." Gözlerini kısmıştı. "Kimse benim gerçeğim yerine senin gerçeğine inanmayacak."

"Sadece tek bir gerçek var Mark," demek için kendimi zorladım ve elimdeki mektubu gösterdim. "Ve burada yazıyor."

Bana doğru bir adım atmadan önce uzunca bir süre onu izlememi seyretti, dikkati mektuba kaymıştı. "Bunu aklından bile geçirme," diye uyardım, mektubu hızla cebime tıkıştırdım. "Artık yedi yaşında değilim, pislik herif."

"Neden bütün bunları tekrar gündeme getiriyorsun?" diye sorarak konuyu değiştirmeye çalıştı. "Bu geçmişte kaldı Gibs. Öldü ve gömüldü."

"Belki senin için," diye boğuk bir ses çıkardım. "Ama ben hala her gün bunu yaşıyorum."

Dramatik davranıyormuşum gibi gözlerini devirdi. Sanki anılarım, acılarım ve onun yaptıkları beni her gün mahvetmiyormuş gibi.

"Gitmeni istiyorum," dediğimi duydum.

"Böyle bir şey olmayacak," diyerek beni başından savdı. "Burada ayarlanmış bir işim var ve ailem için şehirde bir ev için kapora yatırdım."

"Evimden ve kasabamdan gitmeni istiyorum," diye iki katına çıkardım ve ona söyledim. "Bugün. Bu sabah. Hemen şimdi."

"Yoksa ne olur?"

"Yoksa söylerim."

"Anlatmak mı?" Kelimeyi gülünecek bir şeymiş gibi ağzından kaçırdı. "Tanrım, kaç yaşındasın sen?"

"Şu anda on yedi yaşındayım," diye ısırdım. "Ama sen bana tecavüz ettiğinde yedi yaşındaydım."

"Yapma-"

"Bana ilk tecavüz ettiğinde yedi yaşındaydım!" Daha yüksek sesle söyledim, bu adamdan duyduğum korkuyla bir saniye daha susturulmayı reddediyordum. "Sonunda durduğunda on bir yaşındaydım!" Nefesimi keserek, yanaklarımdan süzülen yaşlarla karşımda duran canavara baktım ve boğuk bir sesle, "Çocukluğumun dört yılını benden aldın ve o zamandan beri hayatımın her lanet gününde zihnimde bir hapishanede yaşıyorum. Bu yüzden, hayatının önümüzdeki on yedi yılını parmaklıklar ardında geçirme riskini almak istemiyorsan, bir uçağa binecek ve asla geri dönmeyeceksin!"

İşte benim adamım.

CLAIRE

Dün gece Gerard'a meydan okumuştum, ancak bugün havlu atmadan okulun sonuna kadar zar zor gelebildim.

Kimi kandırmaya çalışıyordum?

Onu bekletmeyecektim.

Yuvarlanan bir iğnenin tüm öz kontrolüne sahipken değil.

Gerard bu sabah beni okula bıraktığında, süper tatlı, süper sevimli haliyle karşımdaydı ve bu berbat bir şeydi çünkü gardımı almamı daha da zorlaştırıyordu.

Çoğu insan kendini korumak için kalbinin etrafına duvarlar örerdi ve Joey ve Lizzie gibi bazıları bu duvarları inşa etme konusunda oldukça yetenekliydi. Öte yandan ben, belli ki bu özel yaşam becerisinin verildiği gün uyumuştum, çünkü duvarlarım en iyi ihtimalle diz yüksekliğindeydi ve jelibonlarla inşa edilmişti.

Shannon, Tommen'in rugby sahasını çevreleyen tribünlerde bana katıldığında kendi kendime patlamak üzereydim.

"Aman Tanrım," diye güldü, gözlerinde dans eden bir mizahla bana bakıyordu. "Winnie the Pooh'daki Tigger'a benziyorsun." Kıs kıs gülerek sordu: "Bugün kaç tane tatlı yedin Claire? Çünkü kelimenin tam anlamıyla yerinde zıplıyorsun."

"Biliyorum!" Zorlukla kontrol altına alınmış bir enerjiyle gümbürdüyordum. "Yemin ederim Shan, eğer bir kuyruğum olsaydı deli gibi sallanırdı."

"Vay canına." En iyi arkadaşım benim yanıma oturarak güldü. "Çocukları izlemekten hoşlandığını biliyorum Claire, ama seni daha önce onların maçlarından biri için bu kadar heyecanlı görmemiştim."

O haklıydı. Onları izlemekten keyif aldığım doğru olsa da, şu anki tedirginliğimin nedeni bu değildi. Aslında maçın ilk yarısının bitmesine yirmi dakika vardı ve skor hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Bizim tarafın kazandığını sanıyordum ama bu "Claire Biggs'in konsantre olmasından" ziyade "Johnny Kavanagh'ın bizim takımda olmasından" kaynaklanıyordu.

"Çocukların bahsettiği yeni çocuk bu mu?" diye sordu, ağabeyimin on numaralı formasını giyen çocuğu göstererek.

"Ah, evet." Onaylamamak için burnumu kırıştırdım. "Bu Damien."

"Onunla tanıştın mı?"

"Maalesef." Gözlerimi devirerek ekledim, "Bugün uçan yarı olarak oyuna giriyor." Dikkatim Gerard'a kaydı, tam o sırada Gerard bir çizgi atışı kazandı ve kendimi yerimden fırlayıp çılgınlar gibi tezahürat yapmaktan alıkoyamadım.

Ben steroid ve gazlı kola jöleleriyle kafayı bulmuş Duracell tavşanı gibi zıplarken en iyi arkadaşım tünediği yerden bana bakıyordu. "Sanırım Gibs'le barıştığınızı varsaymak yanlış olmaz."

Ben de ona gülümsedim. "Evet."

"Güzel." Büyük mavi gözleri rahatlamıştı ve bana gülümsedi. "Helen ve Shelley'nin sana gönderdiği fotoğrafın bağlamından koparıldığını biliyordum."

"Hiçbir şey olmadığına yemin ediyor."

En iyi arkadaşım hiç tereddüt etmeden, "Ona inanıyorum," diye cevap verdi. "Eğer Kedi Kadın'la hiçbir şey olmadığını söylüyorsa, o zaman doğrudur."

"Öyle mi?"

"Kesinlikle," diye başını sallayarak cevap verdi. "O sana bunu yapmaz Claire. Gibs yapmaz. Onun bütün dünyası

sen."

"Onu gerçekten önemsiyorsun, değil mi?" Onunla kollarını birleştirmek için tekrar otururken düşündüm. "Ah, en iyi arkadaşım onaylıyor."

"O iyilerden biri Claire," diye ısrar etti samimi bir ses tonuyla. "Elbette Gib şakacı ve muziptir ve bazen yanlış şeyler söyleyebilir ama kalbi ay kadar büyüktür."

"Gerçekten de öyle," diye kabul ettim hülyalı bir iç çekişle.

"Erkeklerin ya da oğlanların yanında kendimi hiç güvende hissetmedim," diye itiraf etti, konuşurken kaşları çatıldı. "Belli nedenlerden dolayı."

Yüzümü buruşturdum. "Evet."

"Ama Gibs'in yanında kendimi güvende hissediyorum," dedi bana. "Johnny dışında, hayatımı isteyerek teslim edebileceğim tek çocuk o."

"Ah." Kalbim sıkıştı. "Shan."

"Lizzie'yi dinleme, tamam mı?" diye ısrar etti. "Kalbinin sesini dinle." Gülümsedi. "Seni yanlış yöne sevk etmeyecektir, söz veriyorum."

Kalbim, hakkında konuşulduğunu biliyormuş gibi, göğsümde şiddetle çarpmaya başladı. "Dün gece bana kız arkadaşı olmamı teklif etti."

Gözleri fincan tabağı gibi açıldı. "Öyle mi?"

Dudağımı ısırarak heyecanla başımı salladım.

"Evet." "Peki sen ne dedin?"

"Ona korktuğumu söyledim."

Shannon'ın gözleri anlayışla parladı. "Sorun değil Claire," diyerek beni yatıştırdı ve elimi sıkmak için uzandı. "Bir ilişkide bir sonraki adımı atmak gerçekten korkutucu olabilir."

"Gerçekten olabilir."

"Ama aynı zamanda gerçekten heyecan verici, özgürleştirici ve inanılmaz derecede özgürleştirici de olabiliyor."

"Beni bekleyeceğini söyledi," diye açıkladım, hatırladıkça yüzümün ısındığını hissederek. "Ben hazır olana kadar ne kadar sürerse sürsün."

"Ama şimdi hazırsın, değil mi?" diye düşündü bilmiş bilmiş.

"Evet." Titrek bir nefes verdim ve hevesle başımı salladım. "Gerçekten öyleyim."

"O tam burada Claire." En iyi arkadaşım sırıttı ve sahayı işaret etti. "İşte senin adamın."

"Haklısın." Ayağa kalktım ve onaylarcasına başımı salladım. "İşte benim adamım."

Damien da kim?

GIBSIE

Bir başka çizgi atışı için birkaç metre havaya fırlatıldığım için derin bir konsantrasyon içindeydim ki Koç'un kenardan deli gibi bağırıp çağıran sesi dikkatimi çekti.

Her ne kadar dikkatim dağılmış olsa da, takım arkadaşlarım beni yere indirirken topu havada tutmayı ve rakibin meydan okumasına karşı vücudumla korumayı başardım.

"Onu sağ salim indirin çocuklar," diye kükredi Danny, sürüyü arkadan yönlendirmek için geri çekildi. "İyi misin Gibs?"

"Evet!" Başımı sallayarak, tam ortasında olduğum maula yeniden odaklanmaya ve yirmi dokuz oyuncu kükreyerek hem bana hem de birbirlerine emirler yağdırırken topu scrumhalf'ımıza aktarmaya çalıştım.

"Çekil, çekil, çekil," diye kükredi Robbie Mac, top kolumdayken bir şekilde kurtulmayı başardığımda. "Siktiğimin bacağı Gibs."

Tanrım, seksen metrelik solo sprintler için yaratılmamıştım ama topu verecek kimsem olmadığı için elimden gelenin en iyisini yaptım ve bu sırada beni yere indirmeye çalışan rakibin arsız kanat oyuncusunun suratını dağıttım. Çünkü bu kadar enerji sarf etmem gerekiyorsa, onun gibi sırık gibi on taşlık bir herifin zaferimi çalmasına izin verecek değildim.

"Geri çekil Gibs," diye cesaretlendirdi Johnny, beni dışarıdan kuşatmak için sahayı bombalayarak. "Bu senin denemen, delikanlı!"

Johnny haklıydı, bu benim denememdi, ancak beyaz çizginin gerisinde topa dokunduktan sonra ona katılmadım ve

takım arkadaşlarımız kutlama yapıyordu. Çünkü sahadan güreşerek çıkarılan sarışın dikkatimi dağıtmıştı.

Tommen üniforması giydirilmiş kızın götürülüşünü daha iyi görebilmek için gözlerimi sulu güneşten korudum. "Claire?"

"Gerard!" diye seslendi, kollarını sallayarak kendisini zapt etmeye çalışan Koç'tan kurtulmaya çalışıyordu. "Tanrım, merhaba! İyi denemeydi!"

"Teşekkürler," diye karşılık verdim, Michael Johnson'ı andıran koşumdan dolayı ona doğru koşamayacak kadar bitkin düşmüştüm. Kramplar içindeydim ve hâlâ nefes almaya çalışıyordum, yan tarafımı tuttum ve önümde gelişen sahneyi inceledim.

"Sahada koşamazsın, Biggs," diye karşı çıktı Koç, onun omuzlarından tutarak. "Okul çocukları kalkanının ortasındayız, lanet olsun."

"Tanrım, çok mu kabasın Koç? Bir dakika bile sürmez." Adamın elinden kurtulup yere düştü ve bacaklarının altından sürünerek sahayı koşarak geçti. "Hey, Gerard, sana bir şey söylemem gerek!"

"Şimdi mi?" Johnny, onun sahaya girmesinden pek etkilenmemiş gibi görünerek seslendi.

Feely kaşlarını çatarak, "Evet," diye onayladı. "Maçtan sonraya kadar bekleyemez mi?"

"Hayır." Başını salladı ve bu, buklelerinin yüzünün etrafında sıçramasına neden oldu. "Ona hemen şimdi söylemeliyim - hey!" Sözleri on numaralı yedeğimiz tarafından kısa kesilince kesildi. "Yine mi sen!"

"Ben," diye onayladı sert bir ses tonuyla. "Sahadan çık prenses."

"Çek ellerini üzerimden, Damien. Gerard'la konuşmak istiyorum."

Damien da kim?

"Özel bir ilaç falan mı kullanıyorsun?" diye sordu on numaramız. "Son kez söylüyorum, bu takımda Gerard diye biri yok."

"Evet, var!"

"Hayır, yok!"

"Vay be, çok kabasın!" "Ve
sen de çok çılgınsın!"

Onun rastgele davranışları karşısında duyduğum eğlence, kendi takım arkadaşlarımdan birinin onun yolunu kesmeye devam etmesini izlerken yerini öfkeye bıraktı. Ve bir anda ayaklarım hareket etmeye başladı.

"Hey, on!" Aramızdaki mesafeyi hızla kapatarak tersledim. "Kız arkadaşımdan uzak dur."

"Gördün mü? Sana onun gerçek olduğunu söylemiştim. Bu Gerard," dedi Claire kendini beğenmiş bir ifadeyle ve parmağıyla beni işaret etti. "Benim erkek arkadaşım."

"Hayır, o Gibsie," diye yavaşça itiraz etti bu Damien budalası. "Gibson'daki gibi."

"Ah, evet." Claire gözlerini devirdi. "Gerard 'Gibsie' Gibson gibi."

Bu sırada ben hâlâ on saniye kadar geçmişte takılı kalmış, ağzından çıkan "erkek arkadaşım" kelimesine takılıp kalmıştım.

"Lanet olsun," diye boğuk bir ses çıkardım, kalbim göğüs kafesime saplanmaya karar verdiğinde göğsümün kabardığını hissettim. "Gerçekten bunu mu demek istiyorsun?"

"Benim de sana söylemem gereken buydu!" Claire hevesle başını sallayarak on numarayı geçti ve bana doğru hızla ilerledi. "Oyununuzu böldüğüm için çok özür dilerim ama bekleyemezdi."

"Oyun umurumda değil," diye karşılık verdim, kendini bana doğru attığında onu havada yakaladım. "Bana erkek arkadaşım dedin."

"Evet." Muzipçe sırıtarak kollarını ve bacaklarını bana doladı ve yakınıma eğildi. "Eminim öyledir."

"Peki ya şu bekleme olayı?"

"Beklemeyi ben yaptım," diye cevap verdi, burnunu benimkine değdirmek için yaklaştı. "On altı yıl boyunca. Ama sana söylüyorum Gerard Gibson, ben kaçamakların ve geçici duyguların kızı değilim, o yüzden bana yüzde yüzünü veremiyorsan bunu söylemelisin."

uyardı, kahverengi gözleri benimkilere kilitlendi. "Bu senin kurtulmak için son şansın."

"Ben varım," dediğimi duydum ve hayatımda hiç bu iki kelimede söylediğim kadar doğru konuşmamıştım. "Ben varım, Claire Biggs."

"Güzel." Gülümsedi. "Ben de."

Sonra beni sahanın ortasında, tüm okulun gözü önünde öptü.

Vay anasını, beni öptü.

Okul sonrası anlaşmaları

CLAIRE

Tamam, fevri davranışımın yansımaları şu şekilde sonuçlandı:

Okul kurallarına uymadığım için tam bir hafta boyunca öğle yemeği cezası almıştım. Ooh, ve hakemden ilk kırmızı kartımı almıştım, ki Gerard'ı sadece öptüğüm ve herhangi bir yasadışı müdahalede bulunmadığım düşünüldüğünde bunun biraz garip olduğunu düşünmüştüm.

Her iki şekilde de buna değdi.

Hem Koç hem de Bay Twomey'den rugby oyuncularına asılmamanın önemi üzerine yirmi dakikalık bir ders aldıktan sonra nihayet ofisten çıktığımda Gerard dışarıda beni bekliyordu. Yeni duş almış, gri eşofman altı ve uzun kollu siyah tişörtüyle muhteşem görünen Gerard'ı gördüğüm anda müdürümüzün tüm uyarıları boşa gitti.

Kalbim okuldan eve dönerken yol boyunca davul gibi gümbürdedi, çünkü bu çocukla başının belada olduğunu biliyordu. Müzik setinden Van Morrison'ın "Brown Eyed Girl" şarkısı geliyordu ama gürleyen nabzımın sesinden tek kelimesini bile duyamıyordum.

Bir erkek arkadaşım vardı.

Evet, benim.

Daha da iyisi, o erkek arkadaş Gerard'dı.

Evimin önündeki patikaya park ettiğinde, kendimi harekete geçmekten alıkoyamadım. İçimde vızıldayan çılgın enerjiyle baş edemiyordum.

Emniyet kemerimi çözdüm ve konsolun üzerinde süründüm, kalçalarına binene kadar durmadım.

"Tanrım, Claire-Bear," diye kıkırdadı Gerard, koltuğunun altına uzanıp sandalyesini geriye itmesini ve bize biraz daha yer açmasını sağlayan kolu buldu. "Mutlusun."

"Mutluyum," diye kabul ettim, ellerimi geniş göğsüne koyarak. "Delicesine mutluyum."

Eli eteğimin altına kaydı, parmakları çıplak kalçamı sıyırdı ve bayılacakmışım gibi hissettim.

Çünkü onu istediğimi fark ettim.

Her şeyden çok.

Bir sonraki nefesimden daha fazla.

"Hey, o Mark mı?" Mark Allen'ın babasının Land Rover'ının bagajını bavullarla doldurduğunu görünce dikkatim dağıldı ve Gerard'a döndüm, gözlerim heyecandan fal taşı gibi açılmıştı. "Aman Tanrım, gidiyor mu?"

"Öyle umalım."

"Evet, umalım."

Gerard ona doğru bakma zahmetine girmedi, onun yerine tüm odağını bana kilitledi. "Seni seviyorum Claire." Derin bir nefes alarak uzun bir süre yüzümü inceledi, başparmağı çenemi okşadı ve sonra nefesini verdi. "Seni gerçekten seviyorum, kız arkadaşım."

"Ah." Kucağında adeta eriyerek eğildim ve dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Ben de seni gerçekten seviyorum, erkek arkadaşım."

Elini saçlarımda düğümleyip öpücüğü derinleştirdiğinde, kucağında gerçekten eridim. Çok güzel bir öpücüktü; yavaş, yumuşak, derin ve tüylerimi diken diken edecek kadar mükemmel.

"Gerard?" Bir süre sonra öpüşmemizi kestiğimde nefes nefese bir ses tonuyla söyledim.

"Hm?" diye cevap verdi, çıplak tenime destansı, ayak parmaklarını kıvıran boyun öpücükleri kondurarak.

"Sen benim ilk
öpücüğümdün." "Mm-
hm."

"Ve bana orada dokunan ilk çocuk." "Mm."

"Ve beni orada yalayan ilk çocuk."

"Mm-hm."

"Şey, seni istiyorum..." Sözlerim kesildi ve dili boynumun özellikle hassas bir yerinde gezindiğinde inledim. "... benim ilk her şeyim olmanı istiyorum."

Kelimeler ağzından çıktığı anda Gerard dondu kaldı, dudakları hâlâ boynumdaydı. "Her şey mi?"

Titrek bir nefes vererek başımı salladım. "Her şeyi."

"Aynı fikirdeyiz diye söylüyorum," Gerard duraklayıp geri çekildi ve bana baktı, "seksten bahsediyorsun, değil mi?" Bana dikkatle baktı. "Çünkü bir ya da on kez yanlış anladığım biliniyor ve satır aralarını okuma yeteneğim sınıftaki okuma yeteneğim kadar şok edici, Claire-Bear."

"Öyleyim, Gerard." Yüzüm alev alev yanıyordu. "Seksten bahsediyorum."

"Tamam."

Beni incelerken kaşları birbirine çatıldı. "Tam olarak ne hakkında..."

"Tanrım, Gerard, birbirimizle seks yapmamızı istiyorum!" Hayal edebileceği en seksi olmayan şekilde onun için heceleyerek ağzımdan kaçırdım. "Yani, merdivenini ağacıma koymanı istiyorum."

"Ağacında mı?"

Gözlerimi devirerek elini tuttum ve bacaklarımın arasına ittim. "Ah, senin ağacın," diye cevap verdi, farkındalığı artmıştı. "Ona çalı demeliydin Claire- Ayı. Amların ağaç olması terminolojisine pek aşina değilim."

"Hayır." Tiksintiyle burnumu kıvırdım. "Bush çok iğrenç bir kelime."

"Doğru," diye kabul etti. "Ve sende kesinlikle bir tane yok."

"Hayır." Gururla gülümsedim. "Market tıraş makinelerinin faydaları."

Başını sallamadan önce bir süre bunu düşünmüş gibiydi. "Sekse geri dönelim."

"Seks," diye kabul ettim.

"Bunun olacağını ne zaman düşünüyordun?" "Şu anda düşünüyordum."

"Şimdi mi?" Gerard biraz paniklemiş görünüyordu. "Yani 'hemen şimdi arabada' gibi mi?"

"Hayır, tabii ki 'şu anda arabada' değil," diye cevap verdim gergin bir kahkahayla.

"Tamam, güzel." Yanıt olarak sinirli bir şekilde güldü. "Çünkü Bay Murphy'nin her zaman akşam yürüyüşüne çıktığını ve zavallı adamı travmatize etmek istemediğimi düşünüyordum."

"Doğru." Kıkırdamaya zorlayarak arabanın etrafına bir göz attım ve "Ama belki de şu anda odamda?" dedim.

"Odanda mı?" Dikkati annemin park etmiş arabasına kaydı. "Annen alt katta mutfakta mı?"

Ah krakerler. "Belki senin odan?"

"Yapabiliriz, ama o zaman annem aşağıda mutfakta olur."

"Kahretsin," diye inledim.

"Yapabiliriz..." diye söze başladı Gerard ama hemen başını salladı. "Hayır, unut gitsin."

"Ne yapabiliriz?" Yalvardım, küçük bir umut ışığını yakaladım ve canımı kurtarmak için ona tutundum. "Ne? Ne yapabiliriz, Gerard?"

"Her zaman ağaç eve gidebiliriz," diye teklif etti ve sonra tepkimi korkuyla bekler gibi yüzünü buruşturdu. "Ama belli ki bu gerçekten boktan bir fikir ve hiçbir kız ilk deneyimini lanet olası bir ağaç evde yaşamak istemez-"

"Sen bir dahisin!" Heyecanla haykırdım. "Bu mükemmel."

"Öyle mi?"

"Evet." Ona gülümsedim. "Ve eğer teklifimi kabul edersen bunu seninle ağaç evde yapmayı çok isterim, Gerard Gibson?"

"Biliyor musun, Claire Biggs?" Dik oturdu. "Sanırım bu hoşuma giderdi."

"Tamam o zaman," dedim elimi uzatarak, "ağaç evde seks yaparız."

"Tamam," diye kabul etti Gerard elimi sıkarak, "hadi gidip yapalım şunu."

Ağaç evlerde erkeklerle öpüşmenin sonuçları

CLAIRE

"Neden bu kadar uzun sürdü?" Gerard anlaştığımızdan yirmi dakika sonra nihayet varlığıyla beni şereflendirdiğinde talep ettim.

Arabada yumruk tokuşturarak ayrıldığımızda, otuz dakika içinde ağaç evde buluşmak üzere sözleşmiştik. İnsanoğlunun bildiği en hızlı duşu alarak, iki dakika kala bahçemizin dibindeki çürük merdiveni tırmanmadan önce kendimi mükemmel bir şekilde fırçaladım, tıraş ettim ve cilaladım.

Son on beş dakikadır ağaç evde saklanıp Gerard'dan hiçbir iz bulamamak dişlerimi sıkmama neden olmuştu çünkü paranoya başlamıştı. "Tereddüde düşüp kaçtığını düşünmüştüm."

"Tereddüt etme," diye karşılık verdi ve ardından bir spor çantasını açıklıktan içeri atıp arkasından tırmandı. "Erzak almam gerekiyordu."

"Erzak?"

"Prezervatif,

Rose."

"Ah şekerim!" Gözlerim büyüdü ve elimi ağzıma kapattım. "Tamamen unutmuşum."

"Korkma, ben hallederim." "Sen

en iyisisin."

"Soru." Ağaç evimizin zemininde diz çökmüş olan Gerard çantasına uzandı ve ustalıkla fermuarını açtı. "Arka taraftan mı geldin?"

"Hayır." Başımı salladım ve spor çantasından kalın, kabarık bir yorgan çıkarmasını izledim. "Annem mutfakta, ben de sorguya çekilme riskini almak istemedim, onun yerine evin yan tarafına gizlice girdim."

"Kahretsin, bunu neden düşünemedim?" diye mırıldandı, yorganı açıp çocukluğumuzun çoğunu içinde oynayarak geçirdiğimiz ağaç evin ahşap zeminine yerleştirirken. Sonra başka bir battaniye çıktı. Annemin bizi pikniğe götürürken kullandığı battaniyeye şüpheli bir şekilde benzeyen daha ince bir battaniye. "Onlardan kaçmak neredeyse imkansızdı."

"Onlar mı?"

"Annem de orada," diye açıkladı tişörtünün arkasına uzanarak. "Bir çift aç dişi aslan gibiydiler." Kumaşı hızlı bir hareketle başının üzerinden geçirdi. "Dedikodu için beni kızgın kömürlerin üzerinde kızartıyorlardı."

"Dedikodu mu?" Çıplak göğsünü gördüğümde ağzım kuruyarak mırıldandım. Tanrım, o kadar güzeldi ki.

"Evet." Oturur pozisyona geçerek yolluklarına uzandı ve onları teker teker çıkardı. "Kış balosu hakkında bir şey duydun mu?"

"Tommen Kış Balosu mu?" Tişörtümü şımarıkça çıkararak onu takip ederek sordum.

"İşte bu." Çoraplarını çıkardı. "Görünüşe göre önümüzdeki ay olacak ve taze bir çiçek korsajı siparişi verdiğimden emin olmam gerekiyor ve 'şu sahte olanlardan değil'," diye gözlerini devirerek taklit etti. "Sanki bunu yapmam gerektiğini zaten bilmiyordum."

Ellerimi göğsümde kavuştururken hülyalı bir iç çekişle ona "Sarı giyiyorum," dedim. "Ve hardal ya da ananas sarısı değil. İğrenç ve kesinlikle aşı boyası sarısı değil. Andie Anderson'ın How To Lose A Guy In Ten Days filmindeki elbisesi gibi bir sarı."

"Bildiğim iyi oldu." Eşofmanının kemerine uzanarak onu dar kalçalarından aşağı doğru itti. "Ben olacağım

çiçekçiye bana meyve ya da çeşni vermemesini söyle."

Onu gördüğümde nefesim boğazımda düğümlendi. O kadar... büyük, geniş ve kaslıydı ki.

Nefesimi tutarak pijama şortumu indirdim ve iç çamaşırlarımla yorganın üzerine diz çöktüm. "Gerginim."

"Evet, ben de," diye onayladı, saçlarını geriye itmek için uzanmadan önce gri boxer'ının bel bandına bir folyo ambalajı sıkıştırdı. "Sarının bu kadar farklı tonu olduğunu kim bilebilirdi ki?"

"Hayır, korsajımın rengiyle ilgili değil Gerard." Önce boxer'ının içinde diz çöktüğü yeri, sonra da kendimi işaret ettim. "Bu konuda gerginim."

Gerard nazik bir ses tonuyla, "Bunun olması gerekmiyor," diye karşılık verdi. "Beklemek istiyorsan sorun değil." Aramızdaki mesafeyi kapatarak ellerini omuzlarıma koydu ve gülümsedi. "Sen hazır olana kadar hiçbir şey yapmak zorunda değiliz."

"Ama ben hazırım," diye teyit ettim, gözlerim onunkilere kilitlenmişti. "Sadece... korkuyorum."

"Ben de," diye sessizce itiraf etti. Kaşlarım kalktı.

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?" diye başını sallayarak cevap verdi. "Neden korkuyorsun?"

"Acımasından.

" "Aynı."

"Öyle misin?" Kaşlarımı çatarak uzandım ve kollarımı boynuna doladım, teninden yayılan sıcaklık benimkine nüfuz ettiğinde titredim. "Ama erkeklerin canı yanmıyor, değil mi?"

O anda gri gözlerinde bir şey parladı; nadiren görülen bir kırılganlık ifadesi, yerini hemen her zamanki sıcaklığına bıraktı. "Seni seviyorum," dedi, elleri belime yerleşmek için hareket etti. "Ne istersen yapacağım, tamam mı? Sen burada tempoyu ayarla Claire-Bear, ben de seni her yerde takip edeyim, tamam mı?" Alnını benimkine yasladı ve titrek bir sesle

nefes al. "Ama beklemek konusunda söylediklerimde ciddiydim. Eğer sadece sarılmak istiyorsan, o zaman yapacağımız şey bu..."

"Hayır." Başımı salladım ve onun iri bedenini kendime doğru çektim. "İçimde olmanı istiyorum."

"Siktir." Acı içinde bir nefes daha verdi. "Emin misin?"

"Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım," demek için acele ettim, frene basmamasını istiyordum çünkü oyalanmaktan bıkmıştım. On altı yıldır durgun bir arabanın yolcu koltuğunda oturuyordum ve sürücü koltuğundaki Gerard sonunda gazı bulmuştu. Her şeydi. O her şeydi. "Bunu istiyorum, Gerard." Sonra titreyen ellerimle arkama uzandım ve sütyenimi çözüp bir kenara attım. "Seni istiyorum."

"Seni seviyorum." Çenemi yukarı kaldırdı, gri gözleri gözlerime kilitlenmeden önce yüzümün her santimini araştırdı. "Her zaman sevdim."

Ve sonra beni öptü.

Dudakları beni gelecek her çocuk için mahvederken tüm vücudumu bir ürperti kapladı.

Lütfen daha fazla gelmesine izin verme. Sadece onu istiyorum, Tanrım.

Bırakın bende kalsın.

İçgüdüsel olarak yavaşça sırt üstü uzandım, onun iri bedenini yanıma aldım, dudakları ise benimkileri sevmekten hiç vazgeçmedi. Vücutlarımızı ayıran tek şey iç çamaşırlarımızın kumaşıydı, ikimiz de birbirimize sürtünürken, umutsuzca kaşınmaya ihtiyacım olduğunu hiç bilmediğim bir kaşıntı buldum. Şu anda o kaşıntıyı kaşıyordu. Aslında, onun ağırlığının bedenimden ayrılmasını hiç istemedim, çünkü kendimi bu kadar bütün hissettiğim bir zaman dilimi hatırlamıyordum.

Sonra birbirimize dokunmaya başladık. Daha derindi. Daha ciddiydi. Daha sert. Daha yumuşak. Daha sevgi dolu. Daha fazla her şey. Onun şekli, teninin benimkine verdiği his, çok fazlaydı. Hayatım boyunca beklediğim şey tam olarak buydu.

"Sorun değil," diye fısıldadım bir süre sonra, iç çamaşırlarımızın geri kalanı ağaç evinin zemininde bir kenara atıldığında. "Bunu istiyorum." Etkileyici merdivenini prezervatifle kaplayarak kalçalarımın arasındaki pozisyonunu aldığında kalbim gergin bir bekleyişle çarptı. Onu korkutmaktan korktuğum için bir santim bile kıpırdamadım. Kaçmamasına ihtiyacım vardı çünkü bu çocuk bedenini benimkiyle birleştirmezse ölecekmişim gibi hissediyordum. "Her yerin titriyor."

"Evet," diye mırıldandı, dudaklarını dudaklarıma değdirmek için yaklaştı, "gergin olduğunda böyle olur."

"Gergin misin?"

"Burada ellerimde cam tutuyormuşum gibi hissediyorum Claire." Bana bakmak için geri çekildi, vücudu şu anda benimkinden daha fazla titriyordu. "Tabii ki gerginim."

O anda kalbimi bir şey çekti, sevgiden daha derin, arkadaşlıktan daha güçlü, sonsuzluktan daha kalıcı bir şey ve dirseklerimin üzerinde doğruldum. "Seni seviyorum." Dudaklarımla çenesini sıyırdım, yanağını kendi yanağımla okşadım ve ağzının köşesine bir öpücük daha kondurdum. "Senin olmanı istiyorum."

"Sadece senin olmanı istemiştim," diye fısıldadı koca gövdesini titreten bir sesle. "Elimden geldiğince nazik olacağım."

"Yap şunu." Korkulu bir beklentiyle titreyerek omuzlarına tutundum ve onu sertçe öptüm. "Sadece yavaş ol."

Gerard titrek bir nefes vererek öne doğru eğildi, alnını benimkine dayadı ve itti.

Ve sonra içime girdi.

İçimden geçen acının ilk sarsıntısı gözlerimi yaşartmaya yetti, ama umursamayacak kadar o anın büyüsüne kapılmış bir şekilde sinirlerime hakim oldum. Çünkü bu çocuk. Eğer yaşanacak bir acı varsa, bunun onun ellerinden olmasını istiyordum.

"İyi misin?"

"Evet." Acı içinde başımı salladım, onun içimde hareket ettiğini, benimle daha önce hiçbir insanın yapmadığı bir şekilde bağlantı kurduğunu hissettim. Aynı anda hem ezici, hem korkutucu hem de güzeldi. "Durma."

Ön kolunu yanımda yere dayayarak ağırlığını üzerimden aldı. Serbest eli yüzümden kalçama doğru hareket etti, beni daha da yaklaştırdı, en temel ve ilkel insani yollarla birbirimize bağlanana kadar bedenlerimizi hizaladı.

Onun gözleri sımsıkı kenetlenmişti, benimkiler ise ardına kadar açıktı, her şeyini, her santimini içine çekiyordu. Tüm duyularım aşırı hızdaydı. Altımızdaki yorganın üzerindeki çamaşır tozunun kokusu, dilim onu tatmak için dışarı çıktığında boğazının etrafındaki teninin tuzlu tadı. Kalçalarının lezzetli ağırlığı ve daha derine sallandıklarında basıncın nasıl arttığı.

Duygular beni yere seriyordu. Şu anda onun içinde boğuluyordum. İnanılmaz derecede bunaltıcıydı. On altı yıl boyunca piyango oynayıp sonunda kazanmak gibiydi. Coşku ve belirsizliğin çarpışması hissi.

Hangimizin daha çok titrediğini anlayamıyordum. Bunun eşit bir çaba olabileceğini düşündüm çünkü Gerard da bu andan benim kadar derinden etkilenmiş görünüyordu.

"İyi misin?" Elimle boynunu kavrayarak fısıldadım. Gözlerini kapatıp içimde hareket ederken fiziksel acı çekiyor gibi görünüyordu. "Gerard?"

"Evet." Başını sallayarak gözlerini kapalı tuttu.

"Konuşmaya devam et." "Konuşmak mı?"

"Sesin..." diye acı dolu bir inilti çıkardı ve yüzünü boynumun kıvrımına gömdü, kalçaları hâlâ itiyordu. "Sesini duymaya ihtiyacım var."

"Neden?"

"Çünkü bana dokunanın sen olduğunu bilmem gerekiyor."

Bekareti ve bilinci kaybetmek

GIBSIE

"Yani." Vücudum kaskatı kesilmişti, üzerimize örtülen battaniyeyi kavradım ve gözümü çatıya diktim. Cidden, o kadar kaskatı kesilmiştim ki ölüm katılığına doğru gidiyordum. "Bu farklıydı."

"Çok farklı," diye onayladı Claire yanımdaki tüneğinden, o da battaniyeye sarılıp çatıya bakarken.

"Uh, sen boşalmadan önce tüm yükümü boşalttığım için özür dilerim," diye ekledim. "Ben, ah, aşırı heyecanlanmıştım."

"Hayır, hayır, ben yaptım," diye cevap vermekte gecikmedi. Kaşlarım havaya kalktı. "Yaptın mı?"

"Evet." Başını salladı, dikkati hâlâ çatıdaydı. "Bir kez öncesinde ve bir kez de sırasında."

"Oh."

"Söyleyemedin mi?"

"Hayır. Sadece tüm bu süre boyunca kafayı yiyordum."

"Oh." Titrek bir nefes verdi. "Şey, ben öyle yaptım... uh, iyi iş mi?"

"Ah, teşekkürler?" Hafifçe yer değiştirdim ve omuzlarımızın birbirine değmesine neden oldum. "Sana da."

"Teşekkürler," diye mırıldandı. "Peki, prezervatif tüm bu süre boyunca merdivenin üzerinde kaldı mı?" Omuz silkerek ekledi, "Bilirsin, şu piercing olayı?"

"Bilmiyorum." Battaniyeye daha sıkı sarıldım ve içimi bir panik dalgasının kapladığını hissettim. "Kontrol etmeye korkuyorum."

Claire de aynı derecede paniklemiş bir sesle, "Evet," diye onayladı. "Ben de öyle."

"Yine de seni incitmedim, değil mi?" Yüzümü ona dönmek

için yan dönmeye zorladım kendimi. Ne de olsa, onun gözlerine bakarken

Az önce vücuduna yapmama izin verdiği şeyi düşününce en azından bunu yapabilirdim. "Çok kötü değildi, değil mi?"

"Ne? Hayır, tabii ki canımı yakmadın," diye cevap verdi Claire, hareketlerimi taklit ederek yan dönüp bana baktı. Yanakları kızarmıştı ve kahverengi gözleri parlıyordu. Utangaç bir ifadeyle gülümseyerek yanıma uzandı ve yanağımı okşadı. "Çok iyiydin."

"Öyle miydim?"

"Çok iyi." Kız gibi bir çığlık attı ve dudağını ısırdı, hala kulaktan kulağa sırıtıyordu. "Tekrar yapmak için sabırsızlanıyorum."

"Yapamaz mısın?"

"Neden bu kadar şaşırmış görünüyorsun?" diye alay etti. "Eminim bunu daha önce yüzlerce kez duymuşsundur."

"Hayır."

"Ama sen…" Şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Belli ki bunu daha önce de yapmışsın."

"Hayır."

"Bekle." Gözleri fincan tabağı büyüklüğünde açıldı. "Sen de mi bakiresin?"

"Senin bakire tanımın nedir?" diye sormadan önce tereddüt ettim.

"Senin için bu, başka bir kızın ağacına hiç merdiven dayamadığın anlamına gelir," diye masumca cevap verdi.

"O zaman evet." Omuz silktim. "Ya da en azından yarım saat öncesine kadar öyleydim."

"Omigod!" Ayağa fırladı ve bu hareketi ikimizi de örten battaniyeyi de beraberinde götürmesine neden oldu. "Buna inanamıyorum!"

"Bu kötü bir şey mi?"

"Gerard, bu inanılmaz bir şey." Battaniyenin içinde iki büklüm oldu, hızla dizlerinin üzerine çöktü ve benim yayıldığım yere doğru geri çekildi.

"Ağzımdan çıkan saçmalıkların aksine, ben bir aksiyon adamından çok flört eden biriyim," diye teklif ettim.

"İğrenç şeyler düşünüyorsun," diye alay etti. "Bir kitap yazabilirsin."

"Eğer yazabilseydim." Homurdandım. "Seks metinlerinde en iyisi benim. Çocuklardan herhangi birine sorabilirsiniz. Ben yetenekliyim." Ona sırıttım. "O kadar detaycıyım ki, bir porno setinde senarist bile olabilirim. Sadece... yazım hataları yapıyorum ve sonra herkes benim yazdığımı anlıyor."

"Benim için mi sakladın?" diye sordu, rastgele yorumlarımı mutlulukla atlayarak. "Bekaretini mi?" Dizlerinin üzerinde zıplarken gözleri heyecandan parlıyordu. "Tanrım, cevabı zaten biliyorum ama senden duymak istiyorum."

"Sana daha önce de söyledim, benim için sadece sen varsın Claire- Bear."

"Aww!" Göğsünü tuttu ve bana yavru kedilerimizden biriymişim gibi miyavladı. "Bunu söyleyeceğini biliyordum ama yine de kulağa harika geliyor."

"Evet, dinle," diye söze başladım, bir yandan da zihinsel olarak olacaklara hazırlanıyordum, "hani şu çok kötü fobim var ya?"

"Kandan mı?" Ciddiyetle başını salladı. "Senin için çok kötü, değil mi?"

"Hmm," diye cevap verdim, zihnimde beliren görüntü beni bayılttığı için sesim bir kızınki gibi çatallaşıyordu. "Bunun garip bir istek olduğunu biliyorum ama bana bir iyilik yapıp kontrol edeceğini umuyordum."

"Oh, kontrol demek istiyorsun." Ne demek istediğimi anladığında gözleri büyüdü. "Ben mi sen mi?" diye sordu ve ardından battaniyeyi vücudundan çıkarmaya başladı.

"İkisi de," diye cevap verdim ve sonra hızla gözlerimi kapattım. "Tamam, ew!"

"Ew?" Kalbim göğsümde çılgınca çarpmaya başladı. "Bu iyi bir ıyy mı yoksa kötü bir ıyy mı?"

"İkisi de sayılır."

"İkisi de mi?"

"Korkma ama ikimizin de üzerine kan sıçradı."

"Aman Tanrım." Midem bulandı. "Kötü mü? Çok mu var? Üzerimde mi? Bana bulaştı, değil mi?"

"Hayır, tabii ki kötü değil," diye homurdandı, sesi hakarete uğramış gibiydi. "Ve sakin ol, seni koca bebek. Bu sadece senin tipik yırtık adam kan kaybın."

"Yırtık kızlık zarı mı?" Sanırım çığlık attım. "Bu da ne böyle?" "Bunun ne olduğunu biliyorsun Gerard," diye kıs kıs güldü. "Sen
konuştuk."

"Aman Tanrım, bebeğim, prezervatifi çıkarmalısın," diye boğuk bir ses çıkardım, kendimi baygın hissediyordum. "Lütfen, sana yalvarıyorum, çünkü eğer yırtılmış kızlık zarına bakmak zorunda kalırsam - ve bu arada yırttığım için gerçekten üzgünüm - o zaman bayılacağım."

"Gerard!"

"Ciddiyim," diye boğuk bir ses çıkardım, göğsüm kabarmıştı. "Korkaklık ettiğimi biliyorum ve yemin ederim bunu telafi edeceğim, ama kan görürsem o ölümcül yerde ölürüm Claire. Ölürüm, sana söylüyorum!"

"Saçmalıyorsun," diye homurdandı ama parmaklarını aletimin üzerinde hissettiğimde rahatlayarak sarktım. Prezervatifi çıkarırken, "Biliyorsun, filmlerde seksten sonra kadınla erkekler ilgilenir," diye yakındı. "Tam tersi değil."

"Filmlerde değiliz Claire-Bear," diye boğuldum. "Annenin Ballylaggin'deki arka bahçesinde bir ağaç evdeyiz."

Birkaç dakika sonra, "Tamam, kalçalarını kaldır." diye talimat verdi. Ben mecbur kalınca, boksörlerimi yerine çekti. "Daha sonra duş alırken gözlerini kapalı tut ve altın olacaksın."

"Ya sen?"

"Evet, Gerard, yine gayet terbiyeliyim. Seni koca bebek."

Bir göz atma riskini göze aldım ve gözlerim Claire'in pijama pantolonunu çektiğini görünce rahatlayarak sarktım.

"Drama için özür dilerim." Ona mahcup bir gülümseme sundum. "Umarım beni hâlâ seviyorsundur."

"Tam bir aptalsın." Tişörtünü tekrar giydi ve sırıttı. "Ama evet, Gerard Gibson, seni hâlâ seviyorum."

"Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun." Kendimi daha cesur hissederek, çatıya çarpmamak için eğilerek ayağa kalktım ve onun yanına gittim. "Kahramanım benim."

"Claire! Gerard!" Sinead'ın sesi bahçenin diğer tarafından yankılandı, ardından annemin sesi geldi: "Yemek vakti."

"Geliyorum anne," diye seslendi Claire bana dönmeden önce. "Zavallı masum aptallar," diye kıs kıs güldü. "Az önce burada ne yaptığımız hakkında en ufak bir fikirleri yok."

"Evet," diye gülmeye başladım ama gözlerim beyaz yorgana kilitlenince hemen ayıldım. Beyaz yorganın üzerinde kıpkırmızı bir kan lekesi vardı. "Hayır, hayır, hayır," diye bağırdım, geriye doğru sendelerken kendimi baygın hissediyordum. "Beni ondan uzaklaştırmalısın," diye yalvardım ve sonra, lanet bir ahmak olduğum için, kapıya doğru koştum, ancak başımı üstümdeki çatı kirişine çarptım.

Her şey kararmadan önce duyduğum son şey Claire'in adımı söyleme sesiydi.

Cinayet silahları ve tutku suçları

CLAIRE

"Gerard!" Çığlık attım ve ağaç evinin zeminine sesli bir gümbürtüyle yüzüstü düşmesini izledim. Cidden, bir çuval patates gibi yere düştü. "Tanrım, Gerard?"

Hiçbir şey.

Çıt yok.

"Öldün mü sen?"

Sessizlik.

"Tanrım, seni öldürdüm!" Ellerimi havaya kaldırarak feryat ettim. "Seni kızlık zarımla öldürdüm!"

Bir ölüm perisi gibi feryat ederek kan lekeli yorganı hızla kaldırdım ve ağaç evden dışarı attım. "Çok üzgünüm Gerard," diye bağırdım merdivenden inerken. "Yardım getireceğim!"

On metrelik merdivenin son basamağına takılıp düştüm, işlediğim tutku suçunun kanıtlarını topladım ve avazım çıktığı kadar "İmdat" diye bağırarak canımı kurtarmak için koştum.

"Claire?" İkimizin annesi de evden dışarı fırladı. "İsa aşkına ne oldu?"

"Anne, onu ben öldürdüm!" Kollarına koşarak feryat ettim. "Gerard'ı ben öldürdüm!"

"Ne oldu?" Sadhbh endişeden çılgına dönmüş bir halde sordu. "Oğlum nerede, Claire?!"

"O öldü." Hâlâ bir ölüm perisi gibi feryat ederken arkamı işaret ettim. "Ağaç evde."

"Nasıl?" Annem ne Sadhbh'ın ne de benim sergilediğimizden çok daha sakin bir sesle sordu. "Ne oldu?"

"Gerard!" Panikle koşmaya başlayan Sadhbh kahve fincanını çimenlerin üzerine bıraktı ve ağaç evin merdivenlerinden yukarı fırladı. "Gerard, canım, her şey yolunda. Annen geliyor!"

"Sorun nedir?" Babam avluda belirerek sordu. "Tanrım, çığlıklarını tavan arasından duyabiliyordum."

"Gerard'ı kızlık zarımla öldürdüm, baba!" Kan lekeli yorganı ayaklarının dibine fırlatarak feryat ettim. "İşte beni tutuklamaya geldiklerinde Gardaí için cinayet silahı!"

"Yaşıyor!" Sadhbh'in ağaç evinden seslendiğini duydum ve yemin ederim rahatlayarak neredeyse çimenlerin üzerine yığılacaktım.

Başımı ellerimin arasına alarak, "Tanrı'ya şükürler olsun," diye bağırdım. "Bizi koruduğunuz için teşekkürler bebek İsa ve Meryem Ana."

"Peter?" Sadhbh ağaç evinden seslendi. "Vaftiz oğlun için bana yardım eder misin?"

"Claire." Mam başını salladı. "Şu anda ağlasam mı yoksa seni öldürsem mi bilemiyorum."

"Biliyorum!" Yüzümü buruşturdum. "Çok özür dilerim anne."

"Tamam, herkes geri çekilsin," diye talimat verdi babam birkaç dakika sonra, erkek arkadaşımı itfaiyeci pozisyonunda ağaç evinden aşağı taşırken. "O iyi olacak. Sadece biraz korktu, hepsi bu."

Kahraman babalar ve itfaiyeciler

GIBSIE

Kendimi baygın hissederek Peter Biggs'in omzuna doğru sarktım, beni ölüme götürme ihtimalinin çok yüksek olduğunu biliyordum ama her iki durumda da kaçacak gücüm yoktu. Beni kurtaran adam sadece vaftiz babam değil, aynı zamanda kız arkadaşımın babasıydı. Bekareti sikime bulaşmış olan kız arkadaşımın.

Bakma, delikanlı.

Sakın bakma.

"Beni öldürecek misin, Pete?"

"Henüz karar vermedim Gibs."

"Tamam, eğer öyle olduğuna karar verirsen, kaçmam için bana on saniyelik bir avans verebilir misin?"

"Beş tane alırsan şanslısın."

"Beşle çalışabilirim."

"Baban hayatta olsaydı da bunu görseydi, bayram ederdi."

"Gerard!" Babası beni arka bahçeye bıraktığında Claire haykırdı. "Yaşıyorsun!" Bana doğru bir adım atarak yanımda diz çöktü ve yanağımı öpücüklere boğdu. "Bu bir mucize - ah, zavallı başın." Öpücükleri hızla alnımdan çıkan kocaman yumruya odaklandı. "Benim zavallı bebeğim."

Annelerimizin kollarını kavuşturmuş yan yana dururken bize bakışları, buradan tek parça halinde çıkabilmem için bir mucizeye daha ihtiyacım olduğunu gösteriyordu.

"Bahse girerim önce seni öldürmek isterdin," diye mırıldandı Peter içeri girmeden önce.

Sinead eve hışımla girmeden önce, "İçeri Claire Biggs," diye emretti.

"Hemen şimdi, Gerard Gibson," diye ekledi Mam onun peşinden yürümeye başlamadan önce.

Ah kahretsin.

"Her şeyden önce, nasıl hissediyorsun Gerard?" Sinead alnımdaki buz torbasını sıyırıp yüzümü buruştururken sordu. "Ah canım, bunun kesinlikle daha fazla buza ihtiyacı var. Şunu bir süre daha tutalım."

Evet, eminim öyledir. Ağaç evin çatısıyla neredeyse başımı kesiyordum ve bu yüzden boynuz şeklinde bir şişlik oluşmuştu.

Şu anda kız arkadaşımın tek boynuzlu at peluş hayvanlarından birine benzediğim gerçeği rahatsız edici olsa da, önümdeki iki kadın kadar korkutucu değildi.

"İç bakalım Gerard," dedi suç ortağım. Kurtarılmamdan sonra annelerimizin omuzlarıma sardığı battaniyeyi yeniden düzelten Claire, elimdeki 7UP bardağını dudaklarıma götürdü. "Şeker şoka iyi gelir."

"Peki, Kasım ayında hanginiz kıyafetlerini çıkarıp ağaç evde oyalanmanın iyi bir fikir olduğuna karar verdi?" Annem ellerini kalçalarına dayayarak sordu. "Eee? Hadi ama. İtiraf edin."

Claire'e elimden geldiğince dikkat çekmeden işaret ettim, aynı anda o da bana gizlice işaret etmedi.

Ağzım açık kaldı. "Bu senin fikrindi."

"Hayır." Claire gözlerini bana dikti. "Ağaç ev senin fikir."

"Yeterince adil," diye kabul ettim. "Ama çalılıktaki merdiven fikri tamamen sana aitti!"

"Ew, ağaç de, Gerard."

"Ağaç."

"Ağaçtaki merdiven mi?" Sinead sordu.

"Seks," diye inledik Claire ve ben hep bir ağızdan. "Seks demek!"

"Tanrım," diye inledi Mam, eliyle yüzünü kapatarak. "Umarım korunmuşsundur, çünkü ailelerimizin ihtiyacı olan son şey Cherub ve Brian fiyaskosunun tekrarlanması!"

"Yaptık, Sadhbh," diye mırıldandı Claire. "Ve ikimiz de çok üzgünüz." "Değil mi Gerard?" diye eklemeden önce yanıma dirsek attı.

"Oh, evet." Ciddiyetle başımı salladım. "İkimiz de çok üzgünüz ve bunu bir daha asla yapmayacağız."

"Asla," diye ekledi Claire, "kafa sallama-köpek" modunda bana katılarak. "Söz veriyoruz."

"Dün doğduğumuzu mu sanıyorsun?" Sinead inanmayan bir kaşını kaldırdı. "Arkamızı döndüğümüz anda yine aynı şeyi yapacaksınız."

"Kesinlikle," diye onayladı Mam. "Bir gencin yalan söylediğini nasıl anlarsınız biliyor musunuz?"

Sinead onun yerine "Dudakları kıpırdadığı zaman," diye cevap verdi. "Bu da şu soruyu akla getiriyor: Şimdi ikinizle ne yapmamız gerekiyor, hm?"

"Birlikte yalnız kalmak konusunda size güvenilemeyeceği açık." "Bu da demek oluyor ki yatıya kalmalar kesinlikle soru."

"Ve ikiniz de bir daha o ağaç eve adım atmayı unutabilirsiniz."

"Bu doğru, Sadhbh. Cesedimi çiğnemen gerek." "Ve benim, Sinead."

"Ah Tanrım," diye boğuldum ve Claire'in eline uzandım. "Sanki boşanmamızı istiyorlarmış gibi konuştular."

Claire elimi güven verici bir şekilde sıkarak, "Böyle bir şey asla olmayacak," dedi. "Gerard ve ben hayat arkadaşıyız. Bizi ayıramazsın."

"Evet," diye savunmacı bir tavırla kabul ettim ve Claire'i işaret ettim. "Ne dediyse o."

"Sana hayat arkadaşı vereceğim," diye homurdandı Mam, kafamın arkasına vurarak. "Umarım yüzücülerine bir şey olmamıştır, Gerard Gibson, çünkü eğer bizi

İkiniz de reşit olmadan önce büyükanneleriniz sizi Brian'la aynı veterinere götürüp kimyasal olarak hadım ettirecek."

Hugh'un odasına indirilmek bir fiyaskoydu ama Sinead'ın gerekçesine itiraz edemezdim. Dürüst olmak gerekirse, geceleri uyuyacak bir yer verilmesi bir yana, ön kapıdan tekrar geçmeme izin verildiği için bile şanslıydım.

Çıldırmış bir deli gibi dönüp dururken gözümü bile kapatamıyordum.

Bu gece kabus gördüğüm için değil.

Hayır, çünkü çok gergindim.

İstersem eve gidebileceğimi biliyordum.

Mark gitmişti, annem bu gece bana bunu söylemişti. Karısının ailesiyle ilgili beklenmedik bir acil durum, yılan gibi sıvışıp gitmeden önce anneme ve Keith'e söylediği yalandı.

Bir yanım ikinci kez çekip gitmesine izin verdiğim için kendime kızgındı ama daha da büyük bir yanım o kadar rahatlamıştı ki bu acıyı hafifletti.

Çünkü günün sonunda, bu çarmıhı on uzun yıldır taşıyordum ve inanılmaz bir şekilde üstesinden gelmiştim. O canavar dünyanın öbür ucuna gittiğinde de gayet iyi başa çıkmaya devam edecektim.

Gördüğüm kadarıyla, kötü bir durumu en iyi şekilde değerlendiriyordum.

En kötüsü zaten başıma gelmişti ve ben hayatta kalmıştım.

Kendimi en dipten inşa etmiştim ve o piçin beni tekrar yenmesine izin vermektense ölmeyi tercih ederdim. Beni tekrar yenmesine asla izin vermeyecektim. Çocuk halime karşı savaşı kazanmıştı ama yetişkin halime karşı savaşı asla kazanamayacaktı.

Daha kötüye gittiğini görmemin ya da onun beni gerçekten yenmesinin tek yolu, insanların bunu bilmesiydi. Tırmanabileceğimi düşünmediğim tepe buydu ve o da bunu biliyordu. Utancım onun üzerimdeki gücüydü ve on yıldır da öyleydi.

Ani ayrılışına rağmen odama geri dönmeye hazır değildim. Tekrar orada olduğunu biliyordum,

Eşyalarıma dokunuyor, havayı kirletiyordu... İşimi yapmamı zorlaştırıyordu.

Ayrıca, Biggs'lerin evinde kendimi rahat hissediyordum. Her zaman öyleydim. Bu ev benim evim gibiydi ve şu anda kaldığım odanın yanındaki odada uyuyan kız, buradan ayrılmamı imkânsız hale getiriyordu.

Derme çatma yatağımdan tırmanarak odadan çıktım, ancak merdivenin sahanlığındaki gıcırdayan döşeme tahtasına basmak gibi çaylakça bir hata yaptım. Birkaç saniye içinde evin reisi yataktan kalkmış ve sahanlıkta devriye gezmeye başlamıştı. "Yatağına dön, genç adam."

Suçüstü yakalanmış bir suçlu gibi elimi kaldırdım ve merdivenin en üst basamağında donup kaldım. "Sadece bir içki alıyordum, yemin ederim."

Sinead onaylarcasına başını sallayarak devam etmemi işaret etti. "Yukarı çıkarken duraklamak yok. Doğruca yatağa, duydun mu?"

"Tamam."

"Ciddiyim Gibs. Bileceğim."

Aman Tanrım.

Son basamaktan tırmanarak, başıboş dolaşan Dick'i kucağıma aldım. "Nasılmış benim oğlum?" Onu göğsüme bastırarak mırıldandım. "Tanrım, onun gibi kokuyorsun bile," diye düşündüm mutfağa giderken başına bir öpücük kondurduğumda. "Seni yiyip bitirebilirim."

Mutfağın ışığını yaktığımda oda donuk sarı bir renge büründü ve korkudan neredeyse amımı düşürecektim. "Aman Tanrım!"

Hugh mutfak masasına yığılmış, dirseklerini masaya dayamış ve başını ellerinin arasına almıştı.

"Hangi cehennemden geldin sen?" Fısıldadım. "Yatağın boş olunca dışarı çıktın sandım." Kaşlarımı çatarak, "Nerelerdeydin delikanlı?" diye sordum.

"Etrafında."

"İyi misin?"

"Harikayım."

"Hugh, sabahın üçünde mutfakta oturuyorsun ve biri ölmüş gibi görünüyorsun." İçimdeki endişe büyüdü. "Belli ki iyi değilsin, delikanlı."

"Ben sadece..." Sözünü kesen arkadaşım bir nefes verdi ve başını salladı. "Bu harika. Düzelteceğim."

"Neyi
düzelteyim
?"

Sessizliği.

"Neyi düzelteyim?" Masaya oturarak tekrarladım.

"Başım belada Gibs," diye fısıldadı, başı öne eğikti.

"Sorun mu var?" Dick'i tekrar mutfağın zeminine bırakarak tüm dikkatimi en eski arkadaşıma verdim. "Ne tür bir sorun, delikanlı?"

"Kötü türden."

"Joey Lynch türü mü?" Düşüncelerim hemen Lynchy'ye kaydığı için kendimi kötü hissederek sordum. "Uyuşturucu mu?"

"Hayır, uyuşturucu değil
Gibs." "O zaman ne,
delikanlı?"

Cevap vermeyince ayağa kalktım ve onunkinin yanındaki sandalyeye yeniden yerleştim. "Hugh." Elimi omzuna koydum. "Konuş benimle."

"Yapamam."

"Hadi delikanlı, benim." Omzunu bir kez daha sıktım. "Bana her şeyi anlatabilirsin."

Cevap vermek için ağzını açtı, sadece durakladı ve sonra başını tekrar ellerinin arasına bıraktı. "Siktir et, önemli değil delikanlı."

"Belli ki öyle."

"Bu konuda konuşamam," diye itiraf etti, kırık bir adam gibi görünüyordu. Bunu söyledikten sonra sandalyesini geriye itti ve ayağa kalktı. "Bunu düşünemiyorum bile."

Başka bir şey söylemeden mutfaktan çıkıp gitti ve beni cevapsız sorular ve amımdan başka bir şeyle baş başa bıraktı.

Ortak salonda dili olan engerek

CLAIRE

Gerard'ın merdiveninin ağacıma yaptığı ilk yolculuğun üzerinden tam yedi hafta geçmişti ve biz hâlâ güçlü bir şekilde devam ediyorduk. Güçlüden de öte. Titanyum gibiydik.

Elbette, annelerimiz gençlerin her türlü sefahat planını engellemeye kararlı bir çift ninjaya dönüşmüştü, ama ne demişler, istek varsa pipi de vardır ve Gerard'la ben birlikte olmanın yollarını bulmuştuk.

Hepsinin en iyi yanı mı? Doğa Ana, son dört yıldır planladığımız gibi beni tam zamanında ziyaret etti.

Beş gün boyunca her yirmi sekiz günde bir, yumurtalarımın çatlayabileceğini haber vermek için bana uğramayı severdi.

Yakınlaşmamızdan sonra ilk ziyareti en hoş karşılanan ziyaretti çünkü Gerard'ın delinmiş merdiveninin korumamızda herhangi bir delik açmadığına dair bana güvence verdi. İkincisi ise pastamı alıp yiyebileceğime dair muhteşem bir güvenceydi. Gerard'la bebek sahibi olmak istemediğimden değil. İstiyordum. Sadece o bebeklerin uzun yıllar sonra gelmesini istiyordum.

Bugün Çarşamba'ydı ve Cuma akşamı yapılacak kış balosundan önce kıyafet provalarımızın son günüydü.

Bugün teknik olarak okul günü olsa da, dışarıdaki hafif kar serpintisi, okulumuzun olumsuz yol koşulları nedeniyle katılımın isteğe bağlı olduğunu bildirmek için velilere bir mesaj gönderdiği anlamına geliyordu.

Tabii ki iyi haberi duyar duymaz Gerard ve ben kar gününü malikanede geçirmeyi, kardan adam yapmayı ve en iyi arkadaşlarımızla kartopu oynamayı tercih ettik.

Kar yağmasını severdim, Aralık ayında kar yağmasını daha da çok severdim. İçimi sıcacık, şenlikli duygularla doldururdu ve Noel tatilinin yaklaştığını ve bu tatili Gerard'ın kız arkadaşı olarak geçireceğimi bilmek, iyi ruh halimi yeni zirvelere çıkardı.

Elbiselerimizi son kez denerken en yakın arkadaşıma "Biz yakınlaşırken asla bir şey istemez," dedim. "Bu normal mi?"

"Bilmiyorum," diye cevap verdi Shannon, arkasını dönüp boy aynasında elbisesinin arkasına bir göz attı. Edel Kavanagh'ın tasarımcı markalarıyla çevrili, imrenilen ofis/giyinme odasındaydık ve onun elinde bir mezura ile dönmesini bekliyorduk. "Bunu soracak en iyi kişi ben değilim. Lizzie muhtemelen benden çok daha iyi tavsiyeler verecektir Claire."

"Lizzie ilişkimde bana yardım etmektense kafa derisini yüzüp saçlarını şeytana kurban olarak sunmayı tercih ederdi."

Gerard'la ilişkimizi kamuoyuna açıkladığımızdan beri Lizzie'yle arkadaşlığımız, aramızda bir buzdağı varmış gibi hissettirecek kadar soğumuştu. Artık okulda benimle neredeyse hiç konuşmuyordu, sınıfta artık benimle oturmuyordu, nadiren takılıyorduk ve Shannon orada değilse, varlığımı bile kabul etmiyordu.

Acıtmadığını söylersem yalancı olurdum ama Gerard'ın buna değmediğini söylersem daha da büyük bir yalancı olurdum. Çünkü değerdi. Destansı bir şekilde öyleydi.

"Johnny ile birlikteyken, ona yapmandan hoşlandığı özel bir şey var mı?"

"Claire!"

"Ne?" Öfkelendim. "Sen benim en iyi arkadaşımsın ve en iyi arkadaşların birbirlerine bilgelik dağıtması gerekir."

"Ya Edel duyarsa?"

"Ama yapmayacak, çünkü hala kasetiyle dönmedi, o yüzden ağzındaki baklayı çıkar, Lynch."

"Şey." Shannon uzun süre düşündükten sonra, "Boyun öpücüklerine bayılır," dedi.

"Boyun
öpücükleri
mi?" "Uh-huh."

"Sanırım Claire onun paketiyle ilgili bir şey bekliyordu, Shan," diye güldü Aoife, elbisesinin içinde soyunma alanının perdesinin arkasından görünerek. "Vay canına, bu milf görünümüne bayılıyorum," dedi aynada kendini onaylayan bakışlarla süzerken, bir yandan da devasa göğüslerini düzeltiyordu. "Kadınların mütevazı olması gerektiğini biliyorum ama dürüst olmak gerekirse kızlar, eğer bir pasta olsaydım kendimi yerdim." Kendi kendine kıkırdayarak ekledi, "Ve dürüst olalım, ben hanımefendi değilim."

"Aoife'a sor," diye ağzından kaçırdı Shannon, baldızını göstererek. "Ama bunu ben odadayken yapma, tamam mı? Çünkü kardeşimin seks hayatının iç yüzünü bilmeme gerçekten gerek yok."

Aoife omzunun üzerinden, "Kardeşin hayata seks katıyor, nokta," dedi. "Benim erkeğim yeteneklidir kızlar. BD enerjisinin içine D'yi koyuyor."

Boş boş baktım. "BD?"

"Büyük penis," diye açıkladı Aoife ve sonra kaşlarını sallayarak, elleriyle erkek arkadaşının dev bir salatalığa benzeyen ve beni hafifçe dehşete düşüren pipisinin uzunluğu olduğunu tahmin ettiğim şeyi ayrıntılı olarak gösterdi.

"Aman Tanrım." Gözlerim dehşet içinde açıldı. "O şeyle apandisitine dokunabilir."

"Biliyorum!" Aoife neşeyle başını salladı, kaymağı kapan kedi gibi görünüyordu. "Ben şanslı bir kızım."

"Ve şimdi gidip ağlayacağım," diye inledi Shannon, ellerini kulaklarına götürerek aceleyle uzaklaştı.

Aoife, "Annene gel, güzel kız," diyerek bana yaklaşmamı işaret etti. "Sana bir erkeği nasıl baştan çıkaracağını anlatayım."

Aoife Molloy'un izniyle erkek uzantıları hakkında bir dünya genel bilgi ve Edel Kavanagh'ın izniyle hayallerimin elbisesiyle donanmış olarak, ertesi sabah Tommen'in kapılarından adeta havada süzülerek girdim.

Dışarıda hala kar yağıyordu, ancak isteğe bağlı bir kar tatili daha kazanacak kadar yoğun değildi. Her iki durum da umurumda değildi. Okulda da evde de mutluydum. Ayrıca, sadece bugün ve yarınımız kalmıştı ve sonra iki hafta boyunca boştuk.

"Günaydın ailem," diye lirik bir sesle seslendim altıncı sınıfların ortak salonuna girerken, asılı bir ökseotunun altında durup Patrick'in yanağına gürültülü bir öpücük kondurdum.

"Günaydın," diye koro halinde herkes bana karşılık verdi.

Güldü, yanağındaki dudak parlatıcımı sildi. "Bu ne içindi, Bebek Biggs?"

"Durduğun yeri kontrol et, tatlı çocuk."

Patrick başını kaldırıp ökseotunu fark eder etmez sola doğru üç güvenli adım attı - ve tehlikeden uzaklaştı. "Uyardığın için teşekkürler." Kazağının kolunu çekiştirerek rahatsız bir şekilde etrafına bakındı. "Sizin sınıftan iki kız bütün hafta o şeylerle beni takip edip durdular."

"Helen ve Shelley mi?" Güldüm. "Gördün mü baba, peşine takılan kızlar konusunda seni uyarmaya çalışmıştım."

Cevap olarak tek söylediği "Hm," oldu.

"En sevdiğim ikinci annem ve babam nasıl?" Mutfakta tost yemekte olan Joey ve Aoife'ın yanına vardığımda mırıldandım. "Birincim diyebilirdim ama bu unvanın kendi annem ve babama ait olduğu açık."

Joey, Noel sevincimden ne anlam çıkaracağını bilemiyormuş gibi bir ifadeyle, "Belli ki," dedi. "Biliyor musun, Noel Baba'nın elflerinden biri olarak çok para kazanabilirsin," diyerek beni şaşırttı. "Ya da çocukların doğum günü partilerinde."

"Gerçekten yapardı, değil mi?" Aoife güldü. "Ona bir prenses kostümü giydirin, çocuklar için birkaç yüz boyası verin ve

kolayca iki yüz avro kazanabilir."

"Yapabilir miyim?" Bu düşünceyle içimde bir heyecan kabardı ve bir o yana bir bu yana sıçradım. "Gerçekten mi?"

"Ah, evet." Başını sallayan Joey dikkatini tekrar kız arkadaşına çevirdi. "Çok para kazanırdı."

"Aman Tanrım." Gözlerim büyüdü. "Zengin olacağım!"

"Sen zaten zenginsin," dediler hep bir ağızdan, Aoife dikkatini kanepede tek başına oturan sessiz kızıl saçlıya çevirdi. "Hey, güzel kız! Yarın akşamki balo için elbiseni hazırladın mı?"

Katie'nin yüzü bu iltifattan dolayı alev alev yandı. "Evet, eninde sonunda."

"Öyle mi?" İlgisini çeken Aoife koltuklara doğru yürüdü ve Katie'nin yanına oturdu. "Bana resimde gösterdiğin yeşil olan mı?"

O sırada kapı açıldı ve Gerard gösteriş ve pasaportlar hakkında homurdanarak içeri girdi, ardından da kafasına bir çift fare kulağı takmış, mutlu görünen Shannon geldi. "Fransa'ya gidiyorum!" diye neredeyse çığlık atacaktı, sonra bir çift bileti sallayarak bana doğru hızla geldi. "Üç gece için, Claire!"

"Tanrım," diye bağırdım, zıplarken ona katıldım ve elindeki biletleri inceledim. "Vay canına, sadece Fransa'ya gitmiyorsun Shan," diye heyecanla bağırdım. "Paris'e gidiyorsun!"

"Orası hâlâ Fransa," dedi Lizzie cansız bir ses tonuyla, yanımdan geçip mutfağa doğru ilerlerken. "Bir ara lanet olası bir harita oku."

Onu görmezden gelmeyi seçerek Shannon'ın hatırına daha parlak gülümsedim ve dikkatimi kafasına tünemiş fare kulaklarına odakladım. "Bu dünyadaki en mutlu yere gittiğin anlamına mı geliyor?"

Sevinçten gözleri parlayan Shannon hevesle başını salladı. "Daha önce hiç uçağa binmemiştim."

"Kambur olma Gibs," dedi Johnny bir süre sonra odaya girdiğinde. "Bu kız arkadaşımın Noel

hediye, delikanlı. Seni yanımda getiremezdim, değil mi?"

"Ah, neden olmasın ki?" Gerard huffed, hareket etti yanıma geldi. "Dikkat et Claire-Bear, bu iki düşüncesiz piç biz olmadan Oui, Paris'e uçuyorlar." Nefes nefese Shannon'ın fare kulaklarını silip başının üstüne yerleştirdikten sonra bana döndü. "Bunu görüyor musun? İyi bak bebeğim, çünkü ne yazık ki bu Noel'de Mickey'ye en yakın olabileceğin şey bu, çünkü oradaki bay sınırsız nakit akışının aksine -" devam etmeden önce Johnny'ye doğru bir başparmak sallamak için durakladı "- senin damızlık çöreğin seni sadece Noel Baba'yı görmeye götürebilir."

"Aww!" Baygınlık geçirerek kollarımı boynuna doladım ve yanağına bir öpücük kondurdum. "Beni Noel Baba'yı görmeye mi götürüyorsun?"

"Ho, ho, ho, Claire-Bear." Gerard kaşlarını sallayarak bir kolunu belime doladı ve beni kendine çekti. "Ve eğer gerçekten iyiysen, o zaman belki..."

"Aman Tanrım!" Lizzie öfkeli bir çığlık atarak elindeki bardağı fırlattı ve bardak duvara çarptığı anda paramparça oldu. "İkiniz de çenenizi kapatabilir misiniz!"

Bir iğne düşse duyabilirdiniz.

Tüm oda ölüm sessizliğine büründü.

"Gibs," dedi Johnny, Gerard konuşmak için ağzını açtığında ona hafifçe başını sallayarak. "Buna değmez, delikanlı."

"Bunu biliyorum," diye atıldı Gerard. "Barış yapmayan tek kişi o."

"Barış mı?" Lizzie boğuk bir sesle konuştu, sesi duygusallıktan kalınlaşmıştı. "Gerçekten kız kardeşimin tecavüzcüsünün kardeşiyle barışmamı mı bekliyorsun?" Alay etti. "Elleri kanlı olan aynı kardeşle mi?" Gözlerini kısarak tükürdü, "Onu destekledin. Arkadaşın olmam gerekirken onu destekledin. Seninle barışmaktansa bileklerimi kesmeyi tercih ederim!"

"Ona arka çıkmadım," diye kükredi Gerard, soğukkanlılığını kaybederek. "İnan bana, bu gezegende o piçten benden daha fazla nefret eden kimse yok."

"Bunu kendine söylemeye devam et, Thor. Bakalım suçluluk duymana yardımcı olacak mı?"

"Bunu dinlemeyeceğim."

"Çünkü sen suçlusun." "Ve
yanılıyorsun!"

"Haklıyım ve bunu sen de
biliyorsun." "Siktir git, Liz."

"Sen de siktir git. DPP'nin ona karşı dava açması için yeterli kanıt olmaması umurumda değil. Gerçeği biliyorum. Kendi gözlerimle okudum. Sakın burada durup yüzüme karşı yalan söylemeye cüret etme. Senin aksine, benim lanet bir mektubu okuma yeteneğim var, pislik."

Vay be.

"Hey!" Johnny tersledi. "Sakın oraya gitme."

"Doğru ya, Kaptan Fantastik," diye boğuk bir ses çıkardı. "Köpeğinizi koruyun."

"Johnny, bekle. Lütfen yapma. Şu anda canı çok yanıyor," dedi Shannon, kendini savunmaya çalışarak ama Johnny başını salladı.

"Shan, seni seviyorum bebeğim, ama onun anlatacaklarının dinleyicisi ben değilim."

İşte bu kadar.

Liderimiz taraf tutmuştu.

Çizgi kumda çizilmişti ve aylarca barışı korumaya ve kız arkadaşını yatıştırmaya çalıştıktan sonra Johnny Kavanagh takım arkadaşının yanında hak ettiği yeri almıştı.

Johnny, Gerard'ın önünde savunma pozisyonu alarak, "Konuşmayı kesmen gerek," diye uyardı. "Ve geri çekil."

"Bunu sen başlattın, o değil," dedim Lizzie anlatıyı değiştiremeden. "Bağırdın, bardağı fırlattın ve konuyu sen açtın."

"Neden hep onun tarafını tutuyorsun?" diye bağırdı. "Senin en iyi arkadaşlarından biri olmam gerekiyordu."

"Ve benim de senden biri olmam gerekiyordu," diye bağırdım ona. "Ama son iki ayını nasıl yaşamam gerektiğini dikte ederek ve sonra da senin mükemmel anlatına uymayan kararlar verdiğim için bir çocuk gibi benimle konuşarak geçirdin."

"Ne olduğunu biliyorsun."

"Gerard'la bir ilgisi olmadığını biliyorum." "Kız kardeşim öldü!"

"Gerard'ın kız kardeşi de öyle!"

"Evet, ama aradaki fark şu Claire. Ben onun kız kardeşini boğmadım ama onun kardeşi benimkini boğdu!"

"Çocuklar, yapmasak olmaz mı?" Shannon araya girmeye çalıştı ama artık çok geçti. Tencere kaynamaya başlamış ve itiraflar ağzından taşmaya başlamıştı.

"Hayır," diye bağırdı Lizzie kısık sesle. "Çünkü onunla çıkmanı asla onaylamayacağım."

"Ve asla senden izin istemeye başlamayacağım!"

Köşeye sıkışmış vahşi bir hayvan gibi görünen Lizzie başını salladı ve kapıya doğru fırladı. "Hepiniz cehenneme gidebilirsiniz."

"Bu da ne..." diye mırıldandı Hugh, önce etrafına sonra da kendisine yaslanmış ağlayan kıza baktı. "Ne oldu?"

"Tecavüzcü-koruyucuya sor!"

"Gibs?" Hugh arkasını dönerek sordu. "Ne oldu?" "Biliyor musun Liz?" Gerard sakince cevap verdi. "Biri

Bu günlerde, kız kardeşinin ölümünden sorumlu tek kişinin kız kardeşin olduğu gerçeğiyle barışmak zorunda kalacaksın."

Bunu söylediği anda Lizzie patladı. Ona doğru hamle yaptı ve işte o zaman her şey cehenneme döndü.

Şimşek gibi hareket eden Hugh, Gerard'a ulaşamadan onun önünü kesti.

"Bırak beni lan!" diye bağırdı, binlerce iblisin öfkesiyle göğsüne vurup duruyordu. "Beni kurtarmana ihtiyacım yok!"

Hugh bırakmadı.

Kızın tokatlarına aldırmadan bir kolunu kızın beline doladı ve onu kendine çekti, boştaki eliyle de yüzünü okşadı

göğsüne.

Sonunda kız ona karşı gevşedi, elleri okul gömleğinin kumaşını kavramak için uzandı, o çocuklarla hararetli bir şekilde konuşurken.

"Onu buradan götür, Hugh," diye uyardı Johnny, arkadaşının önünde koruyucu bir duruş sergilerken, duygularını daha önce hiç görmediğim kadar kontrol ediyormuş gibi görünüyordu. "Şimdi git, delikanlı."

Bu sırada Katie yüzünde okunamayan bir ifadeyle sessizce izliyordu.

Onu göğsüne bastıran Hugh, arkadaşlarıyla konuşmaya devam ederken bir yandan da talimatlar veriyor ve havada uçan bir araba anahtarını yakalıyordu.

Bakışlarını kız arkadaşına çevirdi, o da sadece başını sallayarak bu dramadan uzaklaştı ve beslenme çantasını okul çantasına yerleştirdi.

Ana koridorun kapısını açtığında yüzünü onlarca akranının bakışlarından koruyan Hugh, Lizzie'yi bir yöne doğru götürürken Johnny de Gerard'ı diğer yöne doğru yönlendirdi. Destekleyici bir eli omzunda tutarak en iyi arkadaşını katliamdan uzaklaştırdı.

Salonda duran Pierce araya girdi ve "Doktora ihtiyacı var," dedi. "Bu kız ciddi şekilde hasta."

"Sakın öyle söyleme," diye tersledi Patrick. "Tanrım!"

Shannon, "İncinmiş insanlar, insanları incitir," diye önerdi. "Bunu mazur görmüyorum ama lütfen travmasıyla başa çıkmak için sağlıklı yollar kullanmadığı için onu kötülemeyin."

"Shannon, hepimizin travması var," diye yanıtladı Katie. "Herkes bunu başkalarına yansıtmaz."

Patrick koltuğunda kıpırdanarak, "Sanırım söylenmemiş çok fazla konuşma olduğu için," diye önerdi. "Bir gün buradaydı ve ertesi gün-"

"Değildi."

"Kesinlikle."

"Hiçbir şey açıklığa kavuşmadı," diye ekledi.

Shannon hevesle başını sallayarak, "Kesinlikle," diye onayladı. "Yani Lizzie hâlâ o günü tekrar tekrar yaşıyor."

"Groundhog Day filmindeki gibi."

"Evet," diye Patrick'e gülümsedi. "Tıpkı Groundhog Day gibi." Geri kalanımıza döndü. "Geri kalanımız için yıllar geçip gidiyor, ama o o anın içinde sıkışıp kalmış." Omuz silkerek ekledi, "Zaman geçmediği zaman iyileşemez."

Açılış ve kapanış

GIBSIE

Son birkaç hafta hayatımın en güzel zamanlarıydı, ama bir yandan da en zor zamanlarıydı. Çünkü her gün uyandığımda sır saklamamam gereken tek kişiye yalan söylüyordum. İlişkimiz platonikken bu katlanılabilir bir şeydi ama ilişkimiz ilerlediğinden beri üzerimde oluşan değişim gece ve gündüz gibiydi.

Her zaman çok yorgun hissediyordum, sanki her geçen gün daha da dayanılmaz hale gelen bu büyük ağırlığı taşıyormuşum gibi.

Kış balosunun sabahına kadar nihayet bunu daha fazla yapamayacağım sonucuna vardım.

Bu ağırlığı bir gün daha taşıyamazdım.

Bu çok fazlaydı.

Bu çok sakatlayıcıydı.

Kolum yatağımdaki çıplak kıza sıkıca sarılmışken ve dikkatim üstümüzdeki yatak odamın tavanına odaklanmışken seçeneklerimi düşündüm.

Söyleyebilir miyim?

Daha önce söylediğim ilk ve tek seferde sağır kulaklara çarptığını bilerek kelimeleri gerçekten tekrar çıkarabilir miydim? O zaman bana inanılmamıştı, peki Claire'in şimdi bana inanacağını kim söyleyebilirdi? Evet, beni seviyordu, bunun doğru olduğunu biliyordum ama sevginin birinin canavarlara inanma yeteneğiyle hiçbir ilgisi yoktu.

Nefesime konsantre olarak huzursuzluk hissini bastırmaya çalıştım ve bu işe yaramayınca, kendimden geçebileceğim ve biraz rahatlayabileceğim umuduyla nefesimi tuttum.

okula gitmek için çalar saatim çalmadan önce birkaç dakika uyuyabildim. Ama bunun tek yaptığı nabzımın sesini kulaklarımda daha da yükseltmek oldu.

İçim rahat etmeyince dikkatimi yatak odamın kapısının arkasında asılı duran smokine verdim, sonra da bakışlarımı kucağımda uyuyan güzele yönelttim. O saatlerdir uyuyordu, ben ise bir gözümü bile kapatmamıştım. Gecelerimin yüzde doksanını onun yatağında uyuyarak geçirdiğim için kendi yatağımda rahat değildim, bu yüzden içimdeki endişeyi tam olarak yatıştırmıyordu.

Ama onun burada, benim alanımda olması, vücudunun benimkine dokunması, bana bu odada daha önce sahip olmadığım bir huzur verdi. Onunla birlikte bu yatakta kalmak istememi sağladı. Beni rahatlattı. Çünkü onu seviyordum. Her parçamla. Vücudumdaki her kemikle. Kusurlu ve olduğum gibi. Elimde değildi. İçgüdüseldi. Sürekli tüketiyordu. Sonsuza kadardı.

Gözlerim onun üzerinde gezinirken, kalbimin ona demir attığını, her parçasının etrafında karmaşık düğümlerle hem bağlandığını hem de sarıldığını hissettim. Bu kızı asla unutamayacağımı biliyordum, bu da ona yalan söylemeyi neredeyse ifşa etmek kadar düşünülemez kılıyordu.

Her iki durumda da kaybetmeme neden olan bir iç savaşla mücadele ederek, sonunda uykusundan uyanana kadar sessizce bekledim, yanında Ballylaggin'in üzerindeki tüm güneşlerden daha parlak bir gülümseme getirmişti.

"Günaydın Bay Gülen Surat," diye mırıldandı Claire uykulu bir sesle, yan yatıp kolunu ve bacağını bedenime doladı. "Mm, benim insan radyatörüm."

"Günaydın, Bayan Gülen Yüz," diye cevap verdim, artık uyanmış olduğu için tüm vücudumun ateşlendiğini hissediyordum. "İyi misiniz?" Yumuşak, küçük, kabarık nefesleri göğsümü gıdıklıyordu ama bir santim bile kıpırdamadım. Ondan yayılan sıcaklığa ihtiyacım vardı. Işığa. "Ağrın var mı?"

"Harika hissediyorum," diye uykulu bir şekilde cevap verdi, vücutlarımız bir kez daha birbirine karışana kadar yakınlaştı. "Dün gece

süper
eğlenceli."
Süper.
O kelimeyi kullandığında
gülümsedim. Çok sevimliydi.
Ve dün gece süper eğlenceden daha fazlasıydı. Benim için her şey demekti. Bedeniyle odamdan kaç tane şeytanı kovaladığını asla anlayamayacaktı. Onunla bu yatakta, çocukluğum boyunca sayısız gece işkenceye katlandığım aynı yatakta olmak o kadar katartikti ki, neredeyse gerçeküstüydü.
Söyle ona, kalbim emretti, sadece söyle ona.
"Gerçekten okula gitmek zorunda mıyız?"
"Hayır," diye mırıldandım, yedi yaşımdan beri kalbimin atmasını sağlayan kişiyle anı yaşamak için anılarımı bir kez daha bastırdım.
"Evet, öyle," dedi iç çekerek. "Okula gitmezsem annem Dee'den telefon alacak ve sonra yakalanacağız çünkü Edel'i arayacak ve Shannon'ın evinde olmadığımı öğrenecek."
Rahatsızlıkla yer değiştirdim.
"İyi misin?" Bana bakmak için başını kaldırdı. "Vücudun kaskatı kesildi."
Ne yapacağımı ya da söylemem gerektiğini bildiğim şeyi nasıl ifade edeceğimi bulmaya çalışırken, "Ben iyiyim," diye onu temin ettim. "Sana bir şey söylemem gerekiyor."
"Oh?"
"Evet." Derin derin yutkundum ve gözlerimi kapatarak zihinsel olarak beni terk etmek üzere olduğu ihtimaline hazırlandım. "Dee hakkında."
Hayır, kalbim itiraz etti, bu Mark'la ilgili.
Her seferinde bir şey, diye fısıldadı zihnimin başka bir kısmı.
Ona her şeyi anlat.
"Dee?" Claire kaşlarını çatarak sordu. "Tommen'ın ofisi Dee mi?" "Evet." Dudaklarımı yalayarak, düşünmek için gerçekten çok uğraştım.
Bir sonraki kelime seçimimi düşünürken, bunu berbat edemeyeceğimi biliyordum. "Ben, ah, ben..."

"Sen ne?" Claire meme ucumu çimdiklemek için uzanarak alay etti. "Neden dilin tutuldu Gerard Gibson?"

Sadece söyle.

Erkek ol ve söyle ona, lanet olsun. Gerçeği hak ediyor!

"Onunla birkaç kez birlikte oldum," diye ağzımdan kaçırdım ve sonra korkuyla nefesimi tuttum.

Ama Claire tepki vermedi. Bunun yerine bana gülümsemeye devam etti ve itirafımı bekledi. Çünkü bu kadar yanlış bir şeyi düşünemeyecek kadar saftı. Tanrım, Johnny haklıydı. Bunu yüksek sesle söylemek kulağa yanlış geliyordu. İğrençti. Kendimi kirli hissettiriyordu.

"Dee," diye tekrarladım, ne demek istediğimi anlamadığında ya da kendimi içine soktuğum saçmalığı anlayamayacak kadar tatlı olduğunda. "Onunla birlikteydim Claire."

"Ne demek istiyorsun?" diye cevap verdi, şaşkınlığı güzel yüzüne kazınmıştı.

"Yani onunla birlikte oldum," diye tekrarladım, beni ayrıntıya sokmamasını umarak birlikte oldum kelimesini telaffuz ettim. "Geçmişte."

"Geçmiş mi?"

"Evet." Yavaşça başımı salladım, kalp atışlarımın saniyede tehlikeli bir şekilde hızlandığını hissediyordum. "Ama beşinci yıldan beri hiçbir şey olmadı ve biz birlikte olduğumuzdan beri de hiçbir şey olmadı."

Gözlerini kırpmadan bana bakmaya devam edince acı dolu bir inilti çıkardım.

"Lütfen bir şey söyle bebeğim."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum," diye cevap verdi, yavaşça kendini oturur pozisyona çekerek. "Çünkü okulun resepsiyonistiyle birlikte olduğunuzu söylerken ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Dee'nin Kedi Kadını, Claire."

Şimdi anladı.

Acı yüz hatlarını kaplamıştı ve ben ölmek istiyordum.

"Onunla yattın mı?"

"Hayır." Başımı salladım. "Hayır, yapmadım, yemin ederim. Seninle sadece bu şekilde birlikte oldum."

"O zaman ne..." Sesi kesildi ve elini alnına bastırdı. "Onunla başka şekillerde de yakınlaştınız mı?"

"Evet."

"Senin benimle samimi olduğun şekillerde mi, yoksa benim seninle samimi olduğum şekillerde mi?"

Ne sorduğunu biliyordum ve ona vermek zorunda olduğum cevap için kendimden nefret ediyordum. "Hepsi bendim. Dokunmayı yapan bendim..."

"Şşşt!" Bir eliyle ağzımı kapattı ve şiddetle ürperdi. "İnce detaylar olmadan da anlayabilirim."

"Bunun olmasına neden izin verdiğimi bilmiyorum," diye itiraf ettim elini ağzımdan çektiğinde. "Çok özür dilerim."

"Neden?" Bana sanki beni tanımıyormuş gibi baktı. Sanki tüm hayatını birlikte geçirdiği kişi değil de bir yabancıymışım gibi. "Neden onunla birlikte olasın ki Gerard?"

"Bilmiyorum," dedim kendimi çaresiz hissederek. "Kafamda lanet olası bir sorun var."

"Neden?"

Bilirsin işte. "Bilmiyorum, Claire."

"Bilmek zorundasın."

Söyle ona. "Sana verecek bir cevabım yok."

Buna cevap vermedi ama kaçmadı da. Bunun yerine, yatağımın ortasında oturdu, çarşaflar etrafına sarıldı ve ellerine baktı.

"Ne düşünüyorsun?" Onun sessizliğine bir dakika daha dayanamayınca sordum.

"Düşünüyorum," diye söze başladı ama sonra durakladı. "Düşünüyorum da..." Başını sallayarak küçük ellerini yumruk yaptı ve bana dik dik baktı. "Erkek arkadaşımın yanına yaklaştığı için başının büyük belaya gireceğini düşünüyorum!"

"Dur bakalım Claire," diyerek onu ikna etmeye çalıştım ama yatağımdan fırlayıp giyinmeye başlamasından bunun kolay olmayacağını anlamıştım. "Kimseye söyleyemezsin."

"Kimseye söyleyemez misin?" Bana iki kafam varmış gibi baktı. "Gerard, o bir öğrenciye asılan, otoriter bir rolde olan yetişkin biri!" Öfkeli bir sesle, ayakkabılarını aramak için yatak odamın zeminine bakmadan önce hızla okul üniformasını giydi. "Bu yanına kalmayacak, Gerard."

"Claire, sana aramızda sır kalmasını istemediğim için söyledim, gelip beni kurtarmana ihtiyacım olduğu için değil," diye tersledim, kendimi savunmaya geçerken hissettim. "Hiçbir şey yapmana ihtiyacım yok, tamam mı?"

"Birinin yapması gerekiyor."

"Sakın bir şey yapma," diye titreyerek uyardım. "Bu benim işim, başkasının değil."

"Gerard, sana elini bile sürmemeliydi!"

"Biliyorum," diye karşılık verdim ve sonra hayal kırıklığı içinde bir elimi saçlarımda gezdirdim. "Ama artık her şey bitti, bırak gitsin."

"Hayır, değil." Başını iki yana salladı. "Çünkü eğer annen bilseydi-"

"Tanrı aşkına Claire, burada seninle konuşmaya çalışıyorum ve sen beni dinlemiyorsun! Beni duymuyorsun, lanet olsun!"

"Seni duyuyorum Gerard."

"O zaman çeneni kapalı tut," diye boğuk bir ses çıkardım. "Harekete geçmene ihtiyacım yok. Sadece bilmeni istedim, tamam mı? Sana söyleyerek doğru şeyi yaptığımı sanmıştım ama belli ki yanılmışım. Her halükârda, bunu sana sır olarak söyledim, o yüzden kimseye söyleyerek beni mahvetme Claire."

Claire ellerini çaresizlik içinde havaya kaldırarak, "Sana kazık attı Gerard," diye ısrar etti. "Bunu sana Dee yaptı, ben değil!"

Ödeşme Biggs

CLAIRE

Öfkenin de ötesinde, Noel tatilinin Cuma sabahı Tommen'a girdiğimde her zamanki neşemden eser yoktu. Bu akşam okulun kış balosu vardı; genelde sosyal etkinliklere çok önem verirdim ama Gerard'ın daha önce bana attığı bombanın etkisiyle dansları umursayamayacak kadar uçmuştum.

Gerard aşırı tepki verdiğimi düşünüyordu. Ben de onun aşırı tepki verdiğini düşündüm.

Bu iğrençti.

Bana söylediği şey yanlıştı.

Okulumuzun resepsiyon görevlisinin ona yaptığı şey sapıkçaydı.

Evinden okula kadar yol boyunca tartıştıktan sonra, okulun otoparkında kötü bir şekilde ayrılmıştık.

İtirafından tiksinmenin ötesinde, istese de istemese de o kadına haddini bildirmeye kararlı bir şekilde doğruca ofise gittim.

"Yardımcı olabilir miyim?" Masaya doğru yürüdüğümde Bayan Pervert gergin bir gülümsemeyle sordu.

"Evet." Dirseklerimi tezgâha dayayarak ona ters ters baktım. "Bay Twomey'nin maaş bordrosunda bir pedofil olduğunun farkında olup olmadığını öğrenmek istiyorum."

Hakkını vermek gerekirse, kibar bir şekilde "Affedersiniz?" diye cevap verirken sinirlerine hakim oldu.

"Yetişkin bir insanın on beş yaşındaki bir çocuktan faydalanmasına başka ne denir ki?" Bu bilgi kırıntısını ağzımdan çıkarmayı başararak talep ettim.

Okula giden erkek arkadaşımız. Evet, okul. İkimizin de öğrenci olduğu ve tacizcisinin bir personel olduğu yer.

Ugh!

"Seni takip etmiyorum."

Tezgâhın üzerine eğilerek, "O zaman senin için daha açık hale getireyim," diye çıkıştım. Şansına yalnızdık. "Ne yaptığını biliyorum. Küçük kirli sırrın hakkında her şeyi biliyorum ve bence sen hastasın." Sesim öfkemle birlikte yükseldi. "Sen kafadan hastasın, bayan!"

"Sanırım gitmeniz gerekiyor."

"Müdürle konuşana kadar hiçbir yere gitmiyorum."

Yüzü soldu.

"Evet, doğru," diye alay ettim, öfkenin de ötesinde. "Kıçın hapse girecek, Dee."

"Yirmi bir yaşındaydım," diye açıklamaya çalıştı. "Evde zor bir dönemden geçiyordum ve sağlıklı düşünemiyordum."

"Hiçbir şey yaptığın şeyi mazur gösteremez, seni sapık!"

"Bana öyle demeyi kes," diye bağırarak başını ellerinin arasına aldı.

"Ne? Gerçekleri söylemeyi keser misin?" Bir milim bile geri adım atmak istemeyerek talep ettim. "İğrençsin!" Öfkeyle masanın üzerine uzandım ve özenle yığılmış kâğıtlarını yere düşürdüm. "O bir çocuktu ve sen ondan faydalandın."

"Hayır," diye itiraz etmeye devam etti, "öyle değildi."

"Bu okulda arkadaşlarım var," dedim ona, bedenim öfkeyle kaynıyordu. "Senin gibi bir pedofilin burada çalışmasıyla güvende olmayacak küçük kardeşleri olan arkadaşlarım!"

"Yapmadım-" diye boğuk bir ses çıkardı, böyle bir şeyi düşünmemden bile ölümcül derecede rahatsız olmuş gibi göğsünü tutuyordu. "Ben asla bir çocuğa dokunmam!"

"Yaptın, yapacaktın ve zaten yaptın," diye bağırdım ona. "Beni hasta ediyorsun. Senin gibi insanlar beni hasta ediyor!"

O sırada ofisin kapısı içeri doğru uçtu ve Gerard kapıda belirdi. "Claire!" Gözleri panikten çılgına dönmüştü. "Kes şunu, olur mu?"

"Keser misin şunu?" Ona ters ters bakmak için arkamı döndüm. "Durmak mı? Dur demen gereken kişi ben değilim, Gerard!"

"Kendi rızamla oldu," diye yatıştırmaya çalıştı, çılgınca çırpınan ellerime uzandı. "Hey, hey, şşş... sadece bir saniyeliğine sakinleş, lütfen." İkna edici bir ses tonuyla beni kendine çekti ve saçlarımı geriye doğru düzeltti. "Beni istemediğim bir şeyi yapmaya zorlamadı, tamam mı?"

"Bunların hiçbir önemi yok Gerard," diye bağırdım, kollarına yapıştım ve beni duymasını diledim. "Çünkü en başta sana dokunmaması gerekirdi."

"Onunla hiç yatmadım," diye boğuk bir sesle konuştu, sanki tam gelişmiş bir sürüngenin biraz daha az versiyonu olmanın bir ödülü varmış gibi. "Onun özel bölgelerine hiç dokunmadım."

"Hayır, sen sadece yakalanma ihtimaline karşı onu kendininkine dokunması için manipüle ettin, böylece suçu üstlenebilecekti," diye tükürdüm. "Senin içini görüyorum hanımefendi ve onu senin tanıyabileceğinden çok daha iyi tanıyorum."

"Claire," diye tersledi Gerard, bir kez daha dikkatimi çekerek. "Lütfen bunu yapma."

Şu anda onu duyamazdım. Beni
ikna edemezdi.

Çünkü ona yaptıklarını açıklayacak hiçbir gerekçe yoktu.

Kendisinden ne kadar kötü bir şekilde faydalanıldığını görememesi beni öfkelendirdi. Her ikisine de fiziksel olarak saldırmak isteyecek kadar çileden çıktım ki bu benim için iğrenç bir duyguydu.

Hayatım boyunca toplamda sadece bir kişiyi tokatlamıştım ve bunu yaptığım için hala kendimi suçlu hissediyordum. Yine de bu, onun sapık gözlerini sapık yuvalarından çıkarmak için duyduğum dürtüyü durdurmadı.

"Bunu düzeltmen gerek," diye uyardım onu, elimi kaldırarak. "Gards'a gitmeli ve bir açıklama yapmalısın."

"Kesinlikle hayır," diye araya girdi Gerard, emredici bir ses tonuyla beni susturdu. "Eğer beni seviyorsan, Claire-" yüzümü ellerinin arasına aldı ve beni ona bakmaya zorladı "- eğer beni söylediğin gibi seviyorsan, o zaman kimseye söylemezsin." Göğsü kabarıyor, gözleri ihanet ve panik karışımıyla çıldırıyordu. "Eğer bana bunu yaparsan, güvenimi bu şekilde kırarsan, bunu atlatabileceğimi sanmıyorum."

"Öyle söyleme!" Söze dökülmemiş tehdidiyle beni köşeye sıkıştırırken kendimi çaresiz hissederek boğazımı sıktım. "Bu duygusal şantaj."

"Bu benim gerçeğim," diye cevap verdi, hâlâ yüzümü tutuyordu. "Beni duyman gerek."

"Seni duyuyorum Gerard."

"O zaman sana söylediğim şeyi yapmanı istiyorum," diye ısrar etti kısık sesle. "Lütfen, Claire!"

"Tamam, söylemeyeceğim!" Kendimi tam bir başarısızlık içinde hissederek haykırdım. Çünkü ben başarısızdım. Karşımda duran çocuğu yüzüstü bırakıyordum. "Bir şartla."

"Adını söyle," dedi rahatlamış bir baş hareketiyle. "O senin." Burnumu çekerek tacizcisini işaret ettim. "İşten ayrıldı.
Tommen."

"İşimi bırakmayacağım."

"Ya derhal görevinden istifa edersin," diye homurdandım ve Gerard'ın elinden kurtulup bakışlarımı ona çevirdim, "ya da gün sonuna kadar parmaklıklar ardında olmanı sağlarım."

Ne felaket ama

GIBSIE

"Tanrı aşkına ben ne düşünüyordum?" Birkaç saat sonra smokinimin içinde yatağımın üzerine uzanmış, telefona bir ölüm perisi gibi feryat ederek bütün gün kendime sorduğum soruyu tekrarlıyordum. "Neden Tanrım, neden iyi insanların başına kötü şeyler geliyor?"

"Çünkü O değil a iyi kişi, Gibs, ve kız arkadaşın ona sapık derken haklıydı."

Gözlerimi kıstım ve telefonuma dik dik baktım. "Hiç yardımcı olmuyorsun, Kaptan."

"Sana o kadına asla dokunmaman gerektiğini söylemiştim. İlk günden beri sana söyledim ama beni dinlemedin." "Şimdi

gerçekten hiç yardımcı olmuyorsun," diye homurdandım.

"Benim bir

telefonu yüzüne kapatmak için iyi bir fikir."

"Bu o kadar da kötü bir şey olmazdı, delikanlı, duş almam ve bu kanama dansı için hazırlanmam gerektiğini düşünürsek."

"Sakın ihtiyacım varken telefonu yüzüme kapatayım deme," diye uyardım, beni göremese de parmağımla telefonu işaret ettim. "Seni uyarıyorum, Kaptan. Ağlayacağım."

"Tanrım, tamam," diye inlediğini duydum en iyi arkadaşımın. "Ben duş alırken sen hatta kalabilirsin."

Onaylarcasına başımı sallayarak kederli hikayeme devam ettim ve gücüm tükenene kadar aynı tartışmayı tekrar tekrar anlattım.

"Olumlu bir şey duymak ister misin?" Johnny'nin çalışan duş motorunun sesi üzerine sorduğunu duydum.

"Evet," diye yalvardım. "Kötü bir şekilde."

"Seninle gurur duyuyorum."

Tereddüt ettim. "Benimle gurur duyuyor musun?"

"Ona içini dökmüşsün Gibs," diye karşılık verdi. "İçini dökmüşsün. Bu kolay olmamıştır delikanlı, ama başardın."

"Johnny, neredeyse aklını kaçıracaktı," diye kestirip attım. "Dee'yi tutuklatmakla tehdit etti, oracıkta istifaya zorladı ve hâlâ benimle birlikte olmak istediğinden emin değilim. Sanırım bugünle ilgili gurur duyabileceğim hiçbir şey olmadığını söylemek yanlış olmaz." Ürpererek ekledim: "Bu benim açımdan korkunç bir hataydı ve bir daha asla yapmayacağım bir hataydı."

"O zaman sanırım dolabında sadece bir iskelet olması iyi bir şey, delikanlı."

"Evet." Gözlerimi kapattım ve başımı salladım. "Şanslıyım." "Beni dinle," dedi motorun sesi aniden kesildi. "Smokinini giymeni, yüzüne biraz su çarpmanı, kıçını kaldırıp caddenin karşısına geçmeni ve son iki haftadır avlamaya çalıştığın o sarı, kanayan çiçeği o kıza vermeni istiyorum. Shannon ve ben bir saat içinde limuzinle orada olacağız delikanlı, hazır olsan iyi olur."

"Bu bir Midas Dokunuşu gülü," diye mırıldandım. "Peki ya artık benimle gelmek istemezse Johnny?" Bu düşünce kalbimi dehşete düşürdü. "Claire'i hayatım boyunca tanıdım ve yemin ederim onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim."

"Şut atmazsan, sayı yapamazsın Gibs."

"Ben varoluşsal bir kriz yaşarken bir spor benzetmesi yapacağına güveniyorum."

Hat kesilmeden önce, "Git kızını getir Gibs," diye talimat verdi.

"Söylemesi yapmaktan kolay, Kaptan," diye fısıldadım, elimle yüzümü ovarken. "Lanet olsun."

Telefonumu komodinin üzerine atıp, yatağımın altına elimi uzattım ve tanıdık katlanmış gazete parçasını aldım.

Sonra da mazoşist biri gibi sayfayı açtım ve Caoimhe Young'ın intihar notunu tekrar okudum.

Gerçek olanı.

Sadece benim için bıraktığı.

Andie Anderson sarı

CLAIRE

Cuma akşamı saat sekiz buçuğu vurduğunda ve Gerard'dan hâlâ bir iz olmadığında, kış balosuna tek başıma gitme olasılığımın çok yüksek olduğunu kabul ettim.

Hugh, Katie'yi almak için bir saat önce ayrılmıştı, ben ise sarı saten elbisemle kanepeye yığılmış, belki de hiç gelmeyecek bir çocuğu bekliyordum. Dansa gidememiş olmam umurumda değildi. Hem kuaför hem de güzellik uzmanıyla olan randevularımı kaçırmıştım ve kendimi öfkeli olduğumdan çok daha az neşeli hissediyordum.

Dürüst olmak gerekirse, annem her şey için çok heyecanlı görünmeseydi, pijamalarımı giyer ve yatağa girerdim.

Annemin saçlarımı düzeltmek için özenle iki saat harcamış olması ve tırnaklarımı ve makyajımı yapması için arkadaşı Betty'yi aramış olması, bunun onun için ne kadar önemli olduğunu bana kanıtlıyordu ve annemi hayal kırıklığına uğratmaktan gerçekten nefret ediyordum.

Hayal kırıklığına uğrattığın tek kişi o değil, diye tısladı vicdanım ve ağlamak istedim.

Her zaman oldukça açık bir ahlaki pusulaya sahip olduğumu düşünmeyi sevmişimdir. Yanlış yanlış, doğru da doğruydu. Ama Gerard bugün beni zorlamıştı ve şimdi pusulamın daha önce hiç bakmadığım ahlaki açıdan gri bir alanı işaret ettiğini hissediyordum.

Dee istifa etmişti. Okuldan ayrılışını kendi gözlerimle görmüştüm. Bu kesinlikle memnun olunacak bir şeydi. Ama yeterli değildi. Çünkü onun Gerard'a ne yaptığını sonsuza dek bilecektim ve Gerard bunu ister kabul etsin ister etmesin, sonsuza dek bu istismarı omuzlamak zorunda kalacaktı. Bu arada istismarcısı, anlamsız eylemlerinin hiçbir sonucu olmadan istediği yerde yeniden başlayabilecekti.

Bu adil değildi.

"Claire?" Annem yüzünde bir gülümsemeyle oturma odasının kapısından kafasını uzattı. "Randevun geldi."

Nefesim kesildi ve kendimi garip bir şekilde duygusal hissettim. "Öyle mi?"

Kapıyı iterek açtı ve adam smokini içinde, elinde sarı bir korsajla karşısındaydı. Ve herhangi bir çiçek de değildi. "Bana bir Midas Dokunuşu gülü mü aldın?"

Gri gözleri benimkilere kilitlendi ve bana belirsiz bir omuz silkme hareketi yaptı. "Andie Anderson sarı, değil mi?"

Boğazımdaki yumruyu yutarak kendimi ayağa kalkmaya zorladım. "Tamam."

"Çok güzel görünüyorsun,

Claire-Bear." "Teşekkürler."

"Kahretsin," diye inledi, gizlice silmeye çalıştığım gözyaşını fark etti. "Hadi bebeğim, ağlama." Aramızdaki mesafeyi kapatarak yanağımı kavradı ve beni kendine doğru çekti. "Bu gece kavga etmek istemiyorum."

Titreyerek dokunuşuna doğru eğildim. "Ben de öyle."

"O zaman bunu yarına kadar rafa kaldıralım," dedi boğuk bir sesle. O Dee'ydi. "İyi bir gece geçirelim, tamam mı?" Konuşurken başparmağı yanağımda gezindi. "Sen ve ben, geri kalan her şeyi sabah hallederiz, tamam mı?"

"Tamam." Hıçkırıklarımı bastırdım ve nefesimi düzene soktuktan sonra fısıldadım: "Gelmeyeceğini sanıyordum."

"Ve bebeğimi asılı mı bırakayım?" Sesi nazik ve ikna ediciydi. "Bu hayatta olmaz, tatlım." Elimi tuttu

korsajı bileğime yerleştirdi. "Gerçekten çok güzel görünüyorsun."

"Sen de öyle," diye mırıldandım, parmaklarımı onunkilerle birleştirip güzel yüzüne bakarken inanılmaz derecede duygulanmıştım. "Seni seviyorum."

Yanıt olarak gözleri sıcaklıkla yandı. "Ben de seni seviyorum."

"Şunlara bakar mısın Sinead, ne kadar şirinler değil mi?" Sadhbh'in kapı aralığından fışkırdığını duydum, parlak bir ışık beni neredeyse kör ediyordu.

"Bize aldırmayın," diye mırıldandı Mam, kamerasını hararetle tıklarken. "Sadece biz izlemiyormuşuz gibi davran ve doğal davran."

"Bubba, çiçeği bizim için Claire'in eline tekrar takar mısın?" Sadhbh oğluna sordu. "Duvar için bunun bir fotoğrafını istiyorum."

"Oh, iyi düşündün Sadhbh," diye araya girdi Mam, hâlâ bir şeytan gibi tıklıyordu. "Şöminenin üzerinde harika dururdu."

Otuz dakika sonra, amatör fotoğrafçı annelerimizin elinde milyonlarca farklı poza maruz kalmış olarak arkadaşlarımızla birlikte bir limuzinin arkasına yayılmıştık.

"Biliyor musun Claire-Bear, eminim annen bütün o süre boyunca parmağını lensin üzerinde tutmuştur," diye kıkırdadı Gerard, yanıma dönmeden önce Shannon'la şampanya kadehlerini tokuşturmak için koltuklara doğru eğilirken. "Sabah çok sinirlenecek."

"Tanrım, umalım da öyle olmasın!" Johnny'nin benim için doldurduğu şampanya kadehini alarak güldüm. "Aksi takdirde yarın yine giyinip kuşanmamızı isteyecek."

Shannon saçlarıma hayranlıkla bakarken, "Çok güzel görünüyorsun," diye onuncu kez mırıldandı. "Düzleştirildiğinde bu kadar uzun olduğuna inanamıyorum."

"Claire, çok güzel görünüyorsun," dedi Johnny kız arkadaşının yanındaki koltuğa çökmeden önce dostça bir gülümsemeyle. "Şimdi, kraliçem nerede?" diye mırıldanarak büyük kolunu onun ince omuzlarına doladı. "Her zaman, Shannon nehir gibi," diye mırıldanarak onun boynunu öptü. "Her seferinde, bebeğim." Ona bakmak için geri çekildi ve erkeksi bir onay hırıltısı çıkardı. "Nefesimi kesiyorsun."

"Herkes gitmeye hazır mı?" diye sordu sürücü, ayırıcıyı indirirken.

Johnny hızla geri çekilmeden önce "Evet," diye cevap verdi. "Bekle, herkes biletini aldı mı?"

Shannon çantasından iki bilet çıkararak, "Bizimkiler de var," diye söze karıştı.

"Bilete ihtiyacımız olduğunu bile bilmiyordum." Arkadaşlarıma baktım. "Bilete mi ihtiyacımız var?"

"Biletlerim var," diye onayladı Gerard, smokinine uzandı ve sonra kaşlarını çattı. "Bunu 'komodinin üzerinde biletlerim var' şeklinde düzeltmeme izin verin."

"Sen lanet olası bir tren enkazısın Gibs," diye inledi Johnny. "Yemin ederim kafan yerinde durmasa kaybedeceksin."

"Ben getiririm," dedim ve kapıya doğru ilerledim. "Zaten işemem gerekiyor."

"Çabuk olun lütfen," diye seslendi şoför.

Limuzinden indiğimde Gerard'ın şoföre, "Çok affedersiniz, beyefendi," dediğini duydum, "lütfen kız arkadaşıma herhangi bir konuda çabuk davranmasını söylemekten kaçının."

Kıs kıs gülerek ön kapıya yöneldim ve giderken topuklularımı tekmeledim. Üst kattaki banyoya fırlayarak, biletlerimizi aramaya başlamadan önce rekor bir sürede rahatlamayı ve yıkanmayı başardım - ki bu hiç etkilenmediğim bir şeydi.

Ailelerin çocuklarının Tommen'e katılması için ödedikleri para düşünüldüğünde, gerçek bir otel için para ayırabileceklerini düşünürsünüz, ancak

Beden eğitimi salonunda dans etmemizi mi istiyorsun? Şey, bu lanet olası bisküviyi aldı.

Aceleyle Gerard'ın odasına girdim, doğruca komodinine yöneldim ve yatağının altındaki taytımı ustalıkla tekmeledim. Sadhbh'in görmediği şey ona zarar veremezdi.

Biletler Gerard'ın söylediği gibi komodinin üzerinde değildi ama telefon, çakmak, bir paket sakız ve içinde acil durum prezervatiflerimizin olduğunu bildiğim cüzdanıyla birlikte yatağının üzerindeydi. El çantamı açarak hepsini içine doldurdum ve sonra eğilerek yığının arasından düşen katlanmış bir notu aldım. Omuz silkerek, dışarı çıkmadan önce onu da diğer her şeyle birlikte çantama attım.

Limuzindeki arkadaşlarıma bir kez daha katıldığımda, "Onları yakaladım," diye ilan ettim.

"Woo!" Gerard neşeyle beni kucağına çekti ve yanağıma sevgi dolu bir öpücük kondurdu. "Hadi şu gösteriyi başlatalım!"

En iyisini sona saklayın

GIBSIE

Claire'le aramızın yeniden düzeldiğini hissederek, onun iyi bir gece geçirmesini sağlamaya kararlıydım. Belki biraz şansla, Dee-scretions'ım konusunda bana izin vereceği noktaya kadar ona kur yapabilirdim.

İçeri girer girmez kızın elini tuttum ve canlı grubun The Beatles'ın "Twist and Shout" cover'ı eşliğinde dans pistinde bir tur attım, erkeklerle geçireceğim kutsal zamanı kaçırıyor olmam umurumda bile değildi.

Bu geceki görevim kız arkadaşımı mutlu etmekti. Bu gece kıçımı kaldırıp caddenin karşısına geçtiğimde Claire'in yanaklarındaki gözyaşlarını görmüştüm.

Beni gördüğüne gerçekten şaşırmış
görünüyordu. Sanki onu hayal kırıklığına
uğratmaya hazırmışım gibi. Benim
gözetimimde olmaz.

Şimdi, Ballylaggin'in on mil yarıçapındaki en iyi erkek dansçı olduğumu bilmek için dahi olmaya gerek yoktu, ama sadece partnerim kadar iyiydim. Bildiğim her şeyi bana öğreten sarışın bomba.

Bir ayağımı diğerinin önüne koyabildiğimden beri Claire Biggs ile dans ediyordum ve dans pistinde birlikte hareket ettiğimiz gibi çarşafların altında da birlikte hareket ediyorduk.

Zahmetsizce.

Bunu nasıl başardığını bilmiyordum ama içimdeki kırık parçaları iyileştirdi. Beni öyle bir yamaladı ki, yeniden işleyen bir adam oldum. Onun için.

Sadece onun için.

Onu aramaya geldiğinde kadın kankasına teslim etmekten mutluluk duyarak, kendi dans partnerim olmaktan oldukça memnun bir şekilde grubun etrafında dönmeye devam ettim, çünkü dürüst olmak gerekirse, hareketlerim geri kalanı için boşa harcanıyordu.

Ancak grup Sinéad O'Connor'ın "Nothing Compares 2 U" şarkısının unutulmaz yorumuna başladığında artık shot atma zamanının geldiğine karar verdim.

Dokunaklı şarkı sözleri eşliğinde yarı dans eder yarı sarılırken Hugh'a can havliyle tutunan Katie'nin yanından geçerek, adamlarımı bulacağımı bildiğim erkeklerin soyunma odasına doğru ilerledim.

Kapıdan içeri adımımı attığım anda takım arkadaşlarımın tezahürat korosu ve bir şişe tekila ile karşılandım.

"Gel bana, seni güzel şeytan, seni," diye mırıldandım, kusmadan tek seferde yutabildiğim kadarını yuttum, ki bu şaşırtıcı bir şekilde çoğundan çok daha fazlaydı. Gördün mü? Annemin bana özel demesinin bir nedeni vardı.

"Bu Bay Dokuz Canlı'nın kendisi değil mi?" diye kıkırdadı Johnny, banktaki her zamanki yerimizde ona katıldığımda omzuma vurarak. "Claire'in yüzüne o gülümsemeyi yerleştirmeyi nasıl başardın bilmiyorum delikanlı, ama böyle devam et."

"Bu bir hediye," diye yanıtladım şişeden bir yudum daha alırken. "Lanet olası cimriler bu dandik dans için mi bizi kayak gezisinden mahrum bıraktılar?" Etrafımızı işaret ettim. "Kötü bir davranış, çocuklar."

"Katılıyorum," dedi en iyi arkadaşım. "Ama kızlar bundan çok memnun görünüyor."

"Kızlardan bahsetmişken." Feely ayağa kalktı. "Onlar aramaya gelmeden önce oraya dönsek iyi olur."

"Biz mi?" Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı. "Kimi getirdin, delikanlı?"

"Lizzie onunla gitmemi istedi" demeden önce rahatsızlık içinde kıpırdandı.

"Ve sen de evet mi dedin?" Dehşet içinde ona bakakaldım. "Aklını mı kaçırdın sen?"

"Evet, onunla gitmeyi kabul ettim ve hayır, ben deli değilim," diye cevap verdi sakince. "Ve hayır, bu tartışmaya açık bir konu değil."

"Yeterince makul." Omuz silkerek, "Bu senin cenazen, delikanlı" diye mırıldanmadan önce bir topak daha tekila içtim.

Kopya kağıtları ve itiraflar

CLAIRE

"Yine mi işiyorsun?"

"Elimde değil, Shan. Çok hassas bir mesanem var," diye karşılık verdim. "Ezelden beri böyleyim. Hugh'a sor. O sana anlatır. Küçükken sürekli yatağımı ıslatırdım."

"Çok fazla bilgi, Claire," diye güldü Shannon kabin kapısının diğer tarafından. "Bazı şeylerin söylenmeden kalması en iyisidir."

"Hayır, Tanrım, hayır!" İç çamaşırımı indirdiğimde istenmeyen bir ziyaretçiyle karşılaşınca feryat ettim. "Neden iyi insanların başına kötü şeyler gelir?" Elimi yumruk yapıp başımın üstündeki tavana doğru salladım. "İki gün erken geldin, seni kötü, kötü işkenceci!"

"Aman Tanrım, kim?" Shannon geri seslendi. "Ne oldu?"

"Doğa Ana!" "Ne
olmuş ona?" "O
burada, lanet olsun!"

"Tampon ister misin?"

"Hayır, ben ağacıma bir şey koymam."

"Ağaç mı?"

"Oops. Gerard'la konuşmadığımı unutmuşum - hey, ona regl olduğumu söyleme, tamam mı? Kan görünce bayılıyor ve yemin ederim bunu çok fazla düşünürse midesi bulanıyor."

"Ne bebek ama."

"Biliyorum." El çantama uzandım, hızla fermuarını açtım ve içini karıştırmaya başladım. "Buralarda bir yerde bir defterim olduğunu biliyorum. Ne olursa olsun yanıma hep bir tane alırım."

"Gerçekten mi?" Shannon sordu. "Her yere bir tane mi götürüyorsun?" "Mm-hm. Her yere," diye karşılık verdim. "Asla evden çıkmam

"Geçen yıl okulda başına gelenlerden sonra bir tane olmadan eve giremezsin."

"Tanrım," diye inledi Shannon. "Hatırlatma bana."

"Buldum!" Muzaffer bir edayla sırıtarak, Shannon'a lavaboda yeniden katılmadan önce hızla işimi hallettim. "Çabuk, elbisemin arkasını kontrol et."

En iyi arkadaşım elbisemin arkasını incelemek için zaman ayırırken, "Her şey yolunda," diye beni temin etti. "Ucuz atlattık."

"Bir de bana sor." Rahat bir nefes alarak makyajımı kontrol etmeden önce ellerimi yıkayıp kuruladım. "Hey, Shan? Yanında ruj var mı?"

"Üzgünüm, yanımda hiç makyaj malzemesi getirmedim."

Çantamı lavabonun üzerine koyup içini karıştırırken, "Dur bakalım," diye ondan çok kendime mırıldandım. "Sanırım burada bir dudak parlatıcım var."

"Orada ne var?" Shannon alay etti. "Mutfak lavabosu mu?"

"Bir hanımefendi her zaman her türlü senaryoya hazırlıklı olmalı," diye şaka yaptım, parmaklarım hafif ve kâğıt gibi bir şeyin üzerine geldi. "Hm."

"O da ne?"

"Bilmiyorum," diye düşündüm, katlanmış kâğıt parçasını geri çekerken. "Biletlerimizi almaya gittiğimde Gerard'ın eşyalarının arasındaydı."

"Bahse girerim GTA için bir hile sayfasıdır," diye kıs kıs güldü Shannon, A4 kâğıdını açarken omzumun üzerinden beni izliyordu. "Hem Gibs hem de Johnny görevleri benim kadar hızlı bitiremedikleri için gülüp duruyorlar."

Benimle konuştuğunu biliyordum. Sesini duyabiliyordum. Ama söylediği tek bir kelimeyi bile çıkaramıyordum çünkü dikkatim elimdeki sayfaya yayılmış kelimelere odaklanmıştı.

"Aman Tanrım," diye soludu Shannon, daha iyi görebilmek için yaklaştı. "Bu ...'dan mı?"

"Caoimhe Young," diye boğuldum, ellerim şiddetle titriyordu, zihnim gözlerimin gönderdiği bilgilerden kendini korumak için öfkeyle savaşıyordu.

Shannon eliyle ağzını kapatarak, "Hayır," diye bağırdı. "Okuma, Claire."

Çok geç.

Gibsie,

Bu mektubu en derin utancımla yazıyorum.

İnanç eksikliğimin size yaşattığı acı için ne kadar üzgün olduğumu kelimelerle ifade edemem.

Seni hayal kırıklığına uğrattım, bunu şimdi anlıyorum ve eğer zamanda o geceye geri dönebilseydim, söz veriyorum seni sözünde tutardım. Seni ondan korurdum.

Bunu sizin için daha iyi hale getirmenin ya da özünde kendimi affettirmenin hiçbir yolu yok çünkü sonuçta sizi korumam gerekiyordu ve korumadım.

En büyük korkum, bilmediğimi söylediğimde bana inanmamanız. Sanırım ben de aynısını size yaptığım için bu ikiyüzlü bir ifade.

Bana söyledin ve ben dinlemedim. Üvey kardeşinin ellerinde maruz kaldığın korkunç istismarı ifşa edecek kadar en sevdiği bebek bakıcısına güvenen küçük bir çocuktun ve o bebek bakıcısı ergenlik hormonlarının onu kör etmesine izin vermeyi seçti.

Mark söz konusu olduğunda pembe gözlükler taktığımı söylemek sana vermeyeceğim bir mazeret olur. Sen değil, tatlı çocuk.

Gerçek şu ki, duymak istemedim. Neler olduğunu görmek istemiyordum. Konu ona geldiğinde göremediğim inanılmaz bir kör noktam vardı.

Ama bu gece **gördüm.**

Seni kontrol etmek için yatak odana girdiğimde onu seni yatağına yatırmış, sana tecavüz ederken bulduğumda sanırım içimden öldüm. Gözlerin. Çok kırılmış görünüyordun. Yenilmiş. Hiç ses çıkarmıyordun. Gözyaşların benim sesim kadar sessizdi ve bunun için çok üzgünüm.

Senin bu şekilde acı çekmene izin verdiğim için kendimle nasıl yaşayacağımı bilmiyorum. Gerçekten yapabileceğimi sanmıyorum.

Sana bu mektubu yazdım ve bunu annene götürmeni istiyorum. Annene götürmezsen, sokağın karşısındaki Sinead Biggs'e götür. Tek yapman gereken bu mektubu vermek, tatlı çocuk, ve sana söz veriyorum hak ettiğini alacak.

(Bu mektubu okuyan herkes bilsin ki, ben Caoimhe Young, 5 Nisan 2000 gecesi, erkek arkadaşım Mark Allen'ın on bir yaşındaki üvey kardeşi Gerard Gibson'a bakıcılık yapmam gerekirken tecavüz ettiğine tanık oldum. Gerard Gibson'ın bu tecavüze tanık olmadan on sekiz ay önce bana Mark'ın yanında kendini güvende hissetmediğini ve Mark'ın kendisine uygunsuz bir şekilde dokunduğunu söylediği de bilinmelidir. Ve son olarak, en derin pişmanlığımla, Caoimhe Young olarak masum bir çocuk yerine erkek arkadaşımın sözlerine inandığım da bilinsin).

Acınızdaki payım ve sessizliğim için asla yeterince üzgün olduğumu söyleyemem. Sadece yokluğumun sizi biraz rahatlatmasını umabilirim, çünkü sizi istismar eden kişi olmadığımı bilsem de, gerçeğinize inanma konusundaki isteksizliğim sizi onun asla yapamayacağı şekilde incitti.

Güle güle, tatlı çocuk. Caoimhe x

İçinde kaybol

CLAIRE

"Claire - bekle!" Banyodan çıkıp koridora ve gecenin soğuk havasına d a l a r k e n Shannon peşimden geldi.

"Oh Tanrım."

Nefes

alamıyordum. "Oh

Tanrım."

Nefes alamıyordum!

Bir yığın halinde yere yığıldığımda, kusma refleksimin tüm kontrolünü kaybettim ve bolca kustum.

"Birileri içkiyi fazla kaçırmışa benziyor," diye kıs kıs güldü Ronan McGarry, bağırsaklarımı binanın kenarına yığarak yanımdan geçerken.

"Görünüşe göre gibi sen ihtiyaç için Zihin senin kendi İş," diye tısladı Shannon, neredeyse vahşi bir sesle, yanımda dizlerinin üzerine çöküp beni herkesin görüşünden korurken. "Eh, bu sonunda onu bulan küçük fare değil mi? ses."

"Siktir git Ronan!" Shannon tersledi. "Ne

yaptın sen-"

"Siktir git dedim!" diye avazı çıktığı kadar bağırdı. "Şimdi!"

"Tanrım, sakin ol," diye mırıldandı hışımla uzaklaşmadan önce. "Siz kızlar götveren erkek arkadaşlarınızdan daha delisiniz."

"Shan." En iyi arkadaşıma uzandım, tüm vücudum şiddetli sarsıntılarla sarsılırken ve midem dönmeye devam ederken ona sarıldım. "O tecavüz etti... o tecavüz etti... o tecavüz etti..."

"Biliyorum Claire, ben de okudum," diye cevap verdi, başımı göğsüne bastırırken usulca ağlıyordu. "Zavallı

Gibsie."

Bunu söylediği anda içimi bir histeri dalgası daha kapladı. "Onu bulmam lazım!"

"Hayır, hayır, hayır," diye burnunu çekerek ikna etmeye çalıştı. "Burada olmaz, tamam mı? Bu şekilde olmaz."

"Yapmak zorundayım!" Ayağa kalkmaya çalışıp başaramayınca neredeyse çığlık atacaktım. "Onunla konuşmalıyım... az önce okuduklarımı birine anlatmalıyım!" Ellerimin ve dizlerimin üzerinde kendimi yukarı ittim ve bu sefer titreyen bacaklarım beni dik tutmayı başardı. "Shan, okudun mu?" Etrafıma çılgınca bakarken gözyaşlarımdan önümü göremiyordum. "O mektupta ne yazdığını okudun mu?"

"Okudum," diye fısıldadı, mektubu ellerimden nazikçe almadan önce saçlarımı yüzümden geriye doğru itti. "Beni dinle ve bu çok önemli, tamam mı?" Burnumu çekerek başımı salladım ve mektubu dikkatlice katlayıp sütyeninin içine yerleştirmesini izledim. "Şu anda tepki vermemen gerekiyor."

"Ama ben sadece..."

"Biliyorum," diye ısrar etti, omuzlarımı tutarak. "Ben de biliyorum, sen de biliyorsun ama Gibsie bildiğimizi bilmiyor ve şu an bu konuşmanın yeri değil. Tüm bu insanların önünde olmaz."

"Görmemişim gibi davranamam," diye boğuldum ve kollarımı ona doladım. "Yapamam, Shan. Ben böyle bir yapıya sahip değilim." Şimdi olmaz. Bir daha asla. Hayatım boyunca pek çok şeyin geçip gitmesine izin vermiştim. Lizzie'nin sürekli zorbalığı. Onun aleyhine yapılan kaba şakalar ve alaylar. Hayatı boyunca o evde, o insanlarla yaşamaktan duyduğu rahatsızlık. Dee'nin onu yırtıcı bir şekilde tımar etmesi.

Hayır.

Artık yok.

Bu sefer değil.

"Senden rol yapmanı istemiyorum," diye yanıtladı beni teselli ederek. "Senden hiçbir şey söylememeni istiyorum. En azından şimdilik. Burada değil, tamam mı?"

"Ama ben..."

"Yapma bunu," diye yalvardı burnunu çekerek. "Okul dansının ortasında ona en kötü anılarını yeniden yaşatmayın."

"Bu konuda yetkililere gitmeliyim, Shannon!"

"Katılıyorum Claire, tamam mı? Ama burada değil. Bu gece olmaz." "Ne yapmam gerekiyor?" Hıçkıra hıçkıra ağladım. "Öylece

"mış gibi yap." Onunla konuşmak zorundaydım. Sadhbh ile konuşmak zorundaydım. "Anne," diye boğuldum. "Annemi aramam lazım."

"Sadece beni takip et, tamam mı?" diye cevap verdi ve bana sıkıca sarıldı. "Dansı atlatacağız ve sonra ne yapacağımıza karar vereceğiz. Sana göz kulak olacağıma söz veriyorum."

"Ama Gerard'a kim bakacak?" Boğuk bir sesle söyledim. "Tanrım, Shan, bu çok yanlış."

"Johnny'nin yanında," diye cevap verdi ve bana ağlamaklı bir gülümseme sunmak için geri çekildi. "Şu anda dünyada ondan daha güvende olduğu başka kimse yok."

"Bunu çözmeme gerek yok Shan," diye boğuldum. "Ne yapmam gerektiğini biliyorum." Dee'ye de aynı şeyi yapmalıydım. "Bunu bildirmek zorundayım." Derin derin yutkundum, dünyam başıma yıkılırken göğsümün kabardığını hissettim. "Anlatmak zorundayım."

Shannon çantasında hijyenik ped bulundurmuyordu ama acil durumlar için diş fırçası ve macunu bulunduruyordu ki bunun için garip bir şekilde minnettar olduğumu fark ettim.

Beni sakinleştirmek için banyo kapısına barikat kurması ve travma danışmanından öğrendiği derin nefes egzersizlerini kırk beş dakika boyunca yapması gerekti. Sonunda, bana olduğum yerde kalmam için kesin talimatlar vererek banyodan çıktı.

On dakika sonra döndüğünde, elinde Lizzie'den bir şekilde almayı başardığı küçük bir diazepam hapı vardı.

Bir yirmi dakika daha geçtikten sonra kendimi dansa dönecek kadar toparlamayı başarmıştım.

"Gülümsemeye devam et," diye kulağıma fısıldadı Shannon ve sonra elimi güven verici bir şekilde sıktı. "İki

saat daha

ve her şey bitecek, tamam mı?" İki saat daha mı?

Yanlış, yanlış, yanlış!

Beni dibe çekmekle tehdit eden vicdanımın ağırlığıyla baş edemiyordum.

Gözlerim Gerard'a takıldığında nefesim boğazımda düğümlendi. Johnny ve Patrick ile dans pistindeydi ve modası geçecekmiş gibi şekiller atıyordu.

Her zaman şakacı.

Acısını bir gülümsemenin ardına saklıyordu. "Aman Tanrım," diye boğuldum.

"Hayır," diye emretti Shannon, elimi bir kez daha sıkarak, beni erkek arkadaşlarımızın yanına dans pistine götürürken. "Onun iyiliği için."

Bunu nasıl yapabildi? Şeytanlarıyla bu şekilde nasıl yaşayabildi ve acısını bir gülümsemeyle nasıl maskeleyebildi? Anlamıyordum ama vicdanen bir dakika daha böyle bir şeyin olmasına asla izin veremeyeceğimi biliyordum. Kurtarılmayı hak ediyordu ve ben bunu yapmaya kararlıydım. Bir daha asla arkama yaslanıp kafasının suyun altına girmesini izlemeyecektim. Bu süreçte ilişkimizin boğulması anlamına gelse bile onu yüzeye çıkaracaktım.

"İşte benim niyetim," dedi Gerard kurt gibi sırıtarak ve bana doğru dans etti. "Nerelerdeydin Claire-Bear?" Nefesi alkolle karışmıştı ama sesi sıcak ve sevgi doluydu. "Bazı ciddi şarkıları kaçırdın. Grup yanıyor!"

"Mm." Elimden geldiğince parlak bir şekilde gülümsedim ama bu olsa olsa sulu bir gülümsemeydi. Shannon'ın söylediklerinin mantıklı olduğunu biliyordum. Gecesini mahvetme. Ama Mark Allen'ın yıllar önce onun dünyasını mahvettiğini düşününce bu bana mantıksız geliyordu. Ya Caoimhe? Tanrım, şu anda içimde o kadar çok çelişkili duygu vardı ki, onları derinlemesine incelemeye korkuyordum. Öfke ve kızgınlık, yıkılmışlığıma eşlik ediyordu ve adalet için açlık çekiyordum.

"İyi misin, Claire-Bear?"

Yine başını sallayarak gülümsedi. Tek yapabildiğim buydu.

Daha fazlasını yap, Claire.

Sadece elinden tut ve dışarı çık. Ona bildiğini söyle.

Kollarınızı ona dolayın ve inmesi için güvenli bir yer gösterin.

O zaman onu Garda Karakolu'na götürün ve o canavar hakkında suç duyurusunda bulunun!

Grup Mazzy Star'ın "Fade into You" şarkısını kendi yorumlarıyla çalmaya başladığında Gerard elimi tuttu ve beni pistin ortasına götürdü.

Beni kendine doğru çekerken, bir elini omurgamın kıvrımına dayadı, diğer eliyle de elimi göğsünde tuttu. Bedenlerimiz mükemmel bir senkronizasyon içinde hareket ediyordu, sanki bu dansı birlikte yapmak için doğmuştuk.

Kalbim ağrıyordu, umutsuz bir kayıp ve özlem duygusu ruhuma ağır geliyordu ama o buradaydı. Deniyordu. O benimdi.

Göğsümdeki baskıya bir saniye daha dayanamayarak uzandım ve ellerimle yüzünü kavradım.

"Sen o-"

Her ne söylüyorsa, sözünü bitirmeye fırsat bulamadı ama ben topuklu ayakkabılarımın üzerinde yükseldim ve onu öptüm.

Dans pistinin tam ortasında dudaklarımı onunkilere bastırdım. Bu erotik ya da baştan çıkarıcı bir öpücük değildi.

Yapmak zorundaydım.

Eğer onu öpmezsem, çığlık atacaktım.

Bunun yerine, dudaklarımı onunkilerle birleştirmeye devam ettim ve gözlerimi kapattım. Bu çocuğa yeterince yaklaşamadığım ya da yeterince derine inemediğim için uzanıp saçlarını avuçladım ve dudaklarımızı birbirine kenetledim.

Hayır.

Bu yeterli değil.

Daha fazlasını yapmalısın.

Yüksek sesle konuşmalısın!

Sonunda, nefesimi tutmak için harcadığım çabadan dolayı ciğerlerimin patlayacağını hissettiğimde, onu bıraktım ve düzensiz bir nefes verdim.

Gri gözleri benimkilere kilitlenmişti ama ikimiz de tek kelime etmedik.

Bunun yerine birbirimize baktık, ikimiz de o anın, duygularımızın ve birbirimizin etkisinde kalmıştık.

"Claire." Başını hafifçe salladı, sanki zihninin içinde olup biten bir şeye karşı çıkıyormuş gibiydi. "Sorun ne?" diye sordu sonunda.

"Hiçbir şey."

"Bu doğru değil." Bana ihtiyatla baktı. "Söyle bana."

"Ben, ah..." Gülümsemeye çalıştım ama dudaklarımı zorlukla kaldırabildim. "Ben..." Sadece söyle, lanet olsun. Elini tut ve kaç. Kurtar onu Claire! "Burada seninle olduğum için mutluyum Gerard." Kelimeler dilimde ihanet tadı bıraktı, çünkü ona söylediklerimde yalan olmasa da yeterli değildi.

"Claire." Dudaklarını ayırdı ve alttakini ağzına götürmeden önce onları yalamasını izledim, dişleri dolgun deriye karşı öfkeyle gıcırdıyordu. Bu bir baştan çıkarma yöntemi değildi. Bu onun bir tuhaflığıydı. Endişeli olduğunda yaptığı bir şeydi.

Çünkü bu onu korkutuyordu.

Aramızda olanlardan korkuyordu. Benden.

Onu korkutuyordum.

Hâlâ dans ediyorduk, etrafımızda çalan müzikle uyum içinde hareket ediyorduk ama burada, dans pistinde onunla birlikte değildim.

Bunun yerine, zamanda geriye gidiyordum, söylediği ya da yaptığı her tuhaf şey sonunda yürek parçalayıcı bir yapboz gibi yerine otururken zihinsel olarak sarsılıyordum.

Gerard hayatının büyük bir bölümünde kafasının içinde bir odaya hapsolmuştu, ben ise umutsuzca kapıyı yumrukluyordum.

onu dışarı çıkarmaya çalışıyor.

Çünkü geçmişi onun hapishanesiydi ve bizim aşkımız da onun kaçış arabasıydı.

Biliyorum, ona zihinsel olarak söyledim, biliyorum ve sana inanıyorum ve senin için adaleti sağlamak için ölümüne savaşacağım.

"Claire." Elleri omuzlarımdaydı, yüzümün iki yanına yerleşmeden önce boynumdan yukarı doğru kayıyordu. "Seni seviyorum."

Nefesim boğazımda düğümlendi çünkü ne olacağını biliyordum.

Bu kez dudaklarımız çarpıştığında donup kalmamıştık ya da bir iç savaşın içinde sıkışıp kalmamıştık çünkü bir karar verilmişti.

İri elleriyle yanaklarımı kavradı ve gri gözleri benimkilere kilitlenmişken burnunu şefkatle benimkilere sürttü. Bir kez. İki kez. Ve sonra dudakları benimkilerin üzerindeydi.

Kendimi güçsüz hissederek kendimi sabitlemek için uzandım ve gömleğinin göğsünü örten kısmına tutundum. Kumaşı iki elimle sıkıca kavradım ve o anın içine dalarak dudaklarının bana milyonlarca kez milyonlarca farklı şekilde rehberlik ettiği gibi rehberlik etmesine izin verdim.

Tüm bunlar olurken seni seveceğim, dedim zihnimden ona, benden nefret etmene neden olacak bir şey yaptığımda bile.

Şarkının sözleri bilinçaltıma damlıyordu ve her kelimeyi ruhumun en derin yerinde hissediyordum. Her nota duygularıma ve arzularıma doğrudan bir hat tutuyor gibiydi.

Çünkü onun içinde kaybolmak istiyordum.

Kendimi onun kırık bedenine sarmak ve şeytanlarını sıcaklık ve sevgiyle kovalamak istedim. Her şeyin adaletsizliği yüzünden ağlamak istedim. İstedim... Sadece istedim.

Dili yavaşça uyuşturan bir hareketle benimkine dokunduğunda, karın kaslarımın gerildiğini hissettim. İçimde daha da derinlerde bir yerde, kendi nabzı varmış gibi görünen lezzetli, donuk, ağrılı bir zonklama hissettim.

O beni öptükçe kalbim daha hızlı atıyor ve ağrım daha da artıyordu. Kontrol edemediğim ilkel bir duyguydu, kendi başına bir yaşam gücüne sahip gibi görünüyordu. Onunla birlikte olmak zahmetsiz geliyordu çünkü çok doğaldı. Sanki yapmam gereken şey buymuş gibi. Bu dudaklar dudaklarımın beklediği dudaklardı ve başka hiçbir dudak bunu yapamazdı.

Bu eller bedenimin sorgusuz sualsiz kabul ettiği ellerdi.

Bu çocuk o çocuktu.

Kalbimin atması için yaratıldığım çocuk.

Sevmek için yaratıldığım çocuk.

Zahmetsizdi.

Gözyaşlarımı saklamak için gözlerimi kapattım, onu var gücümle öptüm, yüksek sesle söyleyemediğim her şeyi dokunuşlarımla ona anlattım.

Sana inanıyorum, Gerard

Gibson. Sana inanıyorum.

Sana

inanıyorum.

Sana

inanıyorum.

Bunu sizin için yapmama izin verin

GIBSIE

Kız arkadaşımda çok yanlış bir şeyler vardı ve bunun Dee olayından kaynaklanıp kaynaklanmadığından emin değildim ama Claire her zamanki gibi davranmıyordu.

Öncelikle, bir saatten uzun bir süre boyunca danstan kaybolmuştu ve tekrar ortaya çıktığında açıkça ağlıyordu. Bana sorunun ne olduğunu söylemeyi kesin bir dille reddettikten sonra dans pistinde bana sarılmıştı.

Beni olay çıkaracak kadar öpmeye başladığında, bir şeylerin ters gittiğini anladım, ama onun ani muhtaçlığını frenleyemeyecek kadar sarhoş ve azgındım. Dolayısıyla şu anki çıkmazımız.

Elbisesi kalçalarının etrafında toplanmış ve memeleri tam teşhir halindeyken beni boş altıncı sınıf ortak salonundaki kanepeye itti. Açıkçası burada olmamamız gerekiyordu ama ağzını bana dayadığında, tüm kurallar pencereden dışarı çıktı.

Üstüme tırmanan Claire kalçalarıma sarıldı ve beni açlıkla öptü. Bunlardan hiçbir şey anlamıyordum ama o bana doğru sallandıkça ben daha da sertleşiyordum. "Siktir."

Vücudunu daha önce hiç hissetmediğim şekilde hareket ettiriyordu, sanki beni kaybetmekten korkuyormuş gibi. Bu davranışı fark etmemin tek nedeni, onunla her birlikte olduğumda bunu hissetmemdi. Fermuarımı açıp elini boxerımın içine soktuğunda gerildim.

"Sorun değil," diyerek beni avuçladı. Yakınıma eğildi, bir kez daha geri çekilmeden önce beni nazikçe öptü. Onunla birlikte

kahverengi gözleri benimkilere kilitlendi, beni tutmayı bıraktı ve ayağa kalktı. "Bana güveniyor musun, Gerard?"

"Evet." İçgüdüsel olarak onu takip etmek için hareket ettim ama başını salladı ve beni tekrar kanepeye itti.

"Ve seni asla incitmeyeceğimi biliyorsun, değil mi?"

"Belli ki." Kafam karışmıştı, arkama yaslanıp yüzünü inceledim, ne istediğinden emin değildim ama önümde dizlerinin üzerine çöküp bel kemerime uzandığında ne olduğunu hemen anladım.

"O zaman bunu senin için yapmama izin ver."

"Claire, bekle! Ben..." demeye başladım ama ağzını üzerimde hissedince hemen durdum. "Ben hiç..." Şiddetle titreyerek ellerimi iki yanımda yumruk yaptım ve ağzıyla üzerimde çalışırken gözlerimi başının üstüne kilitledim. "Siktir..."

"Teşekkür ederim," dedi bir süre sonra elbisesini yeniden düzelttiğinde.

"Teşekkür mü?" Kendimi gizlediğimde kafam şehvet dolu bir karmaşayla bulanıklaştı. Vücudumdan çektiği hislerle zihinsel olarak sarsılırken, düşüncelerimle oturdum. Korkularımla. Minnettarlığımla. Çünkü Claire benim için öyle bir şey yapmıştı ki, bununla başa çıkabileceğimi hiç sanmıyordum. Ama o yaptı ve ben de üstesinden geldim. Başa çıkmaktan da öte, bundan zevk aldım. "Sanırım sana teşekkür etmesi gereken kişinin ben olduğumu söyleyebilirim, tatlım."

"Gerard, seni çok sevdiğimi biliyorsun." Gözleri yine sulanmıştı ve ses tonu içimde bir panik sarmalına yol açtı.

"Ben de seni seviyorum bebeğim."

"Hayır, demek istediğim seni gerçekten çok seviyorum," diye ısrar etti, gözleri benimkilere kilitlenmişti, ses tonu da ifadesi kadar ciddiydi. "Sen benim ilk aşkımsın." Nefesi boğazında düğümlendi ama kendini toparlayarak "Sen benim tek aşkımsın" dedi.

"Ve sen de benimsin." Bir kolumu beline dolayarak onu tekrar kucağıma çektim. "Yanlış bir şey olmadığını söyleyip durduğunu biliyorum Claire ama ben aptal değilim, tamam mı? En azından konu sen olunca."

Bakışları ayaklarına kaydı. "Seninle konuşmam gereken bir şey var."

"Tamam," diye mırıldandım, belini sıkıca tutmaya devam ederek. "Hm?" Yakınına eğilerek burnunu benimkiyle okşadım. "Söyle bana, bebeğim."

Cevap vermek için ağzını açtı, sonra kapı içeriye doğru açıldı ve karanlıkta iki beden bize katıldı.

"Göster bana."

"Hayır."

"Göster bana."

"Neden umursuyorsun!"

"Nedenini biliyorsun!"

"Lanet olsun, bunu daha fazla yapamam."

"Ve ben yapabilir miyim? Tanrım, bu beni mahvediyor. Beni mahvediyorsun."

Her iki ses de tanıdık geliyordu ama kız arkadaşımın kardeşinin adını söylemesine neden olan erkek sesiydi. "Hugh?"

"Claire?"

Yakalandım.

Kıs kıs gülerek kanepenin arkasına uzanıp ışık düğmesini açtım. "Görünüşe göre sen ve kız kardeşin aynı pis zihni miras almışsınız," diye dalga geçtim ama gözlerim karanlıktaki eski arkadaşıma takılınca yüzümdeki boktan sırıtış hızla "ne oluyor lan" ifadesine dönüştü...

"Lizzie?" Claire kucağımda dönerek arkadaşına ters ters baktı. "Kardeşimle karanlıkta gizlice dolaşarak ne yapıyorsun?"

Bana gölge düşürme fırsatını asla kaçırmayan Lizzie, "Düşmanımla karanlıkta gizlice ne yapıyorsun?" diye karşılık verdi.

"Sakın ona isim takayım deme," diye uyardı Claire, sesi hiç duymadığım kadar öfkeliydi. Kız arkadaşım kucağımdan bir backstreet dövüşçüsü gibi fırladıktan sonra, ellerini yumruk yapmış bir halde kanepenin önünde volta atmaya başladı.

"Dur, Claire-Bear," diye ikna etmeye çalıştım, eline uzandım. "Her şey yolunda."

"Hayır, değil," diye cevap verdi sıkıca, gözlerime bakmadan. "Dünyada iyi olan hiçbir şey yok ve bu okul sahte insanlarla dolu!"

"Sahte mi?" Kaşlarımı çattım. "Sahte olan kim, bebeğim?"

Claire sesini yükselterek, "Herkes," diye tekrarladı.

"Tanrım." Elleriyle yüzünü ovuşturan Hugh arkasındaki duvara yaslandı ve titrek bir nefes verdi. "Burada benden bahsediyorsan Claire, evet, bunun nasıl göründüğünü biliyorum," dedi kız kardeşine. "Ama bana güvenmen gerek."

"Sana güvenmek mi?" Claire alay etti. "Ah lütfen. Eski sevgilinle karanlık odalarda gizlice dolaşmanın güvenilir bir yanı yok, Hugh." Dikkatini tekrar Lizzie'ye çevirerek, gözlerini uyarırcasına kıstı. "Pierce'la, kardeşimle, Patrick'le ya da bu kasabadaki herhangi bir çocukla ne yaptığın umurumda değil ama oğlumun adını ağzından uzak tut." Uyarı için titreyen bir parmağını kaldırdı. "Ciddiyim Liz. Eğer bana bir arkadaş olarak değer verdiysen, bu kötü sözlerine bir son vereceksin, çünkü artık dalga geçmiyorum. Bıktım artık!"

"Saçmalamayı kes Claire," diye tersledi Lizzie, geri adım atmaya ya da hafifçe eğilmeye bile isteksizdi. "Sen asla benim arkadaşım olmadın."

Claire ölümcül bir soğuklukla, "Evet, öyleydim," diye cevap verdi. "Bir zamanlar."

"Bir zamanlar." Lizzie omuz silkti. "Geçmiş zaman mı?"

"Doğru," diyerek Claire beni şaşırttı.

söyleyerek. "Geçmiş zaman, Liz."

"Yani sonunda onu bana tercih ettiğini itiraf mı ediyorsun?"

Claire biraz tereddütle, "Kesinlikle," diye cevap verdi.

Vay be.

"Birisi geri kalanımıza haber vermeden mekânı değiştirmeye mi karar verdi?" Feely, birkaç dakika sonra yanında çetenin geri kalanıyla birlikte odaya girdiğinde sordu. "Bizi terk ettiğiniz için çok teşekkürler, çocuklar," diye ekledi, etrafında gelişen dramadan habersiz. "Gerçekten minnettarım."

"Tanrım, açlıktan ölüyorum," dedi Joey, mutfağa doğru bir hamle yaparak.

Aoife, Katie'yle kollarını kavuşturarak, "Ben de, aygır," diye onayladı. "Şu anda kızarmış bir sandviç için korkunç şeyler yapardım."

"Herkes iyi mi?" Shannon, Claire'e doğru gergin bir bakış fırlatarak sordu. "Claire?" Ona doğru bir adım attı. "Sen iyi misin?"

"Hayır, Shannon," diye ısırdı kız arkadaşım, dikkati hâlâ Lizzie'nin üzerindeydi. "Ben iyi değilim. Hiç iyi değilim ve eğer erkek arkadaşım hakkında saçma sapan konuşmayı kesmezse aklımı kaçıracağım!"

Çifte vay canına.

Claire nadiren ciddi kötü kelimeler kullanırdı. Bu onun doğasında yoktu.

"Neden benimle kavga etmeye çalışıyorsun Claire?" Lizzie sesi çatlayarak karşı çıktı. "Ben sana ne yaptım ki?"

"Bana mı, benim için mi Liz?" Claire karşılık verdi. "Çünkü son bir yıldır durduğum yerden bakarsak, birincisinden çok fazla, ikincisinden ise hiç yok."

"Sen onunla birlikteyken yanında olamayacağımı biliyorsun," diyerek elini kaldırdı. "Sana bunu aylar önce söyledim ama sen yine de onunla birlikte olmaya karar verdin."

"Çünkü ona aşığım!" Claire hararetle ilan etti. "Çünkü o benim ezelden beri en iyi arkadaşım!"

"Peki ben ne yaptım?" Lizzie boğuk boğuk konuştu. "Köpek boku mu?" Claire, "Uzun zamandır iyi bir arkadaştın," diye itiraf etti. hiç tereddüt etmeden. "Ama Caoimhe öldüğünden beri iyi bir arkadaş olmadın."

"Caoimhe öldüğünden beri mi?" Lizzie kırmızının derin bir

tonuna dönerek tekrarladı. "Onun boktan kardeşinden beri mi demek istiyorsun?

onu intihara mı sürükledi? Claire, ihmal edilmiş hissettiğin için çok üzgünüm ama bazılarımızın uğraşması gereken gerçek sorunları var. Kelebek kovalamaktan ya da bir kedi yavrusuyla evcilik oynamaktan çok daha ciddi olan gerçek sorunlar!"

"Kız kardeşinin başına gelenlerin hiçbiri Gerard'ın suçu değil," diye patladı Claire. "Ve artık arkama yaslanıp ona bok atmana izin vermeyeceğim. Beni duyuyor musun? Benden bu kadar. Eğer bu taraf seçmek ve arkadaş kaybetmek anlamına geliyorsa, memnuniyetle onun tarafını seçerim ve memnuniyetle senin arkadaşlığını kaybederim."

"Hepsi onun suçu," diye bağırdı. "Onun kardeşi kız kardeşimi öldürdü."

"Kız kardeşin kendini

öldürdü!" "Oha!"

"Kızlar, bir saniye geri çekilin ve nefes alın, tamam mı?"

Lizzie sanki ona vurmuşum gibi geri çekildi. "Bunu az önce söylemedin."

"Tanrım, Claire, onunla böyle konuşma."

"Bu işe karışma, Hugh! Hikayenin tamamını

bilmiyorsun." "Peki sen biliyor musun?"

"Kız kardeşin kendini öldürdü," diye tekrarladı Claire. "Caoimhe bunu kendi kendine yaptı ve hayatının geri kalanını suçu masum bir çocuğun üzerine atarak geçiremezsin. Gerçekleri bilmeden olmaz. Olanlarla ilgili gerçekleri bilmeden olmaz."

"Tam olarak ne olduğunu biliyorum," diye boğuk bir sesle konuştu. "Caoimhe tecavüze uğradı! O canavar kız kardeşime tecavüz etti ve onu intihara sürükledi!"

"Çok yanlış anladınız!"

"Hayır, anlamıyorum. Hatalı olan sensin. Yanılıyorsun Claire. Hem de çok yanılıyorsun!"

"Tecavüze uğrayan Caoimhe değildi!" Claire avazı çıktığı kadar bağırdı ve yemin ederim kalbim göğsümde durdu. "O değildi, Lizzie! Mark kardeşine tecavüz etmedi!" Sonra parmağıyla beni gösterip "Erkek arkadaşıma tecavüz etti!" diye bağırdığında dünyam başıma yıkıldı.

Dans pistinde cinayet

CLAIRE

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz ölümcül bir hata yaptığımı anladım. Niyetim ne kadar iyi olursa olsun, Gerard'ın onurunu savunmak için duyduğum pervasız dürtü onun boğazını düşmana açmakla sonuçlanmıştı. Kör bir aşk beni onun kollarına sürüklemiş, kör bir sadakat ise ona ihanet etmeme yol açmıştı.

Gözlerim dehşet içinde açılarak bakışlarım onunkilere kaydı. "Gerard." Öylece baktı, bir heykel gibi donmuştu, hareket etmiyordu, gözlerini kırpmıyordu,

Nefes almıyor.

"Kahretsin," dedi Joey sessizce, bir ustura kadar keskin bir sesle, grubun geri kalanından önce gerçeği anladığında. Titrek bir nefes vererek iki eliyle başını tuttu. "Kahretsin."

"Özür dilerim," diye boğuk bir ses çıkardım, aramızdaki mesafeyi kapatıp yüzüne dokunmaya ve ellerimle kucaklamaya çalışırken harekete geçtim. "Özür dilerim, özür dilerim, çok, çok, çok özür dilerim bebeğim." Ve üzgündüm. Onu küçük düşürdüğüm için. Ama bunu dile getirdiğim için üzgün değildim. Olamazdım. Vicdanım bana hayatımda ilk kez doğru şeyi yaptığımı söylerken olmazdı. En korkutucu şey olsa bile. "Bu şekilde ortaya çıkmamalıydı," diye yatıştırmaya çalıştım. "Biliyorum, tamam mı? Olmaması gerektiğini biliyorum ve çok üzgünüm bebeğim, ama buna seyirci kalamam."

Uzanarak ellerimi nazikçe yüzünden çekti ve yanlarıma koydu. Sonra benden bir adım uzaklaştı. Ve sonra bir adım daha.

"Hayır, hayır, hayır, hayır," diye bağırdım kısık sesle, gitmesini engellemek için kapıya barikat kurmaya koştum. Arka planda, ben

Herkesin bağırdığını duyabiliyordum ama kimsenin söylediği tek bir kelimeye bile konsantre olamıyordum.

Gerard'ın gözlerinde yanan ihanet ateşi beni de içine çekmişti. "Nasıl?"

Tek kelime.

Sadece bir taneydi.

Ama ömür boyu süren bir dostluğun ağırlığını da taşıyordu.

"Mektubunu buldum," diye itiraf ettim, az önceki gözyaşlarımın intikam duygusuyla geri geldiğini hissederek. "Biletleri almak için odana çıktığımda buldum." Şu anda benim için önemli olan tek kişiye kendimi açıklamaya çalışırken çaresizce omuz silktim. "Yanlışlıkla almışım. Telefonun ve cüzdanınla karışmıştı."

İhanet.

Yüzünden okunuyordu.

Herkesin dikkati ona kaymıştı ama o gözlerini benimkilerden hiç ayırmadı; gri gözbebeklerinde şaşkınlık, dehşet ve ihanet duygularının bir karışımıyla bana bakıyordu.

İçinde milyonlarca farklı duygu savaşıyor, ihanet galip geliyordu. Bazı arkadaşlarımız bağırıyordu. Diğerleri sadece bakıyordu. Birisi ağlıyordu. Anlayamadım. Hiçbirinin sesine anlam veremiyordum. Dikkatsizliğimin verdiği utançla yere yapışmıştım.

"Sen neden bahsediyorsun?" Johnny soğukkanlılığını yitirmiş bir şekilde etrafına bakınırken, cini şişeye geri koymamı istedi. "Bunu neden söyledin Claire?"

"Johnny, yapma," diye yalvardı

Shannon. "Sen tam bir orospusun!"

"Lizzie, kes şunu."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Sence ne diyor, dahi?" "O olduğunu mu

söylüyorsun?"

"Belli ki."

"Aman

Tanrım."

"Hayır!"

"Yalan söylüyor!"

"Herkes geri çekilsin." Bu, yanımda durmaya gelen Hugh'du. Bu andaki varlığına ve omuzlarıma doladığı güçlü koluna minnettar olarak, kendimi güçsüz ve moralsiz hissederek ona doğru sarktım. "Lanet olsun."

"Saçmalık," diye bağırdı Lizzie, acısını hâlâ zehir gibi kusuyordu. "Sen lanet olası bir yalancısın Claire!"

"Gerard," diye tekrarladım, elim ağzıma giderken sesim çatlıyordu. Ne yaptın sen Claire? Aman Tanrım, ne halt ettin sen? Lizzie'nin sözlü saldırısını görmezden gelerek, benden nefret etmemesi için ona gözlerimle yalvardım. "Lütfen."

Cevap vermedi.

Bunun yerine, tüm hayatını hayranlıkla geçirdiği kişi yerine bir yabancıyı görüyormuş gibi bana bakmaya devam etti. Beni görmek yerine.

"Gerard," diye boğuk bir ses çıkardım. "Lütfen! Geçti artık. Her şey yolunda. Burada utanacak hiçbir şeyin yok bebeğim. Sen yanlış bir şey yapmadın!"

"Hayır!" Johnny havladı, gözleri kocaman ve korku doluydu. "Bu o değil." Bana baktı, sözümü geri almamı istiyordu. "O değildi."

Utanç içinde başımı eğdim.

"Gibs," diye seslendi Johnny, en iyi arkadaşının peşinden kapıya doğru koşarken. "Sadece bekle, olur mu?"

Ama artık çok geçti.

Çoktan çıkışa doğru ilerliyordu. "Gerard,

bekle!"

Bana cevap vermedi.

O da arkasına bakmadı.

Bunun yerine, onu hiç görmediğim kadar hızlı bir şekilde odadan çıktı.

Sanki görünmez bir kordonla birbirimize bağlıymışız gibi peşinden fırladım. "Gerard, bekle!"

Boş ve karanlık koridorlarda ilerlerken, dolapların önünde öpüşen rastgele bir çiftin yanından hızla geçtim.

bir yandan da avazım çıktığı kadar onun adını sayıklıyordum.

Ana binanın içinde olmamamız gerekiyordu, akşam 10'dan sonra yasaktı ve çığlıklarımın bir öğretmeni içeri girdiğimize dair uyarma ihtimalinin yüksek olduğunu biliyordum ama bunu umursayacak gücü kendimde bulamıyordum.

Olduğum ve olacağım her şey sadece önümdeki çocuğa odaklanmıştı. "Gerard!" Çıkış kapısını ittiğimde nefes nefese kaldım ve onun avluda sinsice ilerlediğini gördüm. "Lütfen bekle!"

Ceketi papyonuyla birlikte avluya atılmıştı. Her ikisinin de üzerinden atlayarak vücudumu ileri doğru fırlattım, o anda adrenalin bacaklarıma pompalanıyordu. "Lütfen," diye yalvardım, sonunda ona yetiştiğimde gömleğinin kolunu yakaladım. "Bu şekilde gitme."

Bir anlık tereddütünü fırsat bilerek kendimi ona attım. "Özür dilerim bebeğim, böyle söylediğim için çok özür dilerim," diye bağırdım, boynunun her santimini çaresizce öpücüklere boğarken, onun büyük bedenine sarıldım. "Seni seviyorum; seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum..."

"Yapma." Zor ve düzensiz nefes alan Gerard ellerini kalçalarına koydu ve başını öne eğdi. "Lütfen yapma."

"Sana yardım etmek istiyorum." Sert ve çirkin bir şekilde ağlayarak gömleğini yumrukladım, tekrar çekip gitmesinden korkuyordum. "Lütfen sana yardım etmeme izin ver!"

"Claire, dur," diye boğuldu, onu öpmeye çalıştığımda yüzünü çevirdi. "Lütfen durur musun?" İri bedeninden büyük bir ürperti geçti. "Şu anda bunu yapamam."

Onu zorlamak istedim. Duvarlarını yıkmak, yıllar önce benimkine yaptığı gibi kalbine ve sırlarına saldırmak istiyordum ama gözlerindeki bakış bana öfkelenmesine saniyeler kaldığını söylüyordu. "Gerard, sana yardım etmek istiyorum, eğer sadece-"

"Yardımını istemiyorum!" Uzanarak ellerimi gömleğinden kurtardı ve benden uzaklaştı. "Kimsenin lanet olası yardımını istemiyorum, tamam mı?"

"Gerard, lütfen." İlk gözyaşının yanağına düştüğünü gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Senin için buradayım. Lütfen konuş benimle."

"Konuşacak bir şey yok!" Beni uyarmak için elini kaldırdığında tüm vücudu titriyordu. "Çünkü ben iyiyim, Claire! Beni duyuyor musun? Ben iyiyim, kahretsin. Ben her zaman iyiyim Claire!"

Onun yanıtı sadece ikimizin de daha çok ağlamasına neden oldu. "Tecavüze uğradın."

"Hayır." Başını salladı, ikimizin de bildiği gerçeği nafile bir şekilde inkâr ediyordu. "Hayır!"

"Gerard, o bir avcı," diye ikna etmeye çalıştım. "Buna seyirci kalamam." Başımı sallayarak gözyaşlarımın yanaklarımdan süzüldüğünü hissettim. "Oturmayacağım. Çünkü temas ettiği diğer çocuklar ne olacak?"

"Bu senin sırrın değildi Claire," diye boğuldu, vücudu şiddetle titriyordu. "Benim sırrımdı."

"Bu senin sırrın mıydı?" "Benim hatamdı!"

"O canavar seni istismar etti ve bu senin suçun değil!" Geri adım atmak ya da ondan vazgeçmek istemeyerek zorladım. "Bu senin suçun değil!"

"Bana öyle bakma," diye uyardı sonra, elinin tersiyle gözlerini kabaca sildi. "Bana sanki on altı yıldır baktığın kişi değilmişim gibi bakma!"

"Değilim Gerard," diye hıçkırdım, onu teselli etmek için çırpınıyordum. "Senin kim olduğunu biliyorum." Ayaklarım yine ona doğru ilerliyordu. "Biliyorum bebeğim. Biliyorum."

"Bana kırıkmışım gibi bakmayı kes Claire," diye tersledi, yaklaşmaya çalıştığımda daha da geri çekildi. "Bana bakmayı kes, lanet olsun!"

Aman Tanrım.

Kırılmanın ötesindeydi ve ben onun ördüğü duvarı aşamıyordum. Gerçeği saklamak için uydurduğu yalanları kıramadım. Duvarları gizleyen bir evdeki sarmaşık gibi

Altında, gerçek renklerini ve çimentodaki çatlakları saklıyordu. İçinde onaramadığım çatlaklar vardı çünkü en başta orada olduklarını kabul etmeyi reddediyordu.

"Gerard," diye tekrar denedim, sesimin duygu selimin ağırlığı altında çatladığını duydum, "lütfen benimle içeri gel."

Başını yavaşça salladı ve geri çekilmeye devam etti. "Seni incitmek istemiyorum."

"Gerçeği söyleyerek beni incitmiyorsun Gerard."

"Öyleyim," diye boğuk bir ses çıkardı, göğsü kabarmıştı. "Artık canın yanıyor Claire." Burnunu çekerek acı dolu bir çığlık attı ve elini saçlarında gezdirdi. "Kahretsin!" Soğukkanlılığını kaybederek gece gökyüzüne baktı ve avazı çıktığı kadar "Siktir" diye kükredi. "Sen ittir Claire. Sen it, sen it!" Ellerini çaresizce havaya kaldırdı. "Ve verecek hiçbir şeyim kalmadı."

"Verecek yeterince şeyim var," diye söz verdim, bedenlerimizin arasına koyduğu boşluğu geri alarak. "İkimize de yetecek kadar var."

"Canımı yaktın," diye boğuk bir ses çıkardı, göğsü kabarmıştı. "Beni kırdın Claire."

Acı.

Beni tamamen yuttu.

"Niyetim asla bu değildi," diye fısıldadım, göğsümü tutarak, sözleri içimde saçma gibi sekerken. "Seni incittiğim ve bu şekilde ortaya çıktığı için çok özür dilerim." Burnumu çekerek keskin bir nefes aldım ve "Ama senin için konuştuğum için üzgün değilim Gerard" diye ekledim.

Sözlerim o anda erkek arkadaşımı rahatlatmadı, çünkü ona uzattığım eli tutmak yerine başını salladı ve benden bir adım daha uzaklaştı. Ve sonra ruhumu paramparça eden o sözleri söyledi. "Artık senin arkadaşın olmak istemiyorum."

"Bunu kastetmiyorsun."

"Evet, biliyorum." Ağlarken gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Ben senin erkek arkadaşın değilim, Claire Biggs, ve ben senin

arkadaş."

"Gerard!"

O sırada tanıdık sesler havayı doldurdu ve Johnny'nin Gerard'ın adını çılgınca bir ses tonuyla haykırdığını duyabiliyordum.

"Hayır, Gerard," demeye başladım ama o çoktan koşmaya başlamıştı. "Bekle!" Başımı ellerimin arasına alarak bağırdım. "Aman Tanrım."

"Gibs!" Johnny gürleyerek köşeden döndüğünde, doğruca bana yöneldi. "Claire? Nerede o?" Boş avluya bakarken sert ve düzensiz nefes alıyordu. "Gibs nerede?"

"Claire," diye seslendi Shannon bir an sonra, güzel beyaz elbisesinin eteği dizlerine kadar sıyrılmış halde koşarak bana doğru gelirken. "Aman Tanrım, Claire!"

"Her şeyi berbat ettim Shan," diye bağırdım kısık sesle. "Her şeyi berbat ettim."

"Sorun yok." Sempatik gözlerle hızla bana doğru ilerledi ve ben kollarına sarılana kadar durmadı. "Sen yanlış bir şey yapmadın. Şşş. Şşşt. Sorun yok."

"Konuş benimle," diye yalvardı Johnny, çaresizce izlerken. "Lütfen benimle konuşun kızlar."

Shannon bir kolunu bana dolayarak sutyeninin içine uzandı ve mektubu aldı. Mektubu havaya kaldırarak izin almak için bana baktı. Ona yaslanarak zayıfça başımı salladım. "Claire bunu bu gece Gibsie'nin odasında buldu." Burnunu çekerek notu erkek arkadaşına uzattı ve sonra eliyle yanağındaki bir damla yaşı sildi.

Johnny sözünü sakınmadan notu açtı ve sonra, dışarısı okumak için çok karanlık olduğundan, telefonunu almak için cebine uzandı. Ekran kilidini açarak mektubun üzerine tuttu ve gözleri her korkunç kelimeyi takip etti.

Nefesi kesildi ve telefonunu düşürdü ama gözlerini sayfadan ayırmak yerine yavaşça yere eğildi ve titreyen elleriyle telefonu aradı. "Kahretsin..." Sesi çatallaştı ve sınırsız popülerliğe ve çekiciliğe sahip bu kocaman çocuğun önümüzde yıkılışını izledim. "Siktir!" Kafa

Başını eğerek saçlarını tuttu ve mektuba bakmaya devam etti. "Siktir, Gibs." Acı dolu bir çığlık attı. "Sen değil, delikanlı." İri omuzları titreyerek sarsıldı. "Seni sikmiyorum, Gibs!"

"Johnny," diye hıçkırdı Shannon, bir elini onun başına koyabilmek için bizi ona yaklaştırarak. "Biliyorum bebeğim." Adamın eli neredeyse içgüdüsel olarak onun bacağını kavramak için uzandı. "Biliyorum."

Artık arkadaşın olmak istemiyorum.

CLAIRE

"Her şey yoluna girecek." Shannon bir kolunu belime dolayarak beni ortak salona geri götürdü. "Johnny onu bulacak."

"Onunla gitmeliydim," diye cevap verdim, uyuşmuş bir halde. "Bu benim hatam."

"Hayır Claire, değil. Bunların hiçbiri senin suçun değil, söz veriyorum." Kapının önünde durdu ve dönüp bana baktı. "Ve sen de şehirde koşturup onu arayacak durumda değilsin. Joey içki içmiyor. Bizi senin evine bırakacak ve Johnny onu eve getirdiğinde biz de orada olacağız. Çünkü onu bulacak, Shan. Bulana kadar da durmayacak."

"Şu anda Lizzie'yle uğraşamam, Shan," diye itiraf ettim, kapalı kapıyı işaret ederek. "Yapamam." Burnumu çekerek yanağımdaki bir damla yaşı sildim. "Çünkü Gerard hakkında tek bir kelime daha ederse, sanırım kendimi kaybedebilirim."

"O zaman burada bekle, tamam mı?" diye cevap verdi Shannon. "Ben içeri girip kardeşimi getireceğim."

"Tamam," diye hıçkırarak kabul ettim, şu anda diğer arkadaşımızın yakınında olmak konusunda kendime güvenemiyordum.

Shannon bir an sonra kapıyı açıp dikkat çekmeden içeri girmeye çalıştığında, Lizzie'nin sesi havada gürledi. "Ne dediği umurumda değil. Belli ki onun aklına girip her şeyi çarpıtmanın peşinde," diye bağırıyordu. "Bütün bunları onu korumak için uyduruyor."

Bu kadar.

Dayanabildiğim tek şey buydu.

Vücudumda kalan tüm otokontrolü kaybederek, avucumu yarı kapalı kapıya çarptım ve geri iterek açtım.

"Uyduruyor musun?" Kapı aralığında durmuş, gözlerim söğüt gibi sarışına dikilmişken sesim ölümcül bir soğukluktaydı. "Uydurmak mı?"

"Bunu neden yaptın?" Lizzie yüzünü bana dönerek ağladı. "Neden kız kardeşim hakkında böyle yalan söyledin?"

"Yalan söylemedim," diye cevap verdiğimi duydum, kaybedecek tek şeyimin çoktan kaçtığını biliyordum. "Ve hiçbir şey uydurmadım." Gözlerimi kısarak, "Mark kız kardeşine tecavüz etmedi," dedim.

"Evet, o yaptı! İntihar notundaki kelimeleri okudum," diye bağırdı, gözyaşları yanaklarından serbestçe akıyordu. "Biliyorum Claire!" Boğuk bir nefesle, "Ona ne yaptığını biliyorum!" diye hıçkırdı.

"Hiçbir şey bilmiyorsun!" Soğukkanlılığımı kaybederek bağırdım. "Gerçekte ne olduğu hakkında en ufak bir fikrin yok, Lizzie."

"Peki ya sen?"

"Evet," diye bağırdım ona. "Kız kardeşin bu hikâyedeki kurban değil. O asla Mark'ın kurbanı olmadı. Onun lanet suç ortağıydı!"

Bir iğne düşse duyabilirdiniz.

Herkesin gözü üzerimdeydi.

"Ne diyorsun Claire?" Hugh bana doğru bir adım atarak sordu. "Bu da ne demek oluyor?"

"Caoimhe değildi, Hugh," diye bağırdım, ağabeyimin elleri omuzlarımda kenetlendiğinde, "Gerard'dı."

"Ne?" Kardeşim göğsünü tutarak geriye doğru sendeledi. "Gibs'ti de ne demek?"

"Caoimhe'den bir not var," diye açıklamaya çalıştım, tüm bedenimin titrediğini hissederek. "Gerard onu başından beri saklıyordu." Titreyerek, "Bu her şeyi açıklıyor," dedim.

"Bu ne cüret!" Lizzie gözleri dehşet ve ihanet dolu bir şekilde boğuldu. "Başka mektup yok."

"Bu ne cüret," diye meydan okudum ona. "Ona bunca yıldır davrandığın gibi davranmaya nasıl cüret edersin?" Gözyaşlarımın düşmesine ya da sesimin yükselmesine engel olamadım. "Ve evet, bir mektup daha var, gerçek mektup, ve sana onu okumanı öneririm, Liz. Ve okuduktan sonra öfkeni doğru insanlara yöneltmeye başlamak isteyebilirsin." Gözlerimi kısarak, "Çünkü Gerard Gibson asla senin hedefin olmadı!" diye tükürdüm.

"Hayır, hayır, hayır, gerçeği biliyorum," diye umutsuzca iddialarımı çürüttü, gözyaşları yanaklarından süzülüyordu, kız kardeşinin cenazesinden beri onu gördüğümden daha savunmasız görünüyordu.

O kadar kırılmış, o kadar kaybolmuş görünüyordu ki, bir an için onu kollarımın arasına alıp daha iyi hissetmesini sağlamak için çok güçlü bir istek duydum.

Ama yapamadım.

Bu sefer

yapamadım.

Onun öfkesine boyun eğemezdim.

Acısı ona aitti. Geri kalanımıza aktarmak adil değildi.

O, birlikte büyüdüğüm küçük kız değildi ve çektiği tüm acılar için kalbim gerçekten kırılmış olsa da, hayatımı bu düzeyde bir toksisite ile yaşayamazdım.

"Gerçekte ne olduğunu biliyorum," diye ağlamaya devam etti.

"Sen orada değildin," diye cevap verdim, her şeyi hissetmeme rağmen sakin olmaya çalışarak. "Hikâyenin tamamını bilmiyorsun. Hiç bilmedin. Hiçbirimiz bilmiyorduk." Omurgamı dikleştirerek, "Ama artık biliyoruz" diye eklemek için kendimi zorladım.

"Anlatıyı değiştirmeye çalışıyor."

"Neyi?"

"Kız kardeşimin ölümünden!"

"Hayır, değil," diye bağırdım. "Gerard hayatın ona dağıttığı korkunç kartlardan kurtulmaya çalışmaktan başka bir şey yapmadı."

"Sana inanmıyorum," diye bağırdı ve Patrick ona sarılmaya çalıştığında onu kabaca itti. "Tanrım, şu anda senden o kadar nefret ediyorum ki Claire!"

"Peki," diye karşılık verdim. "Bana inanmayın. Beni yalancı olarak etiketleyin. Benden nefret etmek kalbindeki boşluğu dolduruyorsa, devam et ve benden nefret et, ama daha fazla beklememi ve senin saçmalıklarına katlanmamı bekleme. Çünkü hepsiyle işim bitti. Sen de dahil."

"Claire." Shannon araya girmek için acele etti. "Öyle demek istemedin."

"Hiçbir zaman daha fazlasını kastetmedim, Shannon," diye mırıldandım. "Artık onunla bunu yapamam. Yapmayacağım."

"Bunu seninle yapmayacağım," diye hıçkırdı Lizzie.

"Bunu kesinlikle seninle yapıyorum," diye karşılık verdim. "Çünkü dilimi tutmaktan bıktım ve bir daha asla onu kişisel kum torbanız olarak kullanmanıza izin vermeyeceğim."

"Sen tam bir sürtüksün."

"Ve sen de tam bir zorbasın," diye kükredim. "Biliyorsun, Gerard senin saçmalıklarına yıllarca katlandı." Öfkeyle başımı salladım. "Gerçeği biliyordu ve ona böyle davranmana izin verdi. İşine burnunu sokmana ve arkadaşlarını ona karşı kışkırtmana izin verdi." Tiksintiyle gözlerimi kıstım. "Bunu yapan sendin, Lizzie. Ona bunu sen yaptın ama artık yeter. Beni duyuyor musun? Git ve yardım getir. Kafanı topla çünkü seninle bu yolda yürümekten bıktım. Ben gidiyorum!"

"Çocuklar, lütfen," diye önerdi Shannon. "Lütfen kavga etmeyin." "Kavga etmiyorum Shannon," dedim. "Sadece bitirdim."

Shannon, "Bunu düzeltebiliriz çocuklar," diye yalvarmaya çalıştı. "Hadi ama. Yaşadığımız onca şeyden sonra. Bunu birlikte atlatabiliriz."

"Yapamam," diye hıçkırdı Lizzie. "Bu geceden sonra olmaz."

"Benimle bir daha asla konuşma, Lizzie Young," diye uyardım ve sonra kendimde gerçekten hayal kırıklığına uğrayarak, bir başkası uğruna dünyadaki en eski arkadaşlarımdan birinden uzaklaştım.

Kemiklerine bayıldım!

GIBSIE

"Gerard, lütfen," diye ikna etmeye çalıştı Mam, ama şu anda ne ikna edilebilir ne de teselli edilebilirdim. Çok ileri gitmiştim. O beni yok ettikten sonra yeniden inşa etmek için çok çalıştığım her şey bir anda sönmüştü.

Danstan eve nasıl döndüğümü bilmiyordum. Başka bir kâbusun içinde miydim, yoksa nefes alıyor muydum bile bilmiyordum. Tek bir kelimeyi bile anlamlandıramıyordum.

... Eli ensemdeydi ve yüzümü yatağa bastırıyordu. "Baba," diye bağırmaya çalıştım ama beni ta cennetten duyamıyordu. "Geri gel ve beni de yanında götür."

"Yerde kal ve al şunu, seni küçük piç!"

"Acıyor," diye boğuk bir ses çıkardım, arkamdan bir şeyin küçük bedenimi ikiye bölerek bana saplandığını hissettiğimde bedenim acı içinde eğildi.

"İşte bu," diye homurdandı, canımı yakmaya devam ederken, beni daha derine, daha sert, daha kaba iterken. "Senden bir erkek yapacağım, seni küçük amcık."

"Dur." Ağlıyordum. Ağladığımı biliyordum. Ağzım açıktı, gözyaşlarımın yanaklarımdan süzüldüğünü hissedebiliyordum ama sesim çıkmıyordu. "Lütfen dur."

Uyuşmuş bir halde, vücudumdaki yaşamın gittiğini hissediyordum, her seferinde mahrem yerlerini benimkine soktuğunda, acı daha da arttıkça ve zihnim uzaklaşmaya başladıkça daha hızlı soluyordu...

Kendimi köşeye sıkışmış hissederek, o anda elime geçen her şeyi yırtıp parçalayarak, döndüğüm her yerde onun yüzünden başka bir şey görmeyerek ortaya çıktım. "Keith, durdur onu, lütfen! Kendine zarar verecek!" Annemin uzaklarda bir yerlerde bir şeyler söylediğini duyabiliyordum ama yüzü gözümün önünden kaybolmuştu. Ondan başka bir şey göremiyordum.

... Yatağımda top gibi kıvrılmış bir halde, üzerimde durup okul pantolonunun fermuarını çekmesini izledim. Büyük çocukların giydiklerini giyiyordu. Ortaokula giden çocukların.

"Skoru biliyorsun, küçük kardeşim." Yatağımın kenarına oturarak saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı ve bacaklarımın arasına uzandı. "Çeneni kapalı tut, ben de sana yumuşak davranmaya devam edeyim."

Titreyerek ona cevap vermeye ya da ona doğru bakmaya cesaret edemedim. Daha iyi biliyordum. Davranmadığım zaman ne olduğunu biliyordum. Ona istediğini vermediğimde.

"Aferin oğlum. Sen her zaman iyisin, değil mi?" Yanağımı okşadı ve sonra tekrar ayağa kalktı. "Yarın gece görüşürüz."

Kendimi kontrol etmeden ve Power Rangers pijamalarımı çekiştirmeden önce kapımın kapanmasını bekledim, elim tanıdık kan görüntüsüyle karşılaştığında ürperdim...

Gerçeklikle bağlantımı kaybettiğimi biliyordum. Okulda akıl sağlığımın elimden kayıp gittiğini hissedebiliyordum. Son on yıldır tutunmayı başardığım küçük haysiyet ve gurur kırıntıları sonunda beni terk etmişti.

"... Büyük bir kız olduğumda seninle evleneceğim," dedi bana, Barbie'sinin yüzünü aksiyon figürüme bastırmak için uzanarak. "Sen benim beyaz giysili parlak prensim olacaksın, ben de prenses olacağım." Bana sırıttığında, dudaklarımın gülümsediğini hissettim. Çünkü ön dişleri yoktu ve çok aptal göründüğünü düşünüyordum.

"Gerçekten benimle evlenecek misin?"

"Uh-huh." Kahverengi gözleri büyük ve mutluydu ve güneş ışığı gibi kokuyordu. "Seni kuzey kutbundaki kaleme götüreceğim, orada bütün gün kardan adam yapabiliriz ve Noel Baba her gece bize hediyeler vermek için kalemizin üzerinden uçar."

"Kalenizin bacası var mı?" "Hmm,
sanmıyorum."

"O zaman Noel Baba bize nasıl hediye bırakacak?"

"Noel Baba çok akıllıdır," diye açıkladı. "Babanın cennetten uçup gelmesini sağlayacak ve kapıyı açmak için sihir kullanacak..."

"Ona ne oldu Keith?"

"Bilmiyorum, Sadhbh. Belki de dansta bir şey almıştır."

"Arkadaşlarından birini ara. Eğer yaptıysa, o zaman ambulans çağırmalıyız!"

"Gidip Sinead'ı
getireyim." "Bu konuda
hızlı ol!"

" ... Bunu neden söyledin?" Caoimhe koltuktan sıçrayarak benden olabildiğince uzaklaştı. Sanki kirliymişim gibi. Sanki kötüymüşüm gibi. "Yalan mı söylüyorsun, Gerard Gibson? Çünkü bu bir insan hakkında söyleyebileceğin en kötü, en berbat şey."

"Bilmiyorum," diye cevap verdiğimi duydum.

"Yalan mı söylüyorsun yoksa neden söylediğini bilmiyor musun?" diye sordu, elleri kalçalarında. "Sana doğruyu söylemen için bir şans daha vereceğim." Gözleri çok kızgın bakıyordu. "O zaman söylediklerini ailene söyleyeceğim."

"Ben..." Başımı salladım, çok üzgün hissediyordum, çünkü benden ne söylememi istediğini biliyordum ve onu memnun etmek istiyordum. O benim en sevdiğim bebek bakıcısıydı. En güzel masalları anlatırdı ve o buradayken odama kimse girmezdi. Gitmesini istemiyordum. "Ben..." Kaşlarımı çatarak çok düşündüm

Ne yapacağımı düşünüyor, onu mutlu edecek ve beni tekrar sevmesini sağlayacak kelimeleri bulmaya çalışıyordum. "Ben... şaka mı yapıyordum?"

"Oh, Tanrıya şükür!" Derin bir nefes aldı ve sonra bana döndü. "Asla böyle şeyler söylememelisin Gibs." Yanımdaki kanepeye oturdu. "Mark'ın kız arkadaşı olmadan önce senin bakıcın olduğumu biliyorum, ama kıskançlığın yüzünden onun hakkında hikâyeler uyduramazsın..."

"Claire? Ben Sadhbh, tatlım. Gerard'ın bir sorunu var. Sanırım dansta bir şey almış olabilir. Hemen eve gelmeni istiyorum. Eğer ne almış olabileceği hakkında bir şey biliyorsan, bana hemen söylemelisin."

"Ne diyor?"

"Ne var Claire? Seni zar zor duyabiliyorum, tatlım. Sakin ol ve bağırmayı kes, aşkım. Bana ne olduğunu anlat."

"Sadhbh?"

"Kapa çeneni Keith. Kızı duymaya çalışıyorum. Hat çok kötü ve hüngür hüngür ağlıyor."

"Gördün mü?" diye teşvik etti ofisteki sarışın, avuç içimi göğsüne bastırarak. "Güzel bir his, değil mi?"

Yavaşça başımı salladım.

"Daha önce bir kadına dokundun mu?" Başımı salladım.

"Nasıl hissettirdiğini seviyor musun?" Tekrar başımı salladım.

"Çok tatlısın." Gülümseyerek diğer elime uzandı ve onu eteğinin bel bandının içine itti. "İstersen benim üzerimde pratik yapabilirsin..."

"Gibs."

"Oh, Johnny, Tanrı'ya şükür buradasın. Kendini kaybediyor. Onun için ne yapacağımı bilmiyorum. Elini aynaya falan soktu."

"Sadhbh, bunu okumanı istiyorum."

"Ne oldu, Johnny?"
"Sadece oku, lütfen."
"Ona yaklaşma Kavanagh. Kontrolden çıkmış durumda."
"Harika olacağım. Bana onunla birkaç dakika ver yeter."
"Kavanagh, dikkatli ol, kim olduğumuzu bilmiyor gibi görünüyor.
vardır."
"Kim olduğumu biliyor, değil mi Gibs? Sorun yok, eski dostum. Kaptan burada."

Bay O'Donovan Pazartesi sabahı yanında uzun boylu, siyah saçlı bir çocukla sınıfımıza girdiğinde, "Pekâlâ, sınıf, gözler odanın önüne," diye emretti. "Sınıfa yeni bir çocuk katılıyor," diye açıkladı uzun boylu çocuğu omzundan alkışlayarak. "Bu Jonathan Kavanagh. Kendisi ve ailesi geçtiğimiz yaz Dublin'den buraya taşındı ve hepinizin ona hoş geldin demek için elinizden geleni yapmanızı istiyorum." Kaşları çatık çocuğun omzunu tekrar sıktı. "Duyduğuma göre, bu çocuktan rugby sahasında harika şeyler bekleyebiliriz." Çocuğa dönerek, "Kavanagh, neden genç Gibson'la birlikte sınıfın arka tarafında oturmuyorsun?" dedi ve beni işaret etti.

Hâlâ kaşlarını çatan çocuk, başı havada sıraların arasından geçip gitti. Arkadaşlarının bunun onu ukala bir herif gibi gösterdiğini düşüneceklerini biliyordum ama bence harikaydı.

Okul çantasını benimkinin yanına bıraktı, sandalyesini geri çekti ve yere çöktü, hala kaşlarını çatıyor, hala hepimiz için fazla iyi olduğunu düşünüyormuş gibi görünüyordu.

"Nasıl gidiyor?" Robbie Mac önümüzde duran masaya dönüp kendini tanıtarak fısıldadı. "Robbie."

"Johnny," diye kibarca başını sallayarak onayladı yanımda oturan çocuk.

"Demek rugby ile ilgileniyorsun, öyle mi Johnny?"
Dudakları küçük bir sırıtışla yukarı kalktı. "Öyle de denebilir." "Şey, ben ve sınıftaki diğer çocuklar genellikle
Pazartesi günleri okuldan sonra maç var. Sen de gelmelisin."

"Peki ya sen?"

Bana hitap ettiğini anlamam bir anımı aldı. Yine de emin olmak için "Ben mi?" diye sordum, çünkü Hugh ve Feely dışında sınıfta benimle ilgilenen kimse yoktu.

"Evet." Johnny başını salladı. "Çalıyor musun?"

Cevap vermek için ağzımı açtım ama Robbie önce davrandı. "Kim, Gibsie mi?" Elinin içine doğru kıs kıs güldü. "O spor yapamaz. Kan görünce bayılıyor." Yine kıs kıs güldü. "O sınıfın kişisel Billy Elliot'ı." Gülmeye devam etti. "Kızlarla dans etmeyi seviyor."

Utancımdan yüzümün kızardığını hissettim ve yanımda oturan çocuğun sik kafalılar kulübü için mükemmel bir aday olduğunu düşünerek bakışlarımı hızla önümde açık duran deftere çevirdim. Kitap, zar zor okuyabildiğim kendi karalama el yazımla doluydu.

"Yani?" Johnny beni şaşırtarak şöyle dedi. "Dans etmenin yanlış bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bilmiyor musun?"

"Hayır."

Robbie beni işaret ederek, "Kahretsin, belki de beyefendi seni yanına oturturken doğru masaya oturtmuştur," diye kıs kıs güldü.

Johnny soğukkanlılıkla, "Belki de öyledir," diye cevap verdi.

Robbie sınıfın önüne dönmeden önce, "Her neyse kızlar," diye alay etti. "Birbirinize eşlik etmenin tadını çıkarın."

"Ben Johnny." Bana elini uzattı. "Johnny Kavanagh."

"Gerard Gibson," diye yanıtladım el sıkışmasını kabul ederek. "Ama herkes bana Gibsie der."

Robbie'yi göstererek, "Ee Gibsie, bu sınıftaki herkes bunun gibi lanet bir aptal mı?" diye sordu.

"Birkaç tane iyi olan var," diye cevap verdim, dudaklarımın gülümseyerek yukarı kalktığını hissederek. "Ama evet, hemen hemen."

Johnny ciddiyetle başını salladı. "Peki içlerinde en iyi arkadaşın kim?"

"Ben mi?" Kaşlarım havaya kalktı. "Şey, ben, ah, şuradaki ikisiyle iyi arkadaşız." Odanın karşısında Hugh ve Feely'nin oturduğu yeri işaret ettim. "Ama burada en iyi arkadaşım olduğunu söyleyemem." Gülümseyerek ekledim, "Bir kız arkadaşım var. Gerçi o başka bir okulda."

"O senin arkadaşın mı yoksa kız arkadaşın mı?" "İkisi de mi?"

"Hm." Johnny, "En iyi arkadaşım olmak ister misin?" diye sormadan önce bunu düşünmüş gibiydi. Omuz silkti. "Görünüşe göre yakın zamanda bu kasabadan ayrılmayacağım, o yüzden kök salabilirim."

"Ben mi?"

"Evet, sen."

"En iyi arkadaşın olmamı mı istiyorsun?"

Tekrar başını salladı ve onunla tek bir etkileşimden bile zeki olduğunu anlayabiliyordum. Bu delikanlı kimsenin aptalı değildi. Belli ki herkesi ölçüp biçmiş ve garip bir nedenle benim kötülerin en iyisi olduğuma karar vermişti.

"Peki, ne olacak Gibs?" "Evet."

Gülümsedim. "Ben de varım."

"Güzeldi," diye kıkırdadı. "Şimdi üzerinde çalışacağımız ilk şey bu kan fobisi olacak." Sırıtarak omzumu dürttü. "Çünkü içinde dışarı çıkmayı bekleyen acımasız bir canavar olduğunu hissediyorum..."

"Gibs."

"Hadi, Gibs, delikanlı, benim."

"Geri dön, Gibs. Bana geri dön."

En iyi arkadaşımın tanıdık sesi kulaklarımı doldurdu ve onu yatak odamın ortasında elleri havada dururken bulmak için arkamı döndüm. "Johnny?"

"Tek ve biricik." Sesi yumuşak, ikna edici ve onaylayıcıydı. "Gördün mü? Beni duyabildiğini biliyordum, sikik herif."

Paniklemiştim, sanki az önce karabasanlarımdan biri tarafından çiğnenmiş ve sonra gerçek dünyaya geri tükürülmüş gibiydim. "Johnny?"

"Benim, Gibs." Bir adım daha yaklaştı, elleri hâlâ havadaydı. "Buradayım, delikanlı."

Odama baktım, gözlerim katliamı gördükçe histerinin o tanıdık kabarışını hissettim. Bunu ben yaptım. Ben olduğumu biliyordum. Her şey darmadağın olmuştu. Yatağım. Mobilyalarım. Duvarlarım? Perde? "Yüce Tanrım!"

Peki ya annem? Anneme doğru panikle bir bakış attım. Başını ellerinin arasına almış, yatak odamın kapısında duruyordu. Keith arkasında duruyordu ve bir hayalet kadar solgun görünüyordu.

"İşte bu," diye ikna etmeye devam etti Johnny ama sesi çatallaştığında yanaklarından süzülen gözyaşlarını fark ettim. "Sadece benimle kal Gibs."

Neden böyle söylüyordu?

Neden ağlıyordu?

Neden ağlıyordum ki?

"Gerard!" Claire'in sesi tüm bu saçmalıkları ve bulanıklığı yarıp geçti ve tam zamanında döndüğümde onu kardeşi tarafından tutulduğunu gördüm.

"Ne oluyor lan?" Herkes bana bakarken, paniğe kapılmış bir halde talepte bulundum. "Ne yaptım ben?"

"Yok bir şey Gibs." Johnny bana doğru bir adım daha atarak cevap verdi. "Ben sadece..." Duraksayarak dudaklarını yaladı ve dikkatini tekrar yüzüme vermeden önce elime baktı. "Beni duyabiliyor musun?"

"Tabii ki seni duyabiliyorum!" Tersledim. "Neden seni duymayayım ki?"

Dikkati tekrar elime kaydı ve o zaman yere baktım. "Aman Tanrım."

Kan.

Kalın, kırmızı, kıpkırmızı kan elimden serbestçe akıyor, halıya durmadan damlıyordu. Elimde tuttuğum devasa kırık ayna parçası şüphesiz ki

Kanamam. "Tanrım," diye boğuldum, hemen parçayı vücudumdan uzağa fırlattım ve ardından gömleğimin ne kadar kötü bir şekilde kana bulandığını fark ettiğimde kabardım. "Ben... Ben..." Başımı sallayarak geriye doğru sendeledim, elimi görünce kendimi güçsüz hissettim. "Hiçbirinize asla zarar vermem."

Johnny aramızdaki mesafeyi kapatarak, "Buradaki herkes bunu biliyor, delikanlı," diye onayladı. "Sen iyi bir adamsın. Bir karıncayı bile incitmezsin. O yüzden bu konuda endişelenme, tamam mı? Çünkü inciteceğinden endişelendiğimiz kişi biz değiliz Gibs."

"İsteyerek yapmadım," diye aceleyle yatıştırmaya çalıştım, elimden kan akarken gözyaşlarımı kabaca sildim. "Nasıl hâlâ ayaktayım bilmiyorum," diye mırıldandım, bir şekilde bu manzara karşısında bayılmamayı başarmıştım. "Sanırım biraz şokta falan olabilirim, Johnny." Titreyen bir elimle uzandım ve başıma vurdum. "Sanırım burada biraz ters gitmiş olabilirim."

"Merak etme..." Boynumun arkasından tutup beni kabaca göğsüne doğru çektiğinde sesi çatallaştı. "Bu en iyilerimizin bile başına gelir."

"Ben iyiyim Kaptan," diye mırıldandım omzuna doğru, beni kollarının arasına alırken. "Ben her zaman iyiyim."

"Tanrım, Gerard, bu doğru mu?" Annem uzaktan ağlıyordu.

"Ne demek doğru mu?" Arayan eski dostum Hugh'du. "Tabii ki doğru, Sadhbh! Şuna bir baksana."

"Gibs!" Feely ağlıyor muydu?

"Gerard!" Yürüyen kalp atışım.

"Herkes birkaç dakikalığına dışarı çıkabilir mi?" En iyi arkadaşımın tüm sesleri kovalayan komutunu duydum. "Gibs ve ben burada biraz zaman geçiriyoruz ve etrafta ağlayan bir grup kanamalı bebeğe ihtiyacımız yok, değil mi Gibs?"

"Hayır." Uyuşmuş bir halde yanağımı omzuna yasladım ve bana sarılmasına izin verdim. "Ağlayan bebekler yok."

"Koluna bakılması gerekiyor Johnny, Gard'lar da yolda."

Johnny, ikimizi de yere indirirken, "Sorun değil, halledecektir," dedi ikna edici bir ses tonuyla. "Ona sadece bir dakika verin."

"Biliyorlar, değil mi?" Fısıldadım, ona doğru çöktüm. "Herkes biliyor."

Kolları etrafımda sıkılaştı ve beni daha yakına çekti. "İyi olacaksın."

"Vücuduma yaptığı her şey." Kendimi cansız hissederek boş gözlerle önüme baktım, gözyaşlarım yanağımdan süzülüyordu. "Bunların hiçbirini istemedim, Johnny."

"Yapmadığını biliyorum Gibs..." Acı dolu bir çığlık attı ve beni ileri geri sallamaya devam etti. "Sana inanıyorum."

"Onun bilmesini istemiyorum." "Claire mi?"

Başımı salladım, kendimi boşlukta hissediyordum. "Artık beni sevemeyecek."

"O seni zaten seviyor," diye boğuk bir sesle konuştu. "Hepimiz seni seviyoruz." Burnunu çekerek beni kendine yaklaştırdı ve başımın tepesine bir öpücük kondurdu. "Sen sahip olduğum en iyi arkadaşsın ve ben de seni iliklerime kadar seviyorum, seni deli herif." Acı dolu bir kahkaha attı. "Ve eğer bunun beni kovalayacağını düşünüyorsan, o zaman başka bir şey geliyor, pislik, çünkü seni asla terk etmeyeceğim. Beni duyuyor musun? Çünkü sen benim Gibs'imsin."

"Ve sen de benim Kav'ımsın."

"Bu doğru." Şimdi çok ağlıyordu ve sanırım ben de ağlıyordum ama onun yanında kendimi o kadar güvende hissediyordum ki içimden dökülen seslere, kelimelere ve seslere karşı koymadım. Bunun yerine, babam öldüğünden beri ilk kez içimdekileri dışarı döktüm.

Sonrası

CLAIRE

Ertesi gün öğleden sonra, yolun benim tarafımdaki patikasında oturdum ve Sadhbh Allen'ın bir başka Garda'yı evin içine sokmasını izledim.

Dün gece konuştuğum Gardiyanlar üniformalıydı, ama bu üniformalı değildi, bu da onun davadaki dedektif olabileceğini düşünmeme neden oldu. Emin olamıyordum çünkü bırakın sormayı, karşıdan karşıya geçmeme bile izin verilmiyordu.

"Bu dedektif müfettiş." Bana bir fincan sıcak çikolata uzatan Shannon, kendi fincanıyla patikada bana katıldı. "Onunla bir keresinde ailemin davası üzerinde çalışırken tanışmıştım." Bir yudum almadan önce bardağına üfledi. "Gerçekten sevdiğim birkaç kişiden biriydi."

Uyuşmuş bir halde, dikkatimi doğrudan bana bakan yatak odasının penceresine verdim. Dün geceden beri kapalı duran perdeler nihayet hareket etmeye başlamıştı.

Perdeler geriye çekilip yatak odasının penceresi dışarıya doğru açıldığında, kalbime hızla umut doldu.

Uyanık mıydı?

Konuşuyor muydu?

O sırada Johnny pencerede belirdi, belli ki pencereyi açan oydu ve umudumun göğsümde buruşup öldüğünü hissettim. Dikkati bize kilitlendi ve gözden kaybolmadan önce bana özel bir göz kırptı.

"Onunla birlikte olmalıyım," dedim kısık sesle.

"Öyle hissettiğini biliyorum ama dedektiflerin ona soracağı türden soruları duymak senin için iyi olmaz." Omuzlarıma örtülen battaniyeyi karıştıran Shannon saçlarımı yüzümden çekip gevşek bir topuz yaptı. "Ve senin bunları duyduğunu bilmesi de onun için iyi olmaz."

"Ama Johnny kalacak," dedim kırık bir sesle. "Ben de onun en iyi arkadaşıyım."

Gerard'ın dün gece bana söylediklerini ve hem ilişkimizi hem de arkadaşlığımızı nasıl bitirdiğini çok iyi hatırlıyordum ama benim için bitmemişti. Benim için asla bitmeyecekti. Çünkü biz birbirimizin bir parçasıydık.

"Evet ve onun yanında olmayı bu kadar çok isterken bunun senin için kolay olmadığını biliyorum." Shannon kolunu omuzlarıma doladı ve hüzünle iç çekti. "Ama Gibsie'nin şu anda görmek istediği tek kişi Johnny ve onun isteklerine saygı duymamız gerekiyor."

"Onu seviyorum, Shan." Gözlerimdeki yaşları kırpma zahmetine girmeden, ona bakmak için döndüm. "Onun iyi olmasına ihtiyacım var." Ona ihtiyacım vardı, nokta.

Anlayışla başını salladı.

"Nasıl ortaya çıktığı için üzgünüm ama ortaya çıktığı için üzgün değilim," diye itiraf ettim dudağımı çiğneyerek. "Bu beni kötü bir insan mı yapar?"

"Hayır, bu seni güçlü bir insan yapar Claire." "Sadece bana açılmasını istiyorum."

Shannon yumuşak bir sesle, "Sabırlı ol," dedi. "Ona zaman tanımalısın. O noktaya gelmek uzun zaman alır Claire. Herkes için o kadar kolay değil. Geçmişinde bir travma var ve şu anda onun içinde yaşıyor. Ama sana giden yolu bulacaktır."

"Johnny'ye giden yolu bulduğun gibi mi?"

"Evet," diye başını sallayarak cevap verdi. "Ama bu bir gecede olmadı ve bana karşı sabırlı olabildiği için ona minnettarım. Bana sevginin nazik, sabırlı ve daha önce hiç deneyimlemediğim her şey olabileceğini gösterdiği için."

Titreyerek ekledi: "Çünkü o zamanlar onu dışarıda tutmak için çok çaresizdim."

"Neden?"

"Çünkü içimdeki çirkinliği görmesini ve dönüp kaçmasını istemedim."

"Hayatında bir gün bile çirkin olmadın," dedim ona. "Ne içten ne de dıştan."

"Bunu söylediğin için minnettarım Claire, ama öyle hissettim. Gerçekten de geçmişimi geride bırakamadım. Çok zaman aldı, ikna etmek ve nazikçe ikna etmek gerekti. Kırılmış insanlar aynı özellikleri göstermezler. Bana ve Joey'e bakın. İstesek de hayata yaklaşımımız daha farklı olamazdı. Ollie ve Sean'a bakın. Tadhg'a bakın. Hepimiz aynı evde yaşadık ve hayata tamamen farklı bakış açılarıyla yaklaşıyoruz."

"Sabırlı olmak istemiyorum," diye itiraf ettim. "Tek istediğim o kapıya hücum etmek ve onun için tamir etmek. Her şeyi daha iyi hale getirmek."

"Yapamazsın," diye cevap verdi, sesi empati ve anlayışla doluydu. "Onu düzeltemezsin ya da daha iyi hale getiremezsin. Bunu kendisi yapmak zorunda."

"Ama onun acı çektiğini görmek çok canımı yakıyor."

"Biliyorum," diyerek elimi sıkmak için uzandı. "En çok acı veren çaresizlik, değil mi?"

"Doğru."

"Burada k a l a r a k ona yardım edebilirsiniz," dedi Aoife, kucağında küçük oğluyla patikada bize katılırken.

Şaşkınlıkla başımı salladım. "Kalmak mı?"

"Ve orada asılı kalarak," diye bilgece onayladı. "Ve kırıkların altındaki çocuğun karanlıktan çıkış yolunu bulabileceğine güvenerek. Bu hiç kolay değil. Cehennem gibi acıtıyor ve zaman zaman tepelere kaçmak isteyeceksin. Ve kendi akıl sağlığınızdan şüphe duyacağınız noktaya kadar sizi uzaklaştıracak. Ama farkı yaratacak olan şey, sizin onu sevme becerinizdir. Çünkü günün sonunda yapabileceğimiz tek şey bu, bebeğim." Derin bir iç çekti. "Bu çocukları kendi sevgimizle

Tüm kalpleriyle umut ediyor ve dua ediyoruz ki kendilerini toparlasınlar ve bize acı çekmeye değer olduklarını göstersinler. Uğruna savaşmaya değer olduklarını."

Bu Noel yalnız geçecek

CLAIRE

"Claire?" Annem masanın karşısından bana gülümsedi ama o geceden beri diğer tüm gülümsemeler gibi bu da zoraki bir gülümsemeydi. "Hadi ama yavrum, en azından bir şeyler yemeye çalış."

Uyuşmuş bir halde sandalyeme yaslanmaya devam ederken tabağıma dokunulmadı.

"Lütfen Claire," diye tekrar denedi, sesi titriyordu. "Noel'deyiz."

"Hayır, değil," diyerek beni şaşırttı Hugh. "Çünkü Noel aile demektir." Başını masadaki boş sandalyeye doğru eğdi. Üzerinde Gibsie yazan sandalyeye. "Ve ailemizden bir kişi eksildi."

Dikkatim onun boş sandalyesine kaydı ve kalbimin içinde giderek büyüyen boşluk büyük bir uçuruma dönüştü. Yalnızlık, geçen hafta hayatımın ne kadar ıssız olduğunu anlatmaya yetmiyordu. Onun yokluğunu her yerde hissediyordum. Sanki biri gece boyunca arka kapıyı açık bırakmış ve tüm soğuk içeriye sızmış gibiydi. Ağacın altında benim adımın yazılı olduğu Noel hediyeleri açılmadan bırakılmıştı çünkü aklımda, eğer benim için Gerard Gibson şeklinde bir hediye bırakılmadıysa, bunu duymak istemiyordum.

Caoimhe'nin mektubunun ortaya çıkmasının ardından her şey alt üst olmuştu. Gerard'ın herkesin önünde küçük düşürülmesinden duyduğum suçluluk duygusu boğucuydu. Geceleri nefes almamı zorlaştırıyordu. Çünkü Gerard'ı kış balosunun olduğu geceden beri görmemiştim ve çok korkmuştum.

asla yapamayacağımı. En azından eskisi gibi değil. Eskisi gibi değil.

"Haydi, siz ikiniz," diye cesaretlendirdi babam, belli ki evimizin üzerine çöken fırtınada Mam'a destek olmak için elinden geleni yapıyordu. "Açlık grevi yapamazsınız."

"Evet." Hugh uzanarak, Noel krakerinden kazandığı kâğıt şapkayı başından aldı ve sandalyesini geriye itmeden önce aynı şekilde dokunulmamış tabağının üzerine fırlattı. "Ben yürüyüşe çıkıyorum."

"Hayır, Hugh." Babam çatalını ve bıçağını yere bıraktı. "Bu işleri halletmenin doğru yolu bu değil oğlum."

"Hayır, baba, kesinlikle değil," diye onayladı kardeşim alaycı bir ifadeyle. "Ama işleri senin yönteminle halletseydim, o lanet tavan arasından asla çıkamazdım."

"Hugh!"

"Kendini sorumlu hissetmiyor musun anne?" diye sordu ağabeyim, ailemin üzerinde ağır bir şekilde asılı duran dile getirilmemiş soruyu. "Çünkü kesinlikle hissediyorum."

"O canavarın yaptıklarından sen sorumlu değilsin," diye araya girdi babam. "O yüzden bu düşünceleri kafandan çıkar oğlum."

Hugh ellerini havaya kaldırarak, "Demek şimdi bir canavar oldu," diye alay etti. "O her zaman bir canavardı, baba. Liz yıllardır herkese anlatmaya çalışıyor ama bir Allah'ın kulu dinlemiyor."

"Bu farklı," diye araya girdi Mam bıkkın bir ses tonuyla. "Lizzie ve ailesi yanılıyordu."

"Bunu nereden biliyoruz?" Hugh sordu. "Ha? Dört yıl boyunca en iyi arkadaşımız sokağın tam karşısında tecavüze uğrarken bir daha herhangi bir şeyden nasıl emin olabiliriz? Her gece o canavar tarafından!"

İçimden bir hıçkırık kaçtı ve başımı ellerimin arasına aldım.

"Gördüğüm kadarıyla iki masum aile bir canavar tarafından mahvedildi," diye devam etti Hugh kısık sesle. "Ve şimdi bu aileler, o piçi alaşağı etmek için birlikte çalışmaları gerekirken birbirlerine düşmüş durumdalar."

"Hugh!"

"Tutuklanmadı bile!" Öfkeden deliye dönen ağabeyim, koca gövdesi şiddetle sallanırken avazı çıktığı kadar bağırıp çağırmaya devam etti. "Sırf ülke dışında olduğu için. Bu ne saçmalık! Yedi yaşındaki bir çocuğa sürekli tecavüz ediyor ve oğlunun babasının yanında ne kadar tehlikede olduğuna dair en ufak bir fikri olmayan bir kadınla mutlu aileler oynamaya gidiyor!"

"Ben kanun değilim," diye cevap verdi Mam, gözleri yaşlarla dolmuştu. "Ve işaretleri göremediğim için çok suçluluk duyuyorum, Hugh Andrew Biggs. Hem de çok."

"O yüzden lütfen bizi suçluluk duygusundan kurtar," dedi babam kalın bir sesle. "Çünkü annen ve ben zaten pişmanlık içinde boğuluyoruz."

"Öyle mi? O zaman lanet kulübe katıl baba."

"Hugh, bekle. Öylece çıkıp gitme," diye seslendi babam ama artık çok geçti, çünkü ağabeyim çoktan hışımla evden çıkmış, ön kapıyı arkasından çarpmıştı.

Mam, "Lütfen otur," diye yalvarmaya başladığında ben de aynı şeyi yaptım ve sandalyemi geriye ittim. Çünkü bunu ben de yapamazdım. Bir haftadan kısa bir süre önce dünyamız başımıza yıkılmışken oturamaz, gülümseyemez ve neşeli olamazdım.

"Özür dilerim," dedim aileme, Noel yemeğini bırakıp Hugh'ya yetişmek için acele ederken.

Dışarı çıktığımda kardeşimi garaj yolunda, park halindeki arabasına yaslanmış halde buldum.

Kollarını göğsünde kavuşturmuş, sokağın karşısındaki eve bakıyordu. Sokakta her zaman en iyi ışıklar olurdu ama bugün karanlıktaydı.

Çünkü Sadhbh ve Gerard gitmişti. Biliyordum. Üç gün önce onları John Sr.'ın Mercedes'inin arka koltuğunda giderken izlemiştim. Kısa bir süre sonra Keith Allen da Land Rover'ını eşyalarıyla doldurmuş ve o da caddeden ayrılmıştı. Ters yönde.

"Onlardan haber aldın mı?" Ağabeyimin yanında arabaya yaslanarak mırıldandım.

"Bir kez." Hugh sertçe başını salladı. "Ailesinin Blackrock'taki evine vardıklarında Johnny aradı."

Shannon'a göre Kavanagh'lar Dublin'deki evlerini Gerard ve annesine sığınak olarak sunarken, üvey babası da Gerard'ın eşyalarını evden taşımıştı. Yasal bir ayrılık süreci çoktan başlatılmıştı ve Sadhbh, Keith ve oğluna dair tüm izler silinene kadar oğlunu evden uzaklaştırmanın en iyisi olacağına karar vermişti.

"Gerard'ın nasıl olduğunu söyledi mi?" Kalbim bir ipliğe bağlıyken sormayı başardım. "Eve ne zaman geleceklerini biliyor musun?"

John Sr. Gibson'ları Dublin'e götürürken, mülkte onların yanında kalan oğlu olmuştu. Johnny vahiyden bu yana Gerard'ın yanından birkaç saatten fazla ayrılmamıştı. Arkadaşının yanında olmak için Noel'i bile kaçırmıştı ve Gerard şu anda her neredeyse Johnny'nin de orada olduğunu bilmek kalbimi ısıttı.

Hugh başını salladı. "Yeni yıldan önce geri döneceklerine dair bir şeyler duydum ama emin değilim."

Uzun bir süre sessiz kaldım, bir yandan bu yeni bilgiyi düşünürken bir yandan da dans gecesini zihnimde tekrar tekrar oynatmaya devam ettim. "Sence benden sonsuza dek nefret edecek mi, Hugh?"

Ağabeyim derin bir iç çekerek kollarını açtı ve birini omuzlarıma attı. "Nasıl nefret edileceğini bildiğini sanmıyorum Claire." Tekrar iç çekti. "Dünyadan nefret etmesi için ona o kadar çok neden verildi ki, ama bu onun doğasında yok."

"Çünkü o çok iyi bir insan," diye mırıldandım, duygularımın yeniden karmakarışık olduğunu hissederek. "Bana her zaman gün ışığı derdi Hugh, ama şimdi ne yaptığımızı, sessizce ne kadar kötü acı çektiğini ve gülümsemeye devam ettiğini biliyor musun?" Başımı salladım ve titrek bir nefes verdim. "Bu dünyada bu unvanı daha fazla hak eden başka bir insan olduğunu sanmıyorum."

"Evet," diye sessizce onayladı kardeşim. "Ne demek istediğini anlıyorum."

"Ne olacak?" diye sordum. "Ne demek istiyorsun?"

"Noel'den sonra, okula döndüğümüzde. Hiçbir şey eskisi gibi olmayacak." İçimi bir ürperti kapladı. "Ama ben onunla birlikteyim, Hugh," diye fısıldadım. "Gerard'la birlikteyim."

Kardeşim sertçe başını sallayarak önüne bakmaya devam etti ama ne demek istediğimi anladığını biliyordum. Söylediklerimin önemini anlamıştı. Olanların geri dönüşü yoktu. "Onu bir zamanlar sevmiştin."

"Evet, Hugh, ikimiz de yaptık ve bak bizi nereye getirdi."

"Ona sırtını dönme Claire." Yutkundu derinden. "Sana ihtiyacı var."

"Bana ihtiyacı olabilir, Hugh," diye cevap verdim kısık sesle. "Ama benim ona ihtiyacım yok."

"Böyle söyleme Claire. Sen zalim değilsin."

"Hayır, değilim," diye kabul ettim. "Ama yalancı da değilim." Kolunu omzumdan çekti. "Claire."

"Bunun peşini bırakamam, tamam mı?" diye boğuk bir ses çıkardım. "Ona davranış şeklini unutamıyorum. Yıllardır bu yükü tek başına omuzladığını ve onun tacizlerine katlandığını bilerek. Lizzie'nin inandıklarına inandığım için sessiz kaldım. Ama gerçeği bilmek her şeyi değiştirdi. Geri dönemem. Dönmeyeceğim."

Kararımı verdim.

GIBSIE

"Soruşturmanın bu aşamasında ne yazık ki başka bir gelişme yok."

Dublin'den döneli bir saat bile olmamıştı ve Gard'lar kapıya dayanmıştı bile.

Bunun bir süre daha devam edeceğini biliyordum, John Sr. bana bunu söylemişti, ama bu işimi kolaylaştırmıyordu. Çünkü beni oturtup ikna etmeye ve şımartmaya çalıştıklarında, her şey başladığında yedi yaşında olan çocukla konuşmadıklarını unutmuş gibiydiler. Üvey kardeşinin onu yatağının kenarına sıkıştırıp bedenini kirletmesinden bir ay önce babasını ve kız kardeşini gömen o küçük çocuk değildim. Artık o çocuğun sekiz, dokuz, on ya da on bir yaşındaki versiyonu da değildim.

On yedi yaşındaydım, yetişkin bir erkeğin vücuduna sahiptim ve artık herhangi bir orospu çocuğunun bana elini sürmesine cesaret edebiliyordum. Bir kız arkadaşım, arkadaşlarım ve sırf etrafımdaki yetişkinler sonunda dersini aldı diye askıya almayı reddettiğim bir hayatım vardı.

Buraya kadar gelebilmiştim ve bu bir köşede sallanmaktan kaynaklanmıyordu. Elbette, her şey ortaya çıktığında gerçeklikten kısa bir süreliğine uzaklaştım ama akıl sağlığımı yeniden kazanmıştım. İlk etapta sahip olduğum azıcık şey.

Olanları tamamen atlatıp atlatamayacağımdan emin değildim ve dürüst olmak gerekirse, bunu sağlıklı bir şekilde ele alıp almadığımdan bile emin değildim, ama onu silemeyeceğimi veya ondan kaçamayacağımı biliyordum, bu yüzden devam ettim. Ve küçük bir şans olduğunu bilmek

başka bir çocuğun hayatını mahvetmesini engelleyebileceğini düşünmek beni biraz olsun rahatlattı. Her halükarda, bugün Yeni Yıl Arifesiydi ve o piçin yükünü 2006'ya taşımak için hiçbir planım yoktu.

"Başka gelişme yok mu?" Burnunu topaklanmış bir mendille silen Mam, mutfak masamızda karşısında oturan dedektife baktı. "Yani bu kadar mı? Hâlâ özgür bir adam olarak mı dolaşıyor?"

"Şu an itibariyle Mumbai'deki ilgili makamlar Garda Síochána ile irtibata geçerek Mark Allen'ın yerini tespit edememiştir. Havayolu yetkililerine göre, bize verdiğiniz tarihlerde Shirdi Uluslararası Havaalanına hiç gelmemiş."

"Yani her yerde olabilir mi?" Annem sordu ve sonra bana doğru endişeli bir bakış attı. "Hâlâ İrlanda'da olabilir mi?"

"Lütfen endişelenmeyin Bayan Allen," diye devam etti dedektif. "İlgili makamlar bu adamın bulunması ve yasaların tüm gücüyle kovuşturulması için yorulmadan çalışıyorlar."

Gözlerimi devirerek dikkatimi telefonumda oynadığım Yılan oyununa verdim.

"Ve sen de endişelenme Gerard," diye ekledi dedektif. "Senin korunmanı sağlamak için her türlü çaba gösterildi."

"Sen nasıl istersen," diye cevap verdim, başparmaklarım telefonumun tuş takımına öfkeyle vuruyordu. "Her halükarda endişelenmiyordum." "Gerard," diye hıçkırdı Mam, bir elini koluma koyarak, "artık tamamen güvendesin, tatlım. Kilitler açıldı. değişti ve biz olmuştur verildi bir Sipariş . mahkemelerden koruma."

"Öğrendiğim iyi oldu anne," diye başımı sallayarak cevap verdim, dikkatimi ekranda uçuşan yılana vermiştim. "Kahretsin, bu tur zor bir tur."

Mam dedektife, "Ona ne diyeceğimi bilemiyorum," dedi. "Sürekli geçiştiriyor."

Hayır, hiçbir şeyi geçiştirmedim. O pislikleri evime taşıdığından beri hayatımı nasıl yaşıyorsam öyle yaşamaya çalışıyordum.

Tüm bunlar annem için yeni ve korkutucu olabilir, ama ben on yıldır sürekli bir korku içinde yaşıyordum, onun on günlük yaşamının aksine. Onun şu anda hissettiği şey, benim saat yatma vaktini her vurduğunda hissettiğim şeydi.

"Son derece sakinsiniz."

"Fevkaladeyim, nokta," diye cevap verdim, psikiyatristin bana reçete ettiği ilaçların fevkalade etkili olduğunu ona söylememeyi tercih ettim. Joey için üzüldüm, zavallı piç, ona asla benim gibi narkotiklerin roller coaster'ında bir tur daha reçete edilmeyeceğini biliyordu.

Dedektif, "Bir de Deirdre O'Malley meselesi var," dedi. "İfadeniz olmadan, DPP kovuşturmada daha ileri gidemez."

"Bu harika bir haber," dedim telefonumu yere bırakarak. "Tüm bu karmaşa başladığından beri duyduğum ilk iyi haber."

"Dağınıklık mı?" Annem bana bön bön baktı. "Gerard, tatlım, burada senin hayatından bahsediyoruz."

"Bahsettiğimizin benim hayatım olduğunu biliyorum," diye karşılık verdim. "Onu yaşayan benim."

İrkildi ve sonra boğazından bir hıçkırık koptu. "Bilmiyordum."

Bilmiyordum.

Benim sınırlı hayat tecrübeme göre, seksten sonra aletinize prezervatif takmak kadar faydalı olan üç kelime. Geçtiğimiz hafta birinin bana 'bilmiyordum' dediği her sefer için bir avrom olsaydı, o zaman zengin bir delikanlı olurdum. İyi niyetli olduğumu biliyordum ama işe yaramadı. Mam'ın ya da sevdiğim başka birinin onların cehaletini onaylamasına ya da bana yanlış yapmadıklarını teyit etmesine ihtiyacım yoktu. Bilmediklerini biliyordum. Böyle olması gerekiyordu. Bu şekilde hayatta kaldım.

"Gerard," diye tersledi Mam. "O kadın seni taciz etti!"

Aslında o kadın, hayatımda boğulmak üzere olduğum bir anda başımın batmasını engellemişti ama bunu ikisine de açıklama zahmetine girmedim. Çünkü Dee'nin yaptığının yanlış olduğunu biliyordum. Asla aşılmaması gereken çizgileri aşmıştı ama bu onun yargıcı, jürisi ya da celladı olmak istediğim anlamına gelmiyordu.

"Evlat, bizden biriyle konuşman gerekecek," diye zorladı. "Tommen Koleji'ndeki birkaç öğrencinin senin ifadeni doğrulayacak ifadeleri var - eğer bize yazılı olarak verirsen."

"İçinizden biriyle konuşuyorum," diye cevap verdim sakince. "Hepinizle konuştum, ama duymak istediklerinizi söylemiyorum, bu yüzden konuşmak için daha fazlasını göndermeye devam ediyorlar." Başımı salladım. "Ben kararımı verdim."

"Gerard," diye hıçkırdı annem, "lütfen tekrar düşün." "Ben kararımı verdim, anne."

"Şimdi mutlu musun?" Johnny o gece elinde Love Actually'nin DVD kutusuyla odama girdiğinde sordu. "Kanayan kutuyu Tadhg'in parmaklarından zorla almak zorunda kaldım."

"Çocuk iyi bir zevke sahip."

"Aksine, delikanlı, filme olan bağlılığının Hugh kanayan Grant'ten çok önden çıplaklıkla ilgili olduğunu varsaymanın güvenli olduğunu düşünüyorum."

"Ah, ben buna tam cephe demezdim," diye kıs kıs güldüm. "Sadece memelerini görebiliyorsun."

"Öyle mi? Bunu anneme söyle." Nefes nefese DVD'yi kucağına fırlattı ve benimkinin yanındaki pufun üzerine çöktü. "Çünkü az önce kadının masum zihinleri mavi filmlerle bozmamanın önemi üzerine verdiği kırk dakikalık bir derse katlanmak zorunda kaldım," diye homurdanarak kumandasını kaptı.

"Love Actually'nin mavi olduğunu düşündüğünüzü hayal edin."

"Gibs," diye kestirip attı, "en ufak bir ışık belirdiğinde bile gözlerimi kapatan kadından bahsediyorsun.

televizyonda öpüşmek." Daha önce oynadığımız FIFA oyununu durduran Johnny, PlayStation kumandasının düğmelerine dokundu. "Mutlu yıllar bana, ha?"

"Hayır, gece yarısından önce hala birkaç saatin var."

"İki bin beş." En iyi arkadaşım başını salladı. "Ne çılgın bir yıl, değil mi?"

"Evet." Derin bir iç çektim. "Unutulmaz bir gün oldu, tamam mı?"

"Doksan dokuz yılındaki yılbaşı gecesini hatırlıyor musun?" diye sordu sonra, dudakları yukarı kalkarak.

"Ne mi yapacağım?" Hatırladıkça ürpererek inledim. "Annenin beni öldüreceğini sandım."

"Delikanlı," diye kıkırdadı Johnny. "Açık ateşin üzerine bir kova su attın."

"Sadece alevlerin kontrolden çıkmaya başladığını düşündüğüm için."

"Gib, ateş şöminedeydi."

"Tam olarak demek istediğim Johnny," diye cevap verdim. "Bir baca yangını yaşadığımızı sanıyordum. Dumanın böyle geri tepeceğini nereden bilebilirdim ki?" "Malikâneyi yanmaktan kurtarmaya çalışıyordum," diye ekledim.

"Evet, is yeni duvar kağıdını mahvettiğinde annemin kulaklarından çok fazla buhar çıktığı kesin."

"Hâlâ bu konuyu açıyor, biliyorsun," diye mırıldandım. "Her Noel'de."

"Hm." Kendi kendine kıkırdayan Johnny, oyuncuma karşı yanlış bir dalış yaptı ve bu da takımımın gol atmasıyla sonuçlandı. "Kahretsin."

"PlayStation'da berbatsın, Kaptan."

"Bunu kanguru tulumu giyen adam söylüyor."

"Hey, tulumu eleştirme, delikanlı." Sırıttım. "Ayrıca, tulum olsun olmasın, PlayStation'da kıçına tekmeyi basabilirim."

"Evet, belki biraz boş zamanım olsaydı daha iyi olabilirdim."

"Doğru," diye düşündüm, takımına bir gol daha atarak. "Duyduğuma göre yatılı kız arkadaşlar dikkat dağıtıcı olabiliyormuş."

"Kız arkadaşlardan bahsetmişken," dedi dikkatli bir ses tonuyla, "seninkini gördün mü?"

Ve işte oradaydı.

Milyon dolarlık soru.

Claire'i dans gecesinden beri görmemiştim ve onu görmeden geçen günler arttıkça, onunla yüzleşme düşüncesi daha da zorlaşıyordu.

Çünkü Gard'ın sorularıyla ve Johnny'nin bakmadığımı sandığı zamanki sempatik yan bakışlarıyla başa çıkabilirdim. Ağlayan annemle ve Young ailesinin gazabıyla başa çıkabilirdim. Fısıltılarla başa çıkabilirdim, hatta bakışlarla bile başa çıkabilirdim ama başa çıkamadığım şey Claire Biggs'in bana bir erkekten daha değersizmişim gibi bakmasıydı.

Mantıksız bir korku olup olmadığı önemli değildi, kız arkadaşımın bana son on altı yıldır olduğundan farklı bir şekilde baktığı düşüncesi, havlu atma isteği uyandırdı.

"Ayrıldık," diye hatırlattım ona, hatırladıkça göğsümde bir sızı hissediyordum.

Johnny gözlerini devirdi. "Bahaneler, bahaneler."

"Onu son gördüğümde bazı kötü şeyler söyledim, Yüzbaşı." "Ne olmuş yani?"

"Yani, hala kızgınım."

"O bunların hiçbirine tutunmuyor Gibs," diye cevap verdi. "Güven bana, delikanlı."

"O zaman sanırım hâlâ bunun için çalışıyorum." "Shannon orada."

"Eminim Küçük Shannon şu anda beni seviyordur," diye düşündüm. "Önce Noel'de sevgilisini çaldım, şimdi de yılbaşı gecesini benim odamda geçiriyor ve PlayStation'da kıçına tekmeyi yiyor."

"Birlikte daha pek çok Noel geçireceğiz," diye cevap verdi sessizce.

"Onun yanına gidebilirsin, biliyorsun," dedim, ona açıkça ihtiyacı olduğunu düşündüğü izni vererek. "Ben iyiyim diye bütün gece oturup bana bakıcılık yapmak zorunda değilsin, delikanlı."

Bana o üzgün bakışıyla baktı ve sonra hızla gözlerini kırpıştırdı. "Bunun bir acıma randevusu olduğunu mu düşünüyorsun?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Öyle değil mi?"

"Seninle bir anlaşma yapalım," dedi ve kumandayı yere attı. "Yolun karşısına geçip yeni yıla kız arkadaşımla birlikte gireceğim, sen de aynısını kendi kız arkadaşınla yaparsan."

Yeni Yıl Arifesi

CLAIRE

"Yalnız öleceğim ve yanımda sadece kedilerim olacak!"

"Hayır, ölmeyeceksin."

"Evet, öyleyim Shan," diye ilan ettim Noel ağacının altındaki tüneğimden. Tamam, belki de tünemek tek boynuzlu at tulumumun içinde, ağzımdan sarkan sönmüş bir parti flamasıyla sırtüstü yatmak için doğru bir kelime değildi. "Ben zaten çılgın bir kedi kadınım." Dramatik bir şekilde iç çekerek uzandım ve göğsüme tünemiş, memnuniyetle mırlayan Cherub'ı okşadım. En azından birimiz mutluydu. "Ama bir suç ortağımın olması çok tatlıydı."

"Bu acıtmıyor mu?" Shannon dikkati dağılmış bir sesle sordu.

"Ah, gerçekten acıyor, Shan," diye cevap verdim ciddiyetle. "Aslında, kalbimde bir acı olmamasının nasıl bir his olduğunu hatırladığımı sanmıyorum."

"Kalbin değil, Claire. O yavru kediler saçlarını resmen yırtıp parçalıyor," diye güldü ve Tom, Dick ve Harry'nin buklelerimi kedi oyuncağı olarak kullandıkları yeri işaret etti. "Saçların her yere dağılmış, Medusa gibi görünüyorsun."

"Zor bir dönemden geçiyorlar," diye üzülerek açıkladım. "Babalarını özlüyorlar." Benden bir yorgun iç çekiş daha çıktı. "Benim yapacağımı düşünebilirsiniz ama hayır, bu kötü kediciklerle uğraşma konusunda disiplin Gerard'ın elinde."

"Biliyor musun, itiraf etmeliyim ki bunu hiç düşünmemiştim," diye kıkırdadı ve ardından koltuğun kolunda titreşen telefonunu eline aldı.

"Dur tahmin edeyim," diye homurdandım. "Johnny'den küçük nehrine bir ton öpücükle birlikte Mutlu Yıllar dileyen bir mesaj."

"Aslında, Johnny."

"Hayatım, Cherub," diye inledim. "Beni asla terk etme."

"Claire?"

"Hm?"

"Gece yarısına üç dakika var. Sizin yoldan kasabadaki havai fişek gösterilerini görebilecek miyiz sence?"

"Muhtemelen."

"Oh iyi." Telefonunu sabahlığının ön cebine tıkıştıran Shannon, tüm hızıyla devam eden varoluşsal krizim göz önüne alındığında adımlarında biraz fazla neşeyle ayağa fırladı. "Hadi dışarı çıkıp izleyelim."

"Neden zahmet ediyorsun?" İnledim. "Televizyondan da izleyebiliriz."

Shannon gülerek, "Ayağa kalk," diye emretti, elimi tutmak için aşağı uzanırken. "Yeni yılı Noel ağacının altında kedilerinle birlikte karşılamayacaksın," diye ekledi beni ayağa kaldırırken. "Dışarı çıkıp düzgün bir şekilde kutlayacağız."

"Peki," diye homurdandım, tek boynuzlu at kukuletamı yukarı çekerek. "Ama neşeli bile olmayacağım." Suratımı asarak beni evden dışarı itmesine izin verdim. "Ve ayrıca..." Evimden çıkıp yolun diğer tarafında duran kanguru tulumlu çocukla göz göze geldiğimde sözlerim yarım kaldı. "Gerard?"

"Claire-Bear."

Shannon kulağıma kıkırdayarak, "Mutlu yıllar, kankam," dedi. "Seni seviyorum." Yolun karşısındaki diğer çocuğa doğru koşmadan önce yanağıma bir öpücük kondurdu. "Selam, Johnny."

"Merhaba Shannon," diye cevap verdi, kendini kollarına attığında onu zahmetsizce yakaladı. "Mutlu yıllar, bebeğim."

Gözlerimiz kilitlendiği anda havai fişeklerin patlama sesi havayı doldurdu. Dakikalar sonra, gece gökyüzü rengârenk parıldayan ışık serpintileriyle patladı.

"Gerard?" Nefesim boğazımda düğümlendi ve kalbimi yeniden çalıştırmak için göğsüme hafifçe vurmak zorunda kaldım çünkü elini kaldırıp bana el salladığında kalbim düzleşti.

Sonra yolun karşısına geçiyor, güçlü ve kararlı adımlarla bana doğru yürüyordu.

Ne yazık ki benim için, "soğukkanlı kalma yeteneği" geni açıkça beni atladı ve Aoife'ın bana baştan çıkarma konusunda verdiği her ipucu, numara ve ders pencereden dışarı çıktı.

Çıldırmış bir kedi kadın gibi ona el sallarken, ona ulaşmak için acele ederken neredeyse boynumu kırıyordum, tüylü terliklerime takıldım ve sonra araba yolunun özellikle buzlu bir bölümünde kaydım.

"Tanrım," diye kıkırdadı Gerard, bir kolunu sırtıma doladı ve kıçımın üstüne düşmeden önce beni güvenli bir yere çekti. "Bu terlikler kaza yapmayı bekliyor." Beni tekrar ayaklarımın üzerine yatırarak, gözlerinde muzip bir parıltıyla onları inceledi. "Bayıldım onlara."

"Terliklerime onları sevdiğini söylememen gerekiyor Gerard," diye yakındım, tulumunun önünü yumruklayarak. "Bana söylemen gerekiyordu."

"Gerçekten mi?" Başını bir yana eğdi. "Bunun zaten belli olduğunu sanıyordum."

Kalbim hızla çarpmaya başladı ve başımı salladım. "Ben, ah, ben değilim, yani, hala sevip sevmediğinden çok emin değildim."

"Aşk bir musluk değildir Claire," dedi ve aramızdaki boşluğu kapattı. İçimi bir duygu seli kapladı ve beni kendimden geçecek kadar tüketmekle tehdit etti. "O kadar kolay kapanmaz."

"Hayır," diye ağır bir iç çekişle kabul ettim. "Hayır, öyle değil."

"Yani." Güvenli bir adım atarak ellerini kanguru kesesine soktu ve omuz silkti. "Konuşmak ister misin?"

Evet, avazım çıktığı kadar bağırmak istiyordum ama onu kovmaktan korktuğum için heyecanımı bastırdım ve bunun yerine ona ürkek bir baş selamı verdim.

Araba yolundan kayarak geçip ağaç eve giden o bildik

rotaya girerken ben de onun yanına düştüm. Bu

binlerce kez çıktığımız bir yolculuktu ama bu sefer üzerimizi örten ağır bir yük vardı. Yaklaşan yetişkinlik, hüzün ve umut gibi karmaşık bir battaniyenin içine dokunmuştu.

"Dikkatli ol," demekten kendimi alamadım, önce ben tırmandım ve sonra Gerard'ın son maceramızda onu neredeyse sırıkla kazığa oturtacak olan kirişten kıl payı kurtulmasını izledim. "Babam bu sefer seni kurtarmak için evde değil."

"Komik," diye düşündü, ağaç evinin zemininde karşıma oturmadan önce kirişin etrafında nazikçe manevra yaptı. "Bu yıl gerçekten dışarı mı çıktı?"

"Evet." Başımı salladım, karşısına bağdaş kurup otururak onun hareketlerini yansıttım. "Mam'ı yemeğe ve bir şeyler içmeye götürdü."

"Tanrım." Çenesini ovuşturarak amaçsızca etrafına bakındı. "Bu bir ilk."

"Kazadan bu yana ilk yılbaşı gecesi," diye kabul ettim. "Hm."

Kendime engel olamayarak gözlerimin Gerard'ın üzerinde dolaşmasına izin verdim, onu içime çekerken bir yandan da kendimi kollarına bırakma isteğime karşı koydum. Aramızda bunun için çok fazla konuşulmamış kelime vardı. Önce konuşmaların gerçekleşmesi gerekiyordu.

"Yani, ah..." Gerard gevşek bir ipliği koparark etrafına bir daha baktı ve sonunda dikkatini bana verdi. "Şunu aradan çıkaralım, olur mu?"

"Tamam." Başımı sallayarak onayladıktan sonra keskin bir nefes aldım. "Ama her şeyden önce, bu şekilde ortaya çıktığı için çok üzgün olduğumu söyleyebilir miyim Gerard?"

"Nasıl ortaya çıktı," diye yavaşça tekrarladı. "Ortaya çıktığı için üzgün olduğunuzu mu söylemek istiyorsunuz?"

"Hayır, yani bu şekilde ortaya çıktığı için üzgünüm," diye onayladım, kararlılığımı pekiştirerek. "Senin için konuştuğum için üzgün olamam Gerard. Olmayacağım da."

"Bu senin okuyacağın bir mektup değildi Claire."

"Hayır, değildi," diye titreyerek kabul ettim. "Ama bu senin tek başına taşıyabileceğin bir yük de değildi Gerard."

Omuzları yenilgiyle çökmeden önce uzun bir süre bana baktı. "İyi gidiyordum." Konuşurken başını öne eğdi. "Gayet iyiydim Claire."

"Hayır." Başımı salladım. "Hayır, değildin."

"Bunu nasıl söylersin?" diye sordu, sesi sertti.

"Çünkü seni kendimden daha iyi tanıyorum," diye karşı çıktım, böyle muazzam bir anda geri adım atmak istemiyordum. "Sadece işaretleri daha önce göremediğim için üzgünüm."

"İşaretler," diye mırıldandı nefesinin altında.

"Evet, Gerard, imzala," diye bağırdım, ses tonum ısrarcıydı. "Burada hepimiz seni hayal kırıklığına uğrattık. Her birimiz ve bunun için çok üzgünüm. İşaretleri görmeliydim. Gelebileceğin biri olmalıydım ama olmadım ve bunun için kendimi asla affetmeyeceğim."

"Claire, lütfen." Fiziksel acı çekiyormuş gibi inledi. "Yapamaz mıyız?"

"Yapmak zorundayız," diye ısrar ettim, kendi sesimdeki kalp kırıklığını duyarak. "Gerard, bunun hakkında konuşmalıyız. Oraya gitmek zorundayız."

"Seni asla incitmedim," diye boğuk bir sesle konuştu, gözleri benimkilere kilitlendiğinde duyguyla parlıyordu. "Ben hiç kimseyi incitmedim. İyi bir insan oluyordum, iyi şeyler yapıyordum, görünüşümü koruyordum ve tüm dünyanın ne kadar zayıf biri olduğumu bilmesine ihtiyacım yoktu!"

"Zayıf olduğunu mu düşünüyorsun?" Ağzım açık kaldı. "Gerard, sen tanıdığım en güçlü insansın."

"Saçmalık," diye karşılık verdi. "Şu anda kendimi yedi yaşımdakinden daha güçsüz hissediyorum Claire."

"Öyle mi?" Keskin bir nefes aldım ve dehşete kapıldım. "Neden?"

"Çünkü herkes biliyor." Zorlukla nefes alarak uzandı ve bir elini sarı saçlarının arasından geçirdi. "Çok aşağılanmış durumdayım ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. Benim için geri sarma düğmesi yok Claire. Hayatımın geri kalanında bir kurban olarak anılacağım." Bir acı ürpertisi

ondan kaçtı. "Bırakın takımı ve tüm arkadaşlarımı, önümüzdeki hafta okulla nasıl yüzleşeceğimi bile bilmiyorum."

"Başın dik olsun," diye ısırdım, onu rahatlatmak ve cesaretlendirmek için çaresizce. "Çünkü burada yanlış bir şey yapmadın!" Kalbim onun için kırıldı ve kendimi onun eline uzanmaktan alıkoyamadım. "Sana asla acı çektirmek istemedim." Neyse ki beni itmedi. Onun yerine parmaklarını benimkilerle birleştirmeme izin verdi. "Ama bu sırrı saklayamazdım."

"Yapamayacağını biliyorum," diye fısıldadı kırık bir sesle. "Ama şimdi yapabilir miyim bilmiyorum."

Kalbimin parçalandığını hissettim. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bunu bilmeni hiç istemedim Claire. O yanımı. O çirkinliği." Omuz silkti, dikkati birleşen ellerimize odaklanmıştı. "Ve şimdi biliyorsun, nasıl ilerleyeceğimizi bilmiyorum."

"Birlikte, Gerard," diye ısrar ettim. "Birlikte ilerleyeceğiz. Çünkü ben hâlâ buradayım," diye mırıldandım, asla gitmeyeceğimi bilmesini istiyordum. Her zaman onun yanında olacağımı bilmesini istiyordum. "Ben hâlâ senin Claire-Bear'ınım."

"Artık farklı." "Farklı olmak

kötü değil, Gerard."

"Artık senin Gerard'ın olabilir miyim bilmiyorum."

Sadece deveye hendek atlatmaya benzediğini tahmin edebileceğim bir iç his oluştu ve patladım.

"Bu ne cüret!" Öfkeyle elimi geri çektim ve dizlerimin üzerine çöktüm. "Bunu bana söylemeye nasıl cüret edersin?"

"Claire..."

"Hayır, hayır, hayır." Başımı sallayarak açıklığa doğru koştum, merdivenin dibine gelene kadar durmadım ve evimin arka kapısına doğru ilerledim.

"Tanrım, Claire, bir dakika bekler misin?"

"Ne için?" Omzumun üzerinden seslendim, buzlu çimenlikte çıtırdayan ayak seslerini duyuyordum. Hayal kırıklığıyla mı, öfkeyle mi, yoksa aşkla mı patlıyordum? Bilemiyordum ama

Duygularım göğsümden girip ağzımdan çıkıyordu. "Benden iki kez ayrılman için mi? Hiç sanmıyorum Gerard."

"Bunu seninle konuşmaya çalışıyorum," diye tersledi ve ben kapıyı çarpıp kapatamadan avlu kapısını tuttu. "İstediğin bu, değil mi? Bu korkunç lanet konuşma? Yani, istediğin şey bu olmalı. Bu yüzden o lanet olası mektuptan tüm dünyaya bahsettin."

"Hayır Gerard, o mektubu tüm dünyaya anlattım çünkü seni korumak istedim! Çünkü senin için adalet istedim. Çünkü bir pedofilin başka çocukları istismar etmesini engellemek istedim! Bu konuşmayı yapıyorsun çünkü beni engellemeye çalışıyorsun," diye karşılık verdim ve mutfağıma girmesi için isteksizce kenara çekildim. "Beni donduruyorsun Gerard, çünkü çok derine indiğinde yaptığın şey bu. Ben atlıyorum ve sen bocalıyorsun." İkimiz de evin içine girdiğimizde, veranda kapısını büyük bir gürültüyle kapattım. "Her zaman yaptığın şey buydu ve artık buna katlanmayacağım."

"Ciddi misin sen?"

"Hayatımda hiç bu kadar ciddi olmamıştım." Yüzümü ona döndüm. "Yaptığım şey için özür dilemeyeceğim çünkü seni seviyorum. Beni duyuyor musun? Seni seviyorum Gerard Gibson. Eskiden olduğun çocuğu da seviyorum, şimdi olduğun adamı da seviyorum." Sinirli bir hırıltı çıkararak ona doğru yürüdüm ve ellerimi göğsüne koydum. "Ve ben senin her halini savunacağım, bebek, çocuk ya da erkek! Sen kendin için yapamadığında bile senin için savaşacağım çünkü en iyi arkadaşlar böyle yapar." Parmaklarımı tulumunda düğümleyerek, "Ve bunun için asla özür dilemeyeceğim" diye eklemeden önce ona ters ters baktım.

Fırtınalı gri gözler benimkilere kilitlendi. "Beni aynı şekilde sevemezsin."

"Haklısın," diye kabul ettim. "Çünkü seni daha çok seviyorum."

"Yalan söyleme." Sesi şu anda yürek parçalayıcı derecede savunmasızdı. "Eğer ciddi değilsen lütfen söyleme."

"Seni daha çok seviyorum," diye tekrarladım, ses tonum değişmemişti. "Seni daha çok istiyorum. Senden iğrenç bir şekilde etkileniyorum Gerard Gibson ve geçmişinle ilgili hiçbir şey bunu değiştiremez."

"Claire." Ellerini belime koyduğunda, içimi yasak bir ürperti kapladı. Onun koca bedeninde de aynı ürperti vardı. "Ben sadece... Buradan nereye gitmem gerektiğini bilmiyorum."

Kalbim onun itirafıyla biraz daha kırıldı ve gerçek şu ki ben de bilmiyordum ama birlikte devam etmemiz gerektiğini biliyordum. Ben de ona bunu söyledim. "Biz, Gerard." Uzanıp elimi saçlarının arasından geçirdim ve ona güven verici bir gülümseme olduğunu umduğum bir şey sundum. "Buradan nereye gideceğimizi. Biz bir takımız, unuttun mu?"

Hüzün ve umudun melankolik bir karışımı gözlerini doldurdu. "Gerçekten ciddisin, değil mi?"

"Evet."

"Peki, buradan nereye gidiyoruz Claire-Bear?"

"Şey." Omuz silktim. "Sana Mutlu Yıllar dileyerek başlayabilirim ve sen de beni öperek devam edebilirsin."

"Öyle mi?" Dudaklarında tanıdık bir gülümseme belirdi ve ben de onu içime çektim. "O zaman başlasan iyi olur."

Boğazımı temizleyerek ona gülümsedim. "Mutlu yıllar, Ger-"

Sözlerim dudakları tarafından yutulup üzerime çöktü.

İri bedeninin bedenime, dudaklarının dudaklarıma, teninin tenime değdiği hissine kendimi kaptırmış bir halde, çılgınlığa varan bir açlıkla onu öptüm. Çünkü danstan beri içimde biriken panik, acı, suçluluk ve bilinmeyenin korkusu her saniye kafamdan çıkıp bu öpücüğe doğru patlıyordu.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı, dudakları yanağımdan boynumun kıvrımına kadar uzanıyordu. "Her zaman sendin Claire-Bear."

Doğruyu söylediğini biliyordum çünkü benim için de aynısı geçerliydi. Hep o yapardı. Başka kimse içeri bakamazdı.

"Şu anda kim olmam gerektiğini anlamak için biraz zamana ihtiyacım var," diye açıkladı kısık sesle öpüşmemizi kestiğinde. "Çok uzun zamandır saklanıyordum; kim olduğumu bile bilmiyorum." Titrek bir nefes vererek ellerini omuzlarıma koydu ve bana savunmasız bir omuz silkme hareketi yaptı. "Ve bunu yapmak için biraz zamana ihtiyacım olacak."

Yılanlar ve Merdivenler

GERARD

Her şey tersine dönmüş gibi hissediyordum.

Bu ifadenin mantıklı olmadığını biliyordum ama kış balosundan beri hayatım böyle hissediyordu. Keith gitmişti, annem manik helikopter anne modundaydı ve ben her seferinde bir sarılmayla yavaş yavaş kendimi kaybediyordum.

Annemin ilgisini ve şefkatini ihtiyacım olduğu kadar istiyordum, ki bu hiç de öyle değildi.

Çünkü daha da kötüleştirdi.

Çünkü bu onu daha gerçek kılıyordu.

Sırrım ortaya çıkmıştı, tüm dünya biliyordu ve anlatıyı değiştiremiyordum. Alenen ilan edilmiş bir kurbandım ve bundan nefret ediyordum.

Pazartesi günü okula gideceğim düşüncesi neredeyse kaldırılamayacak kadar ağırdı ve takımın karşısına nasıl çıkacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Doğrusu, bir geri sarma ve silme düğmesi için ruhumu satmak gibi güçlü bir eğilimim vardı.

"Yeterince sıcak olduğuna emin misin, tatlım?" Annem Cumartesi gecesi geç saatlerde beni yüzüncü kez kontrol etmek için oturma odasına girdiğinde sordu.

"Evet, anne."

"Ateşin üzerine bir blok daha koyabilirim." "Yeterince sıcak anne."

"Şimdi emin misin, aşkım? Çünkü üşümeni istemiyorum."

"Anne, tek eksiğim ağzımda lanet olası bir elma ve beni şişte kızartabilirsin," diye karşılık verdim.

Şöminede kükreyen ateşi, sonra da üzerimde bir şort olduğunu fark ettim. "Rahatla, olur mu? Ben büyüğüm."

Gözlerindeki endişe bir daha asla rahatlamaya niyeti olmadığını gösteriyordu. "Peki ya sen Claire, tatlım?" Mam'ın dikkati karşımdaki sehpanın üzerine eğilmiş, Yılanlar ve Merdivenler oyunumuzda attığı zarları görmemi engellemeye çalışan sarışına kaydı.

"Çok iyiyim, teşekkürler Sadhbh," diye cevap verdi Claire, dili ağzının kenarından dışarı fırlamış, masa oyunundaki bir yılanın üzerinden kurnazca atlarken. "Kızarıyorum aslında."

"Hilekâr," diye suçladım, tezgâhını kaptım ve yılandan aşağı ittim. "Dört attın."

"Beş attım," diye itiraz etti ama bu yarım ağız bir itirazdı, çünkü dünyanın en kötü yalancısıydı ve yanaklarındaki iki elma onu ele veriyordu. "Beni yılanın içine sokma Gerard."

"Sorun bende değil," diye güldüm, ellerimi havaya kaldırarak. "Oyunun kuralları böyle."

"O zaman kuralları çiğne," diye teşvik etti ve bana yalvaran bir bakış attı. "Benim için mi?"

Gözlerimi devirerek pes ettim ve tezgahını seçtiği yere bıraktım.

"Sen en iyisisin," diye tezahürat yaptı ve zarları tekrar kapmadan önce olduğu yerde dans etti.

"Hey, sıra bende."

"Yaşasın! İki altılı." Claire beni görmezden gelerek, bana neşeli bir gülümseme sunmadan önce tezgahını on sıra daha yukarı kaldırdı. "Seninle oynamayı seviyorum."

Eminim öyledir. Yılbaşı gecesi yaptığımız ateşkesten beri tek yaptığımız buydu. Onun hile yaptığı, benim de onu şımarttığım masa oyunları. Sanki aramızda hiçbir şey değişmemiş gibiydi.

Neredeyse.

Ama hâlâ oradaydı, sırrım hâlâ aramızdaki havada asılı duruyordu ve düzeltilemezdi. O Claire'di ve ben

Hâlâ bendim ama bir şekilde çiftten ziyade arkadaş versiyonumuza geri dönmüştük. Bunun benim hatam mı yoksa onun artık benimle rahat edememesinden mi kaynaklandığından emin değildim. Bu, üzerinde çok derin düşünmek istemediğim bir akıl tutulmasıydı. Bu yüzden masa oyunları. Ama bu çılgınlığın ortasında vardığım kesin bir sonuç vardı: Kim olduğumu ya da dünyada nereye ait olduğumu bilmiyor olabilirdim ama Claire Biggs olmadan bunların hiçbirini istemediğimi şüpheye yer bırakmayacak şekilde biliyordum.

Ya da Cap.

Mam isteksizce odadan çıkmadan önce, "Pekâlâ, eğer bana ihtiyacınız olursa ben mutfakta olacağım," dedi.

Bir nefes vermeden önce oturma odasının kapısını arkasından kapatmasını bekledim. "Buna daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum Claire-Bear."

"Sadhbh sadece senin için endişeleniyor," diye cevap verdi, zarları arka arkaya üçüncü kez atarak ve üzerine geldiği bir başka yılanı bilerek atlayarak. "Ona kızma Gerard."

"Kızgın değilim," diye cevap verdim kanepeye yaslanarak. "Ben sadece..." Omuzlarımı silkerek sinirli bir nefes verdim. "Sinirliyim."

"Annenle mi?"

"Dünya ile."

Tatlı tatlı gülümseyerek iri kahverengi gözlerini kırpıştırdı. "Ben bile mi?"

"Özellikle de sen." Yüzüme isteksiz bir gülümseme yayıldı. "En büyük suçlu sensin."

Claire kıs kıs gülerek dilini dışarı çıkardı ve yemin ederim onu görmek bile kalbimde tıbbi komplikasyonlarla karıştırılabilecek bir şişme hissine neden oldu. Şansıma, bu göğüs ağrılarının doğrudan aşkın yansımalarının bir sonucu olduğunu biliyordum.

Çünkü onu seviyordum.

Tanrım, onu her zerremle seviyordum.

Geçtiğimiz hafta boyunca, şu anda berbat durumda olmama rağmen yanımdan ayrılmamıştı. Claire için fark etmezdi. Henüz yapmamız gerektiğini bildiğim pek çok konuşulmamış konu vardı ama ben istekli değildim, o da zorlamıyordu. Geleceğimizde olması gerektiğini bildiğim konuşmalara hazır olup olmayacağımı bilmiyordum ama şimdilik belli belirsiz de olsa ortak bir noktada buluşmuş gibiydik.

"Dik dik bakıyorsun," diye alaycı bir ses tonuyla beni bilgilendirdi.

"İznim yok mu?" Geri attım ve soru onu afallatmış gibiydi. Şaşırtmaktan da öte, keskin bir nefes almasına neden oldu. Çünkü mutfağındaki o öpücükten bu yana ikimiz de ilk kez o eşikten geçiyorduk.

Başını iki yana eğerek beni dikkatle süzdü. "Benimle flört mü ediyorsun, Gerard Gibson?"

Öyle miydim?

Tabii ki öyleydim.

Ama yansımalarıyla başa çıkabilir miydim? Bunu zaman gösterecek.

Kendimi biraz açıkta ve çokça savunmasız hissederek çaresizce omuz silktim. "İznim yok mu?"

"Duruma göre değişir."

"Öyle mi?" Kaşlarım havaya kalktı. "Neye göre?"

"Annenden ne kadar çabuk kaçıp caddenin karşısına geçeceğimize bağlı." Şeytani bir şekilde sırıtarak ayağa fırladı ve elini bana doğru uzattı. "Çünkü annen bir koklayıcı köpek gibi ve benim de Gerard Gibson'ın sarılmalarına çok ihtiyacım var."

Lanet olsun.

Bana iki kez söylemesine gerek yoktu.

Sahibine dönen bir bumerang gibi koltuktan fırlayarak bir elimle onun elini tuttum, diğer elimle de ona bir denizci selamı verdim. "Yolu göster, kaptan."

"Tamam, ama ninja gizlilik moduna geçmeden önce, sana delicesine aşık olduğumu bilmeni istiyorum, seni bul

gülünç derecede seksi, cidden, süper seksi ve bana verdiğinden daha fazlası için seni zorlamak gibi bir planım yok." Sözleri hızlı ve öfkeli bir şekilde çıktı, sanki uzun zamandır içinde tuttuğu bir itiraf gibiydi. Uzanarak elleriyle yüzümü kavradı ve parmak uçlarında yukarı doğru kalktı. "Çünkü ihtiyacım olan her şey tam karşımda duruyor." Ağzımın kenarına yumuşak bir öpücük kondurdu. "Üzücü kısımlar için dünya kadar vaktimiz var." Geri çekildiğinde şeytanca gülümsedi. "Şu anda mutlu kısımlara odaklanmamız gerektiğini düşünüyorum."

"Öyle mi?" Ona doğru sırıttım. "Hangi mutlu kısımlara odaklanmamız gerektiğini düşünüyordun?"

"Peki." Bana muzipçe sırıttı. "Sen benim ağacıma odaklanırsan ben de senin merdivenine konsantre olabilirim diye düşünüyordum."

"Ben varım," dedim hiç tereddüt etmeden. "Yine de uyarayım, merdivenim çoktan yarı dikilmiş durumda."

"Göreceğiz."

"Sik beni!"

Kırk dakika sonra tekrar onun odasına, yatağına dönmüştüm, kıyafetlerim yatak odasının zeminine atılmıştı ve onun çıplak vücudu üzerime örtülmüştü.

"Bu iyi mi?" Claire dudaklarıma doğru nefes aldı. "Sana böyle dokunmam?"

"Her şey yolunda," diye inledim, ellerinin vücudumdaki hissinden zevk alarak. "İyiden de öte."

"Ben burada seninleyim." En ilkel şekilde üzerimde sallanırken ellerimi tuttu ve tenine yerleştirdi. "Sadece sen ve ben varız."

Göğsümdeki baskıya bir saniye daha dayanamayarak doğruldum ve onu kucağımda yeniden ayarladım. Bu hareket ikimizin de zevkle inlemesine neden oldu. Bu şekilde çok daha derindi.

Her şekilde.

Bedenlerimiz mükemmel bir ritimle hareket etmeye devam ederken ona, "Bana bunun mümkün olduğunu hissettiriyorsun," dediğimi duydum.

"Hm?" Boynundan aşağı bir ter damlası süzüldü ve göğüslerinin arasından geçerken onu takip ettim. "Nasıl mümkün olabilir ki?"

"Sanki her şey yeniden yoluna girecekmiş gibi." Kalçalarındaki tutuşumu sıkılaştırarak daha hızlı hareket ettim, vücudumu ele geçiren o tanıdık aciliyet dalgasını hissettim. "Sanki ben iyi olacakmışım gibi." "Çünkü öyle," diye ısrar etti, sözleri nefes nefese bir törpü gibiydi. Omuzlarımı kavradı ve kalçalarını öfkeyle benimkilere doğru salladı. "Çünkü öylesin."

"Evet." Sert ve hırıltılı nefes alarak başının arkasını kavradım ve alnını kendime çektim. "Ama beni buna inandırıyorsun."

"Gerard, ben... ben..." Sözcükleri kayboldu ama titremeye başladığında gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. Vücudu sarsıldı ve kasıldı ve tıpkı domino taşlarının çarpışması gibi, ben de onu takip ettim.

Pazar sabahı gözlerimi kırpıştırarak uyandığımda, bana bakan bir çift yaramaz kahverengi gözle karşılaştım.

"Oha," diye boğuldum, gözlerinin yüzüme bu kadar yakın olmasından dolayı neredeyse kalp krizi geçirecektim.

"Günaydın," diye cıvıldadı Claire, yatağında bağdaş kurmuş beni izlerken, güzel yüzüne megawatt gücünde bir gülümseme yerleşmişti. "Tahmin et dün gece ne yaptın?"

"Seni hiç bilmediğin zevklere mi götürdü?" "Tamam, tahmin et dün gece başka ne yaptın?"

"Ben ne yaptım?"

"Uyumuşsun!" Zorlukla kontrol altına alınmış bir heyecanla ayaklarını sürüyerek ellerini birbirine vurdu. "Tam üç saat boyunca!" Gülümsemesi genişledi. "Kabus görmedim. Uyurgezerlik yok. Sadece uyudum. İzledim."

"Sen... izledin mi?"

"Uh-huh." Başını salladı ve ekledi: "Bu arada horlama konusunda haklıydın. Ne yazık ki suçlu benim."

"Sana söylemiştim," diye geçirdim içimden, kendimi oturur pozisyona çekerek. "Şimdi, ben uyurken beni izlediğini itiraf ettiğin kısma geri sarabilir miyiz?"

"Ah lütfen." Gözlerini devirdi. "Sanki beni milyonlarca kez uyurken izlememişsin gibi."

"Uyurken seni izlemiyorum Claire, uyurken seni dinliyorum. Bütün ev dinliyor."

"Aman Tanrım, dur. O kadar gürültülü değilim," diye homurdandı ve kolumu tokatladı. "Ayrıca -" göz kırptı "- iyi bir otoriteye sahibim ki sevimli bir horlamam var."

"Bunu sana kim söylediyse, donuna girmeye çalışıyormuş."

"Dün gece donuma girdi." "Ve ne kadar

güzel bir çiftti."

Kıs kıs gülerek bir yastığa uzandı ve sonra onunla kafama vurmaya başladı. "Hadi, Gerard Gibson," dedi ve eğilerek yanağıma bir öpücük kondurdu. "Benimle bir yürüyüşe çık."

Büyük Savaş

CLAIRE

6 Ocak 2006'ydı, yeni bir okul döneminin ilk günüydü ve 2006'nın neler getireceğini görmek için heyecanlıydım. Eğer geride bıraktığımız yıl gibi bir şeyse, o zaman inişli çıkışlı bir yolculuk bizi bekliyordu, ama arabasında oturduğum çocuk kesinlikle harika bir arkadaştı.

Hayatımızdaki her şey geri dönülmez bir şekilde değişmişti. Sadece Gerard için değil, benim için de.

Artık farklı

hissediyordum.

Daha yaşlı.

Yorgun

.

Uyan.

Önümüzde uzun bir yol olduğunu ve Gerard'ın iyileşme yolculuğuna daha yeni başladığını biliyordum ama birbirimize kenetlendiğimiz sürece bunu başaracağımızı biliyordum.

2006'nın bizim yılımız olacağına

karar verdim. Artık duvar yok.

Artık sır yok.

Başımıza ne gelirse gelsin, onunla birlikte

yüzleşecektik. İyi olacaktık.

"İçerisi çok kötü olacak," diyerek beni düşüncelerimden uzaklaştırdı Gerard. Arabayı bildiği yere park etti, motoru durdurdu ve el frenini çektikten sonra bana doğru döndü. "Lizzie ile."

Evet, bunu zaten biliyordum.

Tüm arkadaşlık çevremizin dinamikleri parçalanmıştı ve bazı şeyler daha iyiye doğru değişmiş olsa da

- Yani benim ve Gerard'ın ilişkisi - bir sürü şey daha kötü yönde değişmişti.

Geriye gitmek hiçbirimiz için bir seçenek değildi. Dümdüz ilerlemek mevcut tek yöndü.

Kumda çizgiler çizilmiş, taraflar belirlenmişti ve hayatımda ilk kez hem büyüklük hem de acının uçurumunda duruyormuşum gibi hissediyordum. Bu yıl hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Ama birbirimize sahiptik. Ve şu anda ihtiyacımız olan tek şey buydu.

"Gerçekten kötü bir durumda olduğunu biliyorum," diye devam etti erkek arkadaşım, konuşurken yanakları kızarıyordu. "Ama senden taraf tutmanı beklemediğimi bilmeni istiyorum, tamam mı?" Acı dolu bir nefes vererek elime uzandı ve parmak eklemlerime bir öpücük kondurdu. "İkisi de olabilirsin."

"İkisi de mi?"

Yavaşça başını sallayarak parmak eklemlerime bir öpücük daha kondurdu. "Onun arkadaşı olabilirsin ve hâlâ bana sahip olabilirsin." Konsolun diğer tarafına uzanarak atkuyruğumdan kaçan bir bukleyi kulağımın arkasına sıkıştırdı. "İkisinden biri olmak zorunda değil."

"Aslında öyle," dediğimi duydum. Gerard'ın

kaşları çatıldı. "Anlamıyorum."

"Önemli olduğunu söyledim Gerard," diye açıkladım, bir elimi boynuna dolayarak yüzünü kendime çektim. "Çünkü geçen yıl kendim hakkında çok şey öğrendim. Kim olduğumu, kimi sevdiğimi ve kim olmak istediğimi. Ve artık kendimi, inandıklarımı ve özellikle de inandığım kişiyi savunmaktan korkmuyorum," diye itiraf ettim. "Ve bu sensin Gerard. Tüm yollar sana çıkıyor." Çaresizce omuz silktim. "Yani, yol boyunca birkaç ayak parmağına basmam gerekiyorsa, öyle olsun. Çünkü şu andan itibaren biz bir takımız. Ve eğer tüm dünya seni alt etmeye çalışırsa, beni de alt etmek zorunda kalacaklar." Gülümseyerek dudaklarına bir öpücük daha kondurdum ve "Önce sen, Gerard" dedim.

"Öyle mi?"

Sesindeki belirsiz kırılganlık kalbimde bir korumacılık dalgasının büyümesine neden oldu ve seçimimi yapmış olarak onu daha da yakınıma çektim. "Biliyorsun."

"Bunu mahvetmeyeceğim Claire," diye yemin etti kısık sesle, elimi avuçlarının içine alarak. "Ama sana söylemeyeceğim. Sana göstereceğim."

"Vay canına." Ona gülümsedim. "Beni gerçekten dinliyorsun, değil mi?"

Gerard göz kırparak, "Her kelimesi Claire-Bear," diye karşılık verdi. "Her kelimesi."

Gerard'ın arabasının kaputuna vurulmadan birkaç dakika önce tanıdık bir ses, "Kanayan bir oda bulun," diye seslendi. "Artık benim zamanımdasın Gibs."

Bir iniltiyi bastıran Gerard başını omzuma koydu ve iç çekti. "Sana takımdan ayrıldığımı söylemiştim, Kaptan."

"Ve size istifaları kabul etmediğimi söylemiştim." Şoför kapısı çekilerek açıldı. "Şimdi kız arkadaşına veda öpücüğü ver, her zamanki gibi öğle yemeğinde görüşeceğimizi söyle ve şu soyunma odasına gir." Johnny arabanın içine uzanarak Gerard'ın emniyet kemerini çözdü ve onu dışarı çekti. "Çünkü kazanmamız gereken bir okul kalkanımız var ve bu yıl Royce'un kazanmasına izin vermeye hiç niyetim yok."

"Sen insanlığın bildiği en büyük ikiyüzlü değil misin?" Gerard arabanın dışında en yakın arkadaşıyla boğuşurken homurdandı. "Hey - beni çimdikleme Jonathan."

"O zaman beni karalama Gerard."

"Hazır mısın?" Shannon'ın tanıdık sesi arabanın açık yolcu camından içeri süzüldü ve ona gülümsemek için döndüm. "Evet, ama gerginim."

"Benim dünyama hoş geldin," dedi yumuşak bir kahkaha atarak. "Hayatımı sürekli gergin bir endişe içinde geçiriyor gibiyim."

"Hâlâ mı?"

"Ah, evet." Hâlâ gülümseyerek başını salladı. "Bu benim çağrım."

"Onu gördün mü?" Arabadan inip çantamı ve Gerard'ınkini arka koltuktan alırken sordum. "Lizzie mi?"

Shannon dikkatli bir ses tonuyla, "Evet," diyerek yanıma geldi. "İyi bir durumda değil."

"Bu benim sorunum değil," diyebildim sadece. "Claire."

"Öyle değil Shan," diye ısrar ettim. "Onun için en iyisini diliyorum, umarım mutluluğu bulur ama artık onun yanında olamam."

Shannon üzgün bir ifadeyle, "Hâlâ ikinizin de köşesindeyim," diye cevap verdi. "İkinizi de seviyorum ve seçim yapmayacağım."

"Senden bunu istemiyorum."

Johnny ve Gerard'ın avluda hâlâ birbirleriyle boğuştukları yeri işaret ederek, "Öte yandan o seçti," diye önerdi. "O zamanın sonuna kadar Gibsie'nin takımı olacak."

"Evet," diye cevap verdim, sırtımdaki iki çantayı da yeniden ayarlarken. "Ben de."

"Bunun için hazır mısın, Shan?" Çocuklar yanımıza döndüğünde Johnny sordu, ikisi de yorgunluktan nefes nefese kalmışlardı. "Altı ay daha Tommen, bebeğim."

"Olabileceğim kadar hazırım," diye cevap verdi en yakın arkadaşım, elini onunkinin içine sokmadan önce. "Ben hallederim."

Johnny o sakin, güven verici ses tonuyla, "Kesinlikle öyle," diye onayladı ve onun elini sıkarken aynı anda Gerard'ın sırtını sıvazlamak için uzandı. "İkiniz de öyle."

Okul çantasına uzandığında Gerard'ın kulağına "Bunu gerçekten başaracaksın," diye fısıldadım. Vücudundaki gergin titreme kalbimin ağrımasına neden oldu. Bu onun için çok zordu. Zordan da beterdi. Bu onun için bir işkenceydi. Ama işte buradaydı, hâlâ ayaktaydı, hâlâ gülümsüyordu.

"Evet." Elime uzandı, parmaklarımızı birbirine doladı ve bana güven verici bir sıkışma teklif etti. "Hadi şu işi bitirelim, olur mu?"

Johnny ve Shannon'ın birkaç adım gerisinden Tommen Koleji'nin tanıdık kapısından el ele geçtik.

İçeri adımımızı atar atmaz aval aval bakmalar başladı ama neyse ki kimse yorum yapacak kadar aptal değildi.

"Demek akvaryumda olmak böyle bir şeymiş," diyerek ortamı yumuşatmaya çalıştı Gerard, biz kalabalığın arasından altıncı sınıfların ortak salonuna doğru yürürken, bizi delip geçen sayısız gözü görmezden gelerek.

"Doğru," diye düşündüm, elini güven verici bir şekilde bir kez daha sıktım. "Ya da Johnny Kavanagh olmanın nasıl bir his olduğunu."

"Onları görmezden gelin," dedi kalabalığın arasından geri geri gelen Johnny, çok daha yüksek bir sesle eklemeden önce, "İnsanların kısa hafızaları ve bu lanet okulda büyük bakış sorunları var."

Bu işe yaradı.

İnsanlar yeterince hızlı bakamıyordu.

Johnny'nin müdahalesine minnettar olduğum için, Dub'da erkek arkadaşımı sakinleştiren bir şey olduğunu bilerek onun liderlik etmesine izin verdim. Johnny Gerard'ın kendini topraklanmış hissetmesini sağlıyordu ve şu anda Gerard'ın alabileceği her türlü topraklanmaya ihtiyacı vardı.

Birkaç dakika sonra altıncı sınıfların ortak salonuna girdiğimizde ve sadece büyük bölünme olarak tanımlayabileceğim şeyle karşılaştığımızda arkadaş çevremizdeki değişim daha net olamazdı.

Johnny, Gerard ve ben kapıda dururken, Aoife ve Katie pelüş deri koltuklardan birine, Patrick ise diğerine oturmuş, gitarını usulca tıngırdatıyordu. Bu arada Hugh başını ellerinin arasına almış pencereye yaslanmış, Joey ve Lizzie ise küçük mutfakta fısıldaşarak konuşuyorlardı. Odanın ortasında durmuş, yıkılmış görünen Shannon'dı.

"Çekirdek sekiz kırıldı," dedi Helen, düşüncelerimi yüksek sesle dile getirerek, yanıma yaklaşıp "Vay canına, ben

o günü göreceğimi hiç düşünmemiştim."

Shelley araya girerek önce Joey'i sonra da Aoife'ı işaret ederek, "Çekirdek on demek istemiyor musun Hels?" diye sordu.

Lizzie'nin dikkati kapı aralığında durduğumuza odaklandığı anda etrafımızdaki havanın değiştiğini hissettim. Hava bir anda soğudu, yoğunlaştı ve nemli bir hal aldı. Mavi gözleri benden Johnny'ye kaydı, sonra Gerard'a kaydı.

Kendimi durduramayarak, onun önünde koruyucu bir duruş sergiledim ve oyun oynamak için burada olmadığımı ona bildirdim. Bu çocuğu cephaneliğimdeki her şeyle savunacaktım. Ölümüne.

Kızlardan biri, "Bu çok garip," diye mırıldandı. Shelley ya da Helen, hangisi olduğunu anlayamadım. Şu anda içinde bulunduğum bakışmaya çok odaklanmıştım.

Elimi çekiştiren bir el dikkatimi Lizzie'den uzaklaştırdı ve Gerard'a bakmak için döndüm. "Benimle bir yürüyüşe çık Claire-Bear," dedi usulca, başparmağı parmak eklemlerimin üzerinde hafifçe gezinirken.

"Her yere," diye yanıtladım elini sıkarak. "Seninle her yere giderim Gerard Gibson."

Gözlerinde rahatlama, üzüntü ve sevgi karışımı bir ifade parlıyordu. "Ben de sana, Claire Biggs."

Ve sonra, bir kez daha bakmadan, topuklarımın üzerinde döndüm ve kalbimde hak iddia edebilecek tek çocukla el ele odadan çıktım.

Arkadaşlarımız arasında sorun çıkmaya
başlamıştı. Bunu hissedebiliyordum.

Tadını alabiliyordum.

Ama sınırlar çizilmişti.

Ve sonsuza dek bu çocuğun yanında duracaktım.

Ne de olsa yedi tanesini evcilleştirmek hayatımın macerası olmuştu.

Şarkı Anları, Hisleri ve Duyguları

Claire'in bakış açısından tüm hisler: Taylor Swift - "Willow"
Gibsie kendi kafasında: Anson Seabra - "I Can't Carry This Anymore"
Gibsie'nin esnekliği: Sekou - "Better Man"
Yağmurda öpüşmek: Taylor Swift - "The Way I Loved You"
Gibsie ve Johnny: George Ezra - "Coat of Armour"

Claire için Şarkılar

Taylor Swift - "You Are in Love"
Aoi Teshima - "Young and Beautiful"
Taylor Swift - "Don't Blame Me"
Ella Henderson - "Hold On, We're Going Home"
The Sweeplings - "In Too Deep"
Grace Grundy - "Put Me Back Together"
Kelly Clarkson - "My Life Would Suck Without You"
Maddie & Tae - "Friends Don't"
Taylor Swift - "Today Was a Fairytale"
Taylor Swift - "Paper Rings"
P!nk - "True Love"
Avril Lavigne - "Mobile"
Abby Anderson - "Make Him Wait"
Sheryl Crow - "I Shall Believe"
Kelly Clarkson - "I Do Not Hook Up"
Ruth B - "Lost Boy"
Avril Lavigne - "Tomorrow"
Lady Gaga - "Yoü And I"
Taylor Swift - "Love Story"
Picture This - "17"
Taylor Swift - "Fearless"
Taylor Swift - "Cardigan"
Avril Lavigne - "Things I'll Never Say"
Taylor Swift - "Wildest Dreams"
Uncle Kracker - "Smile"
Justin Timberlake - "Mirrors"
Black Eyed Peas - "Where Is the Love?"
Taylor Swift - "Maroon"

Alicia Keys - "No One"
Amy Winehouse - "Will You Still Love Me Tomorrow?"
Leona Lewis - "Colorblind"
Karizma Duo - "Save the Best for Last"
Taylor Swift - "Willow"
The Mayries - "Back to You"
Taylor Swift - "Long Live"
Ciara - "Love Sex Magic"
Tina Arena - "Show Me Heaven"
Taylor Swift - "Enchanted"
Miley Cyrus - "7 Things"
Cher - "The Shoop Shoop Song (It's in His Kiss)"
Salt-N-Pepa - "Whatta Man"
Leah Kate - "Fuck Up the Friendship"
Katy Perry - "Unconditionally"
Taylor Swift - "Our Song"
Colbie Caillat - "Bubbly"
Avril Lavigne - "My World"
En Vogue - "Don't Let Go (Love)"
Texas - "Inner Smile"
Alanis Morissette - "Head Over Feet"
Sandi Thom - "What If I'm Right"
Bic Runga - "Sway"
Taylor Swift - "The Best Day"
Taylor Swift - "It's Nice to Have a Friend"
Camila Cabello - "In the Dark"
Taylor Swift - "Red"

Gibsie için Şarkılar

Sam Fender - "Seventeen Going Under"
Anson Seabra - "I Can't Carry This Anymore"
Anson Seabra - "Trying My Best"
LANY - "anything 4 u"
Stefan Lee Krantz - "Wherever You Go"
Nelly Furtado - "Try"
Picture This - "Take My Hand"
Sum 41 - "Fat Lip"
Dermot Kennedy - "Lost"
Mitch James - "21"
R.E.M. - "Shiny Happy People"
LANY - "Cowboy in LA"
Five For Fighting - "Superman (It's Not Easy)"
Wrabel - "Şiir"
Gary Jules - "Mad World"
Ed Sheeran - "Shivers"
Dermot Kennedy - "Kiss Me"
Counting Crows - "Accidentally in Love"
Robbie Williams - "Angels"
Bloodhound Gang - "The Bad Touch"
The Offspring - "Pretty Fly (For a White Guy)"
Avicii - "Wake Me Up"
OMI - "Cheerleader"
Luther Vandross - "Dance with My Father"
Steve Miller Band - "The Joker"
Matt Nathanson - "Laid"
James - "Sit Down"
JAY-Z ve Linkin Park - "Numb/Encore"

Sinéad O'Connor - "Take Me To Church"
Ed Sheeran - "Shape of You"
Audioslave - "Be Yourself"
X-Ambassadors - "Unsteady"
Nickelback - "Far Away"
Declan J Donovan - "Fallen So Young"
Sean Paul - "Like Glue"
Blink-182 - "Another Girl Another Planet"
The Fray - "You Found Me"
Busted - "Falling for You"
Smash Mouth - "All Star"
McFly - "Broccoli"
Kid Rock - "İlk Öpücük"
Bell X1 - "The Great Defector" Noah
Guthrie - "Sexy And I Know It" Mr.
Probz - "Waves"
Andy Grammer - "Honey, I'm Good"
Bowling For Soup - "High School Never Ends"
Third Eye Blind - "Semi-Charmed Life"
James Morrison - "Once When I Was Little"
Brooks Jefferson - "Two of a Kind (Workin' on a Full House)"
Justin Bieber - "Anyone"
Keith Urban - "Somebody Like You"
McFly - "All About You"
The Kooks - "She Moves in Her Own Way"
Blink-182 - "Josie"
Scissor Sisters - "I Don't Feel Like Dancin'"
David Gray - "This Year's Love"
Steve Acho - "Glycerine"
The Charlie Daniels Band - "The Devil Went Down to Georgia"
Picture This - "Jane"
Ed Sheeran - "Hearts Don't Break Around Here"
MUNN - "the reason i hate home"
Jonah Baker - "Don't Blame Me"
Wheatus - "Teenage Dirtbag"

Eminem - "The Monster"

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TIK TIK